

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!

Truyện Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi! với một chút ngược dưới ngòi bút của tác giả Đoàn Mộc Ngâm Ngâm làm cho cái ngược đó trở nên thú vị nhẹ nhàng trong tình cảm lúc nào cũng cần một chút.

Một cô nàng có hiểu và tốt nhưng vì gia cảnh quá nghèo mà nàng phải mang mối tình đơn phương đó mãi cho đến một hôm. Một sự cố hi hữu xảy ra khiến mọi chuyện xoay chuyển đến chóng mặt!

Nhân vật chính trẻ trung, xinh đẹp lại còn học hành giỏi giang. Nhưng cô bé chỉ dám yêu thầm anh, vì con người anh quá cao sang, nhận thấy mình không đủ tư cách nên nàng chỉ dám yêu thầm mà để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đêm khuya gặp gỡ

Edit: TiêuKhang

Tại một khách sạn rộng lớn, dưới ánh đèn mờ ảo.

Nhiều tiếng thờ dốc đê mê đầy truyền cảm của người đàn ông lọt vào trong tai, khiến người chưa bao giờ có kinh nghiệm trong chuyện này như Thiên Tinh không kiềm chế được khẽ run lên.

Mất thấy đối phương với tay rút túi bao cao su có sẵn ở đầu giường khách sạn, cô vội vươn tay đoạt lấy.

Tuy ở trong bóng tối, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt suy ngẫm đầy cuồng ngạo của người đàn ông Thi Nam Sinh này.

"Đề tôi...." Cảnh Thiên Tinh lấy hết can đảm, phải cố gắng lắm mới có thể xé gói giấy bạc lạ lẫm kia. Cảm giác trơn trượt khiến tay cô run run.

Thi Nam Sinh tự cho rằng mình là người có khả năng kiểm soát bản thân tương đối tốt, thế nhưng đêm nay lại bị cô gái xa lạ đột nhiên xông vào phòng, uống say này làm cho mê muội....Chỉ bởi vì, nốt ruồi xinh xắn quynh rừ nơi khoe mắt cô.

Mặc kệ có phải cô đã nhận nhầm người hay không, mặc kệ khi ngày mai tỉnh lại cô có hối hận hay không, nếu đã chọn phải Thi Nam Sinh này, đương nhiên cô ta sẽ phải trả một cái giá thật cao.

Tuy nhiên, nếu như cô còn trong sạch, có thể anh sẽ tốt bụng mà bỏ qua cho cô.

Con gái rất dễ ý người đàn ông đầu tiên của mình, mà điều đó thì đối với anh lại vô cùng phiền phức!

Kích thích của đối phương làm cho Thiên Tinh choáng váng, quả thật không dám tưởng tượng một lát nữa đây mình sẽ chịu cảnh hành hạ như thế nào.

Nhưng bây giờ cô đã không có đường lui.

Học theo trong phim, mắt nhắm mắt mở làm quãng mang đại vào cho xong, lúc rút tay về, đầu nhọn móng tay âm thầm quẹt nhẹ một cái ngay phần đầu nhô lên.

May quá! Rách rồi!

"Xong chưa? Cô em, chậm chạp quá, tôi hết kiên nhẫn rồi đấy." Giọng nói truyền cảm của Thi Nam Sinh càng lộ vẻ ngông cuồng hơn giữa màn đêm u tối.

Toàn thân Thiên Tinh hơi run run, trên da thịt trắng nõn ửng lên từng đốm đỏ hồng hồng trông rất dễ thương. Đôi chân thon đều nóng bầu vú vòng eo rắn chắc của người đàn ông, bây giờ thì có nói bao nhiêu lời đi nữa cũng không bằng cách thức mời gọi này.

"Em đúng là tiểu yêu tinh nhiệt tình!" Thi Nam Sinh khàn giọng khẽ cười ra tiếng, cúi đầu hôn lên nốt ruồi ở khoe mắt Thiên Tinh.

Anh mon man lưu luyến nhắm nháp, như đang nâng niu yêu thương món bảo vật quý giá của mình vậy, khô miệng hỏi: "Cô bé, đã có ai khen nốt ruồi này của em rất đẹp chưa...."

"Anh.... Là người đầu tiên...." Hơi thở Thiên Tinh đã mất ổn định.

Anh nhỏ tiếng cười khàn.

Bàn tay kiên định lần xuống bóp nhẹ bờ mông trắng xinh của Thiên Tình, tiếp theo dùng sức nhấn mạnh đem vật nặng nề của mình khâm vào trong cơ thể cô.

Ừm...

Đau quá! !

Thiên Tình cảm thấy mình suýt rơi nước mắt vì bị cái lấp đầy này hành hạ, nhưng cô chỉ có thể cắn môi cố chịu đựng.

Quả nhiên không có tấm màng mỏng cản trở kia.

Thi Nam Sinh khịt mũi cười, "Tiểu yêu tinh, ban này tôi còn nghĩ nếu em còn con...Oa, oa.... Em chặt quá.... Ngoan nào, thả lỏng một chút.... Rồi em sẽ thích khi làm chuyện này cùng tôi...."

Thi Nam Sinh đoán rằng, có lẽ cô gái này đã trải qua lần đầu tiên không mấy gì tốt đẹp, nên bây giờ mới khản trương và khó chịu như thế.

Nhưng anh hoàn toàn không biết, thật ra đây mới thật sự là lần đầu tiên của Thiên Tình.

Thiên Tình cắn chặt môi dưới, không dám để cho tiếng rên rỉ của mình bật ra ngoài.

Người đàn ông này nói chuyện quá thẳng thắn, quá lộ liễu, khiến cô không biết phải làm sao chống đỡ!

Tất cả cuối cùng cũng kết thúc.

Thiên Tình cảm thấy khó chịu giống như toàn thân mình rệu rã hết ra.

Cô ôm tấm chăn nằm xụi lơ ở đó. Bị dày vò một đến không còn hơi sức, nhất thời quên luôn việc phải giúp anh lột chiếc bao an toàn ra.

Đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, thời điểm Thi Nam Sinh tháo chiếc bao an toàn xuống, ánh mắt anh đột nhiên chuyển sang tối tăm u ám.

Thủ đoạn của đàn bà anh còn lạ lùng gì nữa! Nhưng, trong cuộc đời mình anh cũng hận nhất chính là bị lọt bẫy của đàn bà!

Mặc dù đưa lưng về phía anh, nhưng Thiên Tình vẫn cảm nhận được nhiệt độ trong không khí đột ngột giảm xuống rất thấp. Kinh ngạc quay đầu lại, cùng lúc đó toàn thân đã bị một bóng người cao lớn mạnh mẽ đàn áp.

"Tiểu yêu tinh, lá gan em cũng to thật!" Anh híp mắt, vẻ nghiêm nghị nơi đáy mắt khiến Thiên Tình không rét mà run, "Ngay cả tôi mà cũng dám giằng bẫy?"

Thiên Tình mấp máy môi, định lên tiếng giải thích nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào. Tối hôm qua đúng là cô giả say, cũng thật sự là có mục đích nên mới tiếp cận anh.

"Tôi nhất định phải có con với anh." Nếu không có đường giải thích, chỉ bằng cứ nói thật ra.

Thi Nam Sinh sững sờ, có lẽ anh cũng không ngờ tới cô gái này sẽ thẳng thắn thừa nhận. Nhưng chỉ trong nháy mắt, anh lại nhếch môi mỉa mai nói, "Phụ nữ muốn có con với Thi Nam Sinh tôi nhiều đêm không hết, cô cho rằng tôi sẽ cần đến người không sạch sẽ như cô?"

Không sạch sẽ?

Anh ta không vui vì mình không còn con gái? Nhưng có ai mà không biết, lăng tử tình trường Thi Nam Sinh xưa nay không bao giờ quan hệ với những cô gái còn trinh tiết!

"Con của anh, có thể cứu cả nhà chúng tôi." Thiên Tình cố chấp nhìn vào sắc mặt mỗi lúc càng âm u của người đàn ông trước mặt, không cho phép mình cúi đầu.

"Hừ, đã tâm cô thật không nhỏ!" Thi Nam Sinh mấp máy bờ môi mỏng, ánh mắt lạnh tanh, "Cô đừng nói đến cả chuyện uống thuốc ngừa thai sau lúc đó cũng không biết đó chứ?"

Đương nhiên cô biết.

Đáy mắt Thiên Tình đột nhiên âm ỉ đậm đặc. Lúc này, Thi Nam Sinh đã rời khỏi người cô, thuận tay với tới đầu giường rút hộp thuốc ném sang cho cô.

Cũng may là trong khách sạn cái gì cũng chuẩn bị đầy đủ hết!

Góc bên nhọn của hộp thuốc va trúng khoeo mắt Thiên Tình, khiến đuôi mắt cô có cảm giác âm ỉ đau nhói.

Anh đứng cạnh giường, nhìn Thiên Tinh từ trên cao xuống nói, "Mau uống nó! Đừng ở đó giờ trò với tôi!"

Giọng điệu là mệnh lệnh không cho phép cãi lại.

Thiên Tinh ôm chần ngồi dậy, mở gói giấy bạc ra.

Tim đập dồn dập nhìn viên thuốc, cô biết mình vốn không có lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô thật rẻ mạt

Edit: TiêuKhang

Thi Nam Sinh là người lặn lội chốn tình trường bao nhiêu năm qua, chút thủ đoạn nhỏ ấy của cô sao có thể qua mặt được anh?

Thiên Tinh cười khở rồi nhét viên thuốc vào miệng lặng lẽ nuốt xuống.

Nhiệm vụ hôm nay hiển nhiên đã thất bại! Hơn nữa, từ nay về sau e là sẽ không có cơ hội nữa.

Cô không giúp được ba, cũng giúp không được chị...

Nhìn chằm chằm đến khi Thiên Tinh nuốt xuống viên thuốc, lúc này Thi Nam Sinh mới chán ghét xoay người đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy ồ ạt vọng ra, Thiên Tinh yếu ớt mặc quần áo vào. Ngẩng đầu liếc nhìn bóng dáng gọi cảm phản chiếu lại từ lớp kính thủy tinh mờ của phòng tắm, trong lòng cô không khỏi dâng lên nỗi khổ sở chua xót.

Anh một mực cho rằng cô là loại phụ nữ có lòng dạ ‘thấy người sang bắt quàng làm họ’....

Cũng phải, thật ra cô đúng là loại người như thế.

Khó khăn cố chống người trượt xuống giường, cầm lấy túi xách ở đầu giường chuẩn bị rời đi. Lúc đi ngang phòng tắm, cô hơi ngập ngừng dừng bước, lưỡng lự gõ cửa phòng tắm một tiếng.

Tiếng nước chảy bên trong vẫn ào ào không dừng lại, cũng không nghe được tiếng đáp lại của Thi Nam Sinh.

Thiên Tinh hít một hơi, cuối cùng lên tiếng, "Thi tiên sinh, mẹ anh rất quan tâm đến anh." Em cũng rất quan tâm anh...

Tiếng nước chảy bỗng dừng hẳn, giọng nói lạnh lẽo của anh truyền ra, "Mẹ tôi phải cô đến?"

Giọng điệu chất vấn càng lạnh hơn.

Thiên Tinh thành thật đáp: "Tôi rất cần tiền. Nếu như tôi có thể mang thai con của anh, tôi sẽ nhận được năm mươi vạn."

‘Bật’ Cửa phòng tắm được mở ra từ bên trong.

Thi Nam Sinh quần khăn tắm đứng ở ngưỡng cửa, từng đường nét hoàn mỹ, toàn thân trên dưới không hề dư một tí thịt thừa nào. Từng giọt nước trong suốt vẫn còn chít trên lồng ngực trắng kiêu. Quả là sự quyến rũ chết người.

Vòng tay trước ngực khinh bỉ liếc nhìn Thiên Tinh, "Chỉ năm mươi vạn đã có thể khiến cô bán thân, bán con mình, bán luôn cái quyền được làm mẹ của phụ nữ? Cái giá của cô thật rẻ mạt!"

Sự châm biếm lẫn làm nhục chẳng chút nương tình của anh khiến trai tim Thiên Tinh đau nhói.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều lén núp phía sau mọi người để nhìn người đàn ông này, nhìn anh lạc quan căng tràn nhựa sống, nhìn anh nghênh nghênh bất cần....

Rồi càng về sau, nhìn anh bị vấp ngã nặng nề bởi cuộc tình kia, và từ đó không có lòng tin vào chuyện tình cảm nữa.

Cô đã từng nghĩ qua không biết bao nhiêu lần, mình nên làm thế nào để xuất hiện trong sinh mệnh của anh, để gây chú ý với anh về mình. Nhưng không ngờ rằng, chọn tới chọn lui, cô lại chọn một cách tồi tệ nhất.

"Năm mươi vạn đối với anh Thi đây mà nói có thể đúng thật là rất rẻ mạt, nhưng đối với tôi mà nói, thì nó lại vô cùng trân quý." Thiên Tình không dám nhìn vào lồng ngực để trần của anh, chỉ đành phải nhìn thẳng vào mắt anh. Xiết chặt chiếc túi trong tay, khẽ khàng nói: "Tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Việc đã đến nước này, cô còn ở lại thêm nữa cũng chỉ tự chuốc lấy nhục nhã hơn thôi!

Tay vừa chạm lên chốt cửa, chuẩn bị kéo cửa đi ra ngoài. Cổ tay nhỏ bé bỗng nhiên bị giữ lấy.

Thi Nam Sinh áp người tới từ phía sau, lồng ngực ấm áp gần như dán hẳn lên sống lưng cô. Cánh tay dài từ phía sau chống lên ván cửa, bóng mờ thấp thoáng rọi xuống giống như mạng lưới thiên la địa võng bao trùm lấy cô.

Đột ngột gần gũi như thế khiến hô hấp Thiên Tình rối loạn, bức rức liếm liếm môi, khẽ hỏi: "Còn chuyện gì sao?"

"Tôi cho cô năm mươi vạn, hãy bán cô cho tôi!"

"Hả?" Thiên Tình tưởng mình nghe lầm.

"Năm mươi vạn, làm bạn giường cho tôi!" Anh hiếm khi có kiên nhẫn lặp lại.

Thiên Tình bỗng xoay người lại, do khoảng cách cả hai quá gần nên vừa xoay người môi cô môi suýt chạm vào anh. Cũng may cô phản ứng nhanh, vội vàng lui về phía sau một bước tựa vào cánh cửa. Trông mắt lấp lánh ánh nước không hiểu hỏi anh, "Tại sao?"

Anh khinh bỉ cô, chán ghét cô, sao còn muốn giữ cô lại bên cạnh để làm gì?

"Rất đơn giản. Bởi vì tôi thích cảm giác khi làm tình với cô." Anh chẳng ngại ngùng mà còn nói chuyện vô cùng thẳng thắn.

"Quan trọng nhất là...." Anh nói nửa chừng rồi dừng lại, ngón tay suông dài mang theo độ ấm từ từ xoa nhẹ khoe mắt Thiên Tình, "Nốt ruồi này của cô, rất đẹp...."

"Tôi....Tôi nghĩ, tôi cần thời gian để suy nghĩ." Thiên Tình không đồng ý ngay cũng không thẳng thừng từ chối.

"Kiên nhẫn của tôi có hạn, không có thời gian chờ đợi bất kỳ ai." Thi Nam Sinh thu tay lại, ung dung xoay người đi, đứng nghiêng người chỉ vào cửa, chẳng thèm ghé mắt nhìn tới Thiên Tình nói, "Lúc đi nhớ đóng cửa!"

Người đàn ông này đã quen kiêu ngạo tự phụ, sao có thể để mặc cô làm càn?

Nhưng nếu bây giờ đồng ý yêu cầu của anh, đó cũng chính là lối thoát duy nhất của cô.

Thiên Tình cắn cắn môi, "Được! tôi đồng ý!"

Khi Thiên Tình lê tấm thân mệt mỏi từ khách sạn đi về nhà đã là hai giờ sáng.

Trong nhà, Cảnh Kiến Quốc cha cô vẫn còn ngồi đó, thoáng nhìn thấy Thiên Tình ông lập tức bật dậy khỏi ghế sofa, ánh mắt mang theo mong đợi hỏi, "Thiên Tình, tình hình tối nay thế nào rồi? Bà Thi rất nóng lòng đợi con báo tin mừng cho bà ấy đấy!"

Thiên Tình vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn phải trả lời với Cảnh Kiến Quốc.

"Bị anh ta phát hiện rồi."

"Phát hiện? Sao con bắt cần như vậy!" Cảnh Kiến Quốc biến sắc, bắt đầu khiển trách, "Đó chính là tia hy vọng cuối cùng của nhà chúng ta. Không có năm mươi vạn này, con nói chị con làm sao chữa bệnh đây? Còn nữa, số tiền ba mụ của Bạch gia....Việc này, chẳng phải con đã đẩy ba vào trong hố lửa hay sao? Con...."

"Cha, con sẽ có cách khác." Thiên Tình nhúc nhích đầu ngắt lời Cảnh Kiến Quốc.

Sắc mặt Cảnh Kiến Quốc chẳng dụ đi tí nào, "Con có thể có cách gì? Người ta nói nuôi con gái là của lỗ vốn, mà tôi còn nuôi tới tận hai đứa! Chị con đã không có hy vọng, còn con so với nó cũng không khá hơn chút nào!"

Đối mặt với hờn trách bóng gió của cha, giây phút này chỉ khiến lòng Thiên Tình càng thêm lạnh.

Cô hơi cao giọng, "Thi Nam Sinh cho con năm mươi vạn!"

"Cái gì?"

"Thi Nam Sinh bảo con làm tình nhân cho anh ta, anh ta sẽ cho con chi phiếu năm mươi vạn." Lúc nói đến hai chữ 'tình nhân', trong lòng Thiên Tình nhói đau như bị kim châm.

Mang thai hay làm tình nhân thì có gì khác nhau, cũng đều sống một cuộc sống mất đi tôn nghiêm và lòng tự trọng.

Lấy tờ chi phiếu từ trong túi xách ra, chưa kịp nói gì đã bị Cảnh Kiến Quốc vuron tay đoạt lấy, "Lần này mình được cứu rồi, được cứu rồi!"

Thân làm cha, vậy mà chẳng có chút thương tiếc nào cho hoàn cảnh hiện tại của con gái mình.

Hốc mắt Thiên Tinh hơi cay cay, mím mím môi ép nước mắt chảy ngược trở về. Nhìn về mặt vui sướng của Cảnh Kiến Quốc mà như mất đi cảm giác nói, "Cha, cha phải hứa với con, về sau tuyệt đối không được cá độ, cũng không được đi vay nặng lãi nữa! Nếu không, con sẽ lập tức đem năm mươi vạn này đi trả lại."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Môi tình đầu tiên

Edit: TiêuKhang

"Trả lại sao được?" Cảnh Kiến Quốc khur khur ôm chặt tấm chi phiếu, liếc mắt thấy sắc mặt con gái có gì đó không ổn, vội cười lấy lòng, "Biết rồi, biết rồi, cha hứa với con không cá độ nữa được chưa. Nhưng mà, nói thật, thiết không nghĩ tới cậu Thi Nam Sênh đó lại coi trọng con gái cha như thế. Hi, Thiên Tinh, dù sao thằng nhóc đó cũng là người có tiền, một đứa con gái trong trắng không tì vết như con mà lại đi làm tình nhân cho cái thằng lẳng nhẳng như nó, sao có thể chỉ trị giá năm mươi vạn? Ít nhất con phải đòi thêm nó năm mươi vạn nữa mới được! Quay lại bảo nó đưa thêm đi!"

Thiên Tinh thật sự không thể nào nén nước mắt được nữa. Cô rung rung mắt nhìn cha mình, nghẹn ngào cầu xin, "Cha, cha cho con giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình, có được không?"

"Thiên Tinh, em còn đi học, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Trong bệnh viện, Cảnh Văn Tinh không thể tin nhìn hóa đơn phẫu thuật và hóa đơn lọc máu.

"Chị, chị chỉ cần điều trị bệnh cho tốt là được rồi." Thiên Tinh kéo rèm cửa sổ phòng bệnh ra, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt nhỏ sáng ngời của cô, cô tươi cười đón lấy ánh mặt trời.

"Nếu em không nói thật với chị, chị sẽ không trị bệnh nữa." Văn Tinh cố chấp đòi phải biết nguyên nhân.

Thiên Tinh không dám nói thật, nếu biết số tiền này phải đánh đổi cơ thể mới có, Văn Tinh sẽ càng không đụng tới nói, "Chị, chị còn nhớ cái người mà em từng nhắc với chị là em thích đó, nhớ không?"

"Đàn anh thời em còn học trung học đó à?"

"Dạ." Thiên Tinh gật nhẹ đầu. Lần đầu tiên nhìn thấy Thi Nam Sênh, cũng là ngày đầu tiên cô vừa bước chân vào trung học, còn anh thì đã tốt nghiệp cấp ba. Khi đó anh là một nhân vật làm mưa làm gió ở trường, đi đâu cũng có đôi có cặp với một cô gái có tên là Bạch Thiên Thiên.

Trai tài gái sắc, lúc ấy không biết đã làm biết bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Trước đó, Thiên Tinh chưa bao giờ biết tình yêu là gì, càng không biết cái gì gọi là tiếng sét ái tình vừa gặp đã yêu. Nhưng kể từ giây phút nhìn thấy Thi Nam Sênh, cô đột nhiên sáng tỏ tất cả.

Lần đó, sau khi bị cha đánh mắng, cô chạy đến trường tủi thân khóc một trận, anh đã ngồi xổm trước mặt thay cô lau sạch nước mắt.

Ánh mặt trời chói chang rọi xuống từ trên cao, anh như được bao bọc bởi vầng sáng lấp lánh xoay chuyển từng vòng, xoay đến cuốn cả Thiên Tinh đắm chìm vào trong đó. Trái tim giống như bị một tảng đá lớn nện lên, đập thành thạch như muốn vỡ ra khỏi lồng ngực.

Về sau cô mới biết, đó là nụ tình chớm nở đầu tiên của mình...

"Chẳng lẽ anh ta giúp em?"

"Dạ, em tìm anh ta mượn tạm. Đợi sau này khi chúng ta có tiền rồi trả lại cho người ta đúng số tiền đó là được." Thiên Tinh không giỏi nói dối, nhưng lúc này không thể không nói.

"Nhưng chị đâu có nghe kể em và anh ta thân đến mức đó? Khoản tiền lớn như thế, anh ta chịu cho mượn?" Văn Tinh xem ra cũng không dễ mắc lừa.

"Khoản tiền này đối với chúng ta mà nói có lẽ là con số khổng lồ, nhưng đối với anh ta chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi. Chị, chị phải tin em. Người đó rất tốt, sau khi biết em gặp khó khăn liền ra tay giúp đỡ. Có lẽ là thông cảm với hoàn cảnh của chúng ta."

Văn Tinh ngẫm nghĩ lại thấy lời Thiên Tinh nói cũng không hẳn là không có lý.

Có lẽ, những người có tiền kia chỉ coi đó như một hoạt động từ thiện mà thôi. Vì vậy cười cười gật đầu, "Em nói vậy chị cũng yên tâm, chị chỉ không muốn liên lụy em."

Thiên Tinh ngồi ở mép giường, hơi mệt mỏi tựa đầu lên vai Văn Tinh, "Chị, chúng ta mãi mãi là người một nhà. Nếu như không phải luôn có chị cáng đáng cái nhà này, luôn chăm sóc cho em và cha, thì hôm nay không biết cuộc sống của em và cha sẽ tồi tệ cỡ nào nữa."

Mẹ mất sớm, ba lại đam mê cờ bạc, vì vậy mà cái nhà tồi tàn tan vỡ bấy lâu nay này đều do một tay người chị cả Cảnh Văn Tinh chèo chống.

Lao động vất vả lâu ngày, cuối cùng mới dẫn đến một thân ốm đau như bây giờ.

Nghĩ đến đây, Thiên Tinh thấy mũi hơi cay. Văn Tinh ôm siết cơ thể gầy gò của em gái, "Con bé ngọc!"

Mặc dù lần đó đồng ý ký kết giao dịch với Thi Nam Sinh, nhưng mãi đến nay anh ta cũng chẳng đưa ra bất kỳ yêu cầu gì với cô. Thậm chí, cả nửa tháng sau đó anh ta cũng biến mất không thấy bóng dáng, như chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Thiên Tinh còn tưởng rằng, năm mươi vạn mà mình nhận được vào buổi tối hôm đó, là anh ta tặng không cho mình.

Thiên Tinh vẫn đến trường và tan học như thường lệ, cô cùng cô bạn tốt Đàm Tư Noãn làm việc bán thời gian tại câu lạc bộ tên 'Miss', cuộc sống cứ bình lặng trôi qua. Cho đến đêm hôm đó, bỗng xuất hiện một khúc nhạc đệm...

"Thiên Tinh, mau xem, cậu hai nhà họ Mộ tới đây kìa!" Khi thấy chàng trai đứng đứng ngồi xuống cạnh quầy bar, Tư Noãn phấn khích huých Thiên Tinh một cái.

Thiên Tinh theo đó giương mắt lên nhìn.

Dưới ánh đèn màu nhấp nháy, Mộ Trầm Âm với bộ dạng ngả ngón cùng vài người bạn ngồi ở quầy bar cười nói trò chuyện rất vui vẻ.

Anh ta bảnh sinh đã đẹp, nét đào hoa xán lạn trong đôi mắt xéch, sống mũi cao thẳng vô cùng tinh tế, đôi môi mỏng mím nhẹ càng tăng vẻ mê người. Nét cười như ánh hào quang chói lòa khiến gương mặt tuấn tú càng thêm sinh động, nhất thời làm say mê không ít tầm mắt của đàn bà con gái trong quán bar.

Mấy người bên cạnh anh cũng không hề kém cạnh, nhưng những ánh sáng đó đã bị lu mờ đi một nửa bởi cậu hai Mộ.

Người đàn ông này đúng thật đã làm mê hoặc lòng người, nhưng trong đó không có cô.

Thiên Tinh thu hồi tầm mắt, gỡ Tư Noãn một cái, "Đừng nhìn nữa, nếu cậu cứ nhìn mãi như thế, sợ là sẽ đốt cháy người ta luôn đấy."

Đúng vậy thật, ánh mắt của đám con gái đều nóng rực như lửa!

"Hừ, nếu không phải trong lòng cậu từ lâu đã có người ngự trị, chắc chắn cũng trốn không thoát sức quyến rũ của anh ta đâu." Tư Noãn nghịch ngợm kéo kéo đuôi tóc Thiên Tinh.

"Êh, cậu ảm, nhìn đằng kia xem, cái cô bé đó đó." Công tử bột họ Quan vỗ vỗ vai Mộ Trầm Âm, "Chính là cô gái không chịu nhận tiền của bọn mình, lần nào cũng cự tuyệt không nể mặt."

Mộ Trầm Âm nhìn về phía bóng dáng mảnh mai đang cúi đầu bận rộn bên trong quầy bar, nhíu mày cười một tiếng, mắt chợt lóe sáng, "Sao hả? Muốn chơi gì?"

"Cậu được mệnh danh là 'sát thủ sát gái' mà, tới thử xem sao!" Có người giục giã.

"Hừ, suốt ngày chơi gái, bộ các cậu không thấy chán hử?" Trong nụ cười xán lạn của anh có nét ngông cuồng sáng khoải, môi mỏng nhấp nhẹ ngậm rượu, lười biếng thu mắt về.

"Cũng bởi vì nhàm chán mới chơi, nè, hôm nay tới cậu đi thử xem thế nào!"

Thiên Tinh thay đồng phục ra, sau khi mặc quần áo của mình vào rồi chào tạm biệt Đàm Tư Noãn, đi ra khỏi phòng thay quần áo đang chuẩn bị về nhà.

Cả ngày hôm nay vẫn không thấy Thi Nam Sinh xuất hiện. Điện thoại di động của cô cũng nằm im ru.

Có lẽ, anh ấy đã quên sự tồn tại của mình rồi.

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng Thiên Tình không kiềm được dâng lên nỗi buồn vô cớ. Mặc dù không muốn hèn mọn ở bên cạnh anh làm người tình bao nuôi, nhưng thấy trong lòng anh vốn không hề để tâm đến sự hiện diện của mình như thế, ít nhiều vẫn không khỏi cảm thấy mất mát.

Thở dài, cúi đầu bỏ điện thoại lại vào túi xách, nhanh chân đi ra cửa chính của quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tình cờ gặp mặt

Edit: TiêuKhang

Đi tới trạm xe bus, do đêm đã khuya, chỉ còn mỗi Thiên Tình mình đứng đợi đón tuyến xe cuối cùng để về nhà .

"Tin.... Tin.... Tin...." Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng kèn xe dồn dập.

Thiên Tình còn chưa kịp quay đầu lại, đã nghe một giọng nói lạnh lạnh rõ ràng vang lên trong đêm tối, "Hi, Cảnh Thiên Tình!"

Tiếng của anh ta rất trong, trong như dòng suối vậy.

Ai vậy kia?

Thiên Tình hồ nghi xoay người.

Hai luồng sáng rực như phá tan bóng đêm phóng thẳng về hướng cô, chói đến cô không thể không nheo mắt lại. Nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ bóng dáng giữa nguồn ánh sáng kia chính là Mộ Trầm Âm. Anh giống như quang minh Sứ giả, xuyên qua bóng tối bất ngờ xuất hiện ngời sáng trước mặt Thiên Tình.

Chiếc mô tô vững vàng đỗ sát cạnh chân cô, anh tháo mũ bảo hiểm xuống, sau đó là gương mặt điển trai xuất hiện. Trong đôi mắt đẹp đào hoa tỏa sáng nét cười bốn cột, dưới ánh đèn đường càng vô cùng chói mắt.

Thường ngày hay ‘bà tám’ cùng Tư Noãn, Thiên Tình đã nghe kể không ít về cậu hai nhà họ Mộ này. Đại khái dùng những cụm từ để hình dung như: ‘Sát thủ sát gái’ và ‘tình nhân đồng như kiến’. Nhưng ngay lúc này Thiên Tình lại cảm thấy, những từ ngữ đó căn bản không thể hình dung chính xác về công tử bột trước mắt này.

Nhìn từ khoảng cách gần, anh ta còn đẹp và quyến rũ hơn nhìn thoáng qua từ xa. Ừm! Phải nói anh ta giống Yêu Tinh thì đúng hơn.

"Có chuyện gì không?" Cô nhớ giữa họ vốn không quen nhau.

"Ừm hừm, có chuyện lớn!" Mộ Trầm Âm lười biếng đem mũ bảo hiểm mắng lên kính chiếu hậu, nhướn mày liếc nhìn cô, "Em có bạn trai chưa?"

"Hả?" Thiên Tình không ngờ anh lại hỏi vấn đề riêng tư này, cô khó chịu thoáng cau mày.

Công tử bột này có ý gì?

"Không trả lời vậy tức là không có rồi." Mộ Trầm Âm cười hi hi rồi đột nhiên cúi người kề khuôn mặt điển trai sát lại gần Thiên Tình, khoảnh khắc đó Thiên Tình như bị choáng ngợp bởi nụ cười sáng rỡ như mặt trời kia.

"Vậy anh đây sẽ làm bạn trai của em, cứ quyết định như vậy đi!"

Cái gì?

Thiên Tình bị Mộ Trầm Âm tự biên tự diễn làm một hơi mà cô chỉ biết nín thinh không thốt nổi nên lời. Cô chưa từng thấy người nào vẫn chưa được sự đồng ý của người ta đã tự tiện quyết định như thế bao giờ!

"Ồ, đây không phải là cậu hai họ Mộ đó sao?" Đột nhiên có một giọng nữ ồm ồm chen vào cuộc đối thoại giữa họ.

Thiên Tình cùng Mộ Trầm Âm đồng thời quay lại nhìn nơi phát ra tiếng nói.

Thiên Tình đứng ngờ ngàng.

Nói chuyện là một cô gái rất khiêu gợi và xinh đẹp, người bên cạnh đang khoát tay chính là.... Thi Nam Sinh.

Dưới bóng đêm mờ nhạt, dáng người cao lớn như mang theo áp bức của anh từng bước đi tới. Ngũ quan tuấn tú như ẩn như hiện lay động dưới ánh sáng, lạnh nhạt nhưng không kém phần oai nghiêm.

Không ngờ lúc này lại gặp anh!

Thiên Tinh tự nhiên hoảng sợ lui về phía sau theo bản năng và giữ khoảng cách với anh công tử bột trước mặt.

"Anh Nam Sanh!" Cậu hai Mộ sáng khoái chào hỏi, híp mắt nhìn mỹ nữ bên cạnh anh cười xấu xa nói, "Lại thay bạn gái mới nữa hả? Sao nào, anh tính cùng anh trai em tranh xem ai thay bạn gái nhanh hơn sao?"

Tầm mắt Thi Nam Sinh chưa từng dừng lại trên người Thiên Tinh dù chỉ một giây. Nghe công tử bột Mộ trêu chọc chỉ nhún mày, ôm chặt cô gái bên cạnh nói, "Hơn nửa đêm còn tính ở đây quậy phá gì vậy?"

Cậu hai Mộ cười hi hi, hất hất cằm về hướng Thiên Tinh, "Anh, anh nhìn xem bạn gái của em thế nào?"

Lúc này Thi Nam Sinh mới thoáng liếc sang Thiên Tinh, ánh mắt xa lạ đó giống như giữa cả hai chưa từng quen biết.

Thiên Tinh có thể hiểu được, dù sao....Quan hệ giữa họ, tồi tệ đến mức chẳng thể để ai biết...

Chưa sót căn môi, nhất thời đã quên việc phải đính chính lại lời của cậu hai Mộ.

Thi Nam Sinh cũng không có ý kiến gì, chỉ vỗ vỗ vai cậu hai Mộ, "Tranh thủ về sớm, kéo anh cậu lại lo lắng cho cậu."

"Tuân lệnh!" Cậu hai Mộ nghịch ngợm chào theo kiểu nhà binh.

Thi Nam Sinh ôm cô gái xoay người bước đi. Tầm mắt từ đầu đến cuối chỉ dừng thoáng qua cô đứng một giây.

Nhìn theo đôi trai tài gái sắc mỗi lúc càng dần xa, trong lòng Thiên Tinh nhất thời cũng không thể xác định.

Rốt cuộc là anh ta đang giả vờ xa lạ, hay thật sự đã quên mình rồi? Có lẽ thật sự...Đã quên rồi....Dù sao mình cũng chẳng là gì của anh ta!

Nỗi mất mát chảy tràn vào tim.

"Nè, tôi đưa em về! Lên xe!" Cậu hai Mộ gọi về dòng suy tư của cô.

"Không cần." Thiên Tinh từ chối theo bản năng. Lúc này mới sực nhớ tới lời anh ta anh giới thiệu về mình, nghiêm nghị nói, "Cậu hai Mộ, từ nay về sau mong anh đừng giới thiệu về tôi như vậy nữa. Chúng ta cùng lắm chỉ vừa mới biết nhau đây thôi mà."

Sự nghiêm túc của cô chỉ khiến cậu hai Mộ càng cười tươi hơn, đôi mắt sáng ngời như hoa đào xán lạn, "Quả đúng như lời bọn nhóc kia nói, em đúng thật là khó 'cua'!"

Vì để nghiệm chứng điều đó, anh mới đột nhiên chạy tới nói những lời mà ngay cả bản thân mình cũng không thể nào hiểu nổi?

Thiên Tinh đã sớm đoán được đây chỉ là trò đùa của những kẻ có tiền mà thôi, vì vậy cũng không nhiều lời với anh nữa, xốc lại túi xách trên vai xoay người bỏ đi.

Xưa nay Mộ Trầm Âm chưa từng bị con gái từ chối qua bao giờ, ngạo mạn đã quen, vì vậy nên không tiếp tục đuổi theo nữa, chỉ nhàn hạ nhòai người trên mô tô, nheo mắt nhìn theo bóng lưng cô.

Dưới ánh đèn mờ sáng, hai vai cô quai túi xách, tóc cột thành đuôi ngựa, tươi trẻ đầy sức sống, nhưng lại có vẻ trang nghiêm đứng đắn rất khó diễn tả bằng lời. Chẳng trách đám người kia cứ muốn trêu ghẹo cô.

...

Thiên Tinh vừa đi được hai bước, một chiếc xe màu đen sang trọng chậm chậm dừng lại ngay cạnh cô.

Cô ngạc nhiên dừng bước, nghiêng mắt nhìn.

Cửa xe đẩy ra, một người đàn ông khôi ngô vạm vỡ bước xuống, "Cô Cảnh, tiên sinh bảo tôi đến đón cô."

"Tiên sinh?" Thiên Tinh không hiểu nhìn đối phương.

"Thì tiên sinh." Đối phương giải thích.

Thi Nam Sinh?

Thì ra anh ta vẫn chưa quên mình...

Nghĩ đến vừa nãy cả hai đi lướt qua nhau, Thiên Tinh cảm thấy trong lòng ngổn ngang trăm mối. Gật gật đầu, đi theo chân đối phương lên xe.

Mộ Trầm Âm vẫn nhón nhơ tình tang nhìn Thiên Tinh được người đón lên xe. Có tiếng bước chân ở phía sau.

"Êh, cậu hai, thành công không?" Là đám cậu ấm họ Quan.

Mộ Trầm Âm nhìn tới phương hướng Thiên Tinh bữu bữu môi, "Ừ, người ở đằng kia."

Vừa thấy Thiên Tinh bước lên chiếc xe sang trọng, mọi người ai cũng ngăm hiểu nhưng không nói ra, ngượng ngừng nhún vai, "Bỏ đi, thì ra đều là người trong một hội, hết vui rồi. Đi thôi! Chúng ta cũng đừng theo cô gái này nữa. Quay lại uống rượu tiếp thôi!"

Trên xe, Thiên Tinh gọi điện thoại cho Cảnh Kiến Quốc hay.

Vừa nghe Thiên Tinh được Thi Nam Sinh đón đi, Cảnh Kiến Quốc cao hứng vô cùng, ở trong điện thoại dặn đi dặn lại Thiên Tinh phải khôn khéo một chút, nghe lời một chút. Thiên Tinh nghe xong chỉ cảm thấy trái tim buốt lạnh, không nói tiếng nào cắt ngang cuộc gọi.

Xe bon bon vòng qua vòng lại trong thành phố, cuối cùng dừng lại trước một ngôi biệt thự.

"Cô Cảnh, đến rồi." Có người giúp cô mở cửa ra.

Nhấc chân bước xuống xe, Thiên Tinh ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt là một tòa kiến trúc được xây dựng xa hoa lộng lẫy theo phong cách Châu Âu. Dưới ánh đèn rực rỡ chớp tắt, ngôi biệt thự thoát nhìn như một giấc mộng huyền ảo xa vời không thể với tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ở nhà đợi anh

Edit: TiêuKhang

Đây là điểm khác nhau một trời một vực với thế giới của cô.

"Vào đi thôi." Sau lưng có người thúc giục.

Thiên Tinh khẽ gật đầu, theo người nọ đi vào biệt thự. Quả nhiên, cách trang trí trong biệt thự cũng xa hoa đến mức khiến cô lú lờ.

Không khí như vậy làm cho Thiên Tinh hơi mất tự nhiên. Dưới sự hướng dẫn của quản gia, cô ôm túi xách giống như đứa bé hiền lành ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa.

"Cô Cảnh, hay là cô đi tắm trước và đi ngủ đi, khách phòng cũng chuẩn bị xong cho cô rồi." Quản gia thấy cô ngồi đó ngồi cũng khá lâu vì vậy lên tiếng đề nghị.

Cô gái này xem ra cũng còn nhỏ tuổi, có đôi mắt rất trong sáng, nhìn cũng hiền lành. Vì vậy quản gia cũng có thiện cảm với cô.

"Không cần làm phiền, tôi ngồi ở đây đợi Thi tiên sinh cũng được." Thiên Tinh thoáng nở nụ cười, mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường thật to hỏi, "Thi tiên sinh có nói khi nào sẽ về không ạ?"

"Cậu chủ chỉ nói có cuộc xã giao quan trọng, không nói rõ là mấy giờ. Có thể sẽ hơi muộn một chút."

"Vâng. Vậy chú đi ngủ trước đi, tôi ngồi đây đợi anh ấy cũng được."

Thiên Tinh hơi thấy khó hiểu, tại sao hôm nay Thi Nam Sinh gọi mình lại đây, trong khi bên cạnh anh rõ ràng đã có cô gái khác rồi.

Là vì hôm nay tình cờ gặp lại mình, cho nên mới nhớ tới việc tìm mình để đòi quyền lợi của anh ta sao?

...

Thời gian từng chút trôi qua mà vẫn không thấy Thi Nam Sinh về. Một mõi cả ngày, rốt cuộc Thiên Tinh cũng không chống đỡ nổi nữa, nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Lúc Thi Nam Sinh về nhà thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Trong phòng khách rộng lớn chỉ còn mỗi chiếc đèn mờ để bàn. Dáng cô vốn nhỏ người, nằm co ro ngủ trên ghế sofa nhìn như đứa con nít, nếu không để ý thì sẽ không biết đến sự hiện diện của cô.

Túi sách rơi xuống đất, có vài quyển sách giáo khoa rơi ra nằm ngổn ngang.

Còn đi học sao?

Thi Nam Sinh bước tới đẩy cô một cái, "Này!"

Vốn lạ chỗ, với cũng mới ngủ không lâu, bị đẩy một cái Thiên Tình lập tức giật mình tỉnh hẳn.

Hé mắt bắt gặp anh đang cúi đầu nhìn mình, vội từ trên ghế sofa ngồi thẳng người dậy, "Xin lỗi, tôi ngủ quên."

Thi Nam Sinh ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn đối diện cô, nheo đôi mắt say lơ đãng, vẫy tay với cô, "Lại đây."

Thiên Tình để trần đôi chân trắng như ngọc đi qua, còn chưa kịp mở miệng nói gì, Thi Nam Sinh đột nhiên vươn tay nhốt lại vòng eo mảnh khảnh của cô.

Cô bị dọa sợ trở mặt nhìn anh.

Sau đó tay anh tăng sức, Thiên Tình gón gọng ngã ngồi trên hai chân anh.

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, Thiên Tình còn nghe được tiếng tim anh đập rất trầm ồ, cùng với hơi thở nóng rực.... Tất cả như đang chuốc say cô...

"Em và cậu ta có quan hệ gì?" Mở miệng là câu chất vấn lạnh như băng.

Cổ tay anh bá đạo kèm ở cằm cô, buộc cô phải nhìn thẳng mình.

"Cậu ta?" Thiên Tình không hiểu nhìn anh.

Thi Nam Sinh cho là cô giả vờ giả vịt, lạnh mặt hỏi, "Em đã có bạn trai, còn dám ra giá bán? Sao đây? Em chỉ làm được những chuyện dơ bẩn thế này thôi sao?"

Mặc dù cô thật sự có làm chuyện bán mình đó, nhưng những lời của Thi Nam Sinh lúc này vẫn làm cô tổn thương nặng nề.

Mím môi, mắt lấp lánh nước nhìn anh, "Anh đang nói cái anh họ Mộ kia?"

Quả nhiên...

Thi Nam Sinh cười lạnh một tiếng, "Tôi không thích san sẻ đàn bà với bất kỳ ai! Cảnh Thiên Tình, giao dịch của chúng ta kết thúc!"

Kết thúc? Vậy bệnh của chị..

Thiên Tình nghĩ đến người chị đáng thương, vội giải thích, "Tôi không có, tôi chỉ vừa mới quen anh ta vào tối nay mà thôi."

"Mới quen tối nay?" Đáy mắt nổi lên sự đùa cợt mỉa mai, "Mới quen mà đã là bạn gái của cậu ta? Chê tôi cho em quá ít?"

Thiên Tình cắn môi.

Trong mắt anh, cô chỉ là loại đàn bà dơ bẩn không ai sánh bằng....

Nỗi chua xót cuộn cuộn gợn sóng nơi đáy lòng.

Cô uất ức giải thích: "Tôi không phải là bạn gái anh ta, càng không phải muốn tiếp cận anh ta. Đêm nay chẳng qua do anh ta và những người khác đánh cuộc với nhau, mới ăn nói lung tung tôi là bạn gái anh ta."

Thi Nam Sinh nhìn cô không chớp mắt, như đang cân nhắc xem lời cô nói là thật hay giả.

Tầm mắt cuối cùng dừng trên nốt ruồi nơi khóe mắt cô, môi mỏng nhấp nháy mở miệng: "Hôn tôi! Để tôi tự mình kiểm nghiệm, cái miệng nhỏ này của em rốt cuộc có nói dối hay không?"

Thiên Tình nhìn trần trụi người đàn ông khiến bản thân rung động tim đập dồn dập.

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo sơ mi của anh, vô ý thức càng siết chặt hơn.

"Sao? Không dám?" Thi Nam Sinh nhú mày.

Rút về ống tay áo, dựa người ra phía sau, ung dung bình thản nheo mắt nhìn cô, tay đặt trên eo cô không ngừng vuốt ve lên xuống. "Lần trước thời điểm 'dụ dỗ' tôi, em đâu có như thế này."

Hàng mi dài run run, Thiên Tình nhìn lên bờ môi gợi cảm của anh, tim lúc này đập mỗi lúc càng nhanh.

Cúi đầu, lấy hết dũng khí ngập ngừng dán môi mình lên.

Phụ nữ Thi Nam Sênh từng tiếp xúc nhiều không kể hết, sự tự chủ càng không tầm thường. Nhưng khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau, đầu óc anh bỗng trong nháy mắt trống rỗng. Theo bản năng, càng ôm cô gái trong ngực chặt hơn.

Đối với việc hôn môi, Thiên Tình vẫn còn rất non nớt. Giây phút này, trái tim căng thẳng muốn nổ tung, vì vậy môi vừa chạm môi thì cô vội muốn thối lui.

Vừa được thưởng thức hương vị ngọt ngào ấy, Thi Nam Sênh để gì chịu buông tha dễ dàng như vậy?

Bàn tay di chuyển lên phía trên, không nói không rằng giữ chặt ót không cho cô có cơ hội lùi bước.

Lưỡi anh tìm kiếm dây dưa với cô. Sau đó chìm đắm không thoát nổi bởi nụ hôn này.

"Ừm..." Thiên Tình thở nặng ra tiếng, chỉ có thể ngơ ngác đón nhận nụ hôn của anh.

Anh hôn rất mạnh bạo, hôn đến bất chấp tất cả.

Mãi đến khi thấy Thiên Tình sắp không thở nổi nữa, Thi Nam Sênh mới luyến tiếc buông tha.

Nheo mắt nhìn chằm chằm đôi môi sưng đỏ, ngón tay thon dài mon man trên gương mặt nhỏ đang ửng hồng của cô, "Rất tốt, không có mùi của đàn ông khác..."

Thiên Tình không biết phải nói gì luôn.

Đây là phương pháp kiểm nghiệm mà anh nói? Lẽ nào anh thật sự phân biệt được mùi vị khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: TiêuKhang

"Tôi và anh ta thật sự không có gì." Không biết anh có tin hay không, nhưng cô vẫn muốn giải thích.

Tay Thi Nam Sênh vuốt ve nhẹ nốt ruồi nơi khóe mắt cô, nhưng lời nói ra lại khí thế khiếp người, "Từ nay về sau, đừng để tôi nhìn thấy em qua lại với bất kỳ tên đàn ông nào khác. Tôi cấm hận nhất chính là bị người ta phản bội."

"Tôi biết rồi..." Thiên Tình rũ mắt, không muốn nhìn thấy vẻ mặt say mê của anh khi nhìn nốt ruồi nơi khóe mắt của mình nữa.

Sở dĩ khi ấy bà Thi chọn cô mang thai hộ, cũng là do nhìn thấy nốt ruồi này...

Bởi vì Bạch Thiên Thiên cũng có nốt ruồi như vậy...

Đang suy nghĩ miên man, Thiên Tình đột nhiên bị nhấc bổng lên.

"Á..." Cô hoảng hồn thốt lên, định thần lại mới phát hiện Thi Nam Sênh đang bế mình.

"Chưa gì đã kêu la, có phải còn hơi sớm hay không? Đợi lát lên giường em có thể kêu la thoải mái." Đây mắt anh ẩn hiện vẻ trêu chọc ranh mãnh khiến mặt Thiên Tình bỗng chốc đỏ lên. Chỉ có thể xấu hổ cắn môi, quay mặt tránh né ánh mắt mập mờ của anh.

*** ...

Căn phòng ngủ trang hoàng không khác biệt chút nào với phong cách của anh.

Thiên Tình đánh giá một vòng, thấy hộp bao cao su đã mở toang trên đầu giường, vội vàng cụp mắt ngó sang chỗ khác.

Chiếc giường này, có lẽ từng có rất nhiều phụ nữ ngủ qua? Cô gái hỏi tới anh ôm, cũng từng ngủ trên chiếc giường này sao?

Nghĩ vậy, Thiên Tinh bỗng có cảm giác bải xích với chiếc giường to lớn kia.

"Đang nghĩ gì?" Thi Nam Sinh liếc nhìn cô, đồng thời cởi nút áo sơ mi ra.

Cô hoàn hồn gượng gạo cười cười, không trả lời mà chỉ nói: "Tôi đi mở nước cho anh tắm."

Dứt lời, không đợi anh đáp liền đi nhanh vào phòng tắm.

Thi Nam Sinh nhếch môi nhìn theo bóng lưng cô. Cô ấy đang ám chỉ với mình, muốn vào nhà tắm làm ư?

Cũng tốt! Mình cũng đang có ý đó.

... ..

Thi Nam Sinh chỉ quần ngang người chiếc khăn đi vào phòng tắm.

Thiên Tinh đang ngồi ở bồn tắm tâm sự nặng nề đùa nghịch mặt nước. Nghe tiếng động cô vội ngẩng đầu lên, trông thấy anh để trần nửa phần trên cơ thể, cuống quýt quay đầu đi.

Từng đường cong gợi cảm kia cũng đủ khiến cho đàn bà con gái nào thấy cũng mê mẩn, càng khắc sâu rõ ràng vào đầu cô.

Tim đập dồn dập, rối loạn không yên.

Cô bối rối đứng dậy, "Nước vừa đủ ấm rồi, tôi đi ra ngoài trước."

Dứt lời liền bước đi ra.

Thi Nam Sinh chắn ngang ngăn cô lại. Nhíu mày nhìn cô, "Tôi không có kiên nhẫn chơi trò mèo vờn chuột."

"Dạ?" Cô không hiểu gương mặt nhìn.

Thi Nam Sinh gần như thất thần khi nhìn vào ánh mắt trong suốt đó. Tại sao rõ ràng là một người dễ dãi lên giường với bất kỳ ai, nhưng lúc nào cũng làm ra vẻ ngây thơ trong sáng như trang giấy?

Mắt anh nhíu nhíu, kéo cô lại ôm vào ngực. Lời nói ngọt ngào giống như rượu lên men, "Tắm chung đi!"

Mặt cô dán sát lên lồng ngực nóng bỏng của anh.

Mặc dù đã cùng anh tiếp xúc thân mật như thế này một lần rồi, nhưng Thiên Tinh vẫn không thể nào thích ứng được.

Chỉ cảm thấy bị nhiệt độ của anh thiêu đốt cho miệng đắng lưỡi khô luôn, nghe anh yêu cầu càng khó nín run sợ.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh bế thẳng vào bồn tắm lớn.

Hơi nóng tràn qua khắp cơ thể. Anh áp đảo tấn công bằng nụ hôn. Có lẽ do sương mù dày đặc, đôi mắt thâm thúy và môi lưỡi của anh giống như nhiễm sương tưởng chừng muốn nhấm chìm cô.

Quần áo trên người Thiên Tinh ướt đầm hết, dán sát vào da thịt, làm nổi bật dáng người duyên dáng của cô.

Mắt Thi Nam Sinh gần như muốn phun ra lửa. Nhốt chặt cô vào vòng tay rắn chắc điên cuồng hôn tới tấp.

Thiên Tinh thấy mình như sắp bị tan chảy.

Mỗi tác da thịt đều bốc hơi ướt đầm, hơi nóng mờ mịt hòa cùng tinh dịch khiến cô kiệt sức bám víu lên cổ Thi Nam Sinh, để mặc nụ hôn của anh lưu luyến len lỏi qua mỗi tác da thịt trên cơ thể.

"Ưm... Thi tiên sinh...Đừng như vậy..." Lúc ngón tay nóng bỏng cởi ra chiếc áo lót ướt đầm thì cô kinh hoảng ngăn cổ tay anh lại, hàng mi dài ướt nước run nhẹ như cánh bướm đập chồn.

Thi Nam Sinh sao có thể cho cô cự tuyệt?

Ngang ngược gạt phăng cánh tay cô ra, tiếp tục điên cuồng cúi đầu há miệng ngậm lấy cánh môi đào đỏ hồng, đầu lưỡi điêu luyện trêu chọc nhấm nháp, cuốn theo bọt nước trong suốt.

Tất cả lý trí của Thiên Tinh trong nháy mắt đều tan thành mây khói.

Những đợt tấn công khiêu khích này, hoàn toàn không hề giống đêm hôm đó chút nào.... Cô không thể chịu nổi nữa bật ra tiếng, lại bị tiếng rên rỉ yêu

kiều của mình dọa sợ.

Đây thật sự là tiếng mình thốt ra sao? Tại sao nghe có vẻ bay bổng đậm đàng đến vậy?

Chưa kịp hồi phục lại từ nụ hôn kịch liệt kia, quần áo trên người cô đã bị anh cởi sạch.

Trong bồn tắm phản chiếu lại hình ảnh khỏa thân của hai người càng khiến Thiên Tình thở không ra hơi. Dưới ánh đèn sáng rực, toàn bộ những nơi nhạy cảm đều lộ rõ. Cô theo bản năng muốn né tránh, nhưng niềm khao khát cùng khoái cảm cứ như tấm lưới dệt đang bao trùm không cho cô lối thoát.

Rất cực...

Không thể chịu nổi sự hấp dẫn này nữa, Thi Nam Sinh ôm lấy cô, kịch liệt xô xuyên qua cơ thể mềm mại bên dưới mặt nước.

"Ừm..." Hạ thể vẫn không tránh khỏi đau đớn. Cô không cách nào thừa nhận nỗi sự chiếm hữu này của anh, chỉ biết bám chặt bả vai anh.

"Thả lỏng chút... Tiểu yêu tinh, em chặt thật..." Anh nặng nề thở dốc, giảm lại tốc độ, nhấn nạy xoa nắn bờ mông trắng bóng của Thiên Tình, ý bảo cô đừng quá khắt khe.

Nếu không phải lần đầu tiên cô quá nhiệt tình, không khác gì người có kinh nghiệm sành sỏi, chắc rằng anh còn lầm tưởng cô vẫn chưa biết mùi đời.

Đau đớn bởi sự tấn công chiếm đoạt của anh cũng dần dần dịu đi, ngược lại kể tiếp là cơn khoái cảm khiến cô run lên.

Cô cùng anh bập bênh lên xuống trong bồn tắm như chiếc thuyền con cô độc giữa màn đêm.

Cuối cùng...

Tiếng khó chịu gằn nhẹ của anh xen lẫn tiếng thở dốc rồi loại mê mẩn của Thiên Tình. Ở phút cuối cùng, anh đột nhiên rút ra, phóng thích ở ngoài cơ thể cô.

Thiên Tình hết hơi xụi lơ ngã lên ngực anh.

"Chỉ vậy đã chịu không nổi rồi sao?" Thi Nam Sinh nâng chiếc cằm nhỏ đang gác trên vai mình lên, nhìn cô chăm chăm cười nhẹ nói.

Đôi mắt xinh đẹp vương hơi nước mơ màng, cô hé nửa mí mắt, như chú mèo con đáng yêu nỉ non lên tiếng: "Tôi... Tôi mệt quá...."

Anh cảm thấy cô thể này rất đáng yêu. Nguyên nhân là vì bộ dáng này của cô giống Thiên Thiên sao?

"Mới làm có một lần đã than mệt, như vậy có phải không có tác phong nghề nghiệp hay không?" Anh nhún mày, xốc lên người hiện còn chưa hồi phục lại tinh thần khỏi bồn tắm, bước nhanh đi về hướng phòng ngủ.

Đặt cô ngã xuống giường, tầm mắt hai người đối diện nhau, "Tiểu yêu tinh, tôi vẫn còn muốn..."

Thi Nam Sinh không thể không thừa nhận, mặc dù đã từng trải với không ít con gái, nhưng cảm giác khi làm chuyện đó với cô gái này như khiến anh mụ mị say mê.

Cảm giác lâng lâng vui sướng đó, vốn chẳng có cô gái nào có thể mang đến cho anh được như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Không được yêu tôi

Edit: TiêuKhang

Lúc bị thả lên giường, cơ thể Thiên Tình vô thức cứng đờ. Cô biết mình không nên để ý những người phụ nữ bên cạnh anh, vì cô vốn không có tư cách đó, nhưng mà...

Cô cũng không thể hèn mọn mà yêu cầu điều đó?

"Thi tiên sinh, có thể ra phòng khách không?"

Thi Nam Sinh chống hai tay bên người cô, nhún mày hỏi, "Tại sao?"

Thiên Tinh không lên tiếng, chỉ yên lặng nắm chặt tấm ga giường.

Anh cười lạnh một tiếng, mắt thoáng nét lạnh lùng nói, "Bởi vì trên giường này có quá nhiều người từng ngủ qua, em ngại bản?"

Cô lắc đầu, giải thích: "Không, tôi không có ý đó!"

Đôi mắt sắc bén của Thi Nam Sinh như nhìn thấu tất cả.

Ngón tay lượn lờ vén lên mấy sợi tóc rơi rớt bên má cô, giọng nói đầy truyền cảm nhưng lại mang theo tảng băng rét lạnh.

"Tiểu yêu tinh, tốt nhất em nên biết rõ thân phận của mình. Em chỉ là bạn gái giao dịch với tôi mà thôi, tuyệt đối đừng giờ mấy trò hờn ghen đó. Tôi cấm kỵ nhất điều này!"

Cô sững sờ.

Từng lời của anh vẫn tiếp tục từ tốn vang vọng: "Nhớ kỹ, không được yêu tôi!"

Không được yêu anh? Nhưng mà, biết phải làm sao, em đã yêu anh mất rồi. Hơn nữa, còn đã yêu rất nhiều năm..

Có lẽ, sau này vẫn còn sẽ yêu mãi và yêu mãi..

Trong lòng cảm thấy ghen tuông chua xót, môi Thiên Tinh lại một lần nữa bị Thi Nam Sinh tấn công mãnh liệt.

Ngay sau đó, Thiên Tinh tiếp tục bị cuốn vào trận ái ân điên cuồng..

Thiên Tinh nhận thấy Thi Nam Sinh chính là một quái vật tràn đầy tình lực.

Tối hôm qua, suốt cả đêm cô bị anh hành hạ lật qua lật lại không biết bao nhiêu lần. Cho đến khi không thể nào chịu nổi nữa, không ngừng xin tha, cuối cùng anh mới chịu bỏ qua.

Vốn định thừa lúc nửa đêm để về nhà, nhưng cô thật sự là đi không nổi. Anh vừa để tay xuống, cô lịm người nằm ngủ luôn trên giường.

Mặc dù ngủ cũng không được bao nhiêu, nhưng đêm nay Thiên Tinh vẫn mơ được một giấc mơ đẹp.

Trong mơ có chị, có cha, còn có mẹ...

Cả gia đình như quay trở về thời gian mẹ còn sống chưa mất, dáng vẻ của mẹ thật hiền hòa...

Lúc giật mình tỉnh lại thì đã là tám giờ sáng, vị trí bên cạnh cũng trống rỗng.

May thật! Cô đang không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Nhặt quần áo trên đất lên mặc vào, sau đó vào nhà vệ sinh cột tóc lên gọn gàng.

Thấy nước trong bồn tắm đêm qua tới giờ vẫn còn nguyên, không đành lòng được nhớ tới những cảnh thân mật với anh tối qua, gương mặt xinh xắn bỗng chốc đỏ hồng lên.

Nhanh chóng ngồi xổm xuống xả hết nước trong bồn tắm thủy song mới đi ra khỏi phòng ngủ.

"Chào cô, cô dậy rồi hả?" Vừa đi ra, dì giúp việc liền bước tới vui vẻ chào hỏi.

Thiên Tinh thoáng nở nụ cười, mắt cũng lấp lánh sáng, "Dì gọi cháu là Thiên Tinh được rồi ạ."

"Cậu chủ đang dùng bữa sáng, cô cũng dùng chung nha, đúng lúc tôi cũng vừa làm xong hai phần."

Anh chưa đi?

Trái tim Thiên Tinh nhảy đập thình thịch. Cùng người đàn ông mình yêu thương dùng chung bữa sáng, đây là chuyện thật hạnh phúc biết bao.

Nhưng cô vẫn xua tay từ chối, "Không dám phiền dì, lát nữa cháu ra ngoài ăn sau cũng được. Phiền dì nhấn lại với Thi tiên sinh một tiếng, cháu xin phép đi trước."

Thấy Thiên Tinh từ chối, dì giúp việc cũng không tiện giữ lại.

Dù sao cậu chủ cũng không có nói mời Thiên Tinh ở lại dùng bữa, vì vậy liền gật gật đầu, tiễn Thiên Tinh đến tận cổng.

Mười giờ sáng nay còn có hai tiết phải đến lớp, không thể tới trễ!

Thi Nam Sinh buông tờ báo tài chính kinh tế trong tay xuống, cắn một miếng chân giò hun khói hoàng kim, đi giúp việc đi vào thưa.

"Cậu chủ, cô Cảnh vừa đi rồi, cô ấy nhắn tôi nói với cậu một tiếng."

Đi rồi?

Thi Nam Sinh hơi khựng lại. Cô cũng được xem như người tình rất biết làm tròn bổn phận, làm xong phận sự nên làm sẽ lập tức rời đi, như vậy cũng tốt.

"Biết rồi." Thi Nam Sinh tiếp tục dùng bữa sáng.

"Dì à, cháu cũng muốn ăn cháo đậu bo bo của dì nấu!" Đột nhiên bên ngoài phòng ăn có người cất tiếng, bóng người cũng ngay sau đó rảo bước đi vào.

Thi Nam Sinh vẫn không đầu quay lại, "Anh cả Mộ, anh thật đúng giờ đấy!"

Một tuần lễ có hết bốn ngày là cậu ấm này tới đây dùng bữa sáng rồi.

Mộ Thiệu Đàm từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, ngồi xuống đối diện Thi Nam Sinh. Vừa thấy bữa sáng được dọn lên sẵn trước mặt mà vẫn chưa động đũa, mặt mày liền tươi cười hơn hờ, "Ồ, còn chuẩn bị sẵn cho tôi thế này luôn à? Thôi đi, dì à, hôm nay cứ ăn món này đi, dì không cần làm cháo đậu bo bo nữa, đỡ phải rắc rối."

"Vâng, cũng được." Dì giúp việc cười đáp lại sau đó đi ra ngoài.

Mộ Thiệu Đàm cắn miếng sandwich, ngẩng đầu liếc nhìn người đối diện, "Tôi qua gặp Trầm Âm à?"

"Ừ." Thi Nam Sinh từ chối cho ý kiến.

"Nghe thẳng thốt đó nói, cậu lại thay đổi bạn gái? Nhìn thế nào? Em trai tôi nói nhìn cũng có điểm khá phù hợp đấy, hôm nào dẫn đến ra mắt tôi xem."

Thi Nam Sinh uống hớp nước, nhú mồm nhìn Mộ Thiệu Đàm, "Phụ nữ tôi có rất nhiều, không biết cậu cả họ Mộ đây muốn xem người nào?"

Mộ Thiệu Đàm nhìn Thi Nam Sinh rất lâu, chỉ tay vào cổ Thi Nam Sinh, cười đắc chí nói, "Vậy xem người này đi. Cô gái nào mà có khả năng cào anh Thi đây đến rách da thì tôi muốn xem người đó!"

Thi Nam Sinh sờ sờ cổ.

Tối hôm qua là do anh không kiểm chế được, đã chọc giận tiểu yêu tinh kia, cô lại chơi xấu cào cổ anh, không ngờ cào trầy một đường thật.

Chỉ là, anh cũng không chịu thua. Trực tiếp dè cổ cô ra mút mạnh hai cái để trả thù.

Có lẽ lần sau cô sẽ không dám làm càn như vậy nữa.

"Này, cậu đang nghĩ gì đó? Nói tôi nghe xem, rốt cuộc là cô gái như thế nào vậy?" Mộ Thiệu Đàm hăm hờ hỏi tới tấp, đến cả bữa ăn sáng cũng không ăn.

Thi Nam Sinh đang tính nói đại qua loa vài câu để xua tan lòng hiếu kỳ của anh, lúc này quản gia đi trở ngược vào.

"Cậu chủ, cô Cảnh đánh rơi sách ở trong phòng, sáng nay cô ấy quên mang đi."

"Biết rồi, để trong phòng làm việc đi." Thi Nam Sinh quay đầu lại đáp.

Mộ Thiệu Đàm chớp ngay trọng điểm, nháy mắt, "Hôm qua cô gái đó còn ngủ lại ở chỗ cậu nữa cơ à? Tôi nhớ rõ là cậu không có thói qua đưa gái về nhà mà."

"Trí nhớ cậu có vấn đề!"

"Tôi thấy là cậu muốn thay đổi tính rồi. Nếu như cậu thật sự bắt đầu biết quan tâm đến người con gái khác, hổng chừng mẹ cậu ngủ nằm mơ cũng cười ra tiếng."

Thi Nam Sinh nhú mồm liếc xéo Mộ Thiệu Đàm, "Có phải gần đây cậu quá rảnh rồi hay không? Hạng mục hợp tác với chính phủ lần trước giao cho cậu đã làm xong chưa?"

Biết Thi Nam Sinh muốn nói lảng sang chuyện khác, Mộ Thiệu Đàm vẫn tỉnh bơ bồi thêm một câu: "Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, là tin tức nội

bộ...Không lâu nữa, Bạch Thiên Thiên sẽ trở về đây!"

Thời điểm Thiên Tinh đến lớp học, Đàm Tư Noãn đã dành sẵn chỗ cho cô.

"Thiên Tinh, chỗ này, chỗ này!"

Thiên Tinh vội vàng ôm túi sách đi qua.

Tư Noãn hỏi: "Sao hôm nay tới trễ vậy? Đưa sữa buổi sáng cậu cũng không đi!"

"Ông chủ không có la chứ? Mình ngủ quên mất." Thiên Tinh chỉ có thể lấy cớ này.

"Mình nói cậu bị bệnh, nên ông ấy cũng không nói gì. Nè, mình thấy cậu có gì đó kỳ kỳ ấy nhé, bình thường dù có mệt cách mấy cũng chưa từng thấy cậu dậy muộn như thế." Tư Noãn nheo mắt hỏi với vẻ mặt không tin, "Thành thật khai báo đi, rốt cuộc tối qua cậu đã làm những gì hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trúng số

Edit: TiêuKhang

Tư Noãn nheo mắt hỏi với vẻ mặt không tin, "Thành thật khai báo đi, rốt cuộc tối qua cậu đã làm những gì hả?"

Thiên Tinh vốn không có khiếu nói dối, bị Tư Noãn ép hỏi một hồi, càng thêm lóng ngóng không biết nên phải nói gì.

Tư Noãn tỉnh mắt thoáng thấy vết đỏ tròn như quả dâu tây trên cổ bạn. Trố mắt, kính ngạc thốt lên, "Thiên Tinh, cậu... Cậu có bạn trai?"

"Mình đâu có?"

"Gạt người! Vậy cậu nói xem, cái dấu này từ đâu có?" Tư Noãn kích động chỉ tay vào cổ Thiên Tinh.

Thấy Thiên Tinh mờ mịt như chẳng biết gì, Tư Noãn vội lục trong túi xách ra cái gương nhỏ nhét vào tay Thiên Tinh, "Cậu tự xem đi."

Vén lên tóc, nghiêng mặt sang một bên Thiên Tinh mới thấy rõ vết tích in trên cổ.

"Bùm..." Mặt Thiên Tinh bỗng chốc đỏ tới mang tai.

Sáng nay lúc vào nhà tắm cột tóc, có lẽ do vội quá nên cô cũng không để ý tới nó.

"Cái này.... Mình sợ ý cào trúng." Thiên Tinh cắn môi, không dám nhìn tiếp nữa. Vội vội vàng vàng xoa tóc xuống để che đi dấu vết kia.

"Vậy bây giờ cậu cào lại một cái nữa cho mình xem xem." Tư Noãn cắt gương vào, rồi giúp Thiên Tinh vén tóc lại ngay ngắn.

Thấy sắc mặt Thiên Tinh là lạ, trong lòng bỗng dâng lên nỗi lo lắng, "Thiên Tinh, có phải ai đã ức hiếp cậu không?"

Bởi vì, cô vốn không hề có dáng vẻ hạnh phúc của người đang yêu nên có, mà ngược lại thái độ như muốn trốn tránh chột dạ.

Thiên Tinh biết không thể gạt được Tư Noãn, chỉ mím môi, "Không ai ức hiếp mình cả, là bản thân mình xảy ra chút vấn đề."

Đang suy nghĩ xem nên làm sao để kể rõ hết mọi chuyện với Tư Noãn, thì bạn học cùng lớp Bạch Miếu Miếu đi tới.

"Cánh Thiên Tinh, cậu lợi hại thật! Nghe ba mình nói, số tiền mà ba cậu mượn của công ty nhà mình đã trả xong hết rồi. Ba mươi vạn đó đối với gia đình cậu mà nói, nó chẳng phải là con số nhỏ. Ba cậu nói tiền đó là do một tay cậu kiếm về, mình thật tò mò muốn biết cậu kiếm được nó từ đâu nha?" Bạch Miếu Miếu đồng thanh ngạo mạn ra dáng cô chủ con nhà giàu có, "Chỉ dựa vào công việc bán thời gian kia của cậu, e là có làm đến rục xương thì hoa hồng cũng chưa được tới số tiền đó."

Giọng cô ta oang oang như chốn không người, nhất thời các bạn học ai nấy cũng nghe thấy, liền tò mò xoay đầu lại nhìn.

Bạch Miếu Miếu xưa nay luôn thích châm chọc Thiên Tinh, bởi vì Thiên Tinh luôn phớt lờ không thèm để ý tới cô ta.

Tư Noãn ngược lại cười lạnh ra tiếng, "Bạch Miếu Miếu, cậu lại tới khoe khoang cái mức tiểu thư của cậu nữa à. Nhà Thiên Tinh trúng số độc đắc cũng chọc ghẹo tới cậu ư?"

"Trúng số độc đắc?" Bạch Miếu Miếu cười nhạo một tiếng, nhìn sang Thiên Tinh nói, "Tôi nghe nói dạo này rất thịnh hành việc sinh viên nghèo 'bán xuân'*. Thiên Tinh, chẳng lẽ cô cũng làm việc này?"

* Là từ hiện giờ hay dùng để chỉ việc học sinh "bán xuân", kiểu như được đại gia bao nuôi, một loại trao đổi, sinh viên thì nhận được viện trợ để sinh sống và học hành, nhưng cũng phải "bán thân" cho đại gia. Từ này trước kia xuất phát từ bên Nhật, hiện TQ đang rất thịnh hành.

Sắc mặt Thiên Tinh lập tức trắng bệch, cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt chiếu tướng của Bạch Miếu Miếu.

Đàm Tư Noãn liếc nhìn Thiên Tinh, rồi nhìn trở lại Bạch Miếu Miếu, "Hơ, không 'theo đuổi' được đàn anh Ngũ khóa trên, liền tới đây vu oan hãm hại Thiên Tinh hả? Cũng khó trách đàn anh Ngũ khóa trên chỉ thích Thiên Tinh, còn cậu thì ngay cả nhìn cũng chẳng thèm ngó lấy một cái."

"Cậu..." Bạch Miếu Miếu bị Tư Noãn nói trúng tim đen, mặt liền biến sắc, tức giận quơ lấy cuốn sách trên bàn tính ném sang hướng Tư Noãn.

Thiên Tinh tinh mắt giữ lại tay cô, không tự cao cũng không khiêm nhường nhìn cô nói, "Đủ rồi! Sắp tới giờ học rồi, tôi không muốn giằng co với cậu nữa!"

Thiên Tinh có thể nhẫn nhịn Bạch Miếu Miếu khi dễ mình, nhưng tuyệt đối không cho cậu ta đụng vào bạn của cô.

Bạch Miếu Miếu biết rõ tính cách Thiên Tinh, bình thường không nổi giận thì sao cũng được, nhưng một khi tính ương bướng nổi lên thì còn cứng hơn cả đầu trâu.

Bên ngưỡng ngừng rút tay lại, hung ác trợn mắt nhìn hai người một cái mới xoay người bỏ đi.

Bạch Miếu Miếu đi rồi, chung quanh khôi phục lại yên tĩnh.

Tư Noãn nặng nề nhìn Thiên Tinh nhưng không lên tiếng, tựa như đang đợi cô thành thật khai báo.

Thiên Tinh biết có giấu nữa cũng không được, đành rũ mắt nói, "Bạch Miếu Miếu nói không sai..."

Tư Noãn cả kinh đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Thiên Tinh với vẻ mặt không thể tin.

"Thiên... Thiên Tinh, cậu biết mình đang làm gì không?" Tư Noãn hiểu rất rõ Thiên Tinh, luôn tự trọng giữ mình, kiên cường độc lập, dù cho cuộc sống có gặp nhiều trắc trở khó khăn đi nữa, cũng không thể nào lung lạc được cô.

Cô biết, Thiên Tinh bây giờ đã đi đến bước đường cùng rồi...

Thiên Tinh mở quyển sách ra, không trả lời Tư Noãn, chỉ yếu ớt mở miệng: "Đối phương là Thi Nam Sinh."

Đàm Tư Noãn lại lần nữa kinh ngạc há to miệng, ngay sau đó vô cùng lo lắng, "Nhưng cậu làm vậy, không phải cũng đồng nghĩa mất đi tư cách để yêu anh ta sao? Thiên Tinh, cậu có nghĩ tới chưa, Thi Nam Sinh sẽ hiểu lầm cậu thì làm sao đây?"

Sao cô lại không biết?

Anh cho rằng ai cô cũng có thể lên giường, cho cô là người con gái dâm loạn, cho là cô giỏi mưu mô tính toán....

Nhưng...

"Noãn Noãn, mình vốn không có lựa chọn nào khác." Thiên Tinh rút cuộc ngẩng đầu lên, thê lương nhìn Đàm Tư Noãn, khổ sở cười một tiếng, "Thật ra thì, số mạng mình cũng không tệ lắm. Vì người đó, ít ra vẫn là anh, không phải là người khác."

Như vậy, cô đã rất cảm ơn ông trời!

Sau khi tan học về nhà, cha lái xe cho Bạch gia vẫn chưa về. Thiên Tinh làm cơm rồi đưa đến bệnh viện, ở lại với Cảnh Văn Tinh đến tận khuya mới về nhà.

Điện thoại di động cả ngày vẫn nằm im thinh.

Cô vốn muốn gọi điện hỏi xem sánh mình có đánh rơi ở chỗ đó hay không, nhưng cuối cùng ấn số xong lại xóa đi. Trừ những lúc anh gọi cô tới, ngoài ra bọn họ thật không nên có chút liên quan mới đúng. Cô không muốn để anh lầm tưởng cô là người luôn gây phiền phức.

Khi về đến nhà, Cảnh Kiến Quốc đã ăn cơm xong, ngồi cười tít mắt đợi cô về.

"Cha, sao còn chưa ngủ?"

"Chờ con đấy. Sao rồi? Tối qua cậu Thi có vui về hài lòng không?"

Cảnh Kiến Quốc không khác gì như người dẫn khách, Thiên Tinh không muốn nổi giận, chỉ ngồi xỏm người xuống đôi giày, coi như không nghe thấy lời cha mình.

"Tối nay cậu Thi không tìm con à? Đợi mãi không thấy cô đáp lại, Cảnh Kiến Quốc tiếp tục hỏi sang câu khác.

"Cha!" Thiên Tinh đứng dậy nhìn cha mình.

Người làm cha không lo hỏi thăm tình trạng của con mình, cũng chẳng hỏi thăm việc học hành của cô ra sao, lại đi quan tâm cái chuyện mà cô không thể nào mở miệng nói ra....

Lòng dạ Thiên Tinh nặng nề lạnh lẽo.

"Cũng phải, cũng phải, đàn ông mà, cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi." Cảnh Kiến Quốc đổi giọng nói.

"Không còn gì nữa, con đi ngủ trước đây." Thiên Tinh cảm thấy quá mệt mỏi.

Cảnh Kiến Quốc gật đầu một cái, "Cũng tại con không khôn khéo, thì sao có thể giữ được chân đàn ông. Phải cố gắng hơn nữa, nếu được đến nhà họ Thi ở luôn thì càng tốt."

Ngay cả nghe thôi Thiên Tinh cũng không còn hơi sức để nghe tiếp nữa, đóng cửa lại sau đó mệt mỏi ngã phịch xuống giường.

Thời tiết buổi sáng quả thật rất tốt, không khí vô cùng trong lành mới mẻ.

Thiên Tinh ngây ngất hít sâu một hơi, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều. Hăng hái nhìn yên sau chiếc xe đạp chất đầy sữa tươi.

"Sữa tươi đến!" Mỗi khi đi qua một cửa nhà nào đó thì sẽ nghe được tiếng cô thanh thúy mời chào.

Lúc đến cổng lớn nhà họ Thi, đang tính nhấn chuông thì cửa lớn bị người từ bên trong kéo ra. Di giúp việc xách theo giỏ bước ra ngoài, thấy Thiên Tinh bà liền cười tươi rói, "Tiểu Cảnh, thật đúng giờ nha!"

"Di à, chào buổi sáng! Bà Thi vẫn chưa dùng bữa sáng chứ ạ?" Thiên Tinh vừa hỏi vừa lấy ra một chai sữa tươi mới toanh nóng hổi.

"Vẫn chưa, đang chờ đấy. Nhưng hôm nay phải lấy thêm hai chai nữa."

"Có khách ạ?" Thiên Tinh vội vàng lấy thêm hai chai.

Di giúp việc cười nói, "Không phải khách đâu. Là cậu chủ hôm qua ngủ lại nhà. Bởi vì sáng nay bà chủ sắp xếp cho cậu chủ xem mắt."

Xem mắt?

Thiên Tinh chết đứng một giây, lồng ngực không kiềm chế được thót lại, co rút thật khó chịu. Nhưng cô có tư cách gì để ý đến chuyện của anh?

Ôm bình sữa tươi đang tính giao cho di giúp việc, thì di lại khoát khoát tay, "Hay là cô mang vào đi, bà chủ nói lâu rồi không có gặp cô. Tôi đang tính đi ra ngoài mua thức ăn, đã trễ lắm rồi."

Chờ di giúp việc đi Thiên Tinh mới ôm ba chai sữa tươi đi vào sân.

Thiên Tinh vừa liếc mắt liền thấy anh đang ngồi cạnh bàn ăn ngoài trời.

Dáng vẻ anh hoàn toàn không giống như những lần trước cô nhìn thấy, sáng sớm anh chỉ mặc bộ đồ mặc nhà thoải mái.

Tia nắng ban mai sáng ngời mỏng manh từ trên cao hắt xuống, toàn thân anh như được dát vàng óng ánh, Thiên Tinh thấy tim đập mạnh và loạn nhịp.

Mà đối diện anh....

Khi thấy rõ ràng cô gái ngồi đối diện, Thiên Tinh bỗng chốc kinh ngạc không thôi. Không ngờ là Bạch Miểu Miểu! Cả hai đang xem mắt?

Đứng xa cả ngoài mười mét, Thiên Tinh vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy dáng vẻ hai người nói chuyện rất vui vẻ. Vậy có nghĩa là, anh rất hài lòng về Bạch Miểu Miểu? Tuy gia thế cùng bối cảnh của Bạch Miểu Miểu không bằng Thi Nam Sinh, nhưng cũng rất có chỗ đứng trong cái thành phố này.

Bọn họ.... Mới chân chính thức là người cùng một thế giới....

Đôi tay nhỏ bé đang bẻ sữa của Thiên Tình hơi cứng lại. Hít một hơi thật sâu mới cất bước đi qua.

"Đây là sữa tươi bà chủ cần!"

Giọng nói trong trẻo quen thuộc đột ngột vang lên. Thi Nam Sinh vội ngừng đầu, lúc thấy cô thì mắt anh hơi chùng xuống, thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Cô ấy, sao lại ở đây?

Lần trước tìm cô đã là chuyện hơn nửa tháng trước, bây giờ xuất hiện ở đây là muốn nhắc nhở anh cái gì sao? Bởi vì tiêu yêu tình này không hẳn đơn thuần như nhìn bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cậu làm nghề ‘bán xuân’ à

Edit: TiêuKhang

Mặc dù Thiên Tình không ngừng đầu lên nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình rất lâu không rời đi.

Trái tim như chệch đi vài nhịp.

Đề sữa tươi xuống xong tính xoay người đi, Bạch Miếu Miếu lại gọi cô: "Cảnh Thiên Tình?"

Thiên Tình liếc mắt nhìn cô ta, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

"Ông cha chiếm dụng tham ô công khoản của cậu đã trả hết nợ rồi, bây giờ vẫn còn đi giao sữa tươi?"

Thiên Tình mím môi, "Ừ."

Thi Nam Sinh hí híp mắt nhìn Thiên Tình, "Sao vậy, có quen?"

"Dạ. Bạn học cùng lớp với em." Bạch Miếu Miếu nháp một hộp sữa tươi, dùng xong hắt cằm với Thiên Tình, "Mấy hôm trước cậu đã lợi hại trả hết mấy chục vạn cho ba mình. Không biết là, khoản tiền đó ở đâu mà cậu có?"

Nói đến đây, cô ta hơi ngập ngừng một chút, sau đó nhìn thẳng Thiên Tình, "Cảnh Thiên Tình, chẳng lẽ hôm đó tôi đoán đúng rồi hả? Cậu thật sự đang làm cái nghề ‘bán xuân’ thật à?"

Hai tay đang rũ thẳng của Thiên Tình run run lên.

Bị Bạch Miếu Miếu lần nữa ép hỏi, cô lúng túng quay mặt sang nhìn xem vẻ mặt Thi Nam Sinh, nhưng anh chỉ cúi đầu từ tốn chăm chút với bữa sáng trong đĩa của mình, giống như vấn đề mà Bạch Miếu Miếu vừa nói hoàn toàn không liên quan.

Phải, nó vốn chẳng có quan hệ gì với anh cả. Đây chẳng qua chỉ là bản thân cô tự làm tự chịu mà thôi!

Vì vậy, cần gì hy vọng anh tới thay mình giải vây?

"Đây là chuyện riêng của tôi, không nhọc lòng cô Bạch đây quan tâm." Thiên Tình lạnh nhạt trả lời, nhưng vẫn chột dạ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt soi mói của Bạch Miếu Miếu, chỉ nói: "Tôi đi trước."

Không chờ bọn họ nói thêm gì nữa, Thiên Tình đã xoay người đi.

Nhưng lời nói sau lưng lại làm bước chân cô không tự chủ khựng lại.

"Anh à, hai chúng ta xem mắt thật là kỳ quái. Mấy ngày nữa chị em về rồi, đến lúc đó anh và chị ấy xem mắt mới có vẻ thích hợp hơn." Là giọng của Bạch Miếu Miếu.

Từ đầu đến cuối vẫn không nghe Thi Nam Sinh nói gì....

Thiên Tình cắn nhẹ môi, lẻ bước đi về phía trước.

Bạch Thiên Thiên sắp về rồi sao? Hẳn là anh ấy sẽ rất vui? Đến chừng ấy, bà Thi nhất định cũng sẽ vui vẻ giúp họ an bài mai mối.

Bởi vì, địa vị của Bạch Thiên Thiên ở trong lòng anh, ai cũng đều biết rõ.

Than nhẹ ra tiếng, Thiên Tinh giờ tay mệt mỏi sờ lên chạm phải nốt ruồi nơi khóe mắt.

Nơi ngực như đang đau đớn âm i...

Duyên phận giữa cô và Thi Nam Sinh, chẳng mấy chốc nữa sẽ tan biến rất nhanh!

Vừa ngồi lên xe đạp, thì nghe được ở đằng sau vang lên giọng nói rất trầm và đầy từ tính, "Thế nào? Sách của em, không cần nữa sao?"

Thiên Tinh quay đầu lại, thấy Thi Nam Sinh vòng tay ôm ngực đứng phía sau mình, vẻ mặt bình thản không cảm xúc.

Thiên Tinh hơi mím môi, "Để hôm nào có cơ hội rồi tới lấy cũng được."

Cơ hội?

Anh nhếch môi, "Tối nay, chính là cơ hội."

"Tối nay?" Thiên Tinh lắc đầu theo phản xạ, "Thật xin lỗi, Thi tiên sinh. Tối nay tôi phải thay ca giúp đồng nghiệp, xuống ca cũng ba giờ sáng rồi."

Cô gái này rốt cuộc có hiểu rõ thân phận và trách nhiệm của mình không đây? Còn dám cự tuyệt mình!

Thi Nam Sinh nhú mày, nhìn cô cương quyết nói: "Đổi ca!"

"Nhưng tôi đã nhận lời đồng nghiệp rồi..." Thiên Tinh hơi khó xử lúng túng giải thích.

Thấy vậy anh càng tỏ ra không vui, "Cảnh Thiên Tinh, chẳng lẽ em cho rằng năm mươi vạn dễ kiếm vậy sao, tất cả đều tùy thuộc vào em thôi?"

Cô cúi đầu xuống.

Biết rõ ở trước mặt anh mình vốn không có quyền nói chữ 'không'. Vì vậy chỉ đành gật đầu, "Tôi sẽ nói lại với đồng nghiệp."

Dường như cuối cùng đã hài lòng với câu trả lời của cô, sắc mặt Thi Nam Sinh cũng hòa hoãn được đôi chút. Tiến lên một bước, tự mình lấy một chai sữa tươi cầm lên vặn nắp uống một hớp rồi hỏi: "Buổi tối em đi làm ở đâu?"

"Ở quán bar 'Miss'." Cô nhỏ nhẹ đáp lại.

"Quán bar?" Anh nheo mắt nhìn cô, "Mấy cô gái ở quán bar em đều làm nghề này hay sao?"

Trong giọng nói không hề có ý khinh khi, nhưng vẫn làm Thiên Tinh đau nhói. Cô cắn môi lắc đầu, "Không có. Chỉ có tôi làm như vậy."

Có thể cảm nhận được ánh mắt phức tạp lẫn tìm tòi nghiên cứu của Thi Nam Sinh, Thiên Tinh bối rối nhìn nhìn đồng hồ, "Ngại quá, Thi tiên sinh. Tôi còn bận đi giao sữa, không thể tiếp chuyện cùng anh được nữa. Tạm biệt!"

Thấy bộ dạng như muốn bỏ của chạy lấy người của cô, Thi Nam Sinh cũng không làm khó cô, chỉ hờ hững 'Ừ' một tiếng, nói: "Trên người không mang tiền, tối nay sẽ trả tiền em chai sữa này sau."

"Không sao, chỉ một chai sữa thôi mà, tôi mời anh cũng được." Bây giờ cô chỉ muốn đi cho thật nhanh.

"Mọi quan hệ của chúng ta, vẫn nên dùng tiền bạc tính toán sòng phẳng rõ ràng sẽ tốt hơn!" Thi Nam Sinh không nhận phần tình cảm này của cô.

Thiên Tinh sững sờ mất một lúc. Sau đó, trong lòng chỉ còn nỗi buồn bã lạnh lẽo.

Ngụ ý của anh muốn nói, quan hệ giữa bọn họ chẳng qua chỉ là giao dịch bằng tiền, người như vậy dù chút tình cảm nhỏ anh cũng không mong muốn dính dáng với cô.

Cười khổ, cô gật đầu, "Được! Vậy tôi đi đây, tạm biệt!"

"Đợi đã...! Sau này, sữa bên biệt thự kia của tôi, đều do em đến giao!" Thi Nam Sinh lên tiếng thông báo.

"Dạ? Nhưng khu vực bên đó không phải do tôi phụ trách." Cách trường học quá xa, nếu cô đi giao bên đó xong rồi quay lại đi học nhất định sẽ bị muộn mất!

"Bắt đầu từ hôm nay, do em phụ trách!" Anh chẳng cần quan tâm đến lời giải thích của cô, "Từ nay về sau, hy vọng mỗi buổi sáng đều được uống sữa tươi nóng hổi!"

Muốn ngắt quá! Quả nhiên là một kẻ bá đạo!

Thiên Tinh thở dài, xem ra thời gian ngủ của cô sau này, lại phải ít đi vài tiếng nữa rồi!

Gật đầu, leo lên cưỡi xe đạp rời đi.

Nghe được câu hỏi ngạc nhiên của Bạch Miếu Miếu vang lên sau lưng: "Anh Nam Sinh, anh biết Thiên Tinh sao? Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

"Không quen! Chỉ mua bình sữa thôi."

Lời anh dội thẳng vào tai Thiên Tinh. Mới còn đang ủ rũ nhưng chỉ trong chớp mắt đã hí hục đạp xe rời đi rất nhanh, dáng vẻ chật vật như bị ma đuổi.

Chạy được một đoạn khá xa mới ngược mắt lên, tia nắng sớm buổi ban mai muôn đời vẫn trong sáng rực rỡ như vậy, nhưng nỗi lòng giờ phút này lại vô cùng ngột ngạt, giống như bị nhét đầy vải bông.

Nghĩ đến tối nay gặp mặt Thi Nam Sinh, sóng ngầm trong lòng liền dâng lên cuộn cuộn.

Nếu cả hai không phải vì giao dịch nên mới gặp mặt, được vậy thật tốt biết bao! Đáng tiếc rằng, điều này vốn không có khả năng xảy ra giữa họ!

Đêm đến.

Thiên Tinh bàn giao công việc xong, cô chỉ có thể nhờ Tư Noãn làm thay cho công việc của đồng nghiệp.

Tư Noãn biết cô phải đến chỗ Thi Nam Sinh, trong lòng vừa thương xót cũng vừa hờn trách, cả buổi tối rầu rĩ sự mặt, nhưng trước khi Thiên Tinh đi, Tư Noãn vẫn đưa cô ra khỏi quán bar.

....

Thi Nam Sinh từ phòng làm việc đi ra giương mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Giờ lắm! Đã hơn mười giờ đêm rồi, vậy mà tiểu yêu tinh vẫn chưa đến! Chẳng lẽ 'người tình' bây giờ có giá đến vậy?

Thi Nam Sinh ngồi ở ghế sofa trong phòng khách nghịch cuốn tập trong tay.

Lật một trang giấy, bên trong là những dòng chữ ngay hàng thẳng lối rất gọn gàng sạch sẽ và đẹp.....Nó cũng giống hệt như bề ngoài của cô.

Có thể thấy được là một học sinh rất chăm chỉ và nghiêm túc. Vì để giúp cha trả nợ, cho nên mới làm công việc này? Rốt cuộc cô loại con gái như thế nào?

Đột nhiên Thi Nam Sinh nhận ra mình đã quan tâm hơi nhiều, liền vứt cuốn tập sang một bên, tựa vào ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần.

Quần gia đi tới nhìn thấy, liền mở miệng: "Cậu chủ, nếu thấy mệt, hay là về phòng nghỉ đi."

"Ừm. Dì cứ đi nghỉ trước đi, tôi đợi người." Thi Nam Sinh vẫn không mở mắt.

Đợi người?

Quần gia có vẻ rất ngạc nhiên. Đã trễ thế này, cậu chủ còn đợi ai chứ?

Đang thắc mắc khó hiểu, chuông cửa đột nhiên vang lên. Quần gia đi lại nhìn qua màn ảnh nhỏ, quay đầu thì thấy cậu chủ đã mở mắt.

"Là cô Cảnh tới." Thì ra, cậu chủ đang đợi cô ấy?

Thi Nam Sinh vẫn giữ tư thế cũ, chỉ nói: "Đi mở cửa đi."

....

Thiên Tinh về nhà tắm rửa, thay quần áo khác xong mới tới đây.

Ôm túi sách bối rối đứng ngoài cổng. Quần gia cười nhìn cô, "Ít khi buổi tối mà cậu chủ không đi ra ngoài, ở suốt trong nhà đợi cô Cảnh đến đó!"

Đối với sự thân thiện tươi cười của quần gia, Thiên Tinh càng thêm ngượng ngùng. Chỉ hơi mím môi, lễ phép cúi người chào, "Muộn vậy còn quấy rầy ạ!"

"Mau vào đi."

Quần gia nghiêng người mời Thiên Tinh vào trong.

Vừa bước vào phòng khách đã thấy anh ngồi ngay ngắn trên ghế sofa lật quyển tập của cô, nghe tiếng động chỉ thoáng nhướn nhẹ mắt, sau đó lại im lặng không có nói gì.

Hiển nhiên anh cũng vừa mới tắm. Trên người đang mặc áo choàng tắm màu tro sậm, nhìn nhẹ nhàng khoan khoái còn mang theo chút lười biếng.

Dưới ánh đèn, anh giống như loài Báo đang nhàn hạ nghỉ ngơi chốn rừng sâu, tự nhiên gây cho người ta có cảm giác yên tĩnh nhưng đầy nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Là lần đầu tiên cũng là người đầu tiên

Edit: TiêuKhang

Tìm Thiên Tinh đập loạn xạ, chỉ biết bối rối đứng từ xa chờ đợi phản ứng của anh.

"Cậu chủ, có cần bảo người nấu chút đồ ăn khuya không?" Quản gia hỏi.

"Không cần. Đi đi nghỉ trước đi." Thi Nam Sinh chỉ hờ hững khoát tay từ chối, quản gia liền vâng lời đi xuống.

Thoáng chốc, trong phòng khách chỉ còn lại hai người, rõ ràng không gian trong phòng khách rất lớn, nhưng không hiểu sao Thiên Tinh lại cảm thấy chật hẹp đi nhiều, khiến cô ngay cả thở cũng thấy rất khó khăn.

"Còn không tới đây?" Khép lại cuốn tập, anh nheo mắt nhìn cô.

Thiên Tinh chậm chậm đi tới. Hương thơm ngào ngạt thoang thoang bay vào mũi, Thi Nam Sinh vươn tay bắt lấy cô, Thiên Tinh lập tức ngã nhào vào lòng anh.

Cô khấn trương nín lấy cô áo choàng tắm, trở mắt nhìn anh trân trân.

Bộ dáng rất giống chú thỏ con đang hoảng sợ, Thi Nam Sinh nâng cằm cô lên, nhìn cô nói, "Em đến muộn đấy!"

"Xin lỗi. Giờ đó tôi mới xuống ca." Cô thỏ thè lên tiếng.

Cứ tưởng là anh sẽ rất giận, vì cô đã để anh đợi lâu như thế, đang tính giải thích không ngờ anh lại đột nhiên cúi đầu vùi vào tóc cô hít hà mấy cái, "Tắm rồi?"

"Dạ...." Động tác của anh thật sự quá mập mờ, khiến cô ngượng ngùng bối rối đỏ mặt.

Thi Nam Sinh thích hương thơm thoang thoang tự nhiên như thế này, không nói gì chỉ cúi đầu ngậm lấy vành tai trắng nõn như trân châu của cô, khiến Thiên Tinh hoảng sợ không ngừng run rẩy, nhay cảm 'ư a' ra tiếng.

Tiếng rên nhỏ nhẹ mềm mại yêu kiều đó khiến bụng dưới Thi Nam Sinh đột nhiên thót lại, hơi thở cũng nặng nề hơn, "Tiểu yêu tinh, em làm nghề này được bao lâu rồi?"

Giọng nói đầy truyền cảm vang lên giữa đêm tối càng khiến nhịp tim người nghe hỗn loạn.

Thiên Tinh vốn không thể chống cự lại. Đôi tay nhỏ bé yếu ớt cuộn lại trước ngực anh, liếm liếm đôi môi hồng lí nhí hỏi: "Nếu tôi nói đây là lần đầu tiên....Anh có tin không?"

Đôi con ngươi sâu thẳm như màn đêm của anh nhìn cô chăm chăm trong giây lát, tựa như đang suy ngẫm mức độ chân thật qua lời cô nói.

Nhưng mãi vẫn không nghe anh nói gì, môi anh đột nhiên chuyển phương hướng áp lên môi cô.

Mặc kệ lời cô vừa nói có thật hay không, anh không thể không thừa nhận mình rất thích mùi thơm của cô. Hơn nữa, không hiểu sao anh lại có chút hy vọng lời cô nói là thật.

Có lẽ, vì anh rất ghét loại phụ nữ gian dối!

Phản ứng vụng về của cô luôn khiến Thi Nam Sinh khó có thể kiềm nén. Không thể thỏa mãn dừng lại ở nụ hôn, bàn tay lưu loát giật phẳng chiếc áo trên người cô, bao bọc khối tròn xinh xắn dễ thương kia.

Thiên Tinh bị dọa sợ, tay run run bắt lấy bàn tay anh, "Thì tiên sinh, nơi này là phòng khách...."

"Vậy thì sao?" Giọng nói trầm khàn hấp dẫn mê người chứa đầy ham muốn. Đôi mắt ướt át giống như được tắm qua nước.

Cô nhỏ giọng nói nhỏ: "Trong nhà có người lạ...."

Nhưng lời vừa dứt, môi đã bị Thi Nam Sinh ngang ngược ngăn chặn.

Khoái cảm đã trào dâng, anh căn bản bất chấp là đang ở đâu.

Anh phải công nhận, cô gái trước mắt này đúng là tiểu yêu tinh mê người. Ngay thơ, vụng về, hoàn toàn không có chút kỹ xảo nào để chiều chuộng đàn ông, nhưng lần nào cũng vậy, chỉ một cái chuyên mắt, một tiếng rên nhẹ, đã có thể khiến anh muốn dừng mà không thể dừng.

Đó giờ Thi Nam Sinh chưa từng có cảm giác như vậy đối với phụ nữ. Vẫn là câu anh đã nói khi lần đầu tiên chính thức giao dịch với cô: Anh thích cảm giác khi ở cùng cô.

Thiên Tinh bị anh đè lên ghế sô pha, cơ thể trắng như ngọc dưới ánh đèn càng thêm trơn bóng mịn màng, vô cùng quyến rũ mê hoặc. Trên nốt ruồi nơi khóe mắt còn vương chút mồ hôi óng ánh trong suốt, càng làm cho Thi Nam Sinh khó có thể tự giữ mình.

Cô và Thiên Thiên hoàn toàn không hề có điểm nào giống nhau, cho nên anh chưa bao giờ xem cả hai là một. Nhưng nốt ruồi kia....

Lại giống nhau đến mức khiến anh thỉnh thoảng mê loạn.

Ngay cả lúc nũng nịu chìm đắm trong con mê cũng giống nhau đến vậy.

Thiên Tinh rất nhanh bị anh làm cho ngây ngất, chỉ có thể bất lực bầu vùi vào cơ thể vạm vỡ của anh, để bản thân giấu đi vẻ ngượng ngùng xấu hổ.

Nhưng chỉ cần chột nghĩ tới nơi nào đó của mình bất cứ khi nào cũng sẽ có người tiến vào, cô liền khản trương thót người lại, đôi môi mềm mại bị cô cắn đến trắng bệch, chỉ vì không kiềm chế nổi nên miệng đã bật ra tiếng.

"Tiểu yêu tinh, đừng khản trương....Tôi không thích con gái quá cứng nhắc...." Anh hiếm khi có kiên nhẫn đối dành phụ nữ trong những lúc thế này. Có lẽ, đơn giản chỉ vì khóe mắt của cô quá giống Thiên Thiên.

Cứng nhắc? Vì vậy nên anh ấy mới cảm thấy mình vô vị sao?

Nhưng chuyện lấy lòng đàn ông, cô cũng không biết nên làm sao mới phải.

Hàng mi mỏng manh như cánh bướm khe khẽ chớp động, cô khó chịu quay mặt sang chỗ khác, khẽ nói: "Xin lỗi, tôi chưa có nhiều kinh nghiệm...."

Đôi mắt thâm thúy sâu thẳm như màn đêm của Thi Nam Sinh nhìn cô bằng vẻ say mê, tựa như đang suy nghĩ sâu hơn về ẩn ý trong lời cô nói.

Ngay sau đó, anh hôn không sót chỗ nào trên cơ thể cô.

Sự tấn công quá mãnh liệt khiến cô không thể chịu được, vội theo bản năng rút người sát vào lòng anh.

Đáy mắt Thi Nam Sinh càng trở nên sâu thẳm, "Tiểu yêu tinh, đây là cái chưa có kinh nghiệm như em nói? Nhưng độ mặn cảm trên cơ thể em, đã để lộ quá rõ...."

Chỉ đụng nhẹ một cái, cô giống như biến thành yêu tinh mê người. Tựa như quả đào mật đã chín mọng chỉ chờ anh đến thưởng thức....

Thiên Tinh bị những lời trêu chọc của anh làm cho mặt đỏ tới mang tai, không dám ngược mắt lên nhìn anh nữa.

Bộ dáng kia càng làm cho Thi Nam Sinh như say như mê, cảm thấy muốn ngừng mà không được, đem vật nóng bỏng của mình khảm sâu vào trong cơ thể cô.

Ngất ngay với cảm giác cô mang lại, anh khàn giọng hỏi, "Tiểu yêu tinh, trước đây em từng qua lại với mấy người rồi?"

Sao có thể chặt chẽ như vậy? Cảm giác đó tưởng chừng như muốn nuốt chửng anh....

Vấn đề của anh hỏi khiến Thiên Tinh sửng sốt một lúc.

Nếu như nói, người đàn ông đầu tiên của cô chính là anh, anh có tin không?

Nếu như nói, lần đầu tiên của cô, là tự cô đến bệnh viện yêu cầu người ta làm rách nó đi, anh có tin không?

E là anh sẽ cảm thấy rất buồn cười. Dù sao ở trong lòng anh, cô bất quá chỉ là một cô gái 'bán xuân' ai cũng có thể lên giường mà thôi!

"Tại sao không trả lời? Đang đếm lại xem có bao nhiêu, hay số người đã nhiều đến nỗi khiến em không thể nào nhớ rõ?" Lời nói đùa bồn chồn báng vang

lên bên tai, như để trừng phạt cho sự thất thần của cô, anh càng gia tăng thêm sức, va chạm mạnh bạo khiến Thiên Tinh ù tai hoa mắt.

"Đây là chuyện riêng của tôi, xin lỗi..." Nghe những lời này, Thi Nam Sinh càng nhũn chặt chân mày.

Nhưng cũng không ép cô trả lời nữa.

Vốn anh chỉ xuất phát từ sự hiếu kỳ mới thuận miệng hỏi ra thôi. Chuyện riêng của đôi bên, không cần phải quan tâm quá nhiều. Giữa họ, chỉ có giao dịch, thế thôi!

Đêm khuya.

Thiên Tinh mệt mỏi ngã lăn ra giường.

Nằm nghỉ một chút thôi, chốc lát nữa cô sẽ dậy và rời khỏi nơi này. Nghĩ vậy nên cô cũng thả lỏng nhắm mắt lại.

Vị trí bên cạnh đột nhiên hơi lún xuống.

Mùi hương nhẹ nhàng sau khi tắm của Thi Nam Sinh thoảng tới, khiến tim cô đập rộn lên. Cứ đinh ninh rằng anh sẽ mở miệng bảo cô dậy rồi đi ngay, nhưng hoàn toàn không nghe anh nói gì.

Anh chỉ chăm chú thuốc, ngồi nghiêng ở bên người cô. Mặc dù vẫn đang nhắm mắt, nhưng Thiên Tinh cảm nhận được rất rõ tầm mắt của anh đang chiếu lên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Giao sữa tươi tới

Edit: TiêuKhang

Anh chỉ chăm chú thuốc, ngồi nghiêng ở bên người cô. Mặc dù vẫn đang nhắm mắt, nhưng Thiên Tinh cảm nhận được rất rõ tầm mắt của anh đang chiếu lên người mình.

Nhịp tim đập dồn dập không kiểm soát được.

Anh đang nhìn gì?

Thiên Tinh đang cảm thấy nghi hoặc, chợt cảm thấy trên mặt nóng lên. Môi anh đắp lên khóe mắt cô, thâm tình âu yếm hôn lên nốt ruồi.

Hóa ra là vậy....

Anh đang muốn thông qua nốt ruồi này để tưởng nhớ về người con gái khác....Mà người đó, cũng sắp trở về rồi.

Cơ thể Thiên Tinh hơi căng lên, động cũng không dám động. Nhưng trong lòng thì lạnh đến mức không sao diễn tả được.

Không lâu nữa thôi, Bạch Thiên Thiên sẽ quay về!

Thiên Tinh ngừng thở chờ đợi nụ hôn của anh kết thúc. Sau đó anh cũng không hôn tiếp nữa, chỉ lặng yên nằm xuống cạnh cô.

Cánh tay vắt qua eo ôm siết lấy cô, ghì chặt cô vào trong ngực.

"Thiên Thiên...."

Cô nghe được tiếng anh ní non khẽ gọi.

....

Nằm hồi lâu mà vẫn không thể chợp mắt, mặc dù mệt mỏi kinh khủng, nhưng lại không thể nào ngủ được.

Thiên Tinh chỉ cảm thấy bên tai đều là câu ‘Thiên Thiên’ mà Thi Nam Sinh gọi. Lồng ngực anh rất ấm, bao chặt lấy cô, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy từ thể xác lẫn tinh thần mình đều lạnh lẽo cực độ.

Xác định anh đã ngủ say, Thiên Tình mới lặng lẽ chui người ra khỏi vòng tay anh.

Cô nghĩ, bản thân sẽ không thể nào chịu nổi, nếu như sáng sớm ngày mai đổ mặt với tình thế khó xử bị anh đuổi đi....

Nhẹ nhàng nhấc cánh tay anh ra, còn nghe được anh không vui ừm một tiếng, mi tâm thoáng nhúu lại.

Thiên Tình không nghĩ thêm nhiều nữa, mặc lại quần áo của mình rồi bò xuống giường, vội vã rời đi.

....

Sáng hôm sau.

Khi Thi Nam Sinh tỉnh lại thì vị trí bên cạnh đã lạnh tanh, khiến mắt anh hơi chùng xuống.

Cô ta lại bỏ đi trước? Cô gái này, phải chăng đã quá thức thối rồi không?

Vuốt vuốt tóc, anh đánh răng rửa mặt xong đi xuống lầu. Di giúp việc đang bụng bữa ăn sáng từ phòng bếp đi ra, thấy anh liền hỏi: "Cậu chủ gọi sữa tươi sao?"

Lúc này Thi Nam Sinh mới sực nhớ tới chuyện này. Thuận miệng ‘ừ’ một tiếng. Lại nhìn đến bữa ăn sáng trong tay di giúp việc hỏi: "Đã đưa tới rồi à?"

"Dạ, là cô Cảnh đưa tới. Nhưng đến sớm lắm, tôi vừa dậy thì thấy cô tới rồi."

Di giúp việc vừa nói vừa dọn bữa ăn sáng lên bàn.

Di giúp việc luôn dậy vào lúc sáu giờ, còn sớm như vậy mà cô ấy đã giao sữa tới? Vậy rốt cuộc mấy giờ cô ta đi chứ?

Thi Nam Sinh đang suy nghĩ thì nghe di giúp việc cần nhân: "Con bé này đúng thật là một đứa bé chăm chỉ. Tôi thấy đó, cậu chủ cậu cũng đừng lãng phí nữa, đứa nhỏ này là người tốt. Làm việc thành thật, thoát nhìn có vẻ là con nhà đảng hoàng. Bà chủ cũng rất thích con bé!"

"Con nhà đảng hoàng?" Đối với việc đánh giá của di giúp việc về Thiên Tình, Thi Nam Sinh có chút buồn cười.

"Di à, di cho rằng nếu một người là con gái nhà đảng hoàng lại vì năm mươi vạn mà chịu đi theo tôi?"

Thi Nam Sinh ngồi xuống trước bàn dùng bữa sáng, hóp một hộp sữa tươi. Mùi vị, cũng không tệ lắm.

Di giúp việc liếc anh một cái, "Cậu chủ à, cậu nói gì vậy à? Nhìn cũng biết là hoàn cảnh gia đình cô Cảnh đang gặp khó khăn rồi. Còn nữa, điều kiện mọi mặt của cậu ưu tú như vậy, có cô gái nào mà không thích cậu cho được? E rằng Thiên Tình không ngoại lệ, có lẽ cũng là thích cậu rồi!"

Thích?

Thi Nam Sinh nhếch nhếch môi.

Anh tin chắc chuyện này hoàn toàn không có khả năng! Cô gái đó nhìn có thể cũng là người thông minh. Nếu đã bị anh cảnh cáo rồi, thì không lý do gì mà cô ta còn như thiếu thân lao đầu vào lửa.

Suốt một tuần lễ, Thiên Tình đều phải rời giường lúc năm giờ sáng, đạp xe đưa sữa đến cửa biệt thự đúng sáu giờ, sau đó quay trở lại giao cho những khu vực khác, sau đó mang đồ ăn sáng đến cho chị, cuối cùng mới yên tâm mà đến trường đi học.

Có lúc lơ đãng sớm hơn, đến cửa biệt thự vẫn chưa tới sáu giờ, di giúp việc chưa dậy, Thiên Tình không dám quấy rầy, chỉ đành lặng lẽ đứng bên ngoài cổng chờ.

Tư Noãn nói cô ngày càng hắc hắc tiêu tụy, bảo cô nghỉ công việc ở Miss đi nhưng cô không chịu, vẫn cương quyết sớm tối kham một lúc hai việc.

Tuy hiện giờ phí giải phẫu phải cho chị đã không còn khó khăn nữa, nhưng tiền thuốc điều trị sau này đều cần cô chuẩn bị, cho nên cô một giây phút cũng không dám lơ là.

Chủ nhật.

Cũng may trường học không có tiết, cô cũng thoải mái được đôi chút. Làm xong hết thầy, cuối cùng mới đến trước biệt thự của Thi Nam Sinh. Lúc này đã hơn tám giờ sáng!

Cổng lớn vẫn còn đóng kín bùng!

Cô nhấn chuông cửa rất lâu, vẫn không có ai ra mở cửa.

Bây giờ làm sao đây? Không có ai ở nhà sao?

Thiên Tinh lại không thể bỏ đi, chỉ có thể tiếp tục nhấn chuông cửa.

Vẫn không có ai ra mở cửa, đột nhiên một chiếc xe chậm chậm đỗ lại ngay chân Thiên Tinh.

Cô ngạc nhiên mở to mắt, sau đó thấy cửa bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn từ trên xe ung dung bước xuống. Sợ nhìn người ta chăm chăm quá mất lịch sự, Thiên Tinh vội vàng di chuyển tầm mắt, chỉ gật nhẹ đầu coi như lễ phép chào hỏi.

Đối phương thì cười cười, sau khi quan sát cô xong mới nói, "Giao sữa hả?"

"Dạ. Nhưng hình như trong nhà không có ai."

"Cô đợi một lát. Tôi giúp cô gọi điện thoại hỏi thử xem."

Thiên Tinh cảm ơn ý tốt của đối phương, sau đó khép nép đứng sang một bên.

....

Chuông cửa không đánh thức được Thi Nam Sinh, ngược lại anh đã bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Vừa thấy được dây số trên màn ảnh, sắc mặt anh liền khó coi, "Anh cả Mộ à, người giúp việc nhà hôm nay nghỉ hết rồi, muốn ăn sáng thì cút về nhà cậu làm ăn đi!"

Quấy nhiễu giấc ngủ của người khác là điều mà anh tối kỵ nhất! Đặc biệt là sau hôm anh đi xã giao suốt cả đêm.

Mộ Thiệu Đàm ở đầu bên kia chỉ cười, "Mở cửa nhanh, có một em gái nhỏ đứng ở cửa chờ cậu có hơn nửa buổi sáng rồi đấy."

Thiên Tinh đứng ở cạnh nghe anh nói khoa trương như vậy liền xua xua tay lắc đầu lia lịa, đáng vẻ vô cùng dễ thương.

Cô đứng đây đợi Thi Nam Sinh? Cô chỉ chờ tới giao sữa mà thôi.

Thi Nam Sinh quá hiểu tính nết của Mộ Thiệu Đàm, biết cậu ta mở miệng ra là không có câu nào nghiêm chỉnh, vì vậy chỉ nghĩ là cậu ta nói nhầm.

Cào cào tóc, xóc lên tấm chăn nằm vương vãi, khoác áo ngủ lên người rồi đi ra cửa.

Đi qua vườn hoa, lúc đi tới cửa từ xa đã thấy được xe của Mộ Thiệu Đàm đỗ ở đó, mà bên cạnh cậu ta....

Còn tưởng là thật có cô gái bé nhỏ nào kia chứ.

Mở cửa, Mộ Thiệu Đàm với bộ mặt cười tinh quái sải bước đi vào.

Thi Nam Sinh ngược lại nheo mắt nhìn Thiên Tinh, "Còn sớm như vậy, sao em lại ở đây?"

Cách lần trước gặp cô dường như cũng có hơn một tuần rồi, sao có cảm giác tiểu yêu tinh này gầy đi không ít nhỉ?

"Ồ, thì ra hai người quen nhau à?" Tầm mắt Mộ Thiệu Đàm đảo qua đảo lại giữa hai người.

Thi Nam Sinh không trả lời.

Thiên Tinh nhú mày, đưa sữa tươi trong tay tới, nhỏ giọng nói: "Tôi tới giao sữa tươi cho anh Thi. Xin lỗi, hôm nay đã đến muộn!"

Nhìn sữa tươi, lúc này Thi Nam Sinh mới nhớ tới chuyện sữa tươi. Nhưng không nhận lấy, chỉ dẫn đầu xoay người đi vào trong, vừa nói: "Tự mình đưa vào."

Vậy cũng được sao? Rõ ràng tự mình có thể mang vào, sao còn phải bảo người khác chứ?

Thiên Tinh bất mãn lắm lắm, nhưng không thể không đi theo vào.

....

Trong biệt thự an tĩnh khác thường, không có quản gia cũng không có di giúp việc.

Mộ Thiệu Đàm vẫn luôn lặng lẽ quan sát Thiên Tinh, phát hiện cô rất quen cửa quen nẻo với bên trong biệt thự, liền tiến tới hỏi: "Cô giống như rất thường tới nơi này?"

Nghĩ đến hiệp nghị giữa mình và Thi Nam Sinh, mặt Thiên Tinh ửng đỏ, "Tôi.... Tôi thường tới đây đưa sữa."

"Ồ?" Mộ Thiệu Đàm nửa tin nửa ngờ.

Vào cửa, Thi Nam Sinh ngồi bắt chéo hai chân trên ghế sofa, nhàn hạ ra lệnh, "Để sữa tươi xuống rồi đi đi."

Thiên Tinh y lời mang sữa tươi vào phòng bếp. Lúc đi ra thì nghe Mộ Thiệu Đàm hỏi mình: "Em gái nhỏ, em biết nấu bữa sáng không?"

Thiên Tinh không hiểu nhìn anh, nhưng vẫn gật đầu, "Biết một chút."

Mộ Thiệu Đàm cười lấy lòng, "Vậy có thể làm bữa sáng cho bọn anh hay không hả? Người làm nghỉ cả rồi, anh em bọn anh đáng thương đến ngay cả bữa ăn sáng cũng không có mà ăn."

Thiên Tinh không nhận lời ngay mà ngược lại quay sang nhìn Thi Nam Sinh. Đây là nhà của anh, muốn dùng nhà bếp tất nhiên phải được sự đồng ý của anh.

Thi Nam Sinh chỉ liếc xéo Mộ Thiệu Đàm, "Bên ngoài có bán đồ sẵn sàng rất nhiều, gọi điện thoại bảo người ta đưa tới là được."

"Hừ, tôi rất kén bữa sáng! Thế nào? Chẳng lẽ cậu không đành lòng để em gái nhỏ xuống bếp nấu ăn cho tôi hay sao?"

Thi Nam Sinh háy anh một cái, không nói thêm gì nữa.

Mộ Thiệu Đàm hướng Thiên Tinh nháy mắt, "Em gái nhỏ, cậu ta đồng ý cho dùng nhà bếp của cậu ta rồi kìa. Đi, để tôi vào phụ em một tay."

Thiên Tinh cười đồng ý, "Dạ được, anh muốn ăn gì? Để xem tôi có thể làm được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lo lắng

Edit: TiêuKhang

Thiên Tinh và Mộ Thiệu Đàm cùng nhau xuống bếp, hai người lúi lo cười nói.

Mộ Thiệu Đàm dễ gần hơn so với Thi Nam Sinh nhiều, nên ở trước mặt anh Thiên Tinh cũng cảm thấy rất thoải mái tự nhiên.

"Tôi thích ăn cháo đậu bo bo. Mỗi tuần đều chạy qua chỗ A Sinh ăn sáng 'ké'." Mộ Thiệu Đàm nói vào phụ một tay, thật ra cũng chẳng có làm gì, chỉ đứng bên cạnh xem cô làm mà thôi.

Thiên Tinh vừa thuần thực rửa hạt bo bo vừa cười nói, "Tôi không có tay nghề tốt như dì giúp việc, không ngon anh cũng đừng chê nhé."

Mộ Thiệu Đàm cũng cười, "Em chịu nhận lời làm là chúng tôi đã cảm tạ trời đất rồi. Mấy thứ đồ ăn sáng bên ngoài kia thật không dám khen tặng. Ủa, em cắt bánh mì chỉ vậy?"

Thiên Tinh tỉ mỉ cắt bánh mì ra thành từng lát từng lát, rồi ngâm vào sữa tươi, liếc nhìn bóng dáng trên ghế sofa bên ngoài nhà bếp nói: "Thi tiên sinh thích ăn bánh mì tẩm sữa chiên."

Mộ Thiệu Đàm cười toe toét nhìn vào đôi mắt sáng ngời của cô, như vừa phát hiện ra được điều gì thú vị lắm, khoanh tay tựa vào tủ lạnh nói, "Tôi thấy lạ là sao em chỉ hỏi tôi ăn gì mà không hỏi cậu ta. Hóa ra, em đã biết quá rõ rồi."

Thiên Tinh bị anh nhìn mà đỏ bừng hai má, nhưng không thể nói được lời nào để phản bác.

Thật ra sở thích của Thi Nam Sinh cô đã sớm biết rõ. Yêu thầm anh bao nhiêu năm qua, những gì về anh Thiên Tinh gần như có thể nói rõ như lòng bàn tay.

"Nè, em tên gì vậy?"

Thiên Tinh cho dầu vào nồi, sau đó thả bánh mì vào, mới trả lời: "Tôi họ Cảnh, anh gọi tôi Thiên Tinh được rồi."

"Thiên Tinh? Chắc hẳn là cha mẹ em hy vọng em luôn sống hạnh phúc lạc quan vui vẻ." Mộ Thiệu Đàm chống cằm nói.

Thiên Tinh không đáp lại, tên này là do mẹ đặt, nhưng mẹ đã bỏ hai chị em cô mà đi.

Mộ Thiệu Đàm hít mắt cười nhìn cô nói, "Quan hệ giữa em và A Sênh không chỉ đơn giản là giao sữ tui đó chứ?"

Tay đang chiên bánh mì của Thiên Tinh khẽ run lên. Tất nhiên Mộ Thiệu Đàm để gì bỏ qua hành động đó, cười vô cùng khoái chí, dò xét nhìn Thiên Tinh, "Em gái nhỏ, em thích A Sênh?"

Thiên Tinh hoảng cả hồn, đỏ mặt chột dạ vội vàng xua tay, "Không phải đâu.... Tôi.... Tôi không có...."

Dáng vẻ hoảng loạn bối rối này của cô thật dễ thương vô cùng.

Cô bé này nói không chừng đã thật sự bị A Sênh hạ gục rồi!

Mộ Thiệu Đàm không thể chờ đợi nữa, muốn xem một màn kịch hay.

Sâu xa cười vỗ vỗ vai Thiên Tinh, "Em đừng sợ, tôi ghẹo em thôi. Em cứ từ từ làm, tôi ra ngoài trò chuyện với A Sênh."

Thi Nam Sênh ngồi lật báo trên ghế sofa, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng hai người vừa nói vừa cười truyền ra từ nhà bếp.

Anh cau mày vứt tờ báo sang một bên.

Tiểu yêu tinh này, sao lại nói chuyện với ai cũng vui vẻ thân mật như thế? Gặp Trầm Âm cũng chỉ là lần đầu tiên đã làm cho thẳng nhóc đó theo đuôi còn thổ lộ thẳng với anh, bây giờ chẳng phải cũng mới gặp mặt Thiệu Đàm lần đầu ư?

Bảo cô đi nấu đồ ăn sáng, cô cũng ngoan ngoãn đi làm!

Thi Nam Sênh đang suy nghĩ, Mộ Thiệu Đàm đi tới với vẻ mặt cười xấu xa, nhìn anh nháy mắt ra hiệu.

Thi Nam Sênh tức giận lườm cậu ta một cái, chuyển mắt lại vào tờ báo, "Mới sáng sớm cậu đừng có cười cái kiểu ‘dâm ô’ đó."

Mộ Thiệu Đàm cười ha ha, chỉ vào nhà bếp, "Trừ phi cô bé đó là vợ của cậu."

"Vớ vẩn!"

Mộ Thiệu Đàm ngồi xuống dán sát vào Thi Nam Sênh, dùng cùi chỏ huých anh một cái, "Cô gái đó rất quan tâm tới cậu nha, nói cho tôi nghe đi, quan hệ hai người là như thế nào vậy hả? Đừng nói với tôi cái gì mà giao sữ ấy, tôi không có để bị gạt như vậy đâu!"

Thi Nam Sênh ngó bạn mình một hồi, rồi như nghĩ đến điều gì, dứt khoát bỏ tờ báo trong tay xuống, "Cô ấy là người của tôi. Về nói lại với em trai cậu, bảo cậu ta đối đối tượng đi."

Mộ Thiệu Đàm ngó nhìn vào nhà bếp, dường như không thể tin nhìn ngược lại Thi Nam Sênh. Mãi một lát sau mới nói: "Cô gái đó nhìn có vẻ rất ngây thơ, không giống với loại người đó. Nè, chẳng lẽ cậu đã dùng chiêu trò gì để bức bách con gái nhà người ta?"

Thi Nam Sênh mặc kệ cậu ta, định đứng dậy chuẩn bị lên lầu. Thiên Tinh từ trong nhà bếp đi ra, bụng điểm tâm mà cười rất vui vẻ, "Đồ ăn sáng ăn được rồi. Nhưng cháo đậu bo bo thì phải chờ thêm một lát, hay là dùng chút bánh mì nướng trước?"

"Được, để nếm thử xem tài nấu nướng của em, tôi thật vinh hạnh được ‘hưởng ké’ A Sênh." Mộ Thiệu Đàm nháy mắt với cô khiến mặt Thiên Tinh đỏ rần, chột dạ liếc nhìn Thi Nam Sênh rồi lại cúi đầu.

Một người ngoài cũng có thể dễ dàng nhận ra tình cảm của mình dành cho Thi Nam Sênh, phải chăng anh cũng phát hiện ra rồi không?

Thiên Tinh cảm thấy hơi lo lắng...

Thấy điệu bộ hai người ‘liếc mắt đưa tình’, Thi Nam Sênh nhíu mày, không nói gì đi thẳng một mạch vào phòng ăn.

Thiên Tinh bụng điểm tâm đi theo phía sau. Nhìn sang Mộ Thiệu Đàm tỏ ý không biết phải làm sao, thì thầm nói: "Hình như anh ấy đang giận."

Mộ Thiệu Đàm giúp Thiên Tinh bê bánh mì qua, ngoạm một miếng cười nói, "Tinh thần chiếm hữu của cậu ta mạnh lắm, không cần đề ý."

Thiên Tinh dọn bữa ăn sáng xong, Mộ Thiệu Đàm vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình, "Ngồi xuống ăn chung đi."

Liếc nhìn Thi Nam Sênh, Thiên Tinh vội vàng xua tay, "Tôi đã ăn sáng rồi. Hai anh ăn đi, tôi còn có việc xin phép đi trước ạ."

"Đi trước?" Mộ Thiệu Đàm nói với vẻ tiếc nuối, "Cháo đậu bo bo còn chưa nấu xong mà, hay là ngồi đợi thêm chút rồi đi?"

"Năm phút nữa nhắc cháo xuống là có thể dùng được rồi." Thiên Tinh không muốn ở lại đây thêm nữa. Vì dù sao, ở trước mặt người ngoài cô và Thi Nam Sênh chỉ là hai người xa lạ không quen biết mà thôi. Hơn nữa, cô càng không phù hợp để ở những nơi như thế này.

Thiên Tinh đang muốn chào tạm biệt thì Thi Nam Sinh chợt mở miệng: "Hôm nay chủ nhật cũng đi học?"

Anh nhìn cô thoáng cau mày. Tiểu yêu tinh này bộ ghét ở lại chỗ anh tới vậy sao? Lúc nào cũng muốn lặng lẽ chuồn đi. Hay là cô ta đang dùng chiêu ‘vờ tha để bắt thật’?

Thiên Tinh không ngờ Thi Nam Sinh lại bắt chuyện với mình, sợ tới hoảng hồn, mãi một lúc mới trả lời: "Hôm nay không có học. Nhưng sắp tới phải thi, tôi muốn về để ôn lại bài tập."

Thi Nam Sinh gật đầu coi như đã hiểu, đang tính bảo cô đi về đi, thì bỗng nghe thấy Thiệu Đàm hô lên, Thiên Tinh cũng theo tiếng la đó đổ nhào xuống mặt đất.

Mộ Thiệu Đàm theo bản năng đứng dậy, nhưng Thi Nam Sinh đã nhanh hơn anh một bước. Vừa sải bước đi qua liền nhắc bổng cơ thể gầy yếu của Thiên Tinh lên khỏi mặt đất.

"Tôi đi gọi bác sĩ!" Mộ Thiệu Đàm vội vàng cầm điện thoại bấm số gọi đi.

Thi Nam Sinh tự mình bế Thiên Tinh đi đến ghế sofa trong phòng khách.

Sắc mặt cô thật khó coi, ngay cả môi cũng trắng bệch không còn chút máu. Dường như ngất đi khiến cô rất khó chịu, cô đau đớn nhún nhún mi tâm.

Hàng mi dài như cánh bướm yếu ớt run rẩy, tựa như cánh bướm ấy sắp sửa đứt lìa ra, trông vô cùng đáng thương.

Thi Nam Sinh nín chặt môi, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ xíu của cô, "Cánh Thiên Tinh, tỉnh lại!"

Là anh ấy đang gọi mình ư? Sao như đang nằm mơ vậy....

"Cánh Thiên Tinh!" Anh hơi dùng thêm sức.

Tiểu yêu tinh này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ban sáng nhìn thấy đã có cảm giác cô có gì đó không ổn.

"A Sinh, bác sĩ Vương nói nửa tiếng nữa tới." Mộ Thiệu Đàm nắm điện thoại chạy vào phòng khách.

"Nửa tiếng?" Thi Nam Sinh ngó nghiêng nhìn về mặt khổ sở của Thiên Tinh mà sắc mặt cũng trở nên khó coi, quyết định không cần suy nghĩ, "Cậu lái xe đi đón ông ta, bảo ông ấy lập tức tới đây ngay!"

Hả....

Lo lắng đến vậy?

Mộ Thiệu Đàm không có thời gian để trêu chọc Thi Nam Sinh, vội vã nắm chùm chìa khóa rồi chạy ra cửa.

Thi Nam Sinh gọi mãi mà Thiên Tinh vẫn không tỉnh. Đáng người nhỏ nhắn của cô khó chịu cuộn thành một đoàn, khóe mắt uồn uồn lan đến nốt ruồi kia.

Thi Nam Sinh híp híp mắt nhìn cô.

Trong thoáng chốc cô gái trước mắt giống như thành người khác. Mỗi lần Thiên Thiên khó chịu, cũng sẽ nhõng nhẽo nằm trên ghế sofa làm nũng với anh.

Ánh mắt thoáng chuyển động, Thi Nam Sinh vươn tay thử chạm vào mặt cô, nhiệt độ lạnh như băng làm anh cũng hoảng vía kinh hồn. Sao lại lạnh thế này?

Không suy nghĩ nhiều, Thi Nam Sinh bế cô đi thẳng lên lầu.

Thiên Tinh mơ mơ màng màng, cảm thấy cả người không còn chút hơi sức nào, đau nhức khắp râm ran. Rồi bỗng nhiên có một luồng hơi ấm bao trùm lấy cô.

Ấm... Ấm quá....

Cảm giác giống như được mẹ ôm khi còn bé....

Thiên Tinh cuộn người lại dựa dẫm vào hơi ấm đó, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt vươn ra ôm chặt lấy cổ của đối phương.

Nếu như đây là mộng, cô thật hy vọng giấc mộng này vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh.... Mặc dù, như vậy thật sự rất khó chịu....

Bị cô vô ý thức ôm lấy, Thi Nam Sinh sững sờ mất một lúc. Nhìn khuôn mặt nhỏ tuy đang khó chịu nhưng rất hạnh phúc kia, trong lòng anh xẹt qua thứ gì đó rất kỳ lạ.

Cô ấy nằm mơ thấy gì?

Tiểu yêu tinh biết người cô ôm là mình không, hay đang coi mình là kẻ khác?

Trong ấn tượng, trừ lần đầu tiên vì dẫn dụ anh mà cô chủ động ôm anh ra, sau đó cũng không có thêm lần nào nữa.

....

Thi Nam Sênh đặt cô nằm lên giường lớn, khom người lấy chăn đắp cho cô, vừa buông tay lại bị cô đột nhiên níu lấy.

"Mẹ.... Đừng đi.... Đừng bỏ lại tui con...."

Giọng nói thều thào, còn mang theo năn nỉ cầu xin, lời nói cũng nắc nhen khiến Thi Nam Sênh chết đứng một giây.

"Mẹ.... Thiên Tinh sắp không chịu nổi nữa rồi....Con mệt quá...." Từng ngón tay mảnh khảnh của cô càng túm anh chặt hơn.

Thi Nam Sênh nhủ mảy, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô không chớp mắt, đáy mắt xẹt qua tia phức tạp khó hiểu.

Rốt cuộc tiểu yêu tinh này đã có cuộc sống như thế nào?

Có lẽ không đành lòng, Thi Nam Sênh không đi nữa, chỉ khom người ngồi xuống cạnh mép giường, trở tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, môi mấp máy nói: "Cố chịu thêm một chút, bác sĩ sẽ tới ngay thôi!"

Liếc nhìn đồng hồ, ánh mắt Thi Nam Sênh mỗi lúc càng lạnh.

Mộ Thiệu Đàm đi đã lâu rồi, sao còn chưa về vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sinh lòng hiếu kỳ

Edit: TiêuKhang

"Đến rồi, đến rồi!" Thi Nam Sênh liên tiếp gọi hai cuộc điện thoại, cuối cùng Mộ Thiệu Đàm cũng đưa được bác sĩ đến.

"Người ở trên lầu." Thi Nam Sênh cúi đầu nhìn hai người ở dưới lầu.

Hai người liền vội vã đi lên lầu. Thấy Thi Nam Sênh dàn xếp cho Thiên Tinh ở phòng ngủ của mình mà Mộ Thiệu Đàm kinh ngạc nhủ mảy.

Anh thật sự không ngờ A Sênh sẽ để cô gái khác ngủ trên giường của mình.

Thi Nam Sênh đứng ở bên giường, nhủ mảy nhìn dáng vẻ khó chịu của Thiên Tinh, bình tĩnh kể sơ lược lại tình huống mới vừa rồi với bác sĩ, "Mới nãy cô ấy đột nhiên té xỉu, ông xem thử xem đã xảy ra chuyện gì."

"Vâng, để tôi xem sao." Bác sĩ cẩn thận lật xem mí mắt Thiên Tinh, sau đó thử xem nhiệt độ của cô, kiểm tra tổng thể xong mới ngồi thẳng người nói, "Cũng may, không có vấn đề gì lớn."

Thi Nam Sênh không lên tiếng nhìn bác sĩ kê đơn thuốc, sau đó ông ngẩng đầu lên hỏi: "Cô gái này ngày thường có phải lao động quá sức mà ăn uống lại không đủ chất hay không?"

Sửng sốt một chút, Thi Nam Sênh lắc đầu, "Không rõ."

Mộ Thiệu Đàm liếc mắt nhìn tới Thiên Tinh, mắng Thi Nam Sênh, "Cậu ngược đãi người của cậu tới mức này đó à?"

"Chẳng phải cậu muốn ăn cháo đậu bo bo?" Thi Nam Sênh nhắc nhở ngược lại.

"Tiêu! Khét rồi!" Mộ Thiệu Đàm hú lên quái dị rồi vọt ra khỏi phòng. Lúc này Thi Nam Sênh mới hỏi bác sĩ, "Rốt cuộc cô ấy có chuyện gì?"

"Dinh dưỡng không đầy đủ và làm việc quá độ. Cộng thêm thiếu ngủ nhiều ngày, cho nên mới dẫn tới bị ngất."

Bây giờ là thời đại gì rồi, còn có người ăn uống thiếu dinh dưỡng?

Thi Nam Sinh nghĩ lại mỗi ngày cô đều tới đây đúng sáu giờ sáng, vậy cô ta dậy từ lúc mấy giờ thế?

"Thi tiên sinh không cần quá lo lắng, chỉ cần điều trị bằng hoàng đĩnh theo đơn thuốc thì sẽ không có vấn đề gì."

Lo lắng?

Lời của bác sĩ khiến Thi Nam Sinh nhủ mảy.

Tiểu yêu tinh này chỉ là niềm vui anh bỏ tiền ra mua mà thôi, tại sao anh phải lo lắng chứ?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng anh cũng không phản bác lại lời của bác sĩ, chỉ tùy ý phát tay bảo bác sĩ kê đơn thuốc.

Kê đơn thuốc và nhắc nhở thêm một số điều cần lưu ý xong bác sĩ rời đi. Mộ Thiệu Đàm ăn sáng xong sau đó có việc cũng đi trước.

Trong phút chốc, cả căn trong biệt thự chỉ còn lại có Thi Nam Sinh và Thiên Tinh.

Nhìn cô gái an tĩnh nhắm mắt nằm trên giường, Thi Nam Sinh khó nén được nổi tò mò, rốt cuộc cô là người ra sao? Và có cuộc sống như thế nào?

Nếu quả thật cô là cô gái có cuộc sống buông thả, bán thân kiếm tiền, vậy sao cuộc sống lại vất vả khổ cực như thế?

Anh cho năm mươi vạn, không phải đã đủ để cô trả hết nợ cho Bạch gia rồi sao?

Đang nghĩ miên man thì điện thoại Thi Nam Sinh vang lên. Liếc nhìn cô gái nhỏ trên giường bởi vì tiếng chuông mà khó chịu rên khẽ, anh nhủ mảy bịt lại điện thoại di động nhẹ nhàng đóng cửa mới nhận nghe.

"Thi tổng, đã sắp tới mười giờ rồi, buổi họp sáng nay có cần hoãn lại không?" Là điện thoại của trợ lý Trần Lâm.

Thi Nam Sinh liếc nhìn cổ tay. Quả nhiên...

Tiểu yêu tinh này suýt nữa đã làm lỡ công việc của anh.

"Dời lại mười phút. Tôi lập tức đến ngay."

"Dạ."

Cúp điện thoại, Thi Nam Sinh liếc nhìn cánh cửa đóng chặt, không đi vào mà quay trở ngược lại đi tới phòng thay quần áo, đổi bộ tây trang rồi xuống lầu lái xe rời đi.

Trần Lâm đuổi theo Thi Nam Sinh từ phòng họp đi ra, "Tám giờ tối có một buổi từ thiện bán đấu giá muốn mời, tổng giám đốc có muốn nhận lời không?"

"Của bên nào?" Thi Nam Sinh vừa lật tài liệu vừa hỏi.

"Lâu tổng của tập đoàn láng giềng mở buổi đấu giá đó để lấy lòng một nữ minh tinh mới nổi, thật ra thì chỉ đến đó cho có mặt mà thôi."

Thi Nam Sinh gật đầu, những buổi đấu giá kiểu này cũng chẳng có gì thú vị, anh chưa bao giờ có hứng thú làm nền cho bất luận kẻ nào.

Liền quyết định: "Từ chối."

Còn chưa kịp bước vào phòng làm việc, đã bị nội dung của tốp con gái trong phòng thư ký khiến anh khựng lại bước chân.

"Ê, ê, cô xem nè, Bạch Thiên Thiên lại có scandal mới nữa rồi!" Có người quơ quơ cuốn tạp chí lá cải trong tay.

"Người đàn ông này cũng không tệ nha! Nghe nói là nhà chế tác của Hollywood đấy! Bạch Thiên Thiên có người này chống lưng, sự nghiệp diễn viên của cô ta cũng không cần lo nữa."

"Trên báo chí không phải nói cô ta sắp về nước để phát triển sao?"

"Xi! Ai cần cô ta về nước chứ! Diễn xuất thì không bằng ai, chất giọng cũng chẳng ra làm sao, chỉ biết dựa vào đàn ông lãng xê! Nếu cô ta về, chẳng phải sẽ gieo họa cho thanh thiếu niên của quốc gia chúng ta ư?"

"Hi, sao cô lại nói như vậy chứ....! Tôi thì cảm thấy cô Thiên Thiên này cũng hay đó. Mặc dù chịu khó đổi bạn trai xoành xoạch nhưng người ta đầu gi cũng là một trong số ít nữ nghệ sĩ của quốc gia được xâm nhập vào Hollywood. Nói thế nào cũng là có chút thực lực!"

"Thôi đi! Ngàn người cười vạn người gỏi, ai mà thêm..."

Nghe những tin vọt này, Trần Lâm bỗng cảm thấy không khí chung quanh lạnh tới mức làm cho người ta đánh bò cạp. Nhìn lại sắc mặt của tổng giám đốc, trong lòng thăm hồ tiêu rồi, cao giọng ho hai cái, quát lớn: "Mấy cô không cần làm việc sao? Tụ tập một chỗ ở đây nói những lời linh tinh, không ai muốn làm việc nữa có phải không?"

Mọi người nghe được âm thanh này, còn bắt gặp sắc mặt xanh mét của Thi Nam Sinh, ai cũng đều cảm như hén, đứng nghiêm không dám hé răng.

"Trần Lâm, đem cuốn tạp chí kia tới đây." Thi Nam Sinh không chính đồn bất kỳ ai ngược lại còn lên tiếng nói như thế. Điều này đã làm cho mọi người vô cùng kỳ quái, tổng giám đốc cũng có hứng thú với mấy quyển tạp chí lá cải này ư? Hay là, thật ra anh cũng là người ái mộ Bạch Thiên Thiên? Thảo nào vừa nãy sắc mặt lại khó coi đến vậy!

Trần Lâm không dám chậm trễ, nhanh đi lấy tạp chí mang tới.

Thi Nam Sinh liếc mắt nhìn cuốn tạp chí trong tay cười lạnh. Mắt chọn đàn ông của Bạch Thiên Thiên quả thật là ngày càng tệ!

Xoay người, lúc quay trở về phòng làm việc, thuận tay vứt luôn cuốn tạp chí vào trong thùng rác.

Sau đó hỏi: "Buổi tiệc tối nay có giới truyền thông nào không?"

"Hình như là không có." Trần Lâm lắc đầu.

"Thông báo với giới truyền thông, bảo họ tối nay đến!"

Trần Lâm hơi bất ngờ. Không phải tổng giám đốc ghét nhất là bị người ta sỏ mũi sao? "Nói vậy là, buổi đấu giá từ thiện tối nay, tổng giám đốc dự tính tham gia?"

"Phải, tham gia!"

Dứt lời, anh mỉm môi thiếu điều như muốn thành một đường ngang.

Hàng mi dài thon mảnh run run mấy cái.

Cô gái chậm rãi mở mắt ra, nhìn chòm đèn thủy tinh màu trắng xa hoa lộng lẫy trên trần nhà, mới đột nhiên sực nhớ tới nơi này không phải là nhà của mình, cả kinh lập tức ngồi bật dậy.

Đầu óc còn mơ hồ hỗn loạn.

Trời đất! Mình bị ngất xỉu! Hơn nữa, lại còn ở trong nhà của anh! Anh ấy nhất định sẽ nghĩ mình là kẻ gây phiền toái!

Thiên Tinh rầu rĩ bới bới tóc, nhìn đồng hồ thì phát hiện ra đã là bốn giờ chiều.

Chết rồi, tiêu rồi! Com trưa của chị...

Thiên Tinh vội vàng tìm điện thoại di động của mình. Vừa nghiêng mắt thì thấy túi xách của cô được đặt ở đầu giường. Cô vội lục tìm điện thoại, trên màn ảnh hiển thị năm cuộc gọi nhờ.

Đều là số của Cảnh Văn Tinh chị cô gọi vào.

Không dám chậm trễ, vội vàng gọi điện thoại lại cho chị, ngay lập tức nghe được giọng nói đầy lo lắng của Văn Tinh, "Thiên Tinh, có phải em đã xảy ra chuyện gì không? Cả ngày không thấy em nghe điện thoại."

"Chị, chị đừng lo, em không sao. Vừa nãy em đang ôn bài ở nhà bạn cùng lớp, để điện thoại sang chế độ im lặng, cho nên không nghe được." Thiên Tinh sợ chị lo lắng chỉ đành nói dối.

"Em không sao là tốt rồi. Chị chỉ sợ em xảy ra chuyện gì, bảo cha đi tìm em, nhưng cha còn phải đi lái xe."

Cảm giác có chị quan tâm thật là tốt...

Thiên Tinh ngô nghê cười, "Chị, em không còn trẻ con nữa, chị đừng lo cho em như vậy chứ."

"Ồ trong mắt chị, em vĩnh viễn chỉ là một đứa bé." Trong giọng nói Văn Tinh không giấu được sự yêu thương cưng chiều.

Thiên Tinh nghe xong trong lòng vô cùng ấm áp, con choáng đầu dường như cũng bay mất luôn, "Chị, trưa nay chị ăn gì rồi? Em không đến với chị được, chị không buồn em chứ?"

"Hiện tại việc học của em quan trọng hơn, đợi chị làm xong phẫu thuật thì em cũng sẽ giảm bớt đi gánh nặng."

Thiên Tình đang định nói tiếp thì nghe ngoài cửa truyền đến tiếng xe. Là anh ấy về? Sao nhanh vậy?

Cô vội vàng xốc chăn bò xuống giường, nhảy chân không đến cửa sổ. Quả nhiên, là xe anh đang lái vào nhà để xe.

Thiên Tình hoảng sợ y như tên trộm, nhanh chóng nói với Văn Tình: "Chị, bạn học đến tìm em rồi, em cúp máy trước đây. Chị đừng lo cho em, tối về em sẽ đến bệnh viện với chị!"

"Ừm. Được rồi. Em cũng nên cẩn thận một chút, đừng cố quá!"

Thiên Tình cúp điện thoại, vội vàng sửa lại quần áo trên người. Cô kinh ngạc phát hiện thể nhưng mình đang mặc áo sơ mi của anh.

Mặt kệ mặt đang đỏ kè, vội vàng loay hoay sửa sang lại tấm ga giường.

Vừa định thay quần áo thì anh đã đẩy cửa đi vào.

"Thi tiên sinh." Thiên Tình khép nép chào hỏi.

Áo sơ mi của anh rất lớn, dáng người cô lại rất nhỏ, cô mặc nó vừa vặn chỉ có thể che qua cặp đùi thon thả trắng nõn, còn bên trong thì chỉ mặc đúng mỗi chiếc quần lót, Thiên Tình bối rối xoắn chặt hai tay vào nhau che ở trước người.

Thi Nam Sinh nheo mắt nhìn cô.

Tiểu yêu tinh giờ phút này nhìn càng có vẻ nhỏ bé hơn. Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình bao bọc lấy cô, chỉ chừa ra một đôi chân thon thả, hình ảnh này càng khiến cho người ta có một loại tưởng tượng. ...

Ngón chân xinh xắn để trần đứng trên mặt thảm, trơn bóng mịn màng như bạch ngọc.

Quả thật, rất đẹp. Đủ để khiến cho những người phụ nữ khác xem cô như đối thủ!

Tối nay, có lẽ mình sẽ cần dùng đến cô ấy!

Thiên Tình không biết ánh mắt giờ phút này của Thi Nam Sinh có mục đích gì, chỉ cảm thấy như có gì đó rất nguy hiểm, vì vậy cô cũng khẩn trương lên. Cô liếm liếm môi mở miệng: "Hôm nay đã làm phiền anh. Cũng không còn sớm nữa, tôi cần phải về rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nụ hôn ngọt ngào

Edit: TiêuKhang

"Không cần đi nữa, một lát tôi muốn dẫn em tới một nơi." Thi Nam Sinh vừa nói vừa dắt cô đi xuống lầu.

"Nhưng chút nữa tôi còn phải đi làm." Thiên Tình không biết anh tính làm gì, nhưng cô thật sự không có thời gian. Tối nay còn phải đến ăn cơm với chị nữa.

"Bao nhiêu tiền một giờ?" Thi Nam Sinh quay đầu lại hỏi cô.

"Hả?" Cô ngớ ra.

"Em đi làm ở quán bar một giờ bao nhiêu tiền? Tôi sẽ trả cho em tiền lương gấp năm lần." Thi Nam Sinh đã quyết định, bằng mọi cách tối nay cô phải ở lại!

Thiên Tình sừng sốt.

Giữa họ, hình như vĩnh viễn chỉ có giao dịch bằng tiền.

Một hồi lâu, cô lắc đầu, nghiêm túc giải thích: "Không phải vấn đề tiền. Tối nay là ca của tôi, tôi không thể vô duyên vô cớ mà nghỉ ngang được, làm vậy không có nguyên tắc."

"Nguyên tắc?" Thi Nam Sinh nhìn cô cười nhạo nói, "Em nói nguyên tắc với tôi? Nếu người có nguyên tắc, sẽ làm công việc này hay sao?"

Cô quả thật đã tự làm nhục mình, nhưng Thiên Tình vẫn bị những lời nói quá mức thẳng thắn của anh làm tổn thương.

Khuôn mặt nhỏ lập tức tái nhợt, ngay sau đó, cô hơi dùng sức tránh khỏi tay anh, xoay người đi với vẻ mặt có phần khó chịu.

Cô gái nhỏ này lại còn giờ chứng phát cáu? Hơn nữa, còn bước bình chống đối anh ra mặt? Có phải cô đã quên quan hệ giữa họ là gì rồi chẳng?

Thi Nam Sinh không kiên nhẫn nữa, tiến lên một bước ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Thiên Tình, Thiên Tình theo bản năng giãy giụa, sau đó bị Thi Nam Sinh mạnh mẽ ấn lên tường.

Cô kinh hoàng trở mặt, chống lại đôi mắt nguy hiểm của anh.

"Cánh Thiên Tình, em đã quên em vốn không có quyền cự tuyệt tôi, càng không có tư cách giờ thói bước bình ở trước mặt tôi." Giọng anh trầm lắng như yêu ma, từng tiếng gõ vào lòng Thiên Tình.

Đôi mắt trong suốt bởi vì lời anh nói mà dần dần tối đi. Cô cúi đầu, cắn cắn môi nói: "Tôi phải gọi điện xin ông chủ nghỉ đã...."

Anh nói không sai, mình chẳng qua chỉ là món đồ anh bỏ tiền ra mua mà thôi, có tư cách gì cáu kỉnh với anh chứ?

"Cho em hai phút. Phải nhanh lên!"

Anh vừa buông ra, cô lập tức đi vào phòng ngủ, như thể nơi đó là cảng tránh gió an toàn cho cô.

Thiên Tình gọi điện thoại cho ông chủ, sau đó gọi cho chị, thay quần áo xong đeo túi xách bước ra.

Thi Nam Sinh ở dưới lầu ngoác cô, "Xuống đây!"

"Chúng ta đi đâu?" Thiên Tình vừa đi xuống lầu, vừa nhìn anh hỏi.

Anh đã thay đồ khác. Bộ âu phục màu đen với áo sơ mi trắng, phối hợp đơn giản bình thường nhưng khoác lên người anh lại bắt mắt đến vậy.

Anh ung dung đứng đó, tựa như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích, khiến Thiên Tình nhìn đến mất hồn.

"Đến rồi sẽ biết." Thi Nam Sinh chỉ trả lời ngắn gọn.

Cho đến khi ngồi vào xe rồi mà Thiên Tình vẫn không biết cả hai sẽ đi đâu. Dáng vẻ anh lái xe rất chuyên tâm và nghiêm túc, chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến lòng cô rung động không thôi. Không gian chật hẹp, không khí yên tĩnh, cô có thể nghe được tiếng tim mình đập loạn lung tung.

"Em khỏe hơn chút nào chưa?" Anh bất ngờ hỏi, nhưng tầm mắt vẫn nhìn thẳng về con đường phía trước.

"Hả? Dạ, đã không sao." Thiên Tình lắc đầu hé môi cười. Có lẽ anh chỉ thuận miệng hỏi, nhưng vậy với cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Thiên Tình trở mặt nhìn Design Studio lộng lẫy trước mắt.

Cô biết nơi này, trước kia thường đi dự mấy cái hội thảo cùng Tư Noãn từng thấy rất nhiều người đẹp từ nơi này ra vào vào.

"Xuống xe." Thi Nam Sinh xuống xe trước, mở cửa bên ghế phụ, từ trên cao nhìn xuống cô.

"Nhưng mà, chúng ta đi đâu vậy?" Nơi này quá chênh lệch với cô.

"Chọn quần áo trước, sau đó trang điểm rồi làm tóc. Tối nay có buổi đấu giá, chúng ta cần phải tham gia." Thi Nam Sinh cúi mắt liếc nhìn cô vẫn còn ngồi im bất động, "Muốn tôi bế em xuống?"

"Ó? Không cần!" Thiên Tình hoàn hồn, vội vàng bước xuống xe, ngược nhìn anh, "Anh vừa nói là chúng ta?"

"Ừ." Anh đáp lại một tiếng, đóng sầm cửa lại, không nói thêm gì dắt Thiên Tình đi vào.

....

"Thi tổng, đã lâu không gặp!" Quản lý cửa hàng Linda bước lên nhiệt tình chào hỏi, tầm mắt dừng lại trên người Thiên Tình quan sát một vòng, có vẻ hơi kinh ngạc.

Thi tổng dẫn theo đàn bà, nhưng trên người lại chẳng có món hàng hiệu nào? Thật sự khiến cho người ta mở rộng tầm mắt!

Nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười tự nhiên nói, "Bạn gái của Thi tổng thật là xinh đẹp."

Bạn gái?

Thiên Tình bởi vì hai chữ này mà lên nhìn sang Thi Nam Sinh, điều khiến cô bất ngờ chính là anh không định chính lại lời của đối phương. Ngược còn ôm cô vào lòng từ phía sau, nhìn Linda nói, "Tôi muốn cô ấy là người xinh đẹp nhất tối nay, tin tưởng cô có năng lực này."

" Dĩ nhiên, xin Thi tổng hãy yên tâm, cứ giao cho tôi. Vị tiểu thư này, mời theo tôi đi lối này. Lisa, tiếp đãi Thi tổng cho tốt." Linda vừa căn dặn vừa dẫn Thiên Tình đi vào phòng thay quần áo.

Thiên Tình quay đầu lại nhìn Thi Nam Sinh. Dưới ánh đèn, anh lười biếng ngồi vắt chéo hai chân dựa vào ghế sofa, dưới ánh sáng xa hoa lộng lẫy, trông anh có vẻ điềm đạm lịch lãm nhưng khó có thể chạm tới được.

Một người đàn ông ưu tú thế này, tại sao cố tình chọn mình làm bạn gái của anh tối nay? Giữa họ, rõ ràng từ đầu tới cuối hoàn toàn không phải là người của một thế giới...

Thiên Tình rất ngoan ngoãn tùy ý để Linda chọn lễ phục, khuôn mặt nhỏ xinh trắng nõn của cô được trang điểm rất tỉ mỉ, mái tóc được vấn lên thật cao.

Khi chiếc gương lớn được đẩy tới, nhìn mình trong gương, Thiên Tình kinh ngạc đến gần như nói không ra lời.

Đây là mình sao? Xinh đẹp tới mức ngay cả cô cũng sắp không nhận ra mình nữa.

"Cô Cảnh, chúng ta ra ngoài đi, tin chắc rằng Thi tổng nhất định sẽ rất vui khi nhìn thấy cô thế này." Linda hiển nhiên rất hài lòng với thành quả của mình, rất nóng lòng muốn xem sự hài lòng của khách hàng.

Chẳng trách Thi tổng lại chọn cô gái này.

Chi trang điểm đại khái một chút, nhờ vẻ đẹp tiềm ẩn vốn có của cô mà chỉ trong nháy mắt như biến thành một người khác, tuyệt đối có thể hoàn toàn nắm chắc, cô sẽ trở thành tiêu điểm nổi bật nhất đêm nay.

"Anh ấy sẽ hài lòng sao?" Thiên Tình lo lắng nâng váy đi ra.

Mình bây giờ như khác xa với ngày thường một trời một vực, không biết anh có thể chấp nhận không, nói đúng hơn là không biết anh có thích mình như thế này không.

Linda cười, "Không có người đàn ông nào mà không thích bạn gái của mình trở nên xinh đẹp bao giờ. Yên tâm đi, ông ấy sẽ không chỉ hài lòng mà có khi còn yêu cô nhiều hơn nữa đó!"

Yêu? Thiên Tình cười khò. Chữ 'Yêu' này đối với cô mà nói, quả thực là hy vọng xa vời.

Từ trước đến nay Thi Nam Sinh không phải kiểu người có kiên nhẫn, lúc cúi đầu nhìn thời gian một lần nữa, thì nghe được giọng nói ân cần của Linda truyền đến.

"Thi tổng, ra rồi!"

Thi Nam Sinh theo tiếng nhìn lại, trông mắt sâu thẳm luôn điềm tĩnh không gợn sóng lúc này đã không thể che giấu được tia kinh ngạc thoáng qua.

Cô gái nhỏ trước đó đã cời lớp ngoài quần áo trẻ trung của học sinh. Bộ lễ phục sang trọng làm tôn lên làn da trắng nõn như tuyết của cô, dáng người cũng trở nên uyển chuyển thướt tha.

Búi tóc vấn cao nhưng không hề già dặn chút nào, ngược lại càng lộ vẻ gợi cảm quyến rũ, như cây thuốc phiện làm điên đảo mê hoặc lòng người.

Đôi mắt to trong suốt như lấp lánh ánh nước, sáng lóa động lòng người. Còn ẩn chứa vẻ e thẹn hoảng loạn, càng nhìn càng khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

Thi Nam Sinh nheo mắt, càng nheo càng sâu.

"Vật nhỏ, tới đây." Anh ngoác cô lại, giọng điệu hồ hững không nhận ra cảm xúc hiện tại.

Thiên Tình lo sợ anh không thích, theo bản năng đứng cứng nhắc tại chỗ không nhúc nhích. Linda cười nhắc nhở cô, "Cô Cảnh, mau đi qua đi, Thi tổng rất hài lòng đấy!"

Linda cô quá hiểu rõ đàn ông, ánh mắt kia mặc dù không có lấy một tia cảm xúc, nhưng đã phóng ta tín hiệu anh ta rất hài lòng!

Thích thật sao?

Thiên Tình khẽ cắn môi đỏ mọng mềm mại, từng bước đi lên. Bỗng chốc cổ tay bị Thi Nam Sinh kéo mạnh, cô mất thăng bằng ngã ngồi trên đùi anh.

Mặt Thiên Tinh lập tức ửng đỏ, ngượng ngùng không ngừng nhìn về phía Linda, đẩy Thi Nam Sinh ra, "Thi tiên sinh, đừng..."

Chuyện thế này Linda từng thấy qua rất nhiều, vừa thấy cảnh này cô rất tức thời lập tức cười bỏ đi ra, còn chu đáo đóng luôn cửa lại.

Thiên Tinh mắc cỡ quá cúi gầm mặt không dám nhìn ai nữa.

Ngồi trên đùi anh cô có thể cảm nhận được vật rắn chắc ở giữa cơ thể bên dưới bất ngờ đội lên. Tim Thiên Tinh đập thình thịch như muốn xổng ra ngoài.

Sau nghe được giọng anh nặng nề vang lên bên tai, âm thanh thoảng nhẹ như ru hồn, "Tiểu yêu tinh, em quả nhiên có năng lực tiềm ẩn làm yêu tinh..."

Mặt Thiên Tinh đỏ rần lên.

Môi anh như có như không lướt qua mặt cô, hải lòng khi cảm nhận được cô đang run nhẹ, anh nhếch môi, bờ môi mỏng dừng lại cách cô tầm mười phân.

"Hôn anh!" Lời nói nhẹ bỗng như đôi tình nhân đang thì thầm dỗ ngọt.

Hàng mi run run, Thiên Tinh bầu chặt lấy cổ áo sơ mi của anh. Cô ngượng ngùng ngắm nhìn anh, cuối cùng vẫn ngoan ngoan nhắm mắt áp môi mình lên.

Nụ hôn dè dặt như thăm dò khiến Thi Nam Sinh không nhẫn nại được nữa. Anh lập tức bợ sau ót đem cô buột chặt tới gần mình hơn.

Đầu lưỡi anh tấn công thần tốc, một mạch thẳng tiến há miệng ngậm lấy đầu lưỡi thơm ngọt xấu hổ của cô, nụ hôn say mê không dừng.

Thiên Tinh thở gấp, bàn tay nóng bỏng như lửa ôm siết lấy cô, như thể muốn đem cô hòa tan vào trong thân thể.

Nụ hôn dây dưa triền miên, kéo dài không biết qua bao lâu...

Cho đến khi cô không thở nổi nữa anh mới lưu luyến buông cô ra. Sau một hồi dây dưa, cô càng thêm quyến rũ mê hoặc khiến Thi Nam Sinh gần như không thể chống đỡ.

Anh buồn bực cắn nhẹ đôi môi mềm mại của cô một cái, "Đừng là yêu tinh chỉ biết làm hỏng việc! Chúng tôi đến trễ rồi..."

Nếu như không phải buổi tiệc này anh có mục đích riêng, có lẽ tối nay anh nhất định 'xử đẹp' cô ngay tại đây luôn rồi!

"Không phải lỗi của tôi." Thiên Tinh uất ức biện giải. Là do anh khởi sướng cho nụ hôn này, vốn có thể tiết kiệm được hai mươi phút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Buổi bán đấu giá

Edit: TiêuKhang

"Không phải lỗi của tôi." Thiên Tinh uất ức biện giải. Là do anh khởi sướng cho nụ hôn này, vốn có thể tiết kiệm được hai mươi phút.

Thi Nam Sinh lại cắn lên đôi môi căng mọng của cô một cái nữa rồi mới buông cô ra.

Thiên Tinh vội vàng đứng lên, Thi Nam Sinh dắt cô đi ra ngoài. Linda đã cầm sẵn son môi chờ ở ngoài cửa, thấy cả hai đi ra cô cười giơ lên vật trong tay nói, "Đến đây, phải tô lại môi lần nữa mới được ạ!"

‘Bùm’ Mặt Thiên Tinh đỏ lè đỏ lét, không dám nhìn tới Linda đang cười trêu ghẹo mình, chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống để cô ấy trang điểm lại.

Sân bán đấu giá cực kỳ náo nhiệt.

Lần đầu tiên Thiên Tinh thấy một sự kiện long trọng như thế này, vì vậy khó tránh khỏi có chút bồn khoăn lo lắng.

Thi Nam Sinh kéo tay cô qua khoác lên khuỷu tay mình, "Một lát nữa hãy ngoan ngoan tựa sát vào người tôi!"

Thiên Tinh không hiểu dụng ý của anh.

Thường ngày, cho dù là bọn họ có gặp nhau giữa ban ngày thì anh cũng hoàn toàn coi như người xa lạ. Nhưng tại sao hôm nay lại dẫn mình tới tham gia buổi tiệc rượu này? Làm vậy, không phải tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa họ hay sao?

Mặc dù hồ nghi, nhưng Thiên Tình không hỏi nhiều vẫn ngoan ngoãn nghe lời khoác lên tay anh.

Có lẽ do bên cạnh luôn có anh kề bên, tay anh luôn nắm chặt dịu dàng cô. Ban đầu Thiên Tình vốn còn bồn chồn lo lắng, dần dần cũng yên tâm hơn. Lòng bàn tay của anh ấm áp như có một loại ma lực thần kỳ có thể dẹp yên lòng người.

Sự xuất hiện của bọn họ, có thể nói là một đôi trai tài gái sắc, nhất thời khiến cho hội trường sôi nổi ồn ào hẳn lên.

Đám người ùn ùn kéo tới cùng ánh đèn flash lóe lên, làm cho Thiên Tình theo bản năng muốn né tránh, nhưng Thi Nam Sinh không cho cô cơ hội đó, từ đầu đến cuối chỉ nở nụ cười dịu dàng ôm chặt cô vào lòng.

Cho đến khi mở màn buổi đấu giá, Thi Nam Sinh vẫn luôn dắt Thiên Tình theo bên cạnh mình không rời, thậm chí thần sắc không giấu được vẻ yêu thương cưng chiều vô hạn. Trái tim Thiên Tình đập loạn xạ, nhưng Thi Nam Sinh càng như vậy thì cô càng cảm thấy kỳ quái, Thiên Tình không thể không hoài nghi, lẽ nào anh đang xem mình là người khác?

....

"Món 'Thiên Sứ Chi Dực' này là món đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay. Nó chính là di vật của phu nhân Công Tước Berg An lưu lại, giá sàn là 200 vạn! Quý khách bên dưới, mời ra giá!" Sợi dây chuyền kim cương lấp lánh thu hút vô số ánh mắt của mọi người đang có mặt.

Thiên Tình bị Thi Nam Sinh ôm chặt gần như không thể nhúc nhích, mặt cô dán sát lên lồng ngực anh. Còn có thể nghe được nhịp tim mạnh mẽ của anh. Mặt Thiên Tình ửng hồng, cô đang tận hưởng hạnh phúc khi ở bên cạnh anh, hoàn toàn không quan tâm tới món đồ đấu giá quý báu kia.

Ngay sau đó, cô đã vì một giọng nói mà phải ngước mặt lên, "300 vạn!"

Giọng nói đó trầm ấm mạnh mẽ. Đồng thời bên cạnh cũng có một tấm bảng giờ lên.

Là Thi Nam Sinh.

Lúc này Thiên Tình mới cẩn thận quan sát sợi dây chuyền kia, viên kim cương rực rỡ lấp lánh sáng ngời dưới ánh đèn, đúng là rất đẹp. Anh muốn đấu giá nó để tặng cho ai?

"350 vạn!"

Có người hô to tăng giá.

Thiên Tình khần trương như muốn ngừng thở, trợn to mắt sững sờ nhìn Thi Nam Sinh. 350 vạn đối với cô mà nói đã là số quá khổng lồ rồi! Đòi này, cô có nằm mơ cũng không với tới được!

"400 vạn!" Thi Nam Sinh tiếp tục tăng giá, giọng nói hào sảng mà nhàn nhã, vòng tay qua eo Thiên Tình hờ hững vuốt ve, "Tiểu yêu tinh, thả lỏng chút."

Tiểu yêu tinh này thật đáng yêu hết chỗ nói. Tiêu tiền rõ ràng là anh, nhưng cô lại khần trương hơn cả anh, còn có vẻ luyến tiếc không nỡ.

Lần đầu tiên anh gặp phải cô nàng 'tinh nhân' như thế.

"400 vạn có thể làm được rất nhiều chuyện đó." Thiên Tình nghiêm túc nhắc nhở Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh nhàn nhạt liếc cô một cái, "Nếu như đem nó tặng cho người mình yêu, phần tâm ý này đâu chỉ là 400 vạn?"

Bởi vậy nên anh mới bằng mọi giá phải có được nó để tặng cho người mình yêu? Hẳn là để tặng cho Bạch Thiên Thiên rồi!

Thiên Tình rối rắm suy nghĩ, chỉ cúi đầu không nói gì thêm nữa.

Những nơi như thế này vốn dĩ không thuộc về cô, cô vẫn nên không hỏi tới thì hơn.

"450 vạn!" Vẫn đang có người không ngừng nâng cao giá tiền.

Hiển nhiên, Thi Nam Sinh đã không có tính nhẫn nại.

"800 vạn!"

Giá tiền vừa tăng, mọi người liền nghị luận ầm ĩ.

"Thi tiên sinh ra giá 800 vạn! Còn ai ra giá cao hơn nữa không? 800 vạn lần thứ nhất! 800 vạn lần thứ hai! 800 vạn lần thứ ba! Hoàn tất! Chúc mừng Thi tiên sinh."

"Cám ơn." So với vẻ mặt kích động của mọi người, Thi Nam Sinh là người trong cuộc ngược lại rất thông dong bình tĩnh.

Buổi đầu giá vừa kết thúc, Thi Nam Sinh nhận lấy ‘Thiên Sứ Chi Dực’, đèn flash của đám truyền thông liền điên cuồng lóe lên tập trung về phía bên này.

"Thi tiên sinh, sợi dây chuyền này ông tính xử lý như thế nào? Cho vào sưu tập hay để tặng cho ai vậy?"

Thi Nam Sinh cười miễn cưỡng, "Đương nhiên là để tặng rồi."

"Quà tặng quý trọng như vậy, chắc hẳn là phải tặng cho người quan trọng nhất? Có phải là mẹ của ông không?"

"Là để tặng cho một người rất quan trọng." Thi Nam Sinh trước giờ rất ‘dị ứng’ với truyền thông vậy mà hôm nay lại kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Thiên Tinh đứng ở bên ngoài đoàn người nhìn nhất cử nhất động của anh. Giữa đám vây quanh tùm tùm, anh như một tiêu điểm lóe sáng, phong cách lẫn cử chỉ đều toát lên vẻ cao quý lịch lãm khiến ai cũng phải ngược nhìn.

Thiên Tinh nhìn mà tim cũng đập mạnh và loạn nhịp không thôi, sau đó thấy tầm mắt của anh đột nhiên hướng về phía mình. Rồi sau đó, ung dung từ tốn bước đi tới chỗ cô đứng.

Ánh đèn sáng rờ rọi lên dáng người cao lớn của anh tạo ra một vòng sáng lớn, ngời ngời tỏa sáng khiến cho người ta lóa cả mắt.

Anh tựa như hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích, làm điên đảo trái tim cô, nhưng cô thì vĩnh viễn không phải là công chúa.

"Tiểu yêu tinh, bây giờ nó là của em!" Anh dừng lại ở trước mặt cô, ngay lúc cô đang ngơ ngẩn sững sờ, anh đem ‘Thiên Sứ Chi Dực’ mà người người đều mơ ước mang lên chiếc cổ trắng nõn như thiên nga của cô.

Yêu thương nhìn vào mắt cô tựa như cả hai là một đôi tình nhân đang yêu nhau tha thiết.

Lòng thăm rung động, Thiên Tinh có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Tại sao tự nhiên anh ấy lại nhìn mình bằng ánh mắt này? Còn ‘Thiên Sứ Chi Dực’ kia không phải anh muốn tặng cho người con gái mình yêu nhất ư, tại sao lại chọn cô?

Tiêu điểm của giới Truyền thông đều đồng loạt chuyển sang Thiên Tinh.

"Thi tiên sinh, thì ra vị tiểu thư này chính là người quan trọng nhất mà ông nói. Xin hỏi hai người có quan hệ như thế nào vậy?"

"Cô ấy là vị hôn thê của ông sao?"

"Xin hỏi khi nào hai người sẽ kết hôn? Có chọn được ngày cưới chưa ạ?"

Vô số vấn đề được hỏi tới tấp, làm Thiên Tinh choáng váng muốn ngất xỉu. Rốt cuộc chuyện này là sao đây chứ?

"Xin lỗi, không thể trả lời."

Màn trình diễn đã diễn xong, Thi Nam Sinh không còn kiên nhẫn để tiếp họ nữa. Bất thành linh nhắc bóng Thiên Tinh lên, sải bước lớn bẻ cô rời khỏi sân đầu giá.

Thi Nam Sinh bế Thiên Tinh ngồi vào trong xe, sau khi ngăn cách được đám ký giả, anh không nói thêm gì mà chỉ đánh cho xe chạy ra hướng đường lớn.

Ánh đèn muôn màu muôn sắc bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng xẹt qua đầy mắt thâm thúy của anh, khi mờ khi tỏ, Thiên Tinh hoàn toàn đoán không ra suy nghĩ giờ phút này của anh.

Sợi dây chuyền kim cương nặng nề trên cổ khiến Thiên Tinh cảm thấy khó chịu không quen.

Lặng lẽ tháo ‘Thiên Sứ Chi Dực’ xuống, nhỏ giọng gọi anh, "Thi tiên sinh."

"Ừ." Anh chỉ hờ hững đáp lại, chứ không quay sang nhìn cô.

Thiên Tinh đem sợi dây chuyền kim cương đưa tới, "Đây là đồ của anh, trả lại cho anh."

Lúc này Thi Nam Sinh mới chuyển tầm mắt luôn chuyên chú ở con đường phía trước sang cô, thấy sợi dây chuyền nho nhỏ nằm trong tay cô, anh nheo mắt, "Em đã cắt công đi chuyện này, không lẽ không thích được tặng quà sao. Cầm lấy đi!"

Lời của anh khiến Thiên Tinh thấy hơi khó chịu. Nhưng vẫn nhìn thẳng vào hai mắt anh, mím mím môi, "Tôi nghĩ, là con gái thì ai cũng sẽ vui khi được

tặng quà, nhưng tôi hiểu rất rõ, món quà tặng này không thuộc về mình. Hơn nữa, nó quá quý trọng, tôi cũng không nhận nổi."

Thái độ nghiêm túc của Thiên Tình khiến Thi Nam Sinh nhũn mày, nhìn cô một lúc lâu mới hờ hững dời đi tầm mắt, "Cất đi."

Thiên Tình lắc đầu, "Không được, tôi không thể nhận." Cô ngập ngừng rồi nói, "Cái này quý giá như vậy, Thi tiên sinh vẫn nên đem nó tặng cho người anh thích nhất đi ạ." Thiên Tình đem sợi dây chuyền cẩn thận để vào hộp tủ trên xe.

Tuy Thiên Tình không hiểu tại sao tối nay anh lại khác thường như thế, tại sao đột nhiên tặng lại sợi dây chuyền đó cho cô ở trước mặt mọi người, nhưng cô biết, anh nhất định có dụng ý riêng của mình nên cô cũng không muốn hỏi nhiều.

"Tôi không có thích ai cả!" Thi Nam Sinh nhũn mày, dường như rất bất mãn vì cô cãi lời, sắc mặt cũng rất khó coi.

Liếc nhìn tia sáng chói lóa của viên kim cương, anh vươn tay tính lấy, "Nếu em đã không cần, vậy thì vứt nó đi."

Vứt đi?

Thiên Tình trở mắt, vội vàng giữ tay anh lại, "Không nên làm vậy!"

Dáng vẻ và khuôn trang đó của cô thật thú vị. Thi Nam Sinh phát hiện, trêu chọc cô cũng hay hay.

Nhũn mày nhàn nhã mở miệng: "Hoặc là em nhận nó, hoặc là vứt bỏ. Em tự chọn."

Chuyện này còn cần phải lựa chọn sao?

"Tôi sẽ nhận lời tạm thời bảo quản nó thay Thi tiên sinh, mai này...." Cô liếc nhìn anh một cái, nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, mới nhẹ giọng nói: "Mai này, chờ người yêu của anh xuất hiện, tôi sẽ mang nó trả lại cho anh."

Còn hiện tại, cô nhất định sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận lưu giữ tốt phần hạnh phúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lên trang bìa

Edit: TiêuKhang

Tối đến, Thiên Tình bị Thi Nam Sinh quán lấy không tha, không thể về nhà. Trục giác cho thấy, tối nay anh rất kỳ lạ, mỗi một lần đòi hỏi đều mạnh bạo cuồng nhiệt hơn ngày thường rất nhiều. Cách chiếm đoạt cứ như một con thú săn mồi, khiến Thiên Tình không chịu nổi suýt ngất đi.

"Ưm...Tôi không thể được nữa, Thi tiên sinh...Đừng..." Cô không chịu nổi nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

Nhưng người người đàn nằm trên người cô lại chẳng chịu buông tha, ngược lại càng tăng thêm sức va chạm, khàn giọng dỗ dành: "Ngoan, tiểu yêu tinh, gọi tôi A Sinh..."

Thiên Tình bị hàng loạt trận công kích khiến cho rùng mình sợ hãi. Đầu óc trống rỗng, chỉ có thể ráng bấu víu vào anh, nghe lời gọi tên anh: "A Sinh..."

Âm thanh của cô, mang theo lời mời gọi quyến rũ, mềm mại như lông anh vũ lướt nhẹ qua tim, Thi Nam Sinh gầm nhẹ một tiếng, đồng thời dốc sức chạy nước rút.

Mồ hôi nhỏ giọt trên cơ thể Thiên Tình, anh nhắm mắt lại, đắm chìm hôn lên nốt ruồi xinh đẹp nơi khóe mắt cô.

Thiên Tình bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô vội tay sờ soạn, khi nhìn xem thì thấy là số của Tư Noãn gọi.

"A lô, Noãn Noãn."

"Cậu còn lòng dạ để ngủ sao?" Tư Noãn quát lên.

Trên người Thiên Tình không còn mảnh vải, quần chắn bò dầy, "Xảy ra chuyện gì sao? Sáng nay mình lại không thể đi giao sữa được, phiền cậu giúp mình...."

Còn chưa nói hết, Tư Noãn đã ngắt lời cô, "Còn giao sửa cái gì nữa chứ! Cậu mau dậy đi mua báo xem đi! Thiên Tình, cậu đã được lên trang bìa của số báo tài chính và kinh tế rồi đấy!"

"Cái gì?" Con buồn ngủ còn sót lại chút cuối cùng của Thiên Tình hoàn toàn bay sạch, cả kinh lập tức từ trên giường bò dậy.

Vừa cúp điện thoại, lại có cuộc điện thoại khác gọi vào. Cô nhìn xem thì là số của cha mình.

Không đợi cô mở miệng, giọng nói kích động ở đầu bên kia của Cảnh Kiến Quốc đã vang lên lồng lộng, "Thiên Tình à, con bây giờ thật là có triển vọng nha! Cả cha cũng được thơm lây rồi! Cha xem báo, nghe nói Thi tổng tưng 'Thiên Sứ Chi Dực' cho con hả, khi nào về nhớ mang về cho cha xem để mở rộng tầm mắt với nha con gái! Sau này nếu có thể thì con coi cũng dọn đến nhà họ Thi ở luôn đi, vậy thì người cha này cũng được coi như được bước một chân vào cánh cổng hào môn rồi. ...Còn nữa...."

"Cha, cha đừng tin những gì trên báo chí nói! 'Thiên Sứ Chi Dực' không phải của con đâu." Thiên Tình vừa ngắt lời cha, vừa quơ quần áo mặc lên người.

"Sao lại không phải của con chứ? Sao nào? Mày bây giờ đã trở thành người giàu có rồi, cho nên muốn cắt đứt quan hệ với cha mày có phải không? Sợ cha mày nhìn xem một chút rồi mất màu sợi dây chuyền đó hay sao?"

"Cha, con không có ý đó." Thiên Tình vừa giải thích, vừa đi xuống lầu.

"Tao mặc kệ mày có ý gì, tóm lại, mày phải mau về nhà ngay. Bà con lối xóm đang ngồi đầy một nhà, tất cả mọi người đang chờ để xem cái dây chuyền gì đó để được mở mang kiến thức đây!" Trong giọng nói Cảnh Kiến Quốc không hề giấu vẻ đắc ý, Thiên Tình cũng có thể nghe được tiếng nghị luận âm ỉ từ bên kia qua điện thoại.

Cô cảm thấy thật nhức đầu, cúp điện xong đi xuống lầu, nào ngờ thấy Thi Nam Sinh đang ngồi ở phòng khách.

Anh đưa lưng về phía cô đang nói điện thoại.

"Cô Bạch, chẳng qua chỉ là tin tức của báo chí mà thôi, cũng đáng để cô vượt đại dương gọi điện thoại về sao?" Giọng điệu của anh lạnh như băng, hờ hững, thậm chí có chút đùa cợt. Chỉ có nắm tay đang siết chặt vắt trên đầu gối kia đã tiết lộ hết cảm xúc của anh giờ phút này.

Bước chân Thiên Tình cứng nhắc đứng luôn tại chỗ, không phải cố ý nghe lén nhưng không hiểu sao chân lại không bước được.

"Vậy sao? Tôi có từng hứa tặng 'Thiên Sứ Chi Dực' cho cô? Vậy xin lỗi, tôi đã quên mất!"

"Tôi cảm thấy cô gái đó rất thích hợp với tôi! Bạch Thiên Thiên, cô có thể tiếp tục chơi nếu cô muốn, muốn trở lại hay không đều không có bất cứ quan hệ gì với Thi Nam Sinh tôi cả!"

.....

Không biết đầu bên kia nói gì, giọng nói anh mỗi lúc càng phát lạnh, đến cuối cùng chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, anh cúi kính vút luôn điện thoại đi động xuống đất.

Điện thoại đi động lập tức chia năm xẻ bảy, linh kiện rải rác tứ tung.

Thiên Tình chết đứng nhìn cảnh tượng trước mắt, bị đáng về nóng nảy của anh dọa cho há miệng hết hồn, im như thóc tạ vào vách tường.

Thi Nam Sinh đột nhiên quay đầu lại, đáy mắt rét lạnh khi nhìn thấy cô, lửa giận ngùn ngụt bốc lên: "Cảnh Thiên Tình, ai cho phép cô đứng đó nghe lén hả?"

Giọng điệu nghiêm nghị chất vấn, khiến Thiên Tình không rét mà run. Sau đó hoàn hồn, cô đứng thẳng người giải thích: "Tôi không có ý nghe lén đâu...."

Thi Nam Sinh bị cú điện thoại của Bạch Thiên Thiên chọc cho tâm phiền ý loạn, vốn không có tâm tình để nghe Thiên Tình giải thích.

Anh sải bước lớn đi qua, kéo cửa ra bọc bọc chỉ vào cảnh cửa, "Cô lập tức rời khỏi đây ngay!"

Anh thậm chí chẳng thèm liếc nhìn Thiên Tình một lần nào.

Sự tuyệt tình và cấu kình của anh cũng làm cho Thiên Tình cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa. Có ai mà ngờ tới, người đàn ông này đêm qua còn rất thân mật hôn cô và ôm cô chứ?

Hứng lấy lửa giận oan uổng khiến cô rất uất ức. Nhưng cô cũng chẳng hề nói gì, chỉ thẳng lưng đi ra khỏi ngôi biệt thự.

Cô vốn không có tư cách ở lại nơi này. Nhà của anh, anh đương nhiên có thể đuổi cô đi bất cứ khi nào!

Cô đúng là đồ ngốc, đêm qua đáng lẽ ra cũng nên giống như mọi lần dậy sớm mà rời đi, thì bây giờ đã không phải bị anh chán ghét đuổi đi như thế này.

Chẳng lẽ, mình thật bị sự dịu dàng yêu thương Thi Nam Sinh dẫn ra ở buổi đầu giá tối hôm làm cho mê muội rồi sao? Nhưng bây giờ cô đã hiểu rõ tất cả rồi, chẳng qua chỉ một tuồng kịch mà anh là đạo diễn mà thôi....

Màn trình diễn đó, là diễn cho người anh yêu xem....

Thiên Tinh cười khổ, chớp mũi ê ẩm chua xót.

Quần áo đơn bạc mỏng manh, đi từng bước ra khỏi ngôi biệt thự. Thời tiết đang vào đầu Xuân vậy mà cô lại cảm thấy vô cùng rét lạnh.

Lạnh cả thể xác lẫn tinh thần....

Thiên Tinh đi rồi, chỉ còn một mình Thi Nam Sinh ngồi thờ hờn hển trên ghế sofa.

Quản gia và đi giúp việc vẫn chưa về, cả biệt thự lập tức an tĩnh lại, Thi Nam Sinh cứ cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu, trong lòng trống vắng như thiếu đi thứ gì đó.

Nhìn cánh cửa đã đóng lại mà trong lòng Thi Nam Sinh càng thêm phiền muộn.

Tiểu yêu tinh này, bảo cô đi thì cô lập tức đi ngay! Phải chăng đạo đức nghề nghiệp của cô đã quá kém rồi không?

Lúc Thiên Tinh đeo túi sách về tới nhà, quả nhiên đúng như lời Cảnh Kiến Quốc nói, bà con hàng xóm đã ngồi chật ních trong nhà.

"Thiên Tinh, rốt cuộc con cũng về rồi!" Cảnh Kiến Quốc nhiệt tình ra đón cô một cách hiếm thấy, vội vàng hỏi: "'Thiên Sứ Chi Dực' đâu?"

"Thiên Tinh, nghe cha cô nói, cô được một người giàu có tặng cho viên kim cương rất lớn, có thật vậy không hả?"

"Đúng đó, đúng đó! Tôi từng tuổi này mà chưa bao giờ được thấy viên kim cương nó ra làm sao cả, lấy ra cho chúng tôi xem một chút đi." Thật ra thì mấy dì hàng xóm căn bản cũng không biết 'Thiên Sứ Chi Dực' là cái chi chi, chẳng qua bị Cảnh Kiến Quốc thổi phồng lên quá gọi lên lòng hiếu kỳ của mọi người, nên mới ào ào kéo tới xem cho biết mà thôi.

Thiên Tinh thờ dãi, có chút bất đắc dĩ giải thích, "Cha, con đã nói thứ đồ đó không phải là của con."

Sắc mặt vốn đang hào hứng của Cảnh Kiến Quốc bỗng nhiên sầm xuống, "Cái gì mà không phải của con hả? Rõ ràng cha nhìn thấy tận mắt trên mấy tờ báo lớn, cậu ta đúng là tặng nó cho con kia mà. Hạng người có tiền như cậu ta không lý nào đã đem nó tặng cho con rồi lấy lại như vậy. Có phải con không nhớ lấy nó ra cho cha xem đúng không? Chẳng lẽ sợ cha lấy mất của con hay sao?"

"Cha, nó thật sự không phải là của con mà, hiện tại cũng không có ở chỗ con." Tối hôm qua cô đã đem sợi dây chuyền đặt lại ở đầu giường, vừa sáng ra bị Thi Nam Sinh đuổi đi, đương nhiên cũng không còn lòng dạ nào để ý tới món đồ đó nữa.

Cảnh Kiến Quốc vẫn không tin, hung hăng trợn mắt liếc con gái một cái, sau đó mặc kệ có đúng vậy hay không, giật phăng chiếc túi của Thiên Tinh lục lọi tìm kiếm.

"Cha!" Thiên Tinh khó chịu tính lấy lại túi sách, nhưng Cảnh Kiến Quốc đã thô bạo đẩy cô ngã xuống đất, trút hết đồ đạc trong túi xách ra.

Sao lại không có 'Thiên Sứ Chi Dực'?

"Tôi đã nói mà, làm gì có ai đi tặng món đồ đắt giá như thế chứ? Bà con lối xóm đợi mãi chẳng thấy, cũng mất kiên nhẫn ồ ạt đứng lên.

"Kiến Quốc, ông đó, tốt nhất sau này hãy nên sống thực tế làm việc cho đảng hoàng đi, bớt làm những chuyện nằm mơ giữa ban ngày lại."

"Lo mà chữa khỏi bệnh cho Văn Tinh, đó đã là may mắn của các người rồi!"

Hàng xóm mỗi người chỉ một câu tôi một câu, nói đến nổi mặt mày Cảnh Kiến Quốc lúc xanh lúc trắng. Nào ông như muốn căng lên, ném chiếc túi không vào mặt Thiên Tinh, "Đồ của lỗ vốn dạy hoài mà vẫn không khá nổi!"

Thiên Tinh còn chưa kịp đứng dậy, ông đã hậm hực nện bước ra khỏi cửa nhà.

Thiên Tinh nhìn bóng lưng rời đi mà cõi lòng thê lương lạnh lẽo. Lặng lẽ đứng dậy, nhặt lại từng món đồ vương vãi khắp mặt đất bỏ vào túi sách.

Cũng may là....Cô còn có chị.... Cô không phải lẻ loi cô đơn một mình....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Dọn tới biệt thự ở

Edit: TiêuKhang

Giới báo chí kia quả thực có năng lực không tầm thường, không đơn giản bị người nhà nhìn thấy, mà ngay cả bạn học ở trường cũng đều thấy hết.

Vừa bước vào lớp học, Thiên Tinh liền bắt gặp các bạn học ngồi vây quanh tùm tùm đang thảo luận gì đó. Nhìn thấy cô đi vào mọi người chột dạ nhìn nhìn cô rồi vội vã xoay người giải tán.

"Đồ dơ hoi!" Tư Noãn phán một câu, đi tới khoác tay Thiên Tinh, "Chúng ta ngồi đằng kia."

"Ừm." Thiên Tinh gật đầu. Mới đi được một bước, Bạch Miếu Miếu đã đứng ra ngăn các cô lại, "Cảnh Thiên Tinh, tôi thật sự đã xem thường cô rồi!"

"Phiền cậu tránh đường." Thiên Tinh đại khái có thể đoán được lời Bạch Miếu Miếu muốn nói, không muốn hao hơi tốn sức với cậu ta.

Thiên Tinh càng như thế, Bạch Miếu Miếu càng không muốn bỏ qua cho cô, cao giọng mỉa mai, "Thật không nghĩ tới cô lại dám đi rù quyền anh Nam Sênh! Đúng là thứ không biết xấu hổ!"

"Này! Bạch Miếu Miếu, cậu đừng có quá đáng nhé! Bộ cậu không biết đọc chữ à? Không nhìn thấy trên báo viết thế nào sao? Sợi dây chuyền kim cương đó là anh Nam Sênh gì đó của cậu chủ động tặng cho Thiên Tinh đấy! Cậu dựa vào đâu nói Thiên Tinh quyền rù Thi Nam Sênh?" Tính tình Đàm Tư Noãn vốn nóng nảy, lập tức bác bỏ lời nói của Bạch Miếu Miếu.

Bạch Miếu Miếu vẫn không hề nao núng, lườm Tư Noãn khịt mũi cười lạnh, "Tôi đã nói 50 vạn kia của cô ta là tiền 'bán xuân' mà có được cậu còn không tin! Tôi chỉ không ngờ ở chỗ người đó lại là anh Nam Sênh. Cảnh Thiên Tinh, tôi cho cô biết, cô đừng vội đắc ý. Chị của tôi nói, tôi hôm qua anh Nam Sênh tặng sợi dây chuyền đó chẳng qua chỉ muốn diễn trò giận dỗi chị tôi mà thôi! Cô cứ chờ mà xem, chị tôi sắp về rồi, đến chừng đó, cô chuẩn bị thu dọn đồ đạc để bị đuổi ra khỏi cửa là vừa rồi đấy!"

Cô ta nói một tràng dài chọc cho Tư Noãn giận muốn bốc hơi. Nhưng là người trong cuộc thế nhưng Thiên Tinh lại rất bình tĩnh.

Bởi vì...

Mỗi một câu Bạch Miếu Miếu nói đều sự thật, cô vốn không có lời nào để đáp trả.

"Đó đều là chuyện của tôi, không phiền cậu quan tâm. Sắp tới giờ học rồi, mời cậu nhường đường cho." Cô chỉ hờ hững nhìn Bạch Miếu Miếu.

Bạch Miếu Miếu sững sốt ngớ ra, còn tưởng rằng nếu mình nhắc tới chị, Cảnh Thiên Tinh nhất định sẽ phát điên, nhưng không ngờ cô ta lại lạnh lùng bình tĩnh đến vậy.

Tư Noãn tức giận đẩy cô ta sang một bên, kéo Thiên Tinh ngồi xuống.

"Bạch Thiên Thiên thật sự sắp về rồi hả?" Tư Noãn hỏi.

Thiên Tinh lấy sách vở ra đặt lên bàn, bình tĩnh gật đầu, "Ừm."

Tư Noãn nhìn bên mặt nghiêng của bạn một lúc lâu mới nói: "Cũng tốt, như vậy cậu cũng không cần phải qua lại dây dưa với Thi Nam Sênh nữa."

Động tác lật sách của Thiên Tinh hơi khựng lại, một lúc lâu mới mím môi gật đầu, "Ừm."

Tư Noãn cũng không nói thêm gì nữa, mở sách đợi giáo viên vào.

Lúc tan học, trời bỗng nhiên mưa xuống như trút nước.

Tư Noãn còn phải tới "Miss" làm thêm nên đã đi trước.

Hiếm khi Thiên Tinh không bị tặng ca đêm, cô tính về nhà làm một bữa tối thịnh soạn mang đến cho Văn Tinh.

Học sinh trường học đã đứng đầy dưới mái hiên ở trạm xe. Thiên Tinh không có mang ô, buộc phải miễn cưỡng xông thẳng qua, cả người cũng nhanh chóng ướt như chuột lột.

"Anh Nam Sênh!"

Là tiếng của Bạch Miếu Miếu! Nam Sênh?

Lòng Thiên Tình run lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên....

Giữa màn mưa, xe Thi Nam Sênh từ từ dừng lại rồi hạ cửa sổ xuống, gương mặt điển trai xuất hiện khiến không ít nữ sinh đồng loạt kích động hò hét.

Bạch Miếu Miếu nhiệt tình chào hỏi, "Không ngờ may mắn gặp được anh ở đây! Anh Nam Sênh, anh đi đâu vậy? Nếu thuận đường nhờ anh đưa em một đoạn đường nha! Tài xế nhà em tới giờ mà vẫn chưa có tới."

Dù khoảng cách khá xa cùng với tiếng mưa rơi lộp độp, nhưng Thiên Tình vẫn có thể nghe được giọng nói từ chối của Thi Nam Sênh, "Xin lỗi, bọn anh không thuận đường."

Lúc anh ngẩng đầu lên, Thiên Tình giật mình theo bản năng lùi lại trốn trong đám người đang chen lấn.

Thật ra làm vậy cũng như làm chuyện thừa mà thôi. Đồng người như vậy, Thi Nam Sênh làm sao có thể nhìn thấy mình? Hơn nữa, dù cho có nhìn thấy, ở trước mặt người khác cả hai cũng chỉ là những kẻ xa lạ thôi! Mình cần gì phải lo lắng như vậy?

Nghĩ vậy nên cô cũng bình tĩnh trở lại. Bất ngờ nghe được giọng nói lạnh lạnh gọi tên cô, "Cảnh Thiên Tình!"

Thiên Tình giật mình, cảm nhận được tầm mắt của mọi người chung quanh đều đang chuyển về phía mình, tất nhiên cũng bao gồm cả Bạch Miếu Miếu.

"Lên xe!" Thi Nam Sênh nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu ra lệnh không cho phép từ chối.

Thiên Tình có thể cảm nhận được tầm mắt sắc bén như dao của Bạch Miếu Miếu như đang phóng tới chỗ cô, như muốn xuyên thủng cô thì mới hả dạ.

Mà những bạn học từng thấy cô trên tờ báo hôm trước nên cũng không ngừng chỉ chỏ bàn tán này nọ.

Thiên Tình không bước lên mà chỉ đứng im tại chỗ ngược nhìn Thi Nam Sênh, rất giữ khoảng cách khách sáo lên tiếng. "Không dám làm phiền Thi tiên sinh, tôi và anh cũng không thuận đường."

Tiểu yêu tinh này, dám đứng đây cự tuyệt mình? Thi Nam Sênh nhú mày, "Lên xe, đừng để tôi nhắc lại lần thứ ba!"

Anh thật sự không có tính kiên nhẫn!

Thiên Tình vẫn nằng nặc không nghe lời của anh. Có Bạch Miếu Miếu ở đây, cho nên anh mới cố tình quan tâm cô để Bạch Thiên Thiên biết được sau đó nổi cơn ghen? Đây là lý do duy nhất mà cô có thể nghĩ tới.

Trong lòng bỗng trĩu lên cảm giác chua chát không thể diễn tả.

Thiên Tình nở nụ cười băng quơ, "Xe buýt đến rồi, tôi xin phép đi trước."

Nghĩa vụ của cô chỉ có vào mỗi buổi tối. Vì vậy cô không cần thiết phải phục tùng gọi dạ bảo thưa với anh.

Sự phản kháng bất ngờ này của cô khiến sắc mặt Thi Nam Sênh càng thêm khó coi.

Thấy Thiên Tình nói làm thật, còn đang tính móc tiền lẻ ra để bước lên chiếc xe buýt vừa dừng lại, ngọn lửa giận không tên trong lòng anh lập tức vọt lên.

Đang tính lên xe, nhưng Thiên Tình lại không ngờ anh đột nhiên đẩy cửa ra sải bước xuống xe.

Trời! Bên ngoài đang mưa lớn như thế!

Mưa to từng hạt dội xuống người anh, khoảnh khắc đó, tim Thiên Tình đập dồn dập tưởng như muốn văng luôn ra ngoài, nhìn anh đi từng bước về phía mình.

"Này, bạn học, có muốn lên xe không vậy? Không lên phiền cậu nhường chỗ cho người khác! Trời mưa lớn như vậy, còn làm eo cái gì chứ?" Người phía sau không kiên nhẫn thúc giục.

Thiên Tình hoàn hồn, đang tính mở miệng thì cổ tay bỗng nhiên bị giữ lấy.

Nhiệt độ nóng như lửa cùng nước mưa lạnh như băng, khiến trái tim cô nhảy loạn lung tung.

Cách màn mưa, giây phút đó, Thiên Tình cảm thấy trong mắt hoàn toàn chỉ còn lại bóng dáng của anh....

Mọi người chung quanh, dần dần đều trở nên mơ hồ....

"Theo tôi lên xe!" Trong mắt thoáng qua sự tức giận, dương như rất bất mãn khi bị cô cự tuyệt lần nữa.

Thiên Tình bị anh lôi đi một mạch tới cạnh xe, mở cửa chỗ ghế phụ nhét cô vào bên trong.

Thi Nam Sênh ngồi vào ghế lái, tức giận trợn mắt nhìn Thiên Tình, sau đó nghiêng người tới rút chiếc khăn mặt vứt lên người Thiên Tình, "Lau khô đi."

Thiên Tinh thấy trên mặt lẫn trên người anh cũng vương đầy nước mưa, liền chuyển trả lại khăn lông, "Anh lau trước đi."

Thi Nam Sênh nhìn cô trân trối rồi giật phắt chiếc khăn lông về.

Nhưng không phải để lau cho mình mà kéo mặt cô tới giúp cô lau tóc, động tác không mấy nhẹ nhàng, thậm chí có hơi thô bạo, như thể muốn trút xả cơn giận đã tích tụ ở trong lòng.

Mặt Thiên Tinh gần như bị anh ấn sát vào ngực, nhìn lồng ngực vạm vỡ của anh bởi vì tức giận mà hơi phập phồng, Thiên Tinh cố nén đáy lòng rung động, liếm liếm đôi môi đỏ mọng ướm lời: "Thật ra.... Chúng ta cũng không thuận đường..."

Động tác giúp Thiên Tinh lau tóc của Thi Nam Sênh dừng lại, nhướn mày liếc nhìn cô, vứt chiếc khăn trong tay sang cho cô, bật thiết bị sưởi ấm trong xe lên mới mở miệng: "Cảnh Thiên Tinh, em thế này là đang giận đối với tôi sao?"

Thiên Tinh sững sờ, cắn cắn môi quay mặt đi, lí nhí nói: "Không có." Thật sự đúng là cô có hơi giận một chút.

Nhưng rốt cuộc cô giận là do hôm qua vô duyên vô cớ húng lấy cơn giận của anh, hay giận anh bởi vì đêm đó anh đã xem cô như con cò để gây sự chú ý của người con gái khác?

"Cảnh Thiên Tinh, tốt nhất em nên nhớ thân phận hiện tại của mình!" Anh cho khởi động xe, lời nói ra cũng không mang theo chút cảm xúc nào, "Giận đối với tôi, em còn chưa đủ tư cách."

Mặt Thiên Tinh tái đi, nắm chặt chiếc khăn trong tay hỏi: "Vậy Thi tiên sinh, có thể cho tôi xuống xe được không?"

"Đi đâu đây?" Thi Nam Sênh không cho xe dừng mà ngược lại còn hỏi địa chỉ của cô.

"Thi tiên sinh, quan hệ chúng ta chỉ là giao dịch. Tôi muốn đi đâu cũng không có nằm trong nội dung giao dịch của chúng ta. Vì vậy, mời anh cho tôi xuống xe." Giọng Thiên Tinh nói chuyện vẫn nhỏ nhẹ mềm mỏng, nhưng rõ ràng không giấu được sự phản kháng.

Nếu giữa bọn họ chỉ có thể giữ vững quan hệ như vậy, vậy thì.... Cô sẽ không để mặc mình tiếp tục lún sâu nữa. Cô sợ.... Tiếp xúc với anh càng nhiều, cô càng không thể quay đầu....

Sự kiên quyết của cô khiến Thi Nam Sênh kinh ngạc mất một lúc. Ánh mắt cũng tối lại, hơi không vui nói, "Mau nói cho tôi biết địa chỉ trước khi tôi mất kiên nhẫn."

"Thi tiên sinh!" Thiên Tinh cố chấp nhìn anh.

Đáy mắt Thi Nam Sênh ngùn ngụt lửa giận, "Bây giờ tôi đã đổi ý, quyết định bổ sung thêm một điều nữa vào hiệp nghị."

Hả? Thiên Tinh khó hiểu nhìn anh.

"Về sau, không cần em hề kêu là tôi nữa! Bây giờ tôi sẽ đưa em về nhà thu dọn đồ đạc, bắt đầu từ tối hôm nay em dọn đến ở chỗ tôi."

Thiên Tinh tròn to mắt.

"Em không có quyền cãi lại lời tôi nói. Nếu em còn từ chối nữa, vậy đi, hiệp nghị của chúng ta coi như kết thúc tại đây, tiền đã đưa em, tôi sẽ lấy lại bất cứ lúc nào tôi muốn!"

Thiên Tinh bị những lời anh nói làm cho nghẹn ngào không thốt nên lời.

Dọn tới biệt thự ở? Chuyện này thật sự rất bất tiện cho cô, nhưng cô cũng thật sự không có quyền phản đối.

Thiên Tinh không hiểu tại sao Thi Nam Sênh lại đột nhiên bổ sung thêm điều này, nhưng cô có thể đoán được, anh làm vậy chắc chắn phải có dụng ý của mình....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chỉ là quân cơ

Edit:TiêuKhang

Thiên Tinh báo địa chỉ xong, Thi Nam Sênh lẳng lặng đánh xe đi.

Xe anh vừa quẹo vào liền làm cho xóm nghèo trong con hẻm nhỏ xôn xao hẳn lên. Thiên Tinh chợt dạ cúi đầu giống như đã làm sai chuyện gì ghê gớm lắm, "Đừng chạy xe vào trong nữa, hay dừng lại ở đây cũng được!"

"Em ở chỗ này à?" Thi Nam Sinh nhú nhú đầu mày ngược nhìn mấy căn nhà lụp xụp cùng với điều kiện vô cùng khó khăn.

"Dạ." Thiên Tinh quan sát căn nhà của mình, đó là một căn nhà rất cũ kỹ, nhưng nó chính là nơi của ba cha con cô sống nương tựa lẫn nhau suốt nhiều năm qua.

Thi Nam Sinh trực tiếp lái xe qua, sau đó đỗ xe ở một chỗ đất bằng.

"Thi tiên sinh, anh cứ về trước đi, tối nay tự tôi sẽ đi tới chỗ anh." Thiên Tinh không muốn mời anh vào.

"Không mời tôi vào nhà ngồi một lát sao?" Quần áo trên người Thi Nam Sinh vẫn còn ướt mềm.

Thiên Tinh vốn lo lắng anh không quen đến những nơi thế này, nhưng anh đã cho xe đỗ lại dưới mái che trong con hẻm nhỏ.

Thiên Tinh chỉ có thể đi theo sau.

Hoàn cảnh gia đình cô còn khốn khó hơn so với anh tưởng tượng. Bên trong hầu như chỉ bài biện những đồ dùng thô sơ cũ kỹ, nhà cửa cũng lụp xụp nhỏ bé, cộng thêm dáng người cao lớn của Thi Nam Sinh bước vào càng khiến nó trở nên chật chội.

Thiên Tinh đẩy anh vào một căn phòng, sau đó đi vào bên trong rất nhanh lại đi ra. Trong tay cầm một chiếc áo sơ mi đã ngả màu, "Anh thay tạm chiếc áo này đi, đừng để bị cảm."

Còn tưởng anh sẽ chê nó cũ kỹ xấu xí, nào ngờ anh còn rất thoải mái cầm áo đứng dậy tự nhiên thay trước mặt cô.

Thiên Tinh ngẩn ra, mặt đỏ lựng nhìn lồng ngực cường tráng của anh rồi chuyển tầm mắt sang hướng khác.

Vội vàng cúi đầu xuống đóng gao, sau đó thuận thực vo sạch. Vừa quay đầu lại thì thấy Thi Nam Sinh đã mặc quần áo cũ của cha ngồi trên chiếc ghế đầu. Phong cách của anh và bộ đồ kia hoàn toàn trái ngược nhau, trông ngồ ngộ rất tức cười.

Thiên Tinh không nhịn được ‘phụt’ cười ra tiếng. Thấy cô mím môi cố nén cười anh bất mãn nheo mắt lại, cúi đầu nhìn mình một lúc, "Khó coi lắm sao?"

"Không có." Thiên Tinh cười lắc đầu, không nhịn được khen: "Vẫn còn rất đẹp trai!"

Đẹp trai?

Cái chữ này anh đã nghe đến phát ngáy. Nhưng lúc này nghe Thiên Tinh khen mình như vậy, Thi Nam Sinh lại cảm thấy tâm tình tốt lên được chút ít. Nhìn bóng dáng bận rộn của Thiên Tinh, anh hỏi, "Sợi dây chuyền tôi tặng cho em đâu, tại sao không đeo?"

"Bị anh đuổi đi nên cũng quên mất." Thiên Tinh có sao nói vậy, trong giọng nói ẩn chứa chút oán trách. Thi Nam Sinh khoanh tay trước ngực, húng thú nhìn Thiên Tinh chăm chăm, "Em còn vì chuyện đó mà canh cánh trong lòng ư?"

Thiên Tinh không nói gì, chỉ bất ngờ ngẩng đầu lên ngược nhìn anh, u uẩn hỏi: "Cô Bạch.... Bao giờ về?"

Thi Nam Sinh sững sờ, đáy mắt đột nhiên tối tăm u ám, "Em biết Bạch Thiên Thiên?"

Anh có một loại cảm giác thật tồi tệ, giống như bí mật của mình đã bị người ta phát hiện ra vậy.

"Lúc học cấp ba, anh là đàn anh của tôi.... Chuyện của hai người, cả trường không ai mà không biết...."

Thi Nam Sinh cười nhạo một tiếng, "Tiểu yêu tinh, không nên hỏi những chuyện không liên quan, em chỉ cần nhớ kỹ thân phận của chính em là đủ rồi!"

Kể từ hôm đó, Thiên Tinh đã chuyển đến biệt thự của Thi Nam Sinh ở.

Như thường lệ, cô vẫn đi giao sữa tươi vào mỗi buổi sáng. Trưa đến thì đến ăn cơm với chị. Buổi tối tan ca ở ‘Miss’ xong mới trở về biệt thự.

Mỗi thời mỗi khác Thiên Tinh luôn nhắc nhở bản thân phải ghi nhớ thân phận của mình. Những khi anh không cần tới cô, hầu như cô sẽ không bao giờ chủ động xuất hiện trước mặt anh.

Anh muốn dùng phòng sách, cô sẽ tự động chuyển tới phòng khách. Khi anh ra tới phòng khách, cô sẽ lặng lẽ rút lui sang chỗ khuất.

Thời gian cứ trôi qua như thế, cho đến một ngày....

Hôm nay là ngày ông chủ quán bar ‘Miss’ kết hôn, nên cho tất cả nhân viên được nghỉ.

Thiên Tinh cũng được về biệt thự sớm hơn, nào ngờ mới mở cửa, đã bị di Liễu ngăn lại ở cổng ra vào.

"Sao vậy di?" Thiên Tinh kinh ngạc nhìn di giúp việc.

"Xuyt...." Di giúp việc thận trọng để tay lên miệng ra ý bảo nói nhỏ lại, Thiên Tinh lập tức ngoan ngoãn im lặng.

Tò mò ghé đầu nhìn vào phía trong phòng khách, nhưng vừa liếc mắt nhìn vào liền sững người chết đứng tại chỗ.

Chỉ thấy Thi Nam Sinh đứng thẳng bất động ở trong phòng khách, dáng người cao lớn của anh bị người từ phía sau ôm chặt.

Thiên Tinh không nhìn thấy được gương mặt của bóng dáng xinh đẹp đang ôm anh, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc uốn xoắn quyến rũ xinh đẹp và chiếc váy dài màu hồng làm tôn lên dáng người uyển chuyển thướt tha.

"Cô Bạch vừa mới về đến." Di giúp việc ngược nhìn Thiên Tinh giải thích, hình như còn có vẻ rất thương cảm cho cô.

Bạch Thiên Thiên? Đầu óc Thiên Tinh trống rỗng.

Cô ấy đã trở lại? Cho nên, bây giờ đến mình cũng không thể vào. Phải, mình vào đó để làm gì kia chứ? Nơi này vốn không thuộc về mình.

"Cô Bạch, mời cô bỏ tay ra!" Giọng điệu không mang chút độ ấm của Thi Nam Sinh vang lên.

"Không buông! A Sinh, anh đừng xa lánh em. Lần này em vì anh nên mới trở về, lần này mặc kệ cho anh xa lánh em thế nào đi nữa, em cũng sẽ không buông tay đâu!" Giọng nói Bạch Thiên Thiên rất mềm mại, rất êm tai. Dù có cứng rắn đến đâu, cũng khiến người nghe cảm thấy thương tiếc.

"Vì tôi mới về?" Thi Nam Sinh cười khẩy, gờ tay kéo cánh tay cô, rồi đẩy mạnh cô ra, sóng mắt anh tích tụ vẻ nguy hiểm, "Bạch Thiên Thiên, đừng tưởng rằng cả thế giới này chỉ vây quanh mỗi mình cô! Bây giờ tốt nhất cô nên rút ngay về Mỹ, đi tìm tên bạn trai chế tác của cô. Cô đối với Thi Nam Sinh này đã chẳng còn lưu luyến gì!"

Lời lẽ anh nói rất tuyệt tình. Nhưng Bạch Thiên Thiên cũng không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười nhợt nhạt, nụ cười không mang danh lợi rất đẹp.

"Em biết hết rồi, anh đó giờ không hề thích lộ diện ở trước mặt giới truyền thông, sao lại đột nhiên tốn công tốn sức để mình được đứng trang bìa trên nầy tờ báo lá cải kia, hóa ra là anh vẫn đề tâm chuyện của em và Gavin." Bạch Thiên Thiên đi vòng qua trước mặt anh, hai cánh tay vòng lên cổ Thi Nam Sinh, xuống giọng nói: "A Sinh, chúng ta đừng giận nhau nữa có được không? Gavin và em thật ra chỉ là bạn bè bình thường thôi, anh cũng đừng mượn loại con gái đó để chọc tức em nữa. Nghe Miêu Miêu nói, người lần trước được lên báo cùng anh là bạn học cùng lớp với con bé."

Thiên Tinh đứng ở ngoài cửa mím chặt môi. Đang tính đi thì....

Giọng nói lạnh như băng của Thi Nam Sinh tiếp tục vang lên, "Ai nói tôi chọc tức cô? Bạch Thiên Thiên, nếu như cô cho rằng cuộc đời này của tôi mãi mãi chỉ bại trong tay cô thì cô đã lầm to rồi! Tôi thích cô gái đó, hơn nữa, cô cũng thấy đấy, bây giờ chúng tôi còn đang sống chung, nếu như chúng tôi thấy hợp nhau, không chừng sau này còn sẽ đi tới kết hôn!"

Trái tim Thiên Tinh run lên dữ dội. Biết rõ những lời anh nói giờ phút này chẳng qua chỉ để chọc tức Bạch Thiên Thiên, nhưng cô vẫn không kiểm soát được con tim đang nhảy loạn của mình. Đúng là đồ ngốc mà....

"Anh nói.... Anh cho cô ta ở lại nơi này?" Bạch Thiên Thiên hiển nhiên bị đã kích, không còn dáng vẻ điềm tĩnh ung dung mới vừa rồi nữa.

"Phải! Vì vậy, bây giờ có thể buông tay chưa?" Thi Nam Sinh kéo cô ra.

Sắc mặt Bạch Thiên Thiên trắng bệch, không thể tin nhìn Thi Nam Sinh trần trối, "Anh từng nói, nơi này chỉ cần em muốn quay về, nó vĩnh viễn sẽ thuộc về em, tại sao bây giờ anh lại cho người phụ nữ khác ở lại chỗ này?"

Thi Nam Sinh ngồi vắt chân trên ghế sofa, đứng đưng nhìn cô, "Đại minh tinh Bạch, cô bốn ba ở bên ngoài nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không biết, lời hứa hẹn của đàn ông là thứ không đáng tin nhất sao?"

Thiên Tinh siết chặt chiếc túi trên vai.

Bảo cô tạm thời thu dọn đồ tới biệt thự này ờ là vì biết Bạch Thiên Thiên sắp về sao?

Vì vậy, anh làm tất cả những chuyện này, chẳng qua chỉ để chờ đợi Bạch Thiên Thiên về nổi giận với anh, kiếm chuyện với anh và ghen tuông với anh thôi ư?

Anh quả thật rất yêu rất yêu cô ấy!

Thiên Tinh chưa sót nghĩ tính xoay người rời khỏi nơi này.

Sự tồn tại của cô, cho tới bây giờ cũng chỉ là một con cờ, hiện tại giữa họ đã không còn cần tới cô. Vì vậy, cô có ở lại nơi này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Nếu đợi tới lúc chủ nhân đuổi mới cuốn gói đi thì còn ê chề nhục nhã hơn.

"Tiểu yêu tinh, có phải em về không?" Đột nhiên Thi Nam Sinh cất tiếng hỏi khiến cô giật mình khựng lại.

Di giúp việc lo lắng liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của cô mà không biết phải nói gì.

Thiên Tinh muốn đi nhưng giờ phút này hai chân như bị đồ chì, không thể nào cất bước.

"Em vào đây!" Thi Nam Sinh nói chuyện như ra lệnh, nhưng trong đó ẩn chứa sự dịu dàng khiến cho người ta không thể nào cự tuyệt được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không ai quan tâm

Edit: TieuKhang

Di Liễu khẽ thở dài, "Vào đi, nói rõ ràng cũng tốt."

Nói gì bây giờ? Kỳ thực quan hệ giữa họ vốn đơn giản chỉ là một cuộc giao dịch, chẳng có gì hay để nói.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thiên Tinh vẫn nghe lời đi vào. Hai tay siết chặt quai túi sách.

Bước vào phòng khách, cảm thấy có hai tầm mắt đang nhìn về phía mình chăm chăm, nhưng cảm xúc thì hoàn toàn khác nhau.

Vì sao anh phải lôi kéo cô vào vòng xoáy tình cảm giữa bọn họ? Cô bắt quá chỉ là một người ngoài cuộc vô tội mà thôi!

"Tiểu yêu tinh, tới đây!" Thi Nam Sinh lười biếng ngồi tựa ghế sô pha vẫy tay bảo cô đến.

Thiên Tinh không đi qua mà chỉ ngược mắt nhìn Thiên Thiên. Mặc dù đã từng nhìn thấy cô ấy qua ti vi, nhưng nhìn tới từ khoảng cách gần như thế này, Thiên Tinh vẫn ngỡ ngàng bởi sự xinh đẹp hoàn hảo của cô.

Khó trách, Thi Nam Sinh lại nhớ nhưng cô ấy nhiều năm như thế.

Sợ rằng, hiếm có đàn ông nào có thể cưỡng lại được sức quyến rũ của cô. Cho dù là em gái ruột bạch Miêu Miêu của cô đứng ở bên cạnh, e là cũng phải không chịu nổi mà cảm thấy tự ti mặc cảm.

"Cô chính là Cảnh Thiên Tinh mà Miêu Miêu hay nhắc tới? Dung mạo cô đáng yêu như thế, thảo nào A Sinh lại thích cô đến vậy." Bạch Thiên Thiên dường như không có vẻ gì là tức giận, ngược lại giọng nói còn rất u uẩn mang theo sự thương cảm.

Phản ứng đó khiến Thiên Tinh sững sốt không biết nên đáp lại như thế nào.

Hiển nhiên, sự hào phóng của cô càng chọc giận Thi Nam Sinh.

Sắc mặt anh như đưa đám, cao giọng nói, "Thiên Tinh, tôi bảo em tới đây!"

Thiên Tinh để túi xách xuống, nghe lời đi tới. Vừa đến gần, cổ tay đã bị anh dùng sức giằng lấy.

"Thi tiên sinh..." Cô theo bản năng vùng ra, lại bị Thi Nam Sinh dùng sức khống chế được.

Một giây kế tiếp, anh đột nhiên dùng tay nâng mặt cô lên. Cô trở mắt ngạc nhiên nhìn Thi Nam Sinh cứ như vậy mà hôn cô như điên dại.

Anh mạnh mẽ chiếm đoạt....

Đôi môi lạnh lẽo không có một tí độ ẩm nào, động tác cứng ngắt càng chứng tỏ không có chút tình cảm gì ở đây....

Người đàn ông này, có lẽ cũng chỉ đang diễn trò....

Ý thức được điều đó, nỗi chua xót không tên vỡ òa lan tràn khắp đáy lòng rồi xông lên xoang mũi Thiên Tinh. Nước mắt suýt nữa đã không kiềm được tràn khỏi bờ mi.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng năm mươi vạn kia khiến cô không có tư cách để làm vậy. Hơn nữa....Nếu làm vậy có thể giúp anh có được hạnh phúc mà anh mong muốn, vậy thì.... Cô nguyện ý trở thành đá lót chân trên con đường ái tình của anh....

"Dì Liễu, còn phòng trống không? Có thể thu dọn giúp tôi một phòng không? Sau này tôi sẽ ở lại đây luôn." Bạch Thiên Thiên thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn tới hai người đang ôm hôn nhau trên ghế sofa, ngược lại giống như người không liên quan quay sang hỏi dì Liễu.

Dì Liễu cũng không biết phải làm sao, đứng sững sờ tại chỗ.

Bạch Thiên Thiên cười nói, "Dì yên tâm, A Sênh sẽ không đuổi tôi đi đâu. Mà cho dù anh ấy có muốn đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ bám lấy anh ấy không tha. Quan gia, có thể giúp tôi mang hành lý lên không? Cảm ơn nhiều!"

....

Thiên Tinh rõ ràng cảm nhận được nụ hôn của anh mỗi lúc càng mất đi độ ấm, tựa như lưỡi dao lạnh lẽo cắm phập vào đáy lòng cô.

Cuối cùng không thể chịu được nữa, cô dùng tay đẩy anh ra rồi đứng dậy.

Bao nhiêu nước mắt uất ức đều ngưng tụ ở hốc mắt, nhưng cô đã cố nén không để chúng rơi xuống.

Lúc này Bạch Thiên Thiên mới quay đầu lại nhìn cả hai cười, tầm mắt cuối cùng chuyển qua sắc mặt như mây mù của Thi Nam Sênh, thú vị nói: "A Sênh, diễn xuất của anh thật còn kém quá, có cần em chỉ cho anh biết thế nào là kỹ thuật hôn môi không? Em là diễn viên có tầm cỡ quốc tế, bảo đảm sẽ truyền thụ kinh nghiệm cho anh."

Sắc mặt Thi Nam Sênh tưởng như có thể ngưng kết thành băng, bầu không khí ở phòng khách cũng rơi vào tình thế căng thẳng nhất thời làm cho người ta muốn nghẹt thở.

Bạch Thiên Thiên vẫn cứ hờn hờn coi như không biết gì, thướt tha đi tới, hai tay áp lên gò má Thi Nam Sênh, ngón tay cái đẹp mắt không nhanh không chậm lau qua lau lại trên môi anh, dường như muốn lau đi dư vị của Thiên Tinh để lại trên môi anh.

Rồi sau đó....

Dưới cái nhìn nặng nề của anh, Bạch Thiên Thiên cúi đầu ngậm lấy bờ môi Thi Nam Sênh.

Toàn thân anh cứng đờ, còn Thiên Tinh thì mặt mũi trắng bệch quay mặt sang hướng khác.

Nhưng không ngờ, cũng ngay lúc đó....

"Bạch Thiên Thiên, quậy đủ chưa?" Thi Nam Sênh đẩy mạnh Bạch Thiên Thiên ra. Bạch Thiên Thiên ngỡ ngàng lùi lại một bước, thần thái vẫn rất thướt tha dịu dàng nhưng không thể che giấu được tia hốt hoảng nơi đáy mắt.

A Sênh, không ngờ anh ấy lại cự tuyệt mình! Quả thật cô không thể nào tin được!

....

Thiên Tinh thấy mình có ở lại thêm nữa cũng chỉ càng chưa xót và ngượng ngùng thêm thôi.

Cô vội lấy túi xách, xoay người tính đi thu dọn vài thứ rồi đi, nhưng tay đã bị Thi Nam Sênh vờn ra níu lại, "Em tính làm gì?"

"Thiên tiên sinh, vui lòng buông tay!" Giọng điệu Thiên Tinh khi nói có phần cứng rắn.

Thi Nam Sênh nhìn cô không chớp mắt, "Cánh Thiên Tinh, chưa được tôi cho phép, em không được đi đâu hết."

Thiên Tinh không hiểu nhìn anh. Nếu người anh yêu đã quay về, vậy còn bảo cô ở lại đây để làm gì? Để chứng kiến hạnh phúc của hai người sao?

Cô lập tức vùng tay ra, Thi Nam Sênh lập tức bắt chéo hai tay cô ra sau lưng.

Kéo nhẹ thêm một cái cô liền ngã vào lòng anh, tóm lấy cô dễ dàng như bắt được chú thỏ con, có giấy giũa thêm nữa cũng chỉ tốn công vô ích.

Thi Nam Sênh cúi mặt nhìn Bạch Thiên Thiên trân trân, "Bạch Thiên Thiên, không phải cô muốn ở lại đây sao? Đúng thực là tôi sẽ không đuổi cô đi, vậy cũng tốt, cô có thể mở to mắt lên để xem tôi cùng tiểu yêu tinh này nặn nong ân ái như thế nào!"

Dứt lời, chẳng thèm liếc mắt nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của Bạch Thiên Thiên, dắt Thiên Tinh đi thẳng lên lầu.

Thiên Tinh miễn cưỡng đi theo phía sau anh, hơi khó hiểu nhìn bóng lưng cứng ngắc của anh.

Người đàn ông này, cần gì phải tự làm khổ mình như thế chứ?

"Đi thu dọn đồ đạc của em đi!" Thi Nam Sênh kéo Thiên Tinh một mạch đi vào phòng ngủ, sau đó ra lệnh.

Thiên Tinh nhìn anh với vẻ khó hiểu. Thi Nam Sênh chỉ lên giường mình, "Từ nay về sau, em hãy ngủ ở đó."

"Thiên tiên sinh, nếu như anh thật sự yêu cô Bạch, thì đừng giận đối với cô ấy nữa." Thiên Tinh cố chịu đựng chua xót khuyên lơn anh.

Anh giương mắt, nhìn chòng chọc Thiên Tinh bằng đôi mắt lạnh lẽo, "Cảnh Thiên Tinh, tôi không cần em dạy tôi phải làm sao. Điều em cần làm bây giờ là phải phối hợp với tôi!"

Thiên Tinh mỉm cười, "Tôi sẵn lòng phối hợp cùng anh, nhưng mong rằng một ngày nào đó anh sẽ không hối hận." Thiên Tinh không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người đi ra ngoài, nghe lời đi thu dọn một số đồ đạc của mình chuyển đến phòng Thi Nam Sênh.

Cô không biết những ngày kế tiếp anh sẽ tính như thế nào. Chẳng lẽ luôn mang theo mình ở bên cạnh, bất cứ khi nào cần thì sẽ mang ra sử dụng?

Cuộc sống như thế hoàn toàn không thích hợp với người xưa nay không đua chen như Thiên Tinh, nhưng cô không có quyền cự tuyệt.

"Thiên Tinh, cậu chủ gọi cô xuống cùng dùng cơm." Di Liễu đi lên gọi Thiên Tinh.

Thiên Tinh đang sắp xếp lại sách vở của mình, nghe Di Liễu nói vậy liền để cây bút trong tay xuống rồi đi xuống lầu.

Di Liễu đi tới gần khẽ thở dài: "Cô Bạch cũng đang ở dưới."

Thiên Tinh không có vẻ gì ngoài ý muốn.

Chuyện này cũng vốn nằm trong dự liệu rồi. Chỉ là, cô không biết rốt cuộc Thi Nam Sênh muốn các cô giáp mặt nhau như thế nào đây?

Lúc Thiên Tinh đi xuống lầu, trong phòng ăn chỉ có Thi Nam Sênh ngồi ở đó, còn Bạch Thiên Thiên thì không thấy.

Thiên Tinh đi tới phòng bếp, định giúp Di Liễu mang thức ăn lên, không ngờ trông thấy Bạch Thiên Thiên đang cẩn thận bưng canh từ phòng bếp đi ra.

Nhìn thấy Thiên Tinh, mặt cô ta tràn đầy ý cười, thân thiết chào hỏi, "Xuống rồi hả? A Sênh nói, tối nay anh ấy đặt biệt căn dặn nhà bếp làm toàn những món mà cô thích đó."

Hoàn cảnh như thế này thật sự là ngoài mong đợi, Thiên Tinh sững sờ, theo phản xạ chuyển mắt nhìn về phía Thi Nam Sênh đang ngồi thẳng người trong phòng ăn.

Nào ngờ, chưa kịp thu về tầm mắt, đã nghe Bạch Thiên Thiên ở phía bên này hô nhỏ lên một tiếng.

Cô ta va vào người Thiên Tinh, trên tay mất thăng bằng, nước canh đầy trong tô sóng sánh tràn ra ngoài chảy xuống bàn tay trắng nõn. Thiên Tinh cũng hoảng hồn tính đỡ phụ, nhưng đã không còn kịp nữa, ngược lại còn bị nước canh trong tô văng ra dính phồng kể tay.

"Ồi..." Kêu đau chính là Bạch Thiên Thiên, cô nhú xoắn hai hàng lông mày, trông có vẻ rất đau.

Thiên Tinh còn chưa hoảng hồn thì đã thấy Thi Nam Sênh đứng dậy, bước nhanh về chỗ hai người.

"Sao vậy?" Anh lạnh lùng cau mày, tầm mắt nhìn chăm chăm bàn tay đang bị lại của Bạch Thiên Thiên.

"Hình như bị thương rồi..." Dáng vẻ khó chịu ấy của Bạch Thiên Thiên nhìn thấy thôi cũng đau xót lòng.

Thi Nam Sênh cầm tay cô ta lên xem, nhìn mảng nóng đỏ kia mà mặt mày hầm hầm.

"Sao bắt cần như vậy?" Giọng điệu trách móc đó là nhìn Thiên Tinh nói.

Thiên Tinh sững sờ.

Vết phồng nơi tay bỗng chốc âm ỉ đau đớn. Tính mở miệng nói nhưng Bạch Thiên Thiên đã nhỏ nhẹ lên tiếng đỡ lời, "A Sênh, đừng trách Thiên Tinh. Cũng tại em quá vội vàng, nên mới sơ ý lỡ đụng Thiên Tinh. Không sao đâu, em đi rửa qua nước lạnh là được."

Sắc mặt Thi Nam Sênh cứ hầm hầm khiến cho người khác đoán không ra giờ phút này rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì.

Nhưng ngay sau đó, anh chẳng nói chẳng rằng chụp tay Bạch Thiên Thiên kéo cô đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: "Di Liễu, mang kem đánh răng tới đây!"

Trong phòng khách thoáng chốc chỉ còn lại một đồng bừa bãi trên đất, cùng với Thiên Tinh đứng chết trân tại chỗ.

Di Liễu vội vã lấy kem đánh răng mang vào, nhìn thấy Thiên Tinh như vậy liền quan tâm hỏi: "Có phải tay cũng bị phồng rồi không? Đầu đề Di Liễu xem coi nào."

Thiên Tinh vội vàng giấu bàn tay ửng đỏ ra phía sau, cười nhẹ nói, "Không sao ạ. Dì mau đem kem đánh răng cho cô Bạch đi, nếu không Thi tiên sinh sẽ lo lắng đó ạ."

Dì Liễu ôi chào một tiếng, rồi gật đầu đi vào phòng bếp.

Thiên Tinh nhìn hai bóng dáng thấp thoáng trong phòng bếp mà mỉm cười yếu ớt, chớp mũi cay cay.

Không ai quan tâm mình, để ý mình, cũng đều không sao cả....Minh đã quen rồi...

Hơn nữa.... Minh còn có chị, có Tư Noãn nữa.... Vậy đã quá đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị cô từ chối

Edit: TieuKhang

Thiên Tinh không còn tâm trạng để dùng bữa nữa, không đợi hai người nọ đi ra cô đã bỏ lên lầu học bài.

Dưới lầu là thế giới thuộc về họ, cô không muốn chen vào.

....

Khi Thi Nam Sinh và Bạch Thiên Thiên đi ra khỏi nhà bếp thì phát hiện Thiên Tinh không còn ở đó nữa, hàng mi tuấn lãng thoáng nhú lại, "Dì Liễu, cô ấy đâu?"

"Thiên Tinh lên lầu rồi, nói là không có khẩu vị."

Không có khẩu vị?

Thi Nam Sinh liếc nhìn lên lầu, không cần nghĩ ngợi tính cất bước đi lên.

Bạch Thiên Thiên níu lại ống tay áo của Thi Nam Sinh, nũng nịu năn nỉ, "A Sinh, tay em còn đau lắm. Anh có thể cắt thịt bò giúp em được không?"

Có lẽ vừa trở về nước nên cô vẫn còn quen dùng món phương Tây. Thi Nam Sinh liếc nhìn phần bò bít tết trên bàn, rồi lại cúi đầu nhìn sang bàn ta đồ ửng của cô, cuối cùng quay đầu lại, cầm bộ dụng cụ ăn trên bàn lên.

Bạch Thiên Thiên tươi cười thật ngọt ngào, tranh thủ ngồi tựa vào bên cạnh anh.

Hương thơm trên người cô thơm nồng và đặc biệt gọi cảm hơn tiểu yêu tinh nhiều, đó là mùi của nước hoa.

Không giống tiểu yêu tinh kia, trên người cô luôn có hương chanh thoang thoang thanh mát, hương thơm tự nhiên nhưng lại khiến người ta rất khó quên.

Tiểu yêu tinh? Mình bị trúng tà rồi!

Người mà mình ngày nhớ đêm mong rõ ràng là Thiên Thiên đang ngồi ở bên cạnh, vậy mà mình lại vô thức nghĩ tới cô gái nhỏ kia?

Ý thức được suy nghĩ mình đã bay quá xa, Thi Nam Sinh đột nhiên cảm thấy buồn bực vô cớ.

"A Sinh, anh vẫn không hề thay đổi tí nào." Bạch Thiên Thiên đâu có biết rằng, tâm trí anh giờ phút này đâu có ở đây? Say mê ngắm nhìn từng động tác ga lăng của anh.

A Sinh của hiện tại, vẫn không nỡ bỏ mặc mình!

"Cô tính ở bao lâu sẽ dọn ra ngoài?" Thi Nam Sinh sầm mặt hỏi theo lệ.

Không ngờ anh mở miệng ra lại muốn đuổi cô đi, Bạch Thiên Thiên bất mãn bĩu bĩu môi, hờn dỗi nói: "Em đã quyết định rồi. Anh càng không muốn em ở lại đây thì em càng phải bám lấy anh. Bám tới khi nào anh không còn giận em nữa mới thôi!"

"Được, nếu cô đã cương quyết ở lại đây, vậy cô muốn ở bao lâu cũng được." Thi Nam Sinh từ tốn ung dung cắt thịt bò ra từng miếng nhỏ, rồi bỏ bộ dụng cụ xuống, nghiêng mắt nhìn Bạch Thiên Thiên, "Từ nay về sau, Cảnh Thiên Tinh sẽ ở chung phòng với tôi! Buổi tối có lẽ cô sẽ phải cần dùng đến tai

nghe đó. Cô gái của tôi đêm nào cũng rất nhiệt tình!"

Sắc mặt Bạch Thiên Thiên trắng nhợt, nụ cười ôn hòa cũng cứng đờ trên môi.

Nhưng cô không muốn bản thân phải thừa nhận là người thua cuộc.

Nở nụ cười thật tươi, hai tay áp lên má anh, lưu một nụ hôn thắm thiết lên đó, "Được thôi! Vậy để em xem thử, A Sênh của em có còn lợi hại như xưa hay không!"

Sự bình tĩnh và đáng vẻ tươi cười của cô gọi vào mắt khiến Thi Nam Sênh cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Bực bội thấy mạnh bộ dụng cụ về phía trước, đứng dậy nói, "Không ăn nữa!"

Nhìn theo bóng lưng anh quay người đi lên lầu, nụ cười trên mặt Bạch Thiên Thiên lúc này mới dần dần tắt lịm...

Đáy mắt hằn lên nỗi đau thương....Bọn họ thật sự ngủ chung ư?

Thời điểm Thi Nam Sênh vào phòng ngủ thì không thấy Thiên Tinh đâu. Anh cũng không để ý, tắm rửa thay quần áo xong ngồi tựa vào đầu giường xem hồ sơ.

Có lẽ do không gian quá mức yên tĩnh, ngược lại khiến anh cảm thấy bức rức không yên.

Lại ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ lần nữa. Mới đó đã hơn chín giờ rồi sao?

Tiểu yêu tinh kia rốt cuộc đang làm gì bên đó chứ? Chép có một bài tập thôi, có cần ghi chép tới giờ này không? Hay là nói, cô cố tình trốn luôn ở phòng làm việc, không muốn ra ngoài nữa?

Anh cảm thấy về sau có khả năng rất cao! Hẳn là đã ngủ luôn trong phòng làm việc rồi cũng nên.

Nghĩ vậy, Thi Nam Sênh dứt khoát đứng dậy, vứt tài liệu trong tay sang một bên đi sang phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc không khóa. Thi Nam Sênh chỉ đẩy nhẹ ra rồi đi vào. Cô vẫn chưa ngủ, đang nằm sấp trên bàn ôn bài tập.

Chuyên chú tới nỗi anh đi vào cũng không hề hay biết.

Ánh đèn hắt lên người cô, phát ra tia sáng rất nhu hòa dễ chịu. Đáng vẻ lặng lẽ nhưng rất nghiêm túc, nhìn khiến người ta không tránh khỏi thấy thương xót.

Thi Nam Sênh nheo mắt, hai tay đút vào trong túi thông dong đi vào rồi đứng lại ở sau lưng cô.

Hơi thở anh mang theo cảm giác áp bức rất khó tả. Cộng thêm khoảng cách gần như vậy, Thiên Tinh lập tức phát hiện ra có người, cả kinh quay đầu lại.

"Sao anh đến đây?"

Thi Nam Sênh cúi đầu bẽn lẽn nhìn cô, "Chẳng lẽ tôi không thể đến? Nơi này là phòng làm việc của tôi đấy!"

Liếc mắt nhìn tới đồng sách vở của Thiên Tinh, anh hỏi, "Bao giờ thi cuối kỳ?"

"Sắp rồi." Thiên Tinh trả lời.

"Ngày nghỉ, có dự tính gì không?"

Đối với sự quan tâm đột ngột của anh, Thiên Tinh cảm thấy rất kỳ quái. Nhưng vẫn thành thật trả lời: "Chuẩn bị tìm một nơi để xin vào thực tập."

Thi Nam Sênh nhú mày, "Có muốn đến công ty tôi không?"

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại đưa ra đề nghị này. Thực tế thì từ lâu anh đã định ra ranh giới với cô, không muốn vướng vạ qua lại với cô nhiều quá, tránh cho sau này khi đường ai nấy đi cô cũng sẽ không bám lấy anh không buông. Nhưng bây giờ anh lại không sợ chuốc phiền còn chủ động mời mọc cô!

Chuyện quái quỷ gì đây?

"Có thể đến công ty anh thật sao?" Thiên Tinh mừng rỡ bởi đề nghị này của anh. Mở to đôi mắt sáng ngời trông suốt, lấp lánh như bầu trời có muôn vàn vì sao sáng.

Được đặt chân vào tập đoàn Thi thị là mơ ước của biết bao sinh viên đại học! Nhưng yêu cầu lại hà khắc như ảo ảnh khiến vô số người chèn lấn mà

cũng không tài nào với tới được.

Thi Nam Sinh ngắm nhìn bộ dáng đó của cô, tâm tư có chút xao động, nhưng lời thốt ra thì, "Muốn vào, cũng không phải là không được. Nhưng mà...."

Anh nói tới đó thì ngừng lại, bỏ quyển tập trong tay xuống, "Trong thời gian này, em phải nghe và làm theo những gì tôi sắp xếp! Không cho phép hờn dỗi với tôi nữa."

Thiên Tinh cup mắt không nói gì. Mình lấy tư cách gì để hờn dỗi với anh chứ?

Sự im lặng của cô Thi Nam Sinh xem như cô đã ngầm đồng ý, sau đó gấp tập vở của cô lại nói: "Mau về phòng ngủ, thời gian không còn sớm nữa. Sáng mai không phải em còn phải đi giao sữa sao?"

"Vâng." Thiên Tinh cũng ngoan ngoãn thu dọn tập sách.

Có lẽ, anh biết cô Bạch vẫn còn chưa ngủ nên cố tình đang tranh thủ diễn kịch thôi. (cô nương này lại suy diễn lung tung >.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ấu trĩ

Edit: TieuKhang

Thiên Tinh sừng sốt, từ từ mở mắt ra. Tầm mắt hai người nhìn nhau trong ba giây.

"Em là do tôi bỏ tiền ra mua về, em lấy quyền gì mà từ chối tôi chứ?"

Thiên Tinh bị anh gặng hỏi đến phát ngượng, mím môi bướng bỉnh nhìn thẳng anh nói, "Nhưng tôi không muốn. ...Thi tiên sinh nhất định phải gây khó dễ cho người khác mới thỏa mãn sao?"

Anh cười lạnh, "Nếu đêm nay tôi cương quyết ép buộc em thì sao?"

Cô quay mặt đi, nhưng đã bị anh dùng tay giữ chặt cằm ép cô phải quay mặt lại.

"Có lẽ cô Bạch đang đợi Thi tiên sinh đó. Hai người yêu nhau, nên sẽ không có cảm giác ai miễn cưỡng ai...." Thiên Tinh nói ra những lời đó nhẹ như gió thoảng, nhưng nổi chua xót thì đang không ngừng lan tỏa khắp đáy lòng.

Tay vô thức túm chặt tấm ga giường, đầu ngón tay cũng từ từ trắng bệch.

"Ý của em là muốn tôi đi tìm Bạch Thiên Thiên?" Giọng điệu của Thi Nam Sinh lúc này không còn là nói chuyện bình thường nữa mà tựa hồ là rít ra từ kẽ răng. Từng chữ nhả ra như tảng đá khổng lồ nện xuống.

Thiên Tinh bị lời nói và thái độ của anh làm cho hoảng hồn, khiếp kinh rùng mình, nhưng vẫn không muốn lùi bước, "Có lẽ cô Bạch đang rất chờ mong anh sang bên tìm cô ấy."

"Cánh Thiên Tinh, em có biết em đang làm gì không? Từ bao giờ chuyện của tôi đến lượt em quản há?" Thi Nam Sinh tức tối nghiêng răng, siết cằm Thiên Tinh hỏi.

Đúng là khó hiểu mà! Tại sao cô ấy lại khuyên mình đi tìm người khác chứ? Trong khi hiện tại mình đang rất vui lòng để cô ở bên cạnh, cô nên vui vẻ mà làm tròn trách nhiệm người tình của mình mới đúng chứ, cô bị làm sao vậy?

"Tôi vốn không có ý xen vào chuyện của anh." Thiên Tinh nhủ nhẹ đầu lông mày, quấy cảm ra khỏi tay anh, lấy dũng khí nhìn vào gương mặt điển trai đang hầm hầm nổi giận của anh nói thẳng, "Tôi chỉ suy nghĩ cho bản thân mình mà thôi. Đồng ý là tôi bán mình cho anh, nhưng tôi không muốn làm con cò trong tay anh. Nếu như anh thật sự yêu cô Bạch, thì phải cố gắng tranh thủ làm lành với cô ấy, chứ đừng dùng tôi để chọc tức cô ấy. Hành động đó rất ấu trĩ!"

"Em nói gì há?" Sắc mặt Thi Nam Sinh còn đen hơn bóng đêm hiện tại. Giọng điệu hạch hỏi gần như là gắt lên từng chữ.

Thiên Tinh cũng nhìn thấy được gân xanh nổi cộm trên trán anh.

Xem ra, mình thật sự đã chọc anh phát điên rồi! Nhưng vậy thì đã sao? Một khi đã có quyết tâm nói ra những lời này, thì cô đã chuẩn bị tâm gánh lấy hết tất cả mọi hậu quả.

"Tôi nói...." Thiên Tinh nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt trong vắt không gợn sóng, cũng không có chút sợ hãi nào, "Hành động đó của Thi tiên sinh rất ấu trĩ!"

"Cánh Thiên Tinh, em muốn chết phải không?"

"Ấu trĩ!" Cô tiếp tục cố chấp lặp lại hai chữ này.

Mặt Thi Nam Sinh thoát xanh thoát trắng. Bản thân lớn chừng này rồi, thật sự đúng là lần đầu tiên có người nói anh như vậy! Ngay cả Bạch Thiên Thiên cũng chưa dám nói chuyện với anh kiểu đó, tiểu yêu tinh này muốn tạo phản rồi!

"Muốn tôi sang kia tìm Bạch Thiên Thiên đúng không?" Anh cảm tức nhìn cô.

Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu tại sao, lúc tiểu yêu tinh này đẩy anh sang cho Bạch Thiên Thiên thì anh có cảm giác tức giận khó nói nên lời.

Lòng ngực như bị ai lấp đầy vãi bông vậy, khiến cho anh cảm thấy ngọt ngào bức bối như muốn thở không nổi nữa.

Thiên Tinh không đáp lại lời anh, chỉ nhắm nghiền hai mắt. Thi Nam Sinh oán hận nghiêng răng nói, "Được, nếu em đã có lòng tốt như thế, vậy tối nay tôi sẽ chiều theo ý của em!"

Dứt lời anh liền buông Thiên Tinh ra trở người bước xuống giường. Sau đó hậm hực đi ra khỏi phòng, còn không quên đóng sập cửa cái rầm vang dội.

Vị trí bên cạnh đã không còn ai, chớp mũi Thiên Tinh bỗng nhiên trào dâng chua xót. Anh áy đi rồi....Có lẽ đã đi tìm Bạch Thiên Thiên rồi...(ai biểu ngựa >. Tuy thật lòng không muốn làm phiền anh, nhưng lúc này nghe anh nói chuyện với những lời lẽ tuyệt tình như thế, đáy lòng Thiên Tinh vẫn mang chút khó chịu xót xa.

Cụp mắt không nói gì nữa, thay giày rồi đẩy xe đạp xa, Thiên Tinh lẳng lặng đạp xe ra khỏi biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hẹn hò và nổi giận

Cụp mắt không nói gì nữa, thay giày rồi đẩy xe đạp xa, Thiên Tinh lẳng lặng đạp xe ra khỏi biệt thự.

Thời điểm chạy tới giữa sườn núi, sau lưng truyền đến tiếng xe gầm rú.

Không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Cô vô thức tăng tốc cho xe chạy nhanh hơn, nhưng vẫn là bị người đằng sau vượt qua mặt, chiếc xe sang trọng ấy vẫn lao tới vùn vụt không hề giảm tốc độ mà còn vô tình kéo theo cơn gió lạnh khiến Thiên Tinh phát run mình.

Khi đã dễ dàng bỏ rơi lại tiểu yêu tinh kia 100 mét, Thi Nam Sinh đột nhiên không cảm lòng được cho xe giảm tốc độ. Tầm mắt không tự chủ được lại một lần nữa rơi vào kính chiếu hậu.

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, nhất là vào những buổi sáng sớm, nhóc con kia bị lạnh đến mặt và mũi đều ửng đỏ cả lên nhưng vẫn cố chấp ra sức đạp xe.

Cô gái này, có đôi khi nhìn vào thì có vẻ hiền lành ngoan ngoãn, nhưng có lúc cũng bướng bỉnh khó chịu!

Rõ ràng chỉ cần hạ mình chủ động tìm anh nói đôi lời dễ nghe, hoặc mở miệng xin lỗi vì chuyện tối qua, nói không chừng anh sẽ tốt bụng đưa cô một đoạn đường, nhưng cô lại không biết tốt xấu còn tính mở miệng cự tuyệt. Như vậy sao có thể tha thứ?

"A Sinh? Nam Sinh?"

"Hà?" Lúc này anh mới hoàn hồn choàng tỉnh, tầm mắt rời khỏi mặt kính chiếu hậu liếc nhìn sang Bạch Thiên Thiên.

"Em gọi anh ba lần rồi." Bạch Thiên Thiên cũng liếc nhìn lên kính chiếu hậu, vừa thoáng thấy bóng dáng đơn bạc ở phía sau đáy mắt lập tức tối đi.

"Cô vừa nói gì?" Thi Nam Sinh nghiêng mắt hỏi cô.

Thiên Thiên mím mím môi, sâu kín nhìn anh nói, "A Sênh, anh hãy nói thật đi.Anh thật sự yêu cô gái nhỏ kia rồi sao?"

Câu hỏi của cô khiến Thi Nam Sênh sững sốt. Minh yêu Cảnh Thiên Tình?

Hơ...! Chuyện này đáng buồn cười biết bao. Sao mình có thể yêu một người chỉ mới lần đầu gặp mặt đã muốn ‘giăng bẫy’ mình, có ý đồ muốn có con với mình nữa chứ? Bạch Thiên Thiên trước mắt này mới chân chính là người con gái mà anh đã yêu nhiều năm qua kia mà!

"Rốt cuộc đã nhìn ra? Nếu tôi đã tặng 'Thiên Sứ Chi Dực', hẳn cô cũng nên nhận ra từ sớm mới phải." Thi Nam Sênh lạnh lùng nhìn Bạch Thiên Thiên.

Đáy mắt Bạch Thiên Thiên ngưng tụ đau thương, "A Sênh, em không sợ anh gạt em, chỉ sợ những lời anh vừa mới nói chính là sự thật."

Mắt Thi Nam Sênh tối đi, cười lạnh nói, "Không phải cô hay nói mình luôn rất tự tin ư, sao bây giờ lại suy đoán lung tung như thế?"

Biểu hiện của anh rõ ràng như vậy, cô có thể không nghĩ ngợi lung tung được sao?

E là, người trong cuộc như hai người họ còn chưa chắc đã nhận ra dấu hiệu bất thường kia nữa là khác.

Bạch Thiên Thiên nghĩ xong rồi ngẩng đầu lên, cười nhìn Thi Nam Sênh nói, "A Sênh, em cho phép trái tim anh có khoảnh khắc ngã lòng. Nhưng, em tin chắc một điều, đến cuối cùng, anh nhất định vẫn là của em! Ai cũng không thể giành được!"

"Thiên Tình, cái này cho cậu!"

Thiên Tình vừa bước vào lớp học, Tư Noãn vội nhét gì đó vào tay cô.

"Cái gì vậy?" Thiên Tình khó hiểu hỏi.

"Đàn anh Ngũ nhờ mình đưa cho cậu....Là vé xem phim ‘RMS Titanic’. Anh ta hẹn gặp cậu tối nay, mình đã thay cậu đồng ý rồi."

Hẹn gặp?

"Cậu biết buổi tối mình đâu có thời gian. Hôm nay còn tới ‘Miss’ làm nữa."

"Không sao, tối nay mình đã xin làm thay cậu rồi." Tư Noãn gạt phăng điều lo lắng của cô.

Nhưng Thiên Tình vẫn đặt tấm vé xem phim lên bàn, "Noãn Noãn, mình và đàn anh Ngũ thật sự không có khả năng, mình không muốn tạo hy vọng cho anh ấy."

"Cậu và đàn anh Ngũ không có khả năng, vậy chẳng lẽ với Thi tổng thì có sao?" Tư Noãn cảm thấy xót thương cho số phận của bạn mình, trợn mắt nhìn Thiên Tình nói, "Thiên Tình, hiện tại chị của Bạch Miếu Miếu đã về rồi, cậu và Thi tổng cũng nên chấm dứt đi thôi. Cậu biết rõ anh ta lợi dụng mình, vậy cậu cần gì phải một lòng một dạ với người ta? Nếu anh ta không muốn cho cậu rời đi, nhưng cũng không thể quy định cậu không được có bạn trai, đúng chứ? Tuy đàn anh Ngũ thua kém Thi tổng rất xa, nhưng xét về nhiều phương diện khác thì cũng đâu có tệ, tại sao cậu không chịu cho anh ấy một cơ hội, cứ coi như thử một lần cũng được mà."

Thiên Tình buồn bã nhìn tấm vé xem phim, lại nhìn sang Tư Noãn. Cô không muốn phụ tấm lòng của Tư Noãn.

"Noãn Noãn, mình đồng ý với cậu tối nay sẽ đi xem phim. Nhưng mà, mình không thể tiếp nhận đàn anh Ngũ nguyên nhân không phải vì Thi tổng, mà bởi vì mình không có tình cảm với anh ấy. Nếu như rõ ràng trái tim mình đã thuộc về một người, mà mình còn cố tình đến với anh ấy, làm vậy rất bất công với đàn anh Ngũ."

Tư Noãn thở dài, "Mình chỉ sợ là cậu sẽ bị tổn thương. Cậu và Thi tổng cứ dây dưa mãi như thế cũng không phải là cách!"

"Mình biết rồi." Thiên Tình gạt đầu, cất tấm vé xem phim vào túi.

Khi Thi Nam Sênh bước ra khỏi công ty thì đã hơn bảy giờ tối. Đột nhiên anh rất muốn kiểm ai đó cùng đi ăn tối với mình!

Thời điểm xe lái đến ‘Miss’, chính anh cũng sững sốt không thôi.

Muốn tới tìm tiểu yêu tinh kia sao?

Đúng vậy! Nếu không thể mất mặt đi tìm Bạch Thiên Thiên, vậy tất nhiên chỉ có tìm tiểu yêu tinh kia rồi!

Thi Nam Sênh nghĩ vậy cho nên cũng tự nhiên hơn.

Cho xe đỗ lại rồi ung dung bước xuống xe.

Tiện thể đến xem xem tiểu yêu tinh kia làm việc ra sao cũng tốt.

‘Miss’ là quán bar kinh doanh đẳng hoàng, nhưng hoàn cảnh thì có vẻ âm u. Đây cũng là lần đầu tiên anh tới nơi này, nhìn chung quanh đều là mấy cô chiêu cậu ấm choai choai.

Anh đứng một lát nhìn quanh bốn phía, nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu.

Giờ này hẳn là cô đang làm việc mới đúng chứ?

"Thì tổng?" Một cô gái cũng trạc tuổi cỡ Thiên Tinh ngạc nhiên gọi anh.

Anh nhìn lại cô gái hỏi, "Chúng ta có quen sao?"

"Tôi là bạn Thiên Tinh. Anh đến tìm cậu ấy à?" Người nói chuyện là Tư Noãn.

"Cô ấy có ở đây không?"

"Cậu ấy không có ở đây." Tư Noãn không cần nghĩ ngợi nói luôn, "Hôm nay cậu ấy đi hẹn hò rồi, cho nên ca tối nay của cậu ấy tôi làm thay."

"Hẹn hò?" Lời Tư Noãn nói khiến Thi Nam Sinh tối tăm mặt mày, nhưng vẫn cố trấn định lại hai chữ này.

"Vâng. Có lẽ đã đi xem phim với đàn anh khóa trên rồi." Tư Noãn vừa dứt lời liền có cảm giác chung quanh như lạnh lẽo hẳn, mà dường như cơn gió lạnh đó được xuất phát từ Thi Nam Sinh.

"Tôi biết rồi. Cảm ơn." Thi Nam Sinh chỉ trả lời một câu, sau đó xoay người bước lớn đi ra khỏi ‘Miss’ với sắc mặt khó coi chẳng khác gì cái bánh bao bị thiêu.

Tư Noãn nhìn theo bóng lưng lạnh lùng kia mà không khỏi lau vuốt mồ hôi lạnh thay cho Thiên Tinh. Gã đàn ông này, dường như rất để ý chuyện Thiên Tinh hẹn với người khác nhỉ? Chẳng lẽ, giữa bọn họ thật sẽ có hy vọng?

Đàn anh Ngũ là một thanh niên ôn tồn lễ độ, nếu không phải vì trong lòng đã có Thi Nam Sinh, có lẽ Thiên Tinh cũng sẽ thử cùng anh tìm hiểu.

Anh chàng ôm hộp bắp rang to dùng cùng Thiên Tinh ngồi đợi trên ghế sa lon ở đại sảnh rạp chiếu phim.

Cả hai đến hơi sớm, còn hơn mười phút nữa mới tới giờ mở màn, vì vậy hai người ngồi bên ngoài đợi.

Thời tiết hôm nay hơi lạnh. Anh chàng họ Ngũ cởi áo khoác xuống lẳng lẳng đắp lên người Thiên Tinh. Thiên Tinh vừa định lễ phép từ chối khéo thì điện thoại trong túi chợt vang lên.

Thấy dây số hiển thị trên màn ảnh mà trong lòng cô không khỏi giật mình.

Sao tự nhiên anh ấy lại điện thoại cho mình? Xưa nay cả hai luôn rất ít nói chuyện riêng, hơn nữa đêm qua mới còn cãi nhau.

"Thiên Tinh, sao dời người ra đó vậy?" Đàn anh Ngũ hỏi.

Thiên Tinh giật mình hoàn hồn cười cười, "Em xin phép nghe điện thoại trước ạ."

Cô lịch sự nghiêng người sang hướng khác để nghe điện thoại, chưa kịp lên tiếng thì giọng điệu hằn học lạnh lùng ở đầu bên kia đã vang lên trước, "Cảnh Thiên Tinh, em đang ở đâu?"

"Tối nay tôi sẽ không về biệt thự." Tối nay cô muốn đến bệnh viện với chị. Vì hai ngày sau là ngày Văn Tinh làm giải phẫu rồi.

"Không về nhà á, chẳng lẽ muốn cùng cái tên khốn đàn anh gì đó đi thuê phòng với nhau sao?" Nghe Thiên Tinh nói vậy, Thi Nam Sinh quả thực đã phát điên, "Cảnh Thiên Tinh, tôi cảnh cáo em. ...Nếu em dám làm xằng làm bậy với thằng nào khác thì em liệu hồn với tôi!"

Giọng anh nói rất lớn, Thiên Tinh sợ đàn anh Ngũ bên cạnh nghe được, vội quay lại nhìn anh chàng một cái. Nhưng thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường, dường như cái gì cũng không nghe được, lúc này Thiên Tinh mới nhẹ giọng nói, "Tôi sẽ không làm bậy."

Cô không hiểu tại sao anh lại tức giận đến vậy, mình chỉ không về đó có một đêm thôi mà. Ồ, khoan đã...!

"Sao anh biết tôi đi với bạn cùng trường?" Cô ngạc nhiên hỏi.

Với tính khí kiêu ngạo như Thi Nam Sinh, tất nhiên sẽ không khai ra chuyện mình cố tình tới ‘Miss’ tìm cô. Chỉ hừ lạnh: "Lập tức nói cho tôi biết, bây giờ em ở đâu? Cảnh Thiên Tinh, đừng để cho tôi hỏi lần thứ ba đấy!"

Thiên Tinh thờ dài, đành nói thật địa chỉ rạp chiếu phim.

Thi Nam Sinh đang mở miệng tính nói nữa thì lúc này lại nghe được trong radio vang lên lời nhắc nhở phim sắp mở màn. Thấy đàn anh Ngũ cũng chuẩn bị đứng dậy, Thiên Tinh không có thời gian nói với Thi Nam Sinh nữa, bèn nói: "Thi tiên sinh, tôi cúp máy trước. Có chuyện gì gấp thì chờ chút chúng ta nói sau nha. Tạm biệt!"

Trong điện thoại di động vang lên từng tiếng ‘tút tut tut...’ lạnh lẽo. Thi Nam Sinh điên tiết thiếu điều muốn bóp nát chiếc điện thoại. Tiểu yêu tinh này, lá gan càng lúc càng lớn rồi ha! Còn dám cúp điện thoại mình trước nữa. Xem ra, mình cần phải rắn dạy cho cô một bài học mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nhục nhã

Edit: TiêuKhang

Ngồi trong rạp chiếu phim xem đoạn phim tình cảm cảm động lòng người, thế nhưng Thiên Tinh vẫn cảm thấy lo lắng không yên lòng.

Khi này trong điện thoại rõ ràng là anh rất giận! Anh cho rằng mình không về nhà là muốn đi thuê phòng với người khác? Trong mắt anh, mình chính là người có lỗi sống tùy tiện như vậy sao?

Thiên Tinh cảm thấy lòng mình từng hồi lạnh lẽo.

Phản lạnh lẽo đó từ lồng ngực lan tràn ra, kể cả đầu ngón tay cũng rét run.

Đang lúc thần trí đi hoang, điện thoại di động Thiên Tinh lại lần nữa vang lên. Tiếng chuông phá tan sự yên tĩnh của rạp chiếu phim.

Cô không dám để tiếng chuông kéo dài, vội vã lấy điện thoại ra nghiêng người bắt máy, dùng tay che miệng khẽ hỏi, "A lô, ai vậy ạ?"

"Thiên Tinh, tôi là Thiên Thiên."

Là Bạch Thiên Thiên? Thiên Tinh ngạc nhiên tốt độ. Sừng sờ một lúc mới hỏi: "Cô Bạch, có chuyện gì không?"

"Gọi tôi Thiên Thiên được rồi. Thiên Tinh, bây giờ cô ở đâu?"

Thiên Tinh không biết cô ấy hỏi để làm gì, nhưng do không tiện nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Cô Bạch, tôi đang xem phim ở rạp Mango."

"Rạp chiếu phim Mango? Oh, tôi biết rồi, vậy cô xem tiếp đi nhé, tôi cúp máy đây!" Bạch Thiên Thiên nói xong cũng không đợi Thiên Tinh nói thêm được gì đã vội ngắt điện thoại, để lại Thiên Tinh về mặt không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Bạch Thiên Thiên cúp điện thoại, đi ra khỏi hội trường diễn, mang kính mắt lên rồi nói với trợ lý: "Đưa tôi đến rạp chiếu phim Mango một chuyến rồi hãy về nhà."

"Chị muốn đến rạp chiếu phim Mango? Không được. Chỗ ấy rất xô bồ hỗn loạn, lỡ xảy ra chuyện gì sẽ không có an toàn. Nếu chị May biết em đưa chị tới những nơi đó, chị ấy sẽ lột da em mất!" Trợ lý Liên Trúc liên tục lắc đầu không đồng ý.

"Đồ nhát gan! Cô không đưa tôi đi, vậy tôi tự lái xe đi."

"Chị Thiên, tại sao cứ nhất định phải tới chỗ đó vậy? Rạp chiếu phim gia đình đó không phải chỉ tạm tạm thôi sao?" Liên Trúc cố gắng thuyết phục cô.

"Bởi vì..." Bạch Thiên Thiên đẩy gọng kính trên sống mũi lên, đôi mắt quyến rũ xinh đẹp neho lại nói, "Nơi đó có người đàn ông mà tôi yêu, dù cho nó có nguy hiểm cỡ nào tôi cũng phải đi. Nếu không, anh ấy sẽ rất có khả năng thuộc về người khác!"

Ban này cô vừa gọi điện cho Thi Nam Sinh nhờ anh tới đón mình về, nhưng bị anh lạnh lùng từ chối. Mà lý do chính là anh phải đi tìm Thiên Tinh! Chuyện đó khiến cô không thể nào chấp nhận được!

"Xì, chị Thiên của em là đối tượng tha thiết ước mơ của biết bao đàn ông, chỉ cần chị nhìn trúng thì sao có thể thuộc về người khác được chứ?" Trơ lý cười không tin.

Trước đây nếu nghe ai nói những lời này, Bạch Thiên Thiên sẽ rất tự tin mà gạt đầu đáp lại. Nhưng hôm nay....

Người người đàn ông ấy, cô sợ mình thật sự không nắm giữ được....

Thiên Tinh cố gắng tập trung tinh thần xem phim, nhưng không lâu sau thì nghe tiếng xôn xao khắp rạp chiếu phim. Mọi người chung quanh nhao nhao nhìn ra hướng giữa lối đi.

Thậm chí còn có cô gái xuyết xoa thốt lên: "Oa, đáng người cực chuẩn luôn!"

"Hình như anh ta là người mẫu!"

Đèn mờ như thế mà vẫn có thể nhìn rõ được dáng người đi tới? Thiên Tinh cũng tò mò nhìn sang, nhìn xong cũng cứng đờ hóa đá.

Sao anh ấy lại tới đây?

Mặc dù đèn trong rạp chiếu phim không rõ lắm, nhưng chỉ liếc mắt thôi Thiên Tinh đã nhận ra anh.

Bóng dáng ấy tựa như đã khắc sâu trong đầu cô. Cô tin chắc rằng, cho dù giữa biển người mênh mông có nhiều đến đâu đi nữa, cô cũng không phải mất nhiều công sức để nhận ra anh.

Mà giờ khắc này....

Tâm mắt của anh thế nhưng cũng đang bắn tới chỗ Thiên Tinh ngồi. Ánh mắt giao nhau ngắn cách bởi không trung dưới ánh sáng lờ mờ....

Thiên Tinh giật mình, khoảnh khắc đó cả thế giới dường như chỉ còn lại một mình anh tồn tại...Cô không còn nhìn thấy bất kỳ ai nữa....

Anh lướt qua từng người đi thẳng tới trước mặt Thiên Tinh.

Tâm trạng hoảng hốt rối loạn, tim đập thình thịch ngược nhìn anh. Đến khi hoảng hồn lại thì tay đã bị anh kéo đứng dậy. Sau đó không nói không rằng lôi Thiên Tinh rời khỏi rạp chiếu phim.

"Thì tiên sinh!" Thiên Tinh sợ hãi thốt lên, đàn anh Ngũ cũng đứng lên đứng ngán trước mặt Thiên Tinh, "Vị tiên sinh này, anh làm gì thế?"

"Cậu tránh ra! Ở đây không có chuyện của cậu!" Trong lòng Thi Nam Sinh như đang bốc hỏa, cũng bất chấp là đang ở đâu, giọng quát lên cũng không hề kiềm chế.

Ánh mắt kỳ quái của mọi người đều đổ dồn về phái bọn họ, làm Thiên Tinh xấu hổ muốn độn thổ.

Thiên Tinh theo phản xạ giãy tay ra khỏi tay anh, nhưng Thi Nam Sinh càng siết chặt hơn, như muốn dùng hết sức để bóp nát cổ tay cô vậy.

"Thì tiên sinh, mời anh buông tay. Bây giờ chúng tôi đang xem phim." Cô hạ giọng nhắc nhở anh.

"Em câm miệng!" Thi Nam Sinh lớn tiếng quát lại Thiên Tinh, nặc kệ nhiều tiếng xầm xì khó chịu của người đang xem phim trong rạp, anh nghiêng nghiêng lôi kéo Thiên Tinh bước ra ngoài.

"Thiên Tinh!" Bạn học Ngũ lúc này cũng không còn tâm tình để xem phim nữa, anh chàng cũng vội vã chạy theo hai người ra ngoài.

"Anh buông tay! Tôi không thể bỏ bạn tôi lại ở đây một mình được!" Thiên Tinh cảm thấy xấu hổ không thôi, giọng nói cũng cương quyết hơn.

Nhưng vậy càng khiến cho cơn giận của Thi Nam Sinh bốc lên ngàn ngọn.

Anh lập tức dừng chân lại, ngay sau đó thô bạo tấn Thiên Tinh lại sát vách tường.

Anh cúi đầu nhìn cô từ trên cao xuống, trong mắt chỉ có sự mỉa mai dè dặt, "Cánh Thiên Tinh, dường như em đã quên em chỉ là 'tình nhân' mà tôi dùng tiền mua về rồi nhỉ?"

Thiên Tinh đau lòng xót xa nói, "Chuyện này tôi nhớ rất rõ, Thì tiên sinh không cần cứ mở miệng ra là nhắc nhở tôi như thế. Tôi và bạn tôi chỉ xem phim với nhau, mà đó cũng là không gian riêng tư của tôi, Thì tiên sinh anh không có quyền can thiệp!"

Giỏi lắm! Tiểu yêu tinh này hôm nay còn dám khua môi múa mép với mình nữa đấy!

"Hắn ta thích cô đúng không? Vậy tôi sẽ để cho hắn thấy rõ con người cô lăng lợ phóng đảng tới cỡ nào!"

Dứt lời anh bất ngờ cúi đầu ngậm lấy đôi môi Thiên Tình. Thiên Tình có thể cảm nhận được tầm mắt của đàn anh Ngũ đang nhìn về hướng bên này, cô xấu hổ quá bèn dùng sức đẩy Thi Nam Sinh ra.

Nhưng dáng người cao lớn của Thi Nam Sinh lại vững như bàn thạch, có đẩy sao cũng không nhúc nhích.

Ngược lại anh chỉ dùng một tay đã có thể nhốt lại hai tay của Thiên Tình. Anh đứng cao hơn cô cả cái đầu, môi anh cũng từ từ rời khỏi môi cô sau đó men dần lên há miệng ngậm lấy vành tai trắng muốt như trân châu của cô.

Thiên Tình hoảng hốt há to miệng.

"Sao hả? Mới đó đã chịu không nổi rồi sao? Cảnh Thiên Tình, đây chính là hình phạt cho sự không chung thủy của cô!" Lời lẽ nhục nhã tàn nhẫn, dứt lời còn dùng tay bao trọn bầu ngực đầy đặn của Thiên Tình, thô bạo đè ép nhào nặn ra đủ loại hình dạng khiến người nhìn không khỏi đỏ mặt.

Chung quanh bấy giờ không đơn giản chỉ còn ánh mắt thất vọng của đàn anh Ngũ nữa, mà còn có người qua kẻ lại hoảng hồn thét lên và xia xoi chỉ chò.

Việc này đối với người có lòng tự trọng như Thiên Tình mà nói, đã không còn là sự nhục nhã bình thường nữa, mà lòng tự ái của cô đã bị anh chà đạp giẫm nát dưới chân một cách đáng thương...

Trái tim cũng hoàn toàn bị giẫm đạp rã rời tan nát...

Nước mắt bất lực lẫn thê thương từ từ tuôn ra từ hốc mắt.

Nhìn bóng dáng đàn anh Ngũ biến mất, Thiên Tình càng kịch liệt giằng ra khỏi người anh.

"Phản ứng mãnh liệt như vậy, hẳn là em đang rất nóng lòng muốn tôi làm em ngay tại chỗ này sao?" Thi Nam Sinh nói chiện mà nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự đã bị cô chọc cho phát điên rồi.

Đặc biệt là những giọt nước mắt kia của cô, càng làm cho ngọn lửa đang kiềm nén trong lòng anh bùng cháy dữ dội.

Cô còn dám roi lệ vì tên khốn bạn học gì đó của mình!

Thiên Tình bị lời anh nói dọa cho mất hồn vía, liều mạng đâm đá anh, "Anh buông tay! Buông tay!"

"Em càng muốn buông tôi càng không buông!" Thi Nam Sinh mạnh bạo lôi kéo Thiên Tình đi ra phía ngoài, đồng dục tuyên bố: "Hôm nay, tôi nhất định sẽ không tha cho em!"

Tối hôm qua bị cô thẳng thùng từ chối, đã là nhẫn nại cuối cùng của anh rồi!

Sau khi ra khỏi phòng ngủ anh không có đi tìm Bạch Thiên Thiên mà sang phòng làm việc ngủ lại ở đó.

Nhưng hơi thở thuộc về tiểu yêu tinh này tựa như lời nguyên cớ quanh quẩn mãi ở chung quanh anh, khiến anh cả đêm cứ mơ màng tưởng nhớ đến bóng hình của cô, cơ thể không kiềm được nổi lên phản ứng. Cảm giác rung động đó giống như một thanh niên mới lớn lần đầu tiên được tiếp xúc với con gái vậy!

Suốt đêm không biết phải tắm nước lạnh bao nhiêu lần, mới có thể dần xuống được lòng ham muốn có được cô.

Nhưng cô gái không biết tốt xấu này, hôm nay còn dám chạy đi hẹn hò với tên đàn ông khác. Mà vậy cũng thôi đi, còn dám yêu cầu buổi tối không về nhà! Riêng điều này thì quả thực không thể tha thứ!

Thi Nam Sinh càng nghĩ càng giận, bước nhanh tới bên cạnh xe, kéo ra cửa sau rồi nhét Thiên Tình vào bên trong.

"Buông tôi ra!" Thiên Tình giùng giàng muốn xuống xe nhưng đã bị Thi Nam Sinh chặn lại ở cửa, anh bực dọc giựt phăng chiếc cà vạt trên cổ.

Hơi thở nguy hiểm đó khiến Thiên Tình không rét mà run. Đừng nói anh muốn ở chỗ này....Nhưng đây là nơi công cộng! Mà chung quanh cũng có không ít người đứng vây xem!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Anh là ác ma

Thiên Tình bắt đầu sợ run lên lập cập, gần như là khẩn cầu nhìn Thi Nam Sinh, nước mắt chảy giàn giụa, "Anh đừng vậy....Tôi không muốn!"

Cô chẳng làm gì có lỗi cả, cô không nên bị anh đối xử như vậy! Không nên bị anh nhục nhã như vậy!

"Đã không kịp nữa rồi!" Ánh mắt Thi Nam Sinh lúc này như muốn nuốt chửng Thiên Tình.

Cánh tay vói qua liền bắt được Thiên Tình, lập tức nhốt gọn vòng eo thon của cô, kế tiếp thuận tay ấn luôn cô lên thành ghế hung hăng hôn tới tấp.

Anh hôn ngẫu nhiên như muốn hòa tan cô vào trong cơ thể mình. Thiên Tình cảm thấy không thể chịu nổi khi lưỡi anh ngang ngược xâm nhập vào khoang miệng của mình, không ngừng khuấy đảo như muốn rút đi hơi thở của cô.

Anh như con sói bị chọc giận nổi lên con thú tính.

Thiên Tình dùng sức đẩy anh ra nhưng đẩy mãi cũng không đẩy được, ngược lại còn bị anh xé toạt chiếc áo trên người.

"A Sinh....Thiên Tình.... Các người...." Âm thanh phát ra run rẩy như không thể tin vang lên từ phía sau, còn mang theo sự chua xót và tổn thương.

Âm thanh này....

Chính là Bạch Thiên Thiên!

Thi Nam Sinh bị tiếng gọi thoáng thốt đó của cô phút chốc tỉnh táo lại, nhìn người trong ngực nước mắt chảy hai hàng, hoảng loạn ôm chặt lấy mình, cô đề phòng anh như đề phòng loài sói dữ, toàn thân Thi Nam Sinh bỗng cứng đờ.

Trên mặt anh phủ một lớp sương lạnh rất khủng hoảng. Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi, mình đã cưỡng bức cô gái đáng chết này ở đây!

"A Sinh.....Anh bởi vì biết em sắp đến, cho nên cố ý diễn trò thôi có đúng không?" Nhưng trò diễn xuất này, có phải đã quá mức chân thật hay không....

Sự thật rành rành ra trước mắt, cô muốn an ủi mình, điều ấy thật khó khăn đến dường nào....

Đầu ngón tay Bạch Thiên Thiên run rẩy tái nhợt từ từ gỡ kính mát xuống, để lộ ra hốc mắt ửng hồng.

Thi Nam Sinh máy móc xoay người lại, trông thấy hốc mắt đỏ lên của Bạch Thiên Thiên, ánh mắt thoáng tối đi.

Cô ấy...Sao lại ở đây?

Thiên Tình nhân cơ hội này lau đi nước mắt, lặng lẽ sửa sang lại quần áo, đẩy cánh cửa xe bên kia ra muốn bước xuống.

Giờ khắc này, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức....

Để trốn chạy người đàn ông đang hóa thân thành ác ma kia....

"Cảnh Thiên Tình, em dám đi thử xem!" Thi Nam Sinh cao giọng rít lên làm Thiên Tình giật bắn người, đồng thời cũng làm cho Bạch Thiên Thiên chết đi tại chỗ.

Thái độ ngang ngược đó, rõ ràng chính là....Muốn độc chiếm giữ lấy cho riêng mình...

Thiên Tình sững sờ đứng im một chỗ, nhưng vẫn giác nhìn anh chăm chăm. Cô sợ anh sẽ biến thành dã thú như mới vừa rồi tấn công về phía mình!

Thi Nam Sinh xoay người tỉnh đi qua bắt Thiên Tình lại, nhưng Bạch Thiên Thiên đã vội vàng ôm chặt lấy anh từ phía sau, "A Sinh, đừng đi.... Cầu xin anh, đừng đi có được không?"

"Thiên Thiên, bỏ tay ra!"

Thi Nam Sinh cũng không biết giờ phút này trong lòng mình rốt cuộc muốn gì nữa, anh dứt khoát gỡ bàn tay Bạch Thiên Thiên ra, sải bước đi nhanh sang hướng Thiên Tình đứng.

Thiên Tình cả kinh lui về phía sau một bước.

== ==

"Ý! Đó không phải là Bạch Thiên Thiên sao?" Giữa đám đông có người đột nhiên thốt lên với vẻ sợ hãi.

"Trời ạ! Đúng là cô ấy! Đúng cô ấy thật rồi!"

"May mắn thật nha! Không ngờ chúng ta được nhìn thấy người thật ngoài đời!"

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau tới xin chữ ký đi!"

Từng tiếng xôn xao lẫn tiếng vui mừng reo hò, nhanh chóng náo loạn cả một khu.

Trong nháy mắt, mọi người chung quanh đều đổ xô chạy bỏ về hướng Bạch Thiên Thiên.

Bạch Thiên Thiên cũng bất ngờ, đến khi sức tỉnh thì đã không còn đường để chạy nữa, bị đám người nháo nhào vây quanh ở chính giữa.

"A Sênh! A Sênh!" Cô gọi to tên anh nhờ giúp đỡ. Mắt thấy người người vây quanh mỗi lúc càng nhiều, còn luôn lách chen lấn, như vậy rất có khả năng sẽ gây bất lợi cho cô.

"Đáng chết!" Thi Nam Sênh rít lên một câu, mở cửa xe hăm hăm ra lệnh cho Thiên Tinh, "Đi vào trước!"

Còn ở bên ngoài sẽ chỉ càng không an toàn.

Thiên Tinh thấy Bạch Thiên Thiên bị đoàn người vây chen trong tình huống nguy hiểm, không dám chậm trễ liền ngồi vào trong xe. Thi Nam Sênh cất bước đi qua, ra sức vạch ra đám người đang chen chúc lên vào bên trong vững vàng ôm lấy Bạch Thiên Thiên.

Tìm Thiên Tinh đập loạn nhịp nhìn hình ảnh cả hai ôm chặt nhau không rời qua lớp cửa kính.

Bạch Thiên Thiên dựa dẫm tựa hẳn mặt mình lên vòm ngực của anh, còn anh thì vòng cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô ấy, giống như một vị sứ giả đang bảo hộ giai nhân, ngăn chặn loại bỏ những gì có thể gây hại cho cô ấy.

Thay cô ấy hứng chịu tất cả mưa sa bão táp....

Hình ảnh đó....Thật là đẹp....

Đẹp tới nỗi, cả Thiên Tinh cũng không kiềm lòng được muốn cất lời khen ngợi bọn họ....

Hình ảnh hoàn hảo như vậy, nào có chỗ để cô chen vào?

Lòng Thiên Tinh đau đớn khôn nguôi, một giọt nước mắt đã trào ra khỏi khóe mắt. Cô vội vàng nhanh chóng lau đi, cửa xe lúc này bị mở bật ra.

Cùng với từng hồi la hét chói tai và ánh đèn flash liên tục lóe sáng, Thi Nam Sênh che chở cho Bạch Thiên Thiên bước lên ngồi ở ghế kế tay lái.

Sau đó cửa bị đóng sập lại, ngăn cách âm thanh tạp nham ở bên ngoài.

Thi Nam Sênh lái xe với tốc độ cực nhanh, suốt đoạn đường không ai nói với ai câu nào. Trong lòng ba người đều có trăm mối tơ vò, ai cũng chìm vào suy nghĩ riêng.

"Trời ơi! A Sênh, bọn họ đuổi theo chúng ta kìa!" Bạch Thiên Thiên nhạy cảm phát hiện ra ở phía sau lưng có một số fans hâm mộ bám theo, hơn nữa còn có cả đám chó săn.

Chết tiệt thật!

Thi Nam Sênh liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, nhìn xong chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

"Cứ truy đuổi như vậy thật quá nguy hiểm! Bọn họ điên hết rồi, tiếp tục như vậy nữa rất dễ gây tai nạn giao thông." Đối với sự nhiệt tình của fans hâm mộ, trong lòng Bạch Thiên Thiên cũng có chút e dè.

Thiên Tinh liếc nhìn sau lưng, lại nhìn quanh bốn phía, trong bụng đã có chủ ý, "Thi tiên sinh, phía trước có một nhà vệ sinh công cộng, anh cho xe dừng lại ở đó đi."

Thi Nam Sênh chỉ thoáng liếc qua cô từ lớp kính chiếu hậu.

Thiên Tinh nói với Bạch Thiên Thiên: "Cô Bạch, nếu cô tin tưởng tôi thì một lát hãy xuống xe chung với tôi, tôi có cách giúp cô thoát khỏi bọn họ."

Bạch Thiên Thiên suy nghĩ một chút, không hỏi gì nhiều liền gật đầu đồng ý.

Thi Nam Sênh tăng tốc rồi cho xe dừng ở ven đường.

Thiên Tinh cùng Bạch Thiên Thiên nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh công cộng đóng cửa lại trước khi biển người ùn ùn kéo tới.

"Mau đi, cô Bạch, mau cởi quần áo trên người cô ra đi!" Thiên Tinh vừa xổ tóc vừa nói với cô.

"Hả?" Bạch Thiên Thiên không hiểu.

Thiên Tinh rất nhanh cởi quần áo trên người mình xuống. "Một lát nữa tôi sẽ giả làm cô, dụ cái đám người kia đi trước. Khi tôi đi rồi cô và Thi tiên sinh hãy cùng nhau rời khỏi đi!"

Nhận ra được ý định này của Thiên Tinh, Bạch Thiên Thiên lập tức làm theo lời cô. Vội vàng cởi chiếc váy Chanel trên người xuống đưa cho Thiên Tinh.

Thiên Tinh nhanh chóng mặc vào, sau đó còn đội chiếc nón cùng kính mát của Bạch Thiên Thiên lên, như vậy đã có thể dùng giả tráo thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sự quan tâm và lo lắng của anh

Edit: TiêuKhang

"Vậy tôi đi ra ngoài trước." Nghe tiếng ồn ào như ong vỡ tổ ngoài cửa, Thiên Tinh sửa sang lại quần áo trên người mình lần nữa.

Cô không muốn ở lại trên chiếc xe đó thêm một giây phút nào nữa. Nơi đó, vốn là không gian thuộc về hai người họ, chứ không phải của cô!

Bạch Thiên Thiên mặc vào quần áo của Thiên Tinh, nhìn cô bằng ánh mắt cảm kích. "Thiên Tinh, cảm ơn cô."

Thiên Tinh lắc đầu, "Không cần."

Dứt lời, Thiên Tinh đẩy cửa nhà vệ sinh, cúi đầu thấp bước ra ngoài.

"Kìa....Ra kia, ra kia!"

"Mau mau! Mau đi lại đó!"

Thiên Tinh sợ bọn họ nhận ra, kéo vành nón xuống thấp hơn một chút, lấy tay còn lại che hơn nửa gương mặt.

Đèn flash điên cuồng lóe lên, Thiên Tinh bước nhanh đi về phía trước giữa đám người đông nghịt.

Có người kích động chen lấn xô đẩy còn cào cấu lên người cô, quần áo cũng bắt đầu xướt rách, móng tay của bọn họ quét vài đường làm rách cả da cô.

"Cô Bạch, xin hỏi người bạn này bảo hộ cô dường như là giám đốc của Thi thị, có phải cũng là bạn trai mới của cô hay không?" Có ký giả chạy tới đặt câu hỏi.

Mức độ nổi tiếng của Bạch Thiên Thiên khó có thể tưởng tượng được.

"Nhìn dáng vẻ của ông ấy, dường như vẫn còn tình cảm với cô thì phải? Hai người đã tính đến ngày cưới chưa? Lần này cô trở về có phải vì Thi tiên sinh hay không? Cô đã chia tay với nhà sản xuất Hollywood lần trước rồi sao?"

Lòng Thiên Tinh bồi hồi chua xót.

Đối phương lại tiếp tục hỏi: "Nhưng lần trước Thi tiên sinh đã công khai mua sợi ‘Thiên Sứ Chi Dực’ tặng cho vị hôn thê của ông ấy. Vậy cho hỏi, có phải Thi tổng đã chia tay với vị hôn thê kia của ông ấy rồi chăng? Và cô Bạch đây chính là người thứ ba có đúng không?"

Vấn đề càng hỏi càng nghiêm trọng.

Từ đầu tới cuối Thiên Tinh vẫn chỉ vui đầu bước đi. Trong đoạn tình cảm này, vốn không có kẻ thứ ba. Nếu thật sự có đi nữa, thì kẻ thứ ba đó, chính là cô chứ không phải Bạch Thiên Thiên....

Quần áo cứ tiếp tục bị kéo rách ngược rách xuôi, mọi người chen nhau xô đẩy làm cô suýt chút đã ngã nhào xuống đất.

Quay đầu lại xuyên qua đám người đang chen chúc, đã không còn nhìn thấy Thi Nam Sinh và Bạch Thiên Thiên....

Có lẽ lúc này cả hai đã đi rồi cũng nên!

Trong lúc chờ đợi hai người đi ra, không hiểu sao trong lòng Thi Nam Sinh cảm thấy có chút bất an.

Vứt điều thuốc trên tay, anh khóa cửa xe lại rồi đi về hướng nhà vệ sinh. Khi gần tới thì thấy một bóng người ngó trước ngó sau nhô ra từ sau cánh cửa.

Mặc dù đã thay đổi quần áo, nhưng vừa nhìn Thi Nam Sinh đã nhận ra là ai.

"Sao lại đổi quần áo? Thiên Tinh đâu?"

Còn nữa, đám người khi nãy còn hùng hổ kéo tới, tại sao bây giờ một cái bóng cũng không thấy?

"Thiên Tinh đi trước rồi." Bạch Thiên Thiên thấy không còn ai nữa mới thẳng người ung dung bước ra.

"Cô ấy đi bằng cách nào?" Thi Nam Sinh nhìn chòng chọc Bạch Thiên Thiên, cảm thấy sự việc không có đơn giản như vậy.

Bạch Thiên Thiên thân nhiên nhìn anh, "Cô ấy nói, không muốn quấy rầy hai chúng ta, cho nên muốn đi trước."

"Tại sao các người phải đổi quần áo?"

Bạch Thiên Thiên cố tình giấu nhẹm lòng tốt của Thiên Tinh, chỉ nói: "Quần áo của em quá phô trương, cho nên mới đổi với cô ấy. Như vậy sẽ không thu hút sự chú ý của người khác, không phải sao?"

Thi Nam Sinh đột nhiên phát hiện có gì đó bất thường, lồng ngực cũng căng thẳng theo, tầm mắt bức bách Bạch Thiên Thiên, "Cô bảo cô ấy giả làm cô, để dẫn dụ đám người kia rồi đi?"

Bạch Thiên Thiên bị dáng vẻ này của anh dọa sợ, lắc đầu lập tức, "Em không có!"

"Cô thừa biết đám người đó điên rồ tới mức nào, Thiên Tinh ốm yếu như vậy, lỡ bị bọn họ tấn công sẽ có hậu quả gì, cô có biết không hả?" Thi Nam Sinh cảm thấy sốt ruột, chỉ cần nghĩ tới giờ phút này Thiên Tinh đang rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm, khiến anh đứng ngồi không yên.

Anh lo lắng dáo dác nhìn quanh bốn phía, nhưng nào thấy được bóng dáng của cô?

Có lẽ cô đi quanh quần đầu đó. Hơn nữa, nhất định đã chạy vào hẻm nhỏ nào đó ở chung quanh đây!

Thi Nam Sinh cất bước toan đi tìm cô, lại bị Bạch Thiên Thiên từ sau ôm lại, "A Sinh, đừng bỏ lại em...Em sợ lắm..."

"Thiên Thiên, cô không thể ích kỷ như vậy được!"

Bản thân cô là người từng lăn lộn ở làng giải trí lâu như vậy mà còn phải sợ đám fans hâm mộ ám đầu chết tiệt kia, vậy tiểu yêu tinh sẽ càng sợ tới cỡ nào!

Nghĩ vậy, lòng dạ Thi Nam Sinh càng nóng như đốt.

Bạch Thiên Thiên vẫn ôm chặt anh không buông, "Không, không phải em yêu cầu....Mà chính Thiên Tinh muốn làm như vậy.... A Sinh, nếu bây giờ chúng ta còn không mau đi về, không phải sẽ phụ tấm lòng và công sức của Thiên Tinh hay sao?"

Thi Nam Sinh bỗng chốc trầm ngâm

Dẫn theo một ngôi sao nổi tiếng như Bạch Thiên Thiên đúng là đi đâu cũng không an toàn, mà còn ồn ào phiền phức.

Đến lúc đó, e là sẽ gây chú ý cho nhiều người hơn, làm vậy chỉ càng thêm rắc rối!

Anh mở bàn tay cô ra giao chìa khóa xe cho cô, "Cô tự lái xe về trước đi."

Bạch Thiên Thiên cup mắt nhìn chòm chìa khóa trong tay.

A Sinh của cô, thật sự đã không thuộc về cô nữa....

Vì cô gái kia, anh có thể không chút do dự bỏ mặc cô....

Trước đây anh tuyệt đối không phải như vậy!

Có phải nếu như mình sớm quay lại, như vậy anh sẽ không gặp gỡ Cảnh Thiên Tinh? Càng sẽ không động lòng với cô ta hay không?

"Em không biết lái xe." Bạch Thiên Thiên không nhận xâu chìa khóa. Thực ra, khi còn ở nước ngoài cô đã thi đậu bằng lái.

"Bỏ đi, anh đi tìm Thiên Tinh đi, đừng để cô ấy bị thương." Cô đẩy tay anh về, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, "Em sẽ ngồi xe buýt, hoặc đón taxi cũng được. Lỡ có người phát hiện ra em cũng không sao, dù sao chuyện này ở làng giải trí em đã quen rồi, cũng không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy."

Cô dứt lời, thê lương cười một tiếng, không đợi Thi Nam Sinh nói gì liền xoay người bước đi.

Nhưng trong lòng thì âm thầm đếm...

"Một."

"Hai."

"Ba."

Quả nhiên...

Thi Nam Sinh đã mở cửa xe ra, đi về hướng xe đang đỗ, "Lên xe!"

Bạch Thiên Thiên liền nở nụ cười tươi rói.

Mình biết ngay mà, A Sinh nhất định sẽ không nhẫn tâm nhìn mình xảy ra chuyện.

Suốt dọc đường, Thi Nam Sinh lái xe với tốc độ cực nhanh. Không hiểu sao anh cứ cảm thấy lòng dạ bồn chồn không yên, móc điện thoại ra gọi vào số của Thiên Tình, nhưng đầu bên kia không có ai nghe máy.

Cô gái này, rốt cuộc bị làm sao thế?

Tại sao cứ thích phô trương đi làm bia chắn? Đúng là không có đầu óc mà!

Một lát tìm được cô về rồi, anh cần phải dạy dỗ lại cô một trận mới được. Nhưng cô gái đáng chết kia rốt cuộc hiện đang ở đâu?

"A Sinh, anh đừng lo lắng. Thiên Tình nhất định sẽ không sao đâu. Nếu bọn người đó phát hiện không phải em, sẽ không làm khó dễ cô ấy."

Thật sao? Anh rất hoài nghi.

Điện thoại vẫn không có ai nghe, anh cúi kính vút điện thoại qua một bên. Bạch Thiên Thiên bị anh làm cho hoảng hốt giật mình, trong lòng càng thêm ai oán đau thương.

Nếu như bây giờ người trên xe không phải là mình, anh ấy có vì mình mà lo lắng và sốt ruột giống như Thiên Tình không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Được người cứu

Edit: TiêuKhang

Thiên Tình cảm giác mình giống như một con búp bê bằng vải rách bị người ta đùn đẩy xô tới xô lui.

Trên người đã bắt đầu xuất hiện vô số vết cào rách. Cô cố gắng muốn tránh thoát đám người như gông cùm xiềng xích kia, nhưng bọn họ cứ như thú dữ hung hãn tấn công về phía cô.

Đám người ùn ùn đuổi theo chẳng những không giảm mà ngược lại mỗi lúc càng nhiều hơn, thậm chí còn lôi kéo thêm những người đi đường muốn tham gia náo nhiệt khác.

Còn có những người là anti-fan của Bạch Thiên Thiên, vừa nghe người đang bị vây quanh là Bạch Thiên Thiên lại càng như gà bị cắt tiết bỏ nhào tới. Giống như không dễ gì mới đợi được cơ hội này, bọn họ vừa mắng vừa đưa tay ngắt nhéo Thiên Tình không thương tiếc. (ọc ọc vậy cũng đc nữa chèn >.

"Các người nhận làm người rồi! Tôi không phải Bạch Thiên Thiên!" Đi được đoạn khá xa, Thiên Tình quyết định gỡ mũ trên đầu và kính mắt xuống.

"Cô là ai?" Đám người nhìn khuôn mặt xinh xắn xa lạ mà lối nói xôn xao.

Thiên Tình đã kiệt sức, không còn hơi để giải thích. Chỉ ráng dùng hết sức đẩy đám người ra, "Tôi không phải là Bạch Thiên Thiên mà các người muốn

tìm, vì vậy, xin tránh đường đèn được không?"

"Khốn kiếp! Cô dám giả mạo ‘Thần Tượng’ của tôi á?"

"Còn dám mặc quần áo của Thiên Thiên để bịp bợm người khác nữa!"

"Báo hại tôi hủy luôn buổi party để chạy theo cô hơn nửa con phố, đúng là đáng ghét mà!"

Vốn tưởng rằng khi mọi người biết được cô không phải Bạch Thiên Thiên sẽ giải tán và thả cho cô đi. Nhưng không ngờ tâm tình của mọi người ngược lại còn bức xúc hơn.

Cảm thấy mình bị người ta chơi xỏ, vào lúc này mọi người chẳng những không bỏ qua cho Thiên Tinh ngược lại còn bủa vây bu lấy cô.

Thiên Tinh vươn tay ngăn cản bên này thì đám người bên kia với tay vừa ngắt vừa nhéo. Còn chưa kịp kêu đau thì tiếp tục bị người ta túm tóc liên tục giật kéo.

Đau quá....

Đau đến nỗi cô thấy mình như mất luôn cảm giác, thờ cũng không nổi....

Mắt kính rơi trên mặt đất đã bị người ta giẫm nát bấy....

Chiếc váy đắt giá trên người từ từ cũng bị xé rách....Cái mũ trên đầu càng không biết thuộc về tay ai....

Thiên Tinh lúc này đã người không ra người nữa.....

Cô dần dần không còn hơi sức, chỉ đành để mặc cho mọi người muốn trút giận hay làm gì cô thì làm.

Lúc này....Anh đang ở đâu?

Có phải đang rất vui vẻ ở bên cạnh Thiên Thiên? Không có con kỳ đà cản mũi là cô ở đó, chắc hẳn hai người họ rất vui vẻ và hạnh phúc....

Nên phải chúc mừng cho hai người họ, nhưng sao Thiên Tinh thấy lòng mình lại đau đớn và chua chát không chịu nổi.

Nước mắt chua xót không kiềm từng giọt từng giọt rơi xuống phủ mờ cả tầm mắt cô.

Trời đã bắt đầu tối. Lại còn lâm râm đổ mưa. Đám người chung quanh đang tán công Thiên Tinh không ngờ thời tiết lại thay đổi đột ngột như vậy, mắng nhỏ thêm vài tiếng rồi cả đám xúm nhau bỏ chạy để mặc Thiên Tinh ngã ngửa trên mặt đất.

Chỉ còn lại mình cô.... Một mình.... Một mình ngã quỵ trong màn mưa....

Nước mưa lạnh lẽo quất vào mặt thấm vào vết thương, vừa lạnh vừa đau. Thiên Tinh cố gắng muốn bò dậy, nhưng cô lại chẳng còn chút hơi sức nào. Ráng chống đỡ mặt đất để đứng dậy, nhưng lần nữa lại ngã nhào xuống nền đất....

Cuối cùng không thể chống đỡ được nữa ngã sấp té nằm trong mưa.....

Mưa to vẫn vũ trút xuống đường phố, từng chiếc mô tô băng băng lao nhanh trong màn mưa, làm cho bọt nước trắng xóa bắn văng tung tóe.

Trong đó có một tầm mắt vừa đúng lúc dừng lại trên người cô.

Sau đó là tiếng ‘Két’ phanh xe đột ngột, chiếc xe ngay lập tức dừng lại. Tầm mắt bị bóng dáng té ngã giữa màn mưa hấp dẫn. Vừa liếc mắt nhìn tới đã không thể nào dời đi nữa.

Bóng dáng mảnh mai, kiệt sức đang run rẩy trong mưa. Mỗi một cái run của người đó như gõ nện vào trái tim anh ta, khiến người đàn ông đó cảm thấy như có một cảm giác đau đớn vô hình.

"Ây da! Cậu hai à! Trời mưa lớn như vậy, cậu đứng ngớ ra đó làm gì? Mau đi thôi!" Thấy anh ta cho xe dừng lại, người ở đằng trước cản hẳn kêu to.

"Các người đi trước đi!" Mộ Trầm Âm trả lời xong không đợi đối phương nói nữa, anh liền cho mô tô quay đầu lại, lái thẳng về hướng bóng dáng nhếch nhác trong mưa kia.

Thiên Tinh đang mơ mơ màng màng thì nghe được tiếng nói chuyện văng vẳng vang lên bên tai. Cô cố gắng nhướn lên mí mắt, trông thấy có một bóng người tiêu sái từ trên xe gắn máy nhảy xuống.

Đối phương nhanh nhẹn lưu loát tháo nón bảo hộ xuống, vuốt vuốt nước mưa trên mặt, sau đó ngồi xổm xuống xốc cô lên và ôm cô vào lòng....

Người này....Nhìn quen quen....

Dường như cô đã gặp qua ở đâu rồi...

Lòng ngực ấm áp của anh nhẹ nhàng bao bọc lấy cô, cảm giác lạnh lẽo ban nãy đã không còn nữa....

"Cảnh Thiên Tình, em thấy sao rồi?" Giọng nói rất trong, còn nghe được sự nóng nẩy trong đó.

Lúc này Thiên Tình mới nhớ ra người nọ là cậu hai nhà họ Mộ.... Lần trước cả hai đã gặp nhau ở quầy bar. Không ngờ, anh ta còn nhớ rõ tên của mình....

"Chết tiệt! Kê nào đã làm em ra nông nỗi này?" Vết thương chông chéo trên người cô quả thật không nổi nhìn.

Ngay cả người có văn hóa gia giáo như Mộ Trầm Âm cũng không nhìn được mà vắng tục. Không do dự, anh khom người bế xốc Thiên Tình lên, "Còn chịu được không? Tôi đưa em đi bệnh viện."

Thiên Tình dán khuôn mặt bé bỏng của mình sát vào lồng ngực anh.

Câu ‘cảm ơn’ còn chưa kịp thốt ra đã ngắt đi không còn biết gì nữa.

Trông cô thật yếu ớt, như chú thỏ con vừa được bắt ra từ trong bụi gai, cô lúc này tựa như chỉ cần chạm nhẹ thôi cũng sẽ vỡ tan.

Ôm cô trong vòng tay mà có cảm giác nhẹ hẫng giống như đang cầm sợi lông vũ vậy, hoàn toàn không có sức nặng.

Hàng mi cong vút không ngừng run rẩy, trông có vẻ mềm mại đáng yêu, khiến lòng Mộ Trầm Âm ray rức khó chịu.

Thời điểm Thiên Tình mở mắt, thì nghe được giọng nói lo lắng bên ngoài tấm màn chắn.

"Bác sĩ, vết thương của cô ấy thế nào?"

"Yên tâm, chỉ là bị thương ngoài da. Thoa chút thuốc sẽ khỏi."

"Xác định thoa chút thuốc sẽ khỏi sao? Nhưng tôi thấy cô ấy bị té xỉu. Có cần chụp phim hay xét nghiệm máu gì đó không?"

Bác sĩ bất đắc dĩ nói, "Này, anh bạn trẻ, nếu anh còn biết xót cho bạn gái mình như vậy, vậy tại sao không trông chừng tốt cô ấy? Để người ta làm cô ấy bị thương tới mức này? Nhìn đã biết vết thương trên người là do người khác gây ra rồi. Bây giờ mới biết chụp hình xét nghiệm sao? Thật xin lỗi, bây giờ đã hết giờ làm việc!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tá túc

Edit: TiêuKhang

Tự dưng bị quở trách oan uổng, Mộ Trầm Âm âm ức nhưng không thể làm gì được. Đang tính hỏi thêm vài vấn đề về bệnh tình của người bệnh, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Thiên Tình đi ra.

Anh không hỏi thêm gì nữa, đi nhanh tới dìu cô, "Cuối cùng em cũng tỉnh rồi. Để tôi xem còn nóng không nào."

Anh vươn tay sờ lên trán cô, "May thật, may thật...." Nói xong thở nhẹ một hơi.

"Cảm ơn." Cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay anh, vào lúc này, Thiên Tình bỗng có cảm giác ấm áp không nói nên lời.

"Chuyện nhỏ, không cần cảm ơn." Mộ Trầm Âm không nhận khoát khoát tay. Thiên Tình phát hiện mình còn đang mặc áo khoác da của anh, muốn cởi ra trả lại cho anh nhưng bị anh ngăn lại, "Đừng, cứ mặc đi. Người em ướt hết rồi, coi chừng cảm lạnh đó."

Ánh mắt quan tâm lo lắng của anh khiến trái tim Thiên Tình ấm áp hơn nhiều, hốc mắt cũng ngân ngân nước.

"Ồ, nhìn hai người như đôi tình nhân mới yêu nhau vậy nhỉ?" Vị bác sĩ vừa nhìn cả hai trêu đùa vừa kê đơn thuốc cho Thiên Tình.

Thiên Tinh đỏ mặt im lặng không lên tiếng. Mộ Trầm Âm ngược lại thì cười hi hi, đá mắt với vị bác sĩ, "Thật ra nhìn chúng tôi cũng xứng đôi lắm, đúng không?"

"Nếu không phải là bạn gái, cậu đâu cần khăn trang như thế. Xem ra là muốn theo đuổi cô ấy rồi!"

Lần này đổi lại là Mộ Trầm Âm ngẩn người. Còn Thiên Tinh thì nhỏ nhẹ lên tiếng: "Thật ra, chúng tôi chỉ mới quen mà thôi."

"Ồh." Bác sĩ ý vị sâu xa đáp lại một tiếng, kê đơn thuốc xong bảo Thiên Tinh qua nghe căn dặn cách thoa thuốc.

Mộ Trầm Âm ở bên cạnh cũng nghiêm túc lắng nghe, âm thầm ghi nhớ vào lòng.

Khi hai người sánh vai nhau từ bệnh viện đi ra thì trời đã tạnh mưa tự bao giờ. Nhưng màn đêm đã bao phủ cả thành phố.

Không ngờ đã hơn mười một giờ đêm rồi....

Trễ vậy rồi mà mình còn chưa về nhà, không biết Thi Nam Sinh có nhớ tới mình hay không?

Thở hắt ra nghỉ....Có Bạch Thiên Thiên ở đó, anh nào còn thời gian để nghĩ về mình kia chứ?

Thiên Tinh tự giễu cười một tiếng, thầm trách mình quá tự đa tình.

Liếc thấy vẻ ưu thương trên mặt cô, Mộ Trầm Âm biết được cô đang có tâm sự, nhưng vẫn lịch sự không có hỏi nhiều.

Sải bước lớn đi lên trước mở khóa chiếc mô tô, rồi vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau nói, "Lên đi! Tôi đưa em về nhà."

Về nhà?

Nghe tới chữ 'nhà' tim Thiên Tinh lập tức đập mạnh và loạn nhịp. Đứng mãi không nhúc nhích.

Sợ chạm đến vết thương lòng trong cô, Mộ Trầm Âm dè dặt hỏi: "Em...Không có nhà à?"

Thiên Tinh phục hồi tinh thần lại khẽ đáp: "Tôi có."

Mộ Trầm Âm thở nhẹ một hơi, "Vậy để tôi đưa em về."

Thiên Tinh lại lắc đầu.

"Bộ dạng này của tôi, không thể về nhà...." Không về nhà được, mặc dù cha thấy cũng chưa chắc gì đã quan tâm, nhưng chắc chắn sẽ hỏi lung tung. Trong bệnh viện chỗ chị lại càng không thể đi, sẽ khiến chị cô lo lắng. Mà chỗ Thi Nam Sinh thì....

Thiên Tinh cúi mặt rũ mắt.

Nơi đó, cho tới bây giờ luôn không có thuộc về cô, cho nên, cô càng không thể đi.

"Em thế này nên không thể về nhà sao?" Hai mắt Mộ Trầm Âm nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô.

Trầm ngâm một hồi, sau đó nói ra đề nghị của mình, "Vậy hay là, em về nhà tôi đi."

"Về nhà anh?" Thiên Tinh trở mặt, rồi sau đó đầu lắc như trống lắc, "Không được!"

"Hừm, sợ tôi 'ăn' em sao hả?" Anh cười, hai tay lười biếng gác hờ lên xe.

Thiên Tinh hơi đỏ mặt giải thích: "Tôi không phải ý đó, chỉ là không muốn làm phiền gia đình anh."

"Có gì mà phiền chứ?" Mộ Trầm Âm nhún nhún vai, "Ba mẹ tôi hiện đang ở nước ngoài hết rồi, nhà bây giờ chỉ có tôi và anh trai thôi. Anh tôi là người cởi mở rất dễ gần, em không cần lo lắng."

Thiên Tinh vẫn muốn từ chối.

Nhưng cậu hai Mộ vẫn kiên trì. Nhìn cô, "Em xem trên người em đã ướt be bét thế này, còn không mau về thay quần áo thì không chừng ngày mai sẽ bị cảm đấy. Còn nữa, hiện tại em cũng không có chỗ nào để đi, dù sao cũng không thể ngủ ngoài đường suốt đêm nay chứ? Hơn nữa...."

Cậu hai Mộ ngừng một chút, tầm mắt quét ngang quét dọc ở trên người cô từ trên xuống, "Con gái như em, ban đêm ban hôm mà đi lang thang ngoài đường một mình, sẽ dễ dẫn dụ người khác phạm tội lắm đó."

Lời của anh nghe qua cũng có lý.

Mình như vậy đi đêm một mình quả thật rất nguy hiểm, hơn nữa, an ninh xã hội bây giờ cũng rất loạn.

Hỏi dẫn đo một lát, đối diện ánh mắt chân thành của anh, Thiên Tình mới gạt đầu, "Được, tôi theo anh về."

Mộ Trầm Âm nghe vậy mới thấy nhẹ lòng, nở nụ cười mê hồn muốn chết người.

Đỡ Thiên Tình ngồi ở phía sau, anh xoay người lấy mũ bảo hộ cẩn thận đội lên đầu cho cô, cố gắng không làm đụng tới vết thương của cô.

Suốt đoạn đường về tới nhà. Lần đầu tiên, cậu hai Mộ không chạy xe với tốc độ bán sống bán chết, mà rất chú ý đến an toàn. Bởi vì.... Sau lưng đang có thêm một người, cho nên trách nhiệm cũng tăng thêm một phần....

Chiếc xe này, cũng là lần đầu tiên chở theo phụ nữ....

Bàn tay nhỏ bé túm chặt áo sơ mi của anh. Từng cơn gió thổi qua thổi tóc cô bay bay vương vít lên mặt anh. Làn hương thoang thoảng ngọt ngào đó đã khiến anh nhiều lần bần thần....

Nơi ngực như đang có thứ gì đó nhảy loạn ‘thùm thụp thùm thụp’, còn muốn nhảy luôn ra khỏi lồng ngực.

Loại cảm giác này, thật kỳ diệu....Khiến anh cảm thấy lạ lẫm nhưng lại bồi hồi xao xuyến....

Thi Nam Sinh lại tiếp tục gọi vào điện thoại Thiên Tình, nhưng từ không ai nghe máy đã biến thành tắt luôn máy.

Anh lái xe thẳng đến trước cửa nhà cô, nhưng nhà cô hiện cũng không có một bóng người.

Khốn kiếp! Đến bây giờ mà Cảnh Thiên Tình vẫn chưa về! Chẳng lẽ, cô thiệt đi với cái tên bạn học chết tiệt kia....

Không muốn nghĩ nữa, anh giận dữ nện một đấm lên vô lăng. Không lái xe đi mà chỉ ngồi ở bên trong đốt một điếu thuốc đợi cô gái nào đó xuất hiện, trong lòng cứ thấp thỏm bất an.

Không biết đợi bao lâu, cũng không nhớ đã hút bao nhiêu điếu thuốc, mà bóng dáng Thiên Tình vẫn bật vô âm tín.

Thi Nam Sinh lại gọi cho cô thêm lần nữa nhưng vẫn tắt máy. Dứt khoát điện thoại về nhà, nói không chừng cô gái ngốc nghếch kia đã quay về biệt thự rồi cũng nên.

Nghe điện thoại là đi Liễu, nhưng đi Liễu nói cho anh biết Thiên Tình không có về đó. Nhìn đồng hồ, mắt anh mỗi lúc càng âm u hơn cả màn đêm ở bên ngoài. Đã trễ thế này rồi sao cô vẫn chưa về nhà chứ?

Cô ấy có thể đi đâu đây?

"Lại đây, vào đi!" Mộ Trầm Âm dẫn theo Thiên Tình vào cửa, "Anh tôi nói không biết khi nào mới về, anh ấy thường hay về rất muộn."

"Ai nói anh không về?" Một giọng nói lạnh lạnh vang lên, Mộ Thiệu Đàm cầm ly nước từ phòng làm việc bước ra, liếc mắt nhìn thấy cô gái đứng sau lưng em trai.

Thiên Tình nghe được âm thanh đó cũng không khỏi trở mắt, ngược mặt lên kinh ngạc nhìn người vừa lên tiếng, "Anh trai của anh ấy chính là anh?"

Mộ Thiệu Đàm để ly nước xuống đi tới, "Thiên Tình? Sao em đến đây?"

"Hừ, hai người quen nhau à?" Mộ Trầm Âm nhìn nhìn hai người họ, thái độ hai người dường như còn quen rất thân, còn thân hơn cả mình và Thiên Tình nữa.

"Ừ. Là bạn." Mộ Thiệu Đàm tuy giải thích ít lời nhưng nhiều nghĩa, giúp Thiên Tình che giấu quan hệ với Thi Nam Sinh.

Nhìn vết thương trên mặt và cả trên mắt Thiên Tình, người ngòm cũng nhếch nhếch lời thôi, anh không khỏi cau mày, "Em bị làm sao vậy, sao lại bị thương? Ai đánh em à?"

"Chuyện kể ra rất dài dòng. Cũng may, không có vấn đề gì lớn." Thiên Tình hé môi khẽ mỉm cười, vô tình làm động đến vết thương nơi khóe miệng, cô đau đến há miệng xuyết xoa.

Mộ Trầm Âm vội vàng nói: "Anh, đừng đứng đây nữa, vào trong rồi hãy nói. Người cô ấy ướt hết rồi, cần phải tắm rửa và thoa thuốc."

"Ôh. Anh quên mất." Mộ Thiệu Đàm vội vàng nghiêng người để cho hai người đi vào.

Mộ Trầm Âm đặt chìa khóa lên bàn, vừa chạy thẳng lên lầu vừa nói với cả hai: "Hai người nói chuyện đi, tôi lên mở sẵn nước nóng cho em. Lát nữa em lên sau."

"Cám ơn." Thiên Tinh lễ phép nói cám ơn.

Phòng khách chỉ còn Mộ Thiệu Đàm và Thiên Tinh. Anh liếc nhìn cô, lại liếc nhìn sang bóng dáng ân cần lo lắng của em trai, lại nghĩ đến lời nói mà lần trước Thi Nam Sinh nhờ anh chuyển lời lại với Trầm Âm, trong lòng trời lên nỗi lo lắng mơ hồ.

Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, nếu có một ngày hai người họ giành nhau một người phụ nữ, anh thật không biết nên đứng về bên nào.

"Thật xin lỗi, trẻ thế này mà còn làm phiền các anh. Không ngại cho phép tôi ở lại đây một đêm chứ?" Thiên Tinh mở lời nói với Mộ Thiệu Đàm.

Anh quay mặt lại nhìn Thiên Tinh nói, "Em là bạn của anh em bọn anh, dĩ nhiên anh không ngại. Nhưng mà, em và A Sinh cãi nhau à, hay thế nào? Tại sao không về bên đó?"

Nhắc tới Thi Nam Sinh, Thiên Tinh mím môi cặp mắt không lên tiếng.

Lúc này Mộ Thiệu Đàm mới sực nhớ ra gì đó, "Là vì Bạch Thiên Thiên?"

"Không phải." Thiên Tinh lắc đầu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, "Tôi chỉ không muốn về đó quấy rầy họ. Dù sao, hai người họ mới thật sự là một đôi. Tôi chen ngang vào giữa có vẻ không hay lắm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tìm được cô

Edit: TiêuKhang

Thiên Tinh nói cũng có lý. Mộ Thiệu Đàm cảm thấy Thi Nam Sinh sẽ không tránh khỏi khó xử.

Nếu Bạch Thiên Thiên mà cậu ta yêu đến chết đi sống lại nay đã quay về, thì Thiên Tinh đúng là nên phải tự rời đi. Nhưng cậu ta thật oách, trái ôm phải ấp, còn để cả hai ở chung một nhà.

Bất cả hai tay tuyệt đối không phải là tác phong của cậu ta! Chỉ có duy nhất một khả năng, đó chính là cậu ta cũng chẳng biết người mình yêu rốt cuộc là ai.

"Nếu như em thật sự không muốn ở lại chỗ cậu ta nữa, để tôi khuyên cậu ta thử xem."

"Vâng, cám ơn anh." Thay vì ở bên cạnh anh nhìn anh và Bạch Thiên Thiên vui vầy hạnh phúc, chỉ bằng cô cứ thật tâm chúc phúc cho bọn họ và rời đi. Như vậy, sẽ không cần phải đè nén đau khổ nữa.

"Đúng rồi, tôi muốn nhờ anh một chuyện." Thiên Tinh ngược nhìn Mộ Thiệu Đàm.

"Là đừng nói với A Sinh chuyện tối nay em ở lại đây?" Mộ Thiệu Đàm như đoán được tâm tư của cô.

"Vâng. Còn nữa, chuyện tôi bị thương cũng đừng cho anh ấy biết."

Mộ Thiệu Đàm không biết giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Nước được rồi, Thiên Tinh, lên đây đi!" Tiếng gọi của Mộ Trầm Âm cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Mộ Thiệu Đàm liếc nhìn Thiên Tinh, sau đó nhún vai nhắc nhở Thiên Tinh, "Thằng nhóc đó nào giờ chưa từng đưa bạn gái về nhà, hãy cẩn thận một chút, coi chừng hấn có ý đồ!"

Có người làm anh nào mà đi nói em mình như vậy không?

Thiên Tinh dờ khóc dờ cười đi lên lầu.

"Đây là phòng dành cho khách, chăn mền ga giường mỗi ngày đều thay đổi, chúng rất sạch sẽ, em cứ yên tâm ngủ ở đây." Mộ Trầm Âm vỗ giường nói, sau đó dẫn Thiên Tinh vào phòng tắm, Thiên Tinh thấy anh còn để sẵn bộ đồ ngủ nam rộng thùng thình trên bệ kính.

Mộ Trầm Âm hài hước đá mắt với cô, “Tôi rất thích bộ đồ ngủ này, trước khi mẹ tôi ra nước ngoài đã tặng cho tôi. Chưa mặc lần nào cả, nay tặng nó cho em đó.”

"Cám ơn." Sự hào phóng của anh khiến Thiên Tình cảm thấy vô cùng ấm áp.

Anh cũng chẳng để tâm, chống tay lên cửa nói, “Tôi ra ngoài chờ, lát nữa sẽ bôi thuốc cho em. Lúc tắm em cẩn thận một chút, đừng để nước dính vào vết thương, tránh bị nhiễm trùng.”

Thiên Tình rất cảm động bởi sự chu đáo tỉ mỉ của anh. Nói cám ơn, cười nhìn anh khép cửa mới thu hồi tầm mắt.

Đã từng cho rằng, cậu hai nhà họ Mộ chỉ là cậu ấm con nhà giàu ăn chơi trác táng, nhưng bây giờ mới phát hiện ra, dường như chuyện đó cũng không hẳn là sự thật.

Mộ Trầm Âm cẩn thận bôi thuốc cho Thiên Tình xong mới lưu luyến quay về phòng của mình.

Thiên Tình nằm trên giường nhìn trần nhà đăm đăm rất lâu mà vẫn không sao chớp mắt được. Sờ soạn cầm lên điện thoại mới phát hiện điện thoại đã tắt ngúm từ bao giờ.

Anh...Có khi nào sẽ gọi điện thoại cho mình không?

Thiên Tình âm thầm suy đoán. Nhưng chuyện ấy sao có khả năng? Minh chẳng qua chỉ là ‘người tình’ anh dùng tiền mua vui mà thôi, khi không có nhu cầu, cần gì phải nghĩ tới mình chứ?

Tự giễu cười một tiếng, bỏ điện thoại đi động vào túi xách.

Ngày mai...Minh nhất định phải nói chuyện rõ ràng với anh.

Sáng hôm sau.

"Thiên tiên sinh! Thiên tiên sinh!" Thi Nam Sinh bị một giọng nói oang oác gọi dậy.

Hé hé mắt thì thấy một người đàn ông trung niên đang gõ liên hồi lên cửa sổ xe của mình, mặt mày ân cần tươi cười. Ông ta là ai? Tại sao lại biết mình?

Quay cửa kính xe xuống, Thi Nam Sinh lúc này mới phát hiện hóa ra trời đã sáng.

Anh cảm thấy chắc là mình đã bị điên nặng thật rồi, không ngờ lại ngồi ở đây suốt đêm đợi cô gái kia? Còn cô thì sao, đã về nhà hay chưa?

"Ông là?" Thi Nam Sinh hỏi đối phương.

Đối phương cười khà khà, xoa xoa hai tay, “Tôi là cha của Thiên Tình, sao mới sáng sớm mà Thiên tiên sinh đã ngồi ngủ trong xe vậy? Đến tìm Thiên Tình nhà tôi hả? Hay là vào nhà ngồi một chút nhé.”

"Ông là cha của Cảnh Thiên Tình?" Thi Nam Sinh đánh giá ông ta một hồi mới đẩy cửa xe bước xuống.

Cảnh Kiến Quốc gật gù liên tục thừa vâng, Thi Nam Sinh quét mắt nhìn thoáng qua căn nhà cũ kỹ phía sau lưng ông, làm bộ như lơ đãng hỏi: "Cảnh Thiên Tình có ở nhà không?"

“Tôi vẫn chưa vào nhà, hay để tôi đi vào xem rồi báo anh nhé.” Thái độ khúm núm của Cảnh Kiến Quốc khiến Thi Nam Sinh hơi mất tự nhiên.

Anh gạt đầu một cái, Cảnh Kiến Quốc liền nhanh chân bước vào nhà.

Bàn tay đang chống trên lưng xe của Thi Nam Sinh hơi gồng lên. Cảnh Thiên Tình, tốt nhất là em đã về nhà rồi! Nếu không, em sẽ biết tay tôi!

Nhưng sự thật thì...

Cảnh Kiến Quốc rất nhanh liền từ trong nhà chạy ra, "Thiên tiên sinh, Thiên Tình không có ở nhà."

Không có ở nhà?

Quả nhiên, cả đêm cô không hề về nhà!

Tay để trên lưng xe của Thi Nam Sinh hết siết chặt lại thả lỏng, thả lỏng xong lại siết chặt. Cô ấy có thể đi đâu cả đêm chứ? Tại sao không nghe điện thoại? Khi thật! Chẳng lẽ cô ta không biết mình sẽ lo lắng sao?

Cảnh Thiên Tình, em khôn hồn thì đừng có để xảy ra chuyện gì!

Cảnh Kiến Quốc thấy sắc mặt anh bỗng nhiên khó coi, lo sợ anh tức giận và không cần Thiên Tình nữa, ông bèn cười ha ha, "Thì tiên sinh, anh đừng lo lắng, có lẽ Thiên Tình đã đi giao sữa rồi. Anh yên tâm, con bé là đứa trẻ rất ngoan và biết nghe lời, tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài làm mấy chuyện bậy bạ đâu."

Thật sao?

Thì Nam Sinh đang tính quay vào xe đôi phương hướng khác để tìm cô thì điện thoại di động đúng lúc này vang lên.

Có khi nào là cô ấy?

Trái tim như nhảy căng lên, anh nhanh chóng lấy điện thoại di động ra. Nhưng khi thấy dãy số hiển thị trên màn ảnh thì anh lại thất vọng cực độ.

Không phải Thiên Tình mà là Bạch Thiên Thiên.

"Gọi sớm vậy có chuyện gì sao?" Thì Nam Sinh không vui nghe điện thoại.

"A Sinh, anh tìm được Thiên Tình chưa?" Bạch Thiên Thiên hỏi.

"Chưa."

"Em biết bây giờ cô ấy đang ở đâu rồi!"

"Ở đâu?" Giọng nói của Thì Nam Sinh có chút gấp gáp.

"A Sinh, anh đi mua tờ báo Mango mới ra sáng nay đọc đi. Trên báo có đăng tin về Thiên Tình đấy!"

Trên báo? Báo buổi sáng Mango không phải đó giờ đều đăng những scandal giật gân hay sao? Sao nay lại đăng tin về nhân dân?

Anh cảm thấy thật kỳ lạ, dứt khoát ngắt điện thoại. Mở cửa bước lên xe, đang chuẩn bị lái đi thì bị Cảnh Kiến Quốc gọi lại, "Thì tiên sinh."

"Có chuyện gì?" Thì Nam Sinh đã ngồi vào xe, chỉ hạ cửa sổ xuống hỏi.

Cảnh Kiến Quốc cười ha ha, làm mặt dày nói: "Là vậy, kinh tế của tôi gần đây có chút khó khăn, không biết Thì tiên sinh có thể nể mặt Thiên Tình mà giúp đỡ chút ít được không? Tôi biết Thì Nam Sinh anh đây rất yêu thích Thiên Tình nhà chúng tôi mà. Nếu anh đã thích con bé như vậy, lần sau nếu được tôi sẽ bán nó tiếp cho anh nhé."

Thì Nam Sinh không khỏi cau mày. Cuộc sống của Cảnh Thiên Tình là thế này hay sao?

Tuy sự thực là cô đã 'bán' cho anh, nhưng cái chữ đó được thốt ra từ miệng một người đàn ông, đặc biệt người đó lại còn là cha ruột của cô, khiến Thì Nam Sinh nghe cảm thấy thật chói tai.

Anh sầm mặt rút một xấp tiền mặt đưa cho Cảnh Kiến Quốc, không nói lời nào liền lái xe đi.

Lái đến một sạp báo, Thì Nam Sinh lấy tiền lẻ mua một tờ tạp chí Mango. Ngay trang đầu đăng những tin về anh và Bạch Thiên Thiên. Song song với những tin tức đó là những tấm ảnh mà ngày hôm qua anh đã đứng ra bảo vệ cô.

Mà cái tiêu đề với hàng chữ to tướng là: Tổng giám đốc tập đoàn Thì thị đã quay lại với Bạch Thiên Thiên, mà vị hôn thê của ông ấy thì đi quyến rũ công tử Mộ Trầm Âm.

Thiên Tình cùng Trầm Âm?

Anh nhú mày nhìn xuống phía dưới, là mấy tấm ảnh chụp thật lớn.

Tấm thứ nhất, Thiên Tình được Mộ Trầm Âm ôm vào lòng. Tấm thứ hai, Thiên Tình mặc áo khoác da của Mộ Trầm Âm, tình tứ e thẹn dựa dẫm ngồi phía sau xe cậu ta. Tấm

thứ ba, hai người tươi cười với nhau đi vào nhà của công tử Mộ.

Trên đó còn chú thích rõ ràng là cả đêm Thiên Tình chưa từng bước chân ra khỏi cánh cửa nhà họ Mộ.

Giỏi lắm! Cảnh Thiên Tình!

Anh như một thằng ngốc ngồi ngoài đường đợi cô suốt cả đêm, còn cô thì vui vẻ ở bên Trầm Âm? Hơn nữa còn bên nhau thâu đêm! Thảo nào không

nghe điện thoại mình, còn tắt luôn điện thoại nữa! Thì ra là sợ mình quấy rầy! !

Thi Nam Sinh phát điên vò nát tờ báo trong tay, giận dữ ném tờ báo qua một bên, hung hăng nện một đấm lên tay lái.

Anh tìm điện thoại bấm số gọi cho một người.

Khi Mộ Thiệu Đàm nhận được điện thoại Nam Sinh thì anh ta vẫn còn đang ngủ. Đột nhiên nghe giọng nói cực lạnh truyền đến, "Tối hôm qua, có phải Cảnh Thiên Tinh qua đêm ở nhà cậu hay không?"

"Sao cậu biết?" Mộ Thiệu Đàm mơ mơ màng màng nói, "Không phải con bé ấy bảo tôi đừng nói lại với cậu ư?"

Giỏi thật! Cô ta còn dám căn dặn hai anh em giấu mình! Có tật giật mình sao?

"Có phải hai người họ ở chung với nhau không?" Thi Nam Sinh nghe được khi mình nói chuyện dường như đã nghiêng rằng mà nói.

"Sao tôi biết được à?" Mộ Thiệu Đàm trở người chép chép miệng, "Lúc tôi lên giường đi ngủ thì cả hai vẫn còn ở chung một phòng. Về phần có làm cái gì hay không thì tôi cũng không rõ cho lắm. Cậu nên đi hỏi người của cậu thì hơn."

Chiếc điện thoại di động trong tay sắp bị Thi Nam Sinh bóp nát.

Mộ Thiệu Đàm ở bên kia tiếp tục ca cẩm: "Tôi thấy hình như em trai tôi rất thích con bé Thiên Tinh ấy, chẳng phải bây giờ cậu đã có Bạch Thiên Thiên rồi sao? Hay cậu hãy trả tự do cho Thiên Tinh để tác hợp cho hai đứa đi."

Thi Nam Sinh không trả lời trả vốn gì mà tức giận cúp luôn điện thoại.

Tác hợp cho hai người đó? Được! Thử đàn bà không biết liêm sỉ như thế, Thi Nam Sinh này nào giờ không có thiếu! Uống công mình cứ như một thằng hề lo lắng cho cô ta suốt cả đêm!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rời đi...

Edit: TiêuKhang

Thi Nam Sinh lại nhận được một cú điện thoại, là của mẹ anh gọi. Anh cũng đại khái đoán được là chuyện gì.

"A Sinh, mẹ đang ở nhà con đợi con, con hãy lập tức trở về nhà!"

"Mẹ, con..." Thi Nam Sinh tỉnh mở miệng nói nhưng bà Thi cũng đã thân nhiên ngắt lời anh, "Có chuyện gì về rồi hãy nói."

Dứt lời cúp luôn điện thoại.

Thi Nam Sinh chỉ đành phải lái xe quay về.

Sau khi vào cửa thì thấy bà Thi cao quý sang trọng ngồi ở phòng khách, còn Bạch Thiên Thiên thì ngoan ngoãn lễ phép ngồi ngay ngắn bên cạnh trò chuyện với bà, cả khách lẫn chủ đều cười nói rất vui vẻ.

Trên bàn trà trước mặt họ hiển nhiên còn đặt tờ báo lá cải buổi sáng. Cũng rõ ràng nhìn thấy được hình ảnh của Thiên Tinh và Mộ Trầm Âm...

Thi Nam Sinh cau mày, bỗng cảm thấy lồng ngực ngột ngạt khó thở, anh phiền não nói lỏng cả vạt.

"A Sinh, anh về rồi!" Bạch Thiên Thiên ân cần đứng dậy, bước lên phía trước thân mật nắm lấy cánh tay Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh không nói gì, chỉ chào hỏi bà Thi: "Mẹ, mới sáng sớm sao mẹ lại tới đây?"

"Con còn không biết mẹ đến vì chuyện gì sao?" Bà Thi nhìn con trai, ngón tay gõ gõ nhẹ lên tờ báo, "Thiên Thiên bây giờ cũng đã về rồi, con dự tính thế nào đây?"

Lại là giục cưới!

"Mẹ...."

"Con thừa biết sức khỏe mẹ không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi. Nếu như con không thể cho mẹ được một đứa cháu trai, thì ít ra con cũng nên để mẹ được nhìn thấy ngày con trai của mẹ thành gia lập thất chứ?" Bà Thi điềm tĩnh nhã nhặn mở miệng.

"Mẹ, mẹ nói vậy, không phải sức khỏe mẹ hiện đang rất tốt sao?" Thi Nam Sinh một chút tâm trạng cũng không có, anh vô cùng mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế sofa. Liếc nhìn về mặt thấp thòm chờ mong của Bạch Thiên Thiên nói, "Hiện con vẫn chưa muốn kết hôn. Mẹ, khi đến thời điểm thích hợp, con tự khắc sẽ kết hôn."

Đôi mắt sắc sảo của Bạch Thiên Thiên cũng từng chút tối đi.

"Vẫn chưa muốn kết hôn? A Sinh, vui chơi cũng nên có giới hạn. Trước kia Thiên Thiên chưa quay về, mẹ biết trong lòng con thủy chung chỉ nhớ có mỗi mình con bé, cố chấp không chịu buông. Nhưng bây giờ Thiên Thiên đã trở lại, con còn không chịu cưới Thiên Thiên? Sao hả, chẳng lẽ con lại muốn để Thiên Thiên rời bỏ con lần nữa? Hoặc là nói, con đã yêu Thiên Tinh rồi?"

Lời bà Thi nói khiến Bạch Thiên Thiên siết chặt nắm tay, đồng thời cũng làm cho Thi Nam Sinh giật mình sửng sốt.

Đúng vậy! Mình rốt cuộc băn khoăn điều gì? Không phải mình yêu Bạch Thiên Thiên đến chết đi sống lại sao? Vậy tại sao bây giờ lại không còn cảm giác muốn ở bên cạnh cô nữa? Ngược lại, trong đầu đều đầy ắp bóng hình của tiểu yêu tinh kia?

Chẳng lẽ, mình thật bị cô ta làm mê muội rồi sao?

Bầu không khí trong phòng khách đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Sau đó bất ngờ nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại ở cửa ra vào. Thi Nam Sinh chỉ hơi nghiêng mắt đã phát hiện có một bóng người đang đứng ở đó.

Cảnh Thiên Tinh?

Hừ! Cuối cùng cũng chịu về rồi? Những lời mẹ vừa nói, hẳn là cô cũng đã nghe được?

Thiên Tinh không thể ngờ tới, khi cô quay trở lại thì thấy bà Thi cũng đang ở đó.

Hon nữa....

Những lời của bà nói đều lọt hết vào tai cô. Nhất là câu cuối cùng kia, tựa như cảnh liễu lướt nhẹ qua trái tim cô, khiến cô không cách nào điều khiển nổi trái tim mình, để mặc nó tự nhiên nhảy loạn thành thịch.

Biết rõ trước đáp án sẽ ra sao, nhưng cô vẫn khờ dại ôm ấp một tia hy vọng.

Cho đến khi....Từng lời lẽ lạnh lẽo truyền vào trong tai.

"Mẹ, con trai mẹ đâu phải đồ ngọc, nếu đã có một bạn gái xinh đẹp còn ưu tú như Thiên Thiên đây, mẹ cho rằng con còn có khả năng phải lòng một người vì tiền mà có thể bán rẻ thân xác, thậm chí còn bị ôi tói mức có ý định bán luôn con của cô ta sao?"

Từng lời Thi Nam Sinh nói như có muôn vạn mũi kim, từng mũi từng mũi xỏ xuyên vào màng nhĩ Thiên Tinh, làm đau nhói mỗi sợi dây thần kinh trong cơ thể cô.

Hơi sức cả người, giống như trong một lúc bị rút sạch hết, chân cô hoàn toàn đứng không vững nữa, bàn tay chỉ có thể run run bám chặt vào kệ ghế, mới có thể gắng gượng không cho mình đổ xuống.

Đầu ngón tay tái nhợt bấu mạnh vào thanh gỗ....Thì ra bấy lâu nay, ở trong lòng anh ấy mình chính là người như thế....

Nhưng anh nào có biết rằng, cô yêu anh....Đã yêu anh rất nhiều, rất nhiều năm qua....

"A Sinh, con nói gì vậy chứ?" Đối với lời lẽ miệt thị vô tình của con trai, bà Thi cũng không chịu được nhú mày.

Thi Nam Sinh lại nói: "Mẹ, con đồng ý với mẹ, sẽ cùng Thiên Thiên kết hôn!"

Thân hình Thiên Tinh run lên, khoảnh khắc nghe được câu đó, hô hấp cô như ngừng lại rất lâu, rất lâu....

"A Sinh?" Bạch Thiên Thiên không dám tin ngược nhìn anh.

Bà Thi cũng nhìn con trai, "Con thật sự đồng ý kết hôn?"

Thi Nam Sinh đứng lên, dùng hành động để biểu đạt ý nguyện của anh. Anh vươn tay tóm lấy eo Bạch Thiên Thiên, cúi đầu đặt lên bờ môi mềm mại của cô một nụ thật sâu. ...

Dường như cảm thấy hôn như vậy vẫn còn chưa đủ, tiếp sau đó, anh bất chợt bung lấy ột Bạch Thiên Thiên tăng thêm sức áp mạnh, áp mỗi mình lên môi Thiên Thiên cuồng nhiệt hấp thu hương vị của cô....

Một màn này, rất đẹp....nhưng cũng rất đau....

Thiên Tinh không còn hơi sức để đứng xem tiếp nữa, cố bám kệ giấy từ từ trượt xuống ngồi trên mặt đất....

Nước mắt cũng lặng lẽ tuôn rơi.

Sợ mình khóc ra thành tiếng, cô chỉ có thể cắn chặt bờ môi đến tím tái rỉ máu....

Phải...

Cô sao có thể sánh bằng Bạch Thiên Thiên chứ? Bạch Thiên Thiên là thiên nga, còn cô chẳng qua chỉ là vịt bầu xấu xí mà thôi....

Cánh Thiên Tinh, mày cũng nên tỉnh lại rồi!

Thiên Tinh không biết mình đứng lên bằng cách nào, hai chân vừa như đồ chì lúc này bỗng nhiên hoạt động cất bước, cố gắng xoay người chuẩn bị rời đi.

Sau lưng bỗng vang lên tiếng quát lạnh lẽo....

"Cánh Thiên Tinh! Tôi có cho phép cô đi sao?"

Thiên Tinh run lên nhưng không quay đầu lại. Nếu đã quyết định cùng Bạch Thiên Thiên kết hôn, anh còn gọi cô lại để làm gì?

"Đi lên lầu thu dọn đồ đạc của cô ngay. Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy bóng dáng của cô, cũng không muốn thấy bất kỳ thứ gì thuộc về cô ở đây nữa!" Hai mắt Thi Nam Sinh đang kiềm nén lửa giận, ẩn trong đó là sự vô tình và tàn nhẫn.

Thiên Tinh xoay người lại, trọn trừng mắt đón lấy ánh nhìn không hề che giấu rõ sự chán ghét của anh.

Cô không biết tại sao anh lại tức giận đến vậy, nhưng giờ phút này, cô thật sự muốn tìm hiểu nữa!

"Thiên tiên sinh, cảm ơn anh rất cuộc cũng chịu để tôi rời đi." Hồi phục lại tinh thần, Thiên Tinh rất cố gắng, rất nỗ lực che giấu nỗi đau nơi đáy mắt, nhìn anh nặn ra nụ cười nhưng khóe mắt đã ngân ngấn nước, "Hôm nay tôi đến vốn cũng muốn nói với anh chuyện này. Hiện tại, xem ra tôi cũng không cần nhiều lời thêm nữa."

Cô ta, cứ như vậy muốn đi? Nóng lòng muốn rời khỏi nơi này tới vậy sao?

Thi Nam Sinh siết chặt quả đấm, chỉ cảm thấy nụ cười đó của cô thật chói mắt.

Thiên Tinh không nói thêm gì nữa, chỉ thần nhiên nghiêng người, cố nuốt lệ bước ngang qua người anh đi lên lầu.

Cô biết, bắt đầu từ giây phút này, quan hệ giữa mình và Thi Nam Sinh đã thật sự kết thúc....

Mặc kệ thời gian qua, cô đã âm thầm yêu anh bao lâu đi chẳng nữa....

May mà Thiên Tinh vốn cũng không có đồ gì nhiều, bởi vì khi tới cô đã chuẩn bị trước sẽ có thể rời đi bất cứ lúc nào, cho nên chỉ mang đến vài bộ đồ đơn giản cùng sách vở. Cô rất nhanh đã thu thập xong và đi xuống lầu.

Mọi người ở dưới lầu ngược lên nhìn cô với mỗi tâm trạng riêng, chỉ trừ Thi Nam Sinh. Anh ngồi một mình trầm ngâm trên ghế sofa, đầu cũng không ngược lên một lần nào. Hoàn toàn không có ý muốn liếc nhìn đến cô.

Người làm trong nhà ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt đồng tình, như thể cô là người vợ đáng thương bị chồng ruồng bỏ đuổi ra khỏi nhà....

"Thiên Tinh, cháu đừng để bụng những lời A Sinh nói nhé." Thật lòng Bà Thi rất quý mến Thiên Tinh, cũng biết rõ tình cảm của Thiên Tinh dành cho con trai mình.

Sở dĩ lần trước chọn đúng cô để tiếp cận Thi Nam Sinh, cũng là do bà nhận ra được phần tình cảm đó. Cho nên hiện tại mới không đành lòng lên tiếng an ủi cô.

"Không sao ạ, những lời Thiên tiên sinh nói đều là sự thật." Thiên Tinh khẽ mỉm cười, ánh mắt lấp lánh sáng.

Bà Thi ngược lại nhất thời sững sờ, không biết phải nói gì thêm.

Bạch Thiên Thiên ở một bên này giờ cũng không ngờ mọi chuyện lại chuyển biến thành ra thế này. Trong bụng vui vẻ không thôi nhưng vẫn giả bộ thương cảm bước lên nắm tay Thiên Tinh.

"Thiên Tinh, nào giờ tôi vẫn xem cô như em gái mình vậy, ngày kết hôn của tôi và A Sênh, cô nhất định phải tới tham dự hôn lễ của chúng tôi đó nhé!"

Trái tim Thiên Tinh như bị ai khoan cho một lỗ, khó chịu đến mức khiến cô tưởng chừng không thể nào thở được.

Nhưng không muốn biểu hiện yếu đuối để nhận lấy sự khinh thường của anh trước khi đi, ráng nặn ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, "Hôn lễ của hai người, tôi sẽ không tham gia. Nhưng cũng xin chúc mừng cho hai người..."

Nghĩ một đằng nói một nẻo không ngờ lại khó mở miệng đến vậy.

Thiên Tinh đi ra khỏi biệt thự, đem hành lý cột lại ở yên sau xe đạp, sau đó mãi miết một mình đạp xe đạp chạy xuống núi.

Gió lạnh vù vù thổi tới từng cơn quất vào mặt, đau đến Thiên Tinh không kiềm nén được lệ chảy đầy mặt.

Cô không gờ tay lau nó đi mà để mặc cho từng cơn gió lạnh xua tan...

Chào tạm biệt Thi Nam Sênh....

Cũng không hẹn ngày gặp lại..... Thi Nam Sênh....

Cho đến đi bóng dáng của Thiên Tinh đã hoàn toàn biến mất khỏi biệt thự, thế nhưng Thi Nam Sênh vẫn còn ngồi đó không nhúc nhích.

Đáy mắt chứa đầy bão giạt khiến không ai dám đến gần anh lúc này.

Cô gái chết tiệt kia! Quả nhiên đã không thể đợi chờ được nữa, nóng lòng muốn rời khỏi mình như thế cơ đấy! Không kịp chờ đợi muốn đến bên cạnh Mộ Trầm Âm!

Còn chúc mừng sao? Chẳng lẽ, cô thật lòng mong muốn anh cưới người khác ư?

Bạch Thiên Thiên cùng bà Thi liếc mắt nhìn nhau, thận trọng rót cho anh ly nước, "Đừng tức giận, uống chút nước trước."

Tức giận?

Thi Nam Sênh cười lạnh, "Tại sao con phải tức giận?"

Vì Cảnh Thiên Tinh? Có đáng không? Cô ta chẳng qua là món hàng mình bỏ tiền ra mua, có phản bội anh thì có làm sao đâu chứ? Anh cũng đã sớm biết cuộc sống riêng tư của cô thoải mái cỡ nào rồi, cho nên có cần phải vì cô ta mà tức giận không?

Rõ ràng nghĩ vậy, nhưng không hiểu sao lồng ngực lại khó chịu đến nỗi, như bị ai đó nhét cho một đồng vải khiến anh cảm thấy hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.

Nuốt ực một ngụm nước lớn xuống, nhưng vẫn không thể nào xua tan được cái cảm giác đó, ngược lại còn cảm thấy buồn bực hơn.

Khốn kiếp!

Thiên Tinh xách theo hành lý vào cửa, Cảnh Kiến Quốc đang vui vẻ hí hửng ngồi đếm tiền ở nhà trước. Đây đã là lần thứ mười ông đếm số tiền này rồi.

Không ngờ số tiền này lại dễ có đến thế, chỉ mở miệng nói đại vài câu, Thi Nam Sênh đã cho ông gần mười ngàn tệ.

Nếu lần nào cũng được như thế này, vậy sau này mình không cần phải bôn ba đi kiếm tiền nữa, cứ bảo con gái đến chỗ đó lấy là được.

Xấp tiền dày cộm trên bàn khiến Thiên Tinh sững sờ. Tiếp theo đó, cô lập tức buông hành lý trong tay đi nhanh tới.

"Cha, tiền này ở đâu cha có?"

Cảnh Kiến Quốc thấy Thiên Tinh bước tới, ông vội vàng quơ hết tiền tính nhét vào túi.

Thiên Tinh lo lắng kéo ông lại, "Cha, cha mau nói cho con biết, số tiền này rốt cuộc ở đâu cha có?" Cô thật hoảng sợ không dám tưởng tượng.

Lần trước cha cũng đột nhiên mang về một khoản tiền không rõ nguồn gốc, ông còn lừa cô là do mình cá độ thắng được, kết quả là đã giật ví của người ta ở trên phố, cuối cùng phải ngồi hai năm tù. (chep... hết nói)

Một số tiền lớn thế này, nếu ông vẫn chứng nào tật nấy, chỉ sợ lần này không biết sẽ ngồi bao lâu.

"Tiền này là của cha! Mày không có tư cách xen vào." Cảnh Kiến Quốc hất tay Thiên Tình ra.

"Cha, tiền tài bất nghĩa chúng ta không thể sử dụng!" Thiên Tình gằn giọng lớn tiếng nói, sau đó vuron tay muốn đoạt lại xấp tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tại sao lại đợi cô cả đêm

Edit: TiêuKhang

Cảnh Kiến Quốc tránh thoát được, "Ai nói đây là tiền bất nghĩa! Mày tưởng cha mày là đồ ngu chắc, đi làm lại cái chuyện vớ vẩn kia à! Tiền này là sáng nay Thi Nam Sinh cho cha mày đấy!"

Thiên Tình ngạc nhiên hỏi, "Anh ấy cho cha? Sao anh ấy lại cho tiền cha?"

"Cha thấy thằng nhóc đó hình như đã thích con rồi. Hôm nay trời vừa sáng, đã thấy cậu ta lái xe tới trước cửa nhà. Con cũng biết đó, dạo gần đây đầu cha đau suốt, cho nên mới mở miệng hỏi cậu ta một ít...."

Thiên Tình vừa hoảng vừa giận, chỉ còn chưa rơi nước mắt nữa thôi, "Cha, chúng ta không phải ăn xin, sao cha có thể tìm anh ấy hỏi tiền như vậy được chứ? Cha cần tiền sao không chịu nói với con?"

Ở trước mặt anh, cô đã thăm đến nỗi ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không còn...

Không, phải nói là, kể từ khi cô dùng cách thức đó xuất hiện trong cuộc sống của anh thì tôn nghiêm cô đã sớm biến mất hầu như không còn rồi...

Chẳng trách anh lại chán ghét mình ra mặt như vậy....

"Tìm mày hỏi, tìm mày hỏi! Mày có thể giống được như cậu ta, vung tay liền cho mười ngàn tệ sao? Cha thấy thằng nhóc đó thích con thích đến mê mẩn luôn rồi. Thiên Tình à, con phải cố gắng một chút, tranh thủ đề...."

"Cha!" Thiên Tình cảm thấy nhục nhã lắm rồi, chỉ đành cắt ngang những lời kẻ tiếp của Cảnh Kiến Quốc.

Vành mắt cô ửng đỏ nhìn cha mình, "Cha, đưa tiền cho con, con sẽ mang đi trả cho người ta!"

Cảnh Kiến Quốc nắm chặt tiền trong tay, "Không được! Tiền này người ta đã cho cha rồi thì là của cha! Mày muốn trả thì tự lấy tiền mình mà trả đi."

Thiên Tình quá biết cha mình là hạng người gì, số tiền này chắc chắn ông sẽ không chịu trả lại.

Cô không thêm nói nữa, tức giận xoay người đi sắp xếp lại hành lý của mình.

Cảnh Kiến Quốc vừa thấy túi hành lý của cô, liền nhú mày hỏi, "Thiên Tình, chuyện này là sao? Chuyển hết đồ đạc về đây làm gì?"

Thiên Tình ngồi xổm trên đất tiếp tục sắp xếp đồ đạc, chưa xót mắt một lúc tâm trạng mới thực sự bình tĩnh lại.

Bình tĩnh đến khác thường, cho nên cô chỉ mở miệng: "Cha, con sẽ đem số tiền kia trả lại cho người ta. Từ nay về sau, con và Thi Nam Sinh sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa."

Giọng nói nghe không ra cảm xúc gì ở bên trong, chỉ có đôi môi hơi tái nhợt đã tiết lộ tâm trạng của cô giờ phút này.

Cảnh Kiến Quốc chết đứng một giây, một giây kẻ tiếp, kích động tóm lấy Thiên Tình từ trên mặt đất đứng lên, "Mày vừa nói gì?"

"Giao dịch của con và anh ta, đã kết thúc rồi...." Dường như cô phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể khó khăn thốt ra mấy chữ này.

"Kết thúc? Chẳng lẽ mày bị nó đuổi ra khỏi cửa rồi à?"

Đuổi ra khỏi cửa?

Bốn chữ này quá vô cùng chính xác. Cô thật đúng là bị đuổi ra khỏi cửa....

"Mày....Mày đúng là cái thứ nuôi tốn com tốn gạo mà!" Cảnh Kiến Quốc giơ tay định tát cho Thiên Tinh một cái, nhưng khi thấy ánh mắt của cô thì ông lại rú tay xuống, cảm thấy lồng ngực tức nghẹn mà không có chỗ để phát tác.

Ông đá văng đồng hành lý của Thiên Tinh, trong căn nhà cũ kỹ bỗng phát ra tiếng vang thật lớn, kinh động ai nghe cũng cũng hoảng hồn.

"Bà con hàng xóm đều biết bạn trai mày là đại gia có tiền. Bà mày còn tính theo mày vào biệt thự kia hưởng phúc lúc tuổi già. Còn mày thì giỏi rồi, biệt thự không ở được còn bị tổng cổ đi!" Cảnh Kiến Quốc nổi trận lôi đình, gân xanh giãn đầy mặt.

Thiên Tinh chỉ cảm thấy cõi lòng thê lương lạnh lẽo.

Sớm đoán được có ngày cha sẽ giận như thế này.

Cô cũng cảm thấy tâm mình như đã lạnh, ngay cả một câu cũng không muốn thanh minh.

Cô im lặng nhặt lên quần áo lẫn sách vở bị Cảnh Kiến Quốc đá văng đầy đất, xong xuôi hết mới mở miệng: "Cha, cha nên kiếm việc làm đi."

Cảnh Kiến Quốc hừ lạnh một tiếng, quơ lấy xấp tiền rồi hùng hùng hổ hổ đi ra cửa.

Căn nhà thoáng chốc chỉ còn lại mỗi mình Thiên Tinh.

Sững sờ nhìn bóng lưng cha biến mất, rốt cuộc không chịu được nữa cô từ từ ngồi khụy xuống nền nhà, cuộn chặt người lại vùi mặt giữa hai đầu gối, nấc nấc vài cái rồi bật khóc tức tưởi.

Sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Rốt cuộc bản thân cô đã làm sai điều gì?

Dọn dẹp mọi thứ xong đầu vào đó, lúc Thiên Tinh ôn tập đi học, vừa ra tới đầu ngõ thì gặp thám Vương hàng xóm ở sát bên nhà.

"Thím Vương, chào buổi sáng." Thiên Tinh gượng gạo chào hỏi.

Thím Vương gật đầu cười ha ha mới nói: "Thiên Tinh nè, cái người hôm qua lái xe hơi tới đây có phải là cậu bạn trai đã tặng cháu sợi dây chuyền kim cương gì đó không?"

"Dạ?" Thiên Tinh sùng sốt hỏi theo bản năng: "Thím Vương, thím nói người đó lái xe hơi sao?"

"Bảng số xe thì tôi không nhận ra. Chỉ nhớ biển số là A2888!"

"A2888?" Thiên Tinh trong lòng giật mình. Số xe này cô còn lạ gì nữa.

Mặc dù chỉ ngồi qua xe Thi Nam Sinh có vài lần, nhưng tối đêm nào cô cũng đều lặng lẽ ngồi trên cửa sổ âm thầm đợi chờ xe anh lái vào ga ra.

Từng con số rõ ràng đến mức như dùng dao khắc sâu vào lòng cô vậy....Nhưng sao anh lại tới nhà cô?

"Thím Vương, thím chắc không nhìn lầm chứ ạ?"

"Ờ, sao có thể nhìn lầm được chứ! Tôi còn đi qua đi lại nhìn cậu ta mấy lần mà. Sáng nay không phải cha cháu còn hỏi cậu ta hỏi tiền đó sao? Hôm qua cậu ta lái xe tới rồi đỗ xe ở trước nhà cháu cả đêm! Tôi ngủ nửa đêm có dậy mấy lần, mà lần nào cũng thấy cậu ta vẫn còn ở đó à."

"Cả đêm?" Thiên Tinh không thể tin nổi, nhịp tim cũng tăng tốc bất thường.

"Ừ. Sáng sớm bị cha cháu gọi dậy mới đi đó! Nhất định là đợi cháu rồi còn gì."

Những lời thím Vương nói không ngừng vang vọng mãi trong đầu Thiên Tinh.

Cô ôm túi sách đứng đó thật lâu như người mất hồn.

Thi Nam Sinh....

Tối hôm qua....Anh ấy đã ở đây đợi mình cả đêm sao? Có thật sự là đợi mình không? Vậy....Có thể có một chút nào....Là bởi vì anh đã lo lắng cho mình hay không....

Nhưng, nếu quả thật đúng là vậy, thì tại sao sáng nay anh lại nói ra những lời nhục nhã mình như thế....

Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Thiên Tinh sờ sờ điện thoại trong túi. Đột nhiên rất muốn gọi điện cho anh để hỏi xem về chuyện ngày hôm qua....

Nhưng mà....Còn chưa kịp kết nối, cô đã vội vàng cúp máy.

Cảnh Thiên Tinh! Còn gọi làm gì nữa chứ? Chẳng lẽ đã quên mới sáng nay mày đã bị đuổi đi như thế nào, đã quên bị anh làm nhục ra sao rồi à?

Chẳng lẽ gọi đến để nghe thêm một trận thóa mạ nữa sao?

Không! Cô không muốn!

Thiên Tinh cắn môi ép mình phải cắt điện thoại vào, tay cô không kiềm được run run.

Nếu đã không còn quan hệ gì với nhau, vậy hãy để cho tất cả mọi thứ cứ theo gió cuốn mà đi thôi...

Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không còn quan trọng nữa.

Vừa vào đến lớp học, thấy Tư Noãn mệt mỏi nằm nhoài ra bàn.

Thấy thiên tình bước vào, cô lười biếng hé hé mắt hỏi: "Hôm qua hẹn hò với đàn anh sao rồi, vẫn thuận lợi chứ?"

Tư Noãn không nhắc tới thì thôi, nhắc tới liền làm cho Thiên Tinh nhớ lại chuyện tối qua thiếu chút nữa đã bị Thi Nam Sinh bạo hành ở ngay rạp chiếu phim.

Chóp mũi cay cay, mím môi lắc lắc đầu, "Xem được nửa chừng thì bỏ về."

"Hả? Xảy ra chuyện gì? Phim dở lắm sao?" Tư Noãn lập tức ngồi thẳng dậy. Thiệt là lãng phí công lao khổ nhọc của mình mà!

"Không có." Thiên Tinh lấy tập sách ra, mới nhỏ giọng nói: "Xem được đến giữa chừng thì...anh ấy...bất ngờ xuất hiện."

"Thi Nam Sinh?" Tư Noãn chép miệng nói, "Tối hôm qua tự nhiên anh ta bất ngờ đến quán bar tìm cậu, do mình cũng tức quá nên mới nói cậu đi hẹn hò với bạn rồi, không ngờ anh ta lại chạy đi tìm cậu."

Thiên Tinh sững sờ, "Cậu nói, anh ấy đến quán bar tìm mình sao?"

"Ừm! Nhưng thấy cậu không có ở đó, nên cũng đi ngay luôn."

Từng ngón tay thon nhỏ để trên chồng sách của Thiên Tinh hơi siết chặt lại.

Suốt đêm qua anh luôn đi tìm mình? Nhưng tìm mình có việc gì?

"Nè, Thiên Tinh, sao chờ người ra vậy?" Tư Noãn quơ quơ tay ra trước mặt cô, thấy Thiên Tinh sắc tình hoàn hồn cô mới nói: "Mình nói thật nhé, mình thấy rất nghi ngờ, có phải Thi Nam Sinh đã thích cậu rồi chẳng? Hôm qua vừa nghe nói cậu hẹn hò với bạn đi xem phim, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi liền, rất khó coi."

Anh ấy thích mình? Có thể sao?

Trong mắt anh, sợ rằng ngoài Bạch Thiên Thiên ra, vĩnh viễn sẽ chẳng ai thay thế được!

Thiên Tinh khổ sở cười một tiếng, "Không thể nào. Noãn Noãn, mình và anh ấy....Kết thúc rồi...."

"Hả?" Tư Noãn kinh ngạc không thôi.

Thiên Tinh lặp lại một lần nữa, "Đã kết thúc rồi."

"Trời ạ, may mắn quá!" Tư Noãn vui mừng khôn xiết, bất chấp hình tượng tròn trắng mắt, "Cuối cùng cũng không cần lo lắng cho tương lai sau này của cậu có dính dáng gì với anh ta nữa rồi. Mình thấy đàn anh Ngũ cũng được đấy chứ, hay là cậu thử tìm hiểu anh ấy xem....À phải rồi, hôm kia mình mới quen được một anh bên hội nghiên cứu khoa học trông cũng lịch lãm phong độ lắm, còn có...."

"Noãn Noãn, tới giờ học rồi!"

Cô rất, rất bất đắc dĩ mà nhắc nhở.

Trong một thời gian ngắn, muốn cô phải đón nhận thêm một người khác nữa là hoàn toàn không có khả năng. Thiên Tinh rất hiểu rõ bản thân mình.

Chương 31: Hận nhất chính là bị phản bội

Edit: TiêuKhang

Suốt tiết học, Thiên Tinh cứ ngơ ngẩn như người mất hồn.

Tuy rằng lòng đã quyết tâm sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào với Thi Nam Sinh nữa, nhưng vẫn không sao dần lòng được lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua, rốt cuộc tại sao anh nôn nóng kiếm tìm mình như vậy?

Có chuyện gì gấp sao?

Chuông tan học vừa vang lên, Thiên Tinh liền đứng lên, "Noãn Noãn, mình ra ngoài gọi điện thoại một chút."

"Gọi cho ai vậy?" Tư Noãn theo bản năng hỏi.

Thiên Tinh không trả lời mà chỉ nắm chặt điện thoại, đứng bên ngoài cửa phòng học.

Chần chờ hồi lâu, mới quyết định bấm số gọi đi. Trước khi điện thoại được kết nối, cô vẫn luôn nín thở chờ đợi, không biết kế tiếp sẽ là chuyện gì chờ đón mình.

Điện thoại....Đồ ba hồi chuông thì có người nhận nghe....

Thiên Tinh thấy mình như ngưng cả thở, tay chống lên ban công cũng vô ý thước cuộn lại.

Cô tưởng rằng sẽ nghe được giọng của anh ngay sau đó, nhưng qua một lúc lâu mà đầu điện thoại bên kia chỉ có thấp thoáng tiếng thở nặng nề.

Cô nhất thời cũng không biết nên nói gì, ngay khi điện thoại vừa được kết nối thì trong đầu cô đã hoàn toàn trống rỗng. Vì vậy, cả hai đều không ai lên tiếng, nhân nại im lặng với nhau như đang đối diện nhau trên bàn cờ.

Rốt cuộc....

Đối phương hiển nhiên đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn.

"Cảnh Thiên Tinh, nếu cô còn im lặng nữa, tôi sẽ cúp máy đây!"

"Tôi có chuyện muốn hỏi anh." Thiên Tinh khê khàng lên tiếng. Tầm mắt khê nâng lên nhìn xuống lâu, nơi có các bạn học nhộn nhịp qua lại, trông rất vui vẻ rộn ràng.

"Nói đi." Thi Nam Sinh cảm thấy mình thật khó hiểu.

Nếu đổi lại là trước đây, bất kể người phụ nữ nào đã bị anh đuổi đi, cho dù chỉ là cuộc điện thoại, nghe anh cũng chẳng muốn nghe.

Vậy mà hôm nay, chắc bị quỷ nhập rồi!

Vừa thấy được số điện thoại của tiểu yêu tinh, anh gần như bốc máy ngay theo bản năng, khi bình tĩnh lại, anh phải cần mười giây để điều chỉnh bản thân.

Thiên Tinh liếm liếm đôi môi khô hốc, "Tôi muốn hỏi, tối qua anh tìm tôi có việc không?"

Cô còn dám nhắc đến chuyện tối qua?

"Ai nói tôi tìm cô?" Giọng anh lạnh lẽo đến khiến người khác phải rùng mình.

"Tư Noãn nói, anh có đến quán bar...."

Phải, là anh đến quán bar muốn tìm cô đi ăn tối. Nhưng kết quả thế nào? Cô lại cùng người đàn ông khác đi xem phim rất là vui vẻ!

"Đến quán bar thì sao?" Câu hỏi ngược lại của anh khiến những lời cô muốn hỏi đều bị nghẹn lại.

Đúng vậy, đến quán bar thì thế nào chứ? Nó cũng đâu đại biểu cho cái gì? Có lẽ, anh đến đó chẳng qua muốn uống ly rượu mà thôi...

Hà tất phải tự mình đa tình?

Thiên Tinh không hỏi chuyện anh đi tìm cô nữa. Chỉ mập mạp môi nói: "Khoản tiền của cha tôi, qua ít thời gian nữa tôi sẽ trả lại cho anh."

Thi Nam Sinh cười lạnh một tiếng, "Cảnh Thiên Tinh, đẹp ngay cái vẻ thánh thiện ngụy tạo của cô đi, quá nhảm rồi!"

Có lần anh còn từng ngu ngốc nghĩ cô gái này thật ngây thơ, non nớt chưa hiểu việc đời. Tuy đã không còn trong trắng, nhưng chuyện đó đối với anh mà nói cũng không đáng là gì.

Nhưng đêm qua cô quay lưng đến với Mộ Trầm Âm, quả thật đã khiến anh tỉnh ngộ.

Trong cuộc đời, anh hận nhất chính là bị người ta phản bội!

Cha, Bạch Thiên Thiên, hai người đã để anh ném đủ mùi vị bị phản bội rồi! Không ngờ, Cảnh Thiên Tinh cũng như thế.

Thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa anh đã động lòng vì cô....

Lời nói gay gắt của anh khiến chớp mũi Thiên Tinh hơi ê ẩm. Cô hít một hơi thật sâu, mới tìm lại được giọng nói của mình, nghiêm túc nói: "Thi tiên sinh, anh muốn nghĩ sao cũng được, tôi sẽ bằng mọi cách nhanh chóng trả lại số tiền đó cho anh."

Ngập ngừng một lúc, cô mới nhẹ nhàng nói ra hai chữ cuối cùng, "Tạm biệt...."

Suốt tuần đó, Thiên Tinh trở lại cuộc sống bình thường.

Những tưởng vẫn sẽ tiếp tục đi giao sữa cho biệt thự nhà Thi Nam Sinh, nhưng ngày hôm sau lại phát hiện anh đã hủy bỏ đơn đặt giao sữa.

Xem ra, anh thật sự không muốn gặp lại mình dù chỉ một khắc....

Như vậy cũng tốt.

Người kia, giống như vốn chỉ là một khách qua đường dừng chân trong đời cô, mặc dù đã đi qua, nhưng không hề tìm thấy được bất kỳ dấu tích nào.

Thi xong cuối kỳ, Thiên Tinh vội vã chạy tới bệnh viện. Trưa nay chị sẽ phẫu thuật, Thiên Tinh nhất định phải ở bên cạnh Văn Tinh.

"Thiên Tinh, dạo gần đây em làm việc vất vả lắm sao? Sao sắc mặt em nhìn tệ vậy. Trước ca phẫu thuật, Văn Tinh được gặp em gái mình, nhìn thấy khuôn mặt đã nhỏ nay còn gầy hơn của em gái cô đau lòng hỏi.

"Chị, chị đừng lo cho em, tại em lúc nào cũng nhớ đến chị đó, nhớ đến mập lên không nổi luôn. Nếu chị có thể nhanh nhanh khỏe lại thì em cũng sẽ tự nhiên tốt lên theo." Thiên Tinh nhẹ nhàng kéo bàn tay Văn Tinh qua nắm chặt trong tay.

Văn Tinh vui vẻ cười, "Lo lắng vớ vẩn, chẳng phải sắp phẫu thuật rồi sao? Em yên tâm, chị sẽ cố gắng vượt qua."

Cô ôm lấy Thiên Tinh vào lòng, "Chờ chị khỏi bệnh xuất viện rồi, em sẽ không còn phải mang gánh nặng nữa. Sau này, chị sẽ ra ngoài đi làm kiếm tiền, để em có thể yên tâm mà lo học hành."

"Không được. Chị, phẫu thuật xong ít nhất hai năm chị không được phép lao động." Thiên Tinh lắc đầu lo lắng nói, "Em không cho phép chị lao tâm lao lực nữa."

Phẫu thuật xong, đương nhiên là cơ thể rất yếu, sao chị có thể chịu nổi công việc quá vất vả?

"Con nhỏ ngốc này!" Văn Tinh chỉ cười, không muốn nói ra những lời khiến Thiên Tinh lo lắng.

Lúc hai người đang nói chuyện, có bệnh nhân trong phòng mở ti vi lên.

Đó là một cô gái trẻ tuổi, cô bé cầm điều khiển ti vi chuyển kênh để xem, chuyển tới chuyển lui cuối cùng dừng lại ở một kênh giải trí.

"Oa? Là Thiên Thiên thần tượng của mình kia!" Cô gái nhỏ kêu một tiếng, Thiên Tinh sững sờ, lực chú ý cũng không tự chủ buộc phải nhìn qua.

Trên ti vi đang trình chiếu một buổi họp báo. Mà Bạch Thiên Thiên là nhân vật chính đương nhiên không thể vắng mặt.

Cô bị giới truyền thông chen chúc bao vây, dưới ánh đèn flash nhìn cô vô cùng nổi bật và quyến rũ.

Cô tuyệt đối là một cô gái thập toàn thập mỹ....

Cũng khó trách, Thi Nam Sinh chung tình với cô nhiều năm như thế, một lòng một dạ chỉ chờ cô trở lại...

....

"Thiên Thiên, xin hỏi, cô ở Hollywood đang phát triển, tương lai vô cùng có triển vọng, tại sao cô đột nhiên muốn về nước phát triển vậy?" Ký giả đặt câu hỏi.

"Nước ngoài đương nhiên là không so được thổ địa của mình. Ở đây mới là nhà của tôi, dù cho tôi ở nước ngoài có nổi tiếng như thế nào, thì cũng có một ngày tôi sẽ quay trở về quê hương của mình." Cô dừng một chút, rồi sau đó trên mặt rạng ngời nụ cười hạnh phúc nói, "Cũng có rất nhiều lý do đã khiến tôi không thể không trở lại nơi này."

"Thi Nam Sinh tiên sinh là một trong những lý do đã khiến cô không thể không trở lại nơi này sao?"

Ba chữ nhạy cảm kia tiến vào màng nhĩ Thiên Tinh một cách dễ dàng.

Cô lạng người, muốn quay mặt đi không để ý tới nữa, nhưng bên tai thì nghe được rất rõ ràng.

"Dĩ nhiên tôi về là vì anh ấy rồi!" Bạch Thiên Thiên tự nhiên thừa nhận.

Giới truyền thông nhất thời xôn xao hẳn lên. Rồi sau đó, Bạch Thiên Thiên khoan thai đứng lên chậm rãi di chuyển tới một phương hướng, giới truyền thông cũng theo đi qua, sau đó....

Thiên Tinh trông thấy được anh....

Toàn thân cô như bị khuôn mặt điển trai kia hớp hồn, ngơ ngàng nhìn vào màn hình ti vi.

Trong ti vi, anh mặc áo sơ mi trắng, âu phục màu đen, bề ngoài đơn giản nhưng phong cách như mê hoặc người, nhìn anh cao xa dịu vợi khiến người ta có cảm giác không sao với tới được.

Giới truyền thông vừa thấy anh đều giống như gió bão lao về phía hai người bọn họ, chen nhau muốn phỏng vấn.

"Thi tiên sinh, xin hỏi, ông đặc biệt đến đây là vì cô Bạch Thiên Thiên sao?"

Sắc mặt Thi Nam Sinh khó coi cùng cực, nhưng chỉ lạnh nhạt đẩy ra microphone đưa đến trước mặt anh, mím môi không nói lời nào.

Giới truyền thông thì ngượng ngùng xấu hổ, ngược lại Bạch Thiên Thiên lại cười rất tự nhiên, còn thân mật nhích đến gần anh một chút, "Hai chúng tôi đã quyết định tổ chức lễ cưới vào hai tháng sau. Đến lúc đó, hy vọng tất cả mọi người có thể tới tham dự góp vui."

Kết hôn?

Mọi người lại xôn xao bàn tán....

"Clap, clap, clap, clap...." Là tiếng đèn flash điên cuồng lóe lên.

"Xin hỏi, tại sao hai người lại đột nhiên đưa ra quyết định này?"

"Hai người đã qua lại bao lâu rồi?"

"Có phải cô Bạch đã có 'cục cưng' rồi cho nên mới vội vã kết hôn phải không ạ?"

"Thi tiên sinh, xin hỏi vị hôn thê mà lần trước ông tặng 'Thiên Sứ Chi Dực' đâu rồi? Có phải tại cô ấy đi theo cậu hai họ Mộ kia, cho nên ông mới có niềm vui mới trong khoảng thời gian gần đây?"

"Anh ở tòa soạn báo nào?" Từ đầu đến cuối Thi Nam Sinh không hề lên tiếng, khi nghe đến vấn đề này, rớt cuộc anh cũng mở miệng.

Nhưng khi há miệng lại có ý gây khó dễ cho đối phương, sắc mặt âm trầm rất đáng sợ.

Ký giả lúng túng lạng lạng không biết nên nói gì, tự biết đã đá nhầm cây thiết bản không dễ chọc, lập tức ghen hống không đặt câu hỏi nữa.

Bạch Thiên Thiên không dám đắc tội với giới truyền thông, lập tức đứng ra hòa giải, mới có thể xem như không chế được cục diện.

Thiên Tinh ngơ ngàng nhìn màn ảnh cho đến khi buổi phỏng vấn kết thúc rồi chuyển sang kênh quảng cáo, khi đó cô mới ổn định lại tinh thần.

Tầm mắt cũng mơ hồ không rõ....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Có thai...

Edit: TiêuKhang

Nghe cô gái kể bên ríu rít vui mừng kể với mẹ cô bé, "Mẹ, chị Thiên Thiên chúng ta cuối cùng cũng đi lấy chồng rồi! Họ đúng là xứng đôi, phải không mẹ? Chồng chị ấy vừa giàu có lại đẹp trai nữa! Đợi đến ngày họ kết hôn, con nhất định sẽ rủ thêm bạn bè để đến chúc mừng chị ấy."

"Được, nếu đến lúc đó con hết bệnh, mẹ sẽ cùng đi với con."

Phải, họ quả thật rất xứng đôi...

Thiên Tinh khẽ cười, cố ép nước mắt chảy ngược vào lòng.

"Thiên Tinh, em không sao chứ?" Lúc này Văn Tinh mới phát hiện Thiên Tinh có gì đó là lạ, không khỏi lo lắng hỏi.

Không muốn để chị lo lắng, Thiên Tinh ổn định lại tâm trạng, mới lắc đầu nói, "Chị, em không sao, chỉ là gần đây phải thi cuối kỳ, học bài nhiều nên em thấy hơi mệt."

"Giờ đã thi xong rồi, không còn nhiều áp lực nữa, em nên nghỉ ngơi dưỡng sức cho mau khỏe." Văn Tinh cũng không nghi ngờ gì.

"Em biết rồi." Thiên Tinh mỉm cười gật đầu.

Bác sĩ đúng lúc này đẩy cửa đi vào, "Cảnh Văn Tinh, các bước kiểm tra đều đã làm xong, bây giờ chuẩn bị vào phẫu thuật, cô chuẩn bị nhé."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Vừa nghe chị sắp vào phòng mổ, Thiên Tinh nào còn tâm tình để nghĩ tới chuyện tình cảm? Vội vàng cầm tay Văn Tinh, "Chị, đừng sợ, em sẽ luôn ở ngoài cửa đợi chị..."

Cảm nhận được bàn tay hơi hơi run của Thiên Tinh, Văn Tinh buồn cười vỗ vỗ em gái an ủi nói, "Em cũng đừng khẩn trương. Yên tâm, chị em kiên cường hơn em tưởng nhiều lắm đấy."

"Dạ. Nhất định chị sẽ làm được." Thiên Tinh khích lệ nhìn Văn Tinh, "Chị muốn ăn gì không, lát nữa em mua cho chị."

"Không cần đâu, mổ xong sẽ chẳng muốn ăn gì cả."

Cũng phải. Thiên Tinh cũng không miễn cưỡng nữa, hai người nói chuyện thêm một lúc thì bác sĩ đến đẩy Văn Tinh vào phòng mổ.

Cuộc phẫu thuật kéo dài suốt năm tiếng.

Thiên Tinh cũng sốt ruột đi tới đi lui bên ngoài cửa suốt năm tiếng đồng hồ, một giọt nước cũng không đọng tới.

Mãi mới chờ đến lúc đèn phòng mổ phụt tắt. Văn Tinh được đẩy ra ngoài, bác sĩ cho cô biết ca phẫu thuật rất thành công, cuối cùng Thiên Tinh cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả mọi chuyện, cuối cùng rồi cũng như cát bụi phù bay đi.

Suốt mấy ngày liền, Thiên Tinh chạy qua chạy lại ở ba nơi, từ nhà tới bệnh viện rồi quay trở lại đi làm. Bạn tới mất tới mỗi khiến cô đã tạm thời quên đi người đó, cũng tạm quên đi vết thương lòng...

Nhưng thỉnh thoảng vào mỗi đêm khuya, khi chỉ còn một mình, ở một vị trí nào đó nơi ngực vẫn sẽ khiến cô khe khẽ nhói đau...

Chớp mắt, thời gian hai tháng trôi qua rất nhanh. Văn Tinh đã được xuất viện.

Mà tin tức Bạch Thiên Thiên và Thi Nam Sinh sắp kết hôn, dường như đã lan rộng khắp nơi, Thiên Tinh không muốn để ý cũng khó.

Còn có năm ngày....

Còn có năm ngày, người đàn ông đó, ngay cả tư cách thương nhớ vụng trộm cô cũng không có....

"Hừ! Một đứa con gái nhà lành, lại chẳng sánh bằng một chiếc xe buýt công cộng!" Lúc ăn cơm tối, hiềm hoi lắm một nhà ba người mới cùng ngồi dùng bữa cơm chung, thế nhưng Cảnh Kiến Quốc không nhìn được lại bắt đầu hờn trách bóng gió.

Thiên Tinh sùng sốt. Ngay sau đó liền đoán ra, có lẽ cha đã đọc được bài báo sáng nay.

Càng gần tới hôn lễ của họ, giới báo chí càng đăng sôi nổi hơn.

Thiên Tinh lo sợ Văn Tinh biết được sự thực, vội vàng chuyển mắt cho Cảnh Kiến Quốc, "Cha, ăn cơm trước đi đã, thức ăn nguội rồi. Đây đều là mấy món ruột của chị không đó."

Cô gấp miếng thịt kho tàu bỏ vào chén của cha, nhưng lòng dạ Cảnh Kiến Quốc giờ phút này đang ghen một bụng hỏa, làm gì chịu nể mặt con gái?

"Ăn, ăn, ăn, ăn cái gì nữa mà ăn? Làm sao còn tâm tình để nuốt trôi nữa!" Cảnh Kiến Quốc dằn mạnh đôi đũa xuống bàn, hai chị em cô hiển nhiên đã sớm quen với tính khí nóng nảy này của ông, nên cũng không tỏ ra sợ hãi gì.

Nhưng Thiên Tinh lại cảm thấy vô cùng bất an, nếu lỡ như chị biết được chuyện giữa mình và Thi Nam Sinh...

Không đợi cô lo lắng lâu, Cảnh Kiến Quốc đã lên tiếng day nghiến cô, "Thiên Tinh, sao mày còn có thể bình tĩnh như vậy được hả? Mày không nghĩ tới việc đi giành cậu ta về sao?"

"Cha!"

Giành?

Cô lấy quyền gì mà giành với người ta?

Người đàn ông đó cho tới bây giờ cũng không thuộc về cô! Cô có tư cách gì để giành đây?

"Con vịt đã bỏ vào nồi đun sôi còn để cho nó bay, uổng công mày còn bỏ tâm tư bận rộn chăm bẵm nó. Ôi trời ơi, tao chỉ nghĩ mãi không hiểu, lúc bị thằng đó đuổi ra khỏi cửa, sao mày không mang ‘Thiên Sứ Chi Dực’ theo luôn chứ? Nếu mang theo thì bây giờ giờ chúng ta đã không cần phải lo nữa rồi!"

"Cha, nó không phải đồ thuộc về con...." Cô không thể nhận, cũng không muốn nhận...

Thiên Tinh, bắt đắc dĩ lặp lại một lần nữa.

"Cha, Thiên Tinh, rốt cuộc hai người đang nói gì vậy? Cái gì đuổi ra khỏi cửa, cái gì ‘Thiên Sứ Chi Dực’?" Văn Tinh đã phát hiện ra điểm bất thường, buông chén xuống ngạc nhiên hỏi.

Trái tim Thiên Tinh như bị ai siết lại, chiếc đũa cầm trong tay cũng hơi hơi run lên.

Nếu như Văn Tinh biết tất cả mọi chuyện, nhất định chị ấy sẽ rất rất thất vọng về mình...

Há miệng đang tính lên tiếng giải thích, nhưng bỗng cảm thấy ngực xông lên một trận ợ chua, khiến cô không thể nào kiềm nén được.

Chưa kịp nói gì lập khắc buông chén đũa xuống chạy vào toilet, nằm sấp trên bồn rửa mặt nôn thốc nôn tháo.

Tình trạng này thường xuyên xuất hiện không biết đã là lần thứ mấy trong tháng này rồi...

Dạ dày có vấn đề sao?

"Thiên Tinh, em không sao chứ?" Văn Tinh cũng vội vàng đi vào xem, bụng ỉu nước đưa cho cô với vẻ mặt lo lắng.

Thiên Tinh cố ép mùi vị khó chịu kia xuống, đón lấy ly nước súc miệng xong mới có chút sức lực khoát tay, "Chị, em không sao. Có lẽ do đã ăn trứng đồ gì thôi, ngày mai em đi làm kiểm tra dạ dày xem sao."

"Ăn trứng đồ bậy?" Cảnh Kiến Quốc cũng theo tới, "Cha và chị mày vẫn ăn chung đây, nhưng có hề gì đâu!"

Nói đến đây, Cảnh Kiến Quốc bỗng dưng khựng lại, không biết ông nghĩ đến cái gì mà hai mắt đột nhiên sáng lên.

"Thiên Tinh, chẳng lẽ con đã mang thai rồi sao?"

"Cái gì?" Người lớn tiếng thốt lên là Văn Tinh.

Mà Thiên Tinh....Lại bởi vì câu suy đoán này của cha mà cả người như bị mộng du đứng ở đó.

Chương 33: Đã có em bé, phải chịu trách nhiệm

Edít: TiêuKhang

Mà Thiên Tình....Lại bởi vì câu suy đoán này của cha mà cả người như bị mộng du đứng ở đó.

Đạo gần đây cô quá bận, thậm chí còn có ý định dùng công việc để làm tê dại bản thân, vì bận quá nên cũng quên mất, đã hai tháng rồi không thấy kinh nguyệt tới!

Trời ơi! !

Sắc mặt cô lập tức trắng bệch, môi cũng run lên bần bật.

Không! Chuyện này sao có thể!

Rõ ràng anh luôn sử dụng các biện pháp an toàn, cũng có nhiều lúc quá vội nhưng những lần đó cô đều có uống tránh thai đáng hoàng.

Chẳng lẽ giữa chừng bao bị rách hay sao? Nhưng chuyện đó hoàn toàn không có khả năng!

Bởi vì sau lần đầu tiên giảng dạy anh, thì từ đó về sau mỗi lần làm xong, anh đều rất cẩn thận tra xét, căn bản không cho cô bất kỳ cơ hội nào để lưu lại mầm mống.

Vậy rốt cuộc bị làm sao?

Lỡ như thật sự có em bé, vậy phải làm sao bây giờ?

Mấy ngày nữa anh sẽ kết hôn, con của cô, vĩnh viễn sẽ không có cha....

"Cha, cha đừng nghĩ lung tung...Con...Chắc chắn sẽ không có thai đâu. Ngày mai con sẽ đến bệnh viện kiểm tra." Chưa bao giờ cô cảm thấy sợ hãi như vậy, tay chống trên bệ rửa mặt không kiềm được phát run.

So với sự hốt hoảng của cô, ngược lại trong lòng Cảnh Kiến Quốc lại vui sướng không thôi, ông đang im lặng để tính toán những bước tiếp theo.

Nếu Thiên Tình thật sự mang thai, vậy nhà họ Cảnh này từ rày trở đi sẽ một bước lên mây rồi!

"Thiên Tình, cha, rốt cuộc hai người đang nói gì vậy? Con nghe mà chẳng hiểu gì cả? Thiên Tình, mới trước đó em còn nói với chị là em chưa có bạn trai, tại sao bây giờ lại dẫn đến mang thai?" Văn Tình quả thực mờ mịt chẳng hiểu gì.

"Chị...." Thiên Tình không biết nên giải thích như thế nào mới phải.

Cảnh Kiến Quốc đẩy Văn Tình một cái, "Con đừng hỏi nhiều nữa. Ngược lại chuyện này là một chuyện tốt, mang thai được mới tốt, chỉ lo không phải mới sợ."

"Cái gì mà mang thai mới tốt chứ? Cha! Thiên Tình còn chưa có kết hôn, nếu thật mang thai, cha bảo sau này em con sao lập gia đình được nữa?" Sắc mặt Văn Tình lập tức trở nên nặng nề, cô dùng chân nhìn Thiên Tình."Thiên Tình, em hãy cho chị biết, cha của đứa bé này là ai?"

Lòng dạ Thiên Tình vừa rối bời vừa lo sợ vì chuyện quan trọng vậy mà mình không hề hay biết gì. Cô trả lời không được, chỉ lác đầu thì thảo nói: "Chị...Đợi ngày mai kiểm tra xem kết quả thế nào rồi hãy nói....có được không?"

Nhìn dáng vẻ khó chịu lẫn khổ sở của Thiên Tình, lòng Văn Tình bỗng mềm đi, cũng nhận ra giọng điệu nói chuyện vừa rồi của mình có phần hơi gay gắt.

Còn rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng cảm thấy lúc này Thiên Tình không thích hợp nghe.

Chỉ đành đưa tay ôm chặt em gái, vỗ lưng em như dỗ dành một đứa bé, "Em đừng sợ, đừng sợ nha....Ngày mai chị sẽ đi với em tới bệnh viện. Mặc kệ kết quả có ra sao, em vẫn còn có chị ở đây...."

Lời an ủi nhỏ nhẹ dịu dàng khiến chớp mũi Thiên Tình cay xè, úp mặt lên vai Văn Tình suýt không kiềm được mà bật khóc.

Cuộc đời này, cũng chỉ có chị là nơi để cô nương tựa....

Sáng sớm, Cảnh Kiến Quốc bất chấp bỏ mặc công việc, một mình âm thầm đi đến tòa nhà tập đoàn Thi thị.

"Thưa ông, xin hỏi ông tìm ai?" Nhân viên quầy lễ tân ngăn ông lại ngay tại đại sảnh.

Cảnh Kiến Quốc vênh vào tự đắc liếc cô gái một cái, "Tôi tìm cấp trên của các người!"

"Xin lỗi, quản lý chúng tôi không có ở đây."

"Quản lý? Người tôi tìm là Thi Nam Sênh, tổng giám đốc của các người. Bảo cậu ta xuống gặp tôi ngay!"

Sắc mặt nhân viên quầy lễ tân càng thêm khó coi, mỗi ngày có tới mấy chục người đến tìm tổng giám đốc bọn họ, nhưng chưa từng thấy ai ăn mặc bình thường như vậy tới tìm cả.

Đối phương đoán rằng ông muốn đến gây chuyện, vì vậy nói: "Thật sự rất xin lỗi, muốn gặp tổng giám đốc của chúng tôi, xin ông vui lòng hẹn trước."

"Còn hẹn trước?" Cảnh Kiến Quốc nóng nảy quát lớn, "Trương lai cậu ta sẽ trở thành con rể của tôi, tôi là ông ngoại của con cậu ta! Cha vợ muốn gặp con rể còn phải hẹn trước á, chuyện này lần đầu tôi mới nghe đây!"

Giọng Cảnh Kiến Quốc nói chuyện oang oang, mọi người chung quanh ai nấy nghe xong cũng đều che miệng cười trộm.

"Có ai mà không biết chủ tịch Bạch thị mới là cha vợ của Thi tổng chúng tôi?" Nhân viên quầy lễ tân lạnh lùng hừ một câu: "Bảo an, đưa người gây rối này đi ra ngoài!"

"Oái oái, tôi cảnh cáo các người, tốt nhất các người đừng nên làm ầu ẻnh....Con rể tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.... Các người chờ đó, xem tôi mà không bảo con rể tôi đuổi việc các người....Oái oái...." Sau vài tiếng kêu đau chói lói, Cảnh Kiến Quốc bị vài tên bảo vệ lực lượng trực tiếp xách lên ném ra ngoài.

Ông bò dậy hùng hục hổ hủ mắng mả vài câu, tính xông vào nữa nhưng đã bị nhân viên bảo an chặn lại.

Thấy bị ngăn cản, ông đành phải hậm hực sờ sờ mũi rồi bỏ đi. Cũng may....Ông còn có một cách khác.

Nép sang một góc, bấm số gọi điện thoại cho bà Thi.

"Thị phu nhân, ời chào, chào bà chào bà....Tôi là cha của Cảnh Thiên Tinh....Dạ, bà cũng biết khoảng thời gian trước con trai bà có qua lại với con gái tôi đây.... Dạ, tôi cũng biết cậu ta sắp kết hôn rồi, tôi chỉ muốn nói với bà chuyện này, Thi gia bà hiện đã có hậu rồi....Đúng vậy, đúng vậy! Là phúc phận của Thiên Tinh chúng tôi, nó đã mang thai con của con trai bà rồi! Dạ.... Được, được, được, vậy chúng tôi chờ các người...."

Thiên Tinh từ bệnh viện về đến nhà, ngồi ở phòng chỉ có thể bất lực nắm chặt tay Văn Tinh mà không biết làm sao.

Lời bác sĩ nói, không ngừng vang dội ở bên tai.

"Cô Cảnh, chúc mừng cô. Em bé đã được tám tuần rồi."

"Nếu cô nhất định không muốn sinh đứa bé này, thì hãy nên quyết định nhanh, để qua thời gian nữa sẽ không tốt."

....

"Thiên Tinh, em đừng sợ." Đây cũng là lần đầu tiên Cảnh Văn Tinh gặp phải tình huống thế này. Thật ra cô cũng không khá hơn Thiên Tinh là bao, nhưng ở trước mặt em gái cô không thể không ra vẻ bình tĩnh sáng suốt, "Đứa bé không phải còn cha sao? Chúng ta đi tìm cha nó! Em hãy nói cho chị biết, cha nó là ai?"

Thiên Tinh sững sờ ôm lấy phần bụng vẫn còn bằng phẳng, nghe được lời Văn Tinh nói mà cô kinh ngạc trong giây lát.

Sau đó gần như lập tức lắc đầu, "Chị, em không thể đi tìm anh ấy...."

"Tại sao không thể? Đứa bé là do anh ta tạo ra, anh ta nhất định phải gánh lấy cái trách nhiệm này chứ!"

Thiên Tinh thấy mũi hơi cay cay, "Chị....Không tới bốn ngày nữa, anh ấy sẽ kết hôn rồi...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Không muốn giữ đứa bé này

Edit: TiêuKhang

Thiên Tình thấy mũi hơi cay cay, "Chị....Không tới bốn ngày nữa, anh ấy sẽ kết hôn rồi..."

Văn Tinh lặng người ngay tại chỗ. Thật lâu mới hoàn hồn, nhìn em gái nói, "Thiên Tình, em đừng khờ quá. Chẳng qua chỉ là sắp kết hôn, chứ đâu phải là đã kết hôn rồi đâu. Bây giờ em còn có em bé, em lại càng có tư cách để kết hôn với anh ta hơn bất kỳ ai khác!"

"Chị, em không thể phá hoại hạnh phúc của anh ấy...." Thiên Tình nắm chặt tay Văn Tinh, giống như đang chênh vênh giữa biển bắt được một bè gỗ, lòng bàn tay lạnh lẽo như mất đi độ ấm. (Đọc tới đây có thể các bạn sẽ cho rằng nữ 9 tháng mầu, riêng mình thì mình nghĩ khác. Với một ng có lòng tự trọng thì thà họ chấp nhận ôm đau khổ kg có được, chứ kg mún dùng trách nhiệm để ràng buộc ng khác)

"Em bây giờ không phải đi phá hoại hạnh phúc của anh ta, mà là em đi tranh thủ hạnh phúc cho mình! Thiên Tình, chị biết em tốt bụng, nhưng tốt cũng có giới hạn thôi em à! Ít nhất, em phải tốt với bản thân mình, tốt với đứa bé trong bụng em trước!" Văn Tinh còn kích động hơn cả Thiên Tình.

Nhưng Thiên Tình vẫn lắc đầu.

Nói vui một chút, nếu anh đồng ý hủy bỏ lễ cưới với Bạch Thiên Thiên, mà lựa chọn chịu trách nhiệm với đứa bé của cô, vậy anh cũng sẽ không thể có hạnh phúc.

Cái hạnh phúc mà anh muốn, sợ rằng cô không cho nổi. Kết quả cuối cùng, chắc chắn sẽ là hối hận cả đời....

"Chị, đứa bé này vĩnh viễn em sẽ không nói cho anh ấy biết."

Văn Tinh tức giận nhũn mày, trách Thiên Tình sao ngốc quá, "Tê bào não em bị ứng rồi sao?"

"Anh ấy và vợ sắp cưới của mình là mối tình đầu của nhau, anh ấy cũng đã đợi người đó nhiều năm rồi. Cuối cùng bây giờ đôi phương đã đồng ý gả cho anh ấy. Hạnh phúc mà anh ấy hằng mong ước nay đã nằm trong tầm tay. Nếu em chen chân vào có phải quá độc ác hay không? Chị, em không muốn mình trở thành người ích kỷ như thế...."

"Em....Em đúng là đứa ngốc mà! Em cảm thấy em làm vậy là ích kỷ, vậy trong lòng anh ta rõ ràng đã yêu người khác, nhưng lại để em mang thai đứa con của anh ta, gây ra chuyện như thế, vậy anh ta có ích kỷ không?" Văn Tinh cảm thấy vừa giận mà cũng vừa đau lòng.

Thiên Tình rũ xuống hàng mi thật dài, "Chị, chuyện này không thể trách anh ấy...."

Ban đầu, khi cả hai đến với nhau đều đã nói rất rõ ràng. Hơn nữa, có đứa bé này cũng là chuyện ngoài ý muốn, anh hoàn toàn có dùng đầy đủ các biện pháp tránh thai.

Nếu quả thật muốn trách, có lẽ chỉ có thể trách cô đã mua nhầm viên thuốc tránh thai đã hết hạn sử dụng.

"Chuyện đến nước này rồi mà em còn nói tốt cho anh ta!" Văn Tinh thật sự hết cách bởi cô em ương bướng này, chỉ đành bất lực thờ dài, bình tĩnh nhìn Thiên Tình nói, "Vậy em nói cho chị biết, bây giờ em tính làm sao? Muốn sinh đứa bé này ra và tự mình nuôi con?"

Thiên Tình chỉ biết im lặng trước mấy vấn đề Văn Tinh hỏi.

Đứa bé này, cô có thể làm sao? Thật sự cô rất muốn rất muốn có nó, nhưng cô đủ khả năng đó sao?

Không nói đến hiện tại cô còn chưa kết hôn, những lời đồn đãi thêu dệt kia đáng sợ cỡ nào, cô có thể chịu đựng nổi hay không, chỉ với nhà cửa túng thiếu lúc này thôi, cô đã không đủ khả năng rồi.

Chị vừa phẫu thuật xong, thuốc men và điều dưỡng sau hậu phẫu vẫn còn cần một số tiền lớn, mà cô lại là trụ cột trong gia đình. Một khi cô mang thai rồi sinh ra đứa bé, sẽ mất một khoảng thời gian rất dài không thể đi làm, chứ đừng nói đến phải ôm đồm quá nhiều việc làm cùng lúc.

Một khi tình huống trở nên khó khăn như vậy, không đơn giản chỉ là chị không thể điều dưỡng tốt được, mà e là ngay cả đứa bé cũng khó mà sống nổi.

Chớp mũi Thiên Tình cay cay, bàn tay đặt trên bụng run rẩy tái nhợt.

Đối mặt với câu hỏi mới vừa rồi của chị, cô hít một hơi thật sâu, khó khăn thốt ra mấy chữ, "Chị.... Đứa bé này....Em không muốn!"

Lời vừa dứt, hốc mắt lập tức ửng đỏ. Cô nhắm mắt lại, cố nuốt ngược đau khổ vào lòng.

Con ơi.... Không phải mẹ không thương con, mà là mẹ không muốn để con chào đời rồi cùng chịu cảnh khổ với mẹ....

Văn Tinh không ngờ Thiên Tinh sẽ đưa ra quyết định này, sững sờ một lúc, mấp máy môi, muốn mở miệng khuyên ngăn vài lời, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh trong nhà hiện nay, nếu cứ miễn cưỡng sinh ra đứa bé sẽ chỉ càng làm khổ Thiên Tinh thêm thôi.

"Nếu em thật sự không muốn tìm cha của đứa bé, vậy chị sẽ ủng hộ quyết định này của em. Dù sao.... Không có con, sau này em còn có thể tìm được hạnh phúc khác cho mình."

Tìm kiếm hạnh phúc khác?

Thiên Tinh cười khổ. Hạnh phúc của cô, chỉ sợ không ai có thể cho được....

"Chị, nếu đã nghĩ thông suốt rồi, vậy giờ chúng ta hãy đến bệnh viện đi...." Cô sợ nếu trì hoãn thêm chút nữa, mình sẽ hối hận, sẽ đổi ý.

"Em phải suy nghĩ kỹ."

"Dạ." Thiên Tinh lần nữa gật đầu.

Lúc này, hai chị em mới mới quay trở lại bệnh viện lần nữa.

Bệnh viện hiện có rất nhiều người qua qua lại lại.

Văn Tinh hỏi cô, có cần gọi cho cha của đứa nhỏ một cú điện thoại không, khiến Thiên Tinh không khỏi nhớ lại buổi nói chuyện vào cái đêm đầu tiên khi ở cùng Thi Nam Sinh.

Anh nói là: Cô còn chưa đủ tư cách để có con của tôi!

Nghĩ vậy trái tim liền quặn đau dữ dội, Thiên Tinh lập tức từ chối.

Văn Tinh cũng không khuyên nữa, phụ giúp Thiên Tinh chạy lên chạy xuống làm một số giấy tờ cần thiết, sau đó an ủi cô, "Một lát em đừng sợ, chị luôn ở ngoài cửa đợi em, chị đã dặn cha hầm gà cách thủy cho em rồi."

Thiên Tinh tựa vào vai Văn Tinh, càng gần tới giờ vào làm phẫu thuật, sự khủng hoảng và tiếc nuối càng lấp đầy đáy lòng cô.

Nước mắt không kiềm được thấm ướt cả hốc mắt.

"Cánh Thiên Tinh là ai?"

Có y tá bước ra đọc tên.

Thiên Tinh vội vàng đứng lên, sắc mặt tái nhợt nói, "Là tôi...."

"Vâng, mời theo tôi." Y tá kia nói xong, Thiên Tinh quay đầu lại liếc nhìn Văn Tinh mới cúi đầu đi theo sau.

Bước qua cánh cửa này, một chút liên hệ cuối cùng còn với Thi Nam Sinh cũng đã bị chặt đứt....

Cũng tốt....

Bọn họ vốn nên như vậy. Không còn bất kỳ liên quan, cũng không bị cản trở....

"Đến đây, nằm xuống, cởi quần ra." Vị bác sĩ nữ hiển nhiên đã quen với những chuyện như thế này, giọng nói lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm nào, khiến Thiên Tinh không khỏi rùng mình một cái.

Kiên trì nhắm mắt nằm trên bàn giải phẫu, chỉ cảm thấy một luồng lạnh buốt từ sống lưng nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân.

Đèn đột ngột phụt sáng chiếu thẳng vào đỉnh đầu cô.

Bác sĩ mang lên khẩu trang chuẩn bị xong tất cả dụng cụ cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cho anh niềm vui bất ngờ

Edit: TiêuKhang

Bác sĩ mang lên khẩu trang chuẩn bị xong tất cả dụng cụ cần thiết.

Trần Thiên Tinh rí ra từng lớp mồ hôi lạnh, ánh mắt hiện lên chút hoảng sợ. Bàn tay đang cời quần run lên bần bật, còn chưa chuẩn bị xong đã nghe âm thanh kinh hoàng của cô y tá bên ngoài cửa truyền đến, "Thật xin lỗi, thưa bà, nơi này là phòng giải phẫu, bà không thể vào!"

"Tránh ra! Cháu của tôi đang ở trong đó."

Giọng nói này....

Thiên Tinh giật bắn người. Đây không phải là bà Thi sao?

Vẫn chưa hoàn hồn thì một bóng người đã tiến vào.

"Thiên Tinh, cháu không được làm vậy!" Bà Thi chạy tới bắt lấy bàn tay Thiên Tinh. Quay đầu lại nói với bác sĩ: "Bác sĩ, ca phẫu thuật này chúng tôi không làm nữa."

"Được, nhưng phải đóng phí đầy đủ." Bác sĩ rất dứt khoát nói.

"Chuyện đó là đương nhiên rồi." Lúc này Bà Thi mới quay đầu lại nói với Thiên Tinh, "Mau, mau ngồi dậy cời đồ bệnh ở trên người ra trước, chúng ta ra ngoài rồi hẵng nói."

"Nhưng, bà Thi, tôi..."

"Thiên Tinh, cháu yên tâm. Có bác ở đây, không ai dám bạc đãi cháu đâu. Đứa nhỏ này là của nhà họ Thi, về sau cháu cũng chính là người của nhà họ Thi chúng tôi."

Thiên Tinh đang tính mở miệng nói thì Cảnh Kiến Quốc đã vọt vào, không nói hai lời túm lấy Thiên Tinh đi ra ngoài.

Ra đến ngoài hành lang dài, mới bắt đầu mắng cô, "Sao mày lại không có đầu óc như thế chứ hả? Đây là sinh mạng của người nhà họ Thi, mà mày cũng dám bỏ sao? Cha nói cho mày biết, dù thế nào mày cũng phải sinh đứa nhỏ này ra cho cha."

Cảnh Kiến Quốc quờ mắng vài ba câu, rồi quay đầu lại nịnh nọt ân cần tươi cười với bà Thi, "Bà yên tâm, con gái của tôi rất ngoan, chuyện gì cũng chịu nghe tôi cả."

"Cha, bà Thi, đứa nhỏ này con thật sự không thể giữ." Rốt cuộc Thiên Tinh mở miệng nói, nhưng vẫn khẳng khái giữ quyết định ban đầu.

Văn Tinh liếc nhìn cô, cũng là người duy nhất có thể hiểu tại sao em gái mình làm như vậy, chỉ có Cảnh Kiến Quốc là mặt mày như đưa đám.

Ngược lại trong lòng bà Thi cảm thấy nóng nảy, hỏi Thiên Tinh: "Thiên Tinh, có phải cháu bị uất ức gì hay không? Nếu có cứ nói với bác, bác sẽ làm chủ cho cháu!"

Văn Tinh nghe bà Thi đã lên tiếng như vậy, liền giành nói trước em gái: "Bà Thi, em gái tôi tâm tính nó hiền lành, biết không lâu nữa con trai ba sẽ kết hôn với người tình trong mộng của anh ta, cho nên, nó mới không muốn sinh ra đứa bé này để chen vào phá hoại tình cảm của người khác. Dĩ nhiên, nếu như con trai bà vừa muốn kết hôn, vừa muốn em gái tôi làm bà mẹ đẻ mướn, thì đừng nói là Thiên Tinh, mà tôi và cha tôi, đều sẽ không đồng ý để nó sinh đứa bé này ra đâu."

"Hả, đừng nói lung tung! Ai nói cha không đồng ý?" Cảnh Kiến Quốc trợn mắt nhìn đứa con gái lớn.

"Cha." Cảnh Văn Tinh quát lại cha một câu. Sau đó chuyển mặt nhìn về phía bà Thi.

Bà Thi chỉ dịu dàng mỉm cười, an ủi vỗ vỗ lên tay Thiên Tinh, "Cháu yên tâm, con trai bác, bác hiểu nó nhất. Nếu như cháu có con với nó rồi, chắc chắn nó sẽ không cưới Thiên Thiên nữa. Tuy chuyện này cũng khó mà ăn nói, nhưng đứa bé dù sao cũng là vô tội, chúng ta không ai có thể làm hại nó. Về phần cháu, nếu đã sinh con cho gia đình chúng tôi, danh phận tất nhiên cũng là chuyện nên có."

Nghe lời bảo đảm của bà Thi, nhìn cha ở bên cạnh đã bắt đầu vui sướng rôm rả nói điều kiện với bà, Thiên Tinh chỉ cảm thấy trong lòng không còn nhận biết được cảm xúc gì.

Nếu đứa bé có thể giữ lại, cô đương nhiên rất vui, nhưng nếu như Thi Nam Sinh biết chuyện này, anh sẽ có biểu hiện như thế nào?

Thể hiện sự vui sướng của người sắp được làm cha? Hay là giận tím mặt?

Nếu anh và Bạch Thiên Thiên không thể kết hôn, vậy cô ấy có thể chịu nổi dư luận và giới truyền thông kia không?

Tại một quốc gia khác. Hiện đang là hai giờ sáng.

Bận rộn suốt cả ngày, Thi Nam Sinh rõ ràng đã mệt mỏi vô cùng, thế nhưng một chút buồn ngủ anh cũng không hề có.

Anh đang mặc một bộ áo ngủ màu đen, rót cho mình ly rượu đỏ, đứng trước cửa sổ sát đất, cúi đầu bần thần nhìn ngửa xe như nước bên ngoài cửa sổ.

Nơi này là một đất nước hoàn toàn xa lạ, không có một bóng đèn nào thuộc về mình.

Qua bốn ngày nữa sẽ cùng Bạch Thiên Thiên kết hôn, anh nên cảm thấy vui mừng mới đúng. Nhưng ngày đó càng đến gần thì trong lòng anh càng cảm thấy trống trải, khó chịu như thể bị ai chọc thủng một lỗ trong đó vậy.

Thậm chí....

Anh rất ít khi nhớ tới Bạch Thiên Thiên, đối lại là một bóng dáng nhỏ gầy lại thường xuyên xuất hiện ở trong đầu anh, xưa mãi không đi.

Điều này khiến anh cảm thấy thật phiền não, thậm chí còn căm tức. Dù đã nghĩ đến đủ cách để xóa đuổi cái bóng ấy đi, nhưng càng xóa lại càng hiện rõ.

Đã lâu không gặp, không biết bây giờ tiểu yêu tinh đang làm gì? Có phải đang vui vẻ bên Mộ Trầm Âm hay không?

Đúng ra, chỉ cần anh gọi một cú đánh điện thoại cho Mộ Thiệu Đàm thì sẽ biết rõ ràng ngay thôi. Nhưng rồi lần nào anh cũng cố tình tránh né, không muốn đá động đến cái tên đó.

Đang suy nghĩ thì điện thoại di động bỗng rung vang lên. Bầu không khí đang yên tĩnh như vậy, tiếng chuông đột ngột chói tai đến mức khiến anh cau mày.

Nhấp một hộp rượu, anh mới xoay người cầm điện thoại trên giường lên. Liếc mắt nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, thần sắc chợt trầm ngâm, ánh mắt cũng thoáng tối đi.

Chần chờ một lúc mới nhận điện thoại.

"A Sinh." Giọng nói mềm mại như ru, từ đầu điện thoại bên kia truyền tới.

"Sao lại gọi điện giờ này?" Trong giọng nói Thi Nam Sinh không có cảm xúc gì là vui mừng, thậm chí chỉ nói chuyện như máy móc.

"Anh đoán xem." Bạch Thiên Thiên cười khê, giọng điệu càng tỏ vẻ như mèo kêu.

Đối với mấy trò chơi suy đoán thế này, Thi Nam Sinh hoàn toàn không có hứng thú.

Chỉ trầm giọng nói, "Đã không còn sớm nữa, đi ngủ sớm đi."

Dứt lời liền muốn cúp điện thoại.

"A Sinh!" Bạch Thiên Thiên vội vàng gọi lại.

Thi Nam Sinh hơi khựng lại, "Ừ" một tiếng bằng giọng mũi chò cô nói tiếp.

"Giúp em mở cửa, được không? Em đang ở trước cửa phòng của anh." Vừa nói xong, chuông cửa cũng đồng thời vang lên.

Thi Nam Sinh lập tức sầm mặt. Tròng mắt đen láy liếc nhìn lên cánh cửa. Không phải cô ta đang ở đảo Bali chụp ảnh sao? Sao lại chạy đến tận đây?

Cúp điện thoại, không nói một lời bước đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở, một cơ thể mềm mại lao vào lòng anh, tiếng cười duyên thanh thúy vang lên, "Surprise!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Quyến rũ đêm khuya

Edit: TiêuKhang

Cửa vừa mở, một cơ thể mềm mại lao vào lòng, tiếng cười duyên thanh thúy vang lên, "Surprise!"

Trái ngược với niềm vui sướng hạnh phúc của cô, Thi Nam Sinh chẳng được mặn mà cho lắm. Thậm chí không có chút đáng về ngạc nhiên mừng rỡ nào, ngược lại trong mắt còn có sự thiếu kiên nhẫn.

Cánh tay của anh từ từ nâng cao đặt lên cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của cô. Sau đó, nhẹ nhàng đẩy cô ra hỏi: "Sao em lại tới đây?"

"Nghe Trần Lâm nói anh đang ở đây, vì em muốn cho anh niềm vui bất ngờ, cho nên vừa hoàn thành xong buổi chụp ảnh, em lập tức bay sang đây."

"Trễ vậy rồi còn ngồi máy bay thời gian dài như vậy, em không mệt sao?" Thi Nam Sinh buông cô ra. Không biết tại sao, nếu đổi lại là trước kia, cô đặt hết tâm tư với mình như thế, anh nhất định sẽ cảm động vô cùng.

Nhưng hiện tại....Anh hoàn toàn không thể gọi lên chút vui mừng nào.

"Dĩ nhiên không mệt. Chỉ cần có thể được gặp anh, thì bao nhiêu mệt nhọc cũng đều tan biến hết." Như không nhận ra sự lạnh nhạt thờ ơ của anh, hai tay Bạch Thiên Thiên tiếp tục vòng lên cổ anh, "A Sinh, em đến thăm anh mà anh không vui sao?"

Thi Nam Sinh không gỡ cánh tay cô ra nữa, chỉ nặng nề hỏi, "Đã đặt phòng chưa? Nếu chưa anh dẫn em xuống lễ tân đặt phòng."

"Đặt phòng khác?" Bạch Thiên Thiên ra vẻ rất kinh ngạc, sau đó lại lùi vào lòng Thi Nam Sinh. Nở nụ cười thật duyên dáng, bàn tay mềm mại như không xương mang tính chất mời gọi về vòng tròn quanh quẩn trên lồng ngực rắn chắc, "Chiếc giường lớn như vậy, thêm một người nữa cũng không đến nổi chật lắm, phải không anh?"

"Thiên Thiên, đừng làm rộn." Anh gỡ bàn tay đang làm loạn của cô, "Anh đưa em đi xuống, thời gian không còn sớm nữa."

"Đừng mà, A Sinh." Bạch Thiên Thiên ôm eo anh, không muốn cho anh bước chân ra khỏi cánh cửa này. Đôi môi đỏ mọng hấp dẫn mời gọi, mập mờ dán sát vào mang tai anh, "Chúng ta sắp sửa kết hôn rồi, dù cho có ngủ cùng với nhau cũng đâu có làm sao. Anh thật ngốc, chẳng lẽ đã qua bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn còn ngây thơ như vậy đó hả?"

Hơi thở của cô cứ lượn lờ bên tai. Mang theo hương nước hoa thoang thoảng nữ tính vô cùng quyến rũ.

Không ít đàn ông đều sẽ không cưỡng lại bởi sự mê hoặc đó. Nhưng xui khiến cho Thi Nam Sinh không phải là một trong số những người đàn ông đó.

Đối mặt với người con gái mình đã từng hoang phí cả tuổi thanh xuân để chung tình nhớ mãi không quên, thế nhưng bây giờ anh lại chẳng mấy may có chút cảm xúc nào, cho dù làm qua loa cho có cũng không muốn làm.

Chẳng lẽ....Mình thật sự bị yêu tinh kia làm cho mê muội rồi?

Nghĩ tới khả năng này, toàn thân anh liền chấn động. Sao có thể chứ? Cô ta đã phản bội mình, đã qua đêm với đàn ông khác, mình cần gì nhớ nhưng lưu luyến cô ta làm gì?

Cô chẳng qua chỉ là món đồ mình mua về chơi, bây giờ đã chơi chán, nên cứ vứt bỏ thẳng tay, không phải sao?

Còn về việc có chút hoài niệm gì đó với cô, đơn giản đó chỉ có thể coi như niềm vui mà thôi!

Nghĩ vậy, anh chợt bản thân trong giây lát, buông nắm khóa chặt Bạch Thiên Thiên vào lòng, trong mắt xẹt qua tia sáng tối tăm, khiến cho đôi mắt đen càng thêm sâu lắng.

Lòng đã hạ quyết tâm, cánh tay dài lập tức vươn ra thắt chặt vòng eo thon thả của Bạch Thiên Thiên. Cô vui sướng khê hô nhỏ một tiếng, còn chưa kịp phản ứng, cằm dưới đã bị anh đột nhiên nâng lên, ngay sau đó....

Nụ hôn của anh đã đáp lên môi cô, hung hăng giày xéo.

Sau khi ngờ ngàng vì bất ngờ là niềm vui vỡ òa....

Sự tấn công điên cuồng cùng nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh, gần như đã ngay tức khắc thắp lên ngọn lửa nhiệt tình trong cô.

Thân thể run rẩy vì rung động, cô bầu víu cánh tay anh, cái miệng nhỏ xinh nồn nóng hé mở, nghênh đón sự xâm nhập của anh.

Thi Nam Sinh buộc mình phải tập trung tinh thần cho nụ hôn này, thế nhưng...

Môi cô mang theo mùi hương cỏ thơm từ sơn nước, chứ không ngọt ngào thanh mát như cô gái kia...Ngọt thanh đậm đặc như dòng suối, nhưng vị ngọt ấy có thể thấm tận cõi lòng....

Hơi thở của cô phảng phất ra chỉ đều là mùi nước hoa, chứ không thơm mát hương vị sữa tắm như cô gái kia, khiến cho ai đã từng thường thức qua thì sẽ nhớ mãi khó mà quên được. Thậm chí, đã thưởng thức một lần thì sẽ muốn thêm lần nữa và lần nữa...

Cơ thể cô tựa hẳn vào lòng anh, càng lúc càng mềm mại, như vũng nước tan chảy ra mặt đất, nhưng cũng không bằng phản ứng lúng túng ngây ngô của

cơ thể ai kia, khiến anh gần như không thể nào kiềm chế nổi bản thân....

....

Bạch Thiên Thiên đang chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào ngây ngất, bỗng nhiên bị Thi Nam Sinh bắt ngờ đẩy ra.

Cô bị đẩy mạnh phải lui về phía sau một bước, ngỡ ngàng chỉ biết trở mắt nhìn anh.

Về mặt thất bại cùng đôi mắt âm trầm kia của anh khiến người ta kinh hãi.

Chết tiệt! Vốn định chứng minh dù cho không có cô gái kia, đối với anh mà nói cũng chẳng hề gì. Nhưng thật không ngờ, mặc dù bản thân đang ôm, đang hôn chính là Bạch Thiên Thiên, vậy mà cái bóng đáng kia cứ quanh quẩn mãi trong đầu. Thậm chí, càng cố xua thì càng rõ mồn một!

Điều này khiến anh như muốn phát điên.

Rốt cuộc mình đã trúng tà gì đây?

"A Sinh, anh sao vậy?" Bạch Thiên Thiên thử thăm dò muốn đến gần anh.

Lúc này anh mới hoàn hồn, nhận ra sự thất thường của mình, anh điều chỉnh lại cảm xúc mới thản nhiên mở miệng: "Không có gì, hôm nay bận bịu cả ngày nên thấy hơi mệt."

Tuy Bạch Thiên Thiên không nói câu nào, nhưng trong lòng đã quá rõ ràng.

Vào giờ phút này, trong lòng anh rõ là đang tưởng nhớ đến người phụ nữ khác!

Kể từ ngày anh đứng trước mặt Thiên Tình và đồng ý với bà Thi chịu kết hôn với cô, tuy nhiên, từ đó tới nay anh hoàn toàn không có biểu hiện ân cần vui sướng của một người chồng sắp cưới nên có.

Dù cho cô bận đến đêm khuya, chụp ảnh đến mấy ngày không về nhà, anh cũng chưa bao giờ chủ động gọi cho cô một cú điện thoại nào. Đừng nói là hỏi han ân cần, dù là hỏi cho có cũng chưa bao giờ có!

Trong lòng anh, đã có người khác.

Sự quan tâm và lo lắng của anh, thậm chí có khả năng chỉ phối tâm trạng của anh, hầu như chỉ có cô gái kia, chứ không phải là cô nữa....

Thử hỏi như vậy bảo cô làm sao cam tâm?

Vì vậy cho nên mới có buổi gặp gỡ bất ngờ tối nay. Cô những tưởng mình đã chủ động đến tận đây rồi, ít nhiều gì anh cũng sẽ siêu lòng, vậy mà....

Không ngờ, so với Liễu Hạ Huệ anh còn Liễu Hạ Huệ hơn! (câu này méc cười gê =D)

Chuyện này ôi thật châm chọc biết bao, phải biết là, không đến bốn ngày nữa thì cả hai đã cử hành lễ cưới!

"Tối nay, em hãy ngủ lại ở đây đi!" Anh đột nhiên mở miệng nói như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Không thể không có anh

Edit: TiêuKhang

"Tối nay, em hãy ngủ lại ở đây đi!" Anh đột nhiên mở miệng nói như thế.

Bạch Thiên Thiên thoáng chốc sững sờ.

Chẳng lẽ, anh đã nghĩ thông suốt?

Nhưng ngay sao đó, lại lần nữa bởi vì lời anh nói mà trái tim trong nháy mắt như rơi vào hầm băng.

"Anh đặt phòng khác."

"A Sênh!" Bạch Thiên Thiên muốn níu kéo nhưng anh không do dự nữa, kéo cửa kính đi ra ngoài. Điện thoại di động lúc này bỗng vang lên khiến anh cau mày.

Giờ này rồi, không phải điện thoại của Bạch Thiên Thiên thì còn ai gọi?

Bạch Thiên Thiên cũng cảm thấy kỳ quái, "Muộn thế này còn ai gọi cho anh vậy?"

Anh không đáp, vừa liếc nhìn lên màn hình liền lập tức nhận nghe. Mẹ biết rất rõ lúc này anh bên là rạng sáng, đáng lẽ bà sẽ không nên gọi mới đúng? Gọi vào giờ này hẳn là phải có việc gì đó rất gấp.

"A lô, mẹ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Phải, hơn nữa còn xảy ra chuyện lớn nữa con à!" Giọng bà Thi vang dội từ đầu bên kia. Thi Nam Sênh vốn còn đang lo lắng sức khỏe bà có vấn đề gì, nhưng khi nghe hơi thở ổn định qua giọng nói, dường như còn có sự vui mừng không kiềm nén được trong đó của bà, anh cũng yên lòng thở phào một hơi.

"Xảy ra chuyện lớn gì ạ?"

"A Sênh, con hãy tạm gác lại tất cả công việc ở bên kia, lập tức mua vé máy bay bay trở về." Bà Thi đã không thể chờ đợi được nữa, muốn xử lý chuyện này càng nhanh càng tốt.

Thi Nam Sênh không hiểu xảy ra chuyện gì, liền hỏi, "Mẹ à, rốt cuộc mẹ muốn làm gì? Mẹ cũng biết, công việc bên này của con không phải nói bỏ là bỏ."

"Không thể bỏ cũng phải bỏ. Đứa nhỏ còn quan trọng hơn công việc của con gấp trăm ngàn lần kia kìa!"

"Đứa nhỏ nào ạ?" Thi Nam Sênh càng thêm mờ mịt.

Ngược lại Bạch Thiên Thiên ở bên cạnh vừa nghe hai chữ ‘đứa nhỏ’ thì toàn thân cô bỗng dựng cứng đờ, mở to mắt cảnh giác nhìn Thi Nam Sênh.

Khoảnh khắc đó, ngay cả thở cô cũng quên mất luôn, chỉ lo tập trung để nghe rõ lời nói ở đầu bên kia điện thoại.

"Còn đứa nhỏ nào nữa chứ, cái thằng hư hỏng này, không biết làm sao để nhìn mặt Thiên Tinh đây. Con bé có thai rồi, mà con còn u mê không hay biết gì là sao hả? Nếu không phải hôm nay mẹ đến bệnh viện kịp lúc, đứa nhỏ đã..."

"Mẹ, mẹ vừa nói gì...Ai có thai?" Thi Nam Sênh quả thực là đang nghiêng răng để hỏi.

Tay đang nắm điện thoại của anh nổi lên từng cọng gân xanh dọa người.

Bạch Thiên Thiên rốt cuộc cũng nghe được rõ ràng, nhất thời cảm thấy như sấm sét từ trên trời giáng xuống, bỏ cho cô một nhát chết đuối không thể hoàn hồn.

Sắc mặt tái nhợt đứng chết trân tại chỗ, bỗng nhiên cảm thấy cả người như mất hết sức lực, đờ đẫn ngồi phịch xuống giường.

"Thiên Tinh! Thiên Tinh có cốt nhục của con rồi! A Sênh, con mau quay về đây đi, chuyện kết hôn có thể sẽ cần bàn bạc kỹ lại. Tuy làm vậy là không đúng với Thiên Thiên, nhưng đứa nhỏ chính là máu mủ của nhà họ Thi chúng ta, không thể không..."

"Mẹ, mẹ đừng đùa nữa!" Bà Thi còn chưa dứt lời đã bị Thi Nam Sênh chen vào cắt ngang.

Giọng anh rất nặng nề, như đang đè nén lửa giận. Gân xanh trên tay mỗi lúc càng rõ, lúc mở miệng thì gần từng chữ như rít ra từ kẽ răng, "Mẹ, mẹ hãy nghe cho kỹ! Đứa con của cô ta, tuyệt đối, tuyệt đối, không thể nào là cháu của mẹ!"

"A Sênh, con nói những nói cuội gì đó? Thiên Tinh tuyệt đối không phải là loại người như con nói đâu!"

"Cô ta không có khả năng mang thai được!" Các biện pháp tránh thai anh không bao giờ bỏ sót. Cho dù thỉnh thoảng không kịp dùng ‘áo mưa’, anh cũng sẽ tận mắt nhìn thấy cô uống thuốc mới yên tâm.

Mà thuốc đó cũng chính anh đích thân đi mua, căn bản không thể nào là thuốc giả được!

Cho nên nói, đứa bé Cảnh Thiên Tinh có ở đâu ra? Nếu như không phải là anh, vậy chỉ còn một khả năng...

Nghĩ đến khả năng đó, Thi Nam Sênh bắt đầu cảm thấy khó thở, lồng ngực như bị một tảng đá lớn đè lên, rất nặng, nặng tới mức khiến anh không thể nào chống đỡ nổi.

"A Sênh, đừng nói bậy. Mặc kệ chuyện có như thế nào, con cứ về trước đi rồi hẵng nói." Bà Thi không bao giờ tin Thiên Tinh là loại người lang chạ ấy, mặc dù lần trước tin tức đăng rầm rộ cũng thế.

Nhưng lời lẽ khẳng định của con trai cũng khiến bà hoang mang không thể xác định.

Bởi vì, A Sênh xưa nay không phải là hạng người dám làm mà không dám chịu. Nếu đứa bé này thật sự là con của nó, nó tuyệt đối sẽ không phải bỏ trách nhiệm như vậy.

"Được, con sẽ về. Nhưng con về đây tuyệt đối không phải để chịu trách nhiệm, mà con về để vạch trần lời nói dối trá của cô ta!"

Không nói thêm một chữ dư thừa, cũng không kiên nhẫn đợi đầu bên kia đáp lại, anh đã quả quyết ngắt điện thoại.

Anh siết chặt chiếc điện thoại, ngọn lửa âm ỉ tận sâu nơi đáy lòng không thể nào tiêu tan được. Sau khi cúp điện thoại, dường như ngay lập tức nó còn bén ngót dữ dội, len lỏi quanh quẩn trong trái tim anh, sau đó bùng cháy thành ngọn lửa, can quét thiêu trụi tim gan anh trong đau đớn.

Khốn kiếp! !

Cô ta lại còn mang thai! ! Mang thai con của thằng khác! ! ! Càng nghĩ anh càng như phát điên.

Chỉ nghe "cộp...." một tiếng, chiếc điện thoại di động bị nện mạnh xuống đất, rơi lăn lóc trong nháy mắt chỉ còn lại là những mảnh vụn.

Lúc này Bạch Thiên Thiên mới hoàn hồn, trên khuôn mặt xinh đẹp bấy giờ chỉ toàn là nước mắt.

Cô kinh hoàng chạy tới, ôm chặt thắt lưng cường tráng của anh từ phía sau. Đau đớn tha thiết cầu xin, "A Sênh, xin anh đừng bỏ rơi em, có được không? Xin anh đó....Nếu như anh muốn có con, em cũng có thể sinh cho anh mà.... Anh muốn bao nhiêu, em sẽ sinh cho anh bấy nhiêu, có được không anh? Em thật sự rất yêu, rất yêu anh, em không thể không có anh...."

Thi Nam Sênh lúc này chỉ thấy sầu lo rối loạn, nào còn tâm trạng để nghe Bạch Thiên Thiên khóc lóc cầu xin.

Chỉ trầm mặt, kéo cô từ phía sau mình ra, sau đó xoay người lại, nói với vẻ mặt không có cảm xúc gì: "Anh quyết định sẽ bay về nước, em có muốn đi cùng không?"

"Muốn! Đương nhiên em cũng muốn về rồi!" Bạch Thiên Thiên không cần suy nghĩ gật đầu lia lịa, nước mắt cũng tuôn lộp độp.

"Em không cần chụp ảnh sao?" Khi thật, một cho mình giờ phút này còn có tâm tình lo lắng cho hành trình của cô.

"Không chụp! Không chụp nữa! Em sẽ hủy bỏ hết không chụp nữa!" Cô lắc đầu liên tục.

Thi Nam Sênh liền xoay người đi ra ngoài để book vé máy bay. Mỗi bước chân anh đi nặng nề như đeo chì, sống lưng cũng lạnh lẽo tới thấu xương.

Rất dễ nhận thấy....Tin tức mới vừa rồi đã mang đến cho anh một cú sốc rất lớn!

Cảnh Thiên Tình, tôi đã từng cho rằng em là cô gái ngây thơ, đơn thuần trong sáng, nhưng ngàn vạn lần không ngờ....Em lại chọn hành động hữu hiệu nhất để phản bội tôi, cũng làm tổn thương tôi một cách vô cùng trực tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phải bỏ đứa bé

Edit: TiêuKhang

Tại nhà chính sang trọng của Thi gia.

Sắc mặt Thiên Tình trắng bệch ngồi trên ghế sofa.

Những lời trong điện thoại mới vừa rồi của Thi Nam Sênh, cô đều nghe rất rõ ràng. Anh không muốn nhận đứa bé này!

Phải, đứa bé này đến cũng thật khéo. Đừng nói anh không tin, mà ngay cả bản thân cô cũng không thể nào tin được.

Bà Thi quay mặt sang, thấy sắc mặt một nhà ba người họ Cảnh đều không mấy tốt, liền nhỏ nhẹ trấn an bọn họ, "Đừng lo lắng, A Sênh đã mua vé máy bay rồi, về đến đây cũng là chuyện một hai ngày nữa thôi."

"Bà Thi, cháu thấy, hay là nhà cháu về bên nhà trước, đợi anh ấy về rồi nói chuyện sau." Thiên Tình nói xong liền đứng dậy.

Bà Thi định lên tiếng, nhưng Cảnh Kiến Quốc mở miệng nói trước, "Không được! Mặc kệ như thế nào cũng phải đợi cậu ta về nói cho rõ ràng chuyện đứa nhỏ mới được."

"Cha, trong thời gian ngắn thế này anh ấy đâu có về ngay được, mà cha sáng ngày mai còn phải đi làm." Thiên Tình nhắc nhở.

Cảnh Kiến Quốc ngẫm nghĩ thấy cũng phải. Thi Nam Sinh bay về tới đây cũng phải hơn mười tiếng, chờ đợi như vậy cũng không phải là cách.

"Vậy cũng được, bây giờ cha cùng Văn Tình đi về, còn con thì ở lại đây chờ cậu ta về."

Bà Thi lập tức ủng hộ quyết định này, "Đúng đó Thiên Tình, ba cháu nói rất đúng. Cháu hiện là phụ nữ có thai, hạn chế đừng đi lung tung. Ở đây có nhiều người chăm sóc cháu, bác cũng yên tâm hơn."

"Nhưng mà, cháu..." Thiên Tình muốn nói, nhưng Văn Tình cũng đứng về phía họ, "Thiên Tình, ở lại đây đợi cha của đứa bé về đi."

"Chị." Thiên Tình khẩn cầu nhìn Văn Tình. Sao cô có thể ở lại đây được? Bảo cô làm sao có thể đón nhận sự nhục nhã của anh thêm lần nữa? Không! Cô cảm thấy bấy nhiêu đã đủ rồi!

"Em hãy nghe chị nói, chị tin em nhất định sẽ bình tĩnh để xử lý mọi chuyện. Đứa nhỏ này em nói của anh ta, thì nhất định chính là của anh ta. Mặc kệ em quyết định sinh nó ra, hay quyết định cuối cùng bỏ nó, anh ta đều phải phân xử thỏa đáng cho em." Giọng Văn Tình khi nói chuyện có hơi to tiếng hơn một chút.

Thiên Tình nghĩ lại thấy Văn Tình nói cũng hợp lý. Nếu anh ấy không tin mình, vậy mình sẽ chứng minh cho anh ấy thấy!

Nghĩ như vậy, Thiên Tình đồng ý ở lại.

.....

Hơn bốn giờ hùng sáng.

Thiên Tình vốn lạ chỗ, ở trong căn phòng xa lạ nên ngủ cũng không được sâu giấc. Trước khi ngủ bà Thi có bảo người pha cho cô tách trà an thần, nhưng vẫn không có hiệu quả.

Vì vậy khi dưới lầu vang lên tiếng động, cô lập tức choàng tỉnh.

"Cậu chủ, cậu đã về!" Là giọng của quản gia.

"Cô ta đâu? Ở đâu?"

Âm thanh này, rõ ràng mang theo tức giận.

Anh ấy đã về?

Trái tim Thiên Tình như bị treo lên, con buồn ngủ vốn ít ỏi nhất thời tan biến hết.

"A Sinh, anh nhỏ tiếng một chút, đừng làm ồn đến bác gái nghỉ ngơi." Bạch Thiên Thiên luôn tỏ ra là người mềm mỏng hiểu chuyện.

Cả hai cùng đi công tác rồi cùng trở về sao?

Trong lòng hơi chua chát. Khó trách Thi Nam Sinh tức giận đến vậy! Sắp sửa được kết hôn với người con gái mình yêu, nhưng hết lần này tới lần khác lại phát sinh đủ thứ chuyện! Có lẽ, nếu là ai cũng sẽ tức giận.

Trong lòng Thiên Tình đã có quyết định, vươn tay lấy áo khoác mặc vào.

Nghe được quản gia trả lời: "Cậu hỏi cô Cảnh Ạ? Cô ấy hiện đang nghỉ ngơi ở trên lầu!"

Theo sau là tiếng bước chân dồn dập đi lên lầu. Thiên Tình vén chăn lên bước xuống giường. Cửa phòng ngay sau đó đột ngột bị đẩy ra.

Một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi lao vào như trận gió xoáy. Thiên Tình còn chưa hoàn hồn, cổ đã bị người ta bóp chặt, bất chợt xuất hiện trước mắt là gương mặt tuấn tú hằm hằm tức giận, "Cảnh Thiên Tình, cô dám có thai với người khác?"

Thiên Tình run lên. Giọng điệu hạch hỏi này tựa như mũi dùi cắm thẳng vào ngực cô, đau đến khiến cô không thở nổi.

"Thi tiên sinh, xin buông tay!" Cô cảm thấy hơi thở mình như sắp không trụ được nữa, cố gỡ bàn tay anh ra.

Nhưng anh đang trong cơn tức giận, hơi sức của cô sao địch nổi anh?

"Cái thai này là của ai?" Anh tiếp tục gắt gỏng hỏi.

Thiên Tình liều mạng giãy giụa, "Anh buông tay.... Buông tay...."

Bạch Thiên Thiên đi theo lên lầu cũng bị cảnh tượng này dọa khiếp vía. Mặt mũi Thiên Tinh bị nghẹn đến đỏ bừng, suy yếu như chú thỏ con chờ chết.

Bạch Thiên Thiên bước nhanh tới, "A Sênh, mau buông tay! Thiên Tinh sắp bị anh bóp chết rồi kìa!"

Được cảnh tỉnh kịp thời, lúc này Thi Nam Sênh mới hoàn hồn lại, lập tức buông Thiên Tinh ra. Thiên Tinh thở gấp thụt lui về phía sau, tựa vào cạnh bàn ôm cổ hãi hùng thở dốc.

Nhìn bộ dạng đau đớn đáng thương của cô thế nhưng sắc mặt anh cũng chẳng dịu đi chút nào.

Ngược lại mỗi lúc càng âm u như gió bão vần vũ. Không có chút thương hại, trái lại anh còn bước lên trước vịn cánh tay cô, "Cảnh Thiên Tinh, là tôi đã xem thường cô, không ngờ cô còn biết dùng chiêu này! Sao hả? Không từ thủ đoạn để được bước chân vào Thi gia, là chề tôi cho cô năm mươi vạn quá ư?"

Anh nghiêng răng ken kết hỏi cô.

Thiên Tinh khó khăn điều chỉnh hô hấp, gương mặt nhìn anh, cảm thấy anh bây giờ lạnh lùng hung tợn như ác quỷ Ma Vương.

Cô cắn cắn môi, cố gắng đứng thẳng lưng, "Đứa nhỏ này, tôi cũng không hiểu tại sao mà có, nhưng Thi tiên sinh yên tâm, chỉ cần anh nói không cần, tôi sẽ đến bệnh viện tiến hành phẫu thuật. Cho dù là đi ngay bây giờ, tôi cũng đồng ý!"

Lời của cô khiến Thi Nam Sênh chấn động trong giây lát.

Đôi con ngươi trong suốt rưng rưng đỏ hoàn toàn không giống đang nói láo. Nhưng mà....

Anh không muốn mình giống như thằng ngốc bị cô lừa dối nữa. Cười lạnh gắt đầu, "Được, đồng ý chịu bỏ đứa bé đúng không, vậy tôi sẽ đưa cô đi ngay bây giờ. Cảnh Thiên Tinh, tôi cho cô biết, nếu cô ngây thơ cho rằng dùng đứa bé của thằng đàn ông nào đó để giữ chân Thi Nam Sênh này, thì cô đã lầm rồi!"

Thiên Tinh cười ra tiếng, cười đến chảy cả nước mắt, "Có lẽ anh hiểu lầm rồi, tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ gả cho anh, cũng không hề nghĩ tới việc dùng đứa bé để níu giữ chân anh."

Cô vùng vẫy rút tay ra khỏi bàn tay Thi Nam Sênh. Trong đôi mắt trong suốt ấy, không có chút hèn nhát nào mà nhìn thẳng lại anh, "Mời Thi tiên sinh đi ra ngoài trước, trước khi đi bệnh viện, ít nhất tôi cũng nên thay bộ đồ ngủ trên người ra đây."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cưới cô ta? Tuyệt đối không thể!

Edit: TiêuKhang

Cô vùng vẫy rút tay ra khỏi bàn tay Thi Nam Sênh. Trong đôi mắt trong suốt ấy, không có chút hèn nhát nào mà nhìn thẳng lại anh, "Mời Thi tiên sinh đi ra ngoài trước, trước khi đi bệnh viện, ít nhất tôi cũng nên thay bộ đồ ngủ trên người ra đây."

Có lẽ không ngờ cô sẽ làm thật, Thi Nam Sênh ngạc nhiên khựng lại.

Nhưng sau đó ánh mắt lập tức lạnh đi, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Thiên Tinh, "Cảnh Thiên Tinh, cô khôn hồn đừng nên giờ bất kỳ thủ đoạn gì với tôi!"

Trái tim Thiên Tinh bỗng chốc lạnh giá như bị băng tuyết bao phủ, không nói thêm gì chỉ xoay người lấy quần áo của mình từ trong tủ ra.

Bạch Thiên Thiên kéo kéo Thi Nam Sênh đang đứng im bất động, "A Sênh, chúng ta đi ra ngoài trước, để Thiên Tinh thay đồ đi."

Thi Nam Sênh sực tỉnh, mắt thoáng tối đi trong giây lát, nặng nề nhìn Thiên Tinh một lúc mới cất bước đi ra ngoài.

Bà Thi bị tiếng ồn ào đánh thức. Khoác áo ngủ tơ tằm đi ra, vừa ra thấy trong phòng Thiên Tinh đứng đầy người, bà vội bước qua xem. Thiên Tinh đang muốn đóng cửa thay quần áo thì bị bà Thi ngăn cô lại.

"Mẹ."

"Bác gái." Thi Nam Sênh cùng Bạch Thiên Thiên một trước một sau chào hỏi.

"Muộn vậy rồi tụi con ở đây ồn ào cái gì?" Rất ít khi sắc mặt bà Thi nghiêm túc như vậy, gặt lại quần áo trên tay Thiên Tinh, lúc nói chuyện với cô sắc

mặt mới hòa nhã đôi chút, "Thiên Tinh, ngoan ngoãn lên giường nằm ngủ. Bây giờ con đã là phụ nữ có thai, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng để bị động thai."

"Bà Thi..." Thiên Tinh vô thức liếc nhìn Thi Nam Sinh. Nhưng sắc mặt anh vẫn chẳng có gì thay đổi.

"Ng ngoan, đừng nghe A Sinh nói bậy. Đứa nhỏ này, nó không nhận, bác nhận!"

"Mẹ, mẹ nhận? Mẹ nhận nổi sao?" Thi Nam Sinh cười lạnh nhìn Thiên Tinh, cười nhạt nói: "Con thấy, đứa bé này cụ thể là của ai, e là ngay cả chính cô ta cũng không biết nữa đấy."

Lời Thi Nam Sinh nói đã làm tổn thương nặng nề tới Thiên Tinh.

Vành mắt cô thoáng ửng hồng nhìn thẳng vào đôi con ngươi lạnh lẽo như muốn đem cô đóng thành băng của Thi Nam Sinh, cô dịu dàng mỉm cười, mắt long lánh ánh nước nhưng không thiếu sự kiên quyết quật cường.

"Thi tiên sinh, bây giờ tôi quyết định không làm phẫu thuật như anh muốn nữa. Đợi đến ngày đứa bé chào đời, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, tôi không hề lừa gạt anh."

Thực sự mà nói, đến nước này, có giữ lại đứa bé hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Nhưng...Cô không muốn bị anh bôi nhọ hết lần này tới lần khác.

Nghe cô nói vậy, phản ứng mạnh nhất chính là Bạch Thiên Thiên, cô ta nhìn Thiên Tinh, đôi môi run run hỏi, "Thiên Tinh, tôi và A Sinh sắp kết hôn rồi. Cô tội gì phải làm vậy chứ?"

Dáng vẻ bị thương của Bạch Thiên Thiên khiến trái tim Thiên Tinh bỗng mềm đi, nước mắt cũng rơi xuống.

Phải...Dù cho cô có tức giận, có muốn làm trái lại ý anh, cũng không thể ích kỷ phá hoại hạnh phúc của người khác! !

"Theo tình hình này, hôn lễ của tụi con, xem ra đành phải hủy bỏ rồi." Bà Thi ở bên cạnh bình tĩnh lên tiếng. Giọng nói hòa hoãn từ tốn nhưng rõ ràng vô cùng kiên quyết.

Bạch Thiên Thiên không thể tưởng tượng nổi mà trở mặt.

Thi Nam Sinh cũng cau mày cười lạnh, "Mẹ, hôn lễ này được tổ chức theo ý của mẹ, bây giờ nói hủy bỏ cũng là mẹ. Sạo ẹ? Chẳng lẽ mẹ tính vì cái loại người này mà bảo con trai mẹ không được kết hôn sao?"

Bạch Thiên Thiên cắn cắn môi, có lẽ không thể nhịn được nữa nên mở miệng: "Làm vậy có phải quá bất công với con hay không hả bác? Tin tức con cùng A Sinh sắp kết hôn đã lan truyền đi khắp nơi, thiệp mời cũng đã gửi đi gần hết...."

Bà Thi thở dài, "Thiên Thiên, bác biết bác có phần không phải với cháu. Nhưng A Sinh nó là đàn ông, ít nhất nên chịu trách nhiệm với việc mình làm. Nếu Thiên Tinh đã có con với nó, nó nhất định phải gánh lấy trách nhiệm làm cha này. Nếu chưa từng nghĩ tới việc phụ trách với Thiên Tinh, thì ngay từ khi bắt đầu đừng nên để cho con bé có cơ hội mang thai!"

Thi Nam Sinh đã hiểu. Chuyện này, mẹ đã một mực chắc chắn đứa bé này là của mình rồi.

Thật sự không biết Cảnh Thiên Tinh đã cho bà ăn bùa mê gì nữa!

"Được! Bảo con tạm thời không kết hôn nữa cũng được! Nhưng muốn con cưới Cảnh Thiên Tinh, thì chuyện đó không thể nào!"

Chỉ một câu nói....Đồng thời đã làm tan nát trái tim của hai người con gái đã yêu anh.

Bạch Thiên Thiên đứng ngây người như phỗng. Anh.... Lại vì một đứa bé còn chưa chắc chắn là của anh mà hủy bỏ lễ cưới của hai người? Hay là nói....Anh vốn cũng chẳng có ý định muốn kết hôn với mình?

Bị dẫn dắt cả buổi, Thiên Tinh cảm thấy mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Cô lặng lẽ bò lên giường dùng chăn cuộn kín lấy người, ép không cho mình nghe những lời lẽ vô tình của Thi Nam Sinh nữa.

Nhưng nước mắt....Vẫn không kiềm được lăn dài xuống má.

Thì ra trong mắt anh, cô vẫn chỉ là loại người tùy tiện hèn hạ như thế....

Cuối cùng, Thiên Tinh không đến bệnh viện nữa. Thi Nam Sinh dĩ nhiên cũng không lay chuyển được bà Thi, đành phải dọn đến nhà chính ở cùng hai người.

Cho nên, tình huống hiện tại càng trở nên lúng túng.

Thiên Tinh biết, anh rất chán ghét mình nhưng hằng ngày cứ buộc phải nhìn thấy mình.

Vì thế, Thiên Tinh sẽ cố gắng né tránh để ít chạm mặt anh hơn. Cố ý dậy trễ ngủ sớm, thời gian sinh hoạt đảo ngược hoàn toàn với anh.

Một ngày nọ....

Cuối cùng Thiên Tinh không chịu nổi nữa. Lúc dùng bữa tối, cô cùng bà Thi thương lượng, "Bác gái, thời gian này ở trường có kỳ thực tập, nếu cháu ở nhà suốt thế này, e là sau này không thể nào tốt nghiệp được."

Bà Thi gấp miếng thịt bỏ vào chén Thiên Tinh, nghe được lời của cô bà trầm ngâm một lúc rồi hỏi, "Cháu muốn đi làm?"

"Dạ."

"Nhưng cháu không thể làm những công việc nặng nhọc như trước kia được."

"Dạ, cháu biết ạ."

Đừng nói bà Thi lo lắng, bản thân cô cũng biết tình trạng cơ thể hiện nay của mình. Dù sao hiện tại đang mang thai, làm không được bao lâu bụng sẽ lớn. Hơn nữa, công việc lao động chân tay cũng không thể làm.

"Vậy, hay là thế này...." Bà Thi nương theo ý kiến Thiên Tinh đưa ra nhận xét, "Thực ra, cái cháu cần chỉ là kinh nghiệm, có thể được bước chân vào công ty lớn đối với tương lai cháu cũng là điều tốt. Tối nay bác sẽ thương lượng với A Sênh xem, để cháu vào làm việc chung với nó. Không cần làm việc nặng, chỉ phụ giúp mấy việc vặt linh tinh thôi, cháu thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cường hôn

"Vậy, hay là thế này...." Bà Thi nương theo ý kiến Thiên Tinh đưa ra nhận xét, "Thực ra, cái cháu cần chỉ là kinh nghiệm, có thể được bước chân vào công ty lớn đối với tương lai cháu cũng là điều tốt. Tối nay bác sẽ thương lượng với A Sênh xem, để cháu vào làm việc chung với nó. Không cần làm việc nặng, chỉ phụ giúp mấy việc vặt linh tinh thôi, cháu thấy thế nào?"

Thiên Tinh ngẫm nghĩ lại, ra vào chạm mặt Thi Nam Sênh, tuy rằng cô không ngại, chỉ sợ anh sẽ thấy không thoải mái khi gặp nhau.

Nhưng ngoại trừ như vậy, còn lựa chọn nào khác sao? E là không có. Nếu làm công việc khác, bà Thi sẽ lo lắng, chị Văn Tinh cũng sẽ lo lắng, cả cha Cảnh Kiến Quốc chắc chắn cũng sẽ không cho phép.

Thiên Tinh bất đắc dĩ gật đầu, "Nếu Thi tiên sinh không đồng ý...." Thi Nam Sênh nhất định sẽ không đồng ý.

"Chuyện này cứ giao cho bác. Nó không dám không nghe bác đâu." Bà Thi ngay lập tức nhận ôm luôn chuyện này.

Thiên Tinh gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, lặng lẽ bụng chén cơm lên ăn. Bà Thi không ngừng gấp thức ăn cho cô, khuyên cô ăn nhiều một chút vì cô gầy quá!

....

Đêm khuya, Thiên Tinh bị cơn khát làm tỉnh giấc. Cô cầm ly đi xuống lầu, đang muốn đi rót nước thì bị tàn thuốc lập lòe chớp tắt ở phòng khách dọa cho giật mình.

Cô kinh hoàng vươn tay lần mò bật công tắc đèn trên tường lên, mới thấy được ngồi ở trên ghế sofa không phải là ai khác mà là Thi Nam Sênh.

Trẻ như thế mà anh còn hút thuốc? Xem ra.... Mình là nguyên nhân đã khiến cho anh phiền lòng....

Thi Nam Sênh nhú nhú mắt một lúc mới thích ứng được ánh sáng, giương mắt nhìn lên thấy là Thiên Tinh, ánh mắt lập tức lạnh đi, nhưng lại vô thức dụi tắt điếu thuốc trong tay.

Cho là cô đi xuống tìm mình, bởi vì từ bữa đó tới nay anh luôn cố tình tránh né cô. Anh chán ghét nhất là loại đàn bà suốt ngày tính toán giăng bẫy mình! (A Sênh này có nhu si nghĩ tểu thiệt =D)

Nhưng khiến anh không ngờ chính là....

Cô chẳng những không thêm đoái hoài gì tới anh một câu, thậm chí còn xoay người lách qua anh đi thẳng xuống nhà bếp.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng hờ hững với mình, anh híp mắt lại, trong lòng bởi vì vậy mà cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô gái này! Đáng ghét thật, dám coi mình như không khí?

"Cảnh Thiên Tinh, cô đứng lại!" Anh hần học lên tiếng gọi.

Thiên Tinh đang cảm ly nghe được anh gọi mình mà cảm thấy thật bất ngờ. Ngập ngừng một lúc mới từ từ xoay người lại hờ hững nhìn anh.

"Có chuyện gì sao?" Rất xa cách, giọng điệu thật xa cách. Còn xen lẫn chút không kiên nhẫn.

Cô thật sự không muốn bộc lộ ra chút tình cảm nào của mình ở trước mặt anh, làm vậy sẽ chỉ khiến anh càng thêm xem thường cô hơn thôi! Cô không muốn như vậy!

"Nghe nói, cô muốn đến chỗ tôi đi làm?" Thi Nam Sinh nheo mắt nhìn cô.

"Vâng." Thiên Tinh không sợ hãi, cũng không tránh né tầm mắt của anh.

Điều này làm cho Thi Nam Sinh sửng sốt một lúc.

Cô gái này, tính tình ương bướng ẩn trong tận xương tủy hay sao? Những điệu dàng ngây thơ trước đó đều chỉ là giả vờ?

Anh hừ lạnh một tiếng, "Đừng tưởng rằng tôi không biết cô đang tính toán cái gì! Cảnh Thiên Tinh, nếu cô tưởng làm vậy là có thể tiếp cận được tôi, tôi sẽ có hứng thú với cô lần nữa, vậy thì cô...."

"Thiên tiên sinh, nếu không còn chuyện nữa, tôi xin phép đi trước." Cô bình tĩnh cắt ngang những lời nhục nhã kể tiếp anh sắp tuôn ra. Không cần nghe, cô cũng có thể đoán được anh muốn nói gì.

Thái độ của cô khiến ánh mắt anh rét lạnh.

Cô gái này, thái độ này là sao đây? Cho là có đứa bé, thì sẽ có bùa hộ thân chắc, cho nên mới dám cãi tay đôi với mình, còn ra vẻ bất cần chẳng thèm để ý tới?

Thi Nam Sinh tức giận đứng lên, cất bước đi qua chỗ cô đứng. Thiên Tinh theo bản năng lui về phía sau một bước, lui đến khi lưng dán lên vách tường.

Anh từ xa đi tới nhìn cô từ trên cao xuống, đốm lửa ngưng tụ trong đôi mắt kia như muốn bao trùm lấy cô.

Cự ly khoảng cách của hai người rất gần, Thiên Tinh có thể nghe được mùi thuốc lá trên người anh, còn có hơi thở thoang thoảng mùi bạc hà mát lạnh đang bao phủ cả người cô, cảm giác bị áp bức rất nặng, cô khấn trương đến cả thở cũng quên luôn.

Khuôn mặt nhỏ xinh đỏ ửng quay mặt đi, không muốn đối diện với ánh mắt của anh.

Còn anh...

Vốn định tới tóm lấy cô, rồi nhục nhã cô một phen cho hả giận, nhưng khi vừa tới gần, anh điện tiết khi phát hiện, trong nháy mắt đó đã bị hương chanh nhàn nhạt trên người cô mê hoặc.

Hương thơm từ trên người cô vẫn thanh mát như ngày nào. Cô chỉ mặc bộ đồ ngủ bình thường, nhưng càng nhìn càng thấy ngây thơ dễ thương đầy sức quyến rũ.

Chất tơ lụa thượng hạng làm tôn rõ từng đường nét duyên dáng trên cơ thể cô, làn da trắng nõn mịn màng như có thể vắt ra nước, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến cho đám đàn ông chết mê chết mệt.

Khốn thật! Thi Nam Sinh âm thầm mắng nhỏ một câu.

Thân thể bất giác không kiểm soát được như có ngọn sóng đang khao khát bùng nổ, trực tiếp dồn thẳng xuống phía dưới để mong được giải thoát.

Chết tiệt! Mình mê muội cơ thể cô ta tới mức này sao?

Anh cũng không biết là đang trách giận bản thân mình, hay vì tức cô, không nói hai lời đột nhiên hơi cúi đầu xuống, hung hăng dán môi mình lên cánh môi mềm mại của cô.

Thiên Tinh không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy, đôi con ngươi trong suốt tròn lớn, hoảng sợ há miệng thở gấp.

Đầu lưỡi ướt át của anh cũng nhân cơ hội này mà tấn công vào miệng cô, không cho cô có cơ hội nào để thở, đầu lưỡi anh cuốn sâu vào nút chặt lấy đầu lưỡi cô.

Cùng cô dây dưa triền miên như quên mất luôn thời gian và không gian, như thể đã lâu lắm rồi không có được thưởng thức hương thơm mật ngọt, anh

tựa như rất đói khát những hương thơm ngọt ngào thuộc về cô.

Cần rờ khuấy đảo đầu lưỡi tinh tế của cô.

Toàn thân như bị ngọn lửa vô hình không chế, hơi nóng từ trong cơ thể đang hùng hực bốc cháy, lan tỏa khắp toàn thân như muốn đốt cháy anh, chỉ muốn cùng cô được hóa thành tro tàn.

Ngọn lửa nơi đáy mắt như có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Chuông cảnh báo vang lên mãnh liệt trong đầu Thiên Tinh, cô biết như vậy là không được, làm vậy chỉ càng khiến anh coi thường mình hơn, càng không kiêng kỵ mà buông lời nhục nhã mình, thế nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Không cưỡng lại được đón nhận

Edít: TiêuKhanng

Chuông cảnh báo vang lên mãnh liệt trong đầu Thiên Tinh, cô biết như vậy là không được, làm vậy chỉ càng khiến anh coi thường mình hơn, càng không kiêng kỵ mà buông lời nhục nhã mình, thế nhưng...

Nhưng cơ thể đã phản ứng ngược lại với suy nghĩ...

Khắp người anh như có ngọn lửa bùng cháy lên, ngọn lửa điên cuồng nóng rực ấy đã ngay lập tức thiêu rụi tất cả ý chí của cô thành tro bụi.

Sức lực cơ thể bởi vì nộ hỏa của anh mà dần dần sụp đổ, suýt chút nữa đã ngã quỵ.

Đến nỗi cô không kiểm soát được phải rên nhẹ một tiếng nhỏ, cơ thể trong nháy mắt như sắp tan chảy thành nước... Chỉ có thể bất lực đưa hai cánh tay bám lên cổ anh.

Hành động đó của cô, không thể nghi ngờ chỉ càng thêm châm lửa.

Anh lớn tiếng rên mạnh, phản ứng cũng càng thêm mạnh bạo, xốc áo ngủ trên người cô lên cao, bàn tay ngay sau đó luồn vào vạt áo thăm dò tìm kiếm.

Bên trong cô không mặc áo lót, bàn tay vừa chạm đến, lửa nóng lập tức lan tỏa toàn thân, khiến cả hai đều hoàn toàn sụp đổ.

Cũng ngay lúc này....

Thiên Tinh đột nhiên tỉnh táo lại, mở mắt ra ngược nhìn anh, ý thức ngay lập tức quay trở lại.

Cô vươn tay đẩy người đang mất kiểm soát kia ra....

Thi Nam Sinh đang say sưa đắm chìm trong hương vị ngọt ngào, không ngờ lại bị cô đẩy ra. Do không cảnh giác, bị cô đẩy bất ngờ phải lui về phía sau một bước, vừa giật vừa ngượng hăng trọn mắt nhìn Thiên Tinh.

"Cảnh Thiên Tinh, còn muốn dùng chiêu lật mềm buộc chặt này nữa sao?" Mở miệng ra là những lời lẽ châm chọc chói tai.

Thiên Tinh cảm thấy thật chua xót. Nghĩ lại hành vi mất kiểm soát mà đón nhận anh mới vừa rồi, nhất thời cảm thấy vừa xấu hổ, vừa khó xử.

Cô quyết định không nói chuyện với anh nữa, ngồi xồm xuống nhặt mảnh ly vỡ do khi nãy sao lãng đã đánh rơi.

Mình đúng là điên rồi!

Rõ ràng biết là sẽ bị anh nhục nhã, vậy mà không đẩy anh ra, không cự tuyệt anh!

Thi Nam Sinh thấy mình bị cô xa lánh mà cứ thế ngơ ngẩn xuống, liền cúi đầu kéo mạnh cánh tay cô tính bắt cô đứng lên.

"Ồi..." Không ngờ lại nghe cô rên nhẹ một tiếng, sau đó há miệng định ngậm ngón tay.

Bị miễn cưỡng dứt tay?

Thi Nam Sinh thấy tim mình như bị ai nhéo cho một cái, thấy đáng vẻ nhũ nhũ mảy mảy cổ chịu đựng của cô, lửa giận mới đó còn cháy phừng phừng, không

hiểu sao bỗng chốc tiêu tan hết.

"Đề tôi xem nào!" Rõ ràng rất lo lắng muốn xem vết thương của cô xem thế nào, nhưng lời nói ra thì cộc lốc như ra lệnh.

"Không cần, chuyện nhỏ thôi." Thiên Tình rút ngón tay lại. Hiện tại, cô không nên thân mật quá mức với anh. Anh quá dễ dàng làm lay động trái tim cô, như vậy chỉ khiến cô không thể tự kiềm chế mà càng ngày sẽ lún sâu hơn....

Lúc nào cũng phải luôn nhắc nhở cảnh tỉnh chính mình.

Nhưng...Dù cho cô có từ chối cỡ nào, đối với anh mà nói, vẫn chẳng có bất kỳ tác dụng gì. Anh ngang ngược bắt lấy tay kéo cô đứng dậy.

Thiên Tình đang còn ngỡ ngàng, thì anh đã cầm tay cô, sau khi nhìn thấy vết thương không đáng kể, không biết có phải là ảo giác của Thiên Tình, mà cô lại thấy anh như thờ phào nhẹ nhõm.

"Đi dán band-aid đi!" Vẫn là giọng điệu ra lệnh và lạnh lùng ấy.

Nhưng...Đường như đã không còn lạnh lùng và thờ ơ không quan tâm như trước đây từng đối xử với cô nữa.

Trái tim Thiên Tình nhảy lộp bộp, cô chỉ ‘ồ’ một tiếng, trong bụng lại không thể hiểu nổi rốt cuộc anh có ý gì.

Chẳng lẽ anh áy náy vì vết thương đó tại mình mà ra, làm cô phải bị đau, cho nên mới như vậy?

Thiên Tình tính ngồi xuống nhặt tiếp những mảnh vỡ, Thi Nam Sinh lại kéo cô lên lần nữa.

Anh cảnh cáo cô, "Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn ngồi yên cho tôi!"

"Tôi muốn dọn dẹp những...."

"Mấy thứ đó ngày mai tự nhiên có người giúp việc đến dọn."

"Nhưng...."

"Không có nhưng gì hết." Thi Nam Sinh ngắt lời cô, sau đó ngồi xuống đối diện cô, mắt lạnh nhìn cô, "Cảnh Thiên Tình, chúng ta nên bàn chuyện quan trọng một chút."

Chuyện quan trọng?

Giữa bọn họ, có chuyện quan trọng cần bàn sao? Có lẽ không ngoài chuyện đứa bé và kết hôn.

Hôn nhân, cô không cần, đúng hơn là không nhận nổi. Còn đứa bé.... Ngoài Thi Nam Sinh ra, hầu như người của trong nhà ai cũng đều muốn giữ lại...

Ban đầu, cô vốn cũng không muốn đứa bé này, thế nhưng mấy ngày trôi qua, ngược lại cảm thấy việc mang thai này cũng thật kỳ diệu.

Nếu như anh thật sự bảo cô bỏ đi đứa bé, cô thật lòng không nỡ....Không nỡ bỏ đi nóm ruột của mình...

"Nếu như anh muốn bắt tôi bỏ đứa bé, tôi sẽ không làm đâu." Cô nói ra suy nghĩ của mình.

Sắc mặt anh đột nhiên trở nên âm u, nóng nảy nói, "Cô tốt nhất đừng nhắc đứa bé trước mặt tôi."

Không phải nói chuyện đứa nhỏ?

Chuyện này khiến cô cảm thấy thật ngoài ý muốn, hơn nữa cũng thấy nhẹ nhõm, chỉ là, ngay sau đó lại cảm thấy thất vọng....Anh vẫn không tin tưởng đứa bé này là con của anh....

"Ngày mai, cô phải đến phòng thư ký trình diện." Anh mở miệng nói ra cái chuyện mà anh nói là ‘chuyện quan trọng’.

Thiên Tình kinh ngạc tròn mắt. Cô cứ nghĩ anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại đồng ý một cách sáng khoái như vậy.

"Có điều...." Về mặt anh chợt nghiêm túc, cô cẩn thận nghe, "Thứ nhất, ở trong công ty, không được phép nói với bất kỳ ai về quan hệ của hai chúng ta!"

"Về điểm này, Thi tiên sinh có thể yên tâm." Bởi vì....Quan hệ giữa họ, vốn cũng chẳng ra làm sao, cô biết phải nói gì? Cả hai bây giờ, đơn giản chỉ là bị ràng buộc bởi đứa bé mà thôi.

"Tốt nhất là như vậy." Anh hừ mũi nói tiếp: "Thứ hai, đừng tưởng rằng là phụ nữ có thai thì có thể lười biếng! Tôi sẽ làm theo lệ sắp xếp việc nặng cho cô làm, nếu cảm thấy không thể chịu nổi, thì mau sớm cắt trước khi bị đuổi việc!"

"Tôi sẽ làm được." Cô cố chấp trả lời.

"Được, có thể chấp nhận được hai điều này, vậy ngày mai cô cứ đến trình diện. Cảnh Thiên Tinh, tôi hy vọng cô sẽ không hối hận khi muốn vào công ty của tôi!"

Thiên Tinh thoáng nở nụ cười chua xót, "Cho dù có hối hận, tôi cũng sẽ hoàn thành tốt những việc mình đã nhận làm."

Thi Nam Sinh sững sờ trước câu trả lời của cô.

Trong cơ thể cô ẩn chứa sự kiên quyết cứng cỏi, luôn khiến cho anh cứ phải nhìn cô bằng cặp mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đụng độ

Hôm nay là ngày đầu tiên Thiên Tinh đi làm.

"Xin chào, tôi là nhân viên mới đến ạ." Thiên Tinh đến phòng thư ký trình diện.

Thư ký trưởng là một người đàn ông trung niên, anh ta ta đang bận rộn với công việc trong tay, chỉ lạnh nhạt đáp "Ừm" một tiếng. Qua một lúc lâu, mới buông tài liệu trong tay mở miệng hỏi, "Thư giới thiệu đâu?"

"Thư giới thiệu?" Thiên Tinh ngơ ngác hỏi lại.

Cô có nhận được tờ thư giới thiệu nào đâu? Vì là đi từ cửa sau vào mà!

"Không có?" Đối phương cau mày, sắc mặt càng lạnh nhạt hơn, "Chúng tôi không có nhận được thông báo có người mới nào đến trình diện của bộ phận nhân sự cả. Bạn học, có phải cô đã đi nhầm chỗ rồi không?"

Thiên Tinh há to miệng không biết nên nói gì.

Mình đến làm việc, Thi Nam Sinh không có nhắn nhủ gì lại với họ sao?

"Linda, chuyện gì vậy?" Có người nghe tiếng nhìn sang.

"Trợ lý Trần, có một cô gái nói là nhân viên mới đến nhận việc, nhưng chúng ta không có nhận được thông báo nào bên bộ phận nhân sự."

Trần Lâm nhìn về phía Thiên Tinh, Thiên Tinh nhe răng cười lại với anh ta, hai mắt cong lên ý cười xán lạn như trăng rằm.

Thi tổng vì cô gái này mà từ bỏ Bạch Thiên Thiên?

Cô gái này trông có vẻ rất đơn thuần, ít nhất nhìn bề ngoài thì không giống loại người mưu mô xảo trá như Thi tổng nói.

"Bên bộ phận nhân sự đã gửi tài liệu trực tiếp cho tôi rồi." Trần Lâm thân nhiên trả lời vị thư ký trưởng, sau đó chuyển mắt nhìn Thiên Tinh nói, "Cảnh Thiên Tinh đúng không?"

"Vâng, chào anh!" Thiên Tinh lễ phép chào hỏi.

Người đàn ông trung niên nọ thấy Trần Lâm hỏi chính xác luôn cả họ tên người ta, đương nhiên không còn dị nghị gì, cũng không có làm khó dễ Thiên Tinh nữa.

"Cô đi theo tôi! Để tôi cho người đưa cô đi làm quen hoàn cảnh công việc một chút." Thái độ của Trần Lâm rất ôn hòa, xoay người gọi một cô gái tuổi cũng chạc cỡ Thiên Tinh, "Yumi, cô đưa Cảnh Thiên Tinh đi làm quen với công việc một chút đi."

"Dạ, trợ lý Trần." Cô gái cột tóc đuôi ngựa với đôi mắt tươi sáng lấp lánh thoăn thoắt đi tới.

Nhìn thấy Thiên Tinh cô nàng liền vui vẻ chào hỏi làm quen, nhưng tầm mắt lại dừng rất lâu trên gương mặt đơn thuần mộc mạc của Thiên Tinh.

Thiên Tinh bị cô ta nhìn đến hơi mất tự nhiên, sờ sờ mặt mình hỏi, "Trên mặt tôi có dính gì sao ạ?"

"Không, sorry, chỉ là cảm thấy cô nhìn rất quen mắt. Sao tôi cứ có cảm giác hình như đã từng nhìn thấy cô trên báo thì phải." Yumi ngượng ngùng vuốt vuốt tóc.

Thiên Tinh run sợ trong giây lát. Trên báo? Có lẽ lần đó đi cùng với Thi Nam Sinh đã bị chụp đăng lên báo chăng?

Đêm hôm đó, cô quá quang vinh chói lọi.

Hơn nữa, khi đó còn trang điểm rất cầu kỳ, hoàn toàn khác xa với mặt mộc không trang điểm như bây giờ. Nếu không nhìn kỹ, e là rất khó có thể nhận ra.

Thiên Tình cười cười nói, "Chắc chị nhận nhầm với ai rồi."

Trần Lâm xua xua tay, "Đừng ở đây lo tán gẫu nữa. Khi đã quen với hoàn cảnh môi trường thì bắt đầu làm quen với công việc đi."

"Dạ, trợ lý Trần." Yumi le lưỡi nháy mắt với Thiên Tình, Thiên Tình cũng đi theo phía sau cô ta.

"Người vừa này chính là trợ lý Trần, trông anh ta nghiêm túc khó khăn vậy đó, nhưng nếu so với tổng giám đốc thì anh ta dễ gần hơn nhiều. Đạo gần đây tổng giám đốc rất khó chịu, cô ngàn vạn lần đừng xui xẻo đụng chạm đến anh ta nha." Yumi cần năn nỉ than oán.

Thiên Tình cũng chỉ ngượng ngùng cười. Cô nghĩ, nơi này hẳn là không ai có thể hiểu rõ hơn cô Thi Nam Sênh là người khó chung đụng tới cỡ nào?

Nếu không phải do bất đắc dĩ, cô thật sự không muốn đến gần anh lần nào nữa. Vì kết quả cuối cùng vẫn sẽ bị anh đâm cho thương tích khắp người mà thôi.

"Bên này là phòng họp, bên này là phòng nghỉ ngơi, bên kia là phòng hội nghị dự bị. Còn bên kia là phòng trà nước...." Yumi vừa đi vừa giới thiệu. Sau đó, dừng lại trước một căn phòng đang khép kín.

Cô không lên tiếng, chỉ cẩn thận diễn tả mấy chữ được treo trên cánh cửa.

"Phòng làm việc tổng giám đốc!"

Thiên Tình đã thấy được, nhưng chỉ cười cười, định cùng Yumi đi sang hướng khác. Nhưng lúc này....Cửa đột nhiên được người từ bên trong mở ra.

Thiên Tình vô ý thức cứng đờ người.

Mà Yumi gần như theo phản xạ có điều kiện đứng nghiêm, cúi người, chào hỏi, lưu loát đến khiến người khác phải kinh ngạc, "Xin chào tổng giám đốc!"

"Ừ." So với sự nhiệt tình của cô, Thi Nam Sênh chỉ hờ hững đáp lại một tiếng.

Tầm mắt dừng lại trên người Thiên Tình, có hơi bất ngờ, nhìn cô trong giây lát.

Thiên Tình vẫn chưa hoàn hồn, chỉ cảm thấy có một đôi mắt sâu thẳm đang chiếu tướng mình.

Không hiểu sao trông lòng rối loạn không yên. Sau đó được Yumi ở bên cạnh kéo kéo ống tay áo, cúi đầu không ngừng ra dấu bằng miệng bảo cô, "Mau, chào, hỏi, đi!"

Lúc này Thiên Tình mới sực tỉnh, liếc nhìn Thi Nam Sênh, bị ánh mắt không kiêng dè của anh nhìn cho hoảng hồn, vội vàng chuyển mắt sang hướng khác, cúi đầu chào hỏi, "Chào tổng giám đốc!"

"Thi tổng, đây là nhân viên mới đến hôm nay." Thấy sắc mặt Thi Nam Sênh vẫn không có hòa hoãn, Yumi lại cẩn thận dè dặt giải thích.

Thi Nam Sênh vẫn không có phản ứng. Thiên Tình cảm thấy như bị cái nhìn đăm đăm của anh làm cho không thở nổi. Cô mím mím môi nói, "Xin chào, tôi là Cảnh Thiên Tình."

Giọng điệu xa cách như không quen biết của cô khiến Thi Nam Sênh sững sốt.

"Nếu tổng giám đốc không có gì muốn nói, vậy chúng tôi xin phép đi làm việc trước." Thiên Tình không nhìn Thi Nam Sênh nữa, lôi kéo Yumi bỏ đi một mạch.

Yumi kinh ngạc nhìn cô chằm chằm. Một nhân viên mới vào, mà dám to gan như vậy? Tổng giám đốc chưa lên tiếng, mà cô ta đã dám xoay người bỏ đi?

Nhìn bóng lưng bỏ đi như muốn chạy trốn mình, Thi Nam Sênh bỗng dưng cảm thấy lồng ngực ngột ngạt buồn bực khó hiểu.

Rõ ràng là mình cấm dận không cho phép cô hé mọi tiết lộ quan hệ của cả hai, nhưng bây giờ thấy dáng vẻ lạnh lùng đó của cô, tự nhiên khiến anh cảm thấy vô cùng căm tức!

Khốn thật! Rốt cuộc mình bị làm sao vậy?

"Cảnh Thiên Tình, cô đứng lại đó!" Anh mở miệng quát lên theo quán tính.

Thiên Tình sững sốt. Yumi âm thầm vuốt mồ hôi lạnh thay cho người mới.

"Yumi, cảm ơn chị nhiều nhé, chị cứ đi trước đi, tôi quay lại xem tổng giám đốc tìm tôi có việc gì."

"Ừ." Yumi cũng không muốn đi cùng để hứng bão, có ai mà không biết gần đây tổng giám đốc bởi vì ‘đứa bé’ của người tình mới xuất hiện, mà phải chia tay với cô bạn gái mới tình đầu Bạch Thiên Thiên chứ? Gặp phải chuyện bí hiểm như thế, không có người đàn ông nào cảm thấy dễ chịu hết.

Cô nàng cần dặn Thiên Tình lần nữa, "Tự cô phải cẩn thận đó nhé, đừng chọc giận anh ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Ham muốn không thể chờ đợi

Đợi Yumi đi rồi, Thiên Tình mới xoay người lại.

"Tổng giám đốc, xin hỏi tìm tôi có chuyện gì ạ?" Cô cố gắng giữ giọng của mình thật bình tĩnh để hỏi.

"Theo tôi vào đây!" Thi Nam Sinh cực kỳ không thích thái độ đó của cô, chỉ lạnh lùng ra lệnh.

Thiên Tình bỗng dờ người ra. Nghĩ đến lời cảnh cáo của anh vào tối hôm qua, vì vậy không bước theo vào mà chỉ nói: "Tổng giám đốc có chuyện gì xin cứ nói ở đây đi."

Nếu anh đã không muốn công khai mối quan hệ của họ, vậy thì cứ duy trì một khoảng cách nhất định sẽ tốt hơn.

Thi Nam Sinh nhìn bộ mặt cảnh giác của cô, chỉ khoanh tay hừ lạnh một tiếng. "Cảnh Thiên Tình, cô nghĩ tôi bảo cô đi vào trong đó để làm gì? Chẳng lẽ...." Anh cố tình dừng lại, rồi kẻ sát vào bên tai cô nói.

Rõ ràng nhận thấy hàng mi dài của cô run lên, mới lui về phía sau một bước. Giọng nói trầm khàn còn có chút mập mờ của anh quanh quẩn bên tai cô, "Chẳng lẽ, cô cho rằng tôi sẽ làm tiếp chuyện tối qua chưa làm xong?"

Được anh nhắc nhở, những hình ảnh tối qua như cuộn phim chiếu chậm hiện rõ mồn một trong đầu Thiên Tình.

Cô chỉ cảm thấy mặt nóng như bị bỏng, cắn môi nói, "Tổng giám đốc, xin anh tự trọng."

"Hừ...." Thi Nam Sinh cười khinh một tiếng, "Cảnh Thiên Tình, đừng giả vờ ngây thơ trước mặt tôi nữa, cô chỉ có thể lừa được mẹ tôi!"

Bị chà đạp sỉ nhục, Thiên Tình rũ mắt sụp mi xuống, giọng nói càng lạnh lùng xa cách, "Tổng giám đốc, nếu như chỉ muốn nhục nhã tôi thì giờ cũng đã nhục nhã xong rồi. Bây giờ tôi phải quay lại làm quen với công việc. Xin chào!"

Không đợi anh có phản ứng gì, cô xoay người toan bỏ đi.

Lại bị cô chống đối lời mình nói, Thi Nam Sinh hét toáng lên: "Cảnh Thiên Tình, cô dám bước thêm một bước nữa thử xem!"

Thiên Tình không muốn nán lại thêm một chút nào nữa.

Anh bây giờ tựa như con nhím mọc gai khắp người. Bởi vì có đứa bé mà anh căm hận cô, chán ghét cô, lúc nào cũng muốn nghĩ coi làm sao để làm nhục cô ở mọi nơi, khiến cô khó chịu anh mới hả dạ.

Vì vậy, cô cần gì phải ở lại? Nghĩ vậy, đương nhiên Thiên Tình coi những lời anh nói như gió thoảng bên tai.

Lúc này Thi Nam Sinh đã thật sự bị cô chọc giận. Tiến lên một bước, tóm lấy tay Thiên Tình, ngang ngược kéo cô về phía mình, "Cảnh Thiên Tình, cô to gan thật! Tôi cho phép cô đi chưa?"

Tĩnh tĩnh Thiên Tình có tốt mấy cũng không khỏi cau mày.

"Thì tổng, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Cô không dám quá to tiếng, sợ gây sự chú ý cho các đồng nghiệp cách vách.

Thi Nam Sinh không nói không rằng, lôi kéo Thiên Tình đi vào phòng làm việc.

Tay anh dùng sức rất mạnh, như thể muốn bóp chết cô mới chịu.

Anh thừa nhận, lúc đầu anh muốn giữ cô lại chính là để chà đạp làm nhục cô một trận. Anh thật sự rất giận chuyện cô có con với kẻ khác, giận cô cả gan dám phản bội anh....

Nhưng bây giờ....

Cô càng muốn đi, anh càng không để cho cô đi!

Sau khi kéo cô vào phòng làm việc, liền đóng sầm cánh cửa lại thật mạnh.

Sức lực thô bạo đó đã đủ dọa được Thiên Tình. Cô ra sức hất tay của anh, theo bản năng tính mở khóa cửa để chạy ra ngoài.

Cửa vừa được mở ra đã bị Thi Nam Sinh với tay lên từ phía sau bấm luôn chốt khóa lại.

Bóng dáng cao lớn từ đằng sau áp tới, cảm giác bị vây khốn áp bức mãnh liệt, khiến Thiên Tình há miệng kinh hoàng.

Cô khản trương đến thở cũng không ra hơi. Tay nắm chặt chốt cửa, không quay đầu lại hỏi: "Thì tổng, rốt cuộc anh muốn sao đây?"

"Cô nghĩ xem tôi muốn gì?" Thi Nam Sinh chẳng những không buông cô ra, ngược lại còn áp sát cô không chừa khe hở.

Nghe được hương thơm thanh mát thoang thoảng kia, anh lại có phản ứng chết tiệt đó.

Anh áp cơ thể mình tới, vật to lớn nóng rực nào đó lập tức chống lên cơ thể mềm mại của Thiên Tình qua lớp quần áo, khiến cô khẽ run lên.

Người cô khản trương căng cứng, cứng không khác gì đá, cảm thấy bất cứ lúc nào cũng sẽ nứt toạc ra.

Vặn vẹo người để phản kháng, lại cảm nhận được phản ứng bên dưới người cô càng lúc càng cứng rắn hơn.

Phiền muộn cắn chặt môi dưới, cô thở hổn hển nhắc nhở, "Thì tổng, là anh...Chính anh nói không muốn cho bất kỳ ai biết quan hệ của hai chúng ta. Xin anh hãy thả tôi đi."

Thi Nam Sinh giữ chặt cầm cô, vặn khuôn mặt nhỏ xinh để cô quay lại nhìn thẳng vào mắt mình, "Cánh Thiên Tình, cô hao tổn tâm tư chỉ để muốn được ở lại nhà tôi, không phải đang đợi chờ tôi muốn cô sao? Bây giờ tôi đã hoàn thành mong muốn của cô, cô nên cảm ơn tôi mới đúng!"

"Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm rồi. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ muốn được ở lại nhà anh. Nếu như không phải là bà Thi.... Ừm...."

Lời còn chưa nói xong, cô đã vội vàng há miệng hoảng hốt.

Bàn tay của anh đang từ trên eo cô vòng qua, bao trọn vòng một đầy đặn xinh xắn. Mạnh bạo nhào nấn như đang muốn trừng phạt cô.

"Nếu thực sự muốn cự tuyệt tôi, tại sao chỉ tùy tiện chạm nhẹ thôi mà cô đã không chịu được như thế?" Thi Nam Sinh cúi đầu mập mờ găm cắn vành tai Thiên Tình, "Cánh Thiên Tình, thân thể của cô đã bán đứng lời cô nói....Cô vốn đã muốn tôi muốn cô đến không thể chờ đợi nữa rồi...."

Hốc mắt Thiên Tình ngân ngân nước mắt tủi thân. Xoay người lại, bật khóc liều mạng đẩy anh ra.

Nhưng sức cô có mạnh cỡ nào đi nữa cũng không thể nào đi chuyển được thân hình cao lớn của anh.

Ngược lại thoáng chốc đã bị anh giữ lại hai tay, giờ cao qua đỉnh đầu. Bàn tay còn lại không chút do dự đẩy cao áo cô lên.

"Đừng...." Cô hoảng sợ hô lên, nước mắt sắp trượt ra khỏi hốc mắt.

Ánh nắng mặt trời buổi sáng rất mát mẻ trong lành. Chiếu vào qua tấm rèm che, phác họa bóng mờ bóng dáng của anh đang bao phủ lên người cô.

Nhưng....Điều này chẳng hề ảnh hưởng gì đến thị giác của anh.

Dáng người trắng mịn nõn nà xinh xắn của cô hiện ra đầy đủ không bỏ sót trước mắt anh. Bởi vì đang mang thai, nên cơ thể cô càng nở nang đầy đặn, bị chèn ép dưới BRA càng thêm quyến rũ hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cứ thoải mái hét to lên một chút

Đồng tử trong mắt Thi Nam Sinh co rút lại, hầu kết cuộn lên cuộn xuống, cúi đầu há miệng ngậm lấy điểm hồng như hạt ô mai bên phải của cô.

"Đừng mà...!" Thiên Tình hoảng sợ kêu lên, uốn người muốn thoát khỏi anh.

Cô không thể phơi bày trắng trợn trước mặt anh như thế, làm vậy chỉ càng khiến cô cảm thấy xấu hổ và nhục nhã....

Dường như không hài lòng bởi sự chống cự của cô, Thi Nam Sinh trừng phạt bằng cách cắn lên điểm hồng kia một cái.

Hài lòng khi nghe được cô kinh hãi hét lên, anh mới ngẩng đầu, đáy mắt phức tạp nhuộm màu dục vọng, "Nếu cô không ngại tất cả mọi người trong công ty đều nghe được tiếng rên la này của cô, thì cứ thoải mái hét to lên một chút nữa."

Bị lời cảnh tỉnh này, Thiên Tình chỉ biết cắn chặt môi ngậm miệng lại.

Cô không thể đẩy anh ra, cũng không có cách nào để đẩy được, cảm thấy toàn thân khó chịu như sắp tan chảy thành nước. Nước mắt cũng từ từ trượt khỏi hốc mắt lăn xuống.

Cô như thú con đáng thương thút thít giãy giụa để mong thoát khỏi gông xiềng, nhưng chỉ có thể giãy giụa trong tuyệt vọng.

"Cốc, cốc, cốc,...." Cửa phòng làm việc đột nhiên bị người từ bên ngoài gõ vọng vào.

Thiên Tình sững sờ, cơ thể cương cứng như hóa đá.

Nhưng người đàn ông đang vui ở trước ngực cô vẫn bình thản ung dung vuốt ve thương thức. Chỉ điểm tĩnh 'Ừ' một tiếng bằng giọng mũi.

Sự bình tĩnh tự nhiên đó, người khác không thể nào nhận ra hiện anh đang làm một chuyện ác liệt tới cỡ nào.

"Tổng giám đốc, Liễu tổng bên UMA đã đến, đang ở phòng họp đợi anh ạ." Là tiếng của Trần Lâm.

"Ừ." Anh tiếp tục lạnh nhạt đáp lại một tiếng.

Ruột gan Thiên Tình rối bời, không biết rốt cuộc anh sẽ đi hay vẫn muốn tiếp tục.

Đang suy nghĩ xem mình có nên la lớn cầu cứu hay không, thì anh lại mút một cái thật mạnh lên ngực cô, mút đến khi nơi đó xuất hiện một dấu vết đỏ tươi mới chịu bỏ qua.

Được thả, toàn thân Thiên Tình như bị rút hết hơi sức, men theo cánh cửa trượt dài xuống.

Nước mắt cũng theo sau rơi tí tách lên sàn nhà....

Tay cô run run, quàng quàng sửa sang lại quần áo của mình.

Thi Nam Sinh lui về sau cứ thế đứng nhìn cô.

Nhìn từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống mặt đất, thế nhưng lại khiến trái tim anh đau nhói lên.

Ngực cảm thấy đau râm ran âm ỉ. Như thể bản thân vừa đã làm sai chuyện gì vậy.

Anh từ từ tiến lại gần cô, vươn tay muốn đỡ cô dậy. Thiên Tình lại hoảng sợ vung tay lên hất tay anh ra, sau đó vội vàng đứng dậy tông cửa bỏ chạy ra ngoài.

Trần Lâm đang đứng ngoài cửa, không ngờ lại chạm mặt Thiên Tình ở đây.

Thấy dáng vẻ hoảng loạn cùng vành mắt ửng đỏ của cô, trong lòng cũng hiểu được phần nào chuyện gì đang xảy ra. Xem ra, tổng giám đốc thật sự rất là ghét cô ấy, cho nên mới bắt nạt cô ấy khóc.

Ngóng nhìn bóng lưng đã chạy xa, Thi Nam Sinh tức giận nện một cú lên tường.

Shit!

Cô gái này, lại dám đối với anh như vậy! Cho anh là dã thú, lúc nào cũng có thể 'ăn thịt' cô sao?

Thiên Tình chạy vào nhà vệ sinh, sửa sang lại quần áo để không ai nhận ra điều gì bất thường.

Chùi đi nước mắt còn sót lại, sau đó vốc nước rửa mặt, cố gắng ổn định lại cảm xúc vẫn còn đang run bởi nụ hôn của anh.

Vừa đi ra ngoài thì nhận được điện thoại của Văn Tình.

"Thiên Tình, nghe nói em đi làm sao?" Trong giọng nói của Văn Tình có vẻ như không đồng ý, dĩ nhiên là vì đau lòng thay em gái, "Em đang mang thai sao không chịu nghỉ ngơi?"

Kể từ khi cô đồng ý sinh đứa bé, mọi chi tiêu của gia đình đều do nhà họ Thi chu cấp.

Chuyện này khiến cho Cảnh Kiến Quốc vui không thể tả. Còn Văn Tinh mặc dù không vui khi tiếp nhận ‘bố thí’ kiểu này, nhưng nếu có thể giảm bớt áp lực cho Thiên Tinh, cô chỉ đành phải chấp nhận.

"Chị, em làm vậy để chuẩn bị tốt nghiệp. Bây giờ ai cũng đang thực tập, em cũng không ngoại lệ."

"Ài..." Văn Tinh thở dài, "Em đừng cố miễn cưỡng mình. Cơ thể chịu đựng nổi mới được chứ."

"Em biết rồi. Chị đừng lo lắng cho em." Thiên Tinh vui vì được chị thương yêu quan tâm.

"Đúng rồi..." Cảnh Văn Tinh bỗng nghĩ đến điều gì, tâm trạng thoáng chốc buồn buồn hỏi, "Anh ta, đối với em như thế nào? Anh vẫn không chịu thừa nhận đứa bé sao?"

Thiên Tinh miễn cưỡng cười cười, không muốn để Văn Tinh lo lắng, "Chị yên tâm, hiện tại tất cả mọi người đều đối với em rất tốt. Tuy rằng... Anh ấy vẫn chưa tin đứa bé là con của mình, nhưng qua một thời gian ngắn nữa chờ đứa bé được sinh ra và xét nghiệm DNA, chừng ấy anh ấy sẽ tin thôi ạ."

Chuyện này nói ra nghe thật rất buồn cười. Nhưng cô còn có thể làm sao?

"Cũng phải. Đến lúc đó anh ta có không muốn nhận thì cũng phải nhận! Chị chờ xem bộ mặt của anh ta lúc đó!" Văn Tinh tức giận nói, "Thiên Tinh, nếu như anh đối xử không tốt với em, em cứ quay về nhà nhé."

"Em biết rồi. Chị, em không nói nữa, em còn phải đi làm việc!" Thiên Tinh sợ nếu cứ nói thêm một lúc nữa, sẽ để lộ tâm trạng lúc này của mình.

"Vậy được. Em đi đi." Văn Tinh không nghĩ gì nhiều liền cúp điện thoại.

.....

Ra khỏi nhà vệ sinh, Thiên Tinh quay trở lại phòng thư ký thì nghe được mọi người đang đàm luận bằng tin giải trí buổi sáng.

"Bạch Thiên Thiên cũng thật đáng thương. Thấy không, tổng giám đốc bây giờ đã không cần cô ta nữa rồi!"

"Nghe nói vị hôn thê của tổng giám đốc đột nhiên có em bé. Bạch Thiên Thiên đúng là thảm thật. Cô xem này, hình ảnh này mới chụp ngày hôm qua, tiêu tụy đến không còn ra hình người nữa."

"Nghe nói fan hâm mộ của cô ta cũng giận lắm, còn nói lần tới sẽ tìm cho bằng được cái kẻ thứ ba kia, nhất định sẽ giết cho tới chết."

"Trời ạ! Có cần phải điên tới mức đó không!" Có người kinh hãi trợn mắt hô lên, sau đó còn nói: "Nói tới mới nói, con đàn bà kia cũng thật là. Nghe nói là bị tổng giám đốc chia tay nhưng không cam lòng, cho nên mới giờ thủ đoạn giăng bẫy Thi tổng chúng ta, cuối cùng mới có đứa bé kia đó. Thi tổng cũng là bị ép phải lên Lương Sơn á!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Trời ạ! Có cần phải điên tới mức đó không!" Có người kinh hãi trợn mắt hô lên, sau đó còn nói: "Nói tới mới nói, con đàn bà kia cũng thật là. Nghe nói là bị tổng giám đốc chia tay nhưng không cam lòng, cho nên mới giờ thủ đoạn giăng bẫy Thi tổng chúng ta, cuối cùng mới có đứa bé kia đó. Thi tổng cũng là bị ép phải lên Lương Sơn á!"

"Xi, thực tế bây giờ, chỉ cần có thể gả được vào cánh cửa giàu có, có thủ đoạn gì mà cô ta không dám làm chứ."

"Đúng là quá đáng không ai bằng, dùng đứa bé nhằm để hủy hoại một cuộc tình tốt đẹp biết bao. Thứ người như vậy, sớm muộn gì cũng bị trời đánh à."

Thiên Tinh đứng ở ngoài, bởi vì nghe được câu này mà sống lưng đổ mồ hôi lạnh toát.

"Được rồi, được rồi, làm việc thôi, đừng lo tán dóc nữa." Có người xua xua tay, rồi đem tờ báo cất vào, coi như kết thúc đề tài này.

Thiên Tinh tái mặt đông cứng tại chỗ, cô không dám xem tin tức nói về Bạch Thiên Thiên.

Cô ấy là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, đột nhiên bị hủy hôn như vậy nhất định sẽ gặp áp lực rất lớn từ dư luận, mà đầu sỏ gây nên chính là mình.

Mình đã làm lỡ một cuộc hôn nhân xứng đôi như thế, phải chăng tương lai sẽ bị báo ứng giống như mấy đồng nghiệp kia nói?

"Nè, người mới, cô tên gì vậy? Sao đứng đó mà không vào đi?" Có người gọi cô.

Lúc này cô mới hoảng hốt quay người lại, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, lại chột dạ không dám ngẩng đầu lên, sợ các đồng nghiệp nhận ra cô chính cái người đã chen vào giữa Bạch Thiên Thiên và Thi Nam Sinh, bèn nói: "Mọi người cứ gọi tôi là Thiên Tinh ạ."

"Đến đây, Thiên Tinh. Trợ lý Trần bảo tôi hướng dẫn cô làm quen với công việc." Emily ngoắc Thiên Tinh, Thiên Tinh cũng gật đầu chào mọi người, sau đó đi qua.

Emily liếc nhìn sắc mặt cô hỏi, "Có phải vừa bị tổng giám đốc mắng cho một trận rồi không? Sắc mặt cô có vẻ không được tốt lắm."

Thiên Tinh lắc đầu, "Tôi không sao, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, vì khẩn trương nên tối hôm qua ngủ không ngon."

"Hoá ra là vậy." Emily không hỏi thêm gì nữa, chỉ sắp xếp việc làm cho Thiên Tinh, "Việc cần làm cũng tương đối phức tạp, cô sắp xếp và liên lạc với các phương tiện truyền thông. Nể tình cô là lính mới, vì vậy giai đoạn đầu cô không cần phải bắt đầu ngay, còn sau này cô hãy theo quản lý Mr Vương ra ngoài chạy những việc lật vật là được. À, đó chính là quản lý Vương."

Emily lại giới thiệu quản lý Vương với Thiên Tinh, loay hoay sắp xếp công việc, mới đó mà đã hết một ngày.

Lúc gần đến giờ tan việc, các đồng nghiệp đều đã về hết, chỉ còn lại một mình Thiên Tinh.

Emily thu dọn đồ đạc, lúc chuẩn bị đi cô gỡ gỡ tấm kính thủy tinh bên cạnh, "Thiên Tinh, đã không còn sớm nữa, cô vẫn chưa về ăn cơm tối à?"

"Không sao, tôi muốn làm quen với công việc trong tay trước." Thiên Tinh cười cười, chỉ chỉ máy vi tính.

Emily cười, "Cô đúng là siêng năng thật."

Thiên Tinh chỉ cười chứ không đáp lại. Nói đến công việc, cô đều luôn tập trung 100% tinh thần để hoàn thành. Huống hồ, lần này cô phải càng thêm chăm chỉ nhiều hơn, ít nhất sẽ không thể để cho Thi Nam Sinh coi thường cô.

Emily cũng đi, cuối cùng chỉ còn lại Thiên Tinh. Cô vô ý thức quay đầu liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đóng chặt.

Giờ này....Có lẽ Thi Nam Sinh vẫn chưa về? Thường ngày, lúc nào cũng đến rạng sáng anh mới về nhà.

Nghĩ đến anh, Thiên Tinh liền nhớ tới nụ hôn hôm nay ở văn phòng làm việc, môi hơi run run, cô vươn tay sờ sờ lên môi mình.

Như thế nơi đó vẫn còn lưu lại hơi thở thuộc về anh.

Ôiiii! Mình bị chap mạch rồi ư! Tại sao lúc nào cũng nghĩ về anh ta vậy chứ!

Phiền muộn tự mắng mình một câu, Thiên Tinh buộc mình phải tập trung tinh thần lại.

Nhưng mà....

Mặc dù bản thân cố gắng chuyển tâm, rất tập trung với công việc, nhưng khi Thi Nam Sinh và Trần Lâm cùng nhau từ phòng làm việc đi ra, mạch suy nghĩ của cô vẫn không thể kiềm được mà bị anh thu hút.

Tiếng bước chân của anh trầm ổn vững vàng, Thiên Tinh gần như nghe liền có thể nhận ra.

Bắt gặp nắm chặt tài liệu trong tay, nhưng lại cúi thấp đầu vờ như không nghe thấy.

Rõ ràng cảm nhận được bước chân của anh hơi khựng lại sau khi nhìn thấy cô. Sau đó....

"Cô Cảnh, vẫn chưa về sao?" Là tiếng của Trần Lâm.

Cô hơi sững sốt, sau đó nghiêng mặt sang nhìn bọn họ khẽ mỉm cười.

Tầm mắt không dám nhìn Thi Nam Sinh dù chỉ nửa giây, "Trên tay còn một số việc chưa quen, cho nên trễ chút mới về ạ."

Thi Nam Sinh cau mày.

Cô gái này, giờ này rồi mà còn chưa về, chẳng lẽ muốn ở lại để gây sự chú ý của mình sao?

Cười lạnh, liếc cô một cái, thấy cô lại cúi thấp đầu Thi Nam Sinh chỉ nói với Trần Lâm, "Đi thôi."

"Dạ, Thi tổng."

Trần Lâm gật đầu với Thiên Tinh theo phép lịch sự, sau đó cùng Thi Nam Sinh đi xuống lầu.

Nhìn bóng lưng rời đi, trong lòng Thiên Tinh trỗi lên chút buồn bã khó diễn tả bằng lời.

Từ đầu chí cuối, anh không ngó tới cô dù chỉ một lần....

Cổ ra vẻ thoải mái nhếch nhếch môi, Thiên Tinh tự nói với chính mình không sao cả, rồi lại tiếp tục vùi đầu vào công việc.

.....

Thi Nam Sinh đi xuống lầu mới phát hiện trời bên ngoài hiện đang có mưa phùn bay lất phất.

Ngước đầu liếc nhìn bầu trời âm u. Đoán chắc, chốc lát nữa thôi sẽ có một trận mưa như trút nước đổ xuống.

Cô gái ngốc nghếch trên lầu kia tại sao còn chưa xuống?

Sáng nay trời trong gió mát, ắt hẳn là cô không có mang dù rồi!

"Thi tổng!" Trần Lâm đánh xe từ nhà để xe đi ra dừng ở bên cạnh anh, sau đó bước xuống cung kính mời anh lên.

Thi Nam Sinh vẫn không nhúc nhích, chỉ mím môi dường như đang suy nghĩ gì đó.

"Có chuyện gì sao ạ?" Trần Lâm không biết anh đang phân vân chuyện gì.

Một lát sau lại nghe Thi Nam Sinh ra lệnh: "Cậu quay vào, bảo nhân viên ngắt hết nguồn điện trong công ty đi!"

"Hả?" Trần Lâm tưởng mình nghe nhầm, có phần không hiểu nhìn anh, "Nhưng trên lầu còn có mấy bộ phận đang tăng ca...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

"Hả?" Trần Lâm tưởng mình nghe nhầm, có phần không hiểu nhìn anh, "Nhưng trên lầu còn có mấy bộ phận đang tăng ca...."

"Vậy thì ngắt tầng cuối!" Thi Nam Sinh dứt khoát nói.

Trần Lâm không hiểu được tình hình ra sao, nhưng thấy sắc mặt không ổn của anh nên cũng không dám hỏi tiếp, đành gật đầu liên tục rồi xoay người đi vào truyền lời.

Thiên Tinh đang check mail thì màn hình máy vi tính bỗng phụt tắt.

Cúp điện ư? Kiểu văn phòng lớn này sao có thể cúp điện nữa chừng mà không có thông báo gì cả?

Cô vốn tưởng rằng chỉ là đứt cầu dao, rất nhanh sẽ có điện lại, cho nên vẫn ngồi im lặng ngồi đợi thêm vài phút, nhưng trời mỗi lúc càng tối mà vẫn chưa có dấu hiệu có điện trở lại.

Xem ra, đồng mail này không thể xem hết trong tối nay rồi. Chỉ đành về nhà rồi xem tiếp vậy!

Nghĩ vậy, Thiên Tinh qua loa thu dọn vài thứ rồi đi xuống lầu.

Rõ ràng bị cúp điện, nhưng thang máy vẫn đang hoạt động. Thiên Tinh cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cô không biết vụ bị mất điện này chỉ là một âm mưu.

Xuống đến tầng trệt, mới phát hiện bầu trời đầy mây đen, mưa tuôn xối xả. Cô đứng ở lối ra vào đợi một lát, tính đợi mưa tạnh bớt rồi mới đi, nhưng cơn mưa vẫn kéo dài không ngừng, ngược lại mỗi lúc càng lớn.

Bây giờ phải làm sao đây?

Nếu là trước kia, cô còn có thể không để ý đến bản thân mà vọt thẳng tới trạm xe bus, nhưng bây giờ, trong cô còn có thêm một người....

Nếu cô bị cảm, e là chỉ làm khổ đứa nhỏ trong bụng.

Thiên Tình tiếp tục đợi thêm một lát, thần thờ nhìn màn mưa trắng xóa, trong đầu lại bất chợt nghĩ tới hình ảnh lần sau khi tan học đó, xe của Thi Nam Sênh chậm rãi xuất hiện tại trước mắt cô....

Thời điểm đó cô không ngờ có một ngày mình lại mang thai con của anh....

Cũng càng không nghĩ tới, có một ngày anh lại chán ghét mình đến vậy....

Nghĩ tới những điều đó, thần sắc cô chợt âm trầm hơn.

Vừa ngược mắt lên, chiếc xe quen thuộc kia lại một lần nữa chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt cô.

Sao anh ấy còn ở đây? Vừa nãy không phải anh đã đi rồi sao?

Đang cảm thấy kinh ngạc thì xe đã đỗ ngay bên cạnh cô. Cô theo phản xạ lui về phía sau.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, gương mặt lạnh như băng liền hiện ra, "Lên xe!" Chỉ vắn vện hai chữ lạnh lẽo.

Thiên Tình không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, nếu đã chán ghét và luôn muốn nhục nhã cô như vậy, còn bảo cô lên xe anh làm gì?

Cô không muốn đi lên để bị anh nhục nhã mà không hiểu nguyên do nữa, cho nên không cần nghĩ ngợi liền cự tuyệt theo phản xạ tự nhiên.

"Không cần, một lát nữa tôi tự ngồi xe bus về."

Cô gái này, lại từ chối mình? Thi Nam Sênh bị ghen một bụng tức, sắc mặt lập tức sầm xuống, "Cảnh Thiên Tình, cô biết không thì đừng thách thức với sự kiên nhẫn của tôi! Mau lên xe!"

Cô đã quyết định không lên, thì sẽ không để bị anh uy hiếp.

Dứt khoát cắt bước đi vòng qua xe anh, xoay người bước đi vào trong màn mưa.

Thi Nam Sênh tuyệt đối không thể ngờ Thiên Tình lại có phản ứng như vậy, nhìn tấm lưng kia, anh nóng nảy thầm rủa một tiếng, vung tay lái lao về phương hướng cô bỏ đi.

Cho xe dừng lại, anh mím môi sai bước đi xuống, bước tới vươn tay kéo Thiên Tình lại.

"A...." Thiên Tình hoảng hốt la lên, muốn giãy giụa nhưng ngay sau đó đã bị anh khiêng lên rồi quăng mạnh vào xe.

"Anh muốn làm gì?" Thiên Tình định mở cửa xe đi xuống, nhưng anh lại ngang ngược khóa luôn chốt cửa.

Cũng may lúc này mọi người đều đã về hết, nếu không, một màn xảy ra ban nãy mà bị bắt gặp, không biết sẽ rước lấy hậu quả gì.

"Tốt nhất ngồi đằng hoàng cho tôi! Muốn giả bộ vờ tha để bắt với tôi à, cô còn non lắm!" Thi Nam Sênh lạnh giọng cảnh cáo cô, một giây kế tiếp đập mạnh chân ga.

Xe đột nhiên lao như tên bắn.

Thiên Tình vẫn chưa chuẩn bị, trán bị đập mạnh lên cửa kính. Cô đau điếng bụm trán hô ra tiếng. Cầm tức liếc nhìn sang Thi Nam Sênh.

Sắc mặt anh rất khó coi, môi mỏng mím lại không một khe hở. Dường như sự chống đối vừa rồi của cô đã chọc giận anh.

"Thi tổng...." Thiên Tình định lên tiếng. . .

"Cô câm miệng cho tôi!" Anh dứt khoát cắt ngang lời cô muốn nói.

Cô lại bất chấp sự ngang tàng của anh, "Là anh nói, khi ở trong công ty chúng ta chỉ là hai người hoàn toàn không quen biết. Vậy nên, mời anh thả tôi xuống xe, tự tôi ngồi xe bus đi về."

Những lời đó cô ta lại nhớ rõ đến thế cơ á? Hơn nữa, nhìn thái độ này của cô, xem ra đã quyết định sẽ hoàn thành rất tốt! Anh hẳn nên vui mới phải, nhưng tại sao hiện tại anh chẳng những không hề vui sướng chút nào mà ngược còn tức giận sắp phát điên!

Thi Nam Sênh hừ lạnh một tiếng, "Cô yên tâm, chỉ một lần này thôi! Nếu không phải nể mặt đứa bé ở trong bụng cô, tôi tuyệt đối sẽ không để ý tới cô!"

Đứa bé trong bụng?

Thiên Tình sững sờ, sau đó cúi đầu vuốt ve lên bụng.

"Chẳng phải anh luôn cho rằng đứa bé này không phải của mình sao, cần gì phải quan tâm đến nó như thế chứ?" Cô chưa chút tự cười giễu mình, xoay mặt nhìn phía ngoài cửa sổ.

Nhìn từng hạt mưa tí tách rơi mà trong lòng lạnh lẽo không thể tưởng tượng nổi.

Nhắc tới đứa bé, tâm trạng Thi Nam Sinh lại bắt đầu không tốt. Chỉ cần nghĩ tới đêm hôm ấy, suốt đêm cô không về, nó tựa như vết thương đang âm ỉ trong anh, châm chích vào trái tim anh, đau đến khiến anh nghẹt thở.

"Tuy đứa bé không phải của tôi, nhưng mẹ tôi thích nó." Anh phiền muộn nói ra những lời này.

Thì ra là như vậy.... Trái tim Thiên Tinh lại đau đớn không thôi....

Tất cả, chỉ là đều vì bà Thi mà thôi....

Không muốn đòi co thêm, Thiên Tinh mím môi co ro lại trong ghế, lặng lẽ ngồi đó suốt đoạn đường không lên tiếng nữa.

Suốt đoạn đường Thi Nam Sinh cũng chẳng hề nói lời nào, tay anh siết chặt vô lăng, hết buông lại siết, siết xong lại buông.

Con mưa bên ngoài cửa sổ vẫn rào rào rơi xuống. Mỗi lúc càng nặng hạt hơn....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tâm sự đêm khuya

Bà Thi vừa thấy hai người cùng nhau từ trên xe bước xuống, lòng bà lập tức vui như nở hoa.

Vốn còn lo lắng Thiên Tinh không chịu nổi áp lực từ công việc trong công ty, không ngờ lúc này hai đứa lại cùng về nhà chung, trái lại còn làm cầu nối cho tình cảm của hai đứa nó.

Tuy sắc mặt hai đứa đều không tốt, nhưng như vậy ít nhất cũng coi như có chút tiến triển tốt.

.....

Hiếm khi có được ngày nào như hôm nay, Thiên Tinh và Thi Nam Sinh ngồi dùng cơm chung một bàn.

Bà Thi vui vẻ chuẩn bị đủ thứ, Thiên Tinh không muốn ngồi một mình với anh ở trong phòng ăn, nên cũng theo bà Thi và nhà bếp bận bịu giúp đỡ Liễu lo việc bếp núc.

Nhưng vừa nghe được mùi khói dầu, Thiên Tinh liền cảm thấy lồng ngực nhộn nhạo khó chịu.

Sắc mặt cô lập tức trắng bệch bỏ chạy ra ngoài, bùm miệng lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Thấy bóng dáng vội vàng xẹt qua ngay cạnh mình, Thi Nam Sinh không nhận được cau mày. Cô ta bị làm sao vậy?

Con trai, mau đi xem Thiên Tinh thế nào đi. Có phải lại nôn ói nữa rồi không?" Bà Thi cẩn thận bùng canh từ nhà bếp ra, lo lắng nhìn theo bóng dáng của Thiên Tinh rồi nhắc nhở con trai.

Thi Nam Sinh liếc nhìn bóng dáng kia, cuối cùng cũng gấp laptop đang để trên đùi lại.

.....

Thiên Tinh cảm giác dạ dày mình như sôi trào cuộn cuộn, nhưng nôn mãi cũng không nôn ra thứ gì. Vùi mặt vào bồn rửa mặt nôn ọe một lúc mà một là cả người.

Một miếng khăn giấy sạch từ bên cạnh yên lặng đưa tới.

Cô hơi sững sốt, nghiêng mặt nhìn sang, đối diện là một đôi mắt sâu thẳm khó dò.

Tìm đập tình thích, cô cầm khăn giấy rồi vội vã quay mặt đi nói, "Cảm ơn"

Nhỏ nhẹ nói lời cảm ơn, thế nhưng anh lại lạnh lùng đáp: "không cần! là mẹ tôi bảo đến xem cô thế nào."

À... Cô thất vọng rũ mắt xuống, không nói gì nữa chỉ vốc nước súc miệng.

Đến tối.

Thiên Tinh vừa đọc và làm quen với đồng tài liệu xong, thì biểu tượng QQ đột nhiên nhấp nháy.

Cô mở ra thì thấy một nick name có tên là ‘Tinh Thiên’ gọi mình.

Cậu hai Mộ gia? Anh ta đổi tên nick QQ thành cái tên này?

Tinh Thiên (icon ôm) : Chào em, nên đi ngủ rồi!

Thiên Tinh (icon che miệng cười): Còn sớm mà, đang bận làm việc.

Tinh Thiên (icon nghi ngờ): Công việc bên Miss không phải em đã nghỉ rồi sao?

Thiên Tinh (icon gật đầu) : Bây giờ đang ở một công ty thực tập.

Tinh Thiên: Như vậy cũng tốt. Trong quán bar toàn là đám thanh niên hư hỏng, không thích hợp với những cô gái như em. (icon che miệng cười).

Dòng chữ này khiến Thiên Tinh bỗng nhớ lại cái đêm Trần Âm thổ lộ với cô khi mới gặp mặt, không nhìn được cười đánh ra một hàng chữ: Anh cũng là một thanh niên hư hỏng!

Chàng trai ngồi bên kia không nhận được phì cười.

Tinh Thiên (icon suy nghĩ): Lần đầu tiên đã bị em lật tẩy rồi, đúng là không còn gì mất mặt bằng.

Thiên Tinh (icon đắc ý): Tại lần đó có người khoác lác, nên mới trở thành thanh niên xấu.

Tinh Thiên (icon mắc cở): Chúng ra bỏ qua chuyện này đi, em là bạn của anh trai anh à?

Tinh Thiên suy nghĩ một hồi lâu, mới nghiêm túc gõ lại một câu: “Anh trai của anh là bạn của ông chủ tôi, nên cũng có gặp qua mấy lần.”

Thiên Tinh (icon bưng tỉnh hiểu ra) : Thì ra là vậy. Được rồi, cô bé đi ngủ đi, đi ngủ thôi! Con gái thì nên ngủ sớm, như vậy da mới đẹp được.

Tinh Thiên nhìn đoạn chat nhấp nháy kia, môi nở nụ cười ngọt ngào.

Trong lòng hơi âm ỉm. Cảm giác có bạn quan tâm thật tuyệt...

....

Thi Nam Sinh từ phòng sách bước ra đi về phía phòng ngủ, nhưng vì tại một căn phòng khác vẫn đang hắt ra ánh đèn mà không kiểm được dừng lại bước chân.

Cũng muộn rồi sao cô ta còn chưa ngủ?

Chẳng lẽ, cô ta không biết phụ nữ có thai nên nghỉ ngơi sớm mới tốt sao?

Thi Nam Sinh cau mày, quay người chuyển hướng bước vào một căn phòng khác.

Lúc đẩy cửa đi vào trong phòng, hình ảnh trước mắt càng làm anh tức điên.

Cô đang có thai, chẳng biết kiêng kỵ gì mà dám dùng máy vi tính! Vọc máy vi tính còn chưa tính, đã vậy còn nằm ngủ luôn trên bàn!

Cô làm mẹ kiểu gì không biết, chẳng có chút trách nhiệm gì cả!!

Anh mím môi, sầm mặt sải bước đi vào. Khi đến gần, vận định lay cô dậy, nhưng khi gần chạm tới gương mặt an lành say ngủ kia tay đã vuron ra nửa chừng bỗng dừng lại.

Trái lại còn không kiểm được lòng mà vuốt ve lên gò má cô.

Làn da trắng nõn, mịn màng, như quả bơ sữa mới hái, để cho anh không đành lòng muốn nâng niu vuốt ve, động tác êm ái lướt qua như vại bông, như thể rất sợ làm đánh thức giấc ngủ say nồng của tiểu yêu tinh luôn ẩn trong lòng anh....

Lần trước cùng Bạch Thiên Thiên ở khách sạn, rõ ràng rất muốn tiến thêm một bước, nhưng có miễn cưỡng cỡ nào cũng không thể tiếp tục được. Đã vậy... Lần nào cũng thế, trong đầu anh chỉ có mỗi hình bóng của tiểu yêu tinh này!

Thi Nam Sinh thấy mình thật sự bị đầu độc nặng lắm rồi, lại còn là một cô gái suốt ngày chỉ biết dùng mưu mô lừa dối anh đầu độc!

Lơ đãng ngẩng đầu, vô tình chạm phải màn hình trên máy tính, rất nhanh đã đọc hết đoạn đối thoại chat còn chưa kịp tắt kia.

‘Tình Thiên’ và ‘Thiên Tình’!

Tên cặp! Có cần phải sửa đến mức này không?

Còn có cái gì là ‘lần đầu tiên’ rồi ‘thanh niên hư hỏng’...

Từng con chữ đập vào mắt Thi Nam Sinh, toàn là những lời lẽ trắng trợn lộ liễu. Không cần làm rõ ràng tình huống, liền mặc định cho rằng cả hai đang ám chỉ cái đêm hôm ở nhà họ Mộ...

Hơn nữa... Cô ta còn dám nói mình là ông chủ của cô ta?

Rất đúng! Minh đúng là ông chủ của cô ta! Cô ta vốn chính là thứ đàn bà lẳng nhăng mình bỏ tiền ra mua về! Vậy không phải là ông chủ thì là cái gì? Hai chữ này, tuy đơn giản nhưng vô cùng thực tế chứng minh quan hệ của bọn họ!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng trong bụng lại đang sôi sục lửa giận, hơn nữa mỗi lúc càng dâng trào không thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hình phạt giữa đêm

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lửa giận tận đáy lòng vẫn không kiềm được rần rần sôi trào lên.

Thi Nam Sinh giận đến không cần nghĩ ngợi ngắt luôn nguồn điện máy vi tính.

Thiên Tình bị tiếng động đánh thức, còn đang mơ mơ màng màng chưa thấy rõ là ai, ngay sau đó đã cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, cô bị ai đó bế xốc lên.

Con buồn ngủ lập tức tan thành mây khói.

Cô trở mắt, đối diện là một gương mặt điển trai đang thẹn quá hóa giận. Vẫn chưa hiểu đầu đuôi ắt giáp chuyên gì đang xảy ra, thì đã bị thô bạo quăng mạnh lên giường.

"Ui..." Đầu nện mạnh vào thành giường, cô đau quá vội bịt trán lại.

Khi xoay người lại, thì thấy Thi Nam Sinh lại đang cời từng chiếc cúc áo ngủ mặc trên người ra.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Đôi mắt đầy vẻ nguy hiểm đó khiến cô vừa hoảng vừa sợ, theo bản năng thụt lùi về phía sau, đến khi lùi đến sát góc kệ mới ngừng lại.

"Cô ở lại đây không phải chỉ mong đợi có ngày đó tôi sẽ làm gì đó với cô ư?" Thi Nam Sinh hừ lạnh một tiếng, vươn tay một cái liền dễ dàng bắt được cô ôm gọn vào lòng.

Bàn tay thô bạo giựt phẳng chiếc áo ngủ sòn màu trên người cô.

Thiên Tình có thể cảm nhận được con thịnh nộ đang phát ra từ người anh, run rẩy phản kháng cự tuyệt: "Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Hiện tôi đang mang thai, anh không được.... Ừm..."

Những lời phản kháng kế tiếp, đã bị đôi môi anh ngăn chặn dội ngược lại xuống ngực, chỉ còn mỗi tiếng ú ớ trong cổ họng.

Lưỡi anh càn quấy len lỏi sâu vào miệng cô, trần trụi mút lấy mật ngọt từ môi lưỡi cô.

Thiên Tình cảm thấy lý trí mình đang từng chút từng chút bị anh làm cho vụn vỡ, nhưng vẫn ý thức được con tức giận của anh. Nụ hôn này, rõ ràng là sự trừng phạt, vừa cắn vừa gặm chẳng chút nương tình.

Bàn tay càng thô bạo xé toạt áo ngủ của cô. Mất đi lớp áo ngủ mỏng manh, càng khiến cô trở nên nhỏ bé yếu ớt nhưng trông rất mềm mại yêu kiều.

Lớp áo bị xé rách, da thịt nõn nà trơn bóng của cô phơi bày rõ rệt trong không khí. Dưới ánh đèn, nét đẹp đó càng khó có thể diễn tả bằng lời.

Anh bắt đầu khó chịu càu nhàu trong bụng, chỉ cần nghĩ đến cơ thể mỹ miều xinh xắn này, không chỉ từng chung đụng với mỗi mình anh, mà hiện còn có thêm một người đàn ông khác nữa, lửa giận âm ỉ trong lòng lập tức chộn rộn bén lên.

Một tay bóp mạnh một bên no tròn mềm mại của cô. Tay còn lại cũng nhanh chóng lần xuống phía dưới gạt mép quần lót sang một bên, ngón tay thon dài bất ngờ không thương tiếc tiến vào nơi mềm mại chật ních của cô.

"Á..." Không ngờ anh ra tay độc ác như vậy, cùng với hoảng sợ vì quá đổi kinh ngạc, Thiên Tình không kiềm được lớn tiếng thốt lên, toàn thân mềm nhũn, tê dại bám chặt vào khuỷu tay anh.

Anh càng tăng thêm sức, nón tay đâm mạnh vào sâu tận nơi ẩm áp và mềm mại kia của cô.

Cảm nhận được ngón tay bị hút rất chặt, còn có cảm giác ướt át trơn trượt, khít chặt đến mức muốn bức anh nỏ tung.

Anh nghiêng răng nhìn đáng vẻ cô đang dần mất kiểm soát bởi hành động này của mình nhưng vẫn cố phản kháng theo bản năng, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng xen lẫn ngọn lửa dục vọng đã bị khơi mào lên đến cực điểm.

"Thiên sinh, đừng... Đừng làm vậy..." Cô đang mang thai, sức khỏe vốn đã không tốt, sao có thể chịu nổi sự thô bạo này của anh?

Thi Nam Sinh nghiêng người dựa vào thành giường. Áo ngủ trên người đã xộc xệch mất trật tự, đáng vẻ vô cùng lười biếng.

Nghe cô van xin, anh chẳng những không buông tha mà còn nhắc cô lên đặt ngồi vào giữa hai đùi, để lưng cô dán lên trước ngực mình.

Bờ môi mon man lưu luyến trên bờ vai trắng nõn mượt mà của cô, động tác trên tay mỗi lúc càng mạnh hơn, tạo ra âm thanh nhóp nhép ai nghe cũng phải ngượng, "Nói nghe thử xem, là hấn ta lợi hại, hay tôi lợi hại hơn, hử?"

Là mình nghe lầm chăng? Tại sao mình nghe nhưng hoàn toàn không hiểu rốt cuộc anh đang nói gì?

Cô bật khóc lắc đầu, "Tôi không hiểu anh đang nói gì... Anh thả tôi ra..."

"Cánh Thiên Tình, đừng vờ vịt trước mặt tôi nữa, cô vậy chỉ càng làm tôi căm ghét thêm mà thôi!" Anh thô bạo đẩy cô ngã chúi về phía trước, để cô nằm sấp trên giường còn anh đứng dưới giường, nâng cao mông cô lên, ngón tay được thay thế bằng vật to lớn nóng rực xông mạnh vào trong cơ thể cô. (ọc ọc tưởng tượng thôi càng thấy nóng người híc híc)

"A..." Thiên Tình thờ ơ ghen một tiếng, từng ngón tay bầu chặt tằm ga giường bên dưới. Mồ hôi lộp lộp tuôn đầy trên da thịt cô.

Anh nằm sấp trên lưng cô, tấn công cô như điên như dại. Giọng nói đã khàn đi, nhưng vẫn không quên thốt ra những lời quá đáng bên tai cô, "Mau nói cho tôi biết, rốt cuộc ai mới là người làm cô sung sướng hơn hả? Là tôi hay Mộ Trâm Âm?"

Cậu hai Mộ gia?

Anh tưởng hai người cô...

Lòng Thiên Tình cảm thấy đau xót, nước mắt không ngừng tuôn ra, "Mong anh đừng hạ nhục bạn tôi!"

"Bạn?" Anh thúc mạnh thêm một cú, khiến cô phải há miệng lấy hơi, sau đó ác độc cười lạnh, "Nếu cô thích làm với hấn ta cũng không sao cả. Dù gì hấn cũng là em trai của Thiệu Đàm, cũng như em trai của tôi mà thôi. Tôi không ngại san sẻ đàn bà của mình với hấn đâu!"

Thiên Tình cảm thấy tim mình như vừa bị ai khoan cho một lỗ, cô ra sức giãy giụa cơ thể, không muốn để anh thành công phát tiết.

Thế nhưng anh đã bắt được cô dễ như trở bàn tay, còn hung hăng ép sát.

"Thi Man Sinh, tên khốn kiếp này! Đồ khốn, đồ khốn kiếp kia mau buông tôi ra..." Cô vừa khóc, vừa đẩy vừa đánh anh không ngừng.

Lần đầu tiên cô gọi cả họ tên của anh, cũng là lần đầu tiên dùng những lời lẽ khó nghe như thế.

Tại sao anh có thể quá đáng như vậy chứ? Nhục nhã mình đã đành, còn hạ nhục luôn cả Mộ Trâm Âm?

Giọng điệu tức giận và căm hận đó của cô, đã làm cho Thi Nam Sinh ngỡ ngàng khiếp sợ một lúc. Đàn bà này, dám tỏ ra căm ghét mình?

Nhận ra điều đó, khiến ngực anh cảm thấy tức tối khó chịu, giống như vừa bị ai nện cho một búa vậy...

Nhưng mà...

Càng nghĩ vậy anh càng không muốn buông tay. Ngược lại còn kiềm chặt người cô, tăng thêm sức, càng làm như càng phát điên...

Tại sao cô ta lại tỏ ra chán ghét mình?

Loại đàn bà mưu mô gian xảo, luôn giả bộ ngây thơ, sau khi phá hoại tình cảm của mình còn ở sau lưng phản bội mình như cô ta, thì có tư cách gì để tỏ ra căm ghét mình!

Thi Nam Sinh nghiền răn bất chấp tất cả dòng ruồi trong cơ thể cô.

Anh như đối xử với cô như đang hành hạ dã thú, Thiên Tình cảm thấy toàn thân mình như bị anh nghiền nát, vết tích trên người xanh tím có đủ.

Thời điểm khi anh rút cuộc cũng chạy nước rút, thì bụng dưới cô râm ran đau nhói, đau đến mặt mày tái nhợt, cuối cùng không chịu nổi nữa ngã sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Một phen hú vía

Thời điểm khi anh rút cuộc cũng chạy nước rút, thì bụng dưới cô râm ran đau nhói, đau đến mặt mày tái nhợt, cuối cùng không chịu nổi nữa ngã sang một bên.

Thiên Tình ôm bụng, tay còn lại yếu ớt túm lấy bàn tay anh, run rẩy mơ màng nói, "Đau....quá...."

Thi Nam Sinh mắt lạnh nhìn cô, "Cánh Thiên Tình, cô khỏi giả vờ trước mặt tôi nữa!"

Anh muốn hất cô ra, nhưng bàn tay nhỏ bé của cô vẫn ngoan cố túm anh lại cầu xin giúp đỡ: "Giúp đỡ tôi.... Đứa bé...."

Lòng bàn tay tuôn ra từng lớp mồ hôi lạnh, hơi lạnh từ đầu ngón tay của cô trực tiếp len lỏi thấm vào ngực anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ đã tái nhợt, tim anh chợt nhói lên một cái.

Shit! Đáng về đau đớn này căn bản không thể nào giả vờ được!

Anh gần như lập tức rút ra khỏi cơ thể cô, ngồi xổm xuống, vuốt đi những sợi tóc lòa xòa trên trán, "Cánh Thiên Tình, em sao vậy?"

Thiên Tình đã choáng váng xây xẩm nào còn nghe được anh nói gì, chỉ cảm thấy bụng quặn đau từng cơn, như đang kéo căng hết các dây thần kinh của cô vậy.

"Chết tiệt thật!" Thi Nam Sinh chưa bao giờ có cảm giác phiền não như lúc này.

Vừa rồi do nóng giận quá, anh đã quên mất chuyện cô đang mang thai.

Bé Thiên Tình đặt ngay ngắn lên giường, tiện tay vớt qua áo ngủ khoác lên người cô, sau đó mới đi ra mở cửa hô lên: "Quản gia! Quản gia!"

"Cậu chủ." Quản gia đã đi ngủ, nghe tiếng hô hoảng mới vội khoác áo khoác hấp tấp ngồi dậy. Từ dưới lầu ngược đầu lên nhìn anh, "Cậu chủ, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chuẩn bị xe. Sau đó liên hệ bác sĩ Tổng khoa phụ sản, nhấn cô ấy lập tức đến bệnh viện đợi tôi!" Thi Nam Sinh ra lệnh.

Quản gia vừa nghe vậy, trong lòng thầm than không xong rồi, biết được Thiên Tình đã xảy ra chuyện, không dám chậm trễ nữa, vội vã hốt hải tằm lấy chìa khóa chạy nhanh xuống nhà để xe.

Bà Thi cũng bị tiếng động làm cho tỉnh.

Lúc bà khoác áo ngoài đi nhanh đến thì Thi Nam Sinh đã mặc quần áo chỉnh tề cho Thiên Tình và đang ôm chặt cô vào lòng.

Mặt mũi cô tái nhợt vùi trong ngực anh, bàn tay nhỏ bé cuộn cong lại túm lấy cổ áo trước ngực anh không buông.

Về đau đớn khổ sở đó và sự lệ thuộc trong vô hình đều hiển hiện rõ ràng.

"Trời ơi! Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bà Thi cũng bị dọa đến tuôn mồ hôi lạnh đầy người.

Sắc mặt Thi Nam Sinh xanh mét, trông vô cùng căng thẳng.

Nhìn gương mặt nhỏ suy yếu của cô vùi sâu trong ngực, nỗi đau mơ hồ khó tả không ngừng lan tràn khắp lồng ngực.

"Mẹ, mẹ đi ngủ trước, con đưa cô ấy đến bệnh viện." Anh nói nhanh mấy chữ đó xong liền đi vòng qua bà Thi chạy như bay xuống lầu.

Bà Thi nhìn căn phòng bừa bộn lộn xộn những thứ kia, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Trong lòng thương yêu Thiên Tình bao nhiêu, thì giận thẳng con lỗ măng của mình bấy nhiêu. Lòng dạ bất an lo lắng, cũng không kịp đổi bộ quần áo, nhanh chân bước theo hai người đi ra ngoài.

....

Lúc Thi Nam Sinh bế Thiên Tình chạy ra thì quản gia đã lái xe đến đợi ở cửa.

Quản gia vội bước xuống mở cửa xe bên ghế cạnh tài xế, Thi Nam Sinh khom người cẩn thận đặt Thiên Tình lên ghế phụ.

Bà Thi lúc này cũng đã ngồi yên ở ghế sau.

"Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, mẹ vào nghỉ ngơi trước đi. Cô ấy có con trông là được rồi!" Thi Nam Sinh vừa ngồi vào ghế lái vừa khuyên mẹ mình.

"Con cứ lái xe trước đi." Bà Thi tức giận liếc nhìn con trai oán trách, "Con xem con đã làm gì hả, cơ thể Thiên Tình vốn đã yếu lắm rồi, sao con có thể không chú ý như vậy được chứ?"

Thi Nam Sinh cúi đầu nhìn sang cô gái bên cạnh đang cuộn thành một đoàn, ánh mắt anh có phần hơi phức tạp.

Thấy cô không ngừng run rẩy, ánh mắt thoáng tối đi, theo phản xạ tự nhiên liền cởi áo trên người ra khoác lên trên người cô.

Hàng loạt động tác làm liền một mạch hoàn toàn không có bất kỳ suy nghĩ gì.

Bà Thi nhìn mà chỉ biết lắc đầu, "Con đừng lúc nào cũng ức hiếp con bé, Thiên Tình nó là một cô gái rất ngoan, mẹ nhìn ra được...."

Là một cô gái rất ngoan?

Động tác của Thi Nam Sinh lập tức khựng lại, đáy mắt âm ỉ u ám.

Sau đó....Anh ngượng ngập thu tay về, khóe môi nở nụ cười mỉa mai.

Đạp chân ga, khởi động xe xong anh mới trả lời bà Thi, "Không biết cô gái này đã cho mẹ uống bùa mê gì. Nhưng con tin chắc rằng, nửa đêm nửa hôm lên mạng chat chít ve vãn với đàn ông, loại đàn bà như thế tuyệt đối không phải là cô gái ngoan gì đó như mẹ nói đâu!"

Ve vãn đàn ông? Con trai bà xác định không nhìn lầm chứ?

Kiểu con gái bảo thủ như Thiên Tình vậy, sao có thói ve vãn cột nhà với đàn ông?

Trong phòng bệnh. Bác sĩ đang bận rộn làm kiểm tra.

Thi Nam Sinh đứng ở ngoài phòng, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng rên rỉ đau đớn ngắt quãng, đồng thời còn có tiếng hỏi thăm chùng chình của mẹ từ phòng kiểm tra truyền ra.

Tựa vào vách tường lạnh lẽo, lướt qua trong đầu chỉ toàn là dáng vẻ khổ sở yếu ớt của Thiên Tình. Trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào nóng nảy.

Đúng là khôn kiếp! Khi này mình còn cảm thấy ân hận nữa cơ chứ. Tại sao mình phải ân hận? Nếu như không phải tại cô phản bội mình trước, nếu không phải cô ve vãn Mộ Trầm Âm, thì sao mình có thể tức giận đến vậy?

Lúc này, cửa phòng kiểm tra được mở ra.

Bóng dáng nhỏ nhắn lập tức xuất hiện, từ bên trong được đẩy ra ngoài. Trên tay đang cầm ống truyền dịch.

Bà Thi và bác sĩ Tống đi theo ở phía sau.

Cô thế nào rồi? Còn đứa bé, có bị làm sao không?

Hai vấn đề đó bỗng xuất hiện trong đầu anh, nhưng lời đã đến bên môi, lại không hỏi được chữ nào.

"Bác sĩ, chắc chắn đứa bé không có vấn đề gì chứ?" Là giọng lo lắng của bà Thi hỏi lại lần nữa.

"Khiến người nhà phải một phen hú vía rồi." Lời của bác sĩ Tống, đồng thời khiến cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: TiêuKhang

Vị bác sĩ liếc nhìn Thi Nam Sinh từ nãy giờ vẫn đứng im lìm bên cạnh, mới tiếp tục mở miệng: "Những chuyện thế này sau này nên đặt biệt chú ý hơn, cơ thể người mẹ vốn đã rất yếu, cộng thêm kích thích quá mạnh, tử cung cũng vì vậy mà co thắt dữ dội sẽ dẫn đến bị đau bụng."

Lời này, hiển nhiên là nói với Thi Nam Sinh.

Anh chỉ gật đầu cho có lệ, nhưng không kiềm được lại nghĩ đến hình ảnh trước đó. Minh gần như đã cưỡng bức cô....

Đúng là chẳng ra làm sao cả!

Như thế mỗi lần đụng phải cô, không đơn giản chỉ là lừa gạt không cách nào tự kiểm soát, mà dục vọng trong cơ thể cũng muốn cô một cách không thể nào khống chế.

"Để phòng tránh rủi ro, vì vậy hãy để cô ấy ở lại bệnh viện một đêm đi. Sáng mai tỉnh lại, nếu không có chuyện gì thì có thể xuất viện." Bác sĩ Tổng đưa ra ý kiến.

Bà Thi gật đầu liên tục và nói cảm ơn.

Vừa đi vào phòng bệnh Thiên Tinh nằm, vừa cẩn thận nhường con không hiểu chuyện vài lần. Trong lòng bà thấy uất ức thay cho Thiên Tinh.

Từ đầu chí cuối Thi Nam Sinh đều không hé một câu nào, dưới ánh đèn sáng choang, thần sắc trên gương mặt tuấn tú càng khó phân biệt, không thấy bất kỳ cảm xúc dao động nào.

"Tối nay, con ở lại chăm sóc cho Thiên Tinh. Sáng ngày mai, đợi Thiên Tinh tỉnh rồi phải nói xin lỗi với nó!" Bà Thi dặn dò con trai.

"Để con đưa mẹ về."

"Không cần đưa. Mẹ đã bảo tài xế lái xe tới đón mẹ rồi, con hãy ở lại đây với Thiên Tinh, một bước cũng không được rời khỏi nó." Bà Thi dặn dò lần nữa mới chịu ra về.

Thi Nam Sinh đưa bà Thi xuống lầu, rồi quay trở lại phòng bệnh.

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, nhóm hộ lý cũng đều đi hết.

Chỉ còn lại cô an tĩnh ngủ ở trên giường, có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của cô trong không khí.

Thi Nam Sinh từng bước từng bước đi đến gần cô, nhìn gương mặt mệt mỏi ngủ say, nơi ngực không hiểu sao lại trở nên phiền muộn.

Rốt cuộc mình bị làm sao đây?

Rõ ràng chính là muốn trừng phạt cô, cũng không mong muốn để cô sinh đứa bé chẳng phải con của mình. Nhưng giờ phút này thấy cô nằm trên giường bệnh truyền dịch đau đớn như vậy, ngực lại cảm thấy như bị nhét vào từng cục vải bông, thở thôi cũng cảm thấy khó khăn.

Tại sao lại biến thành như vậy?

"Ừm... Đừng... Đừng cướp con tôi..." Tiếng mê sảng ú ớ của cô, lập tức ngắt ngang mạch suy nghĩ hỗn loạn của anh.

Cô ấy đang mơ thấy ác mộng, có vẻ ngủ không được ngon giấc.

Hai tay không ngừng vung vẩy lung tung, tay trái còn đang được cầm truyền dịch, suýt nữa đã làm chệch cây kim tiêm.

Thi Nam Sinh cảm thấy tim như ngừng đập, vội vàng cúi người vụng vụng ấn chặt tay trái cô lại.

Lúc cúi đầu mới phát hiện khóe mắt cô đã ướt ướt.

Khóe mắt bên kia còn đọng lại một giọt nước mắt. Tay phải vẫn đang vung vẩy, ngoài miệng thì nỉ non líu ríu: "Đứa bé.... Là của anh.... Hãy giữ con lại, híc híc...."

Càng về sau, cô chỉ còn khóc thút thít.

Thi Nam Sinh sững sờ, bàn tay ấm áp theo bản năng muốn nắm lấy bàn tay phải đang quơ lung tung của cô.

Xúc cảm lạnh như băng khi chạm vào khiến lòng anh thoáng qua một cảm giác thật khó nắm bắt.

Lúc này, dường như cô đã tỉnh được đôi chút. Hàng mi run nhẹ, đầu nghiêng sang một bên, hai mắt hơi hơi hé mở.

Như đang cố gắng để nhìn rõ ràng hơn người ở trước mắt, rất lâu mà cô vẫn không thốt ra tiếng, nhưng tay vẫn bị anh nắm chặt, cuộn ngược lại tay anh. Rồi sau đó....

Thi Nam Sinh nghe được giọng nói đứt quãng không tròn tiếng của cô, "Đứa bé.... Thật sự là của anh, em không có lừa anh.... Xin hãy tin em...."

Anh sững sốt. Trái tim đang treo lơ lửng run lên bần bật.

Đôi mắt sâu thẳm híp lại, nhìn cô chằm chằm không rời, "Em và Mộ Trầm Âm, rốt cuộc có quan hệ gì?"

Khốn thật! Anh phát hiện mình lại rất dễ ý, rất dễ ý đáp án của vấn đề này!

Nhưng đợi mãi cũng không có âm thanh nào đáp lại lời anh....

Thiên Tinh giữ nguyên tư thế mới vừa rồi lần nữa ngủ thiếp đi.

Không, mới tức thì thật ra không phải cô đã tỉnh, chỉ là nằm mơ nên nói mớ một câu mà thôi.

Cô đang mơ màng không rõ, căn bản không hề nhìn thấy người đàn ông giờ khắc này ở trước mặt cô rốt cuộc là ai!

Thi Nam Sinh cười giấu một tiếng, đôi mắt sâu thẳm vừa gọn lên chút sáng liền khôi phục lại sự lạnh lùng ban đầu.

Khoảnh khắc vừa rồi, anh còn buồn cười cho rằng câu nói mơ màng đó của cô là sự thật!

....

Suốt cả đêm, Thiên Tinh ngủ không được yên giấc, trong mơ cô luôn cảm thấy có người muốn đoạt đi con của mình.

Cô vừa hoảng vừa sợ.

Chỉ cảm thấy mình như bị rơi xuống một cái động đen ngòm, vĩnh viễn tìm không thấy lối ra.

Nhưng...

Ngay vào lúc cô tuyệt vọng, có một tia sáng le lói chiếu rọi vào, xuyên thấu qua mảnh sương mù kia, cô có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một vòng ánh sáng....Mà bóng người trong vòng sáng ấy lại chính là Thi Nam Sinh....

Cô tự giấu cười một tiếng.

Sao anh có thể sẽ mang mình ra khỏi bóng tối ấy được chứ? Hoàng tử của đời cô, có lẽ chẳng bao giờ sẽ là anh....

Chua chát tỉnh dậy từ trong giấc mộng, mờ mịch mở mắt ra, ánh sáng đã từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Trong phòng bệnh, không có một bóng người.

Hoàng tử trong mộng cũng chẳng còn ở đây.

Quả nhiên....

Tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Cô không nên vọng tưởng. Không vọng tưởng thì đáy lòng sẽ không mang theo cảm giác mất mát.

Nhức nhích người muốn ngồi dậy. Ngoài cửa, có hộ lý đang đẩy xe đẩy đi vào.

"Chào buổi sáng." Đối phương lễ phép hướng cô chào hỏi.

Thiên Tinh liền vội vàng gạt đầu, nhẹ nhàng đáp lại: "Chào buổi sáng."

"Đây là bữa sáng dinh dưỡng được chuẩn bị riêng, rất tốt cho em bé trong bụng đó." Đối phương nói xong, vừa soạn đồ ăn sáng, vừa kéo chiếc bàn ăn nhỏ trên giường ra.

Bữa ăn dinh dưỡng mà chẳng có mùi lai gì, nên Thiên Tinh cũng không có khẩu vị.

Chỉ thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến sự thô bạo đêm qua của Thi Nam Sinh, liền đưa tay sờ lên bụng, nơi cô hòng nghiền nghiền chưa xót, hỏi hộ lý: "Con của tôi, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Yêu đương vụng trộm

Edit: TiêuKhang

"Cô yên tâm, bác sĩ Tổng đã nói không sao thì nhất định sẽ không sao." Hộ lý cười đáp lời cô.

"Vây tốt quá." Thiên Tinh thở hắt ra một hơi. Mặc kệ anh không muốn có đứa bé này đến cỡ nào, nhưng bây giờ cô đã thật sự toàn tâm toàn ý chờ mong đứa bé được chào đời.

"Ăn chút gì đi, nếu không, ‘ông chồng tốt’ của cô sẽ lo lắng đấy." Hộ lý trêu ghẹo cười nói.

Ông chồng tốt?

Thiên Tinh lấy làm ngạc nhiên với ba chữ ấy. Minh có chồng từ bao giờ?

Thiên Tinh miễn cưỡng cười, "Tôi vẫn chưa kết hôn, nên cũng không có chồng."

"Vây thì chắc là bạn trai rồi." Hộ lý đoán chắc là vậy. Đạo này, vợ chồng son có con trước rồi cưới sau đang rất thịnh hành, thấy riết rồi cũng quen, "Tôi qua anh ta ở đây chăm sóc cô cả đêm. Có vẻ rất lo lắng."

Chăm sóc mình cả đêm? Lẽ nào là anh sao?

Nhưng mà

Sao anh có thể ở lại chăm sóc mình? Thiên Tinh không cần nghĩ ngợi, liền bác bỏ đáp án của mình. Có thể, chỉ là người của nhà họ Thi phải tới!

Nghĩ vậy, cô cầm lấy muỗng miễn cưỡng ăn một chút lót dạ.

Mặc dù cô không thấy đói, nhưng vì đứa bé trong bụng, cô không thể không ăn.

Ăn sáng xong, sau khi hộ lý dọn dẹp sạch sẽ, thì có bác sĩ tới thông báo Thiên Tinh có thể xuất viện.

Trong phòng bệnh lúc này đã không còn ai. Cũng may, cô cũng không có đồ đạc gì cần phải thu dọn, chỉ thay ra áo ngủ trên người sau đó chuẩn bị đi về.

Cửa phòng bệnh lại bị người từ bên ngoài bất ngờ đẩy vào.

Né tránh không kịp, cơ thể gầy yếu của cô đụng mạnh vào người vừa tới. Cô loạng choạng vội thụt lùi ra sau, thiếu chút nữa đã hôn mặt đất....

Nhưng bên hông, lại có cảm giác vô cùng ấm áp.

Cánh tay dài rắn chắc vững vàng ôm gọn cô vào lòng.

Cô khẽ ‘A’ lên một tiếng, hai tay theo bản năng bám lên cổ đối phương mới có thể đứng ổn định lại.

Vừa ngẩng đầu lên, bất ngờ đối diện với ánh mắt thâm tối của Thi Nam Sinh. Vòm ngực vững chắc của anh dán sát vào cô, đến nỗi có thể nghe rõ môn một nhịp tim lẫn nhau. Hơi thở sáng sớm còn mang theo hương bạc hà thoang thoảng quanh quần ở bên tai.

Tìm Thiên Tinh đập lộp bộp.

Anh nhếch môi, bên môi hiện lên ý cười cợt như có như không. "Mới sáng sớm, có cần phải ôm ấp yêu thương nhiệt tình thế này không?"

Sao anh lại không biết cô gái này chỉ vô tình va phải anh. Chỉ là, vừa nhìn thấy cô, thì anh lại không nhịn được tuôn ra những lời ác liệt.

Sau lần phản bội đó, trong lòng anh như mọc lên từng cọng gai nhọn, nhỏ mãi không ra, chỉ có thể tổn thương người và tổn thương cả chính mình.

Nghe anh nói vậy, lúc này Thiên Tinh mới có phản ứng.

Lúng túng đỏ mặt, lập tức buông tay khỏi cổ anh. Lui về phía sau một bước, giữ khoảng cách nhất định với anh.

Rõ ràng là nên giữ khoảng cách với loại phụ nữ này, nhưng lồng ngực bỗng nhiên trống rỗng không còn độ ẩm, trái tim lại phảng phất cảm thấy như thiếu vắng thứ gì đó, lồng ngực cũng thấy trống vắng lạ thường, còn có chút lạnh lạnh.

"Tôi không có ý." Sau khi đứng vững, Thiên Tinh ngẩng đầu lên nhìn anh áp ứng giải thích.

Chỉ thoáng nhìn qua, đã có thể thấy rõ ràng sự mệt mỏi nơi đáy mắt anh, cô hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Anh giơ lên túi giấy trong tay, không nói lời nào vứt thẳng vào ngực cô, động tác chẳng mang chút dịu dàng nào. Sau đó ra lệnh: "Mặc vào!"

Hả?

Thiên Tinh hơi kinh ngạc, mở túi ra nhìn xem, mới phát hiện là quần áo của mình.

Do tối hôm qua đi gấp, nên trên người cô vẫn đang mặc đồ ngủ của đêm qua.

"Cám ơn. Làm phiền anh tránh mặt một lát."

Thi Nam Sinh liếc cô một cái, không nói gì xoay người đi ra ngoài.

Thiên Tinh cởi áo ngủ trên người ra, thay vào bộ đồ anh vừa mang tới.

Đang mở cửa tính đi ra ngoài, thì nghe được tiếng của mấy cô y tá bên ngoài hành lang đang nhỏ giọng thảo luận.

"Này, thấy không? Đó chính là đối tượng mà lúc trước Bạch Thiên Thiên công bố là sắp kết hôn đó, hình như tên là Thi Nam Sinh. Sau đó họ hủy bỏ hôn lễ không cưới nữa."

"Bởi vì cô gái tối hôm qua sao?"

"Đúng vậy, người ta tuổi trẻ đầy bản lĩnh, lại còn có đứa bé, có thể không đánh tan hôn lễ của người ta sao? Có điều, tôi thấy dường như Thi Nam Sinh này cũng có tình ý với cô ta đó. Tối qua ở trong phòng bệnh chăm sóc cô gái đó cả đêm luôn!"

"Haizz, cánh cửa nhà giàu có bạc bẽo lắm, ai biết được rốt cuộc là chăm sóc cô gái đó, hay là chăm sóc cho đứa con của cô ta?"

"Ồ, cũng đúng...."

Hai người vừa thảo luận, vừa đi tới thấy Thiên Tinh đúng lúc mở cửa ra thì sững sốt đơ người, lập tức liếc mắt nhìn nhau rồi thức thời im miệng.

Thiên Tinh đi ra ngoài cửa. Thoáng thấy Thi Nam Sinh đứng ở lối hành lang dài.

Lúc này, trên hành lang đã có không ít người đi qua đi lại.

Quần áo anh mặc rất đơn giản, tùy ý đứng giữa đoàn người vẫn không thể nào che giấu được sự bất mắt khác biệt. Là người luôn khiến người khác chú ý nhất.

Đêm qua, thật sự anh đã tự mình chăm sóc cô cả đêm?

Phát hiện được điều này, trong lòng Thiên Tinh bồi hồi rung động. Nhưng cô không nói gì, chỉ đi thẳng về phía trước, bước nhẹ nhàng đi lướt qua anh.

Thi Nam Sinh phản ứng kịp, nhìn theo bóng lưng nhỏ gầy của cô một lúc mới bất giác bước theo sau.

Hơi nghiêng người đón lấy túi đồ trong tay cô, hai người một trước một sau đi vào thang máy.

.....

Trên xe, Thiên Tinh vẫn luôn dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Còn Thi Nam Sinh ngoài việc chuyên tâm lái xe ra cũng không có ý định muốn nói chuyện với cô.

Trong buồng xe nhỏ hẹp, bầu không khí như vậy thật khiến cho người khác cảm thấy ngột ngạt.

Thiên Tinh cảm thấy không thể nào thở được nữa, muốn quay cửa sổ xe xuống để hóng mát một chút.

Nhưng mới quay chưa được một nửa, gió lạnh ủa vào, người bên cạnh từ đầu đến cuối không lên tiếng, lúc này cau mày, giọng điệu gần như ra lệnh: "Đóng lại!"

"Tôi muốn hóng mát một chút." Thiên Tinh kháng cự.

Mi tâm của anh càng nhũu chặt hơn, nghiêng mắt liếc cô một cái, “Tôi nói, đóng lại! Đừng để cho tôi nói lần thứ ba!”

Sự ngang ngược của anh, ít nhiều gì Thiên Tình cũng đã thành thói quen.

Nhưng...Hôm nay cô không muốn thuận theo ý anh.

Đối với người đàn ông mình đã từng yêu quá sâu đậm, vì vậy, một khi đã bị tổn thương, thì nỗi oán hận sẽ càng sâu sắc hơn, hơn nữa....

Sau đêm qua, sự thô bạo của anh còn suýt nữa đã hại đứa nhỏ....

Lần nữa bị cự tuyệt, sự kiên nhẫn của Thi Nam Sinh phút chốc bay vèo.

Hậm hực liếc cô một cái, bật nút điều khiển phía bên mình kéo cửa sổ xe lên, sau đó nhanh chóng bấm luôn nút khóa lại.

Cái gái ngốc này muốn chết rồi sao, cơ thể đã suy yếu đến vậy mà còn dám đòi hóng mát?

Cửa sổ xe cuối cùng vẫn bị đóng lại, Thiên Tình biết mình không lay chuyển được anh, nên không yêu cầu anh mở nữa.

Chỉ dòi tầm mắt ra ngoài cửa sổ, một lúc sau chợt mở miệng: "Tối qua, là anh chăm sóc tôi suốt đêm sao?"

"Vậy thì thế nào?" Thi Nam Sinh nhượng nhượng hàng mày rậm, "Nếu tôi đã khiến cô phải vào viện, tôi cũng nên có trách nhiệm trông coi cô cho tới khi cô khỏe lại. Cô tốt nhất đừng nên hiểu lầm."

Anh trịnh trọng nhắc nhở cô.

Sớm biết lời của anh nói ra sẽ chẳng có lời nào dễ nghe. Nhưng trong lòng Thiên Tình vẫn không tránh khỏi có chút buồn buồn.

Miền cưỡng nờ nụ cười, cô quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt trong suốt sáng ngời, "Thi tổng yên tâm, tôi sẽ không suy nghĩ nhiều. Chỉ là, vì em bé, mong rằng sau này Thi tổng hãy chú ý hành vi của mình."

Cô không muốn bị anh đối xử thô bạo giống như đêm qua nữa! Thay vì nói là ham muốn, chẳng bằng nói là làm nhục thì đúng hơn....

Nhưng cô đã làm sai chuyện gì?

Lời lẽ ‘dạy dỗ’ của Thiên Tình càng khiến Thi Nam Sinh thêm tức giận.

Tay siết chặt vô lăng, anh đè nén cảm xúc cười lạnh, "Cô không cảm thấy lời cô nói rất buồn cười sao? Mưu tính trăm phương ngàn kế để ở lại nhà tôi, chẳng lẽ không phải vì muốn trèo lên giường tôi ư? Tôi có thể chịu được loại đàn bà ngụy trang, nhưng mà...."

Anh dừng một chút, liếc mắt sang bên cạnh cười giễu nhìn cô nói, "Giả bộ cũng đừng nên quá mức."

"Mặc kệ anh muốn sao cũng được." Thiên Tình hít sâu một hơi, “Tôi chỉ muốn chứng minh với bà Thi và anh đứa bé này là con của anh. Một khi đứa bé được chào đời, tôi sẽ cùng con của mình rời đi không một chút lưu luyến."

Rời đi?

Cô ta còn dám nói muốn rời đi?

Thi Nam Sinh bối vì này hai chữ mà trong lòng phát hoảng

Anh nhũu mảy, sắc mặt càng lạnh lẽo như thời tiết vào mùa đông bị đóng băng, khiến Thiên Tình không khỏi rùng mình.

Anh lạnh lùng châm biếm: "Chuẩn bị rời đi sao, muốn đi cùng ‘Tình Thiên’ của cô đó à? Cô cho rằng sau khi Mộ Trầm Âm biết cô đã từng dâm hèn bán thân cho tôi xong, hẳn ta còn có thể cần cô sao?"

Anh gần như nghiền răng nghiền lợi để nói, gân xanh trên tay cầm lái nổi lên từng sợi rất rõ ràng.

Thiên Tình kinh ngạc sững sờ một lúc, không thể tin nổi nhìn anh, "Anh. ...Anh xem lên lịch sử tôi chat với bạn?"

Sao anh có thể làm vậy? Đó là chuyện riêng tư của cô mà.

Xem lên? Buồn cười thật! Cô ta không biết liêm sỉ để sờ sờ ra trên máy tính, anh cần phải đi xem lên sao?

Muốn xem cũng là đường đường chính chính mà xem!

Nhưng...

Không anh không muốn giải thích gì, chỉ buông lời châm chọc, "Cho dù sự thật tôi có xem lên đi nữa, vẫn còn tốt hơn cô lên lút yêu đương vụng trộm với

thằng đàn ông khác!"

Anh cố tình nhấn mạnh mấy chữ ‘yêu đương vụng trộm’.

Thiên Tình ngỡ ngàng một lúc. Rốt cuộc anh đang nói gì? Yêu đương vụng trộm? Đang nói cô và Trầm Âm sao? Tại sao khi không anh lại ghán ghép những tội danh khó hiểu này lên đầu mình?

Thiên Tình cũng nóng nảy đáp lại, "Thì tiên sinh, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm chỗ nào rồi!" Cô cố dè nén cơn rét lạnh dâng lên từ đáy lòng, hai mắt buống bình nhìn lại anh trừng trừng, nói rõ ràng từng chữ từng câu, "Cũng như anh nói đấy, tôi chẳng qua chỉ là một kiện hàng đã bán cho anh, chứ không phải là bạn gái của anh, càng không phải là vợ anh. Vì vậy, dù cho tôi thật sự có ở cùng bất kỳ ai đi chăng nữa, cũng không thể dùng mấy chữ ‘Yêu đương vụng trộm’ để nói!"

Bây giờ chịu thừa nhận rồi sao? Thừa nhận cô và Mộ Trầm Âm đã ở bên nhau?

"Vợ"? Cô hãy tự hỏi lại mình đi, cô đủ tư cách sao?" Thi Nam Sinh oán hận nhìn người phụ nữ đã phản bội mình mà ở trước mặt còn tỏ ra cây ngay không sợ chết đứng.

Nét mặt hung ác đó, dường như muốn nuốt chửng lấy cô. Lời anh sắc bén như dao: “Vợ của Thi Nam Sinh tôi, đời này tuyệt đối không thể là cô! Đừng nói tới đứa bé trong bụng không phải của tôi, dù cho có thật là của tôi để lại đi nữa, cũng sẽ không bao giờ trở thành đá lót đường cho cô bước chân vào cánh cửa giàu sang đâu. Vì vậy, biết khôn thì dẹp ngay cái suy nghĩ đó đi, đừng si tâm vọng tưởng!"

"Hóa ra Thì tiên sinh lại tự cho rằng mình là người có lòng tốt quảng đại như thế." Thiên Tình cảm thấy cơn tim mình như chết lặng.

Giờ phút này, cô giống như con nhím bị anh rút hết gai, thương tích cùng mình, vì vậy cũng không ngần ngại đem hết những vết thương đó hoàn lại cho cố chủ.

Cô mĩa mai ngược lại anh, "Đứa bé này, nếu không phải do bà Thi cầu xin tôi giữ lại, thì hiện tại tôi cũng không còn bất cứ quan hệ nào với anh rồi. Cho tới bây giờ, tôi chưa từng nghĩ qua, trong tương lai sẽ để cho đứa bé này mang họ của anh, riêng tôi, càng không hề nghĩ tới sẽ gả vào nhà họ Thi các người. Thì tổng đã hao sức lo lắng không đâu rồi."

Đến lúc này thì Thi Nam Sinh đã bị triệt để chọc cho phát điên.

Xe bỗng ‘Két....’ một tiếng, đột ngột dừng luôn ở giữa đường.

Thiên Tình không kịp phản ứng, cả người bị một lực mạnh hất văng về phía trước, chúi đầu va vào xe một cái thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit: TiêuKhang

Thiên Tình không kịp phản ứng, cả người bị một lực mạnh hất văng về phía trước, chúi đầu va vào xe một cái thật mạnh.

Không cho cô kịp hoàn hồn, Thi Nam Sinh đã bật chốt cửa.

"Xuống xe! Cút khỏi tầm mắt của tôi!" Anh rống lên giận giữ.

Trong đôi mắt thâm thúy kia chỉ chứa đầy sự giận dữ, như ông Hồ bị người ta chọc giận, đã từ vì thẹn mà hóa thành giận.

Sau lưng truyền tới tiếng mắng chửi um sùm vì anh dừng xe giữa làn đường.

Không đợi Thiên Tình đứng vững, xe Thi Nam Sinh đã như pháo đạn bắn ra phóng thẳng về phía trước, không có chút do dự dù chỉ một giây.

Chạy được khoảng năm mươi mét, cửa sổ xe lần nữa được mở ra, một túi giấy bị anh ném ra từ cửa sổ.

Quần áo bay tán lạn trên không trung, lát phát bay đến phủ lên đầu Thiên Tình.

Ngờ ngàng nhìn chiếc xe vô tình biến mất trước tầm mắt của mình.

Sống mũi cay cay, Thiên Tinh không kiềm được lệ rơi đầy má.

Tại sao quan hệ của họ lại ra nông nổi này....

....

"Tin, tin, tin..." Tiếng còi chói tai vang lên dồn dập.

Thiên Tinh bất lực ngồi xồm trên mặt đất, tiếng khóc bị đè nén không thành tiếng.

Gió lạnh rét buốt quét qua khuôn mặt tái nhợt của cô đau nhói, cũng lan tràn khắp đáy lòng cô.

"Cô hai, muốn khóc thì ngồi vào lề khóc có được hay không?"

"Đứng đây. Có muốn chết cũng đừng gieo họa cho người khác chứ!"

Sự xuất hiện của cô đã làm cản trở tình hình giao thông.

Có người nhô đầu ra lớn tiếng nói với cô. Lúc này cô mới ngơ ngác hồi phục thần trí, vội vàng lau khô nước mắt, sau khi liên tục nói xin lỗi mới chật vật nhặt lên quần áo trên đất lề bước đi vào lề.

....

Nơi này còn cách nhà họ Thi một quãng đường rất xa.

Đừng nói điện thoại di động, trên người cô ngay cả một đồng cũng không có. Thiên Tinh không còn cách nào khác, chỉ đành xách theo túi quần áo đi bộ về nhà.

Cái thành phố này nói ra cũng không nhỏ, cho đến khi Thiên Tinh đón gió lạnh về đến nhà thì đã hơn mười một giờ trưa.

Tóc tai rối bù, mặt mũi xơ xác, mặt mày trắng bệch....

Thiên Tinh nghĩ, mình bây giờ nhất định là rất kinh khủng!

Quả nhiên, bà Thi vừa thấy cô như vậy đã sợ hết hồn.

"Trời ơi, Thiên Tinh, sao con lại thành ra thế này? Chẳng phải A Sênh đi đón con sao, sao hai đứa lại không về chung?"

"Thi tổng đưa con đến trước cửa, sau đó đến công ty rồi ạ." Thiên Tinh không muốn khiến bà Thi lo lắng nên cố tỏ ra mình không sao.

Bà Thi kéo cô lại ghé sofa ngồi xuống, "Thiên Tinh, con hãy nói thật cho bác biết, có phải A Sênh lại ức hiếp con nữa rồi không? Con đừng sợ, hãy nói với bác, bác sẽ phân xử cho con."

Thiên Tinh lắc lắc đầu, không muốn gây thêm rắc rối nữa bèn cười cười nói: "Dạ thật sự không có ạ."

Bà Thi vẫn bán tín bán nghi, nhưng nghe Thiên Tinh nói vậy cũng không tiện hỏi nhiều. Đành gật đầu căn dặn Thiên Tinh, "Vậy con lên nghỉ ngơi đi, hôm nay cũng không cần phải đi làm đâu. Để bác điện thoại cho A Sênh giúp con xin phép nghỉ."

"Dạ thôi, sức khỏe con hiện cũng ổn rồi, buổi chiều con sẽ đến công ty. Hôm nay mới đi làm ngày thứ hai, nếu nghỉ vậy sẽ rất khó ăn nói sao với công ty."

Bà Thi vẫn thấy lo lắng, "Con chắc mình không sao chứ? Nhưng sắc mặt con trông còn rất xanh."

Thiên Tinh đứng lên xoay một vòng, "Bác xem, hiện tại con thật sự rất tốt này. Có thể vừa nãy ở bên ngoài gió lớn, cho nên sắc mặt mới không tốt thôi ạ."

Nếu Thiên Tinh đã khẳng định như vậy, bà Thi cũng không tiện làm theo ý mình nữa.

Tuy nó đang mang thai, nhưng cũng không thể lúc nào cũng nhốt nó mãi ở nhà được. Nghĩ vậy, bà Thi không thể làm gì khác hơn phải gật đầu đồng ý, "Vậy con lên lầu nghỉ ngơi một chút đi, đợi ăn cơm trưa rồi hãy đến công ty."

Sau khi ngủ một giấc rồi dậy dùng cơm, Thiên Tinh mới cảm thấy tinh thần khá hơn rất nhiều. Thay bộ quần áo khác rồi tới công ty, vẫn không tránh được bị quản lý mắng cho một trận.

"Cô làm ăn kiểu gì vậy hả? Cô tưởng mình là ai? Mới ngày thứ hai đi làm đã dám trốn việc cho tới tận trưa! Cô nghĩ cái công ty này ai cũng có thể được vào sao?" Âm thanh chì chiết của quản lý trong phòng làm việc không hề nhỏ.

"Tôi xin lỗi." Thiên Tình lại một lần nữa nói xin lỗi, hơn nữa còn bảo đảm, "Lần sau nhất định sẽ không còn xảy ra tình trạng như vậy nữa đâu ạ."

"Cô chỉ đang là một thực tập sinh mà đã lười biếng như vậy rồi, sau này ai dám mướn cô về làm nữa chứ!"

"Lần này là lỗi của tôi, tôi xin lỗi!"

"Đúng là hoang đường! Trừ hết thành tích tháng này!"

Thiên Tình không còn lời nào để nói, là vì cô không tuân thủ quy tắc trước.

Quản lý đang tính mở miệng ra oai thêm một trận nữa, nhưng bỗng nhìn thấy bên ngoài cửa thấp thoáng một bóng người, lập tức áp chế cơn giận, đứng nghiêm ngay ngắn.

"Tổng giám đốc."

Thiên Tình vốn đang nghiêm túc nghe mắng, vừa nghe tiếng chào hỏi đó liền cứng đờ người, sau đó mới ngẩng đầu nhìn anh.

Sắc mặt anh rất khó coi, như gió rét quá cảnh khiến dân sinh sống không được yên.

Lạnh lùng liếc nhìn quản lý, "Đang la lối cái gì?"

Ách...

Quản lý hiển nhiên không ngờ anh lại đích thân đến hỏi chuyện mình đang la rầy cấp dưới, sững sốt một lúc mới nói: "Nhân viên mới vào đi làm mới ngày thứ hai đã bỏ bê công việc cho tới trưa, cho nên...."

"Vậy tiếp tục đi!" Thi Nam Sinh ngắt lời anh ta, sau đó chỉ đảo mắt qua Thiên Tình nhưng không hề dừng lại lâu thêm một giây nào cả, càng không có chút xú dao động nào.

Giống như....

Giữa họ thật sự chỉ là hai người hoàn toàn xa lạ. Không ai biết ai...

Bỏ lại những lời đó xong anh xoay người đi, nhưng dường như nghĩ đến điều gì, lại quay đầu trở lại, tuyệt tình nói, "Lần sau còn đến trễ một lần nữa thì lập tức khai trừ! Không cho thương lượng."

Nghiêm khắc vậy ư? Quản lý theo bản năng rùng mình.

Thiên Tình biết, chẳng qua anh chỉ muốn làm khó mình mà thôi....Sở dĩ hôm nay bỏ bê công việc đến tận bây giờ, mọi công trạng chẳng phải đều do anh hay sao?

Nhưng cô không muốn dễ dàng lùi bước như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Giống hệt ông chồng đi bắt ghen

Edit: TiêuKhang

Cố chấp chống lại ánh mắt của anh, khi nói chuyện cô vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng trong lời lẽ đều lộ rõ sự cứng cỏi kiên quyết, "Thi tổng yên tâm, phần công việc này tôi đã nhận thì nhất định sẽ làm rất tốt, vì vậy, chắc chắn sẽ không để anh có cớ hội khai trừ tôi đâu!"

Thi Nam Sinh ngó ra một lúc, sau đó mới hừ mũi lạnh lùng nói, "Làm được đi, rồi hãy đến nói mấy lời mạnh miệng này!"

Dứt lời cũng không nhìn Thiên Tình thêm nữa mà xoay người bỏ đi.

Quản lý ở bên cạnh đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh, cảm nhận được giữa cô gái này và tổng giám đốc dường như có sóng ngầm gì đó đang lưu động.

Anh ta mấp máy môi hỏi: "Chuyện đó....Cô và tổng giám đốc trước đây từng quen biết à?"

Thiên Tinh run lên, sau đó không chút suy nghĩ lắc đầu, "Chúng tôi trước giờ chưa từng quen biết."

"Thật sao?" Đó là ảo giác của mình ư?

Khi Thiên Tinh bị quờ mắt đi ra, các đồng nghiệp súm lại quan tâm hỏi han vài câu, cô chỉ lắc đầu nói không sao, mọi người liền rút đầu quay trở về chỗ làm.

Emily hỏi: "Có phải cô bị bệnh hay không? Tôi thấy sắc mặt cô rất tệ."

Thiên Tinh lắc đầu nói, "Không có việc gì, có thể do tối qua làm việc mãi đến tận đêm, cho nên mới vậy."

"Cô là người mới, lại còn đang thực tập, sao phải tự khiến mình mệt mỏi như vậy." Emily thấy thật khó hiểu. Sau đó vỗ vỗ cô, "Sau này nếu cô bận việc không tới công ty được, thì cứ điện thoại nói với tôi một tiếng, tôi sẽ giúp cô xin nghỉ là được."

"Cám ơn." Thiên Tinh chân thành nói lời cảm ơn.

"À phải, đây là nhiệm vụ mới được phân xuống." Emily đem tài liệu đưa cho Thiên Tinh, "Tháng sau công ty muốn đẩy mạnh phát triển cho xuất bản sách nói về show trình diễn thời trang. Đây là nhiệm vụ quan trọng nhất hơn nửa năm nay, đã bắt đầu chuẩn bị từ hồi năm ngoái. Hiện tại chỉ còn lại mấy nhà truyền thông có quan hệ xã hội cần liên lạc. Tối nay phải đi xã giao chính là tổng biên tập của tuần san 'Fashine' và 'Sự hấp dẫn của phái đẹp'. Hai vị tổng biên tập này vang danh nổi tiếng nhất trong nghề. Mặc khác, còn có vài công ty đang tranh giành chuyên mục của họ đã hơn nửa năm nay. Vì vậy, nhiệm vụ tối nay cực kỳ quan trọng. Nếu như không giành được"

Emily làm một tư thế chặn tay lên ngang cổ, "Chúng ta đều sẽ bị 'bạc bạc'."

"Vậy tối nay là do người nào phụ trách?" Thiên Tinh cầm một xấp tài liệu dày cộm lật xem, xem ra cũng không ít.

"Chuyện quan trọng như vậy, đương nhiên là quản lý đích thân ra tay, còn tôi đi theo sau. Về phần cô...." Emily nhìn Thiên Tinh, "Cô là người mới, quản lý nói sẽ dẫn cô đi cùng để học hỏi kinh nghiệm, sau này mới để cô tự làm. Cô yên tâm, cô chỉ cần ngồi xem là được, bọn họ sẽ không gây khó dễ cho người mới đâu."

Thiên Tinh gật đầu, "Tôi sẽ biểu hiện thật tốt."

"Đừng khản trương." Emily động viên cô, "Cô sẽ làm được."

Thiên Tinh nghiêm túc xem tài liệu, cố gắng xem thật chi tiết về hai người tối nay mình sẽ gặp.

Đây là lần đầu tiên cô ra ngoài tiếp cận với công việc, cô hy vọng bản thân có thể biểu hiện được trạng thái tốt nhất.

....

Thiên Tinh đang cúi đầu chuyên tâm xem tài liệu của buổi gặp tối nay, thì bỗng nghe một giọng nói rất quen vang lên.

"Thiên Tinh? Tôi không có bị hoa mắt đó chứ?"

Giọng của Mộ Thiệu Đàm oang oang không hề giữ kè.

Ngay lập tức liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người ở trong phòng làm việc.

Mọi người ríu rít quăng tới cho họ ánh mắt hiếu kỳ, trong bụng âm thầm suy đoán, chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ sao lại quen biết được với cậu cả Mộ gia đây?

Thiên Tinh nhanh chóng đứng dậy bước ra khỏi vị trí đang làm việc, ra dấu 'xuyết' ý bảo Mộ Thiệu Đàm nhỏ tiếng thôi.

Lúc này Mộ Thiệu Đàm mới phản ứng được, thấy tất cả mọi người đang đổ dồn ánh mắt về phía họ, anh cười hi hi xua xua tay, "Mọi người cứ tiếp tục công việc, mặc kệ chúng tôi."

"Hình như Thi tổng hiện không có ở công ty." Thiên Tinh nói với Mộ Thiệu Đàm.

Mộ Thiệu Đàm gật đầu, "Vậy tôi vào phòng nghỉ đợi cậu ta cũng được."

Thiên Tinh hướng dẫn anh đến phòng nghỉ đợi, sau đó quay lại rót một ly nước mời anh.

Mộ Thiệu Đàm hỏi: "Sao cô được cậu ta sắp xếp đến đây làm việc vậy?"

"Là bà Thi sắp xếp."

"Bác gái?" Mộ Thiệu Đàm có chút ngạc nhiên, vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo Thiên Tinh ngồi xuống.

Thiên Tinh gật đầu ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh.

Mộ Thiệu Đàm lại hỏi: "Không để gì A Sênh mới được kết hôn cùng Bạch Thiên Thiên, kết quả lại bị hủy bỏ trước hôn lễ ba ngày. Tôi xem báo thấy đăng tin nói là vì bạn gái trước đó của cậu ta có con, không phải người đó là cô đấy chứ?"

Thiên Tinh mím mím môi, chưa chút xót xa gật đầu.

Có lẽ, ngay cả Mộ Thiệu Đàm cũng sẽ cho rằng cô là loại phụ nữ mưu mô xảo trá, đan tâm phá hoại hạnh phúc của người khác!

Bởi vì.....Sự thật đúng là tại cô, nên mới chia rẽ Thi Nam Sênh và Bạch Thiên Thiên....

"Thật sự đúng là cô?" Mộ Thiệu Đàm vô cùng kinh ngạc, nhìn vào phần bụng còn bằng phẳng của cô hỏi, "Đứa nhỏ này là của A Sênh hay sao?"

Thiên Tinh sững sờ, ngược mắt hỏi, "Đến anh mà cũng cho rằng đứa nhỏ này không phải của anh ấy sao?"

Tại sao tất cả mọi người đều không tin cô?

"Không, cô đừng hiểu lầm, tôi không phải ý đó." Mộ Thiệu Đàm vội vàng giải thích, "Ý của tôi là, cô và em trai tôi, không phải hai người đã...."

Anh xua xua tay không nói tiếp nữa mà chỉ nói: "Cô nên hiểu ý tôi muốn nói."

"Tôi và Trầm Âm thế nào?" Thiên Tinh hoàn toàn không hiểu. Việc đó có liên quan gì đến đứa bé?

Mộ Thiệu Đàm thấy cô thật sự không hiểu được ẩn ý của mình, nên nói: "Đêm đó Trầm Âm dẫn cô về nhà, các người còn luôn ở suốt cùng một phòng. Chẳng lẽ, các người không có....phát sinh chuyện gì sao?"

Thiên Tinh tròn mắt lên.

Dáng vẻ kinh ngạc như thể thấy lời Mộ Thiệu Đàm nói là chuyện gì rất kinh thiên động địa.

Ngay sau đó cuống quýt khoát tay, vội vàng giải thích, "Anh hiểu lầm rồi, tôi cùng Trầm Âm chỉ là quan hệ bạn bè. Chúng tôi không phải vậy đâu?"

"Hai người không có gì?" Mộ Thiệu Đàm quả thật không thể tin được.

Thằng em trai kia của anh rõ ràng là đã thích cô gái này kia mà! Cũng đưa cô về nhà luôn rồi, thế mà hai người lại chẳng phát sinh chuyện gì?

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

"Thật sự là không có." Thiên Tinh gấp đến độ mặt đỏ rần.

"Vậy em trai tôi cũng không biết cô mang thai?"

Thiên Tinh lắc đầu, "Tôi vẫn chưa nói với anh ấy chuyện này."

Mộ Thiệu Đàm gật gật đầu. Xem ra, biết được sẽ khiến thằng nhóc kia đau lòng lắm đây!

Thiên Tinh nhìn đồng hồ rồi đứng lên, "Thi tổng chắc cũng sắp quay lại rồi, tôi còn rất nhiều việc cần làm, vì vậy muốn xin phép ra ngoài làm việc."

Mộ Thiệu Đàm cũng không muốn cản trở cô nữa.

Thiên Tinh hơi nghiêng người tính đi vòng qua anh. Không ngờ lại bất cẩn vướng phải chân anh, cô hoảng hốt kêu lên vì suýt nữa đã ngã nhào xuống đất.

"Cẩn thận!" Mộ Thiệu Đàm theo phản xạ vươn tay ra ôm eo cô, kịp thời đỡ cô mới đứng vững lại.

"Cảm ơn." Thiên Tinh vội vàng nói cảm ơn xong, chưa kịp đứng thẳng người thì ngay lúc này cửa phòng nghi bất ngờ bị đẩy ra.

Tại ngưỡng cửa....Một tầm mắt nghiêm nghị lạnh lùng phóng thẳng tới.

Ánh mắt Thi Nam Sênh lạnh lẽo nhìn hình ảnh cả hai đang ôm nhau, quanh thân chỉ tỏa ra ý lạnh.

Thiên Tinh theo bản năng run lên, lập tức lui về phía sau, tránh khỏi vòng tay của Mộ Thiệu Đàm, ngay cả chào hỏi Thi Nam Sênh cũng quên luôn, vội vã chạy ra khỏi phòng.

.....

"Này! Biểu hiện của cậu thật có phần giống hệt như mấy ông chồng đi bắt ghen vậy!" Mộ Thiệu Đàm miễn cưỡng đứng dậy reo gọi Thi Nam Sinh.

Chồng đi bắt ghen? Thi Nam Sinh sững sờ.

Lạnh nhạt nói, "Bớt nói nhảm đi. Hôm nay tôi đây có việc gì?"

"Đến bàn với cậu chuyện lần trước hợp tác với C&G, nhưng không ngờ lại gặp được Thiên Tinh ở đây." Mộ Thiệu Đàm vừa nói, vừa cùng Thi Nam Sinh đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Khi đi ngang qua văn phòng ở phía ngoài, vẫn không quên nhiệt tình ngoắc ngoắc tay với Thiên Tinh.

Thiên Tinh đáp lại anh bằng nụ cười tươi sáng rạng rỡ.

Thi Nam Sinh cảm thấy nụ cười đó thật vô cùng chói mắt!

"Cậu và cô ta thân thiết từ bao giờ vậy?" Cô gái đó, đã bao giờ cười với mình như vậy đâu chứ? Thậm chí sáng sớm hôm nay còn đầu võ mồm với mình! Nhớ đến chuyện này, bụng Thi Nam Sinh lại muốn bốc hỏa.

Mộ Thiệu Đàm nhún nhún vai, "Ở nhà tôi cả đêm, đương nhiên là quen thân rồi."

Nếu cậu ta thật sự không chịu mở bình, thì ai biết trong bình cậu ta chứa gì?

Thi Nam Sinh sầm mặt, phần lạnh lẽo nơi đáy mắt cũng làm cho người ta lạnh đến run lập cập.

Mộ Thiệu Đàm từ lâu đã quá quen với bộ dạng này của anh, vô vị nhún vai, "Đừng chỉ biết tức giận. Tôi mới vừa cùng Thiên Tinh tán gẫu vài câu, đêm đó ở nhà tôi, cô ấy và em trai tôi dường như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Cô ta nói mà cậu cũng tin?"

"Tôi cảm nhận được sự chân thành qua lời cô ấy nói." Mộ Thiệu Đàm buông thõng tay.

Thi Nam Sinh ngồi xuống bàn làm việc, thuận tay mở máy vi tính ra, mới liếc nhìn anh bạn nói, "Vậy chỉ có thể nói cậu quá dễ bị lừa!"

"Tại sao cậu không tin cô ấy? Cô ấy không giống loại con gái như cậu nghĩ thì sao?"

"Tại sao tôi phải tin cô ta? Mới tối hôm qua, tôi còn chính mắt nhìn thấy cô ta và em trai cậu đã hơn nửa đêm còn hú hí trên mạng trông rất là vui vẻ!" Khi nói tới đây, Thi Nam Sinh không nhịn được mà nghiêng răng treo trêu, "Tôi có thể bảo đảm, mỗi lần quan hệ chúng tôi đều có dùng các biện pháp ngừa thai. Nếu như vậy mà cô ta cũng có thể may mắn mang thai được, vậy tôi thật không biết là có phải vì tôi hoạt động quá sung sức đến mức có thể xuyên thủng bao an toàn hay không, hay tôi nên đến thẳng công ty Durex để kiện họ đã sản xuất ra hàng kém chất lượng như thế!"

"Cậu có chắc đã tránh thai cẩn thận đến giọt nước không lọt không?" Mộ Thiệu Đàm vẫn cảm thấy Thiên Tinh sẽ không nói dối.

Đôi mắt của cô rất trong sáng, cũng rất kiên định, không giống kẻ đang nói dối gạt người.

"Tôi có thể chắc chắn hơn bất ai!" Thi Nam Sinh gằn từng chữ trả lời, mỗi chữ giống như sỏi đá cứng rắn bị nghiền nát ra từ giữa kẽ răng.

Nắm tay đặt trên mặt bàn siết lại thành quả đấm, siết đến mỗi đầu ngón tay dần trở nên tái nhợt.

"Theo như cậu nói, chẳng lẽ đứa nhỏ mà Thiên Tinh đang mang là của nhà họ Mộ chúng tôi ư?" Trời ơi! Chuyện này không phải cũng quá rối loạn rồi đây chứ?

"Những lời này, cậu nên đi hỏi Cảnh Thiên Tinh."

Khốn thật! Loại cảm giác bị phản bội này, thật chẳng dễ chịu chút nào! Anh đang rất kích động muốn đánh người!

Mộ Thiệu Đàm ở lại công ty thêm một lát nữa rồi cũng rời đi.

Thiên Tinh ngồi xem tài liệu một lúc bỗng thấy hơi mệt, liền cầm ly đi đến phòng trà nước muốn rót cho mình một ly cà phê.

Vừa đi vào, thì cảm thấy có một bóng dáng cao lớn cũng cùng vào theo.

Phòng trà nước không lớn, bởi vì sau lưng có thêm người, nên căn phòng lập tức càng thêm chật hẹp.

Hơi thở quen thuộc lan tỏa quanh quần, Thiên Tinh gần như không cần quay đầu lại cũng biết người vừa mới đi vào là ai.

Cô không xoay người lại, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ coi như không hề hay biết có người ở phía sau, tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra rót cà

phê.

Sau khi rút xong, mới đứng thẳng người, khi quay đầu lại thoáng nhìn thấy góc áo của đối phương, tà áo sơ mi chỉnh tề ngay ngắn....

Cô thần nhiên nghiêng người, muốn đi lướt qua người nọ để ra ngoài.

Nhưng cổ tay đã đột ngột bị nắm chặt giữ lại. Cô giật thót người, cà phê trong tay thiếu chút nữa đã tràn ra bóng cả tay. Tiếp theo sau đó, lại bị một bàn tay khác đoạt đi ly cà phê đặt mạnh sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cầu xin đi, tôi sẽ tha cho cô

Edit: TiêuKhang

Nhưng cổ tay đã đột ngột bị nắm chặt giữ lại. Cô giật thót người, cà phê trong tay thiếu chút nữa đã tràn ra bóng cả tay. Tiếp theo sau đó, lại bị một bàn tay khác đoạt đi ly cà phê đặt mạnh sang một bên.

Thiên Tinh sùng sốt.

Anh lại muốn mang phiền đến cho mình?

Cô mím môi chẳng nói lời nào, chỉ xoay người bung lên y cà phê muốn đi ra ngoài.

Nhưng tay còn chưa chạm được ly cà phê, thì đã bị Thi Nam Sinh nhanh chóng tách ra.

Anh áp sát tới gần cô thêm một bước, Thiên Tinh cảm thấy như có nguy hiểm đang đánh tới, trong hô hấp đều là hơi thở thuộc về anh.

Chỉ cần vươn tay, anh đã có thể chế trụ cằm của cô, ép Thiên Tinh phải ngẩng đầu lên, đối diện với đôi con ngươi đen thẳm của anh.

"Thi tổng, mời anh buông tay." Thiên Tinh muốn gỡ khỏi tay anh, nhưng đã bị nhanh tay giữ lại, như muốn bóp nát cằm cô ra mới chịu.

Thi Nam Sinh phát hiện ra mình cảm thấy rất ghét cách cô thể hiện đáng vẻ lạnh lùng như thế này!

Cho nên, chẳng những không thả, ngược lại còn vòng cánh tay dài qua phía sau cô, ôm trọn lấy bờ eo kéo sát cô vào lòng mình.

Thiên Tinh hoảng hồn hô nhỏ một tiếng, trố mắt kinh ngạc, vội vàng muốn rút khỏi ngực anh.

Nhưng anh lại cố chấp càng ôm chặt hơn.

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Thiên Tinh sợ quá mức đến mặt cũng đỏ rần lên, "Thi tổng, nơi này là công ty, xin anh hãy tự trọng!"

Rõ ràng là anh nói cả hai chỉ nên xem nhau như hai người người xa lạ. Vậy tại sao anh cứ hết lần này tới lần khác muốn trêu chọc mình?

Cô không muốn loại quan hệ mờ ám này! Hơn nữa, cô hiểu rất rõ, kế tiếp chờ đợi cô rất có thể lại là một trận nhục nhã.

"Hóa ra, cô vẫn còn nhớ rõ đây là công ty!" Thi Nam Sinh ngoặt tay ngược ra phía sau, khóa luôn cửa phòng trà nước lại.

"Tôi không hiểu anh làm vậy là có ý gì?" Thiên Tinh rất muốn chạy trốn, nhưng không biết phải trốn thoát bằng cách nào.

Không gian vốn đã nhỏ, lúc này bởi vì có thêm anh mà càng trở nên chật hẹp. Cô thấy hơi thở mình như muốn ngừng lại không thở được nữa.

"Ve vãn Mộ Trầm Âm còn chưa đủ, bây giờ còn muốn quyến dụ luôn cả Thiệu Đàm? Cảnh Thiên Tinh, cô thật muốn chen chân bước vào ‘cánh cửa giàu có’ đến thế sao?" Anh nheo mắt, chống tay khóa trụ cơ thể gầy nhỏ của cô giữa đôi tay dài và vách tường.

Nhìn chằm chằm cô từ cao xuống, khóe môi mỉa mai cười lạnh, "Lo sợ tôi sẽ đuổi cô đi bất cứ lúc nào, vì vậy mà không thể chờ đợi được nên chuẩn bị sẵn trước vỏ xe phòng hờ sao? Tôi cảnh cáo cô....Cô khôn hồn thì đừng cùng đàn ông khác dây dưa trước mặt của tôi, bằng không, tôi sẽ không tha cho cô đâu!"

"Anh thật khó hiểu! Tôi không có làm những chuyện xấu xa như anh nghĩ!" Thiên Tinh tức giận phản bác lại, mặt mũi bởi vì lời gán tội của anh mà sung huyết đỏ bừng.

Bởi vì mang thai nên vòng một của cô càng trở nên đầy đặn hơn, đang không ngừng phập phồng lên xuống. Áo sơ mi mặc trên người dường như đã chật hơn so với số đo. Khuy cài áo vốn đã căng cứng, hiện tại vì thờ ơ mà làm càng làm cho nó càng căng chặt hơn, khiến cho vòng một càng thêm nhấp nhô sinh động.

Ánh mắt Thi Nam Sinh nhất thời tối đi.

Shit! Hơi thở của cô, thân thể của cô, luôn có thể khiến anh dễ dàng nổi lên phản ứng.

Thiên Tinh hoàn toàn không biết giờ phút này tình cảnh nguy hiểm cỡ nào, cô ra sức vùng vẫy giữa, "Anh tránh ra....Tôi không muốn nói chuyện với anh...."

Điên thật! Cô càng lộn xộn như vậy, cơ thể của anh càng có phản ứng mãnh liệt hơn.

Tay cô lần nữa chống đẩy lồng ngực anh ra.

Anh khàn tiếng mắng một câu, dùng một tay giữ lại tay cô giờ cao qua đỉnh đầu, dùng sức nhấn cô sát vào vách tường.

"Anh muốn làm gì?" Thiên Tinh đã quá quen thuộc với tư thế này. Chuông báo động trong đầu lập tức vang lên mãnh liệt.

Bởi vì hay tay bị anh dùng sức đè ép, cô không thể không ưỡn người lên, mà dáng vẻ này lại càng quyến rũ mê người không thôi, đã thành công kích thích nhân tố giống đực đang muốn bùng phát trong cơ thể anh.

Hàng mi dài run rẩy, trong đôi con ngươi trong suốt giăng mờ mịt từng lớp sương mù, lên án nhìn anh trần trụi, "Anh không thể đối xử với tôi như vậy! Buông tay!"

"Tại sao tôi không thể?" Anh hỏi ngược lại, nhìn cô từ trên cao xuống bằng ánh mắt mờ mịt, "Nếu như cô không ngại muốn để cho cả công ty này đều biết cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi tôi mua về, vậy thì cứ tự nhiên mà la lớn lên đi, để tất cả mọi người nghe được tiếng kêu rên của cô."

Thiên Tinh vừa thẹn vừa tức.

Tại sao anh luôn muốn làm khó cô, ức hiếp cô? Cũng bởi vì cô không nên có đứa bé này ư?

Nhưng...Đứa bé này đến, lỗi không do cô, không phải sao?

Đang muốn mở miệng, trước ngực bỗng dưng thấy lạnh lạnh.

Nổi kinh hãi lan tỏa khắp toàn thân. Hoang mang cúi đầu, thì thấy tay anh đang thuần thục bật ra hai nút áo sơ mi trước ngực cô.

Cô kêu lên: "Anh dừng tay!"

"Cô có thể kêu to hơn một chút nữa...." Anh cúi đầu cười không đứng đắn, sau đó hé môi ngậm lấy vành tai trắng nõn như ngọc của cô, hài lòng khi cảm nhận được sự run rẩy kiểm chế của cô.

Đúng là chẳng ta làm sao! Vốn chỉ muốn cảnh cáo cô gái nhỏ này, để cô biết điều nên tránh xa bạn của anh một chút, đừng giờ mấy trò mưu mô toan tính bản thủ kia, nhưng không ngờ bây giờ lại diễn biến thành ra thế này!

Thân thể của cô, hơi thở của cô, tựa như một loại thuốc độc hấp dẫn anh, để cho anh từng bước từng bước đắm chìm vào trong đó mà không có thuốc giải nào có thể cứu được....

Thiên Tinh lo lắng bên ngoài có đồng nghiệp nghe được, đành phải cắn chặt răng không lên tiếng.

Xấu hổ quay mặt qua chỗ khác để tránh né môi anh.

Anh cũng không đến nỗi đuối cùng giết tận, cúc áo sơ mi đã dễ dàng được cởi ra. Tay anh từ trên cao trượt xuống sau đó len lỏi vào luôn bên trong.

Lòng bàn tay êm ái bao bọc ngón đôi nhấp nhô mềm mại mê người. Nơi nào đó bên dưới lập tức có phản ứng.

Toàn thân rần rần tê dại như có dòng điện xẹt qua, Thiên Tinh gần như mất hết hơi sức muốn khụy xuống. Hai mắt mờ mịt dâng lên tầng lớp sương mù. Chỉ biết nhìn anh khẩn cầu, "Đừng như vậy....Tôi không muốn!"

Giọng nói run rẩy ấy đã kích thích giới hạn cuối cùng của Thi Nam Sinh.

Hầu kết cuộn lên cuộn xuống, anh cúi đầu vùi mặt vào một bên trắng nõn trước ngực cô, môi lưỡi lập tức thay thế bàn tay tấn công quả mềm xinh xắn.

"Ừm..." Cô vốn muốn tránh né anh, vì vậy theo bản năng ưỡn người tránh đi, nhưng như vậy chỉ càng triệt để dâng mồi ngon vào miệng anh.

Anh dứt khoát buông tay cô ra, một tay vòng ra sau cuốn chặt eo cô, một tay mở rộng lớp áo sơ mi mỏng manh trên người cô ra.

Đầu lưỡi ấm nóng mềm mại liếm láp quanh khe rãnh hấp dẫn, mỗi lần đi qua đều lưu lại nhiều dấu vết ướt át mờ ám.

Thiên Tinh bất lực chụm vai anh ưm ưm không ra tiếng, nhưng anh chẳng những không buông mà ngược lại còn hé miệng cắn mạnh lên áo ngực cô.

"Đừng vậy mà...." Cô thờ lệt một tiếng, muốn bảo vệ phòng tuyến của mình. Nhưng lại lần bị anh hất tay ra.

Đầu lưỡi anh cứ nhẹ nhàng mon trón, sau đó ngậm lấy điểm hồng hồng xinh xắn đang run run kia. Lặp đi lặp lại động tác âu yếm liếm mát đó....

Đầu óc Thiên Tinh chỉ còn một mảnh trống rỗng.

Đối với cơ thể cô anh đã không còn xa lạ gì nữa. Anh biết rất rõ nhưng nơi mẫn cảm nhất của cô, chỉ cần chạm nhẹ vào cũng có thể gọi lên niềm khao khát ẩn giấu sâu trong cơ thể cô...

Thân thể dưới sự trêu đùa của anh càng trở nên suy yếu vô lực, chỉ muốn tan chảy thành một vũng nước.

Chỉ có thể vô lực dựa vào vách tường, miễn cưỡng không để mình mất thể diện mà ngã ngửa trước anh.

Bàn tay ác liệt của anh dần dần trượt xuống, lần dò vào trong váy cô.

Cô theo bản năng kẹp chặt chân lại, nhưng anh vẫn chạm được đến nơi ẩm ướt yêu kiều kia.

Cảm nhận đó gần như đã bức anh phát điên, nhưng bác sĩ đã có dặn, tạm thời không thể đụng vào cô.

Anh chỉ có thể gạt quần nhỏ của cô sang một bên, cắn tức chọc ngón tay vào một cách không thương tiếc, như thể muốn trừng phạt.

Cảm nhận được sự co thắt của cô, anh ngẩng đầu lên cắn mạnh lên môi cô một cái, hỏn hển thở nói, "Yêu tinh này! Đợi cơ thể cô khỏe hơn một chút, tôi nhất định sẽ không tha cho cô..."

Cùng với sự uy hiếp cáu kỉnh của anh, động tác ra vào trên tay càng tăng nhanh.

"Ừm..." Thiên Tinh ưm ưm ra tiếng, chỉ có thể bấu víu vào vai anh, mặc anh càn rỡ mà chỉ biết cúi đầu thờ gáp.

Khóa cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài vặn mở.

Lý trí mê man của Thiên Tinh lập tức tan thành mây khói, cũng nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

Cô vừa hoảng vừa lo trốn mắt nhìn anh, tay run run bắt lại tay anh, muốn gạt bỏ tay anh ra khỏi cơ thể mình.

Nhưng....

Chết thật thật! Tiểu yêu tinh này lại dùng sức kẹp chặt đến vậy.

Thi Nam Sinh làm sao có thể chịu đựng tay, quyết định lật trở người cô qua để mặt cô úp vào trên tường. Hai tay cô bị một tay anh bắt chéo ra phía sau. Tay còn lại tiếp tục lần nữa lách vào nơi mềm mại trong cô.

"Này, bên trong có ai không?" Người bên ngoài vẫn tiếp tục gõ cửa.

Mặt Thiên Tinh đỏ bừng, chỉ biết cắn chặt môi ngăn không cho tiếng của mình bật ra.

Nhưng cô càng như thế, Thi Nam Sinh lại càng không nhịn được muốn trêu chọc cô tới cùng.

Tay cố ý tăng thêm sức, tốc độ cũng tăng nhanh theo.

Âm thanh nhèm nhẹp vang lên bên tai, nghĩ tới người ngoài cửa có thể sẽ nghe được, Thiên Tinh xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ chui vào.

Cô muốn há miệng cắn xin anh tha cho, nhưng nào dám phát ra tiếng ngay lúc này?

"Lẽ nào cửa này đã bị hư rồi nhỉ? Này, bên trong có ai không hả?" Cửa bị gõ dồn dập hơn.

Động tác của anh cũng càng ráo riết kịch liệt. Thiên Tinh bị đè nén đến khó chịu, trên chóp mũi tuôn đầy mồ hôi lấm tấm.

Phản kích thích này quả thực là trước nay chưa có. Thi Nam Sinh không đành lòng cắn cắn vành tai cô, "Cô cầu xin tôi đi...Có lẽ tôi sẽ nghĩ lại mà bỏ qua cho cô...."

Thiên Tình rên ưm lên một tiếng, nhưng vẫn cố cắn môi, "Thì tổng, dù sao anh cũng là tổng giám đốc...Nếu để nhân viên thấy hành động này của anh, sợ rằng anh còn bị ảnh hưởng nhiều hơn cả tôi..."

"Giờ phút này mà cũng còn mạnh miệng!" Thi Nam Sinh vừa nói vừa tăng nhanh tốc độ.

Ngón tay trong cơ thể Thiên Tình mỗi lúc càng bị siết chặt.

Nét ửng hồng trên gương mặt xinh xắn của cô càng lan tỏa rộng hơn, đến cả cơ thể cũng dần hiện lên một sắc thái thật mê người.

Đúng là quá mất mặt! Cô lại có thể ở trên tay anh....

.....

Cuối cùng anh cũng chịu bỏ qua cho cô....

Thiên Tình nhếch nhác từ từ ngồi xổm xuống đất. Thế nhưng anh chỉ hờ hững liếc nhìn cô đang không còn chút hơi sức nào một cái, rồi tự nhiên bước tới mở vòi nước bên cạnh, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra rửa sạch ngón tay dính đầy dịch nhầy.

Sau đó đi thẳng đến mở cửa.

Thiên Tình hoảng cả hồn, bất chấp hai chân đứng không vững vội vàng đứng lên quay lưng để sửa sang lại quần áo.

Vừa sửa sang xong, mặt còn chưa hết đỏ thì cửa đã bị anh mở ra.

"Hả? Tổng..Tổng giám đốc!" Người bên ngoài đang cầm một cay búa, dường như có ý định muốn phá cửa.

Hiển nhiên không ngờ người đi ra lại chính là Thi Nam Sinh, đối phương sững sờ một lúc lâu mới gật đầu chào hỏi.

"Ừ." Thi Nam Sinh chỉ lạnh nhạt hừ bằng giọng mũi một tiếng, sau đó ung dung bình thản nện bước bỏ đi.

Bên trong chỉ còn lại mỗi mình Thiên Tình. Cô chột dạ không dám ngẩng mặt lên nhìn đối phương.

Vốn chỉ là nhân viên mới đến, cô còn chưa quen biết hết các đồng nghiệp, chứ đừng nói chi bây giờ còn bị người ta chứng kiến sự việc này. Không biết chuyện mới vừa rồi có bị nghe được cái gì hay không....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Trục giác của phụ nữ

Edit: TiêuKhang

Vốn chỉ là nhân viên mới đến, cô còn chưa quen biết hết các đồng nghiệp, chứ đừng nói chi bây giờ còn bị chứng kiến sự việc này. Không biết chuyện mới vừa rồi có bị nghe được cái gì hay không....

Mặt cô đỏ tới mang tai, bước đến lấy cả phê của mình, đối phương liếc qua nhìn cô hỏi, "Mới vừa nãy cô và tổng giám đốc đều bị nhốt ở trong này à?"

Thiên Tình không ngờ tới đối phương sẽ hỏi tới vấn đề này, tay bùng cả phê chỉ thoáng giật mình nhưng không có lên tiếng.

"Tôi ở bên ngoài gõ cửa nhiều lần như vậy, sao cô không lên tiếng. Hại tôi thiếu chút nữa cầm búa tới phá cửa rồi, còn bị tổng giám đốc nhìn thấy nữa, ngượng chết đi được!" Đối phương lên tiếng trách móc vài câu.

"Xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi..." Thiên Tình vội vàng nói xin lỗi, lấp ba lấp bắp giải thích, "Chuyện đó....Tôi, thật ra thì chỉ là....hình như cánh cửa này xảy ra chút vấn đề, tự động bị khóa ở bên trong, tôi cùng tổng giám đốc mới không được ra.... Xin lỗi ạ...."

Cô vừa nói xong, đồng thời cũng bùng cả phê rời khỏi phòng trà nước, cảm thấy mặt đã nóng đến sắp bốc ra lửa.

"Kỳ lạ, kỳ lạ thật." Người nọ ở phía sau lầm bầm tự hỏi, rồi cũng không nghĩ nhiều nữa cúi đầu rót sữa.

.....

Thời điểm Thiên Tình đi ngang qua phòng làm việc tổng giám đốc, cố gắng kiềm chế ý nghĩ ghé mắt nhìn vào bên trong.

Nhưng...Hành động lại nhanh hơn suy nghĩ của cô.

Cô vô thức nhìn sang, thế nhưng không ngờ cửa lại đang mở.

Anh cũng đang nhìn tới cô. Bốn mắt giao nhau giữa không trung từ xa.

Tìm cô đập thình thịch, vội quay mặt đi, bước nhanh đi đến hướng một căn phòng kế bên.

"Thời gian đi pha cà phê cũng đủ lâu đấy!" Emily thấy cô quay lại, không ngẩng đầu mà chỉ tùy ý trêu ghẹo một câu.

Thiên Tinh chợt dạ nháp miếng cà phê nói: "Tôi...Nán lại trong phòng trà nước một lát, cho nên mới lâu như vậy."

"Ừ. Tài liệu cô xem thấy thế nào?" Emily vừa hỏi vừa ngẩng đầu lên thì thấy mặt cô đang ửng hồng như hoa anh đào, nhú mày không nén được hoài nghi hỏi, "Thiên Tinh, cô bị làm sao vậy hả? Đi pha có ly cà phê về mà cả khuôn mặt lại đỏ bừng lên thế này ư?"

"Cô đừng trêu tôi mà." Thiên Tinh lúng túng mở văn kiện ra, "Tôi xem tài liệu tiếp đây, không cản trở cô làm việc nữa."

Đúng là sắp bị điên mất rồi!

Mình đã cố ổn định tâm tình, vậy mà vẫn bị Emily nhận ra được.

Quả nhiên....Trực giác của phụ nữ so với người đàn ông cảm hơn nhiều!

Cả một buổi chiều, Thiên Tinh cứ ngây người thần thờ, dĩ nhiên là đã bị Thi Nam Sinh làm ảnh hưởng.

Cô không hiểu nổi rốt cuộc anh đang nghĩ gì, rõ ràng nói phải làm cho tốt công việc chính là anh, nói muốn coi như người xa lạ cũng là anh, nhưng anh lại cứ cố tình ngay những lúc đang làm việc mà đến trêu chọc cô!

Lẽ nào phải nhất định ức hiếp được cô, tâm lý anh mới được cân bằng sao?

Cẩn cẩn môi, Thiên Tinh hậm hực nguệch ngoạc vẽ ra ba chữ 'Thi Nam Sinh' to tướng lên trang giấy.

Đến khi bình tĩnh lại, phát hiện đây trong đầu mình nãy giờ chỉ nghĩ về anh, vừa ngượng mà cũng vừa tức vội vàng cầm bút vẽ lung tung biến tờ giấy thành một màu đen thui.

....

Giờ tan việc, Thiên Tinh và Emily đi theo quản lý Vương rời khỏi công ty.

Khi đến dưới lầu công ty, từ xa đã nhìn thấy xe của Thi Nam Sinh đỗ tại cửa ra vào.

Thiên Tinh nhìn tới thấy anh đang ngồi trong xe, tầm mắt cũng vừa vặn nhìn về phía này.

Tầm mắt của hai người chạm nhau giữa khoảng cách tầm năm mét. Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt....Thi Nam Sinh đã quay mặt đi, đáy mắt không hề có chút gợn sóng nào.

Thiên Tinh cũng rừ mắt coi như không nhìn thấy anh. Trái tim lại không kiềm chế được mà đập liên hồi. Hẳn là anh đang chuẩn bị về nhà rồi.

"Thiên Tinh, đi thôi! Ngán người ra đó làm gì?" Emily lên tiếng gọi sau đó kéo Thiên Tinh đi.

"Ồ." Thiên Tinh không dám sao lãng nữa, lập tức đi theo họ.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy dường như tầm mắt của Thi Nam Sinh đang nhìn tới chỗ cô.

Cô không dám ngẩng đầu để xác nhận, chỉ cúi đầu đi theo quản lý và Emily ngồi vào xe của công ty.

Cho đến khi quản lý phát động xe chạy, Thiên Tinh cũng không có nhìn đến Thi Nam Sinh lần nào nữa.

Nhưng...Điện thoại để trong túi xách lúc này lại bất ngờ vang lên. Tim cô tim đập mạnh, trực giác cho biết là điện thoại của anh.

"Nghe điện thoại kia, ngó ra đó làm gì?" Emily thấy cô như người mất hồn mất vía liền đẩy cô một cái.

"Ồ ồ ồ." Thiên Tinh đáp liền ba tiếng, sau đó mới lấy điện thoại trong túi xách của mình ra.

Quả nhiên....Trên màn hình hiện lên là số điện thoại của anh. Cô lưu ba chữ in to 'Thi tiên sinh'.

Emily ngồi ở bên cạnh nhìn sang, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ ngờ về phương diện kia của hai người.

"Đi đâu?" Vừa áp điện thoại lên tai, giọng của anh đã vang vọng tới.

Âm thanh lạnh lẽo chỉ có hai chữ đơn giản.

"Cùng đồng nghiệp ra ngoài làm việc." Giọng Thiên Tình nói chuyện hơi mất tự nhiên. Lo sợ hai người bên cạnh nghe được tiếng của người nào đó, cô cẩn thận dùng tay chặn loa nghe.

"Công việc gì?"

"Phải đi gặp hai tổng biên tập bên chuyên mục tuần san." Cô thành thật trả lời.

"Ồ đâu?" Vẫn là cách hỏi không đầu không đuôi.

Thiên Tình cũng thành thật nói ra địa chỉ, còn Thi Nam Sinh thì thoáng nhú mày.

Loại câu lạc bộ VIP không đẳng hoàng đó, phụ nữ đang mang thai như cô sao có thể tới?

"Nói với Vương Chính Cương, cô muốn xuống xe!"

Thiên Tình hoàn toàn không hiểu, "Sao tôi phải xuống xe?"

"Tôi bảo cô xuống xe, thì cô phải xuống xe!" Thi Nam Sinh ngang ngược ra lệnh.

Thiên Tình cau mày khó chịu.

Đây là công việc đầu tiên tạo cơ hội để cô được tiếp cận với giới truyền thông, làm sao có thể nói bỏ là bỏ?

Nếu như cô làm theo lời anh, vậy chỉ càng khiến quản lý Vương và Emily sinh nghi.

"Tôi còn phải làm việc, nếu anh không còn chuyện gì nữa, vậy tôi cúp máy trước đây!" Thiên Tình nói xong tính cúp luôn điện thoại.

Thi Nam Sinh cảm thấy cả người như muốn bốc hỏa, "Cô dám cúp máy thử xem!"

Thiên Tình rất bất đắc dĩ thở dài, dường như có thể nhìn thấy được đáng về nóng nảy lúc này của anh ở bên đầu bên kia.

Nhưng cô không muốn nghĩ thêm nữa liền cúp điện thoại.

Vừa kết thúc cuộc gọi, Emily nghiêng mặt qua, mập mờ nhìn cô cười, "Bạn trai hả?"

Hả?

Thiên Tình sùng sốt, sau đó vội vàng xua tay, "Không phải, cô hiểu lầm rồi. Tôi chưa có bạn trai."

Emily ra vẻ không tin, "Nhưng sao tôi nghe giọng của cô cảm thấy có gì đó kỳ kỳ nha. Ha, không phải bạn trai, vậy chắc chắn cũng là người trong lòng cô rồi ồ, hoặc là người ta thích cô cũng hong chừng."

"Chỉ là một người bạn bình thường mà thôi." Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Thiên Tình lại ngậm cười khỏ.

Quả nhiên....Cái nhìn của phụ nữ luôn tinh tường như thế. Chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu tâm tư của đối phương.

Sau khi Thiên Tình cúp ngang cuộc điện thoại ấy, điện thoại cũng không có vang lên lần nào nữa.

Thi Nam Sinh vốn không phải là người có kiên nhẫn, Thiên Tình cũng đoán được anh sẽ không gọi lại lần thứ hai, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm giác mất mát. (gọi lần thứ hai làm chi, tôi thẳng nơi nắm đầu xách về luôn http://*****.com/images/smilies/icon_biggrin.gif)

....

Khi Thiên Tình cùng quản lý Vương còn có Emily đến nhà hàng ăn uống ở câu lạc bộ thì tổng biên tập Kevin của tuần san 'Fashine' và tổng biên tập Cơ Mễ của tuần san 'Sự hấp dẫn của phái đẹp' đã đến rồi.

Thiên Tình vốn tưởng rằng làm về lĩnh vực giải trí thời trang hẳn phải là hai người phụ nữ rất sành điệu, nhưng không ngờ lại là hai người đàn ông chừng chạc lịch lãm.

Vương Chính Cương bắt đầu giới thiệu với họ, "Vị này là thầy Kevin, còn vị này là thầy Cơ Mễ. Sau này hai người các cô phải học hỏi ở hai thầy nhiều hơn đây."

Emily hiển nhiên đã sớm quen với những trường hợp thế này, không đợi Vương Chính Cương tiến cử, cô bình tĩnh tự tin tiến lên một bước, cùng hai người bắt tay, "Chào hai thầy, tôi tên là Emily, sau này về phương diện thời trang rất hy vọng hai vị có thể chỉ dẫn nhiều hơn."

"Tốt, tốt, tốt, sớm nghe nói thù hạ của quản lý Vương đây đều là mỹ nhân cả, hôm nay được gặp tận mặt mới biết đó không phải là lời đồn thổi." Cơ Mễ cười sáng khoái nói.

Kevin cũng gật đầu theo, tầm mắt rơi vào Thiên Tình này giờ vẫn đứng bên cạnh không lên tiếng, "Ồ, cô đây là....? Sao vậy, không thích nói chuyện sao?"

Ánh mắt của Kevin dường như không mang theo ý tốt.

Thiên Tình còn trẻ tuổi lại rất xinh đẹp. Mặc dù không trang điểm, nhưng cũng chính vì như thế mới có thể được lọt vào mắt của nhị vị tổng biên tập này.

Ngày thường nhìn những cô gái cực kỳ xinh đẹp bởi những lớp son phấn lờ lẹt đã quá nhiều, thỉnh thoảng gặp gỡ ngẫu nhiên trong sáng và ngoan hiền như vậy cũng có đôi chút mới lạ và gọi lên sự hứng thú.

Vương Chính Cương vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Thiên Tình.

Thiên Tình dĩ nhiên hiểu được hàm ý của quản lý, nhưng thật lòng cô không thích ánh mắt sỗ sàng quá rõ ràng kia.

Nhưng....Đây là công việc, cũng là một việc nên có trong kinh doanh, biết phải làm sao?

Bao năm qua, cô đã từng làm qua rất nhiều công việc làm bán thời gian, hết việc này nhảy sang việc khác, gượng cười cho qua chuyện, cô vẫn có khả năng làm được.

Ráng nở nụ cười tươi tắn để lấy lòng người, cô điềm tĩnh bước lên một bước, cùng Kevin bắt tay, "Chào thầy, tôi tên là Cảnh Thiên Tình, là nhân viên mới của Tịch thị. Vẫn đang là một thực tập sinh, nếu có chỗ nào làm chưa được tốt, rất mong hai thầy bỏ qua cho."

"Ha ha, chuyện đó không cần phải nói, nhất định! Nhất định rồi!" Kevin nhân cơ hội bắt tay với Thiên Tình, tiện thể sờ soạng lên mu bàn tay của cô một lúc.

Làn da trơn bóng mịn màng khiến anh ta không nỡ buông tay.

Thiên Tình không tiện rút tay về ngay, mà chỉ hơi giãy nhẹ ra nhưng giãy mãi cũng không được.

Vương Chính Cương thấy vậy trong lòng liền mừng thầm. Vì cho rằng đã có thể lấy lòng được Kevin!

Nhưng Emily đã bước lên chen ngang hai người, lặng lẽ khéo léo kéo ra chiếc ghế bên cạnh Thiên Tình, cười nói: "Hai thầy nhất định cũng đói rồi ă? Món ăn cũng dọn lên gần đủ rồi, hay là, chúng ta vừa dùng bữa vừa bàn chuyện luôn nhé?"

Thiên Tình biết Emily đang thay mình giải vây. Nhân cơ hội này lập tức rút tay về, gửi cho Emily cái nhìn cảm kích.

Đối phó với những chuyện như thế này đương nhiên là sở trường của Emily rồi. Vì vậy cô âm thầm nháy mắt với Thiên Tình, ý bảo cô hãy mau tìm nơi an toàn ngồi xuống.

Nhưng Thiên Tình còn chưa kịp ngồi xuống.... Thì Vương Chính Cương đã vươn tay kéo Thiên Tình lại, "Ồi nào, Thiên Tình, đến đây, cô mau ngồi bên cạnh thầy Kevin đây này. Về phương diện thời trang cô vẫn còn là người mới chưa am hiểu gì về lĩnh vực này, cho nên còn có chỗ nào không hiểu, thì có thể hỏi thăm ý kiến của thầy Kevin."

Kevin hiển nhiên rất hài lòng với an bài như thế, vui vẻ cười lớn, "Quản lý Vương quả nhiên là hợp khẩu vị với tôi. Anh yên tâm, chỉ cần Thiên Tình có điểm nào không hiểu, tôi nhất định biết được điều gì đều sẽ nói hết không giấu giếm."

"Quản lý Vương!" Thiên Tình khó xử nhìn Vương Chính Cương.

Rõ ràng anh ta đang đẩy mình vào miệng hùm hang sói! Ý đồ của Kevin, có ai còn không rõ ràng hay sao?

Anh ta là cấp trên của các cô, dẫn theo các cô ra ngoài, phải nên có trách nhiệm bảo đảm mọi sự an toàn cho các cô chứ?

"Hay là, để tôi sang tiếp chuyện cùng thầy Kevin nhé?" Emily giúp cô hòa giải.

Vương Chính Cương lập tức sa sầm mặt, cau kinh liếc sang Emily một cái, thầm trách cô sao không hiểu chuyện như vậy.

"Cô hãy tiếp chuyện thầy Cơ Mễ đi. Nào, nào, thầy Cơ Mễ, đừng thấy cô gái này còn nhỏ mà làm nhẽ, từ lượng của cô ấy thì thật khỏi chê đấy. Từ lâu đã nghe nói sở thích của anh là uống rượu ca hát, vì vậy hôm nay đặc biệt có mang theo một chai rượu đã chưng cất lâu năm đến đây, đồng thời cũng dẫn theo một tay uống rượu đến chung vui cùng anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Bị số sàng

Cơ Mễ nghe vậy cười cực kỳ vui vẻ.

Hai tổng biên tập, một người thích rượu, một người thích sắc.

Vương Chính Cường đã tìm hiểu và biết được những điều này từ lâu, cho nên dẫn theo Emily đồng thời còn mang theo cô gái mới vào tổng ban, vừa trẻ tuổi lại còn rất xinh đẹp.

Nếu không, trường hợp quan trọng thế này, tại sao phải mạo hiểm dẫn một thực tập sinh đi theo?

Nhận được sự ra lệnh của cấp trên, Emily đành phải nhắm mắt miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh Cơ Mễ.

Thiên Tinh cũng không thể làm gì khác đành ngồi xuống cạnh Kevin....Công việc này nếu quan trọng như vậy, mình không thể để vì mình mà bị hỏng được.

Làm vậy, Thi Nam Sinh mà biết sẽ chỉ càng xem thường mình. Huống chi, nơi này dù sao cũng có nhiều người, có lẽ Kevin cũng không dám làm gì đâu.

Nghĩ vậy, Thiên Tinh yên lòng ngồi xuống. Nhưng vẫn cố gắng giữ khoảng cách với Kevin.

.....

Sau khi món ăn được dọn lên hoàn tất, nhóm đàn ông ba người đều ăn uống say sưa vui vẻ. Emily ở bên kia cùng Cơ Mễ đấu rượu, cả hai uống vô cùng sáng khoái, đến nỗi chẳng còn quan tâm gì đến hình tượng nữa, bắt đầu nghiêng ngả như chèo thuyền.

Thiên Tinh ngồi một góc không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ăn chút đồ ăn, muốn mượn việc này để Kevin quên đi sự tồn tại của cô.

Nhưng....Nào có đơn giản như cô nghĩ?

Kevin nhắc ly rượu lên mời, "Nào, Thiên Tinh, chúng ta cũng uống một ly."

Sắc mặt Thiên Tinh tái đi.

Mình đang mang thai, dĩ nhiên là không thể uống rượu, "Thật xin lỗi, tôi nào giờ không uống được rượu."

Bị cự tuyệt một cách thẳng thừng như thế, thế nhưng Kevin vẫn không hề tỏ thái độ không vui, ngược lại còn cảm thấy cô gái này rất có cá tính.

Nhưng Vương Chính Cường bên kia đã bắt đầu không thể ngồi yên. Tự mình đứng dậy, rót ly rượu đưa tới trước mặt Thiên Tinh, cười nói, "Thiên Tinh, thấy Kevin tự mình mời rượu cô, là đã rất nể mặt cô rồi. Cô xem xem, ba người chúng tôi ai cũng đều uống hết, chỉ còn mỗi mình cô thôi. Nào, nào, nào, hãy uống một ly đi."

Rượu đã đưa đến tận miệng, Thiên Tinh không thể từ chối được nữa.

Quan lớn thì có quyền đề chết quan nhỏ, cô căn bản không có quyền lựa chọn. Nếu chỉ là uống rượu, thì cô vẫn có thể ráng nhẫn nhịn.

Dứt khoát lịch sự đứng dậy, nhận lấy ly rượu từ tay Vương Chính Cường, hướng Kevin khẽ mỉm cười, "Thầy Kevin, ly rượu này tôi mời anh. Tôi chỉ là một nhân viên mới, nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo kính mong thầy Kevin hãy rộng lượng bỏ qua. Vậy nên, buổi trình diễn thời trang lần này của chúng tôi, nếu thầy Kevin có thể đích thân đến hội trường làm chỉ đạo, đó thật là vinh hạnh của chúng tôi." Thiên Tinh nói xong, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Trên mặt Vương Chính Cường nở nụ cười tươi rói như muốn nở ra hoa.

"Tốt, tốt, tốt! Đúng là tuổi trẻ tài cao!" Kevin cũng uống cạn ly rượu của mình.

Từ lượng Thiên Tinh vốn đã không tốt, ly rượu trắng đó của Vương Chính Cường lại quá mạnh, rượu vừa vào bụng, Thiên Tinh lập tức loạng choạng đứng không vững suýt nữa đã ngã nhào.

Kevin vội vàng vươn tay đỡ lấy cô, tốt bụng nhắc nhở, "Ây, cẩn thận một chút."

Bàn tay còn không yên phận lần dò lên ngang eo Thiên Tinh, sau đó trượt dần xuống bóp mạnh một cái lên vòng ba nảy nở của cô.

Mặt Thiên Tinh tức khắc đỏ bừng, hoảng sợ vội vàng lui về phía sau, tính lên tiếng nói gì đó, thì cửa phòng lúc này bỗng bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn về phía cửa. Sau khi thấy được người xuất hiện ở ngưỡng cửa mọi người đều ngậy ra sững sờ.

Nhất là Thiên Tình, cô đứng chết trân nhìn bóng dáng cao lớn ấy, mắt hồn mãi một lúc lâu mà chưa thể bình tĩnh được.

Sao anh lại đến đây?

Đúng vậy! Người vừa tới không phải là ai khác, mà chính là Thi Nam Sinh. Đi theo phía sau còn có Trần Lâm.

Không ngờ người lãnh đạo trực tiếp đích thân đến, Vương Chính Cương nào dám chậm trễ, vội vàng đẩy ghế đứng dậy.

"Thì tổng, sao anh đến đây?" Trên mặt nở rộ ý cười ân cần nịnh nọt.

Thi Nam Sinh chỉ khẽ gật đầu với anh ta, sau đó cười nhạt bắt tay tượng trưng với Kevin và Cơ Mễ. Thái độ lịch sự nhưng rất xa cách.

Kiểu cách tự nhiên cao quý như một người luôn ở trên cao vợi vợi luôn khiến người khác phải ngước nhìn.

Nhưng tầm mắt của anh, chưa từng có một giây nào dành cho Thiên Tình. Giống như, anh căn bản không hề biết người này.

Thiên Tình mím môi cố chịu đựng con vầng đầu, đồng thời cũng cúi đầu để né tránh không nhìn anh.

"Đến đây, đến đây, nếu Thì tổng đã tự mình trình diện, vậy mời ngồi ở đây." Kevin vốn đang ngồi trên ghế chủ vị, nhưng lúc này Thi Nam Sinh lại đến, anh ta đành đứng dậy muốn nhường chỗ lại cho anh.

"Không, các anh mới là chủ khách, cứ bảo phục vụ mang thêm hai cái ghế nữa lên là được."

Thi Nam Sinh vừa dứt lời, liền có phục vụ mang vào thêm hai cái ghế.

Trần Lâm mỉm cười nói, "Thì tổng rất coi trọng sự hợp tác lần này giữa tuần san 'Fashione' và 'Sự hấp dẫn của phái đẹp', cho nên mới đến gặp hai vị, thật ngại quá, đã quấy rầy rồi."

"Sao lại nói như vậy! Thì tổng có thể tự mình đến, đó là vinh hạnh của chúng tôi." Cơ Mễ nâng ly muốn mời hai người.

Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Thi Nam Sinh mà bầu không khí đã trở nên thân thiện hơn. Đám người đàn ông bắt đầu tùm lại nâng ly rôm rả.

Thiên Tình nghĩ đến hành động mới vừa rồi của Kevin với mình, vì vậy nảy sinh phản cảm, nên không muốn ngồi cạnh anh ta nữa. Lặng lẽ tự nhiên đứng lên âm thầm đổi vị trí.

Nhưng không ngờ Kevin này giờ vẫn lo uống rượu bỗng nhiên xoay người lại.

Thấy Thiên Tình đứng lên, anh ta không cần nghĩ ngợi gì vươn tay ôm cô kéo lại.

Uống cũng nhiều rượu, anh ta đã chếch choáng say, bắt giữ hai tay Thiên Tình vừa cười vừa sờ sạng nói, "Thiên Tình, đừng đi mà!"

"Thầy Kevin, xin anh tự trọng!" Thiên Tình thấy tay mình như bị lửa bỏng, vội vàng muốn rút tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thất vọng

Edit: Lam Lan

Beta: TiêuKhang

Dù không ngẩng đầu nhưng bọn họ vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén như mũi khoan của Thi Nam Sinh đang nhìn về bên này.

Kevin không ngờ Thiên Tình sẽ to tiếng như vậy, hoàn toàn không để lại cho anh ta chút mặt mũi nào nên sắc mặt hơi khó coi một chút.

Nhưng không thể không tìm một cái bậc thềm cho mình, cười cười nói với Thi Nam Sinh: "Không ngờ cô gái này tuổi còn nhỏ mà tính tình lại dữ dằn thế. Tôi chỉ đùa với cô ấy một chút thôi, không ngờ cô ấy lại phản ứng mạnh như thế!"

Tầm mắt mọi người đều bắt đầu chuyển sang Thiên Tinh.

Còn cô thì theo bản năng nhìn sang Thi Nam Sinh. Anh sẽ đứng ra giúp mình chứ?

Cho dù anh có ghét mình bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng nói gì nói thì mình vẫn là nhân viên của anh mà.

Anh là tổng giám đốc, không phải nên có trách nhiệm bảo vệ nhân viên mình sao?

Rốt cuộc, Thi Nam Sinh cũng chậm rãi mở miệng, nhưng lời nói ra lại là.....

“Nói xin lỗi với Kevin đi!”

Anh quay sang nhìn Thiên Tinh, giọng nói nghiêm khắc không hề cho phép sự thương lượng nào.

Mọi người đều sững sốt.

Thiên Tinh đứng đó cũng giật mình, đáy lòng nhất thời trào dâng cảm giác bị thương và thất vọng.

Có lẽ cô đã nghĩ mọi chuyện quá tốt đẹp rồi.

Đàn anh Thi Nam Sinh luôn có lòng tốt giúp đỡ người mà cô biết khi còn ở trường trung học, hiện chỉ còn là quá khứ.

Còn Thi Nam Sinh ngày nay trong công việc, thậm chí là trong cuộc sống hằng ngày, Thi Nam Sinh rốt cuộc là người như thế nào, có thể nói rằng hầu như cô hoàn toàn không biết.

Tuổi còn trẻ như vậy nhưng trong một thời gian ngắn mà đã có thể khiến sản nghiệp của công ty tăng lên gấp bội, ngồi vững vàng trên vị trí lãnh đạo dẫn đầu, hiển nhiên anh là người có thủ đoạn, còn rất....vô tình.

Sự thất vọng tràn trề và khổ sở bao phủ lấy Thiên Tinh.

Kevin hả hê nhìn Thiên Tinh tựa như đang chờ cô nói lời xin lỗi với anh ta.

Thiên Tinh chống lại ánh mắt sắc lạnh nghiêm khắc của Thi Nam Sinh, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo không dứt.

Cô không xin lỗi mà chỉ cầm túi xách của mình lên nói: “Thật xin lỗi, tôi cảm thấy không thoải mái, tôi xin phép đi trước!”

Phản ứng của cô khiến tất cả mọi người đều sợ đến ngáy người.

Mọi người hoàn toàn không ngờ một cô gái tốt tính này lại cổ chấp như vậy.

Thiên Tinh cầm túi xách của mình lên đi ra ngoài. Nhưng còn chưa đến cửa, giọng nói của Thi Nam Sinh không nhanh không chậm vang lên.

“Cảnh Thiên Tinh, nếu cô bước ra khỏi cánh cửa này thì ngày mai không cần đến công ty làm việc nữa!”

Thiên Tinh sững sờ, bàn tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt túi xách trong tay.

Mình đang làm gì đây? Tự nhiên lại đi cẩu kính với anh?

Điều này không phải quá buồn cười rồi sao? Bọn họ là quan hệ gì chứ? Mình có tư cách gì mà đòi náo loạn với anh?

Nhưng anh là cấp trên của mình, không phải nếu anh đã bảo mình làm cái gì thì mình nên làm theo sao?

Nghĩ đến những điều này, Thiên Tinh liên xoay người lại, cầm theo túi xách đi trở về chỗ mình đã đứng.

Lần này cô cũng không nhìn Thi Nam Sinh lấy một cái, chỉ vót chai rượu trên bàn lên tự rót cho mình một ly đầy, rồi lại chủ động rót cho Kevin một ly.

Vương Chính Cương và Emily đều nhìn cô kinh ngạc.

Cô gái nhỏ này muốn làm gì vậy?

“Thầy Kevin, vừa rồi thật xin lỗi, là tôi chuyện bé xé ra to, tôi không nên thất lễ như vậy. Ly rượu này là tôi xin lỗi anh. Tôi xin uống trước!”

Thiên Tinh dứt lời, mắt cũng không chớp, liền uống cạn ly rượu kia.

Ha.....

Nói không tức nhưng bây giờ chính cô cũng đang giận dữ. Nhưng kể cả có buồn phiền thì có ai để ý đâu chứ?

Kevin đã lấy lại được thể diện, cũng chỉ cười cười rồi uống sạch ly rượu kia.

Nhưng có bài học kinh nghiệm vừa rồi, biết cô gái nhỏ này tính tình cũng không vừa nên cũng không tiếp tục trêu chọc cô nữa.

Mọi người tiếp tục ăn uống, không ai quan tâm đến Thiên Tình.

Thiên Tình uống rượu vào rồi cảm thấy choáng váng xây xẩm, ăn đồ tay nhưng vẫn cảm thấy vô cùng tẻ nhạt vô vị.

Cuối cùng cô buông đĩa, im lặng ngồi yên chờ tan cuộc.

Cả buổi tối, cô không nhìn sang Thi Nam Sinh lấy một cái.

Cho nên cô sẽ không biết được, không biết vô tình hay cố ý mà ánh mắt của Thi Nam Sinh vẫn luôn nhìn về bên này.

Ăn uống thêm tầm hai tiếng nữa, mọi người mới bắt đầu ra về.

Cuối cùng cũng được đi, lúc này Thiên Tình mới nhẹ nhõm thờ phào một hơi. Đứng dậy mà cả người hơi lão đảo, Kevin lập tức ôm chặt cô.

Theo bản năng Thiên Tình muốn phản kháng, nhưng ngẩng đầu chạm phải vẻ mặt lãnh lẽo của Thi Nam Sinh, tim cô cảm thấy nhói một cái, cũng quên luôn chuyện phải đẩy Kevin ra.

Cô cảm thấy vẻ mặt của Thi Nam Sinh càng trở nên khó coi.

Chờ đến khi lấy lại tinh thần, cô mới tránh khỏi ngực Kevin, Emily thấy Thiên Tình có điểm bất thường vội bước đến dìu cô, nhỏ giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao!” Thiên Tình xua xua tay, cố mím môi.

Lúc này mọi người mới ra hẳn bên ngoài. Thiên Tình và Emily là hai người ra cuối cùng.

Tốp người đàn ông ai cũng lái xe, chỉ có mình Emily và cô là không có xe.

Kevin nhìn đáng vẻ loạng choạng say của Thiên Tình, lòng anh ta như bị kiến chích râm ran, tâm trí cũng loạn cả lên: “Hay là để tôi đưa cô ấy về cho!”

Kevin vừa nói ra những lời này, cả người Thiên Tình cứng đờ.

Theo bản năng cô lại ngẩng đầu nhìn về phía Thi Nam Sinh.

Cô rất hoài nghi, người đàn ông này có thể tàn nhẫn đẩy mình ra ngoài như thế không...

Trong giây phút ấy, hô hấp của cô như muốn ngừng lại.

Chỉ có thể tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, yên lặng nín thở chờ đợi đáp án của anh.

Mặc dù cô biết, cho dù kết quả có như thế nào, cô cũng sẽ không đi theo Kevin, nhưng...

Đáp án của anh, lại rất quan trọng với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Theo anh về

Edit: Lam Lan

Beta: TiêuKhang

“Không cần làm phiền anh đâu. Nhà cô ấy và tôi ở cùng một chung cư, đi cùng với tôi là được rồi!”

Người lên tiếng không phải là Thi Nam Sinh mà là Trần Lâm.

Kevin hết nhìn Trần Lâm, rồi lại nhìn sang Thiên Tình, anh ta không ngờ rằng Trần Lâm lại mở miệng yêu cầu như vậy.

Xem ra, bản thân đã quá xem nhẹ cô gái này.

Nếu Trần Lâm đã lên tiếng, tuy Kevin có lòng riêng, nhưng giờ phút này cũng không thể không chừa lại mặt mũi cho Trần Lâm.

Chỉ đành coi như không có chuyện gì cười cười: “Vây cũng được, thế là tiết kiệm được một chuyến đi của tôi rồi. Thi tổng, trợ lý Trần, quản lý Vương, tôi đi trước đây!”

Kevin bắt tay với mấy người kia rồi đi.

Sắc mặt Thi Nam Sinh vẫn bình thản, không lạnh không nóng khiến người ta có cảm giác xa cách.

Kevin và Cơ Mễ đều đã đi trước, ông chủ nhà mình vẫn còn ở đây, Vương Chính Cường cũng không dám bỏ về.

Trần Lâm mở miệng nói anh ta sẽ đưa Emily về, nói mấy lần anh ta mới can đảm rời đi.

Không biết có phải do ảo giác của mình hay không mà cảm giác tối nay tổng giám đốc có vẻ nguy hiểm rất đáng sợ. Hơn nữa, sắc mặt cả buổi tối cũng không tốt lắm.

Cho đến khi tất cả mọi người về hết, chỉ còn lại Trần Lâm, Thi Nam Sinh và Thiên Tình.

“Vây tôi cũng về đây!” Thiên Tình không nhìn Thi Nam Sinh lấy một cái, xách túi đi về hướng đường lớn.

Cô uống đã khá say rồi, bước chân lảo đảo, nhưng thái độ rõ ràng là đang giận dỗi.

Thi Nam Sinh chỉ liếc nhìn bóng lưng của cô một cái, cúi đầu nhàn nhạt phân phó Trần Lâm, “Cậu cũng về đi!”

“Vâng, tổng giám đốc!” Trần Lâm liền lên xe lái xe rời đi.

... ..

Thiên Tình xiêu xiêu vẹo vẹo đi bên ven đường, muốn gọi xe. Nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi bị Kevin làm khó. Thi Nam Sinh chẳng những không giúp mình mà ngược lại còn bắt cô xin lỗi hấn ta, trong lòng càng cảm thấy uất ức khó chịu.

Cô chớp mắt mấy cái, lại chớp thêm mấy cái nữa, cố gắng nuốt nước mắt vào lòng.

Mắt thấy có một chiếc taxi sắp đến, cô đang định vẫy tay gọi xe thì đột nhiên cánh tay bị một ai đó giữ lại.

Nhiệt độ nóng ấm bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô.

“Anh tránh ra!” Có men rượu trong người nên lá gan của cô cũng lớn hơn một chút. Cô liền đưa tay đẩy người kia ra.

“Đi theo tôi!” Thi Nam Sinh không có kiên nhẫn để dỗ dành cô, bèn kéo cô lên xe của mình.

“Tôi không muốn ngồi xe của anh, tôi không muốn về cùng anh! Anh không phải là người tốt!” Khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, nhìn anh bằng đôi mắt mông lung mờ mịt.

Dáng vẻ say xỉn đến ngây ngô, lại có chút buồn bã không cam lòng.

Bộ dạng ấy lọt vào mắt Thi Nam Sinh lại khiến anh cảm thấy rất đáng yêu.

“Đừng có bướng bỉnh với tôi, tôi không có kiên nhẫn đâu!” Thi Nam Sinh túm cô bước đi.

Nhưng cô vẫn cố chấp, đồ lì đứng im tại chỗ không đi! Cặp mắt to tròn tức giận nhìn anh: “Anh còn lòi kéo nữa.... Tôi sẽ gọi người! Tôi sẽ gọi người cứu mạng tôi!”

Dáng vẻ này của cô giống như mèo con đang giương móng vuốt, nếu cô không uống say, anh còn không biết cô còn có vẻ mặt như vậy đấy.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ lại tức giận ấy, tự nhiên anh lại cảm thấy buồn cười.

“Tiểu yêu tinh, nếu em không đi, tôi sẽ bỏ em ở đây đấy!” Anh đe dọa cô.

Đôi môi đỏ mọng chu lên: “Bỏ thì bỏ đi, tôi có tiền, tôi có thể tự gọi xe về!”

Thi Nam Sinh liếc cô một cái, “Nói vậy là em đang mong chờ cái tên ẻo lả ấy sẽ quay lại đón em sao?”

Anh không nói đến còn may, anh nhắc tới lại càng khiến Thiên Tình nhớ đến việc xấu anh vừa làm.

Con giận lại nổi dậy, giận dữ không nói câu nào, giãy dụa muốn tránh khỏi anh.

Xem ra hôm nay cô gái nhỏ này muốn anh tức đến phát điên đây mà!

Thi Nam Sinh cau mày, cũng không buông cô ra, mà ngược lại bế xốc cô lên rồi bước đi.

Thân thể đột nhiên bị nhấc lên cao, Thiên Tình hô “a” một tiếng, chỉ cảm nhận được cơ thể mình đang rơi vào một lồng ngực rộng lớn.

Bên tai có nhịp tim của anh, mặt cô càng đỏ lên, trái tim nhảy loạn tung tung không ngừng.

Cô mím môi, vùng vẫy muốn nhảy xuống, Thi Nam Sinh lại uy hiếp cô: “Em thử còn lộn xộn xem. Tôi không ngại giải quyết em ngay trên đường đâu!”

Vừa đúng, ban ngày anh đã phải kìm nén đến quá mức rồi!

“Anh...” Thiên Tình bị anh dọa cho sặc không dám nói thêm gì nữa.

Cô vốn nghĩ anh sẽ không dám như vậy, nhưng nghĩ tới một màn ác liệt sáng nay trong phòng trà nước, cô lập tức im miệng.

Ngoan hiền như chú thỏ con núp ở trong khuỷu tay anh, không phản kháng nữa. Cô hơi ngước mặt lên là có thể nhìn thấy cằm dưới cương nghị của anh, vẫn mê người, đẹp mắt như vậy.

“Nhìn đủ chưa?” Thi Nam Sinh lạnh lùng nói một câu, kéo cửa ra, đặt cô xuống ghế phụ.

Thiên Tình lè lưỡi nhai lại.

Anh đã đi vòng qua ngòai vào ghế lái, nhưng cũng không lái xe ngay mà ngược lại tiến sát lại gần cô.

Bàn tay giữ chặt lấy cằm dưới mảnh khảnh, đôi mắt anh khóa chặt lấy cô: “Hắn đã làm gì với em?”

Về mặt anh biến đổi quá nhanh, Thiên Tình nháy mắt mấy cái nhìn anh: “Ai cơ?”

“Còn ai nữa?” Sắc mặt anh trở nên âm trầm. Khốn kiếp, thằng đó còn cả gan dám ôm cô!

Còn nữa, ánh mắt xấu xa kia vốn đã xâm phạm cô vài trăm bận rồi vậy!

“Anh nói Kevin?” Thiên Tình nghiêng đầu.

“Ừ!” Thi Nam Sinh hừ một tiếng: “Tốt nhất em đừng nói với tôi, là em cố ý ngã vào ngực hắn ta đấy!”

Thiên Tình bị những lời này của anh chọc cho muốn bốc hơi.

“Anh ta làm vậy không phải đã được sự đồng ý của Thi tổng đó ư? Cũng chỉ là sờ một cái thôi mà, hy sinh nhỏ như vậy mà có thể khiến anh ta ký tên thì cũng chẳng thấm vào đâu!” Vì tức giận nên cô cố tình nói như vậy.

Những đã thành công khiến cho Thi Nam Sinh có suy nghĩ muốn bóp chết cô. Bàn tay để dưới cằm tăng thêm sức lực, đẩy mặt lạnh lẽo đến thấu xương. “Cũng chỉ sờ một cái thôi à? Cảnh Thiên Tình, có phải em đang rất hoài niệm điều đó phải không?”

Rốt cuộc anh đang tức giận cái gì? Những thứ này không phải đều có trong suy nghĩ của anh sao?

“Anh làm tôi đau!” Thiên Tình nhìn anh khó hiểu, bàn tay nhỏ bé cố gỡ bàn tay kia ra.

Anh khế cắn răng: “Tôi đã cảnh cáo em, bảo em xuống xe. Tại sao không nghe lời tôi hả?”

Khốn kiếp! Đã sớm biết Kevin nổi tiếng là kẻ háo sắc trong giới, cô chỉ là người mới mà tên mất dịch Vương Chính Cương kia lại dẫn cô đi theo, vốn có mưu đồ không tốt với cô. Mà cô gái ngốc nghếch này còn khờ khạo đi cùng.

“Đây là công việc của tôi, không phải anh muốn tôi làm tốt nó sao? Tôi chỉ không muốn anh xem thường mình thôi!”

“Không muốn tôi xem thường nên tên Vương Chính Cương bảo em đi tiếp cái tên ẻo là đó em cũng đi sao?”

“Anh đúng là lạ lùng. Người chân chính muốn tôi đi tiếp Kevin không phải là quản lý Vương, mà chính là anh mới đúng!” Nói đến đây, Thiên Tình uất hức hít mũi một cái. Nhìn anh chằm chằm bằng ánh mắt tó cáo.

Cô tức giận muốn thoát khỏi tay anh. Thi Nam Sinh lại cố chấp không buông ra, ngược lại bàn tay còn lại còn cố ý di chuyển đến bờ eo thon của cô.

“Đang mang thai còn dám uống rượu, để xem tôi về em nói sao với mẹ tôi!”

“Đây là công việc, bà Thi không phải là người không thấu tình đạt lý!” Thiên Tinh bắt bẻ lại.

Anh nhủ mất lại. “Cái miệng nhỏ này của em đúng là càng ngày càng lạnh lợi! Tôi cảnh cáo em, lần sau nếu tôi bảo em xuống xe, mà em còn dám tự mình đi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không xen vào nữa!”

Thiên Tinh ngẩn người. Những lời này là có ý gì?

Chẳng phải hôm nay anh bỏ mặc mình không quan tâm sao? Đã không giúp đỡ còn bỏ đã xuống giếng, còn bắt cô xin lỗi Kevin! Rõ ràng người sai không phải là cô.

“Ai cần anh quan tâm chứ. Hôm nay hồng phải anh cũng không thêm để ý....” Lời đang nói được thay bằng một tiếng ‘um’.

Cô gái ngốc không biết phân biệt đúng sai này, nếu không phải biết tính nết của Kevin ra sao, cô cho rằng vì sao anh lại có mặt ở những buổi tiệc đó? Vừa rồi nếu không phải anh nháy mắt với Trần Lâm, chỉ sợ bây giờ cô đã bị Kevin và Vương Chính Cường lôi đi rồi! Cô lại còn không hay biết gì!

Thi Nam Sinh có chút buồn bực vì cô không cảm kích mình, vì vậy cúi đầu cắn lấy môi cô.

Anh lập tức lùi lại, nhưng nhiệt độ ấm nóng kia lại khiến Thiên Tinh mơ màng trong giây lát.

Che miệng ngờ ngàng nhìn sững anh, đáy lòng lại vì động tác nhỏ thông thường này mà rung động.

Thi Nam Sinh vốn chỉ đơn thuần muốn dạy dỗ cô, nhưng nếm thấy hương vị thanh khiết ấy, anh như trời dậy nổi khát khao muốn nếm thử một lần nữa.

Nhất là, ánh mắt đỏ của cô. Vô tội như chú thỏ con, như muốn mời gọi người ta đến ‘ăn thịt’ mình.

Lòng nghĩ vậy, anh cũng liền vươn tay kéo bàn tay đang che miệng của cô xuống. Hàng mi cô khẽ run rẩy tựa như cánh bướm đập chồn.

Giây phút này, ánh đèn đường mờ mờ từ ngoài cửa kính hắt vào bên trong, rọi lên mặt của hai người.

Dưới ánh đèn lờ mờ, anh từng chút từng chút nhích lại gần, gần đến mức hô hấp của cô cũng ngừng lại theo.

Sao đó... Tất cả hơi thở của cô đều bị anh nuốt sạch.

Cô khẽ thở nhẹ nhẹ, lưỡi anh mềm ướt lập tức nhân cơ hội này trượt vào miệng cô, nếm trải tất cả mật ngọt.

Do Thiên Tinh uống rượu, nên trong miệng cô còn phảng phất mùi rượu thanh thanh, khiến cho Thi Nam Sinh như muốn đắm chìm vào trong đó.

Anh hôn cô thật sâu, thật sâu...

Cô cảm thấy bối rối, bộ não như thiếu đường khí, không có giấy giũa, không có phản kháng, ngược lại giống như một con búp bê vải, chỉ có thể mềm nhũn mặc anh trêu chọc.

Thi Nam Sinh hoàn toàn không thỏa mãn với nụ hôn như vậy.

Bàn tay đi xuống dưới, nhấc váy trên người cô lên, thuận thế tiến vào trong dò xét.

Bàn tay to lớn nóng bỏng chạm vào da thịt cô, nóng đến mức khiến cô co người lại, mồ mướt mồ mướt ra.

Nhưng Thi Nam Sinh không cho phép cô chạy trốn.

Bàn tay đặt sau lưng ôm trọn lấy cơ thể cô, một bàn tay khác đã bao phủ quả mọng mại trước ngực cô.

Anh cũng không gấp gáp xoa nắn mà chỉ chọn trêu chọc, anh dùng ngón cái chậm rãi vuốt ve dọc theo ngực áo.

Cô đang mang thai, cơ thể không chỉ càng trở nên nẩy nở, mà độ mẫn cảm cũng vượt hơn mức bình thường.

Anh chỉ đụng chạm nhẹ như vậy đã khiến cô run rẩy không chịu nổi, yếu đuối nằm trong lòng anh.

Anh khẽ rên lên tiếng kiềm nén khó chịu, tiếp tục hôn cô, nhưng cảm thấy vẫn còn dầy dớt về chuyện ban nãy. Nheo đôi mắt đen thâm thúy như đêm tối, nhìn cô đầy nguy hiểm: “Chẳng trách Kevin lại nhìn trúng tiểu yêu tình em! Nhưng mà, sớm muộn gì tôi cũng sẽ dạy dỗ tên ẻo lả kia một trận...” Giọng anh nghe khàn khàn nhưng rất gợi cảm và thu hút. Còn kèm theo sự bá đạo khiến người nghe cũng phải sợ run.

Thiên Tinh mềm nhũn chu chu môi, cô đã rơi vào mê mang vốn không còn nghe rõ lời anh nói nữa, chỉ say sưa đắm chìm trong men tình mị mị.

Thi Nam Sinh không thể nhịn được nữa, tay vòng qua sau lưng cô, khẽ cong ngón tay đã có thể dễ dàng gỡ được khuy cài áo ngực cô xuống.

“Um...” Có cảm giác như trên người vừa được thả lỏng, khiến cô thoải mái thở nhẹ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Anh sẽ cẩn thận

Edit: TiêuKhang

Anh cẩn rắng kiềm nén khó chịu, chỉ cần vươn tay ra đã có thể dễ dàng nhấc bổng cô lên khỏi ghế phụ, sau đó đặt cô ngồi trên đùi mình.

Cô đã không còn hơi sức vui sâu vào lòng anh, bàn tay nhỏ bé siết chặt vô lăng.

Đôi mắt mông lung trong suốt như được khám kim cương rải rác nho nhỏ ấy khẽ nheo lại.

Tựa như đang nhìn anh, cũng tựa như đang mê loạn vốn không có tiêu điểm.

Đôi môi chúm chím mấp má mấp má, thì thào gì đó nhưng không phải là một câu hoàn chỉnh.

Thi Nam Sinh cảm thấy ngọn lửa nóng đang âm ỉ khắp toàn thân đã bị đáng về quyền rũ say hôn này của cô chọc cho bộc phát bùng cháy.

Anh nâng mặt cô lên, hôn như dày xéo lên đôi môi xinh xắn kia.

Thiên Tinh cảm thấy không khí trong lồng ngực mình như sắp bị anh hút đến khô cạn, cô khó chịu đẩy ra anh.

Anh liền bắt lấy bàn tay quơ quàng lung tung của cô để cố định lên cổ mình, như muốn nói cô chỉ cần ngoan ngoãn ôm lấy anh thế này là được rồi.

Cô xem như cũng hiểu ý, áp sát choàng qua cổ anh. Sau đó, dè dặt đáp lại nụ hôn của anh.

Nụ hôn nóng bỏng càng đi sâu, thì bàn tay của anh cũng bắt đầu không thỏa mãn với quả mềm của cô, dần dần đi xuống, đẩy cao tà váy của cô lên.

Thiên Tinh mê loạn ươn người, một cảm giác trống trải bao trùm lấy cô, khiến cô khó chịu phải dựa vào bản năng không ngừng ma sát lồng ngực anh.

Động tác trên phạm vi lớn như thế đương nhiên cũng khó tránh khỏi đụng chạm qua nơi nào đó bên dưới cơ thể sớm đã nóng như lửa của anh.

Thi Nam Sinh há miệng hít thở, vỗ một cái lên mông cô xem như trừng phạt, "Tiểu yêu tinh, sớm muộn gì cũng có ngày bị em làm cho điên mất thôi!"

"Giờ chớ?" Cô bất mãn nhướn nhướn lông mày lên nhìn anh.

Như đang lên án sự bạo hành của anh mới vừa rồi. Nhưng thật sự thì không có bất kỳ người đàn ông nào chống đỡ nổi trước ánh mắt lúng liếng đưa tình ấy.

Thi Nam Sinh bất chấp hiện đang là trên xe, mà xe còn đang đỗ ở ga ra tầng hầm. Hơn nữa cũng mặc kệ nơi này có thể sẽ có người đi tới bất cứ lúc nào. Chỉ cần một ngón tay đã có thể kéo quần lót cô xuống tận đầu gối.

Thân dưới chợt mát lạnh khiến cho Thiên Tinh tỉnh táo được đôi chút, hoảng hốt hô lên một tiếng, rồi lập tức túm chặt quần của mình.

Nhưng động tác của cô sao làm sao nhanh bằng Thi Nam Sinh? Không cho cô toại nguyện, Thi Nam Sinh đã nhanh tay cởi luôn quần cô xuống.

Mặt mũi Thiên Tinh bỏ dửng, nhìn anh bằng đôi mắt mơ màng, "Trả lại đây!"

"Em nghĩ có khả năng đó sao?" Anh nhướn mày hỏi. Chẳng những không trả lại cô, mà ngược lại còn cô ý định đưa nó lên cao.

Thiên Tinh cắn cắn môi, hai chân quỳ gối trên đùi anh, một tay chống lên vai anh, một tay vịn lên muốn giựt lại.

Không ngờ có rượu vào cô lại to gan đến vậy. Tư thế này rõ ràng chính là muốn dâng hiến đưa đến tận miệng anh.

Đứt khoát đem quần lót của cô ném ra ghế sau, cắt đứt ý định muốn đoạt lại của cô.

Tiện thể đẩy luôn áo sơ mi trên người cô lên cao, hé môi ngậm lấy quả mọng nhỏ màu đỏ đang khe khẽ run rẩy. Cô sợ hãi thốt lên, rồi giãy dụa cơ thể muốn né tránh đôi môi anh.

Nhưng sau đó....

Lại bị một tay anh bợ lấy bờ hông trắng mịn. Tay còn lại dứt khoát trượt vào giữa hai chân cô....

Thiên Tình thở như mất hơi, bỗng cảm thấy có dòng chất lỏng ấm nóng chảy ra từ giữa hai chân rồi lan dần xuống phía dưới, dính ướt cả hai bên đùi trắng nõn.

"Tiểu yêu tinh, em có cần nhảy cảm đến vậy không hả?" Anh trêu ghẹo cô.

Mặt cô lập tức đỏ tới mang tai, cũng không dám quỳ gối như vậy trên người anh nữa. Muốn tránh qua động tác của anh để ngồi xuống. Nhưng không ngờ, hành động này càng thuận lợi để ngón tay anh đưa thẳng vào trong cơ thể mình.

Cô lớn tiếng thét lên, nơi nào đó bao trọn ngón tay của anh. Người nào đó hiển nhiên rất hài lòng với tình huống này, anh gian manh cười khê một tiếng sau đó bắt đầu tấn công, thăm dò, khám phá khắp nơi trong cơ thể cô....

Bên trong buồng xe....Nhuộm đầy hương vị tình dục....

Tiếng người đàn ông thở dốc hòa lẫn tiếng khe khẽ rên rỉ yêu kiều của cô gái, bao trùm toàn bộ không gian.

Rốt cuộc anh không thể nào kiềm nén được nữa....

Rút ngón tay ra khỏi cơ thể cô, cầm tay cô đặt lên quần của mình, khàn giọng ra lệnh cho cô, "Giúp anh đi!"

Đầu óc mơ hồ, Thiên Tình chỉ biết làm theo động tác anh hướng dẫn trong vô thức.

Tay run run, kéo khóa kéo xuống. Ngọn lửa từ lâu đã bùng rực kia lập vút bắn vọt lên, khiến cô hoảng hốt há miệng thiếu điều muốn ngưng cả thở.

Bác sĩ đã cảnh cáo, không được gần gũi cô, nhưng anh đã không thể kiềm chế được nữa! Bây giờ anh rất là muốn cô, hơn nữa, cũng chỉ có cô mới có thể làm xoa dịu cái cảm giác đáng chết này.

"Anh sẽ từ từ.... Sẽ làm rất cẩn thận...." Anh cố kiềm nén để thuyết phục cô. Trên chóp mũi đã lấm tấm lớp lớp mồ hôi.

Giương mặt tuấn tú chỉ còn lại sự ham muốn dục vọng. Giữa hàng lông mày đuộm nét khổ sở vì bị đè nén.

Thiên Tình vốn đang còn do dự, nhưng cô không nỡ nhìn thấy anh khó chịu như thế. Ngượng ngừng gật đầu thay cho lời đồng ý.

Kê tiếp....Quả đúng như lời anh hứa....

Anh rất cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí, xem cô giống như một chú búp bê dễ vỡ mà nâng niu trong tay.

Từ từ, từng chút tiến vào cơ thể cô....Động tác vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng chậm rãi, như sợ chỉ sợ ý một chút thôi sẽ làm cô bị tổn thương vậy....

....

Màn ân ái này không biết kéo dài bao lâu. Cho đến khi, tất cả đều kết thúc trong tốt đẹp, thì Thiên Tình đã mềm nhũn nằm tựa trên vai anh, hì hục thở.

Vẫn như mọi khi, Thiên Tình đã một thân nhếch nhác tơi bời, thế nhưng anh vẫn nghiêm chỉnh áo mũ chỉnh tề. Cùng lắm áo sơ mi chỉ hơi xộc xệch một chút, trên mặt tuôn một ít mồ hôi nóng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Trêu ghẹo cô cũng rất thú vị

Edit: TiêuKhang

Lý trí như lên mây của Thiên Tình đến bây giờ mới quay về thân xác.

Nhận ra đây là nhà để xe, mặt cô lập tức đỏ như phồng, cuống quýt lùi về ngồi lại ghế phụ.

Chỉnh sửa xong quần áo trên người xong mới cảm thấy bên dưới cơ thể có cảm giác man mát. Mới sực nhớ ra quần của mình khi nãy bị anh vút ra ghế

sau. Nhất thời ngượng chín cả người, muốn bỏ qua nhặt lên quần lót để mặc vào, nhưng khi thấy anh thì không dám lộn xộn nữa.

Thi Nam Sinh đương nhiên biết rõ cô muốn gì, ánh mắt thoáng qua về trên cột, "Cứ để vậy đi, khi về rồi trả lại em sau."

Cứ để thế này? Thiên Tình trợn mắt. Như vậy dường như hơi có chút không được an toàn ấy nhỉ? Nhưng cô cũng không thể để vậy mà chồm qua trước mặt anh được.

Chỉ đành phải cắn môi, nhắm mắt, đẩy cửa xe ra muốn đi xuống để đi vòng qua ghế ngồi đằng sau.

Nhưng chân còn chưa chạm xuống đất, anh đã cho khởi động xe. Cô kinh hoàng quay đầu lại thì trông thấy anh rất xấu xa nhử mày nhìn cô, "Đóng cửa lại, ngoan ngoãn ngồi yên. Tránh cho em và cả cục cưng của em phải bị thương đấy."

"Anh dừng xe trước đi." Thiên Tình thỉnh cầu anh.

Thế nhưng anh làm như không nghe thấy, chỉ mãi nhìn kính chiếu hậu từ từ cho xe quay đầu lại. Sau đó nhìn sang Thiên Tình nhướn mắt ý bảo cô mau đóng cửa xe lại.

Thiên Tình ngoan cố không nghe, anh đành một tay nắm giữ tay lái, một tay vòng qua kéo cửa xe đóng lại.

"Thắt dây an toàn vào." Sau khi ngồi thẳng người anh vẫn không quên nhắc nhở cô.

Đôi mắt trong veo của Thiên Tình tức giận nhìn anh trừng trừng. Anh đang cố tình trêu chọc mình đây mà!

Nhìn bộ dáng dù tức giận nhưng không biết phải làm sao đó của cô, Thi Nam Sinh đột nhiên cảm thấy tâm trạng tốt lên không ít.

Phát động xe, chầy thẳng một mạch về nhà.

Suốt chặn đường, Thiên Tình căng thẳng đến nổi một khắc cũng không dám lộn xộn, cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa.

....

Khi về đến nhà, thì trời đã khuya.

Ánh đèn sáng choang trong nhà đã không còn nữa, căn phòng khách chỉ còn lại mỗi ngọn đèn mờ nhạt.

Xe vừa vào nhà để xe. Thiên Tình gần như lập tức rời khỏi ghế phụ, đẩy cửa ra bước xuống, đi vòng qua băng sau mở cửa chui vào tính lấy lại quần của mình.

Nhưng có một bàn tay khác ở phía đối diện đã nhanh hơn một bước móc chiếc quần lót màu xanh dương nhặt vào trong tay.

Thiên Tình đỏ bừng mặt mũi, liếc mắt nhìn người ở đối diện, hậm hực nói, "Trả lại cho tôi."

"Đằng nào một lát nữa cũng phải còi ra, bây giờ mặc vào, chẳng phải làm điều thừa ư?" Thi Nam Sinh dừng dừng nói, đương nhiên cũng không có ý định muốn trả lại cho cô.

Dứt lời xoay người bỏ đi về hướng thang máy.

Thiên Tình không có quần lót cảm thấy như mình mất đi sự an toàn, vẫn đứng yên uất ức nhìn anh trần trụi. Tựa hồ đang tố cáo hành vi tội bại này của anh.

Thi Nam Sinh ấn tay giữ nút thang máy, "Em có muốn lên không? Nếu không lên, vậy tôi đi lên trước đây."

Dĩ nhiên là cô muốn lên rồi! ! Nếu không, một mình ở lại chỗ này để làm gì chứ?

Cô dùng dằng dậm chân một cái, đành phải chỉnh sửa lại quần áo đằng hoàng mới bước vào thang máy với gương mặt đỏ hồng.

Mặt kính bóng loáng của thang máy in rõ dáng vẻ vừa lo lắng vừa giận dữ của cô, Thi Nam Sinh nhướn nhướn mày.

Không ngờ, cảm giác được trêu chọc cô cũng thú vị đến vậy!

Màn đêm thâm sâu.

Tắm rửa xong, Thiên Tình mới cảm thấy men say trong người đã giảm bớt không ít.

Nằm trên giường nghĩ đến quần của mình vẫn còn ở chỗ Thi Nam Sinh, cô cảm thấy rầu rĩ không thôi.

Quá mất thể diện nên chỉ biết nép vào gương mặt đỏ bừng vào gối. Ngay lúc này vang lên tiếng gõ cửa.

"Thiên Tình, con đã ngủ chưa?"

Là giọng của bà Thi, Thiên Tình vội vàng ngồi dậy đi ra mở cửa.

"Bà Thi."

Bà Thi bụng hai ly sữa tươi đứng trước cửa phòng. Thương yêu nhìn cô nói, "Uhm, nghe A Sênh nói tối nay con uống rất nhiều rượu, uống chút sữa nóng để dưỡng thân rồi một lát hãy ngủ tiếp."

"Cám ơn." Thiên Tình uống một mạch hết ly sữa. Nhưng đáy lòng thì âm thầm oán niệm. Không ngờ anh ấy lại còn đi mách lẻo!

"Thiên Tình, bây giờ con đã là phụ nữ có thai rồi, sau này hạn chế uống rượu ít lại một chút. Như vậy sẽ không tốt cho em bé." Bà Thi chỉ dặn dò chứ không hề có một lời trách móc nào.

"Dạ con xin lỗi, lần sau con sẽ chú ý." Thiên Tình ngoan ngoãn đảm bảo.

Bà Thi chỉ cười, "Nói xin lỗi với bác làm gì chứ, sức khỏe là của con, đương nhiên con phải biết chú ý mà giữ gìn. À, đây là phần sữa của A Sênh, con giúp bác mang qua cho nó. Bác cũng mệt rồi, bác đi nghỉ trước đây."

Bà Thi nhét ly sữa tươi vào tay Thiên Tình. Thiên Tình còn chưa đáp lại thì bà Thi đã nói: "Giờ này nó đang ở phòng làm việc. Con nhớ dặn nó cũng nên đi ngủ sớm một chút."

"Dạ. Vậy bác cũng đi nghỉ sớm đi ạ!" Thiên Tình đưa bà Thi về phòng mới xoay người liếc nhìn phòng làm việc. Chần chừ một lúc, mới chậm rãi đi qua.

....

Thi Nam Sênh mặc bộ đồ ngủ màu xám tro, đứng tựa vào giá sách lật xem.

Cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng gõ nhẹ, anh khẽ cau mày, "Ai vậy?" Đó giờ anh không thích bị người khác quấy rầy lúc mình làm việc.

"Là tôi." Âm thanh nhỏ nhẹ từ ngoài cửa vọng vào, thế nhưng lại khiến cho hàng mày đang cau lại giãn ra.

Tiểu yêu tinh này, chẳng lẽ đến tìm mình để đòi lại quần lót sao?

Thi Nam Sênh không khỏi bật cười, rừ mắt tiếp tục xem sách, nhưng cũng lên tiếng bảo cô vào đi.

Cửa được đẩy ra một khe hở nhỏ.

Thiên Tình bụng sữa đi vào, nhìn quanh một vòng mà vẫn không thấy bóng dáng anh đâu cả. Cô đặt sữa lên bàn sách, ghé đầu nhìn vào giá sách cao thật cao hỏi: "Anh đang bận sao?"

"Ừ." Thi Nam Sênh chỉ hờ hững đáp lại.

"Ồ. Vậy anh tiếp tục làm việc đi, bà Thi bảo tôi mang sữa vào cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Lời thì thầm của đôi tình nhân

"Ồ. Vậy anh tiếp tục làm việc đi, bà Thi bảo tôi mang sữa vào cho anh." Thiên Tình nói xong liền đặt sữa xuống, xoay người đi ra.

Thi Nam Sênh ló đầu ra xem, thấy cô muốn đi thật, thần sắc trong mắt thoáng tối đi.

"Không phải em đến là để lấy lại quần sao?"

Anh lách người đi ra từ phía sau giá sách, gấp lại cuốn sách hờ hững liếc nhìn cô rồi thần nhiên lên tiếng.

Không nhắc tới thì thôi, hể nhắc tới chuyện này là mặt mũi Thiên Tình lập tức nổi lên hai ráng mây hồng.

Cô dừng chân nhìn anh, "Anh hãy trả nó lại tôi."

Để xuống cuốn sách trong tay, Thi Nam Sinh thoáng nhú mảy từ từ bước về phía cô.

Hơi thở mạnh mẽ của anh mang theo mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng sau khi tắm, thanh mát như bạc hà, từng bước tiến tới gần, anh càng bước đến gần Thiên Tình càng lo lắng lui về phía sau, cho đến khi chạm phải cánh cửa.

Thi Nam Sinh nheo mắt hỏi, "Tiểu yêu tinh, rốt cuộc là tự em mang sữa qua hay mẹ tôi bảo hả?"

Giọng nói của anh mang lại cảm giác vừa quyến rũ lại mờ ám mê hoặc, truyền vào tai càng khiến con tim Thiên Tình đập nhanh hơn.

Liếm liếm bờ môi khô khan, cô trả lời: "Là bà Thi bảo tôi đưa qua."

Ngập ngừng một lúc, cô cúi mặt đẩy đẩy lồng ngực vững chắc của anh nói, "Anh mau trả đồ lại cho tôi đi...."

"Vứt rồi."

"Vứt? Vứt đi đâu hả?" Anh sẽ không vứt nó vào thùng rác trong phòng anh chứ?

Nếu để bị người làm dọn dẹp nhìn thấy được, thì thật cô không muốn sống nữa.

"Có gì phải lo lắng đến vậy? Chẳng lẽ ngoài cái quần đó ra, em không còn cái nào khác nữa sao?" Thi Nam Sinh nhún nhún mảy, đáy mắt bị che kín bởi vẻ gian manh xấu xa.

Anh áp người đến gần cô hơn nữa, vây lấy cô giữa mình và ván cửa. Sau đó đột nhiên vươn tay vén lên áo ngủ đơn bạc trên người cô.

"Này....Anh.... Làm gì vậy?" Cô nhỏ giọng hỏi, tay run run giữ chặt tay anh.

"Lấy tay ra...." Giọng điệu anh nói chuyện như ra lệnh, cũng như vỗ về dỗ dành, "Để tôi xem thử, có phải em cũng không mặc cái kia hay không. . ."

Mặt Thiên Tình đỏ bừng, "Đương nhiên không phải...."

Cô cố chấp không chịu buông tay anh ra, muốn ngăn cản bước tấn công tiếp theo của anh.

Nhưng sức lực của cô nào có phải là đối thủ của anh?

Thi Nam Sinh chỉ hơi dùng sức thêm một chút, đã có thể gạt tay cô ra. Đầu gối anh chen vào giữa hai chân cô, tách cơ thể cô ra.

"Đừng mà...." Thiên Tình theo phản xạ kẹp lại hai đầu gối anh. Nhưng đã không còn kịp nữa.

Bàn tay anh đã thăm dò vào bên trong, lướt qua bắp đùi trắng nõn của cô.

"Này...." Nhiệt độ nóng bỏng đó, cùng với da thịt mình đang chạm phải một vật. Nhiệt độ như tích tụ lại thành một khối, rồi bất ngờ nổ tung. Khiến cơ thể Thiên Tình run mạnh lên, chỉ biết đứng thẳng cứng đờ người.

"Tiểu yêu tinh, thả lỏng chút...." Anh dỗ dành cô, lời nói êm dịu khe khẽ như những đôi tình nhân đang thì thầm trao đổi tiếng yêu.

Thiên Tình như đắm chìm trong men say ngọt ngào dịu dàng ấy....nhưng cô biết....

Sự dịu dàng đó của Thi Nam Sinh chỉ xuất hiện vào những thời điểm như thế này, một khi ân ái qua đi, anh dành cho cô họa chăng chỉ còn lại sự vắng vẻ lạnh lùng mà thôi.

"Đừng mà.... Bác sĩ nói, làm vậy sẽ không tốt cho em bé...." Đáy mắt cô mờ mịt hơi nước ngược nhìn anh.

Thi Nam Sinh nhún mảy, trêu cợt nói, "Tôi có nói muốn làm gì em sao? Hay là nói...."

Anh ngừng một chút, sau đó cắn nhẹ lên viền tai cô, "Nên nói là, thật ra em vốn đang rất mong đợi tôi sẽ làm gì đó với em, đúng không?"

Lời vừa dứt, bàn tay mang theo hơi ấm của anh từ từ di chuyển lên phía trên, mon trón vuốt ve khi nhẹ khi mạnh. ...

Hành động đó của anh khiến Thiên Tình rùng mình, muốn phản bác lại lời trêu cợt với vừa rồi của anh, nhưng môi mấp máy mãi mà không thốt nên lời.

Ngón tay anh đã chạm đến lớp vải mỏng bên dưới người cô, "Xem ra, đúng là em vẫn không quên mặc nó." Anh nheo lại đôi mắt đang bị thiêu đốt bởi dục vọng xâm chiếm. Tiểu yêu tinh này, lúc nào cũng như có ma lực hấp dẫn hút lấy cơ thể anh, thậm chí hút luôn cả linh hồn anh. Khiến anh mỗi lần gặp cô đều không thể kiềm hãm mà trầm mê.

Nếu cô không phải là loại phụ nữ mưu mô xảo trá kia, có lẽ mình đã thật sự chìm đắm bởi vẻ mê hoặc này của cô rồi.

"Anh không được cời nó ra...." Thiên Tinh lo lắng anh sẽ trêu chọc mình, vội vàng bắt tay anh lại.

Thế nhưng anh lại giương môi lên nói, "Được, tôi nghe lời em, không cời."

Thiên Tinh nửa tin nửa ngờ, nhưng tay vẫn cảnh giác giữ chặt tay anh. Anh nhếch môi, "Nếu còn không buông tay, tôi sẽ rút lại lời vừa nói đấy."

Nghe vậy Thiên Tinh hơi chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn từ từ nói lỏng tay ra.

Hiển nhiên....Anh rất hài lòng với thái độ biết nghe lời này của cô. Quả thật, anh không cời quần cô nữa, mà làm một chuyện khác lại càng khiến người ta phiền lòng hơn.

Ngón tay anh như mạng theo ma lực, dừng lại nơi lõp vải mỏng kia, chà sát nhẹ nhẹ, kỹ thuật cực kỳ cao siêu.

Nhưng hành động cố tình đó đã khiến Thiên Tinh gần như không chống đỡ nổi. Sắc mặt cô mỗi lúc càng đỏ, như sắp tan chảy, mềm nhũn tựa lên vách cửa ở phía sau.

Nhưng anh không có ý định buông tha cô dễ dàng như thế, ngón tay gạt ra phòng tuyến bảo vệ mỏng manh kia, rồi nhanh chóng len lỏi tiến vào trong. Sau đó còn kẹp lấy hạt mầm ế ập run run kia.

"A.... Dừng mà...." Cô khẽ rên lên, cảm thấy như có luồng sóng âm âm thầm trào ra từ trong cơ thể, thấm ướt cả lớp vải mỏng kia.

Bàn tay cô vô ý thức cuộn lại ôm chặt lấy anh. Đôi con ngươi càng trở nên mù mịt, mỗi lúc càng thêm ướt át, phảng phất như có hơi nước phủ mờ. Về mặt vô tội đáng thương nhưng lại có nét quyến rũ khiến cho người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải xao xuyến.

Thi Nam Sinh cảm thấy máu toàn thân mình đang sôi sục dâng trào, nhưng không biết làm sao để phát tiết. Chỉ đành trừng phạt bằng cách cắn môi cô để cảnh cáo, "Tiểu yêu tinh, em vốn không có khả năng chịu đựng, thì về sau đừng đã nửa đêm còn dám ăn mặc thiếu vải như vậy đến phòng làm việc của tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho em đâu!"

Thiên Tinh vô tội đáp lại, "Là bà Thi bảo tôi mang qua."

Câu trả lời đó lại càng làm Thi Nam Sinh thêm tức giận. Nếu không phải mẹ bảo cô mang sữa qua, hẳn là cô cũng chẳng cần nhớ đến anh? Biết được điều này, anh càng thấy khó chịu hơn!

Ngay sau đó, không nói thêm lời nào cúi người nhấc bổng cô lên, tiện thể ngồi luôn xuống ghế sofa.

Tách hai chân cô ra, nhưng không bảo cô ngồi lên chân mình mà để cô dặng chân quỳ gối sang hai bên.

Mặt Thiên Tinh đỏ gầy, không biết anh muốn làm trò gì nữa, cứ như búp bê làm bằng gỗ mặc tình anh xoay trở.

"Là em đến trêu chọc tôi trước, cho nên, em phải có trách nhiệm dập lửa cho tôi...." Anh kéo qua bàn tay nhỏ bé của cô, rồi vén áo ngủ của mình lên, sau đó ấn tay cô lên ngọn đuốc nóng rực đã căng phồng lên tự bao giờ. Ngoài chiếc áo ngủ ra, anh không mặc gì cả.

Thiên Tinh bị vật nóng bỏng khủng bố kia dọa cho ngồi ngầy ra như phỏng, qua một hồi lâu mà vẫn sững sờ ngồi như vậy, nhiệt độ nóng nóng trong lòng bàn tay khiến cô có cảm giác mình như sắp bị thiêu cháy đến nơi vậy.

"Tiểu yêu tinh, cầm nó đi...." Giọng anh đã khàn đặc, chỉ dạy cô làm.

Thiên Tinh không hiểu trở mắt nhìn. Đây mắt chỉ có vẻ sợ hãi, cũng không dám làm bừa.

Thi Nam Sinh đành phải kiên nhẫn nắm tay cô bao bọc vật to lớn của mình trượt lên trượt xuống, "Nào....Tự làm thử xem...."

Thiên Tinh lấy hết cam đảm học theo anh cũng cầm lên trầy trập giật giật.

"Ừm...." Không ngờ anh lại rên lên như rất đau đớn, hai đầu mi tuấn lãng nhíu xoắn vào nhau, có vẻ như đang đè nén tiếng rên rỉ ra miệng, đáng vẻ dường như cũng rất đau đớn khó chịu.

Thiên Tinh hoảng sợ dừng tay, nghiêm túc hỏi, "Anh không sao chứ?"

Dường như, anh rất khó chịu, cũng rất đau thì phải....Cô nhìn mà cũng không đành lòng....

Tiểu yêu tinh này! Đúng là biết cách hành hạ người khác!

Thi Nam Sinh bất đắc dĩ ngậm lấy bầu ngực cô qua lớp áo ngủ, thì thào khích lệ: "Em làm rất khá....Đúng rồi, như vậy đó, tiếp tục đi...."

"Thật sự muốn tiếp tục sao?" Cô hoài nghi hỏi.

Cô nàng này, lẩm lõi thật....Thi Nam Sinh cho một ngón tay vào trong cơ thể cô. Như trừng phạt cho việc hỏi nhiều của cô, dùng sức cong ngón tay

chen vào sâu hơn một chút...

Cảm nhận được sự trơn ẩm và co rút của cô, mới cần răng nói: "Tiếp đi....tiểu yêu tinh, đừng có ngưng...."

Được sự khích lệ, lúc này Thiên Tinh mới có can đảm làm tiếp.

Có lẽ cảm nhận được cô bắt đầu có cảm giác với sự trêu chọc của mình, vật đang sung tấy mỗi lúc càng trưởng to hơn, cũng càng lúc càng biến chuyển sang giai đoạn cao trào.

Anh khó chịu nhắm mắt lại, hé môi rên rỉ, tốc độ tay đang dong ruỗi trong cô cũng không kiềm hãm được mà tăng nhanh....

Dòng dịch chảy nóng hổi chảy dài xuống bắp chân trắng nõn, thấm ướt cả chiếc quần lót, cũng ướt đầm cả lòng bàn tay anh....

Dường như cuối cùng Thiên Tinh đã tìm thấy được chìa khóa để mở ra cánh cửa, cảm thấy mình có thể dễ dàng điều khiển sự ham muốn của anh trong tầm tay, điều này làm cho cô cảm thấy mình rất có cảm giác thành tựu.

Vì vậy....Cô cũng trở nên to gan hơn phối hợp với anh.

Trong phòng làm việc, tiếng rên rỉ đè nén của người đàn ông hòa cùng âm thanh yêu kiều bay bổng của cô gái....Nhiệt độ trong phòng liên tục không ngừng tăng cao...lửa tình từng đợt từng đợt thấp lên sau đó bùng cháy dữ dội...

Lần này anh không thô bạo mà chiếm hữu cô. Ngược lại còn làm cho đôi bên vui vẻ trong mê loạn của sự cao trào nở rộ...

.....

Không biết qua thêm bao lâu, căn phòng mới dần yên tĩnh lại.

Thiên Tinh nào đã có kinh nghiệm về những chuyện như thế này, vì vậy, vào giây phút cuối cùng khi ngón tay anh chạm đến điểm nhạy cảm kia, thì cô đã gần như lịm đi, không còn chút sức lực nào mềm nhũn gục trên bờ vai Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh ôm lấy cơ thể gầy nhỏ của cô, vẫn cảm thấy chưa đủ nâng gương mặt mệt mỏi của cô lên sau đó áp môi mình lên, tiếp tục mạnh mẽ hôn lên cánh môi đỏ hồng xinh xắn.

Ý thức mơ màng cô hé cái miệng nhỏ nhắn đáp lại nụ hôn của anh theo bản năng.

Cho đến khi anh đã cảm thấy thỏa mãn, Thi Nam Sinh mới vươn tay sửa sang lại quần áo của cả hai. Sau đó anh bế cô đi ra khỏi phòng làm việc.

Thiên Tinh đỏ mặt lí nhí nói: "Để tôi xuống đi...."

Nếu như bị ai nhìn thấy, thật cô chỉ biết tìm cái lỗ mà chui xuống thôi.

"Em có chắc, mình đi nổi không?" Thể chất cô vốn đã rất yếu, sau khi mang thai cơ thể càng nhạy cảm hơn, cho nên lần nào làm xong cũng là người như muốn ngất đi.

Thiên Tinh cũng không biết. Nhưng vẫn cố chấp muốn tuột xuống khỏi người anh.

Anh không miễn cưỡng nữa, lập tức thả cô xuống, nhưng chân vừa mới chạm đất thì cô cũng loạng choạng đứng không vững, hoảng hồn vội vàng bắt lấy cánh tay anh mới không bị hôn nên đất.

"Không làm được thì đừng cậy mạnh!" Thi Nam Sinh khẽ khon người, bế bổng cô lên dễ như trở bàn tay.

Thiên Tinh không dám lộn xộn nữa, rụt người áp sát mặt vào lồng ngực anh.

Quả nhiên....Lúc đi ra, còn có mấy người giúp việc chưa ngủ. Thấy hai người đi ra với tư thế này, trong mắt họ đều ngập tràn ý cười.

Mặt Thiên Tinh đỏ au, càng giấu mình sâu vào lòng anh, không dám lộ mặt ra nữa.

Dưới sự yêu cầu quyết liệt của bà Thi, Thiên Tinh đành phải đi cùng xe với Thi Nam Sinh đến công ty đi làm.

Nhưng ngày nào cũng vậy, Thiên Tinh đều đòi xuống xe khi còn cách công ty một lốc đường, sau đó đi bộ một mình đến công ty.

Đi bộ như vậy, theo cô thì rất có lợi cho em bé.

Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ xinh rất thỏa mãn kia qua kính chiếu hậu, khoe môi Thi Nam Sinh không kiềm được gọi lên ý cười nhẹ. Ngay sau đó, đạp chân ga tính cho xe rời đi, nhưng không ngờ lại bị bóng người đột nhiên xuất hiện ở đằng sau hấp dẫn tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Ghen (1)

Trông thấy một chiếc mô tô rất ngẫu nhiên từ phía sau Thiên Tình phóng tới.

Trên mô tô, người thanh niên điển trai ấy đội mũ an toàn, mặc áo Jacket cùng quần jean tua tua và mang đôi giày ống cao.

Xuất hiện giữa bình minh sáng sớm như thế, trông cậu ta vô cùng phấn khởi và tràn đầy sức sống, phong cách thoải mái không vào khuôn khổ.

Tuy cậu ta không gỡ mũ an toàn xuống, nhưng chỉ thoáng liếc mắt Thi Nam Sinh đã có thể nhận ra đó chính là.... Mộ Trầm Âm.

Đôi mắt đen thẳm lập tức tối đi, đáy mắt như làn tỏa từng đợt lốc xoáy. Suýt nữa, anh gần như đã quên sự hiện hữu của người này. Hơn nữa còn quên mất mối quan hệ không được trong sáng của cậu ta và tiểu yêu tinh này!

Hơn nữa....Tiểu yêu tinh kia, lúc nhìn thấy cậu ta thì nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ hơn bao giờ hết. Ở trước mặt anh, chưa bao giờ thấy cô cười tươi tắn như thế! ! Khi thật! Anh bỗng cảm thấy hình ảnh ở phía sau xe vô cùng chướng mắt! !

Thiên Tình đang hưởng thụ quang cảnh trong lành và sự yên tĩnh của bình minh sáng sớm. Bỗng nghe mấy tiếng ‘ùn ùn’ của xe máy từ phía sau vọt lên, cô hết hồn vội lui sang một bên.

Chiếc xe đó cũng vững vàng đỗ ngay bên cạnh cô. Người ấy gỡ mũ an toàn xuống, hé ra một gương mặt rất điển trai và nụ cười vô cùng ấm áp.

"Trầm Âm?" Thiên Tình vừa thấy vui mừng mà cũng nom nớp lo sợ, "Sao anh lại ở đây?"

"Nhớ đến em đã đi làm ở Thi thị, vì vậy chạy tới đây thử vận may xem thế nào. Không ngờ, thật có thể gặp được em ở đây." Ý cười nơi đáy mắt Mộ Trầm Âm càng sâu, ánh mắt lấp lánh, chiếu sáng như được đính nhiều hạt viên kim cương nho nhỏ, hết sức mê người.

"Anh cố tình đến tìm em ư? Tìm em có việc gì không?"

Ồ...Lúc này Mộ Trầm Âm mới phát hiện ra mình nói lỡ miệng.

Nhưng vẫn thản nhiên nói: "Nhất định phải có chuyện mới có thể tìm em sao?"

Thiên Tình cười rất tự nhiên nói, "Dĩ nhiên không phải vậy."

Mộ Trầm Âm vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, "Cách công ty vẫn còn một đoạn, nào, ngồi lên đi, anh đưa em một đoạn."

"Dạ thôi, em muốn đi một mình." Cô xua xua tay.

Mộ Trầm Âm khựng lại suy nghĩ, dứt khoát nhảy xuống xe rồi đẩy chiếc mô tô vào trong lề, sau đó khóa lại cẩn thận.

Thiên Tình kỳ quái nhìn anh, "Anh làm gì vậy?"

Anh nhún nhún vai như chuyện rất đời bình thường, "Cùng đi với em đến chỗ làm."

"Xe đất tiền như vậy mà anh vứt nó ở đây à?" Thiên Tình so ra còn lo lắng hơn cả anh.

"Không sao, nhiều camera thế kia, ai mà dám trộm chứ. Dám trộm ‘bà xã’ của anh, dù có đào sâu ba thước lên anh cũng sẽ tìm ra kẻ đó cho bằng được."

‘Bà xã’? Đối với cách dùng từ của anh Thiên Tình cũng dở khóc dở cười.

"Anh để nó ở đây, thế nào cảnh sát cũng sẽ cho người kéo ‘bà xã’ anh đi cho coi."

Mộ Trầm Âm chỉ cười sánh vai đi bên cạnh Thiên Tình. Nhìn dáng vẻ lo lắng đi một bước quay đầu lại hai lần của Thiên Tình, anh bật cười, dùng tay ấn đầu và xoay mặt cô lại, "Đừng nhìn nữa. Anh bảo đảm, không có một cảnh sát nào dám động nó đâu." Vì chiếc xe đó cũng tương đương đại diện cho một thân phận.

Từ quân đội lẫn ra tới bên ngoài, có ai mà không biết, cậu hai Mộ thích chơi mô tô Harley?

Chỉ cần sáng mắt một chút, sẽ không dám đụng tới món đồ này.

....

Mộ Trầm Âm sánh đôi cùng Thiên Tinh đi trên đường lớn.

Tia nắng sớm buổi ban mai hắt xuống bao phủ lên cả hai.

Không khí trong lành, khiến cho lòng người cảm thấy sáng khoái và thoải mái.

Mộ Trầm Âm cho hai tay vào trong túi, tình tang đi theo bên cạnh Thiên Tinh. Liếc nhìn sang cô hỏi: "Cơ thể em hiện đã không còn vấn đề gì chứ?"

"Vâng. Tốt lắm ạ." Thiên Tinh cười nói, "Lần trước thật sự rất cảm ơn anh. Nếu không nhờ anh, em thật sự không biết mình sẽ...."

"Được rồi, được rồi, lời này em đã nói trên QQ rất nhiều lần rồi, anh không muốn nghe nữa." Anh không thích những lời khách sáo rỗng tuếch này. Ra vẻ như không kiên nhẫn phát phát tay với cô, ý bảo cô đừng nói vậy nữa.

Thiên Tinh bật cười, "Nói trên mạng và nói trực tiếp sao có thể giống nhau được. Nói như vậy mới có thành ý chứ ạ."

"Thành ý?" Mộ Trầm Âm nhú mày, "Nếu em muốn biểu đạt thành ý, chỉ bằng hôm nào mời anh đi dùng cơm đi."

"Được thôi." Thiên Tinh không cần nghĩ ngợi liền sáng khoái đồng ý, "Làm hết tháng này, đợi em lãnh lương rồi em sẽ mời anh đi ăn nhé?"

Anh trưng ra bộ mặt đau khổ, "Còn phải chờ một tháng cơ á?" Đối với anh như phải đợi cả một thế kỷ vậy....

"Hay là vậy, mấy ngày nữa là sinh nhật anh, em đến dự tiệc chia vui nhé, có được hay không?" Anh ngo lời mời mọc.

"Dự tiệc?" Thiên Tinh ra vẻ suy nghĩ, "Nhưng bạn bè của anh, em đâu có quen ai."

"Ai cũng là thanh niên tuổi trẻ, gặp một lúc làm quen rồi sẽ biết nhau thôi. Đến đi mà, nha, cứ coi như em cảm ơn anh đi." Anh mong đợi nhìn cô.

Thiên Tinh vốn là người không có khiếu biết từ chối người khác. Chỉ sau một lúc suy nghĩ rồi cũng gật đầu, "Dạ. Đến lúc đó em nhất định sẽ đến."

Lúc này Mộ Trầm Âm mới hài lòng cười tươi rói. Sau đó nhìn Thiên Tinh, rồi lùi lại một bước, quan sát cô từ đằng sau.

"Sao vậy?" Thiên Tinh kỳ quái nhìn anh.

Anh nhú mày cười cười, "Xem ra, dạo này cuộc sống em rất tốt nhì. So với lần trước anh gặp em, dường như đã tròn lên chút rồi."

"Thật sao?" Thiên Tinh khẽ mỉm cười. Trong mắt lấp lánh tia sáng hạnh phúc của tình mẹ. Cô đang mang thai, đương nhiên là mập lên rồi.

Hai người vừa đi vừa cười cười nói nói, cuối cùng cũng đến công ty. Ngược nhìn tòa nhà trước mắt, Mộ Trầm Âm thầm than sao đi nhanh quá, nhưng không thể không nói lời tạm biệt với Thiên Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ghen (2)

"Lên đi, mấy ngày nữa khi nào mở tiệc, anh sẽ điện thoại cho em." Mộ Trầm Âm ra dấu diễn tả cái điện thoại bằng tay, sau đó bảo cô vào công ty.

"Vâng." Thiên Tinh đáp xong xoay người chuẩn bị đi.

Vừa quay đầu bỗng dưng thấy một bóng người đã đứng ở phía sau cô. Cô ngẩn ra, sao đó nghe được tiếng chào hỏi sang sảng của Mộ Trầm Âm.

"Anh!"

Thiên Tinh cũng vội vàng cúi đầu, "Thi tổng."

Thi Nam Sinh chỉ thoáng liếc qua Thiên Tinh, không rõ vui hay buồn.

Sau đó, tầm mắt chuyển sang Mộ Trầm Âm, lạnh nhạt hỏi: "Mới sáng sớm, sao cậu lại ở đây?"

"Đến thăm bạn em." Mộ Trầm Âm nhìn nhìn Thiên Tinh, "Hai người cũng đã gặp rồi, cô ấy còn làm ở chỗ anh."

"Ừ, đúng là đã từng gặp." Thái độ của Thi Nam Sinh vẫn chỉ lạnh nhạt hờ hững. Nhưng Thiên Tinh cảm nhận được cơn bão táp được ẩn giấu trong ánh mắt kia, và bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

"Tôi nhớ lần trước, cậu nói cô ấy là bạn gái của cậu thì phải?" Thi Nam Sinh không biến sắc nhìn sang Thiên Tinh.

Thiên Tinh sững sốt định lên tiếng giải thích.

Mộ Trầm Âm lại cười vô cùng rạng rỡ, cũng hứa theo lời của Thi Nam Sinh nói: "Vậy nhờ anh chiếu cố cô ấy nhiều hơn."

"Tất nhiên."

.....

Sau khi Mộ Trầm Âm rời đi, Thi Nam Sinh không nhìn thêm Thiên Tinh lần nào nữa, xoay người bỏ đi vào công ty.

Thiên Tinh nhìn ra hình như anh đang giận dữ. Nhưng anh giận gì cơ chứ? Cô không nghĩ ra, nên cũng không muốn nghĩ nữa, đi theo anh một trước một sau vào công ty.

Hiện tại đang giờ cao điểm. Các đồng nghiệp cũng vừa đến công ty, từng người lần lượt chào hỏi Thi Nam Sinh. Anh chỉ miễn cưỡng gật đầu coi như đáp lại.

Thiên Tinh không muốn chọc giận anh, lặng lẽ đi đến trước thang máy dành cho nhân viên, lách mình vào trong đám người.

Mà ở đằng kia....

Thi Nam Sinh đứng lại ở trước thang máy riêng, nghiêng mắt nhìn qua thì không thấy bóng dáng cô đâu. Con giận nơi đáy lòng càng khuếch tán nhiều hơn. Giương mắt nhìn quanh, thì thấy bóng dáng kia đang tính chen lẫn vào thang máy dành cho nhân viên.

"Cánh Thiên Tinh, cô mau qua đây." Anh bất ngờ lên tiếng. Về mặt thì nghiêm túc, giọng nói lại xa cách, hoàn toàn là giọng điệu của một tổng giám đốc gọi cấp dưới. Tuyệt đối sẽ không khiến mọi người chung quanh có điểm nào nghi ngờ.

"Tổng giám đốc, có chuyện gì lên lầu rồi hãy nói. Tôi đi lên trước." Thiên Tinh bị đoàn người phía sau đùn đẩy buộc lòng phải đi vào bên trong.

Thi Nam Sinh nhìn không gian chật chội đó mà hai đầu mày nhíu lại muốn dính vào nhau.

Không gian chật hẹp kiểu đó, cô là phụ nữ có thai mà cũng muốn chen vào? Xem ra, tòa nhà này nên cần có thêm hai thang máy nữa để cung cấp cho nhân viên sử dụng.

Anh rũ mắt bước vào thang máy, lấy điện thoại di động ra gọi đi. ...

.....

Bên kia, Thiên Tinh bị chen lấn xô đẩy không muốn thở nổi nữa. Mọi người ai cũng đều đợi lên lầu để kịp giờ bữa trưa, tranh thủ từng giây đương nhiên không ai muốn phải đi chuyển sau.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Thiên Tinh lục lọi một lúc mới lấy ra được điện thoại di động. Vừa thấy dãy số hiển thị không chần chờ vội vàng nhận nghe.

"Đến lầu mấy rồi hả?"

"À?" Thiên Tinh bị hỏi theo quán tính ngược đầu lên nhìn, "Sắp đến lầu ba rồi."

"Ồ lầu ba đợi tôi."

"Hả? Đây...." Thiên Tinh đánh tính hỏi xem có chuyện gì, nhưng Thi Nam Sinh nói xong câu nói đó cũng cúp luôn điện thoại.

Thiên Tinh cảm thấy thật khó hiểu, vừa cất điện thoại thì nghe được tiếng thang máy dừng lại ở lầu ba.

Có một số nhân viên vội vã đi ra ngoài.

Thiên Tinh sững sờ mất một giây, thấy cửa thang máy sắp bị đóng lại cô vội la lên, "Ể, chờ một chút. Xin lỗi, tôi cũng muốn đi ra." Cô lấy tay chặn cửa thang máy rồi vội vã bước ra ngoài. Cũng may lầu ba ra không ít người, nên cũng không cần phải chen lấn.

Cô bước nhanh ra ngoài, nhìn quanh một vòng mà không thấy bóng dáng của Thi Nam Sinh đâu cả.

Sau đó lại nghe một tiếng vang lạnh lạnh, thang máy ngừng dành cho cấp trên từ từ mở ra.

Cô theo bản năng đi tới, quả nhiên Thi Nam Sinh đã đứng ở bên trong nhìn ra cô.

"Vào đây." Giọng nói ra lệnh, không cho cơ hội từ chối.

Thiên Tình vừa đi vào vừa cúi đầu nhìn đồng hồ, "Mau nhanh lên đi, thời gian bấm thẻ chỉ còn gần mười phút. Lần này mà còn đến trễ nữa coi như tiêu đời luôn!"

Sự việc bị mắng ngày hôm qua còn còn sờ sờ ra ở trước mắt, vậy mà hôm nay lại đến trễ nữa, đúng là quá tệ.

Nhưng Thi Nam Sinh trái lại không hề có chút gì là nôn nóng, chỉ đợi cho cửa thang máy đóng lại chứ không nhấn nút tầng lầu.

Vội tay thoáng chốc đã kéo được Thiên Tình, rồi ấn cô lên vách thang máy.

Vách thang máy bóng loáng chống đỡ sống lưng Thiên Tình khiến cô cảm thấy lạnh buốt cả người.

Hơi thở của anh mạnh mẽ hất ra khiến cô cảm thấy miệng lưỡi khô đắng.

"Ồ.... Tôi muốn lên lầu." Cô yếu ớt đẩy lồng ngực anh ra.

Anh nhú mắt chăm chú nhìn cô, "Có phải đứa bé trong bụng cô là của Mộ Trầm Âm không?"

Thiên Tình vịn lần không ngờ anh lại gạn hỏi mình câu hỏi như thế. Mặt cô liền tái đi, trợn mắt nhìn anh mãi một lúc lâu mà không thốt nổi nên lời.

Tại sao, anh một mực không muốn tin đứa bé này chính là con của mình?

Tại sao, anh cứ luôn nhận định cô là loại người có cuộc sống tồi tệ xấu xa?

"Tại sao không nói, chẳng lẽ bị tôi nói trúng rồi?" Nhìn cô im lặng không nói, quả thật Thi Nam Sinh muốn phát điên.

Người phụ nữ đáng ghét này! Lại dám huyền thuyên nói cười với Trầm Âm ở ngay trước mặt anh, còn cười đến vui vẻ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Ghen (3)

"Dù tôi có nói thế nào, thì anh cũng vẫn không tin...." Thiên Tình rũ mắt, đẩy thân hình cường tráng của anh một cái, "Thì tổng, làm phiền anh tránh ra, tôi phải đi làm rồi."

Cô muốn chui ra từ giữa khuỷu tay của anh, nhưng cổ tay lại bỗng dưng bị Thi Nam Sinh giữ chặt, hai tay bắt chéo ở phía sau lưng.

Anh nhú hàng mày rậm, "Cảnh Thiên Tình, tôi cho cô đi chưa?"

"Đau...." Mặt mũi Thiên Tình trắng bệch, sức anh rất mạnh, bị anh nắm cổ tay cô tưởng chừng như mình sắp bị anh bóp cho vỡ vụn.

"Tôi cảnh cáo cô, đừng coi tôi như thằng ngốc!" Thi Nam Sinh kẻ sát vào tai cô nghiêng răng cảnh cáo, "Tốt nhất, đứa bé được sinh ra đừng chảy dòng máu của nhà họ Mộ!"

Mỗi Thiên Tình trắng bệch không còn giọt máu, cô giương mắt nhìn anh, đáy mắt lấp lánh ánh nước của sự lên án tố cáo. Sau khi bình tâm lại, cô tức giận gãi dũa, "Anh không hiểu gì hết. Buông tay...Tôi muốn gọi người...."

"Gọi người? Cô muốn gọi ai? Gọi Trầm Âm à?" Thi Nam Sinh cười lạnh một tiếng, bàn tay di chuyển xuống phía dưới phủ lên bờ mông nho nhỏ, sau đó đè mạnh cô một cái đè cả cơ thể cô dính sát vào trên người anh.

"Ừm...." Thân thể trắng kiện hòa cùng hơi thở dồn dập, cùng với hạ thân đang hiển hiện quá rõ ràng, đã làm cho Thiên Tình hoảng sợ thốt lên.

"Thật ra tôi cũng không ngại, cho cậu tạ đến nhìn xem một chút, cô đã rên rỉ vui sướng bên dưới cơ thể tôi ra sao."

Thi Nam Sinh nói chuyện một cách trắng trợn, bàn tay còn không đành lòng vuốt ve bờ mông cô qua lớp vải mỏng.

"Anh đừng như vậy...." Thiên Tinh vòng tay ra phía sau để gạt bỏ tay anh ra.

Buộc mình ổn định hơi thở, không muốn lại bị anh nhiễu loạn tâm trạng nữa. Cô giương mắt, nhìn anh, "Thì tổng, dáng vẻ này của anh thật sự rất là giống đang ghen."

Mặc dù cô biết, anh vốn không bao giờ ghen. Không, nói đúng ra, can bản là anh sẽ không bao giờ ghen với cô. Nhưng cô càng muốn nói như vậy.

Anh thích vu cáo cô, vậy cô cũng có thể chụp cho anh một cái mũ không tên.

Thi Nam Sinh bởi vì những lời này của Thiên Tinh là đứng sững người. Anh như bị mất hồn trong một lúc.

Ghen? Người đàn bà này, lại còn nói anh đang ghen với cô! Chuyện cười này, đúng là không còn chuyện nào đáng buồn cười hơn!

Hoàn hồn, đáy mắt xẹt qua một tia tăm tối, tay anh bất ngờ trượt xuống rồi tiến thẳng vào trong váy cô, lần dò tìm kiếm.

"Này.... Anh muốn làm gì?" Thiên Tinh run lên, cả người mềm nhũn tựa vào trên vách thang máy.

Ngón tay thon dài của Thi Nam Sinh ấn ấn ở bên ngoài lớp vải mỏng, nắn bóp nhụy hoa nóng bỏng kia.

"Không phải nói tôi ghen sao? Đương nhiên tôi sẽ ghen!" Lời của anh vọng vọng ở bên tai cô.

Trái tim Thiên Tinh run lên. ‘Anh....Anh đang nói gì? Chẳng lẽ, anh thật sẽ ghen sao?’

Giương mắt tìm tòi nghiên cứu, chỉ thấy cặp mắt anh thâm trầm như màn đêm, chỉ có một màu đen thẫm, để không ai có thể nhìn ra thứ gì trong đó.

Bình tĩnh khóa lại khuôn mặt nhỏ nhắn chờ đợi của cô, anh tàn ác mở miệng đánh thẳng cô rơi xuống vực sâu địa ngục, "Chỉ cần nghĩ tới cái cơ thể nhạy cảm dâm dăng của cô, mà tôi còn phải chia sẻ nó với thằng khác, thì sao có thể không ghen được đây?"

Lời vừa dứt, ngón giữa của anh cũng gạt ra lớp quần mỏng manh, ngang ngược chen vào lõi vào mềm mại kia.

Theo động tác của anh, thân thể mảnh khảnh của Thiên Tinh run mạnh lên. Nhưng trái tim thì đang từng chút từng chút chìm xuống đáy cốc. Lạnh đến thấu xương.

Nước mắt bỗng dung trào ra, cô đột nhiên dùng sức đẩy anh, "Anh tránh ra! Tránh ra! Đừng đụng vào tôi!"

"Cô xác định muốn tôi đi? Nhưng mà, nơi này của cô lại không nghĩ như vậy...." Ngón tay tàn ác của Thi Nam Sinh vẫn còn ở lại trong cơ thể cô.

Mặc cô giãy giụa như thế nào, anh vẫn không rút ra. Cô giãy giụa càng nhiều thì anh càng cho vào càng sâu hơn. Thậm chí còn tùy ý khuấy đảo làm cho nó co rút....

Thiên Tinh bị anh làm cho ngay cả hơi sức đẩy anh ra cũng không có, nhưng vẫn quật cường cắn môi, không cho phép mình kêu ra tiếng.

Vậy sẽ chỉ khiến anh càng thêm đắc ý, còn cô thì chỉ cảm thấy nhục nhã xấu hổ....

Nhưng bộ dáng cô như vậy, càng làm tăng thêm ý muốn chinh phục của người đàn ông.

Thi Nam Sinh càng không muốn bỏ qua cho cô. Ngón tay ở trong cơ thể cô gia tăng tốc độ, bị giam cầm trong không gian chật hẹp, chỉ có thể nghe được tiếng nước nhóc nhách ra vào khiến người nghe cũng phải ngượng.

Thiên Tinh sợ mình không kiềm chế được hô ra tiếng, cho nên ngay cả thở cũng không dám thở, chỉ vì không muốn anh được như ý.

Nhưng người đàn ông này thật sự không có ý nghĩ bỏ qua cho cô. Một ngón tay còn chưa đủ, lại thêm một cái ngón tay khác trượt vào.

"Úmnh..." Cảm giác được lấp đầy ấy, lại càng cho vào sâu hơn ban nãy, đã khiến Thiên Tinh thật sự không thể chịu được nữa mà bật ra tiếng.

Hai chân cô mềm nhũn, cơ thể co rút liên hồi, động tác mạnh mẽ dữ dội tấn công vào địa phương mềm mại, cảm giác rạo rức trong nháy mắt lan tỏa khắp toàn thân.

Tiếng nước càng trở nên càng vang dội rõ ràng.

Giọng nói khàn đặc của Thi Nam Sinh hòa lẫn cùng tiếng nước ra vào vang lên: "Tiểu yêu tinh, đây chính là cái cô nói không muốn sao? Cô có biết chỗ này của cô hiện đang hút chặt ngón tay tôi đến cỡ nào không?"

Mặt Thiên Tinh đỏ tới mang tai. Chỉ có cảm giác vô cùng xấu hổ.

Cô lí nhí nói: "Tôi không có...."

Chương 65: Ghen (4)

Thi Nam Sinh cắn mạnh môi cô coi như trừng phạt, "Không thành thật!"

Mặt Thiên Tinh đỏ bừng như tôm luộc, muốn phản bác lại, nhưng phản ứng của cơ thể lúc này đã nói lên tất cả.

Lời anh cảnh cáo, vang mồn một bên tai cô, "Nếu cô còn muốn ở lại nhà tôi, thì liệu đừng có qua lại với Mộ Trầm Âm nữa. Bằng không, tôi sẽ không tha cho cô!"

Dứt lời, ngón tay dùng sức chen sâu vào bên trong thêm chút nữa, cảm nhận được cô run lên, mới rút ra xem như trừng phạt.

Hải lòng nhìn cơ thể mềm oặt của cô yếu ớt ngã vào lòng mình. Vừa ôm cô vừa vờn tay ấn số tăng.

Cũng may là....Quần áo của cả hai đều hoàn chỉnh ngay ngắn, không có chút xóc xệch nào.

Cho nên, khi thang máy từ từ mở ra, họ đã nghiêm chỉnh đến người ngoài nhìn vào cũng không phát hiện ra nửa điểm dấu vết khác thường.

Thiên Tinh chột dạ vén vén tóc mai bên màng tang, nghiêng người tạo ra khoảng cách để Thi Nam Sinh đi ra trước.

Anh nện bước dẫn đầu đi ra, Thiên Tinh cũng từ thang máy đi ra theo sau, gấp gáp vừa đi vừa chạy lo sợ trễ giờ bắt xe.

Vừa vặn cũng đến kịp lúc! Sợ bóng sợ gió một hồi, cuối cùng cô cũng yên tâm vuốt vuốt ngực.

Thi Nam Sinh hí hóp mắt lại nhìn về mặt sinh động của cô. Tiểu yêu tinh này, mang thai mà lại dám câu thả như vậy?

.....

Thiên Tinh vừa ngồi xuống, Emily đứng lúc đi vào photocopy bản thảo thiết kế, khi đi ngang qua cô thì cô ấy bỗng dừng bước.

"Giữa cô và tổng giám đốc có gì đó rất là kỳ nha!" Emily kẻ bộ mặt 'buồn dưa lê' tới gần nhìn cô.

"Dạ?" Thiên Tinh thoáng chốc sững sờ, kinh ngạc vì sự tinh mắt của Emily, sau đó lật đật lấp liếm che giấu, "Làm gì có gì kỳ đâu ạ? Chị đừng nói lung tung."

"Nhưng tôi vừa mới nhìn thấy rõ ràng kia mà, cô không phải đi thang máy dành cho nhân viên." Emily cười, "Mà được ưu tiên đi thang máy cao cấp dành cho sếp? Công ty chúng ta nhiều người thế này, nhân viên mới cũ đều có, nhưng chưa có một ai được đối xử ưu ái như thế ấy đâu."

Hả...."Việc đó....Thật ra chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau ở dưới lầu thôi."

"Vậy hử?" Emily có vẻ không tin.

Thiên Tinh tiếp tục tốn sức giải thích, "Ban đầu tôi vốn là đi vào thang máy dành cho nhân viên, nhưng không hiểu tại sao lại chui vào cái thang máy đó. Tôi cứ tưởng.... Đó cũng là thang máy của nhân viên dùng."

Emily 'phụt' cười một tiếng. Thấy dáng vẻ vừa xấu hổ vừa lo lắng của cô, Emily mới nói: "Không ghẹo cô nữa. Cô xem xem, mặt đỏ hết lên rồi kìa."

Thiên Tinh dùng hai tay bịt lấy mặt, thấy Emily đã chịu bỏ qua cho mình, cảm thấy như được thoát nạn thở hắt ra một hơi.

.....

Thi Nam Sinh vào phòng làm việc, vừa mới ngồi xuống trong đầu lại không nhận được hiện lên hình ảnh của Thiên Tinh và Mộ Trầm Âm.

Ban sáng, khi anh nói cô là bạn gái của Trầm Âm, cô đứng ngay bên cạnh mà chẳng có lời giải thích nào.

Khốn khiếp thật!

"Tổng giám đốc!" Tiếng của Trần Lâm vang lên bên ngoài cửa.

"Vào đi." Có sự đồng ý của Thi Nam Sinh. Trần Lâm liền đẩy cửa ra cầm tài liệu đi vào.

"Sắp tới sẽ tổ chức buổi họp báo cho cuốn sách mới xuất bản, cuối cùng phòng thiết kế đã thống nhất cho ra hai bộ có ý tưởng là ‘Thiên Sứ’ và ‘Ác Ma’ để đưa vào sản xuất. Anh xem qua một chút." Trần Lâm đưa tới bản thiết kế.

Thi Nam Sinh lật xem cuốn sách đã thành phẩm, sau khi được in ấn hoàn chỉnh, trải qua nhiều khâu sàng lọc, cuốn sách sau khi thành phẩm thật khiến cho người ta kinh ngạc đến không ngờ.

Bộ âu phục đính nơ mang phong cách ‘Ác Ma’ kia lộng lẫy xinh đẹp từ làn váy, thắt lưng được thiết kế vô cùng quyến rũ, cùng màu sắc đủ màu đa dạng, tất cả phối hợp lại đều phải cần có một người mẫu vừa xinh đẹp vừa có dáng thì mới có thể mặc lên nó.

Về phân bộ ‘Thiên Sứ’ còn lại kia.

Thi Nam Sinh vừa nhìn tới, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một bóng dáng quen thuộc. Quý tha ma bất thật! Mình bị văng đầu rồi sao? Nhìn kiểu gì cũng cảm thấy bộ y phục này giống như được đặc biệt thiết kế riêng cho Cảnh Thiên Tinh vậy? Nhưng rốt cuộc thích hợp với cô ở điểm nào đây?

Váy thì ngắn cún cốn như vậy, trước ngực lại mở sâu xuống thế kia. Chất liệu vải thì mỏng manh còn hơn cả giấy như thế. Đột nhiên vút bản thiết kế sang một bên, anh hỏi: "Việc lựa chọn người mẫu đã quyết định xong chưa?"

"Về cơ bản thì bộ ‘Thiên Sứ’ đã quyết định chọn người mẫu Lộ Lộ mới nổi gần đây. Đây là hình cô ta." Trần Lâm đưa hình tới.

Thi Nam Sinh chỉ hờ hững liếc mắt sang, sau đó liền gật đầu, "Ừ. Gương mặt này quả thật rất thuần khiết. Quay lại nói nhà thiết kế đưa bộ trang phục cho cô ta mặc thử xem."

Trần Lâm gật đầu nhận lệnh.

Thi Nam Sinh gõ gõ tay lên bản thiết kế ‘Ác Ma’ kia, "Còn cái này, đến nay vẫn chưa chọn được người sao?"

"Người mẫu có thể diễn xuất được thần thái quyến rũ cùng mang vẻ mê hoặc tính đến nay không có được bao nhiêu người. Người thì vóc dáng không thích hợp, người thì có diện mạo nhà thiết kế không hài lòng. Nếu thật sự muốn tuyển chọn người mẫu có những tiêu chuẩn như mong muốn, có lẽ chỉ có thể tìm người Châu Âu."

"Không được." Thi Nam Sinh không chút do dự bác bỏ đề nghị này, "Hai bộ trang phục đó, lần này chủ yếu là muốn tiến quân vào thị trường Châu Á, vì vậy người mẫu chỉ có thể là người da vàng mắt đen."

Trần Lâm suy nghĩ một lúc, liếc nhìn khuôn mặt trầm ngâm của anh, Trần Lâm thử ước lượng: "Thật ra thì, không phải nhà thiết kế sư không chọn được đối tượng, chỉ là, không dám đề cử cùng Thi tổng."

Thi Nam Sinh khẽ cau mày, "Hạng mục quan trọng như thế, có gì mà không dám đề cử chứ? Cậu nói xem."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tình cũ không rủ cũng tới

Thi Nam Sinh khẽ cau mày, "Hạng mục quan trọng như thế, có gì mà không dám đề cử chứ? Cậu nói xem."

"Tuy ở giới người mẫu tìm không ra người thích hợp mặc bộ trang phục này, nhưng trong giới nghệ sĩ thì có một người rất thích hợp." Trần Lâm nói.

Thi Nam Sinh liếc nhìn cậu trợ lý, "Ý cậu nói là Thiên Thiên?"

Trần Lâm gật đầu, "Chính là cô Bạch. Diện mạo của cô Bạch thì chúng ta đều đã biết. Hơn nữa cô ấy còn từng ở Hollywood vài năm, về tố chất lẫn kinh nghiệm thì không một ai có thể có thể bắt chước được. Nhà thiết kế cho rằng, cô sẽ là người thích hợp nhất với bộ trang phục này."

Thi Nam Sinh trầm ngâm một hồi, ngưng mắt nhìn bộ trang phục nọ.

Quả thật, mắt nhìn người của nhà thiết kế rất chính xác.

Vẻ đẹp của Bạch Thiên Thiên là vẻ đẹp đầy gợi cảm và quyến rũ, thật sự có thể khai thác và tạo điểm nhấn đặc biệt cho bộ thời trang này. Hoặc có thể nói, bộ thời trang này đúng là để dành riêng cho cô!

"Thông báo với nhà thiết kế, bộ trang phục này sẽ dành do đối tượng mà anh ta chọn." Thi Nam Sinh đã quyết định, "Còn nữa, liên lạc bộ phận PR, bảo họ liên hệ với công ty của Bạch Thiên Thiên."

"Vâng." Trần Lâm ôm tài liệu đành muốn đi ra ngoài.

Thi Nam Sinh nghĩ đến gì đó bỗng mở miệng: "Đúng rồi, giúp tôi đem phần tài liệu này giao cho Vương Chính Cường."

Trần Lâm vội vàng nhận lấy rồi nhìn thoáng qua, mặt không giấu được vẻ ngạc nhiên, "Phần văn kiện này là hồ sơ dự án đầu thầu mới, giao cho anh ta...."

"Ừ. Giao cho hắn." Thi Nam Sinh dùng giọng dứt khoát để khẳng định, bỏ qua nghi ngờ của Trần Lâm.

Trần Lâm không nói thêm gì nữa, xem ra lần này tổng giám đốc thật sự đã quyết định thanh lý nội bộ rồi.

Thi Nam Sinh không ngờ, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Lúc Bạch Thiên Thiên đeo kính mát xuất hiện ở phòng làm việc của mình, sau khi kính ngác một lúc, anh mới chợt cảm thấy đây cũng là chuyện đương nhiên. Cô ấy sớm muộn cũng tìm đến mình.

Lúc trông thấy bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở công ty, Thiên Tình cũng nhất thời sửng sốt.

Một giây kế tiếp, cũng theo bản năng đứng dậy lặng lẽ đi đến phòng trà nước.

Cô thấy có phần hổ thẹn khi đối mặt Bạch Thiên Thiên.

Nếu không phải vì cô, cô ấy và Thi Nam Sinh đã có một hôn lễ rất lãng mạn, vui vẻ....

Chứ không phải trở thành đối tượng bị truyền thông và công chúng cười nhạo như bây giờ.

Trốn vào phòng trà nước, nhưng vẫn tránh không khỏi những bàn luận kia....

"Có thấy Bạch Thiên Thiên không? Rất có phong cách của ngôi sao lớn. Nghe nói ở dưới cũng đứng đầy bảo vệ."

"Ừ. Mới vừa rồi tôi và cô ấy đi lướt qua nhau! Thiếu chút nữa là không kiềm chế được đã hét lên rồi. Không nghĩ tới cô ấy là người rất thân thiện, tôi muốn xin chữ ký của cô ấy, cô ấy liền ký tên cho tôi."

"Trước đây tôi còn tưởng rằng cô ấy nhất định là người luôn ở trên cao, là một người phụ nữ vênh váo. Không ngờ bản chất cũng không tệ lắm. Đáng đáp nha....so với trên ti vi còn đẹp hơn nhiều."

"Cũng không biết ánh mắt tổng giám đốc của chúng ta làm sao, báu vật như vậy mà không biết quý trọng. Chắc, chắc, đúng là càng có tiền thì càng thích làm loạn."

"Không! Cái này gọi là càng có tiền thì càng thích mấy cô nữ sinh có hoàn cảnh trong sạch. Nói cho cùng, số lượng bạn trai của Bạch Thiên Thiên, chỉ sợ có đếm hết mười người ngón tay cũng không đủ."

"Nói cũng đúng."

"Chỉ có điều, lần này sợ rằng vị hôn thê đang mang thai kia chắc cũng không xong rồi."

"Nói thế là sao?"

"Cô không thấy Bạch Thiên Thiên đã tìm tới nơi rồi sao? Chủ động tới mức đó, sao tổng giám đốc từ chối cho được chứ? Tôi thấy, rất có khả năng 'tình cũ không rù cũng tới' nha. Không một người đàn ông nào có thể cự tuyệt báu vật như vậy đâu."

"Ừ, tôi cũng cảm thấy vậy."

Hai người bàn luận qua lại, Thiên Tình đứng ở một bên từ đầu tới cuối vẫn không lên tiếng nói câu nào. Sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Trong đầu, lại nhin không được hiện lên cảnh tượng hai người bọn họ ở chung với nhau.

Bọn họ, lần này.... Thực sự sẽ tái hợp sao?

Nếu quả thật là vậy, cô thực sự là nên chúc phúc cho họ.

Mình cũng hoàn toàn được tự do.

Thật ra như vậy cũng là vẹn cả đôi bên.

Cô nở nụ cười khổ, suy nghĩ thì lạc quan như thế, nhưng tâm trạng lại không thể nào vui vẻ nổi.

"Thiên Tinh, thì ra cô ở đây! May quá, Vương tổng đang có một phần tài liệu cần dùng gấp. Cô có thể giúp tôi không? Bây giờ tôi không còn tay mà làm nữa." Đồng nghiệp Trần Diễm Phân ôm trong tay một chồng tài liệu cao nghệu đi photocopy, nhìn thấy Thiên Tinh liền nhờ cô giúp đỡ.

Thiên Tinh đương nhiên nhiệt tình đồng ý, "Vâng. Hiện tôi cũng đang rảnh, cô đưa tài liệu cho tôi đi!"

Trần Diễm Phân liền đem tài liệu giao cho Thiên Tinh.

Thiên Tinh xoay người cầm đi sao chép.

Tùy ý lật xem thì thấy chính là hồ sơ dự án mới, biết được là văn kiện cơ mật, nên cũng không dám xem tiếp nữa.

Sau khi sao chép xong, cẩn thận bỏ hồ sơ vào trong túi, niềm phong đành hoảng rồi đứng dậy đi đến phòng làm việc của Vương Chính Cương.

Thật lòng mà nói, nhắc tới Vương Chính Cương, Thiên Tinh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện cũ.

Tối hôm qua biểu hiện của hắn thật sự rất quá đáng!

Đem cô và Emily ra làm cầu nối, cách làm đó tuyệt đối không phải là hành vi của một người lãnh đạo tốt.

Cô cho rằng Thi Nam Sinh sẽ đứng ra phân xử công bằng cho các cô, thế nhưng, anh ta đã không có làm như vậy.

Chẳng những không khai trừ hay giáo dục hắn ta, thậm chí còn đem tài liệu quan trọng như vậy giao cho hắn xử lý, điều này đủ để chứng minh Vương Chính Cương ở trong công ty rất được trọng dụng.

Trong lòng, không khỏi có chút chua chát.

Mình còn mong chờ gì nữa chứ? Thi Nam Sinh vốn dĩ không có nghĩa vụ phải giúp mình.

Anh là ông chủ, vĩnh viễn chỉ quan tâm đến hiệu suất công việc....

Có lẽ, anh cũng giống như Vương Chính Cương, cho rằng chỉ cần có thể lấy lòng được hai tổng biên tập kia, hy sinh một chút thì có xá là gì.

Nghĩ tới điều này, tâm trạng Thiên Tinh càng trở nên tồi tệ.

Trần Lâm từ phòng làm việc đi ra, trùng hợp gặp được cô.

Anh ta cũng không nghĩ gì, chỉ nói: "Tổng giám đốc cần hai ly trà, cô pha rồi mang tới nhé."

Thiên Tinh sững sốt.

Trần Lâm trông thấy sắc mặt cô như vậy, lúc này mới nhớ tới mối quan hệ phức tạp giữa ba người họ, bèn nói: "Thôi, để tôi ra ngoài nhờ người khác cũng được."

"Để tôi làm cho." Thiên Tinh khẽ mỉm cười.

Có một số việc, nên đến thì sẽ đến, không cho phép cô trốn tránh.

Đối mặt với hiện thực này chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nghĩ vậy nên cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Xoay người đi vào phòng trà nước pha hai ly trà nóng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Bạch Thiên Thiên gỡ kính mắt xuống, lưu luyến nhìn bóng người mà cô yêu thương sâu sắc.

"A Sinh, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?" Bạch Thiên Thiên mỉm môi. Gương mặt dưới lớp kính đó đã không còn xinh đẹp mỹ miều như ngày xưa nữa, ánh mắt chỉ còn đọng lại nỗi buồn bã cô đơn.

Thi Nam Sinh quay đầu nhìn cô, đáy mắt anh bình lặng không hề gợn sóng, đã không còn vẻ yêu thương say mê như ngày trước nữa. Thẳng thắn nói, "Thiên Thiên, vốn anh cũng nghĩ rằng mình còn rất yêu em, cho nên anh mới quyết định kết hôn cùng em. Nhưng mà...."

"Không! Em không cho phép anh nói ra những lời kẻ tiếp đầu! Em cũng không muốn nghe!" Bạch Thiên Thiên vội vàng ngắt lời anh, cũng bịt luôn tai mình lại. Giống như chỉ có làm vậy, mới không thấy không nghe sự tuyệt tình của Thi Nam Sinh.

Người đàn ông này, một khi đã hết yêu thì sẽ tàn nhẫn như vậy.

"Thiên Thiên, tuy anh không nói, nhưng trong lòng em cũng hiểu rất rõ ràng...."

"Anh đã yêu Thiên Tình rồi đúng không?" Bạch Thiên Thiên lần nữa ngắt lời anh, giọng điệu cũng khẳng định chắc chắn.

Thi Nam Sinh bị câu hỏi này của Bạch Thiên Thiên đứng đờ người ra.

Một lúc lâu sau, anh mới u ám nói, "Tôi sẽ không yêu bất kỳ ai!"

Sao anh có thể yêu hạng phụ nữ lòng dạ sâu xa khó lường như Cảnh Thiên Tình được chứ?

Anh quay lưng đi, đôi ánh mắt phức tạp nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Giờ phút này, trong đầu bỗng thoáng hiện lên gương mặt nhỏ bé xinh xắn của Cảnh Thiên Tình.

Cảm giác đó khiến anh chỉ thấy bức bối phiền lòng. Vì vậy, hoàn toàn không để ý tiếng động xột xoạt vang lên từ phía sau.

"A Sinh...." Đột nhiên, bên hông bị một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại vòng lên ôm chặt mình từ đằng sau.

Bạch Thiên Thiên áp khuôn mặt xinh đẹp lên tấm lưng rộng rãi của anh.

"Anh đã quên hết những kỷ niệm êm đềm đẹp đẽ ngày trước của chúng ta rồi sao? A Sinh, nếu như anh không yêu Thiên Tình, vậy chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa đi, được không anh!"

Giọng nói mang âm vực nở nughen ngào, chứ không còn vẻ kênh kiêu như ngày xưa.

Thi Nam Sinh im lặng gỡ bàn tay cô đang ôm lấy eo mình ra, rồi sau đó xoay người lại....

Vừa xoay người đã phải trở mắt kinh ngạc bởi một màn xảy ra ở trước mắt. Bởi vì, Bạch Thiên Thiên đã cởi bỏ bộ trang phục quý giá trên người xuống.

Không biết có phải cô đã chuẩn bị trước khi đến hay không, ngoài bộ trang phục đó ra bên trong cũng chẳng có mặc gì.

Hiện tại, trên cơ thể cô chỉ còn lại miếng dán ngực nằm trên ngọn đồi căng tròn. Khắp căn phòng bỗng chông táng dần lên sức nóng.

Bạch Thiên Thiên tiếp tục áp sát cơ thể đến gần Thi Nam Sinh hơn, cánh tay tron bóng láng mịn quăn lên cổ anh.

Cô nhón chân đặt môi mình lên bờ môi anh.

Mắt Thi Nam Sinh nhất thời lạnh đi, đang tính đẩy cô ra....thì lúc này....

Cửa phòng làm việc bỗng bị đẩy ra. Một bóng người đứng chết trân tại cửa, đờ đẫn nhìn hình ảnh nóng bỏng trước mắt.

Trà nóng trong tay ầm ầm rơi trên mặt đất.

Nóng sôi nóng hổi bắn văng tung tóe làm bỏng luôn cả cô tay. Cô cũng chẳng còn cảm giác đau là gì, chỉ biết sững sờ đứng nhìn hai người.

Trái tim như đang rạn nứt ra một đường sâu hoắm, đau đớn khó chịu khiến cô không thể nào thờ được nữa.

"Shit! Cút ra ngoài!" Tiếng quát chói tai muốn thủng màng nhĩ vang lên.

Hai người phụ nữ đang đứng ngay ra như phỗng lúc này mới giật mình choàng tỉnh.

Bạch Thiên Thiên kêu khẽ một tiếng, vội vàng trốn vào lòng Thi Nam Sinh.

Thiên Tình cũng hoàn hồn sau tiếng hét đó, do cô đang đứng ở ngưỡng cửa, bao nhiêu đôi mắt bên ngoài cũng đang chứng kiến một màn đặc sắc này.

"Xin lỗi, tôi xin lỗi...." Không kịp dọn dẹp một đồng phở tích trên đất, cô run giọng liên tục nói xin lỗi, sau đó đóng cửa lui ra ngoài.

Khoảnh khắc đóng cửa, nước mắt cũng lộp độp rơi xuống.

Có người xông tới, chộp lấy cô hỏi tới tấp.

"Thiên Tình, mau nói tôi biết đi, một màn hồi nãy không phải là tôi nằm mơ chứ?"

"Wow, giới nghệ sĩ thật đúng là dùng sắc để thay cơm mà! Thấy không, cơ thể đó, chặc chặc...."

"Tôi nói này, vị hôn thê kia của tổng giám đốc phen này thảm rồi. Vừa mới đến đã trình diễn một màn nóng bỏng cháy mắt người ta như vậy rồi."

"Thiên Tinh, kỳ này cô tiêu đời rồi! Hết chuyện lại đi xông vào ngay thời khắc quan trọng như thế, bộ cô muốn chết sao? Những lúc đàn ông đang làm mấy loại chuyện đó, hận nhất chính là bị người khác quấy rầy đây...."

Mỗi người một câu rôm rả không ngừng, nhưng Thiên Tinh chẳng nghe lọt được câu nào cả.

Chỉ cúi đầu, như người mất hồn quay về vị trí của mình. Trong đầu lúc này chỉ toàn là hình ảnh kia.

Sáng nay anh còn cuồng nhiệt với cô trong thang máy, chẳng lẽ bây giờ anh cũng làm vậy với cô Bạch sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Anh Sẽ Cưới Cô Ta Sao

"Mọi người đều tụ hết cả lại đây, không cần làm việc sao?" Trần Lâm sầm mặt quát lên.

Ai cũng sững sốt.

"Chuyện vừa rồi, nếu có ai dám nói ra nửa lời, ngày mai không cần tới làm nữa!" Lời nói của Trần Lâm có phần uy nghiêm.

Suy cho cùng, Bạch Thiên Thiên dù gì cũng là một nhân vật đang làm mưa làm gió. Hình ảnh vừa rồi nếu có người báo cho truyền thông, không thể nghi ngờ sẽ là khối bom nổ dưới nước, có thể làm cho làng giải trí bùng nổ sóng gió. Đến lúc đó, Thi Nam Sinh cũng đừng nghĩ có thể sống yên ổn.

"Vâng, trợ lý Trần. Anh yên tâm, vừa rồi chúng tôi đều không nhìn thấy gì cả."

Mọi người cùng lên tiếng đáp.

.....

Chỉ còn lại Thiên Tinh đơn độc ngồi ở đó, tay bị bỏng đỏ, cô chỉ sờ nhẹ lên vết thương.

Trong lòng cuộn cuộn trào dâng chưa xót. Cô cúi đầu, không dám ngẩng lên, sợ vành mắt đỏ hoe của mình bị người khác nhìn thấy.

"Thiên Tinh, cô đã sao chép tài liệu vừa rồi xong chưa?" Trần Diễm Phân hỏi khi thấy Thiên Tinh ngồi ủ rũ một mình trong góc.

"Vâng. Đã làm xong, cũng đã đưa cho quản lý Vương rồi." Thiên Tinh xốc lại tinh thần để trả lời cô ta.

"Vây là tốt rồi." Trần Diễm Phân gật đầu, dường như phát hiện ra điều gì, nhìn chăm chăm vào hai mắt Thiên Tinh, "Ai da, cô làm sao vậy? Sao mắt lại đỏ lên thế kia?"

"Tôi không sao." Thiên Tinh vội vã xua tay, ra vẻ như muốn lấy tài liệu ra xem để tránh khỏi ánh mắt soi mói của đối phương.

Trần Diễm Phân cũng không hỏi thêm gì nữa.

Thi Nam Sinh đẩy Bạch Thiên Thiên ra, nhưng cô lại tiếp tục ôm lấy anh từ phía sau.

"Thiên Thiên, mặc áo vào!" Anh kéo người cô ra, đáy mắt chỉ có sự lạnh lẽo.

"Em không tin anh thực sự không có chút cảm giác nào với em!" Bạch Thiên Thiên không cam lòng nói.

Thi Nam Sinh tiện tay lấy áo phục trên đất đưa tới tay cô ta.

Bình tĩnh nhìn cô nói, "Tôi không muốn vụ này bị đưa lên trang bìa. Loại chuyện như thế này, tôi hy vọng hôm nay là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng!" Anh đã từ chối hết mức rõ ràng.

Sắc mặt Bạch Thiên Thiên không nén được giận, cô tóm lấy bộ áo phục, mắt đỏ mặc vào.

Thi Nam Sinh quay mặt sang chỗ khác, phóng tầm nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Một lúc sau....

Căn phòng làm việc lại rơi vào im lặng.

Bạch Thiên Thiên sửa sang xong tất cả, rồi nhìn bóng lưng cao lớn kia.

"Anh sẽ cưới cô ta sao?" Cô khẽ hỏi.

Thi Nam Sinh hơi sững sốt. Quay mặt lại, nói lời thật lòng mình nghĩ: "Tôi chưa suy nghĩ qua vấn đề này." Khi nói chuyện trong mắt anh không hề có sự dao động nào.

Bạch Thiên Thiên biết anh không có lừa gạt mình.

Thở ra nhẹ nhõm, mặt mày tươi cười nói, "Nói như vậy là em vẫn còn có cơ hội. Nếu như không phải vì đứa bé, anh vốn sẽ không đến với cô ta, có đúng không?"

Vấn đề này, Thi Nam Sinh không trả lời.

Anh nhíu mày, mím môi tựa như có điều suy nghĩ.

Sở dĩ hiện tại anh còn dây dưa với Cảnh Thiên Tinh, chỉ vì mẹ anh muốn vậy hay thực ra anh cũng không bài xích cô?

Đúng vậy, cảm giác Cảnh Thiên Tinh mang đến cho anh khi ở trên giường quả thật là không ai có thể thay thế.

Vì vậy....Anh không bài xích, thậm chí còn muốn cô phải luôn ở bên cạnh mình, điều này cũng không có gì lạ!

.....

"Chúng ta không nói đến vấn đề này nữa. Em đã chủ động tới tìm tôi, đúng lúc tôi cũng có chuyện nghiêm túc muốn trao đổi với em "

Thi Nam Sinh khéo léo tránh được đề tài vừa rồi của cô.

Bạch Thiên Thiên bước theo anh.

"Em hẳn đã biết, không lâu nữa công ty bên anh sẽ có một buổi trình diễn thời trang của quý."

Bạch Thiên Thiên gật đầu, "Vâng, trong giới thời trang đã lan truyền với nhau tin này. Tất cả mọi người đang chờ xem công ty của các anh sẽ mang đến cho mọi người niềm vui bất ngờ gì."

"Đây là bản thảo thiết kế, hy vọng em sẽ có hứng thú."

Thi Nam Sinh mở bản thảo thiết kế ra, đưa tới tay Bạch Thiên Thiên.

Bạch Thiên Thiên nghi ngờ liếc nhìn anh. Sau khi tiếp nhận bản thảo thiết kế mắt không kiềm được sáng lên, "Bản thiết kế tuyệt đẹp!"

"Có hứng thú không?" Thi Nam Sinh khoanh tay trước ngực nhìn cô.

"Em?" Bạch Thiên Thiên nhướn mày.

Thi Nam Sinh chỉ vào bộ thiết kế 'Ác Ma', "Nhà thiết kế của bộ trang phục này đã nhận định em rồi."

"Quả thật là rất đẹp." Bạch Thiên Thiên vừa nhìn bản thảo thiết kế, đã cảm thấy yêu thích không nỡ buông tay. "Có thể giúp anh em đương nhiên sẵn lòng. Có điều, anh cũng biết hoạt động thương nghiệp phải là công ty em đứng ra quyết định."

"Tôi đã abor bộ phận PR liên hệ với phía công ty em rồi."

Thiên Tinh cố gắng không cho phép mình chú ý đến phòng làm việc đang đóng chặt của tổng giám đốc.

Thế nhưng, suy nghĩ của cô lại không nhin không mà bay về hướng đó.

Bây giờ họ đang làm gì?

Ban này bị mình làm gián đoạn, không biết họ có còn tiếp tục nữa không?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập xẹt qua trong đầu, khiến cô chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời không yên.

Cửa phòng làm việc tổng giám đốc đột nhiên từ bên trong kéo ra.

Cô hết hồn vội vàng thu lại ánh mắt thế nhưng đã không kịp.

Thi Nam Sinh đi ra trước, tầm mắt nhìn thẳng tới chỗ cô.

Thiên Tinh giật mình. Đôi mắt thâm thúy của anh vẫn không hề có tí gợn sóng nào.

Thiên Tinh muốn thu lại tầm mắt, thế nhưng anh lại đưa mắt rời đi trước. Ánh mắt sâu thẳm kia đã chuyển sang Bạch Thiên Thiên đang bước ra từ phía sau anh.

Bạch Thiên Thiên vừa bước ra, theo lẽ tự nhiên mà trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Thiên Tinh lặng lẽ thu tầm mắt lại, mím môi cố gắng tập trung vào màn hình máy tính.

Thi Nam Sinh tiến Bạch Thiên Thiên tới cửa thang máy rồi quay trở lại với vẻ mặt bình tĩnh đi vào phòng làm việc của mình. Khi đến trước cửa anh chỉ buông một câu: "Cảnh Thiên Tinh, đi vào thu dọn những thứ bừa bộn này cho tôi!"

Thiên Tinh sợ run cả người nhưng cô vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Dường như cô không nghe thấy lời anh nói, chỉ hướng ánh mắt vào máy vi tính, mở hộp thư ra bắt đầu làm việc của mình.

Mọi người đều nhìn Thiên Tinh bằng ánh mắt kỳ quái.

Trần Diễm Phân rời ghế, đi đến cầm bút khều tay Thiên Tinh, "Tổng giám đốc gọi em kìa".

Thiên Tinh vén tóc ra sau tai, ngược lên mỉm cười nói, "Chị Diễm Phân, em đang có một tài liệu quan trọng. Phiên chị có thể vào đó giúp em được không?"

Trần Diễm liếc nhìn cô, "Chị thấy hôm nay em có gì đó rất không bình thường". Tuy nói vậy nhưng cô vẫn đứng dậy đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Cảm ơn chị Diễm Phân". Thiên Tinh ra về thỏa mái nói lời cảm ơn. Vừa thấy Diễm Phân xoay người đi thì khóe môi cô đã tắt luôn nụ cười.

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Thi Nam Sinh tưởng là Thiên Tinh, dùng bút chỉ chỉ dưới đất, "Dọn dẹp hết mảnh vụn trên sàn cho sạch sẽ đi. Còn nữa, hà, sao lại là chị?"

"Thiên Tinh đang còn bận việc, nên tôi làm thay." Trần Diễm vừa cầm chổi quét, vừa trả lời.

Anh nhú mày. Cô nàng kia, rốt cuộc là bạn thật hay là đang câu với mình. Vừa rồi, nếu anh không nhìn nhầm thì hình như tay cô đã bị bỏng.

"Tổng giám đốc, đã dọn dẹp xong." Chỉ sau mấy phút, Trần Diễm Phân đã quét dọn sạch sẽ.

Thi Nam Sinh liếc qua, hài lòng gật đầu: "Được rồi, chị ra ngoài đi". Trần Diễm Phân cúi chào rồi rời khỏi phòng.

Đến giờ tan sở, Thiên Tinh vừa nghe các đồng nghiệp trò chuyện phiếm vừa thu dọn đồ đạc chuẩn bị về.

Lúc đi ngang phòng làm việc của tổng giám đốc thì vừa hay Thi Nam Sinh cũng đang ra khỏi phòng làm việc.

Cô và các đồng nghiệp khác sau khi chào hỏi anh xong liền đi như chạy, cười cười nói nói cùng mọi người chen lấn tới cửa thang máy.

Đôi mắt nhìn theo không chớp bóng lưng như đang chạy trốn của cô, Thi Nam Sinh nhướn nhướn mày. Cô cho rằng, chứ trốn tránh anh như thế, thì anh sẽ quan tâm tới cô hay sao?

Đứng ở trạm chờ xe buýt, cô nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đi ra từ garage công ty. Hai mắt hơi mờ đi, nhưng cô đã miễn cưỡng nhếch môi cố để mình nở nụ cười. Cô không nên quan tâm chuyện giữa anh và Thiên Thiên. Giữa cô và anh chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch. Mà đến giờ, ngay cả giao dịch cũng không đúng. Chẳng qua vì đột ngột cô mang thai. Cho nên cô lấy tư cách gì mà quan tâm chuyện anh với người phụ nữ khác đến với nhau chứ. Đang miễn man suy nghĩ, chiếc xe quen thuộc bỗng dừng lại bên cạnh cô.

Cửa xe từ từ hạ xuống, vóc dáng tuấn lãng bỗng dung xuất hiện trước mắt khiến cô thoáng chốc sửng sốt. Nhưng Thiên Tinh đã ngay lập tức ngoảnh mặt đi, coi như không hề nhìn thấy anh.

"Lên xe". Anh cứ như vậy nghiêm giọng ra lệnh. Giọng của anh, vĩnh viễn tạo cảm giác xa cách.

Thiên Tình hé môi khẽ mỉm cười, điệu bộ vô cùng ngọt ngào: “Không dám phiền tổng giám đốc. Tôi đi xe buýt được rồi.” Thật xa lạ, thật lạnh lùng. Cách từ chối của cô vô cùng khéo léo.

Sắc mặt anh vô cùng khó coi, ánh mắt sâu tối như tỏa ra tia sáng lạnh buốt: “Cảnh Thiên Tình, có phải em muốn tôi xuống lời em lên nhét vào trong xe buýt không?”

“Thật xin lỗi. Xe buýt tới rồi. Hẹn gặp lại tổng giám đốc!”

Cô coi như không nhìn thấy sắc mặt tối thui của anh, vẫy tay về phía anh, nhanh chóng móc tiền lẻ và nhảy lên xe buýt.

Cô nàng to gan này! Dám cự tuyệt mình.

Thi Nam Sinh sầm mặt, mở cửa xe định xuống tóm cô lại. Nhưng hiện tại chính là giờ tan sở cao điểm, mà nơi đây toàn là các văn phòng tòa lâu. Chẳng mấy chốc, Thiên Tình đã khuất trong dòng người chen chúc nhau trên xe.

Đáng chết! Cô ta đang có thai, sao còn học đòi chen lên xe buýt.

Không đợi anh tìm thấy bóng dáng mảnh khảnh của Thiên Tình thì xe đã chuyển động.

Hừm, tốt lắm! Cô nàng này xem ra muốn giận dữ với mình đây. Vậy cứ để cô ta đánh cược đi. Nếu như cô cho rằng anh sẽ quan tâm tới cảm xúc của cô thì trăm phần trăm sai rồi.

Thi Nam Sinh lạnh lùng xoay người ngồi vào xe. Không chần chờ nữa anh khởi động máy. Phút chốc, chiếc xe sang trọng lướt qua chiếc xe buýt rùa bò, sau đó biến mất trong biển người.

Thiên Tình nhìn chiếc xe vụt qua thật nhanh, mím mím nhẹ môi, cố nén sự khó chịu vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Động Lòng

Giây phút cô cúi đầu xuống, vành mắt lại ửng đỏ.

Nếu như hai người bọn họ muốn ở bên nhau, cô sẽ thành tâm chúc phúc họ. Có điều đứa con của cô....

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng bằng phẳng của mình.

Con à, nếu như mẹ không thể giữ cha lại cho con, có phải con cho rằng mẹ rất vô dụng không?

....

"Này, mọi người mau mau bước lên đi, để hành khách phía sau còn lên xe nữa." Người bán vé đứng cửa ra vào hét lớn, vừa chỉ huy hành khách đang đứng trong mái hiên lên xe.

"Ôi, đừng chen lấn! Đừng đẩy!" Bên trong xe vô cùng hỗn loạn.

Thiên Tình vội vàng rúc sâu vào một góc để tránh bị đám người xô xô đẩy đẩy, nhưng đám người vẫn không ngừng dồn tới. Vậy mà cô vẫn bị chen lấn đến đứng nghiêng qua ngã lại.

Bàn tay của đám người ồ ạt chụp tới bắt lấy lan can, móng tay sắc nhọn cũng theo đó mà xẹt qua da cô không ít dấu, khiến mặt cô đầy vết xước.

Đến khi đến trạm, xuống xe, Thiên Tình trông vô cùng nhếch nhác. Cô sửa sang lại quần áo, cố lấy lại tinh thần, chuẩn bị đi vào trong khuôn viên nhà họ Thi.

....

Vừa mới bước vào đến cửa chính của căn biệt thự, từ phía xa đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đậu bên cạnh hàng rào của vườn hoa.

Dưới tán hoa anh đào, dáng người cao lớn của anh đang tựa vào thành xe.

Thời gian này đang là lúc hoa anh đào nở rộ.

Làn gió hây hây thoảng qua, những cánh hoa màu hồng phớt từ trên không chậm rãi rơi xuống đậu trên vai anh.

Anh đứng dựa vào thành xe, hai tay khoanh trước ngực đứng nhìn cô từ xa. Đôi mắt sâu thẳm dưới tán anh đào lúc sáng lúc tối khiến người ta không nhìn ra được cảm xúc trong đó.

Thiên Tinh hơi giật mình, bước chân cũng khựng lại.

Cô cảm thấy, giây phút này ánh mắt Thi Nam Sinh giống như xoáy nước xoáy sâu hoắm, hút lấy linh hồn cô, cuốn lấy trái tim cô, khiến cô không sao kềm chế được cảm xúc của mình....

"Lại đây." Anh ung dung mở miệng, giọng nói phát ra dưới tán anh đào càng thêm gọi cảm nam tính, khiến trái tim người ta đập loạn nhịp.

Thiên Tinh hít một hơi thật sâu.

Tránh né cũng không phải cách hay, dù là sớm hay muộn cô cũng phải đối mặt với anh.

Huống chi...Hai người bọn cô cùng nên thẳng thắn nói chuyện.

"Thi tiên sinh!" Cô từ từ đi tới chỗ anh, thấp giọng gọi anh một tiếng.

Thi Nam Sinh liếc cô bằng đôi mắt lạnh lùng. Hiển nhiên, anh còn đang tức giận vì chuyện cô từ chối lên xe anh. Nhưng khi ánh mắt vừa nhìn thấy những vết xước trên mặt cô thì dừng lại nơi đó. Bàn tay đột ngột vươn tới, bắt lấy chiếc cằm mảnh mai của cô.

Thiên Tinh sững sờ, hơi ảm từ đầu ngón tay anh truyền tới khiến cô hốt hoảng. Cô theo bản năng giờ tay đẩy anh ra, "Anh làm gì đây...?"

"Tại sao lại có mấy vết xước này?" Anh nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi." Thiên Tinh gạt tay anh ra.

Nhưng bàn tay túm cầm cô vẫn không hề rời lỏng, sắc mặt ngược lại càng nặng nề hơn, "Lên xe buýt em đánh nhau với người ta trên đó à?"

"Dĩ nhiên không phải. Tôi không cần thận bị người ta cào..." Thiên Tinh giờ tay thử đụng vào mấy vết xước, không ngờ lại đau quá khiến cô vội vàng rút tay lại.

Thi Nam Sinh trừng mắt nhìn cô, "Ngu ngốc. Đừng có đụng linh tinh!"

Anh tức giận đẩy tay cô ra, ngay sau đó rất tự nhiên dặt tay cô, kéo cô lướt qua bồn hoa đi ra phía cổng.

Bước chân của anh rất lớn, Thiên Tinh phải đi như chạy đuổi theo kịp.

"Anh kéo tôi đi đâu?" Cô hỏi.

"Xử lý vết thương." Anh không quay đầu lại nói.

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần xử lý gì đâu."

Anh hừ lạnh quay đầu lại nói, "Không phải tôi lo lắng cho cô, mà mẹ tôi nhìn thấy sẽ không bỏ qua cho tôi. Cảnh Thiên Tinh, nếu chỉ vì vết thương này của cô mà khiến tôi bị mắng cho tát nước, ngày mai tôi sẽ cho cô biến mất khỏi công ty."

Thiên Tinh uất ức bĩu môi, "Vết thương này đâu phải tôi muốn có đâu, còn rất đau nữa. Sao anh lại có thể dùng công việc uy hiếp tôi như vậy?"

"Không muốn bị tôi uy hiếp thì câm miệng đi." Thi Nam Sinh kéo cô đi thẳng qua đường, tới một hiệu thuốc.

Trong hiệu thuốc, một bác sĩ mặc áo blouse trắng từ bên trong đi ra.

Thi Nam Sinh đẩy Thiên Tinh tới trước, "Giúp xử lý mấy vết thương trên mặt cô ấy."

Vị bác sĩ kia liếc mắt nhìn hai người, nhưng chỉ im lặng khom người lấy từ trong quầy ra miếng băng cá nhân.

"Dán cái này lên là được."

Thi Nam Sinh nhìn miếng băng trong tay vị bác sĩ, "Có chắc chỉ cần dán cái này là sẽ không để lại sẹo?"

"Vết thương nhỏ thế mà để lại sẹo gì cơ chứ? Tối nay về ăn com xong sẽ khô mại thôi." Vị bác sĩ dừng dung nói, bởi vì ông cảm thấy người này chuyện bé xé ra to.

"Ông chắc chứ? Nếu như để lại sẹo tôi sẽ quay lại tìm ông đó!" Ánh mắt Thi Nam Sinh lạnh lùng nhìn vị bác sĩ.

Bác sĩ không nhìn được nói: "Chỉ là một vết thương nhỏ thôi anh việc gì phải căng thẳng như vậy? Nếu như thực sự đau lòng, vậy tại sao không lo bảo vệ cô ấy cho tốt, đợi tới khi bị thương rồi mới tới đây ra về nịnh nọt lấy lòng?"

Hà...? Thi Nam Sinh sững sờ. Anh đang đau lòng vì cô? Bởi vì vết thương nhỏ đến không thể nhỏ hơn thế này? Bình thường nếu bản thân bị thương anh vốn chưa từng nhủ mảy một cái!

Còn nữa, ai là vợ của anh cơ chứ?

"Bác sĩ, ông hiểu lầm rồi, anh ấy chỉ là ông chủ của tôi thôi." Thiên Tinh thẹn thùng lập tức giải thích, lấy tiền từ trong ví ra thanh toán.

Quay đầu lại, thấy Thi Nam Sinh vẫn còn sững sờ tại chỗ, cô vội vàng đi lại kéo kéo vạt áo Thi Nam Sinh, "Chúng ta mau đi thôi, về nhà tự xử lý...."

Lúc này Thi Nam Sinh mới hoàn hồn. Nhớ tới lời cô vừa giải thích với vị bác sĩ kia, anh chỉ là ông chủ của cô, sắc mặt thoáng chốc lại đen xì.

Bị cô kéo đi ra khỏi hiệu thuốc.

Anh hơi rũ mắt, nhìn bàn tay từ nãy giờ vẫn nắm lấy áo mình lới đi không buông, trái tim không hiểu sao lâng lâng xao xuyến.

Anh đột nhiên vươn tay mình ra, tình cờ trở tay nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô, rồi kéo cô lên xe mình.

Ngồi vào bên trong xe, Thiên Tinh đưa tay vào trong túi đặt bên cạnh lấy băng cá nhân ra định tự mình dán lên.

"Đưa cho tôi!" Thi Nam Sinh lại ra lệnh.

Thiên Tinh như bị mộng du ngoan ngoãn đưa băng cá nhân cho anh.

Anh liếc cô một cái, vừa xé giấy bọc bên ngoài ra, vừa tiếp tục ra lệnh cho cô, "Đưa cái mặt tới đây."

"Ồ." Thiên Tinh chỉ ồ đáp một tiếng rồi kê má mình lại gần anh.

Thi Nam Sinh lột miếng dính ra rồi dán lên miệng vết thương cho cô. Miếng dán hình cầu vồng be bé dán trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú càng khiến cô thêm phần đáng yêu.

Cô ghé người tới, cách anh rất gần. Hơi thở đều đều lạnh lạnh dường như mang theo mùi hương nhẹ nhàng phả lên mặt anh. Trái tim Thi Nam Sinh đã bắt đầu lung lay. Khi ánh mắt không tự chủ dừng lại nốt ruồi bên khóe mắt cô thì càng thêm sâu thẳm.

Thiên Tinh cảm thấy không khí trong buồng xe có điểm khác thường, chính bởi vì ánh mắt mơ màng đó của anh đã khiến cô ngẩn ra.

Lúng túng vội vàng lui lại, ngón tay sờ lên miếng băng cá nhân dán trên mặt, đỏ mặt hỏi: "Trên mặt tôi có gì sao?" Ánh mắt sáng quắc kia của anh khiến cô thực sự hoảng sợ.

Nghe cô hỏi như thế, Thi Nam Sinh không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng rồi quay mặt sang chỗ khác.

Chậm rãi khởi động xe, xong mới nhếch môi nói: "Cả khuôn mặt chỉ được có mỗi nốt ruồi là lọt vào mắt tôi thôi."

Thiên Tinh sững người. Nốt ruồi lệ này....Cô theo bản năng đưa tay chạm vào nó.

Khi ấy, bà Thi tìm đến cô cũng chính vì nốt ruồi này.

Mà buổi tối ngày hôm đó, anh để ý đến cô cũng bởi vì nốt ruồi này.

"Nốt ruồi của cô Bạch đẹp hơn nhiều." Cô chỉ nói theo phản ứng tự nhiên, chứ không phát hiện ra giọng nói của mình chưa đến cỡ nào.

Thi Nam Sinh nghe vậy nghiêng mắt nhìn sang,

"Cánh Thiên Tinh, hôm nay em không chịu đi cùng xe tôi có phải vì đang giận tôi, đúng không?"

"Tôi không có." Cô không chịu thừa nhận.

"Thái độ này của em đã tố cáo hành vi của em rồi." Thi Nam Sinh hừ mũi cười.

Nổi chua xót chất đầy nơi đáy lòng Thiên Tinh, nhưng không thể không tự nói với mình là không được nói cho anh biết...

"Tôi không có giận, không ngồi xe của anh chỉ vì không muốn tập cho bản thân trở thành thói quen với cuộc sống xa hoa của các người thôi. Trước kia khi chưa quen anh, tôi vẫn chen chúc trên xe buýt, đạp xe đạp về nhà đấy thôi."

Thiên Tinh cười cười, rồi mới tiếp tục: "Tôi thật sự cảm thấy anh và cô Bạch rất xứng đôi. Nếu như không phải tại tôi, hẳn là bây giờ hai người đã kết hôn rồi."

Sắc mặt của Thi Nam Sinh chợt lạnh như băng.

Anh vừa lái xe vào khu biệt thự của mình, vừa nhìn cô chăm chăm hỏi: "Rồi sao nữa...?"

"Cho nên, tôi vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với cô Bạch. Là tôi hại hai người không thể kết hôn, là tôi hại cô ấy trở thành trò cười cho thiên hạ."

"Cánh Thiên Tình, em thật là biết đề cao mình!" Thi Nam Sinh hừ cười, giọng nói mang vẻ giễu cợt.

Thiên Tình cười chưa sót, nhìn anh nghiêm túc nói: "Thì tổng, anh và cô Bạch đã làm hòa chưa?"

"Rồi thì sao? Mà chưa thì thế nào?" Thi Nam Sinh không biết nổi tức giận trong lòng từ đâu kéo tới, nghiêng răng hỏi. Chỉ biết từ lúc cô nói cô không có giận, là cục tức đó cứ nằm chặn ngang cổ anh mãi không tan đi

"Nếu đúng như vậy thì..." Thiên Tình nhú nhú mày, cố làm ra vẻ tự nhiên nói: "Vậy thì tôi sẽ rút lui."

Tay Thi Nam Sinh siết chặt tay lái, "Em lặp lại lần nữa!"

Thiên Tình khỏ sở cười một tiếng.

"Thú thật, ngày trước tôi đồng ý với bà Thi tới nơi này sống, ngoại trừ không đành lòng từ chối ý tốt của bà ấy ra, nguyên nhân chủ yếu là.... Là bởi vì tôi muốn sinh đứa bé này ra, muốn chứng minh cho anh thấy, tôi không hư hỏng như anh nghĩ. Đứa bé này thật sự là con anh." Cô nói một tràng, rồi quay mặt sang, ánh mắt kiên định nhìn Thi Nam Sinh.

Ánh mắt sáng ngời khiến Thi Nam Sinh cảm thấy ngực mình nhoi nhoi. Trong đáy mắt cô không mang sự giả dối nào cả.

Có nên tin cô không đây? "Vậy còn bây giờ? Bây giờ không muốn chứng minh nữa, hay là không dám chứng minh?" Anh hỏi.

Thiên Tình chuyển mắt nhìn về phía trước. Đôi mắt trong veo nhìn những cánh hoa anh đào đang bay bay rơi xuống, cánh hoa màu hồng dịu nhẹ khiến lòng cô nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Cô cất tiếng từ tốn nói: "Bây giờ tôi chẳng còn suy nghĩ nào hết, không muốn chứng minh đứa bé này là của ai, cũng không muốn chứng minh với anh tôi không phải là một cô gái tùy tiện nữa. Bất kể anh có thừa nhận hay không, đứa bé này vẫn là con của tôi. Chúng ta...dù sao cũng không có khả năng sống cùng nhau. Cho dù là có đứa bé, chúng ta cũng không phải là người cùng một thế giới....Chuyện này không thể nào thay đổi được. Vì vậy, chúng ta sẽ không kết hôn, chúng ta sẽ không thể cho đứa bé một mái nhà hoàn thiện được."

Nói xong lời cuối cùng, đáy mắt Thiên Tình hiện lên vẻ cô đơn buồn bã.

"Hừ! Thì ra, nói lòng vòng một hồi, mục đích vẫn là muốn tôi cưới cô!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Anh là đồ xấu xa

"Hừ! Thì ra, nói lòng vòng một hồi, mục đích vẫn là muốn tôi cưới cô!" Thi Nam Sinh hừ lạnh nói.

Không biết vì sao nghe những lời này của cô, theo lẽ thường mà nói, đáng lý anh nên cảm thấy rất vui vẻ mới đúng.

Nhưng, bây giờ anh không cảm thấy vui vẻ chút nào! Ngược lại...Ngực còn cảm thấy ửng ửng đến khó chịu.

Nghe Thi Nam Sinh nói vậy, Thiên Tình chỉ biết cúi đầu trong thất vọng.

"Anh hiểu nhầm ý tôi rồi. Chỉ là tôi rất mệt mỏi, không muốn cứ mãi đối đầu với anh hoài nữa. Anh và cô Bạch bây giờ đã tái hợp ở bên nhau, nếu tôi còn chen ngang, à không, phải nói là nếu để đứa bé làm cản trở hai người thì không hay cho lắm."

Cô thở phào một hơi, giống như đã hạ quyết tâm, mới nói ra lời kế tiếp, "Tôi muốn chuyển về nhà ở, nhưng chắc là bà Thi sẽ không đồng ý. Vì vậy, hy vọng anh giúp tôi thuyết phục bà ấy."

Thiên Tình nói rất nghiêm túc! Đôi mắt trong suốt chân thành, không hề có sự dối trá nào trong đó. Từng lời cô nói đều mang vẻ chân thành, và thật lòng mong mỏi cầu xin.

"Kéttttt...." Thi Nam Sinh đạp mạnh phanh xe.

Thiên Tình không có sự phòng bị, cả người ngã về phía trước, những tưởng trán mình sắp sửa đập mạnh vào tấm kính chắn xe. Nhưng bên eo đã được một cánh tay rắn chắc ôm chặt kéo cô lại. Theo đà ấy, toàn thân cô ngã ập vào một vòng tay kiên cố.

Cô hoảng hốt quay đầu lại, đối mặt với cô là khuôn mặt bùng bùng tức giận của Thi Nam Sinh. Cô bị sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Cầm dưới chột bị Thi Nam Sinh vươn tay bóp mạnh giữ chặt, "Cảnh Thiên Tình, lại muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi nữa có đúng không?"

Thiên Tình vô cùng oan uổng, giờ tay lên gỡ cổ tay anh ra, "Tôi không có ý này. Tôi thật lòng muốn tác hợp cho anh và cô Bạch...."

Shit! Ai cần cô tác hợp? Thi Nam Sinh cảm thấy thật sự sắp phát điên thật rồi. Anh tức tối vươn tay, kéo mạnh Thiên Tình ngã vào trong ngực mình.

Cơ thể mềm mại của cô ngã sang vùi vào giữa lồng ngực của anh.

Lúc này trên con đường rộng lớn tới biệt thự vắng hoe không bóng người, cũng không có chiếc xe nào qua lại.

Chỉ có xe của anh dừng ở dưới tán anh đào. Và trong xe cũng chỉ có hai người họ....

"Cảnh Thiên Tình, cô tưởng cô là gì của tôi chứ? Tôi muốn ở bên ai còn cần cô tác hợp cho sao?"

Anh nghiêng răng nói, đôi mắt như phóng ra lửa nhìn cô chằm chằm, đáng vẻ đáng sợ đó dường như muốn ăn tươi nuốt sống Thiên Tình mới hả dạ.

Thiên Tình thấy anh như vậy cũng hơi khiếp đảm liếm liếm cánh môi đỏ bùng.

Hai tay chống lên vòm ngực anh nói: "Ý tôi không phải như vậy... Anh đừng xuyên tạc ý của tôi...Tôi chỉ có ý tốt nên mới nói vậy thôi."

"Ai cần ý tốt đó của cô?"

Thi Nam Sinh hơi cúi đầu cắn mạnh lên bờ môi trơn mềm của cô. Mạnh bạo, hung hăng giằng xé không chút lưu tình.

Thiên Tình đau đến há miệng hút không khí, khóe mắt cũng rưng rưng nước mắt. Cô cuộn tay nắm lên vai anh, "Anh làm gì vậy?"

"Có phải ngoài mặt thì cô ra vẻ muốn tác hợp cho tôi, nhưng thật chất là muốn đến với Mộ Trầm Âm có đúng không?" Anh đã tức giận đến nỗi nói mà không cần suy nghĩ.

Thiên Tình oan ức chỉ biết rơi lệ, "Thi Nam Sinh, anh là đồ xấu xa!" Cô chớp chớp đôi mắt oan ức xen lẫn với nét điềm đạm đáng yêu, bởi vì tức giận mà vùng ngực đã phập phồng lên xuống. Mặt mũi bị tức nghẹn đến đỏ bừng, khiến cô càng thêm có nét đáng yêu không nói lên lời.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên cô tức giận như vậy, cũng là lần đầu tiên gọi cả họ lẫn tên của anh. Xem ra, cô đang rất tức giận!

Nhưng mà....Thi Nam Sinh lại cảm thấy cách gọi đó của cô nghe rất êm tai.

Ánh mắt càng trở nên nóng bỏng, anh nghiêng mặt qua, bờ môi như vô tình trượt qua mặt cô, cuối cùng lướt xuống tai cô. Vành tai trắng nõn xinh xắn của cô liền bị anh cuốn vào miệng:

“Đến bây giờ cô mới biết tôi xấu xa sao? Hay cô đã quên mất tôi là người xấu xa cỡ nào rồi, cho nên mới dám nói với tôi những lời này ...”

Giọng nói của anh mờ ám khiến người nghe phải run lên. Hơi ấm trên môi truyền sang tai cô, khiến cô thờ cũng không dám thở mạnh. Cô nghiêng đầu sang một bên muốn né tránh nụ hôn của anh. Nhưng anh nào cho cô cơ hội chạy trốn. Cánh tay ôm eo cô càng chặt, môi lưỡi trơn tru liếm quanh rồi ngậm lấy viên tai cô.

Thiên Tình run lên, nói mà như muốn khóc, “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Trước đây không phải anh luôn muốn tôi đi sao, giờ tôi thực sự muốn rời đi rồi, anh còn muốn gì nữa ...”

Nghe thấy cô nhắc lại mấy chữ muốn đi, ánh mắt Thi Nam Sinh càng thêm hung ác.

Kế tiếp đẩy mạnh Thiên Tình ngã xuống ghế phụ, anh mò tìm chốt mở để ghế tài xế cũng ngã xuống theo.

Thiên Tình còn chưa ý thức được chuyện gì thì Thi Nam Sinh đã nhào người tới. Hai chân anh nửa quỳ hai bên Thiên Tình, kẹp cô lại trên ghế phụ, “Cảnh Thiên Tình, cô đã làm cho cuộc sống của tôi đảo lộn cả lên, hủy hoại mối tình đầu của tôi, phá hủy hôn lễ của tôi, giờ cô nói muốn đi là đi sao, cô coi Thi Nam Sinh tôi là cái gì?” Về mặt đó như thể muốn nuốt chửng Thiên Tình vậy.

Thiên Tình sợ đến cả người.

Trong mắt đầy vẻ khiếp sợ, chỉ biết ‘a a’ nhìn anh bằng đôi mắt đọng nước, “Vậy anh còn muốn sao nữa chứ? Tôi chỉ đứng trên lập trường của anh nên mới có những suy nghĩ vậy mà thôi ...”

Nếu như không thật lòng chúc phúc mong họ được ở bên nhau, cô cũng không mong muốn con của mình khi vừa sinh ra đã không có cha.

Nhưng ... Cô được quyền lựa chọn sao? Dưa hái khi còn xanh thì sẽ không ngọt.

Cảnh tượng ở phòng làm việc hôm nay thực sự khiến cô rất đau đớn, khiến cô cảm thấy cứ tiếp tục miễn cưỡng ở lại bên cạnh Thi Nam Sinh là một hành động rất ngu xuẩn.

Cảnh tượng ở phòng làm việc hôm nay thực sự khiến cô rất đau đớn, khiến cô cảm thấy cứ tiếp tục miễn cưỡng ở lại bên cạnh Thi Nam Sinh là một hành động rất ngu xuẩn.

Cho nên cô mới có quyết định này.

Thi Nam Sinh nhìn đánh về khiếp sợ của cô, trong lòng vừa tức vừa hận.

Anh cũng không biết mình bị làm sao nữa, vừa nghĩ tới chuyện cô muốn rời đi, lại còn nói muốn tác thành cho anh và Bạch Thiên Thiên, thì anh cảm thấy hận đến mức chỉ muốn xé nuốt cô mà thôi.

“ Cô nói xem, tôi muốn thế nào? ” Thi Nam Sinh cúi đầu, đưa tay nâng cằm Thiên Tinh lên.

Trong đôi mắt đều là vẻ nguy hiểm, “ Cảnh Thiên Tinh, là cô trêu chọc tôi trước, vì thế cô nhất định sẽ phải trả một cái giá cực lớn! ”

Cả thể xác lẫn trái tim Thiên Tinh đều run rẩy liên hồi. Cô ngơ ngàng nhìn anh, tim loạn nhịp và đập nhanh vô cùng tro mắt nhìn anh cúi người tới hung hăng hôn lên môi mình.

Sự tấn công mạnh mẽ của anh không khác gì loài dã thú, tưởng chừng như muốn đem cô nhốt vào trong lồng ngực và hút hết hơi thở của cô. Mỗi cọ sát môi, như thể muốn bào mòn đi lớp da trên môi cô.

Thiên Tinh bị đánh về dữ tợn này của anh dọa cho sợ, hai tay không tự chủ túm lấy áo sơ mi trên người anh, muốn kéo anh ra.

Nhưng với sức lực yếu ớt của cô thì sao có thể là đối thủ của anh được?

Chẳng những không kéo anh ra được, ngược lại còn bị anh vòng tay qua sau lưng túm lấy hai tay cô giữ chặt rồi đưa lên qua đầu.

Anh nhìn xuống cô từ trên cao bằng dáng vẻ cao ngạo. Đôi mắt lóe lên tia sáng khát khao. Như con báo đang bị chọc tức, giống như chỉ sau một giây nữa thôi sẽ cắn xé rồi nuốt cô vào trong bụng.

Thi Nam Sinh như vậy, không phải là lần đầu tiên Thiên Tinh nhìn thấy. Vì vậy cô càng không dám giãy dụa, chỉ yếu đuối nhìn anh.

“ Anh đừng như vậy ... Đang ở ngoài đường ... Lỡ có ai đi qua ... ” Nếu để người ta nhìn thấy cả hai như thế này, chỉ có nước muối mặt mà chết.

Nhưng Thi Nam Sinh không muốn tha cho cô dễ dàng như vậy. Anh vươn tay đẩy chiếc áo sơ mi trên người Thiên Tinh lên cao, sau đó luồn tay vào bên trong.

Thấy Thiên Tinh giãy giụa, anh hừ lạnh: “ Bây giờ cô mới biết sợ à, không thấy đã quá muộn hay sao? Ở bãi đậu xe cô còn dám làm, thì nơi này có là gì? ”

Thiên Tinh cắn môi, lời nhắc nhở của anh khiến cô bỗng nhớ lại chuyện phóng đàng ngầy hôm đó. Vì quá xấu hổ mà mặt mũi đỏ lạng lên.

Vừa định lên tiếng nói lại, nhưng lời vừa đến bên miệng đã tan vỡ thành tiếng ‘ ung ’ rên rỉ. Cô uốn éo người, đến cả đầu ngón chân cũng cuộn lại.

Bỗng thấy trên người chột lạnh, cúi đầu nhìn nhưng lập tức quay mặt qua chỗ khác, xấu hổ không dám nhìn nữa.

Anh đang nằm rạp trước ngực cô, đầu lưỡi ẩm ướt trượt dọc theo đường viền ren áo ngực, lúc thì tiến sâu vào liếm láp trêu chọc nụ hoa màu hồng kia, lúc thì trườn ra ngoài mút nhẹ chung quanh vùng đồi mềm mại.

“ Đừng mà ... Đừng làm vậy với tôi ... ” Bây giờ chỉ vừa chạng vạng tối một khi có ai đi ngang qua, chắc chắn sẽ thấy được cảnh tượng này vô cùng rõ ràng.

“ Em không muốn tôi làm vậy với cô, tôi lại càng muốn làm thế với cô. Hơn nữa ... ” Thi Nam Sinh thở hổn hển, cần quấy đẩy một bên áo ngực lên, để quả đào rung rung kia bật ra ngoài.

Lúc này anh mới hài lòng ngẩng đầu lên, ngón tay đón lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“ Hơn nữa, không những tôi sẽ làm cho cô không nhớ rời xa tôi, mà còn phải khiến cho cô cầu xin tôi hãy ‘ yêu ’ cô ... ”

Giọng nói đầy mê hoặc khiến Thiên Tinh đỏ mặt. Cô mở to mắt, lắc lắc nguầy nguậy, đẩy mắt long lánh hơi nước.

“ Không! Tôi không muốn ... Tôi cũng sẽ không cầu xin anh ... ”

“Tiểu yêu tinh, cứ việc mạnh mẽ đi, có điều, không lâu đâu, cô sẽ biết được bản thân sai lầm thế nào.”

Thi Nam Sinh vừa nói xong, sau tiếng “Roẹt ...” Anh đã hung tợn xé chiếc áo sơ mi trên người Thiên Tinh xuống, tiện tay vứt qua một bên.

“A ...” Thiên Tinh bỗng thấy trên người lạnh toát, theo bản năng giơ tay lên che chắn trước người.

Nhưng tay của cô lúc này lại đang bị Thi Nam Sinh giữ chặt trên đỉnh đầu.

Trong mắt đầy vẻ quyến rũ mờ ám Thi Nam Sinh, “Đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần rồi, còn gì mà che với đây ... Có điều, tiểu yêu tinh, cơ thể này của em, trời sinh đúng thật là xứng với cái tên yêu tinh kia đó, dù đang mang thai nhưng vẫn gọi cảm quyến rũ như thường ...”

Thiên Tinh quay mặt sang chỗ khác, nói như khản cổ, “Anh đừng nói nữa ...”

“Được, tôi nghe lời em, không nói nữa.” Anh cúi đầu xuống, khóa chặt cô bằng đôi mắt nóng bỏng, như muốn hòa tan cô mới chịu.

Thật hiếm khi thấy anh nghe lời cô như vậy, khiến Thiên Tinh cảm thấy rất đỗi lạ lùng.

Ngước đôi mắt ngập nước lên nhìn anh, anh chậm rãi mở miệng, giọng nói quyến rũ khiến Thiên Tinh như muốn ngất lịm.

“Tôi không nói nữa cũng được, chỉ cần làm thôi ...”

“Anh ...” Thiên Tinh nói đóa.

Biết ngay anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy mà, cô không nên ôm hy vọng hão huyền.

Không đợi cô kháng nghị, bàn tay như mang theo ngọn lửa của anh đã túm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

Thiên Tinh hét hoảng hô nhỏ một tiếng, sau đó bị anh dùng sức lật mạnh người qua.

“Anh muốn làm gì?”

Thiên Tinh chỉ có thể nằm sấp người trên ghế phụ, không biết anh ở phía sau làm gì mình, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi.

Sau lưng truyền đến những tiếng sột soạt. Cô vội vàng quay đầu nhìn trông thấy anh đã tháo chiếc cà vạt trên cổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Cầu xin tôi

Cô vội vàng quay đầu nhìn, lại thấy anh đã tháo cà vạt trên cổ xuống.

Thiên Tinh sợ hãi liều mạng giãy dụa.

Nhưng không gian bên trong xe thực sự quá nhỏ, cô muốn giãy dụa cũng không có chỗ mà giãy.

Trên cổ tay chợt cảm thấy lạnh. Thi Nam Sinh đã ngang ngược dùng cà vạt quấn chặt hai tay cô.

"Này, này, anh muốn làm gì...?" Thiên Tinh thật sự sợ hãi, bật khóc nức nở, nước mắt chảy giàn giụa rơi xuống nệm ghế.

Thi Nam Sinh di di tay vào nước mắt chảy ra từ khóe mắt cô, "Nếu như chất lỏng này được chảy ra từ nơi đó của em, tôi sẽ rất vui đấy...."

"Anh lúc nào cũng bắt nạt tôi...thích bắt nạt tôi..." Cô quát âm lên.

Bàn tay Thi Nam Sinh vòng ra tấm lưng bóng láng của cô, "Tiểu yêu tinh, chỉ một lát nữa thôi, em sẽ cầu xin tôi..."

Bàn tay trượt dọc theo cột sống nhạy cảm, rồi lần di chuyển xuống dưới, cho tới khi chạm tới tất chân giáp với mép váy...

Anh nào có kiên nhẫn tìm khóa váy để kéo xuống, trực tiếp tước váy cô lên đến tận eo.

Do cô đang nằm sấp, bờ mông mềm mại mặc chiếc quần lót viền ren và tất chân bằng vải mỏng hoàn toàn phơi bày ngay trước mắt anh.

Cảnh gợi cảm quyến rũ này khiến Thi Nam Sinh không thể kiềm chế được. Anh thô bạo xé rách tất của cô.

"Anh... Anh đừng như vậy...." Thiên Tinh kinh hoàng khi thấy anh thô bạo như vậy, nghe thấy tiếng tất chân của mình bị xé rách mà trong lòng càng thêm hốt hoảng. Nhưng lúc này tay cô đã bị cột lại, eo cũng bị giữ chặt cứng. Đến cả cơ hội để giấy dựa cô cũng không có, chỉ có thể bất lực mà uốn éo thân thể mình.

Nhưng hành động này không không đủ tạo sức ép gì với Thi Nam Sinh.

Ngón tay của anh từ dưới chỗ tất chân bị xé rách trượt dần lên, thoáng chốc đã chạm đến chiếc quần lót viền ren của cô. Nhưng chỉ cọ qua cọ lại ở bên ngoài, anh cười trêu chọc, "Tiểu yêu tinh, tôi còn chưa đụng em, mà em đã ướt thế này rồi....Em có chắc, một lát nữa sẽ không cầu xin tôi yêu em không?"

"Anh nói bậy...." Thiên Tinh cắn chặt môi nói.

"Nói bậy? Vậy tôi sẽ cho em thấy, cơ thể em nhạy cảm thế nào nhé...." Ngón tay cứng cáp của anh vẽ một đường lên lớp vải mỏng, len lỏi đến 'lối vào' như đã quen của quen nẻo, sau đó đẩy thẳng ngón tay vào bên trong mà không hề báo trước.

"Ừm...." Thiên Tinh bất ngờ bị xâm phạm mà không kịp phòng bị gì cả, toàn thân chấn động run lên.

Mặc dù môi dưới đã bị cô cắn chặt, nhưng tiếng rên khe khẽ vẫn không tự chủ được mà bật ra tiếng.

Cô nhận được ngón tay đang anh khuấy đảo liên hồi trong cơ thể mình, còn xấu xa hết lần này tới lần khác đụng vào nơi nhạy cảm nhô lên của cô, khiến cơ thể cô run lên bần bật, toàn thân đang trôi lên cảm giác râm ran khó chịu. Cô cảm thấy mình như sắp lịm đi trong vòng tay anh.

Rồi anh đột nhiên rút ngón tay ra, không cho Thiên Tinh kịp thở, anh tiếp tục nằm sấp trên lưng cô, đưa ngón tay ra trước mặt cô, "Tiểu yêu tinh, mở to mắt ra mà xem này, những thứ này đều là của cô đó...." Anh cọ sát bên tai cô.

Thiên Tinh theo lời nhìn lại, trông thấy thứ lấp lánh trên ngón tay anh. Mặt Thiên Tinh lập tức đỏ bừng, xấu hổ chỉ muốn mình ngất đi.

"Hình như chỗ đó của em rất thích ngón tay tôi...." Anh mê hoặc ri vào tai cô, ngón tay dính chất dịch trong suốt còn cố ý đưa gần tới mắt cô.

"Anh đừng làm loạn nữa...."

Thiên Tinh gần như cần xin anh, túm lấy ngón tay trước mặt giữ chặt trong tay mình, không cho anh tiếp tục làm bậy nữa.

"Thật sự không muốn tôi làm loạn nữa?" Thi Nam Sinh buồn cười nhìn khuôn mặt đầy bất mãn của cô.

"Ừ, không muốn...." Cô lắc mạnh đầu.

Thi Nam Sinh cũng không giật ngón tay của mình đang bị cô nắm chặt ra, cứ để yên cho cô cảm như vậy.

Thân thể cao lớn nhô dậy, rồi trượt xuống dưới gối xồm trên ghế nệm.

"A.... Anh muốn làm gì?" Thiên Tinh đang định lật người lại, cặp mông trắng trẻo lại bị anh nâng lên cao.

Thiên Tinh quay đầu lại, thấy ánh mắt tràn đầy thú tính đang nhìn chăm chăm và nơi nhạy cảm kia của cô. Ý thức được gì đó, Thiên Tinh lập tức cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, dưới thân một luồng hơi nóng từ từ tuôn chảy ra ngoài.

Cảnh tượng đẹp đẽ sôi động này rơi toàn bộ vào mắt Thi Nam Sinh. Anh hít nhẹ vào một hơi, rồi sau đó....Đã không thể nào kiềm chế được nữa, hơi cúi đầu xuống, đôi môi khẽ mở ngậm lấy cánh hoa đang run rẩy của cô.

Lúc này....Đổi lại đến lượt Thiên Tinh hít vào một hơi, ngón tay bấu sâu vào nệm ghế ngồi bên dưới, từng những khớp xương trắng nhợt nổi cộm lên.

Cô cảm nhận được đầu lưỡi trơn láng kia đang len lỏi vào trong cơ thể mình. Một lần rồi một lần, dần đi vào sâu hơn. Cánh hoa ẩm ướt không ngừng run rẩy.

Thiên Tinh chưa từng được cảm nhận sự cuồng nhiệt thế này bao giờ, vừa thẹn thùng vừa lúng túng, thật sự không biết nên làm thế nào.

Nhận thấy hơi nóng theo tốc độ đầu lưỡi của anh càng lúc càng tăng cao. Cô nằm đó khốc nắc lên.

Thi Nam Sinh biết cô không chịu nổi nữa, liền buông ra. Chiếc lưỡi đáng ghét lại từ phía dưới cặp mông mềm mại cả cô trượt dần lên phía trên. Tay anh lại ấn vào bên trong cô.

Đầu lưỡi rút ra đột ngột khiến Thiên Tinh cảm thấy trống rỗng. Cảm giác trống rỗng đó lan tràn khắp cơ thể, chạy thẳng lên não. Cô khó chịu khốc lên, cắn chặt môi, cả thân thể đều đang run rẩy....

"Thi tiên sinh...." Cô khóc gọi anh.

Không biết mình muốn cái gì nữa. Rõ ràng muốn đẩy anh ra, nhưng dường như lại muốn anh nhiều hơn.

“Hả? ” Anh vén tóc rồi ở cổ cô lên, hôn gáy cô.

Nhưng tay vẫn không buông tay ra, thay thế môi lưỡi, đụng chạm nơi cánh hoa đang không ngừng run rẩy phía dưới, dòng dịch chảy ra thấm ướt ngón tay anh.

“Đừng ... làm ... vậy nữa mà ... ” Một dòng nước ảm chảy xuống bụng dưới khiến cho cô càng thêm khó chịu.

Thi Nam Sinh cười nhẹ, “Tiểu yêu tinh, cái gì đừng làm vậy nữa hả? ”

“Tay ... ” Cô lấy hơi, hai mắt nhìn xuống ngón tay đang làm cản của anh, càng thêm lóa sáng như đang động nước, “Đừng làm vậy nữa. ”

Cô thở dốc, phiền lòng muốn thoát khỏi ngón tay kia.

Nhưng dường như sự mâu thuẫn của cô càng chọc Thi Nam Sinh.

Chẳng những anh không buông tay, ngược lại càng dùng sức vờ về nơi nhạy cảm nhất của cô.

“A ... Đừng ... ” Thiên Tình thấy mình như sắp sửa ngất đi. Miệng không ngừng kêu đừng, nhưng cặp mông lại theo bản năng cong lên như muốn được nhiều hơn.

Thi Nam Sinh hài lòng khi thấy phản ứng vô thức đó của cô, “Tiểu yêu tinh, rốt cuộc là em muốn hay không muốn? Hả? ”

Mặt Thiên Tình đỏ bừng, cùng với câu hỏi của anh, ngón tay thon dài lại chen vào nơi ẩm ướt kín đáo của cô.

Nhưng không vào sâu, chỉ nhẹ nhàng chạm ngoài miệng, quyến rũ cô, giống như chực chờ cô cầu xin anh.

“Tôi không muốn ... hu hu ... ” Thiên Tình cảm giác như mình đang trên một con thuyền lênh đênh trên biển, theo từng động tác của ngón tay anh, con thuyền kia như theo sóng biển dập dềnh lay động.

Khó chịu vô cùng vậy mà cái miệng kia còn quật cường phản đối.

Đồ xấu xa! Lúc nào cũng thích bắt nạt cô. Nếu cô cầu xin anh, lần sau chắc chắn anh sẽ càng bắt nạt cô nhiều hơn. Cho nên, cô cắn răng nhẫn nhịn.

“Em khẳng định không cần? Tôi sẽ cho em một cơ hội, lần này nếu em vẫn cảm thấy không cần, tôi sẽ bỏ qua cho em ... ”

Thi Nam Sinh tác hai chân ra, nửa quỳ ở hai bên người cô, một tay vẫn còn ở vuốt ve nơi ẩm ướt kia, một tay vòng qua ngực cô, bắt lấy nơi nào đó trước ngực.

Thiên Tình cắn răng, tiếp tục lắc đầu. “Tôi thật sự không muốn ... Xin anh buông tha cho tôi ... ”

Hai mắt Thi Nam Sinh trầm xuống, giây tiếp theo, thật sự rút ngón tay từ trong cơ thể cô ra.

Ngay trong khoảnh khắc thân dưới trống rỗng, Thiên Tình liền thở gấp một hơi.

Anh cũng đã quay trở lại ghế tài xế.

Anh vừa buông ra, Thiên Tình bật người dậy, nhưng toàn thân nhếch nhác vô cùng. Cô đỏ mặt, không dám nhìn chỉ ro ro người lại.

Hai tay bị trói chặt, định lấy quần áo của mình lên để mặc lại, nhưng Thi Nam Sinh đã nhanh tay hơn cô, cầm áo sơ mi của cô lên ném ra ghế sau.

Thiên Tình giận đến đỏ bừng cả mặt, vờn hai tay bị trói tới trước mặt anh, “Cởi ra giúp tôi ... ”

Thi Nam Sinh làm như không nghe thấy cô nói gì, cứ thế mà khởi động xe đi.

Thiên Tình mở to mắt nhìn anh, “Thi tiên sinh, anh định đi đâu? ”

Thi Nam Sinh xấu xa nhún nhún vai, “Không biết. Có lẽ đến công ty, có lẽ sẽ đến Club chơi một lát, dù sao, bây giờ tôi cũng chưa có ý định về nhà. ”

“Anh ... Vậy anh thả tôi xuống xe. ”

Thi Nam Sinh quay mặt lại, tầm mắt dừng trên khuôn mặt đầy vẻ ảm ức của cô nhìn quanh một vòng trước. Rồi sau đó, lại rơi xuống nơi đẹp đẽ nào đó trên người cô, sau đó mới ung dung mở miệng: “Em khẳng định muốn xuống xe? ”

“Muốn ... Tôi không muốn ra ngoài cùng anh. ” Thiên Tình vội vàng gật đầu.

“Vậy thì được, tôi sẽ mở cửa xe. ” Dáng vẻ Thi Nam Sinh như chấp nhận thương lượng, ngón tay vờn ra chạm vào cửa xe, định mở ra.

“A!” Thiên Tình quả thật muốn phát điên mất thôi, cả người nhào tới, ngăn tay anh lại.

Thân thể mềm mại bất ngờ áp lên người anh, khiến Thi Nam Sinh khẽ suyt xa rên lên một tiếng, hai mắt nhìn cô chăm chăm.

Mắt cô ngấn nước, “Buông tha cho tôi đi, được không? Để cho tôi mặc quần áo vào ... Đừng trêu đùa tôi nữa ...”

“Em muốn đi đâu?” Thi Nam Sinh xấu xa quay mặt lại, dáng vẻ nghiêm túc thương lượng với cô, “Ừm ... Dáng vẻ này của em không thích hợp đi đến chỗ đông người. Hay là chúng ta đi xem triển lãm xe hơi?”

“Phải thế nào anh mới chịu tha cho tôi?” Thiên Tình đỏ mặt, thái độ cũng mềm xuống, “Tôi đâu hàng, được chưa? Tôi nhận thua ...”

“Nhận thua?” Anh nhìn cô tốc độ lái xe cũng chậm lại.

“Đúng vậy. Tôi nhận thua ...” Thiên Tình lập tức bổ sung, “Tôi xin lỗi, tất cả là lỗi của tôi, tôi không nên nói những lời tự cho mình là đúng đó ...”

Hài lòng với thái độ nhận sai của cô, Thi Nam Sinh đột nhiên cho dừng xe lại, “Chỉ nói bằng miệng, không có thành ý.”

“Vậy anh muốn thế nào đây?”

“Lại đây cho tôi hôn em một cái.” Anh nghiêng người sang, ra lệnh.

Hả...? Vừa rồi hôn còn chưa đủ sao? Vẻ mặt Thiên Tình vô cùng đau khổ.

“Không muốn? Vậy tôi cũng không muốn lãng phí thời gian nữa ...” Thi Nam Sinh quay người tính vận chia khóa xe.

“Đừng! Tôi đồng ý ...” Thiên Tình vội vàng nhích qua ghế tài xế.

Nhưng rốt cuộc anh ta muốn hôn ở đâu?

Còn chưa biết nên làm thế nào, cả người cô đã bị Thi Nam Sinh ôm sang, cơ thể bị đặt lên tay lái.

“A ... Đừng ...” Thiên Tình ngồi trên đó, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lúc này nếu có người đi qua nhìn thấy, cô thật sự chỉ muốn chôn sống mình.

“Em yên tâm, đây là đường mòn, rất ít khi có người qua đây.” Thi Nam Sinh trấn an cô, “Tiểu yêu tinh, thả lỏng người một chút, nếu không người chịu khổ chính là em đó ...”

Anh bỗng nhiên cời chiếc cà vạt đang buộc hai tay cô, đặt hai tay cô vòng ra tay lái phía sau, vỗ vỗ hai bên tay lái, ý bảo cô, “Nắm lấy!”

Thiên Tình không nghe lời anh, hai tay vừa được giải phóng liền định chạy trốn.

Nhưng nào có chuyện anh để cô thoát?

Bàn tay lập tức giữ lấy hai bên mắt cá chân của cô, tách hai chân cô ra giờ cao đặt lên hai bên vai anh.

Sau đó ...

Cô hít sâu một tiếng, thấy anh cúi đầu, một lần nữa ngậm lấy cánh hoa của cô.

“Ừm ...” Thân thể mềm nhũn, cô vội vàng vịn chặt tay lái mới giữ mình không bị ngã xuống.

Không biết bị trêu chọc bao lâu, cả người cô như bị hòa tan, không chút sức lực trên tay lái.

Lúc Thi Nam Sinh ôm cô đặt lên đùi mình, cô đã không còn ý thức quẩn chặt lấy cổ anh.

“Có muốn tôi không? Nói?” Anh cố chấp hỏi.

“Có ...” Thiên Tình liên tục gật đầu, đôi môi đỏ mọng giống như đóa hoa nở rộ.

“Đến bây giờ mới chịu nói, đúng là cứng đầu thật.”

Thi Nam Sinh đau đớn rên lên một tiếng, nâng cặp mông trắng mịn của cô lên, rồi sau đó cầm lấy vật to lớn của mình hung hăng cho hết vào.

“A ... Nhẹ một chút ...” Thiên Tình không kịp thích ứng, cảm giác kích thích quá mạnh khiến cô muốn ngất xỉu.

Nhưng Thi Nam Sinh đòi nào chịu tha cho cô? Ôm chặt cô, lên lên xuống xuống, lúc sâu, lúc nông ...

Điện thoại di động của Thiên Tình đúng lúc này chợt vang lên.

Thiên Tình hơi mở mắt, đưa tay sờ soạng tìm di động, vừa nhìn thấy tên người nhấp nháy trên màn hình điện thoại thì lập tức chốt dạ mặt mũi đỏ bừng.

Thi Nam Sinh cũng nhìn thấy, “Tiểu yêu tinh, điện thoại của mẹ tôi mà cũng không nhận?”

“Tôi ... tôi không dám ...” Cô cắn môi.

“Ngoan, nhận đi, mẹ tôi liên lạc không được với em, sẽ rất lo lắng.” Thi Nam Sinh nhẹ giọng dỗ dành cô, kiên nhẫn dừng lại mọi động tác.

Sấn sóc như vậy chỉ vì muốn cô nhận cuộc điện thoại này. Thiên Tình hơi nghi ngờ nhìn anh. Không sao tin được anh tốt bụng như thế.

Nhưng chuông điện thoại liên tục kêu vang, cô không thể không nhận.

Đề phòng liếc nhìn anh một cái, mới bấm nút nhận điện thoại.

“Bà Thi ... Ôi ...”

Thi Nam Sinh vốn đang ngồi im bất động lại bỗng nhiên nâng mông cô lên, sau đó buông xuống ghế xe chật hẹp, tạo ra những tiếng va chạm mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Cảnh tượng tuyệt đẹp

Thiên Tình kinh hoàng vội vàng che điện thoại lại, sau đó nghe tiếng bà Thít ruyền đến, "Thiên Tình, sao thế?"

Thiên Tình trừng mắt nhìn Thi Nam Sinh, ý bảo anh mau dừng lại.

Anh gian manh cười nhưng không hề có ý muốn ngừng lại.

Thiên Tình thở nhẹ ra một hơi, mới nói: “Con không sao ạ.... Bác Thi, bác.... bác tìm con có việc sao?”

Anh không cưỡng nhiệt đoạt lấy cô nữa, nhưng bàn tay thì không ngừng lướt qua lướt lại trên người cô, khiến toàn thân cô tê dại. Thiên Tình như sắp không thở nổi nữa.

"Tan làm lâu quá rồi mà con và A Sinh đều chưa về nhà, lo lắng cho con nên mới gọi điện hỏi thăm." Bà Thi lên tiếng nói.

“Con gần về đến nhà rồi...” Thiên Tình cố gắng ổn định hơi thở, nhưng vẫn nhìn không được mà run rẩy.

Một tay cầm điện thoại, một tay bắt lấy bàn tay không yên của anh, còn bị anh bắt ngược lại, rút cũng không rút ra được.

"Thiên Tình, hình như con có gì đó khác thường, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Con đừng làm bác sợ." Bên kia, bà Thi sốt ruột hỏi.

Đầu Thiên Tình vã đầy mồ hôi, chốt dạ không biết nên giải thích thế nào thì điện thoại di động đã bị Thi Nam Sinh giật lấy.

"Mẹ."

"Con trai? Hai đứa đang ở cùng nhau à?"

Thi Nam Sinh cười nhìn Thiên Tình, bàn tay còn lại cũng không ngoan ngoãn đi xuống dưới hai chân cô, nhàn nhạt mở miệng: “Vâng, mẹ có chuyện gì không?”

Thiên Tình nuốt rên thành tiếng, lại sợ bà Thi nghe được, đành phải cắn môi mình, không để cho tiếng rên kia phát ra.

"Còn chuyện gì nữa? Muốn hỏi xem các con có về ăn cơm không?"

"Dạ." Thi Nam Sinh nhìn đáng vẻ khó chịu nhẫn nhịn của Thiên Tình, càng gian manh ra sức trêu chọc cô.

Đồng thời vẫn kéo dài thời gian, nói chuyện tào lao với mẹ mình ở bên kia, "Chắc phải một tiếng nữa tụi con mới về đến nhà. Mẹ để phần cơm cho bọn con."

Một tiếng nữa? Anh ta rút cuộc còn muốn làm gì mình nữa? Thiên Tình quả thật muốn khóc.

Bà Thi cũng cảm thấy kỳ quái, "Sao một tiếng nữa mới về? Tan làm lâu rồi mà."

"Mẹ, đương nhiên là có chuyện rất quan trọng. Thôi nhé, không nói với mẹ nữa, tối có thời gian nói chuyện tiếp."

Cuối cùng anh cũng chịu cúp điện thoại. Thiên Tình cắn môi mình đến trắng bệch, anh bỗng va mạnh vào cô một cái, mở miệng dỗ dành cô: "Bây giờ có thể kêu lớn tiếng được rồi, không ai nghe được đâu...."

"Đồ xấu xa.... Uính....Lỡ như bác Thi nghe được...." Cô nặng nề thở dốc.

Anh rút tay mình ra, lại đưa ngón giữa vào. Một ngón còn chưa đủ, lại đưa cả ngón trỏ vào nữa. Ngón cái cũng vờ vờ cánh hoa ẩm ướt bên ngoài.

"Nghe được thì nghe.... Vừa hay để mẹ tôi biết được người vợ tốt trong mắt bà lúc này đang có dáng vẻ như thế nào.... Không phải là càng tốt sao?"

"Anh..." Thiên Tình tức giận nắm tay đấm anh, "Sao anh lại xấu xa như vậy chứ? Lúc nào cũng bắt nạt tôi.... Anh không muốn kết hôn với tôi... Tôi cũng không muốn lấy anh.... Tại sao khi tôi nói muốn rời đi, anh lại hành hạ tôi như vậy?"

Được lắm, lại quay trở về đề tài này.

Hai ngón tay của Thi Nam Sinh bị ngâm ướt đầm, anh cố tình quấy lên tạo ra tiếng nước nhóc nhách.

Tức giận trong lòng càng tăng, nghiêng răng nhìn cô, "Cảnh Thiên Tình, trước khi tôi hết hứng thú với thân thể em, em đừng nghĩ đến chuyện rời đi. Nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho em..."

"Nếu như anh muốn thỏa mãn dục vọng của mình, cô Bạch....không phải mới là đối tượng tốt hơn sao?" Mắt Thiên Tình ngập nước nhìn anh, "Hôm nay, hai người.... hai người cũng đã làm thế rồi, đúng không?"

"Sao? Em có ở đó à?"

"Tôi.... Không có." Cô chột dạ xoay mặt đi.

Thi Nam Sinh cho hai ngón tay ra vài phân, rồi bắt ngờ chọc vào lại.

Nghe tiếng cô thở dốc liên hồi, anh mới mở miệng: "Tiểu yêu tinh, tốt nhất đừng để ý đến chuyện của tôi, chỉ cần làm tốt chuyện của em là được rồi... Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều phải thỏa mãn tôi."

"Tôi không phải là công cụ tình dục cho anh phát tiết!" Cô phản bác.

Anh hừ một tiếng, "Không phải ư? Vậy em là cái gì?"

Thì ra trong mắt anh cô là như vậy!

Thiên Tình đỏ mắt, cảm thấy trong ngực vô cùng khó chịu. Cô thật sự muốn khóc....Muốn đẩy người anh ra, nhưng cả người lại hoàn toàn không có chút sức lực nào, chỉ có thể như con rối ngồi đó, mặc anh trêu chọc.

Anh nín thở, "Nhìn này! Em thực sự rất yêu thích tôi làm vậy với em mà, xem xem, nước chảy ướt hết cả xe tôi rồi...."

"Anh đừng nói nữa!" Thiên Tình nói như năn nỉ.

Anh kêu rên một tiếng, ngón tay lại đâm sâu vào trong cơ thể cô, khàn giọng mở miệng: "Tiểu yêu tinh, thân thể này của em đã đủ khiến tôi chết lên chết xuống rồi, tôi còn hơi sức đâu mà đi tìm người phụ nữ khác nữa?"

Điều này nói ra cũng thật kì lạ. Dù rằng Bạch Thiên Thiên có không mặc gì kêu gọi đứng trước mặt anh, anh cũng không có chút ham muốn nào. Vậy mà....

Tiểu yêu tinh này, cho dù có quần áo chỉnh tề, anh lúc nào cũng nghĩ tới chuyện muốn 'ăn cô', muốn cô phục vụ anh, muốn nghe cô khóc lóc cầu xin tha cho.

Tóm lại, anh cảm thấy mỗi khi bắt nạt cô đều có cảm giác vô cùng vui vẻ....

Thiên Tình mở to mắt, không tin nhìn anh, "Anh muốn nói là, hôm nay hai người... không làm gì sao?"

Nhưng rõ ràng là cô Bạch đã còi hết....

"Đây không phải là vấn đề bây giờ em nên quan tâm. Chúng ta nên đổi tư thế" Anh xoay thân người cô dễ như trở bàn tay vậy.

Ngón tay trong cơ thể cô cũng xoay một vòng, nhưng không hề bị trượt ra ngoài.

“ Nằm sắp trên tay lái đi, tiểu yêu tinh ... ” Anh dụ dỗ cô.

Thiên Tinh đã mơ mơ màng màng, chỉ có thể nghe lệnh hành động.

Cô bị anh nâng lên cao, phải ngả người về phía trước, cả người nằm gục trên tay lái với tư thế vô cùng xấu hổ.

Mông trắng nhô lên thật cao, vừa khít rơi vào tầm mắt Thi Nam Sinh.

Ngón tay Thi Nam Sinh vẫn càn quấy bên trong, còn có thể cảm nhận được cô vì vui sướng mà kẹp chặt lại.

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn buông xuống mỗi lúc càng sâu, đèn đường cũng dần được bật lên, ánh sáng mông lung chiếu vào trong xe. Thi Nam Sinh thấy rất rõ cảnh tượng trước mắt này vô cùng tuyệt đẹp.

Thậm chí, khi cô thả lỏng cả người, nước nhón chảy từ trong miệng ra, anh cũng đều nhìn thấy rất rõ.

“ Chết thật! ” Cảnh tượng này quả thật như muốn thiêu cháy cả người anh.

Thật sự rất đẹp! ... Rất đẹp

Thử hỏi có người đàn ông nào nhìn thấy cảnh này không muốn bắt nạt cô đây?

Thi Nam Sinh cắn răng đâm vào sâu hơn, cũng mãnh liệt hơn nữa.

“ Ừm ... Tiểu yêu tinh, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi sẽ chết trong tay em mất thôi ... Ừm ... ”

.....

Hoàng hôn dần buông xuống. Nhiệt độ trong xe càng lúc càng cao.

Tất cả đều bùng cháy lên trong xe. Kể cả lý trí của cô, cả ý định rời đi của cô. Cô cũng không dám nói những lời kia nữa.

Về đến nhà, sau khi Thiên Tinh tắm rửa xong nằm trên giường, trong đầu vẫn còn hiện lên những hình ảnh trong xe khi nãy, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cằm gối trằm lên đầu, bỗng nhớ lại câu nói kia của Thi Nam Sinh.

Chẳng lẽ ... Anh và Bạch Thiên Thiên thật sự không xảy ra chuyện gì sao? Nhưng cô làm sao biết chứ?

Bạch Thiên Thiên đã coi hết ra như vậy rồi, lý nào lại không xảy ra chuyện gì?

Huống chi, dáng người cô ấy lại đẹp như vậy, chỉ cần là đàn ông thì không ai có thể kiềm chế được.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Thiên Tinh buồn bực, khó chịu vô cùng.

Rốt cuộc người đàn ông kia nghĩ gì? Cô không nên nghĩ nhiều như vậy, nhưng tại sao cô muốn rời đi, anh lại không chịu buông tay?

Suốt đêm, Thiên Tinh đều nằm đó trằn trọc mãi vấn đề này, đến tận lúc muộn mới ngủ thiếp đi.

... ..

Thi Nam Sinh cầm ly rượu vang lên nhấp một hớp.

Trong tay đang cầm là ‘ Thiên Sứ Chi Dục ’ mua cho cô nhóc kia.

Ánh mắt anh thoáng trầm xuống, cuối cùng đứng dậy mở cửa phòng ra, đi tới phòng cô.

Cô không khóa cửa phòng, lúc Thi Nam Sinh đi vào cô đã ngủ rồi.

Trong căn phòng tối đen như mực, chỉ vang lên tiếng thờ đều đều của cô.

Thi Nam Sinh ngồi xuống mép giường, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, anh nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, trái tim chợt đập loạn nhịp.

Thiên Tinh ngủ rất say, dáng vẻ say ngủ này của cô thật giống một đứa trẻ ngây thơ và thuần khiết.

Cảnh Thiên Tinh ...

Em rốt cuộc là người thế nào?

Đứa nhỏ trong bụng em rốt cuộc có phải là của tôi không?

Nhưng lần nào anh cũng dùng bao an toàn đến cả giọt nước cũng không lọt cơ mà. Cau mày, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Anh đem ‘ Thiên Sứ Chi Dực ’ đặt lên đầu giường, rồi sau đó cúi đầu thì thầm vào tai cô: “ Cái này là tôi đánh dấu em. Tiểu yêu tinh, về sau còn dám nhắc tới hai chữ ‘ rời đi ’ thì em hãy liệu hồn đấy...” ”

Hả?

Ai đang nói bên tai cô vậy? Lời thì thầm thì mà ngang ngược như vậy.

Thiên Tinh nhú nhú lông mày, nhưng vẫn không tỉnh. Chỉ là gợn tay hươu hươu.

Thi Nam Sinh vội lui lại tránh được ma chướng của cô, hơi buồn cười nhìn đáng vẻ ngốc nghếch này của cô.

Thật lâu sau ... Mới đứng thẳng người lên đi ra khỏi phòng.

Vừa ra tới cửa phòng liền bắt gặp bà Thi đang mặc áo ngủ đứng ở bên ngoài.

“ Muốn thế này rồi con còn vào phòng Thiên Tinh làm gì? Nhìn trộm hả? ”

“ Nhìn trộm? Con có thể nhìn trộm gì được chứ? ” Thi Nam Sinh mạnh miệng, sau đó ôm vai của mẹ mình, “ Mẹ, mẹ mau đi ngủ, đã muộn lắm rồi. ”

Bà Thi liếc con trai, “ Hôm nay con và Thiên Thiên đã xảy ra chuyện gì? ”

“ Sao mẹ lại biết? Cảnh Thiên Tinh mật báo? ” Anh cau mày.

“ Chuyện vậy mà cũng được coi là bí mật sao? Trần Lâm đã sớm nói với mẹ rồi. Sao con có thể làm chuyện như vậy? Đã vậy còn để Thiên Tinh nhìn thấy? Con làm như vậy không phải là muốn trêu tức con bé sao? ”

“ Mẹ, con và Bạch Thiên Thiên thật sự không phải như mọi người nghĩ đâu. Là tự cô ta cởi quần áo ra đó chứ, nhưng con đã từ chối cô ta! Con không có chút cảm giác nào với cô ta! Con không có chút cảm giác nào với cô ta, cho nên giữa con và cô ta không xảy ra chuyện gì hết! ” Thi Nam Sinh giải thích.

“ Thật sao? ” Bà Thi hoài nghi nhìn con trai.

“ Con trai của mẹ đã nói dối mẹ khi nào chưa? ” Về mặt Thi Nam Sinh rất bất đắc dĩ.

Bà Thi lúc này mới thật sự tin tưởng lời của con, cười trêu chọc, “ Cho nên, hôm nay lúc mẹ gọi điện thoại cho Thiên Tinh, con đã không đợi được muốn ăn Thiên Tinh luôn có phải không? Mẹ cảnh cáo con ... Làm gì cũng cẩn thận cho mẹ, nhờ làm đứa nhỏ bị thương ... ”

“ Được rồi, được rồi! ” Thi Nam Sinh đầu đầy mồ hôi lạnh, “ Mẹ, nếu mẹ đã biết rồi còn gọi điện thoại đến phá bộn con. ”

“ Sau cuộc điện thoại đó mẹ mới nghĩ ra. Có điều, mẹ cảnh cáo con ... con còn dám đưa Thiên Tinh đến bệnh viện nữa, con không xong với mẹ đâu. ”

Thi Nam Sinh bất đắc dĩ, “ Con sẽ chú ý ... ”

Tiếng hai mẹ con nhỏ dần rồi mất hẳn bên ngoài cửa.

Thiên Tinh đã tỉnh lại ngay lúc Thi Nam Sinh rời đi, cho nên vừa rồi cô đã nghe hết được những lời hai mẹ con anh nói.

Cô cảm thấy vừa xấu hổ vừa vui mừng, nhẹ nhàng nâng ‘ Thiên Sứ Chi Dực ’ lên ôm vào trong ngực.

Thì ra ... Giữa anh và Bạch Thiên Thiên không có gì cả ...

Cả đêm, Thiên Tinh mang theo tin tức tốt đẹp này chìm vào giấc ngủ.

Lúc Thiên Tinh nhận được điện thoại của Mộ Trầm Âm đã là hai ngày sau.

Anh mời cô tới thứ bảy đến dự sinh nhật anh. Thiên Tinh cả ngày đi làm đều nghĩ đến chuyện nên tặng quà sinh nhật gì cho anh.

Đứng ở trong phòng uống nước, cô liền gọi cho Tư Noãn hỏi ý kiến.

“ Tặng cà vạt? ” Tư Noãn nghĩ kế.

“Nhưng người ta thường nói tặng cả vật là mang ý nghĩa muốn trói buộc trái tim đối phương lại.” Thiên Tinh cảm thấy cái này không được.

“Đồng hồ đeo tay?”

Thiên Tinh cười, “Đồng hồ anh ấy đeo đều trên mười vạn một cái, mình có bán thân cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.”

“Cũng đúng. Người như anh ta chẳng thiếu gì cả, cậu có tặng cái gì cũng không đặc biệt. Cậu cứ chờ xem, lần này sinh nhật người tặng xe tặng nhà không ít đâu.”

“Mình không muốn so sánh với họ, mình chỉ muốn biểu đạt tâm ý của mình thôi. Dù sao anh ấy cũng là ân nhân cứu mạng mình.”

Tư Noãn suy nghĩ một chút, lại cho cô ý kiến, “Thế này đi, nếu chỉ là muốn biểu đạt tâm ý, sau khi cậu tan ca thì đến cửa hàng bánh ngọt mình đang làm, tự làm một cái bánh sinh nhật cho anh ta, như vậy thì còn gì ý nghĩa hơn nữa.”

“Chủ ý này không tệ!” Thiên Tinh cuối cùng đồng ý, giải quyết xong chuyện quà tặng, bản thân cũng thở phào một hơi, “Vây một lát nữa cậu dạy mình làm nhé.”

“Dĩ nhiên. Bảo đảm nhất định sẽ giúp cậu làm một chiếc bánh thật đẹp.”

Sau khi cúp điện thoại, vừa quay đầu lại, liền thấy một dáng người cao lớn sau lưng mình.

Cô sững sốt một lúc mới nói: “Thì tổng, anh cũng tới đây sao? Muốn uống trà gọi một tiếng là được rồi.”

Thi Nam Sinh tự rót cho mình cốc coffee, liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Ra ngoài hóng mát một chút. Em nói chuyện điện thoại với ai đấy, mà sao phải trốn đến phòng uống nước để nói?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Xem vở kịch hay

Thi Nam Sinh tự rót cà phê cho mình, liếc mắt nhìn cô nhàn nhạt nói: “Ra ngoài hóng mát một chút. Em nói chuyện điện thoại với ai, mà sao phải trốn đến phòng uống nước để nói?”

“Bạn tôi.” Thiên Tinh trả lời, “Anh cũng từng gặp rồi.”

“Ồ.” Hai người chỉ là thuận miệng trò chuyện.

“Có chuyện này....Chiều nay tôi không về nhà cùng với anh được.”

Thi Nam Sinh quay mặt lại, liếc cô một cái, “Làm gì?”

“Bạn tôi tổ chức sinh nhật, mời tôi tới dự tiệc. Vì vậy, chắc sẽ rất muộn mới về nhà.” Thiên Tinh theo phản ứng tự nhiên mà che giấu chuyện tới dự sinh nhật Mộ Trầm Âm.

Dường như anh rất nhạy cảm với Trầm Âm. Lần nào nói đến Trầm Âm cũng khiến anh tức giận. Có lẽ, anh không thích mình có quan hệ gì với bạn bè của anh.

“Ừ, vừa hay tối nay tôi cũng có chút chuyện, không thể về nhà sớm được.”

Thi Nam Sinh không chú ý tới sự chột dạ của Thiên Tinh, chỉ nhìn cô nói, “Không được uống rượu đó!”

“Vâng, tôi biết rồi.” Thiên Tinh cười đồng ý.

Thi Nam Sinh đi ra ngoài trước, Thiên Tinh nhìn theo tấm lưng anh mà cười ngô nghê. Trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào....

.....

“Cảnh Thiên Tinh, cô mang những thứ này xuống dưới lầu đưa cho quản lý hạng mục đi.” Vương Chính Cương gọi Thiên Tinh, đặt một xấp tài liệu to đùng tới trước mặt Thiên Tinh.

Thiên Tinh ôm xấp tài liệu lên đi ra chỗ thang máy.

Xấp tài liệu nặng chịch, ít nhất cũng mấy chục cân, xếp chồng lên nhau cao ngệu che khuất cả gương mặt cô.

“Vương Chính Cương thật đúng là người hẹp hòi, chuyên đi bắt nạt người mới!”

"Đúng đó! Nếu không phải có chút thực lực, chỉ sợ sớm đã bị đá văng khỏi nơi này rồi!"

Các đồng nghiệp bàn tán xôn xao, nhưng chẳng có ai đến giúp Thiên Tình cả.

Cô thực cũng mong có người đến giúp đỡ mình, nhưng đây là bổn phận trong công việc của cô, hơn nữa những công việc vất vả hơn cô cũng đã từng làm, cho nên thế này cũng không coi là gì.

Cô đặt tài liệu xuống đất, nhân thang máy đi xuống.

Tới bộ phận hạng mục, họ lại giao cho cô một xấp tài liệu lớn ôm vè, lúc ôm trở về, sắc mặt cô đã tái nhợt, không thở nổi.

Vừa đúng lúc này Thi Nam Sinh đang đi tới. Tuy khuôn mặt đã bị chồng tài liệu vừa to vừa cao kia che lại, nhưng dáng người kia anh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra là Cảnh Thiên Tình.

Khốn thật! Có thấy phụ nữ có thai nào lại mang vác nặng như thế kia chứ?

"Cảnh Thiên Tình, mau đặt chồng tài liệu trên tay xuống cho tôi!" Hai hàng lông mày của anh như muốn dính lại vào nhau.

Hả?

Thiên Tình nghiêng mặt, nhìn về phía tiếng nói của Thi Nam Sinh. Thấy sắc mặt anh vô cùng khó coi.

"Đặt tài liệu xuống! Tôi phòng làm việc của tôi!"

"Đợi chút...Quản lý Vương nói...." Cô thở gấp nói, định ôm tài liệu đi vào phòng làm việc của Vương Chính Cương.

"Đề xuống đây! Nói Vương Chính Cương tự tới lấy!" Thi Nam Sinh gõ gõ lên mặt bàn.

Thiên Tình kỳ quái nhìn anh, thấy sắc mặt anh không tốt lắm, liền ngoan ngoãn đặt chồng tài liệu trên tay xuống.

"Theo tôi vào đây, tôi có chuyện tìm cô." Thi Nam Sinh ra lệnh cho cô.

"Vâng." Thiên Tình để chồng tài liệu xuống rồi thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực, ổn định lại nhịp thở mới đi vào theo Thi Nam Sinh.

.....

Sau cánh cửa bị đóng lại. Căn phòng làm việc rộng như vậy mà chỉ có Thi Nam Sinh và cô.

"Thì tổng, có chuyện gì cần tôi làm sao?" Thiên Tình hỏi.

Mặt Thi Nam Sinh đen lại, kéo cô đến chỗ ghế sofa ấn cô ngồi xuống.

Cô kinh ngạc giương mắt nhìn, sau đó bị anh tức giận giữ chặt cằm để mặt cô đối diện với mình, "Cái đồ ngu ngốc này, rốt cuộc cô có biết mình là phụ nữ đang mang thai không đấy?"

“Tôi đương nhiên biết.” Thiên Tình gật đầu. Anh đang tức giận sao?

"Biết sao cô còn mang cả chồng tài liệu nặng như vậy?" Thi Nam Sinh tức giận trừng cô.

"Đây là việc quản lý Vương bảo tôi làm." Thiên Tình rất uất ức.

Thi Nam Sinh điểm tay lên trán cô, "Cô có phải đồ ngốc không vậy hả? Chồng tài liệu đó, đến cả đàn ông mang cũng còn phải cố hết sức, thân con gái như cô, lại còn đang mang thai nữa, miệng đâu không biết từ chối hay sao?"

Thiên Tình mím môi nói: "Nhưng đây là việc tôi phải làm, tôi từ chối thế nào được?"

"Vương Chính Cương luôn thích bắt nạt người mới lại còn ngu ngốc như cô đó!"

"Nhưng đó không phải là người được anh coi trọng sao? Tuy anh ta không mấy thân thiện với nhân viên, còn luôn bắt nạt người mới. Mặc dù vì để hoàn thành công việc nhiệm vụ có thể sẽ đuổi việc người mới, anh cũng vẫn ủy thác những công việc quan trọng cho anh ta đấy thôi?"

Thiên Tình nghĩ đến chuyện lần trước lại cảm thấy tức giận không thôi, ngẩng mặt đối co với anh.

"Xem ra cô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện này đúng không?"

"Đúng là có một chút." Thiên Tình thành thật nói. Lại chành chành cái miệng nói trong họng. "Anh và anh ta cũng như nhau thôi!" Đều thích ức hiếp cô, cũng chẳng bao giờ biết thương tiếc cho nhân viên! Đúng là cá mè một lứa!

"Cô vừa nói gì?" Mặt Thi Nam Sinh đen lại.

"Không nói gì cả."

"Cô nói tôi giống hần ta? Tôi giống cái hạng người đó á?" Thi Nam Sinh giận đến đưa hết lên hai tay nắm chặt cằm Thiên Tình, tức tối nhìn cô chăm chăm.

Đang tính dạy dỗ cho cô một trận thì lúc này cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

"Ai?" Thi Nam Sinh quay đầu lại hỏi.

"Tổng giám đốc, là tôi." Tiếng Trần Lâm vang lên bên ngoài cửa.

Thiên Tình liếc nhìn Thi Nam Sinh rồi vội vàng đứng dậy, đằng hoàng ngay ngắn đứng sang một bên.

Dáng vẻ cẩn trọng này của cô khiến Thi Nam Sinh cảm thấy buồn cười.

"Thì tổng, tôi xin phép ra ngoài." Cô nói xong cũng tính đi.

Thi Nam Sinh lại vươn tay tới nắm giữ cổ tay cô.

Trần Lâm vừa đúng lúc này đẩy cửa đi vào. Thiên Tình hoảng hồn mặt đỏ lựng vội vàng rút tay về.

Thiên Tình cúi đầu xuống, coi như chưa nhìn thấy gì hết.

"Thì tổng, hẳn đã xuất động rồi, bây giờ giải quyết sao ạ?"

"Xem ra, cuối cùng anh ta cũng không nén được tức giận rồi." Thi Nam Sinh từ trên ghế sofa đứng dậy, quay đầu lại nhìn Thiên Tình "Ngồi xuống."

"Hả?" Thiên Tình hoàn toàn không biết chuyện gì. Cái gì gọi là rần xuất động?

"Sẽ cho cô xem một vở kịch hay. Ngồi đi!" Thi Nam Sinh nói.

Thiên Tình hoài nghi ngồi xuống.

Thi Nam Sinh đi vòng qua trước bàn làm việc, lấy lại dáng vẻ nghiêm nghị, phân phó Trần Lâm, "Đi gọi Vương Chính Cương vào cho tôi."

"Dạ." Trần Lâm lập tức cúi đầu đi ra ngoài.

Thiên Tình ngạc nhiên nhìn Nam Sinh, nhưng Thi Nam Sinh đã cúi đầu mở laptop, như đang tìm kiếm tài liệu gì đó. Đôi mắt khẽ nheo lại kia xẹt qua tia sắc bén.

Thiên Tình cảm thấy dáng vẻ này của Thi Nam Sinh rất giống loài Báo hoang trên sa mạc, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công, chực chờ tóm họng kẻ thù.

Kẻ thù?

Vương Chính Cương là người được anh coi trọng như vậy, sao có thể là kẻ thù được?

Thiên Tình đang suy nghĩ thì cửa vang lên tiếng gõ.

Trần Lâm đẩy cửa vào, Vương Chính Cương đi ngay sau anh ta.

"Thì tổng, anh tìm tôi?" Anh ta vẫn tỏ ra rất bàng quan.

Thi Nam Sinh đứng dậy, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Vương Chính Cương. "Tôi vừa mới điều tra ra được tư liệu của hạng mục thiết kế mới nhất của công ty chúng ta bị tiết lộ ra ngoài. Hơn nữa, còn là cho công ty Liên thị, đối thủ lớn nhất của chúng ta. Cho nên bây giờ chúng ta cần phải làm lại bản thảo thiết kế mới, hạng mục lần này không thể để lộ."

"Sao lại xảy ra chuyện này được chứ?" Vương Chính Cương tỏ ra rất lo lắng.

Thiên Tình cũng kinh ngạc nhòm người dạy. Tài liệu mật của công ty bị nhân viên tiết lộ chính là chuyện bê bối. Hơn nữa hạng mục lần này còn vô cùng quan trọng!

“Tôi cũng muốn hỏi anh, sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Thi Nam Sinh nhìn xoáy vào Vương Chính Cường.

Rồi sau đó khoanh tay trước ngực nói, “Quản lý Vương, tài liệu đó là tôi tự tay giao cho anh, còn dặn dò rất cẩn thận anh phải giữ tài liệu cơ mật ấy cho tôi. Ngay cả Trần Lâm cũng chưa từng được biết, tôi thật sự rất muốn biết tại sao tài liệu ấy lại có thể truyền ra ngoài được.”

Bị ánh mắt sắc bén như chim bắn tới, Vương Chính Cường liền biến sắc mặt nhìn Thi Nam Sinh, “Thì tổng đang nghi ngờ tôi? Tôi làm việc ở công ty nhiều năm như vậy, công trạng, thành tích ra sao mọi người biết! Sao tôi có thể làm chuyện vô si bán đứng công ty như vậy được?”

Mặt Thiên Tình lộ vẻ lo lắng.

“Quản lý Vương, anh đừng vội kích động.” Người mở miệng nói là Trần Lâm.

“Tổng giám đốc hoài nghi cũng là có lý do. Tài liệu này là do tổng giám đốc trực tiếp đưa cho anh, cũng chỉ có hai người biết nội dung.”

Vương Chính Cường suy nghĩ một chút, “Không, còn có người nữa từng xem qua.”

Thi Nam Sinh cùng Trần Lâm liếc nhìn nhau, mới nhàn nhạt hỏi: “Còn có ai nhìn thấy nữa?”

“Trần Diễm Phân!” Vương Chính Cường gật đầu chắc chắn, “Hôm ấy tôi có khá nhiều việc nên đã nhờ Trần Diễm Phân photocopy giúp! Tổng giám đốc, nhất định là cô ta làm. Gia đình cô ta mới xảy ra chuyện, chồng cô ta đi đánh bạc thua rất nhiều tiền, nhất định là muốn nhân cơ hội này kiếm chút lợi nhuận từ Liên thị.”

Thi Nam Sinh khẽ liếc anh ta một cái, rồi lệnh cho Trần Lâm, “Gọi Trần Diễm Phân tới đây.”

“Không cần!” Trần Lâm còn chưa đi, Thiên Tình chợt lên tiếng.

Tất cả mọi người hoài nghi nhìn cô, cô chậm rãi đi trước mặt bọn họ, nhìn thẳng Thi Nam Sinh, “Hôm đó đáng lẽ người photocopy là chị Diễm Phân, nhưng chị ấy bận quá nên đã nhờ tôi.”

Chân mày Thi Nam Sinh nhíu lại, nhìn Thiên Tình không hề chớp mắt.

“Như vậy, nói cách khác, nội dung trong đó cô cũng đã đọc hết?” Anh hỏi.

Thiên Tình thành thực trả lời: “Lúc tôi sao chép quả thực có nhìn qua, nhưng khi phát hiện ra tài liệu cơ mật của công ty thì không dám xem tiếp nữa, sao chép xong liền cất tài liệu vào và nộp lại cho quản lý Vương.”

“Nhất định là cô ta! Thì tổng, nhất định là Cảnh Thiên Tình! Nghe nói hoàn cảnh gia đình cô ta không tốt, nhất định là do cô ta bán tin cho Liên thị!” Vương Chính Cường lại lập tức hô lên.

Thiên Tình không nhận được cau mày nhìn thẳng Thi Nam Sinh, “Tôi không làm!” Dáng vẻ kia như muốn nói, người không tin cô cũng không sao, chỉ cần anh tin cô là đủ.

Ánh mắt Thi Nam Sinh lạnh xuống, “Hai người đi lấy máy tính vào đây cho tôi! Quản lý Vương, cậu mang cả máy tính cá nhân và của công ty vào luôn.”

Vương Chính Cường không do dự, lập tức quay người đi.

Thiên Tình vẫn cố chấp nhìn Thi Nam Sinh, “Tôi không có làm!”

“Chỉ nói không được, phải điều tra rồi mới biết. Tôi sẽ không tùy tiện tin tưởng bất luận người nào, chỉ tin kết quả điều tra.” Thi Nam Sinh nghiêm nghị nhìn cô.

Thiên Tình nhìn anh trân trân, cuối cùng không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Thông báo cho bộ phận quản lý nhân sự, chuẩn bị luật sư khởi tố.”

Nghe được giọng điệu vô tình căn dặn Trần Lâm của Thi Nam Sinh ở phía sau, trong lòng Thiên Tình không biết là cảm xúc gì nữa.

Tại sao anh không chịu tin tưởng cô?

Anh cũng nghĩ như Vương Chính Cường, cho rằng cô liên hiệp với người ngoài đối phó anh sao?

Thiên Tình gấp laptop lại, rút ổ cắm điện ra.

Bên kia, Vương Chính Cường lệnh cho người khác đưa laptop của anh ta tới.

Các đồng nghiệp đều đồ xô lại.

“Thiên Tình, xảy ra chuyện gì?”

“Sao cả cô và quản lý Vương đều phải mang máy tính đi?”

“Nghe nói tài liệu cơ mật của công ty bị tiết lộ, có đúng không?”

“Tổng giám đốc đang nghi ngờ cô và quản lý Vương sao? Trời ơi, có thật là quản lý Vương làm không? Nếu có thể mượn cơ hội này đuổi anh ta đi thì thật là cảm ơn trời đất.”

Emily cũng đi qua nói với Thiên Tình: “Thật mong đúng là anh ta. Nếu như vậy, chúng ta cũng có thể cùng tố cáo mối thù lần trước bị anh ta lợi dụng rồi.”

Thiên Tình cười khỏ nhìn Emily, “Cô tin là tôi không tiết lộ chuyện công ty sao?”

“Dĩ nhiên!” Emily nhìn cô, “Dựa theo tâm lý con người mà nói, nếu như cô thật sự có làm chuyện đó, thì cô còn ngồi đây mà thanh thoi như vậy được sao? Cô đừng lo lắng, chỉ cần không phải cô làm, sau khi công ty tra xét sẽ trả lại trong sạch cho cô đúng không?”

“Tôi hiểu.” Nhưng tâm trạng vẫn rất tệ.

Tại sao đến Emily cũng tin tưởng mình, vậy mà Thi Nam Sinh lại không chịu tin?

Lúc cô và Vương Chính Cương bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc, thì Thi Nam Sinh đang đứng cạnh cửa sổ.

Anh khoanh tay nhìn hai người, “Mở máy tính lên! Trần Lâm, trong vòng một giờ điều tra tất cả hộp thư, QQ, MSN, mọi công cụ truyền tin.

“Vâng!” Trần Lâm mở máy tính của Thiên Tình lên trước.

Nhanh nhẹn điều tra hộp thư, trong đó không có bất kỳ hộp thư khả nghi nào.

“Tôi không có MSN, trợ lý Trần, anh chỉ cần kiểm tra QQ thôi.” Thiên Tình nhắc nhở.

Trần Lâm gật đầu, mở QQ lên.

Lịch sử nhắn tin của Thiên Tình rất ít, cả ngày nay chỉ liên lạc duy nhất một người.

“Thiên Tình!” Thậm chí hai mươi phút trước còn liên lạc.

Sắc mặt Thi Nam Sinh lập tức lạnh đi.

“Cô Cảnh, có thể mở lịch sử trò chuyện của cô và người này lên không?” Trần Lâm hỏi.

“Người này là bạn của tôi.” Thiên Tình giải thích.

“Nhưng theo quy định...”

“Không cần kiểm tra nữa!” Thi Nam Sinh lên tiếng ngắt lời Trần Lâm.

Giọng nói lạnh lẽo, ánh mắt càn tựa khối băng quét qua Thiên Tình, “Người này tôi biết. Đổi máy tính đi!”

“Vâng!” Trần Lâm không dám chậm trễ.

Thiên Tình cảm thấy ánh mắt của Thi Nam Sinh vô cùng dọa người.

Cô vội vàng tiến lên một bước, gấp máy tính của mình lại rồi mang về.

Dáng vẻ vội vàng này của cô lọt vào mắt Thi Nam Sinh thật vô cùng chướng mắt.

Người đàn bà này giỏi lắm! Trong giờ làm việc vậy mà còn dám lén lút trò chuyện với Mộ Trầm Âm!

“Tổng giám đốc, trong MSN của quản lý Vương tìm thấy bằng chứng tài liệu cơ mật được gửi đi.”

Tiếng nói của Trần Lâm bất chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Thi Nam Sinh.

Ánh mắt của Thiên Tình cũng chuyển sang đó.

“Không, không thể nào!” Vương Chính Cương cũng giật mình, dáng vẻ không thể tin được, vội ôm lấy máy tính của riêng mình.

Thấy MSN đã bị xóa lại được khôi phục, anh ta có chút sững sờ.

Sau đó bình tĩnh lại vội vàng giải thích: “Nhất định là có người hãm hại tôi! Tôi không bao giờ làm những chuyện như vậy! Đúng rồi, là Cảnh Thiên Tình! Nhất định là cô ta đã vào phòng làm việc của tôi, động vào máy vi tính của tôi, gửi tài liệu này đi! Nhất định là cô ta!”

“Quản lý Vương, anh ngâm máu phun người.”

Thiên Tình nhìn anh ta, nhú chặt hai hàng lông mày nói “Hôm nay tôi chỉ vào phòng làm việc của anh có một lần, chính là lúc anh lệnh cho tôi đem giao xấp tài liệu kia. Lúc ấy anh cũng đang ở trong phòng làm việc, xin hỏi tôi vào máy tính của anh gửi tài liệu kia đi bằng cách nào? Hơn nữa tôi không hề biết mật mã máy tính và MSN của anh...”

“Tôi...” Vương Chính Cương cứng họng.

Thi Nam Sinh ngồi xuống bàn làm việc, bình tĩnh nhìn Vương Chính Cương.

“Quản lý Vương, tôi đã cho người cài virus vào máy tính của anh, cho nên một khi nếu anh gửi tài liệu này đi, sẽ bị virus chặn lại, thay đổi địa điểm gửi tới. Tài liệu này, anh không hề gửi tôi được cho Liên thị, mà là...”

Thi Nam Sinh xoay máy tính của mình, đặt trước mặt Vương Chính Cương, “Ồ chỗ tôi! Tuy anh đã xóa gốc đi nhưng nó được virus sao chép lại, chúng tôi muốn khôi phục nó chẳng có khó khăn chút nào?”

Vương Chính Cương giật giật môi muốn giải thích. Nhưng Thi Nam Sinh đã giơ tay lên chặn lời anh ta, lạnh lùng không chút nể tình nói, “Không cần giải thích. Tôi không chấp nhận bất kỳ lời giải thích nào. Có lời gì anh có thể nói trực tiếp với luật sư!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Em là do tôi bỏ tiền ra mua

Vương Chính Cương giật giật môi muốn giải thích. Nhưng Thi Nam Sinh đã giơ tay lên chặn lời anh ta, lạnh lùng không chút nể tình nói, “Không cần giải thích. Tôi không chấp nhận bất kỳ lời giải thích nào. Có lời gì anh có thể nói trực tiếp với luật sư!”

"Tổng giám đốc, xin hãy tha tôi một lần... Tôi không cố ý! Thi tổng!" Vương Chính Cương vội vàng đưa tay qua mặt bàn, bắt lấy tay Thi Nam Sinh.

Nhưng Thi Nam Sinh đã lạnh lùng gạt đi, đáng vẻ hoàn toàn không để tâm tới giao tình trước kia, cũng càng không để tâm đến người trước mặt này từng là cấp dưới đắc lực của mình.

"Muốn thỉnh cầu cái gì, anh có thể nói với quan tòa. Nói với tôi không có ích gì đâu!" Anh lạnh lùng gấp hai cái máy tính lại, sau đó mới khẽ giương mắt liếc nhìn anh ta một cái, "Đi ra ngoài đi! Người của đội bảo vệ đang chờ anh ở bên ngoài!"

"Thi tổng, cầu xin anh đừng khời tố tôi... Tôi bị ép buộc! Tôi bị ép buộc!"

"Bị ép buộc?" Về mặt Thi Nam Sinh càng thêm tàn nhẫn, đứng dậy, cao ngạo nhìn xuống Vương Chính Cương.

Ánh mắt kia lạnh lẽo, sắc bén giống như mũi chùy sắc nhọn đâm thẳng vào lòng người.

"Ai ép buộc anh? Người của Liên thị bắt cóc người nhà anh làm con tin ép anh làm? Hay là uy hiếp tính mạng anh?"

Thi Nam Sinh cười lạnh một tiếng, không đợi Vương Chính Cương đáp lại, liền tiếp tục nói.... "Phải nói là Liên thị dùng năm trăm vạn ép cậu! Là chính lòng tham không biết đủ của anh ép anh!"

Rất dễ nhận thấy là Thi Nam Sinh đã điều tra rất rõ ràng mới có màn kịch hôm nay.

Vương Chính Cương muốn nói giải thích nhiều hơn nữa, nhưng lúc này đã không thể nào mở lời được.

Thi Nam Sinh hừ một tiếng, "Cút ra ngoài cho tôi!"

Trần Lâm liền dẫn Vương Chính Cương đi ra ngoài.

Khoảnh khắc cửa được đóng lại, Thi Nam Sinh thở nhẹ ra một hơi ngồi xuống ghế dựa.

Trên thực tế, việc làm thanh lý nội bộ lần này đã được bí mật bố trí từ lâu, chỉ là chần chừ chưa dám ra tay.

Bởi vì Vương Chính Cương dường như không để lại bất kỳ dấu vết gì. Lần này khó khăn lắm mới cài virus vào máy tính, có vậy mới bắt được thóp của

anh ta.

Thiên Tình thấy đáng về tháo bỏ mọi đề phòng của anh cũng nhận ra được, màn kịch hay này anh đã chuẩn bị từ lâu.

Cô không nói gì, ôm máy tính của mình, "Thì tổng, nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép ra ngoài." Nói xong xoay người muốn đi.

Thì Nam Sinh lại đột nhiên giơ tay nắm chặt lấy tay cô.

Laptop ôm trong ngực, suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

Bàn tay còn lại của Thì Nam Sinh kịp thời bắt được, sau đó đặt đại nó lên bàn.

Thiên Tình thử giật tay lại, Thì Nam Sinh lại càng dùng sức kéo mạnh cô lại ngồi xuống đùi mình.

"Anh muốn làm gì?" Thiên Tình ngồi trên đùi anh hỏi.

Phía dưới là hai bắp chân rắn chắc của anh, cũng có thể cảm nhận được cơ bắp mạnh mẽ và đường cong quyến rũ của anh, khiến cô không khỏi ngượng đến mặt đỏ tới tận mang tai.

Cô đẩy lồng ngực anh ra, nhưng Thì Nam Sinh đã đặt một tay trên eo cô, ôm chặt giữ cô lại.

"Vội gì chứ? Sợ tôi ăn em sao?" Giọng điệu Thì Nam Sinh mang vẻ tỉnh quái, nhưng cũng rất lạnh, cứ thế mà áp sát tai Thiên Tình khiến cô không khỏi rùng mình.

"Đừng như vậy.... Đây là công ty, trợ lý Trần có thể đi vào bất cứ lúc nào..." Cô nghiêng mặt đi, muốn né tránh khí nóng anh phả lên.

"Em không cảm ơn tôi sao? Thủ hần gì với Vương Chính Cương tôi đã giúp em báo xong rồi!" Thì Nam Sinh giữ cằm cô nói.

"Chuyện này không được tính là báo thù cho tôi, anh chỉ là quét sạch mối trong công ty thôi!" Thiên Tình bĩu môi, "Hơn nữa, còn kéo tôi tới làm nèn."

"Em đúng là tiểu yêu tinh không có lương tâm, nếu không phải vì em, tôi cần gì phải vội vã lật tẩy Vương Chính Cương như vậy? Tôi vốn định giữ anh ta lại đối phó Liên thị."

Thì Nam Sinh cắn lên vành tai Thiên Tình.

Vành tai cô lập tức đỏ bừng lên.

Thiên Tình chớp chớp mi, "Anh nói dối, không tin anh đâu!"

"Thôi bỏ đi, chuyện đấu tranh trong công ty em cũng không nên biết quá nhiều."

Thì Nam Sinh không muốn nói với cô chủ đề này, lại đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai mắt nheo lại, ngón tay dài lại túm lấy cằm cô, để cô nhìn thẳng mình.

"Ngược lại, em cần cho tôi một lời giải thích!"

"Giải thích cái gì?" Thiên Tình không hiểu.

Ngón tay nắm cằm Thiên Tình của Thì Nam Sinh siết chặt hơn, ánh mắt tối hẳn đi, "Ai cho em cái quyền dùng QQ trong công ty để chat chit cá nhân, hơn nữa... Đáng giận hơn là còn nói với Trầm Âm? Tôi trả lương cho em để em tán tỉnh người đàn ông khác hả?" Giọng điệu chất vấn lạnh đến thấu xương.

Đáng về không cần biết đúng sai đã hỏi tội của anh khiến Thiên Tình có chút tức giận, "Tôi không có!" Cô tách cánh tay anh đang giữ chặt eo mình ra, định đứng dậy.

Thì Nam Sinh lại ấn cô ngồi xuống, "Không có? Chẳng lẽ em không chat QQ với cậu ta? Hay là hệ thống theo dõi của tôi có vấn đề rồi?"

"Chúng tôi không có chuyện gì cả! Chỉ là đúng lúc nhìn thấy trên QQ nên chỉ chào hỏi thôi! Anh vu khống..." Thiên Tình trách cứ anh.

"Thật sao? Vậy tại sao em lại vội vã đóng máy tính như vậy, chẳng lẽ không phải đang chột dạ, sợ tôi nhìn thấy cái gì?"

Thiên Tình quả thật cảm thấy không thể nói lý với anh được.

"Thì tổng, tôi không có lý do gì phải sợ anh nhìn thấy cả. Nếu như..." Cô mấp máy môi, ánh mắt trong suốt nhìn anh.

"Nếu như tôi và Trầm Âm thật sự có gì với nhau cũng không sợ bị anh nhìn thấy. Dù sao... giữa tôi và anh cũng không có quan hệ gì..."

Những lời cô nói là thật, nhưng lúc cô nói ra những lời này trong lòng lại vô cùng chua xót.

Lời này vừa thốt ra, không ngờ lại khiến cho Thi Nam Sinh giận tím mặt, “Cánh Thiên Tình, em cho rằng cánh của mình đã đủ cứng rồi đúng không?” Anh vươn tay cởi nút áo sơ mi của cô ra.

Thiên Tình hoảng hốt kêu lên một tiếng, bắt lấy tay anh. Thế nhưng anh chỉ dùng một tay đã bắt chéo cả hai tay cô ra sau lưng.

“Anh... Anh muốn làm gì?”

“Không phải em nói chúng ta không có quan hệ gì sao? Bây giờ tôi sẽ khiến em nhớ lại rốt cuộc chúng ta có quan hệ gì!”

Trong mắt Thi Nam Sinh đầy lửa giận, những lời nói ra dường như là nghiền răng nghiền lợi để nói.

Khi thật! Tại sao anh lại cảm thấy những lời người đàn bà này nói lại chứng tai đến vậy, khiến anh buồn bực chỉ muốn lập tức phát tiết tất cả ra cho hả dạ.

“Cánh Thiên Tình, em là do tôi bỏ tiền ra mua! Em đã quên chúng ta có quan hệ trai gái rồi sao? Thân thể em thích tôi trêu chọc em, thích tôi yêu em...” Anh ác ý ri vào tai cô.

Thiên Tình nghe mấy lời đó mà đỏ cả mặt, uốn éo người, không muốn nghe anh nói tiếp nữa, “Anh đừng nói nữa!”

Ngực chột lạnh, áo sơ mi bị anh cởi ra, cô há miệng hút hơi, những lời nói ngang ngược của Thi Nam Sinh lại vang lên bên tai cô, “Tiểu yêu tinh, nếu em dám xảy ra chuyện gì với Mộ Trầm Âm một lần nữa, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho em!”

“Tôi với anh ta không xảy ra chuyện gì cả, tại sao lần nào anh cũng không chịu tin tưởng tôi?” Cô vội vàng giải thích.

Tay Thi Nam Sinh đã vòng ra sau lưng cô, ‘bật’ một tiếng liền cởi áo ngực của cô ra.

Thiên Tình quần áo không chỉnh tề ngồi trên ngực anh, dáng vẻ thế này khiến cô vừa ngượng ngùng vừa lúng túng.

Bây giờ đang là ban ngày, mà cô không mảnh vải che thân như thế này, quả thật xấu hổ muốn chết đi.

Hon nữa...

Càng đáng giận hơn chính là, ánh mắt anh nhìn cô cứ như ngọn lửa nóng rực, giống như đang muốn nuốt sống cô vậy. Thiên Tình xấu hổ, theo bản năng uốn éo người muốn né ra.

Thi Nam Sinh rên lên một tiếng, giữ cô lại, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng lộn xộn!”

Cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng bên dưới của anh, thân thể Thiên Tình cứng đờ, không dám lộn xộn nữa.

Hai mắt ngấn nước đáng thương nhìn anh, giống như chú thỏ con bị người ta đùa bỡn.

Thi Nam Sinh ôm nghiêng người cô, chỉ cần cúi đầu, liền có thể thấy toàn bộ cảnh xuân tươi đẹp bên dưới.

Anh đưa một tay ra bao trọn vùng đồi mềm mại kia, cảm nhận được xúc cảm mềm mại, anh nhắm mắt lại, thoải mái rên lên một tiếng rồi mới khàn giọng nói: “Mặc kệ trước kia em và anh ta có chuyện gì, tôi đều không để tâm. Nhưng bây giờ... em chỉ được ngủ bên cạnh tôi, chỉ được để cho một mình tôi trêu chọc!” Dứt lời, tay càng tăng thêm lực.

“Ừm... Anh...” Thiên Tình cắn môi, nhìn anh lên án, “Anh thật ngang ngược!”

“Tôi ngang ngược như vậy đó! Ai bảo em chọc vào tôi trước!”

Thi Nam Sinh gạt hết đồng tài liệu trên bàn xuống, đặt Thiên Tình ngồi lên bàn.

Thiên Tình hơi nhắm mắt lại, đầu của anh đã cúi xuống vùi giữa hai bầu ngực trắng như tuyết của cô.

“Ừm... Tiểu yêu tinh... Nơi này của em càng ngày càng đầy đặn, càng ngày càng đẹp hơn...”

Anh há miệng ngậm lấy một bên, cũng không chịu buông tha cho bên kia, tay còn lại vuốt ve xoa nắn.

Dù loại trêu chọc khiến ai nhìn thấy cũng đủ mắc cỡ đỏ mặt.

Mặt Thiên Tình đỏ bừng, cả người từ trên xuống dưới cũng đều ửng hồng.

Cô cắn chặt môi, cảm thấy trước ngực vừa ướt vừa trơn, giống như có một luồng điện chạy dọc khắp thân thể cô vậy.

Thiên Tình cảm thấy mình như suýt ngã lộn đi, vội đưa tay chống phía sau mới có thể ngồi vững được.

“Tiểu yêu tinh, mới đó đã có mùi hương của sữa rồi...” Anh mút mạnh một cái, phát ra cả tiếng vang.

“Ừm... Anh nhẹ chút.” Thiên Tình kháng nghị.

Ánh mắt đã trở nên mơ màng, sợi tóc rối bù xõa xuống vai, rơi đúng trên đỉnh núi tuyết.

Thi Nam Sinh vẫn chưa được thỏa mãn chột ngắc đầu nhìn cô, thấy được dáng vẻ mê người này của cô, bàn tay chậm rãi đi từ mắt cá chân của cô di chuyển lên.

“A... Đừng... Đừng lại.” Thiên Tình run rẩy nói.

“Rốt cuộc là dừng lại, hay là đừng dừng lại?” Thi Nam Sinh bật cười, bàn tay trượt vào bên trong làn váy.

Anh lập tức tách hai chân cô ra, thân thể cao lớn sát lại, để cho hai chân cô quán lên hông mình.

“Đừng làm loạn... Đây là công ty đó.” Thiên Tình nhắc nhở anh.

“Nhưng chỗ này của em đã ướt rồi...” ngón tay Thi Nam Sinh chạm vào chiếc quần trong cực mỏng của cô.

Cách lớp quần lót viền ren, anh liên tục ấn vào nơi đó lúc mạnh lúc nhẹ.

Mặc dù cách một lớp vải, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng nơi nhạy cảm này đang nóng rực và căng lên.

Dịch nóng ẩm tiết ra ngoài càng lúc càng nhiều, thoáng chốc đã thấm ướt quần của cô, làm ướt luôn đầu ngón tay của anh.

“Đừng như vậy... Thi tiên sinh... Tôi muốn ra ngoài làm việc...” Thiên Tình cố vót vát lại chút lý trí cuối cùng.

“Bây giờ em cũng là đang làm việc.” Thi Nam Sinh không chịu buông tha cho cô, “Hơn nữa, chúng ta chơi trò kích thích hơn, được không?”

Kích thích? Cái gì kích thích?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chơi trò kích thích

"Bây giờ em cũng là đang làm việc." Thi Nam Sinh không chịu buông tha cho cô, "Hơn nữa, chúng ta chơi trò kích thích hơn, được không?"

Kích thích? Cái gì kích thích?

Thiên Tình hoảng hốt, hai mắt giương đầy sương mù kinh hoàng nhìn anh. Cô cắn môi, lắc đầu như giả vờ.

Tất nhiên, Thi Nam Sinh chẳng thêm để tâm đến sự kháng nghị của cô.

Giây phút tiếp theo đã bị anh bế bổng lên.

Toàn thân Thiên Tình mềm oặt nhũn ra, giống như đã bị tan chảy thành vũng nước, để mặc cho anh bế lên.

Anh bước từng bước bế cô đi đến hướng cửa sổ.

Thiên Tình kinh hoàng ôm cổ của anh, "Anh... Anh muốn làm gì?"

Cô không muốn đến gần cửa sổ! Mặc dù tòa nhà đối diện cách khá xa, nhưng cảm giác lo sợ này vẫn khiến cô vô cùng căng thẳng.

Thi Nam Sinh đã đặt cô xuống, chân vừa chạm sàn, cảm giác mát lạnh từ mũi chân truyền ngược lên.

Cô theo bản năng muốn chạy trốn, lại bị Thi Nam Sinh quay người nhanh tay bắt cô lại.

Kế tiếp....Cô bị anh lật người trở lại, sau đó anh đặt cô lên tấm cửa kính thủy tinh trống trơn không che đậy thứ gì.

Thiên Tình kinh hoàng thờ dốc, "Đừng như vậy.... Bên kia có người...."

Thi Nam Sinh phì cười, anh rất thích nhìn dáng vẻ hoảng sợ này của cô, trông cứ như một chú thỏ con vậy.

"Đúng đó. Nếu có người đặt ống nhòm thì coi như chúng ta tiêu đời rồi." Anh cố ý hù dọa cô, trên thực tế loại kính này bên ngoài không thể nhìn vào bên trong được.

Người phụ nữ của anh sao có thể để cho người khác nhìn được chứ?

"Vậy sao anh còn không chịu buông ra? Tôi không muốn ở đây...." Thiên Tình xấu hổ chết đi được.

Toàn bộ trước ngực đều bị đè lên tấm kính thủy tinh, cảm giác mát lạnh từ tấm kính truyền tới khiến toàn thân cô nổi đầy gai ốc.

Thi Nam Sinh không những không buông cô ra, ngược lại bàn tay còn luồn qua eo cô di chuyển lên vùng đồi đầy đặn.

Cô thật sự rất đẹp....

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu lên người hai người, làn da trắng mịn của cô dưới ánh mặt trời tựa như đang phát sáng.

Làn da mịn màng như lụa, vì dục vọng mà trở nên ửng hồng.

Dáng vẻ quyến rũ, hơi thở gấp gáp mê đủ để khiến cho tất cả đàn ông đều trở nên điên cuồng.

Tay Thiên Tình bị một tay anh giữ chặt giờ cao qua đỉnh đầu.

Cô thở hổn hển, vậy, rồi đến chiếc quần lót ren đều bị anh kéo xuống đầu gối. Phía dưới chột lạnh, cô hốt hoảng khép chặt hai chân lại.

"Đừng vậy mà...."

"Thật điên mất thôi...." Thi Nam Sinh nhỏ giọng nguyên rủa một câu, bàn tay chen vào giữa cặp đùi trắng mịn của cô, mạnh tay miết chặt nụ hoa đã ẩm ướt, "Chỉ cần mỗi lần nhìn thấy em... cái ham muốn chết tiệt kia đều hành hạ tôi... muốn ngừng cũng không ngừng được."

"Ừm... Đừng chạm vào chỗ đó.... Xin anh...." Thiên Tình năn nỉ.

Nụ hoa bị tay anh vẽ nắn đã trở nên đỏ hồng, khe khẽ run rẩy, nước bọt chảy ra thấm ướt ngón tay của anh, rồi ướt luôn xuống chân của cô....

Dáng vẻ này của cô thực sự khiến anh không thể chịu nổi nữa.

Thi Nam Sinh cảm thấy toàn thân mình căng cứng đau đớn, chỉ muốn ngay lập tức nuốt chửng cô vào bụng.

Ngón tay liên tục khiêu khích vào nơi đó, môi lưỡi cũng không chịu bỏ qua chiếc cổ thanh thoát của cô, hôn hít liếm láp từng tấc da thịt.

Bàn tay anh nắm lỏng tay cô ra, mà cô bây giờ cũng không còn sức lực để giãy giụa nữa, khó khăn níu chặt tấm màn tránh cho mình sợ bị trượt chân.

Môi lưỡi của anh xuống dần xuống tới mông cô.

"A.... Đừng...." Cơ thể Thiên Tình run lên dữ dội, rõ ràng muốn cự tuyệt anh, nhưng mông lại vô thức nâng cao lên.

"Ngoan... Làm đúng rồi...." Thi Nam Sinh khụy nửa người xuống, như đang chiêm ngưỡng từng nơi trên cơ thể cô, thế nhưng hành động cử chỉ vẫn tự nhiên tao nhã vô cùng.

Anh xoay người cô lại ra lệnh: "Tiểu yêu tinh, cúi đầu nhìn xem tôi hôn khắp người em như thế nào...."

Mặt Thiên Tình đã đỏ bừng, không dám cúi đầu nhìn, bỗng một chân bị anh nâng lên cao gác lên vai mình.

"Ừm... Đừng nhìn!" Thiên Tình bị ngắm nghía kiểu này chỉ biết há miệng hoảng hốt, toàn thân như mất đi hơi sức tựa hẳn vào cửa sổ.

Dáng vẻ này của cô càng để cho anh nhìn thấy mọi thứ vô cùng rõ ràng.

"Em đẹp lắm...." Thi Nam Sinh dùng miệng thổi hơi nóng vào trong đó, thấy nơi nhạy cảm của cô khẽ co giật mà bên dưới của mình cũng căng cứng đau nhức. Nhưng anh vẫn chưa vội vã muốn cô ngay lúc này.

Cảnh đẹp thế này, anh thực sự muốn nhìn cô lâu hơn một lát.

"Đừng... Thi tiên sinh, cầu xin anh.... Tha cho tôi...." Cô như sắp khóc.

"Gọi tôi là Nam!" Thi Nam Sinh ngang ngược vừa ra lệnh, vừa thè lưỡi ra liếm mút nhụy hoa đang run rẩy kia.

Cảm thấy cô run rẩy dữ dội, anh dừng lại, ra lệnh lần nữa, "Gọi không... Nếu không, hôm nay tôi sẽ không tha cho em đâu...."

Thiên Tình nắc cở không chịu được, nghe thấy lời uy hiếp của anh, chỉ có thể cắn môi, mềm giọng mại gọi: "Nam...."

Tiếng gọi ấy, thay vì nói gọi tên anh, chỉ bằng nói là gọi lên ngọn lửa nóng trong anh thì đúng hơn.

Lời này đối với Thi Nam Sinh quả thật chẳng khác nào sự kích thích.

Anh rên lên một tiếng, bất chợt chụp lấy cặp mông trắng của cô, vùi cả người vùi vào giữa hai chân cô. Môi lưỡi mạnh mẽ càn quấy, trêu chọc. Sau đó lại thổi luồng hơi nóng vào đó, cho đến khi nước ở nơi nào đó của cô không chịu được nữa nhỏ giọt xuống vai anh.

Môi lưỡi của anh lúc này mới tha cho cô. Nhưng ngón tay lại tham lam tiến sâu vào. Động tác vừa mạnh vừa nhanh khiến cô không sao chịu nổi nữa chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, rên rỉ thò dặc.

Rốt cuộc.... Ngay cả chính anh cũng không chịu nổi nữa, thân khẽ động, mạnh bạo cuốn vào trong cô.

Nơi ấy của cô cuối cùng cũng được lấp đầy, cô khe khe rên lên ôm chặt lấy anh.

Trong phòng nghỉ, sau khi lau sạch những vết bẩn trên người, sửa sang quần áo lại ngay ngắn, lúc đi ra Thiên Tình cũng không dám ngẩng đầu nhìn ai.

Đều do anh cả!

Anh đúng là nghiện bắt nạt mình rồi!

Trời ơi! Đúng thiệt là chẳng ra làm sao cả!

Cô vừa mới làm gì thế này? Ở ngay cửa sổ cùng anh....

Hơn nữa, tiếng kêu lúc nãy của cô.... Hệ thống cách âm của phòng đó vẫn hiệu quả chứ?

Cô thật không dám bước chân ra ngoài.

"Không dám ra ngoài sao?" Trái ngược với sự lo lắng của cô, Thi Nam Sinh vẫn ung dung nhìn cô như ở chốn không người.

"Em có thể không cần ra ngoài! Tôi không ngại thay đổi lịch làm việc hôm nay của em đâu!"

Anh vừa dứt lời thì Thiên Tình cũng đã bỏ chạy thực mạng.

Cô tuyệt đối không hoài nghi khả năng về phương diện kia của người đàn ông này!

....

"Thiên Tình, sao em vào đó lâu vậy?" Vừa mới ra khỏi phòng liền có đồng nghiệp tới hỏi thăm.

"Hả? À.... Tổng giám đốc có chuyện muốn hỏi." Thiên Tình vốn không quen nói dối, cho nên khi nói chuyện cứ ấp a ấp úng.

Cô hơi chột dạ cúi đầu, sửa sang tóc ở hai bên tai.

"Hỏi cái gì thế? Có phải là chuyện tài liệu cơ mật của công ty bị tiết lộ không?"

"Vâng, chỉ hỏi chuyện này thôi." Thiên Tình cười đáp.

"Ha, thấy em vào đó lâu vậy mà chưa ra, còn tưởng em và tổng giám đốc đang làm chuyện xấu gì đấy." Trần Diễm Phân trêu ghẹo.

Thiên Tình giật bắn người, chột dạ không dám ngẩng mặt lên, "Làm chuyện xấu gì đâu ạ?....Em và tổng giám đốc thì có thể làm chuyện xấu gì được... chỉ là chuyện...."

"Ha ha ha, chị Diễm Phân, chị đừng trêu Thiên Tình nữa. Da mặt cô bé mỏng lắm." Có đồng nghiệp không nhìn nổi nữa, nói đỡ Thiên Tình mấy câu.

"Ha, chọc cô ấy chút thôi mà!" Trần Diễm Phân phá lên cười, "Ừa, em ôm máy tính vào đó, sao giờ lại không mang ra? Chẳng lẽ bị tịch thu rồi sao?"

"Hả? Ôi, em quên mất!" Thiên Tình vỗ trán một cái.

Tiền rồi!

Vừa rồi vội vã bỏ chạy, đến cả máy tính cũng quên bồng mất.

Cô lật đật xoay người định quay trở lại phòng làm việc của tổng giám đốc lấy máy tính lại, thì cửa phòng lúc này bị người bên trong mở ra.

Thi Nam Sinh đứng ở ngưỡng cửa, "Cảnh Thiên Tình, cô để quên máy tính này."

Giọng anh chợt vang lên oang oang khiến tất cả nhân viên trong phòng hành chính đều ngoái nhìn lại

Thiên Tinh vội vàng đi nhanh tới, không dám nhìn thẳng Thi Nam Sinh. Nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của anh đang chiếu tướng mình.

Cô nhận lấy máy tính nhỏ giọng nói: "Cám ơn Thi tổng."

Thi Nam Sinh nào để cho cô lấy máy tính dễ dàng như vậy, cúi đầu nhỏ giọng đảm bảo chỉ vừa đủ cho hai người họ nghe: "Về sau, khi chỉ có hai chúng ta, nhớ gọi tôi là 'Nam'!"

Lông mi Thiên Tinh thoáng run lên, không có trả lời, đoạt lấy máy vi tính rồi xoay người đi nhanh.

"Bé cưng ngoan, chờ khi nào con ra đời, phải gọi mẹ là mẹ nuôi đó nha!"

Tư Noãn vuốt ve bụng Thiên Tinh, thì thầm nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng cô bằng lời lẽ yêu thương.

Thiên Tinh cười, "Bây giờ nói thế có quá sớm không?"

"Không sớm." Tư Noãn nhìn từng động tác của cô, "Này, cậu nhào bột nhanh lên một chút! Không phải bây giờ rười cậu phải tới dự tiệc hay sao? Chậm chạp như thế thì không kịp đâu."

"Cậu cứ mãi sờ bụng mình như thế, không cho mình làm việc mới khiến mình làm chậm đấy."

Tư Noãn lè lưỡi, "Được rồi, mình biết rồi. Không động vào cậu nữa."

Tư Noãn vừa nói vừa xoay người lấy khay bánh trong lò nướng ra, "Đứng rồi, dạo này quan hệ của cậu và Thi Nam Sinh thế nào rồi?"

Thiên Tinh thoáng sững sờ, trầm ngâm một lát mới nói: "Mình cũng không biết nói sao nữa."

"Cái gì mà không biết nói sao hả?" Tư Noãn lườm cô nói.

"Vẫn giống như trước kia. Anh ấy và Bạch Thiên Thiên không thể kết hôn, mình ít nhiều cũng có trách nhiệm, dường như anh ấy cũng có giận mình. Nhưng mà...."

Thiên Tinh nở nụ cười tươi tắn nói: "Nhưng cũng có gì đó không giống với trước kia."

Về phần không giống ở điểm nào, cô không nói rõ ràng được.

"Cậu hiện đang mang thai con của anh ta, anh ta còn không chịu kết hôn với cậu thì thật quá đáng hết chỗ nói." Tư Noãn lầm bầm.

"Kết hôn?" Thiên Tinh chợt khựng lại, rồi sau đó, rừ mí mắt xuống, "Bọn mình không thể kết hôn được. Thứ duy trì quan hệ của bọn mình chỉ có đứa bé này. Nếu như không cẩn thận, đứa bé không còn, quan hệ của bọn mình sẽ chẳng khác nào hai người xa lạ không quen biết."

"Bậy, bậy, bậy, nói gì vậy hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Bắt gian tại trận.

"Kết hôn?" Thiên Tinh chợt khựng lại, rồi sau đó, rừ mí mắt xuống, "Bọn mình không thể kết hôn được. Thứ duy trì quan hệ của bọn mình chỉ có đứa bé này. Nếu như không cẩn thận, đứa bé không còn, quan hệ của bọn mình sẽ chẳng khác nào hai người xa lạ không quen biết."

"Bậy, bậy, bậy, nói gì vậy hả?"

Thiên Tinh cười lên, "Xem cậu kia, còn sốt ruột hơn cả mình nữa. Mình chỉ thuận miệng ví dụ vậy thôi mà."

Tư Noãn tức giận trét bột mì lên mặt cô, "Cho cậu dám nói lung tung nè! Cho cậu dám nói lung tung nè!"

"Ha ha ha....Đừng phá nữa, Tư Noãn. Cậu làm cả người mình đều...." Thiên Tình cười phá lên, tiếng cười như chuông ngân vang.

Trong phòng làm bánh, hai cô gái cười đùa, vô cùng vui vẻ....

Thiên Tình không ngờ, bữa tiệc sinh nhật này lại long trọng đến vậy.

Long trọng như buổi đầu giá từ thiện mà Thi Nam Sinh từng đưa cô đi cùng vậy.

Khách mời tham dự ai cũng mặc trang phục long lầy.

Chỉ có cô....

Ăn mặc rất đơn giản. T-shirt cùng quần jean mà xuất hiện giữa chốn này, thật chẳng khác nào là vật trang trí.

Cô có phần hơi bối rối, bánh ngọt trên tay trở nên thật thấp kém.

Mà nhân vật chính của buổi tiệc này là.... Mộ Trầm Âm.

Anh mặc áo sơ mi trắng, áo đuôi tôm màu đen, từ trên cầu thang xoắn ốc màu rượu vang chậm rãi đi xuống.

Ánh đèn sáng chói chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của anh.

Nơi đây mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh từ ánh đèn chiếu vào, khi nhử mắt lại trông anh cứ tựa như hoa đào nở rộ, phong tình đến mức khiến cho tất cả các cô gái có mặt đều bị điện đảo.

Thiên Tình đứng ở phía ngoài đoàn người, cười nhìn người đàn ông kia.

Thượng Đế quả thật rất ưu ái anh. Cho anh vô vàn thứ tốt, từ vẻ bề ngoài cho đến... một tấm lòng rất lương thiện.

Anh đẩy dạt đám người sang hai bên, bước đi thẳng tới chỗ Thiên Tình trước ánh mắt của bao người.

Tầm mắt của mọi người cũng lập tức chuyển sang Thiên Tình.

Cô cũng vô cùng bất ngờ, cô cứ tưởng rằng, nơi này nhiều người như vậy, anh sẽ không nhìn thấy được cô, ai ngờ vừa xuất hiện đã bị anh phát hiện.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, cô càng thêm lúng túng.

Mà lúc này, người đàn ông điển trai ấy đã đi tới trước mặt cô.

"Thấy anh có đẹp trai không?" Anh hỏi rồi đá mắt với cô, anh như tia sáng lấp lánh rực rỡ khiến cô phải đứng nhìn mê mẩn.

"Rất đẹp trai ạ." Thiên Tình cười, "Mọi người có mặt ở đây đều bị anh làm cho ngây ngất rồi."

"Ồ, có bao gồm cả em không?" Anh cười tươi rói, vui mừng như đứa trẻ được quà.

"Xem ra, em phải đứng xếp hàng rồi." Thiên Tình đưa bánh ngọt trên tay lên, "Sinh nhật vui vẻ. Anh cũng biết, em không có nhiều tiền như người ta, cho nên chỉ có thể tự tay làm bánh sinh nhật cho anh thôi."

"Em nói cái này là tự tay em làm?" Anh vui mừng như một đứa trẻ, hết ngẩng lên lại cúi xuống nhìn chiếc bánh trên tay.

"Vâng. Lần đầu tiên làm, không biết mùi vị có được không nữa."

"Em làm nhất định sẽ ngon." Mộ Trầm Âm như vớ được bảo bối, vội ôm chiếc bánh ngọt vào trong ngực.

....

"Là ai vậy nhỉ? Tại sao mới vừa xuất hiện, cậu hai đã để ý đến cô ta như vậy?"

"Ai biết! Nhìn sơ cũng biết chẳng phải con nhà danh giá gì rồi! Cô nhìn xem, buồn cười chết người ta mà, ăn mặc như vậy mà cũng dám tới đây, đúng là đồ quê mùa!"

"Đúng vậy. Quà sinh nhật mà đi tặng tặng bánh kem nữa chứ. Ôi trời ơi, bây giờ còn ai mà thèm cái thứ bánh ngọt ấy đâu! Đúng là hủ lậu hết chỗ nói!"

"Cậu hai sao lại quen biết loại người như vậy nhỉ? Lại còn mời đến dự sinh nhật mình, khó hiểu thật!"

"Đúng vậy, làm mất hứng ghê!"

....

Những lời dè bủ đó tuy đã cố tình nói rất nhỏ tiếng nhưng Thiên Tình vẫn nghe được vô cùng rõ ràng.

Cô nhìn sang Mộ Trầm Âm, "Bạn của anh hình như không hoan nghênh em. Quà đã tặng rồi, em xin phép về trước."

"Không được!" Anh nắm lấy cổ tay cô, rồi nắm chặt cả bàn tay cô, đôi mắt ám áp nhìn cô, "Những người đó không phải bạn anh, người lên đi là họ chứ không phải em."

Hả....

Thiên Tình giật mình run sợ, ngay sau đó đã bị anh kéo đến trước mắt đám người kia.

"Các cô mau xin lỗi cô ấy!" Lời anh nói rất tự nhiên và rõ ràng dứt khoát, cũng làm cho người khác không nói được lời nào.

Mấy người đó quay mặt nhìn nhau sau đó nhìn Mộ Trầm Âm bằng vẻ mặt không thể tin được.

"Cậu hai, cậu đang nói gì vậy?"

Đám người họ tốt xấu gì cũng là con nhà có danh tiếng giàu có. Hơn nữa, cha mẹ đôi bên đều là chỗ quen biết lâu năm, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thì gặp, sao bây giờ anh ta lại không nề nang mặt mũi của các cô như vậy?

"Nghe không hiểu sao? Tôi nói các cô mau xin lỗi cô ấy!" Đôi mắt khi nói chuyện không hề mang theo sự lạnh lẽo nào, mà vẫn rạng rỡ như hoa đào khiến lòng người xao xuyến.

Mấy cô gái cứ liên tục đưa mắt nhìn nhau.

Hoàn cảnh lúc này trở nên ngượng ngập lúng túng, không gian như đông cứng lại.

Thiên Tình lúng túng khó xử, kéo kéo ống tay áo của Mộ Trầm Âm, nhỏ giọng nói: "Trầm Âm, bỏ qua đi. Em không để bụng đâu."

"Nhưng anh để tâm!" Mộ Trầm Âm nắm chặt tay cô, môi mím mấp máy lặp lại ba chữ, "Mau xin lỗi!"

Những người đó trao đổi mắt với nhau mấy lần, dù tức giận cùng cực nhưng vẫn không cam tâm lừa dối Thiên Tình một cái rồi nói: "Xin lỗi."

Có ai mà không biết tính khí của cậu hai đây. Bình thường không tức giận thì thôi, nhưng một khi nổi giận lên thì đừng mong ai có thể ngăn cản được.

Người không thể đắc tội, dĩ nhiên không ai muốn đắc tội.

Thiên Tình cảm thấy thật khó xử, vội vàng xua xua tay, "Không sao, không sao."

Mộ Trầm Âm cúi đầu liếc cô, búng ngón tay lên trán cô, "Em cứ vậy nên người ta cứ hay bắt nạt."

Thiên Tình cười nói, "Các cô ấy đâu có bắt nạt gì em đâu chứ."

Lúc này sảnh tiệc bỗng vang lên tiếng nhạc du dương. Người điều khiển chương trình mời chủ nhân của buổi tiệc ra nhảy mở màn.

Mộ Trầm Âm nhìn Thiên Tình, "Em nhảy với anh một bản nhé?"

"Em?" Thiên Tình chỉ mình, rồi sau đó lắc đầu, "Anh đừng đùa, em đâu có biết nhảy. Với lại...Em ăn mặc thế này, không thích hợp để khiêu vũ."

"Chuyện nhỏ thôi, anh đã có cách." Mộ Trầm Âm kéo cô đi ra ngoài, "Mặc kệ thế nào, điệu nhảy này em nhất định phải nhảy với anh, coi như là quà sinh nhật!"

"Nhưng em đã tặng quà sinh nhật cho anh rồi mà!" Anh chơi xấu thật.

"Không cần biết! Anh muốn có được món quà có ý nghĩa hơn nữa." Anh dẫn theo Thiên Tình chạy ra khỏi sảnh tiệc trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Anh giơ tay ra dấu với dàn nhạc, "Đổi nhạc khác đi, điệu nhảy mở màn của tôi cần đọi thêm một lát nữa."

....

Khi Thi Nam Sinh và Mộ Thiệu Đàm tiến vào đại sảnh, đúng lúc nhìn thấy hai người họ tay trong tay như đôi chim sẻ hạnh phúc tung tăng đang chạy ra khỏi sảnh tiệc.

Sắc mặt Thi Nam Sinh lập tức lạnh hẳn khiến người ta không rét mà run.

"Người đó.... Nếu tôi không bị hoa mắt thì hình như đó là Thiên Tinh." Mộ Thiệu Đàm thận trọng liếc nhìn sang anh.

"Không cần cậu nhắc!" Thi Nam Sinh siết chặt món quà tặng trong tay.

"Này, mau thu lại ánh mắt đờ đờ sát khí đó của cậu cho tôi! Đó là em trai tôi đấy!" Mộ Thiệu Đàm thực cho anh một cú.

Thi Nam Sinh vẫn nhìn chằm chằm bóng người mặc áo T-shirt và quần jean kia.

Người đàn bà này, cô giỏi lắm!

Nói với mình đi dự tiệc của một người bạn, thì ra người bạn đó chính là Mộ Trầm Âm!

Hơn nữa, bây giờ hai người còn tay trong tay chạy nhảy trước mặt mọi người là thế nào chứ?

Muốn nói cho cả thiên hạ biết rằng, cô và Mộ Trầm Âm là một cặp tình nhân xứng lứa vừa đôi? Nói cho mọi người biết hai người đang rất hạnh phúc sao?

Giỏi lắm!

Cô luôn nói một đằng, nhưng lại làm một nẻo, còn không đúng ư?

Anh quả thực rất muốn trời cô lại đánh cho một trận.

.....

Thiên Tinh bị Mộ Trầm Âm kéo vào phòng thay quần áo.

Phòng thay quần áo lớn đến nỗi khiến Thiên Tinh chất lưỡi hít hà. Khắp phòng treo đầy những bộ lễ phục của phụ nữ, lộng lẫy xinh đẹp vô cùng.

"Đẹp quá!" Cô dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tất cả những thứ trước mắt.

"Toàn bộ những món này là của mẹ anh đó. Dáng người em cũng không khác lắm với mẹ anh, cho nên những lễ phục này em đều có thể mặc vừa. Sau khi thay xong, chúng ta sẽ xuống đó khiêu vũ." Hai mắt Mộ Trầm Âm sáng rực.

"Em mặc sao? Không, không được, đây đều là đồ của mẹ anh mà, em không thể tự tiện động vào được." Thiên Tinh vội vàng xua tay từ chối.

"Em có thể mặc được, hãy tin anh. Mẹ anh là người rất rộng rãi, sẽ không so đo những chuyện này đâu. Huống chi, những đồ này đều mới được đưa tới, mẹ anh còn chưa nhìn qua nữa."

Mộ Trầm Âm vừa giải thích, vừa lướt từng ngón tay suông dài qua mỗi chiếc váy trên giá. Sau đó dừng lại trên một bộ....

"Bộ này được đấy!"

Anh lấy bộ lễ phục xuống, chiếc váy sườn xám Trung Hoa được mặc trên chiếc móc màu đỏ tinh xảo, từng đường thêu bên hông vô cùng trang trọng, ôm gọn lấy phần eo thon thả.

"Với phong cách của em, mặc cái này rất hợp." Mộ Trầm Âmướm thử bộ lễ phục lên người cô.

Quả nhiên, vô cùng phù hợp.

Anh bắt đầu không thể chờ đợi được nữa, rất muốn ngắm nhìn khi cô mặc lên bộ lễ phục này, không biết sẽ xinh đẹp đến mức nào nhỉ?

Anh nhét bộ lễ phục vào ngực cô, đẩy cô vào phòng thay đồ, "Nhanh đi thay đi, xin em hãy thỏa mãn nguyện vọng trong ngày sinh nhật của anh. Anh đảm bảo nhất định em sẽ xinh đẹp không ai sánh bằng. Nè, nếu em còn không chịu đi thay, màn khiêu vũ dưới kia e là sẽ không được tiến hành đâu. Em cũng đâu có muốn bao nhiêu người ở dưới kia chỉ đợi mỗi hai chúng ta chứ, đúng không?"

"Nhưng mà...." Thiên Tinh đang tính từ chối nữa thì...

Mộ Trầm Âm ra vẻ đáng thương nhìn cô, "Lẽ nào em muốn màn nhảy mở màn của anh phải ê chề thảm hại nhảy một mình sao?"

Nghĩ đến cảnh tượng đó Thiên Tinh không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Vậy để em thử xem."

"Anh phát hiện có đôi lúc em cũng xấu xa ghê đó. Mau thay đồ đi, ngoan."

Thiên Tinh không từ chối được nữa, đành gật đầu cầm bộ lễ phục xoay người đi vào phòng thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Bản lĩnh quyền rũ đàn ông luôn rất lợi hại

Mộ Trầm Âm chờ bên ngoài phòng thay đồ, thân hình cao lớn tựa vào giá treo lễ phục, ngón tay nhảm chán vắn về bộ lễ phục tuyệt đẹp treo trên đó.

Một lúc lâu....

Trong phòng thay đồ truyền ra tiếng mở cửa.

Anh nhểch môi xoay người lại, nhìn cánh cửa đang từ từ mở ra, "Xong rồi sao?"

"Ừm. Có lẽ là...." Giọng nói nhỏ nhẹ truyền ra từ sau cánh cửa, sau đó cửa được mở rộng ra.

Mộ Trầm Âm lúc này mới nhìn toàn bộ lễ phục trên người cô. Khoảnh khắc khi nhìn thấy đầu óc anh bỗng nhiên trống rỗng.

Thay vì nói là cô hợp với bộ lễ phục này, chẳng bằng nói bộ lễ phục được làm ra vì cô.

Khuôn mặt thanh tú, bộ lễ phục ngang gối càng gọi lên nét quyến rũ thanh thoát khó nói thành lời.

Hai thứ đều làm nổi bật cho nhau, không có chút gượng ép nào cả, mà còn vô cùng xinh đẹp gợi cảm.

Đường thêu bên hông càng khiến vòng eo cô càng thêm mảnh mai.

Hai chân trắng nõn cân đối lộ hết ra ngoài, vô cùng mê hoặc ánh nhìn của người khác.

Cô chân không bước đi trên thảm, ngón chân trắng nõn như ngọc.

"Thế nào? Không hợp sao?" Thiên Tinh bị ánh mắt của Mộ Trầm Âm làm cho mất tự nhiên, mặt cũng ửng hồng.

Mộ Trầm Âm lúc này mới hoàn hồn, "Quá đẹp, cho nên anh mới nhìn đến hoa mắt. Nếu mẹ anh biết em mặc bộ lễ phục này mà xinh đẹp như vậy, nhất định bà sẽ vô cùng ghen tỵ."

"Anh thật khéo miệng! Đúng là cao thủ tán gái!" Thiên Tinh lườm anh nói.

"Phải đó, dù cho có là cao thủ thì khi ở trước mặt em cũng đành ngậm ngùi câm nín đó thôi, điều này khiến anh thực sự rất thương tâm!" Anh nửa thật nửa giả nói.

Thiên Tinh nhìn mình trong gương, cũng kinh ngạc chớp chớp mắt.

Giống như....Người này như không phải là mình vậy.

Mộ Trầm Âm quan sát Thiên Tinh từ trên xuống dưới một lượt, "Đẹp lắm. Còn thiếu một thứ nữa, em chờ anh một chút...."

Anh xoay người tìm trong ngăn kéo, lấy ra hai cái kẹp tóc mang tới.

Thiên Tinh chân trần đứng đó, nhìn anh.

"Lại đây." Anh ngoắc ngoắt tay với cô. Thiên Tinh cũng chậm chậm đi tới.

Mộ Trầm Âm cầm kẹp trong tay, chải hai bên tóc mai Thiên Tinh sang hai bên sau đó cài kẹp tóc lên.

Thiên Tinh kinh ngạc nhìn động tác của anh mà không khỏi trở mắt.

Bọn họ ở rất gần nhau, mà động tác này của anh gần như khiến mặt Thiên Tinh áp sát vào ngực anh.

Hơi thở phả ra nhẹ nhẹ, có thể nghe rõ được tiếng tim đập bình ổn của anh....

Vội lại, hương thơm trên người anh vô cùng dễ chịu, tươi mát như ánh mặt trời vậy.

Lông mi Thiên Tinh khẽ chớp chớp rồi nhắm mắt lại.

Cảm nhận được đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt qua da đầu mình, rồi sau đó dùng kẹp kẹp lại.

"Ừm! Xong rồi!" Mộ Trầm Âm chỉ vài đường cơ bản đã kẹp xong tóc cô.

Cúi đầu, thấy dáng vẻ nhăm mắt lại của cô, anh cong môi cười một tiếng, "Mở mắt ra xem thế nào."

"Xong rồi hả?" Thiên Tinh hỏi anh.

"Dĩ nhiên." Mộ Trầm Âm ôm vai xoay người cô lại.

Thiên Tinh nhìn mình trong gương, tóc được tùy tiện kẹp lên, có mấy lọn tóc rơi xuống không hề có vẻ lười thối nào cả, mà ngược lại còn có cảm giác gì đó rất mới lạ.

Trong vẻ ngây thơ như mang theo nét đẹp tươi mát nhưng rực rỡ, khiến người ta nhìn rồi cứ muốn nhìn mãi không muốn dời mắt đi nữa.

"Xem ra anh rất hay kẹp tóc cho phụ nữ ha." Thiên Tinh quay đầu lại cười nói.

Động tác của anh rất thành thạo, vừa nhìn đã biết là đã từng làm rất nhiều lần.

Mộ Trầm Âm cười đắc ý, "Trước đây khi mẹ anh còn trong nước, anh từng kẹp tóc cho bà cũng không ít lần."

"Thì ra vậy. Quan hệ của anh với mẹ anh thật tốt." Trong giọng nói của Thiên Tinh khó giấu được sự hâm mộ.

"E hèm, chẳng lẽ quan hệ của em và mẹ em không tốt sao?" Anh thuận miệng hỏi.

Thiên Tinh rũ mắt xuống, "Em không có mẹ. Lúc em còn rất nhỏ, thì bà đã bỏ lại em và chị hai đi đến một nơi rất xa rồi."

Không khí lập tức chìm trong vẻ đau thương.

"Sorry! Anh không nên nhắc tới chuyện đau lòng của em." Mộ Trầm Âm áy náy nhìn cô.

Cô ngẩng đầu lên nói, "Người phải xin lỗi là em mới đúng. Trong ngày sinh nhật anh mà lại đi nói những chuyện này."

Mộ Trầm Âm nhìn cô, nhướn mày lên cười, búng trán cô một cái, "Em cười rất đẹp, cho nên phải thường xuyên cười lên đó. Dáng vẻ buồn bã chẳng hợp với em chút nào."

"Vâng!" Thiên Tinh gật đầu một cái, "Bây giờ chúng ta đi xuống được chưa?"

"Còn thiếu một chút nữa." Mộ Trầm Âm xoay người vào trong phòng thay quần áo.

Thiên Tinh đi theo anh, "Còn thiếu gì nữa?"

"Em đi giày số 36 à?" Anh hỏi.

"35. Nhưng cũng có thể đi được 36."

Mộ Trầm Âm mở một ngăn kéo ra, Thiên Tinh nhìn xuống một hàng giày cao gót đều được khảm kim cương, quả thật khiến cô hoa cả mắt.

"Đôi này được đấy!" Anh thuận tay lấy ra một đôi.

Giày đế thấp có khảm kim cương lấp lánh, trên mắt cá chân còn điểm lông vũ, kiểu dáng vô cùng độc đáo.

Thiên Tinh đang định tự mình đi vào, thì Mộ Trầm Âm đã quỳ một chân trên đất, cầm lấy mắt cá chân cô, ý bảo cô nhấc chân lên.

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền vào bàn chân lạnh lẽo của cô.

Thiên Tinh cúi đầu nhìn anh, cảm thấy anh rất giống với chàng hoàng tử trong truyện cổ tích.

"Anh thật giống hoàng tử." Cô không khỏi cảm thán.

Anh bật cười, "Vây em nhất định là công chúa rồi."

"Sao em có thể là công chúa được? Đây chính là công chúa giả, tất cả mọi thứ được mượn từ bí đồ và xe ngựa." Cô cười hi hi, giọng nói có chút nghịch ngợm, không có vẻ ngượng ngùng nào.

"Vây là công chúa Lọ Lem rồi." Mang giày cho cô xong, anh đứng dậy, neho mắt lại nhìn cô một lượt, rồi sau đó gờ ngón tay cái lên khen ngợi, "Tuyệt vời!"

"Có thật không? Không có chỗ nào không ổn chứ! Đây là lần thứ hai em mặc lễ phục kiểu này."

"Hả? Vậy lần đầu tiên là khi nào?" Mộ Trầm Âm có chút ngạc nhiên.

Lần đầu tiên....

Thiên Tinh nghĩ đến lần đầu tiên. Bên cạnh cũng là chàng hoàng tử hoàn mỹ như thế này....

Có điều....

Cô không phải công chúa. Cô chỉ là một diễn viên đóng vai tạm thời mà thôi.

"Thôi đừng nhắc chuyện đó nữa." Thiên Tinh cười cười, "Em không biết khiêu vũ, lát nữa anh phải hướng dẫn em đó."

"Tất nhiên rồi. Được rồi, công chúa xinh đẹp của tôi, chúng ta xuống lầu thôi."

Mộ Trầm Âm khẽ khom người, một tay áp lên ngực, một tay chìa ra trước mặt cô.

Thiên Tinh đưa tay nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh, khẽ mỉm cười để anh dắt xuống lầu.

Hai người bọn họ tay trong tay xuất hiện đương nhiên sẽ trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Mọi người đều đưa mắt nhìn lại, trai xinh gái đẹp trong bữa tiệc cũng đều bị thu hút tầm mắt.

Kể cả, ba cô gái vừa rồi còn cười nhạo Thiên Tinh lúc này cũng cả kinh đến suýt rớt cả mắt xuống.

Người đó... Thật sự là cô cô gái mặc T-shirt quần jean kia sao?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy không ai có thể ngờ được cô ta lại có thể sở hữu được dáng vẻ quyền rũ đến nhường này?

Hoàn toàn áp đảo cả bọn họ!

Cảnh tượng này....Đương nhiên cả Thi Nam Sinh và Mộ Thiệu Đàm cũng đều nhìn thấy.

Thi Nam Sinh đang cầm ly champagne, khi thấy Thiên Tinh xuất hiện, đáy mắt không tránh khỏi xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Nhưng....

Vừa nghĩ tới, tất cả những thứ này của cô là của người đàn ông khác, hơn nữa, càng đáng chết hơn là cô lại đang để cho người đàn ông khác dẫn xuống lầu. Thi Nam Sinh chợt có kích động muốn xông lên đánh người.

Nụ cười rạng rỡ của cô càng làm anh cảm thấy vô cùng chói mắt.

Tiểu yêu tinh này, bản lĩnh quyền rũ đàn ông luôn lợi hại như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nghe lén hai người tâm tình.

Tiểu yêu tinh này, bản lĩnh quyền rũ đàn ông luôn lợi hại như vậy!

Lừa gạt hừng hực bốc lên từ trong lồng ngực.

Anh vô thức siết chặt ly rượu trong tay, tưởng chừng như muốn bóp nát luôn ly rượu.

Mộ Thiệu Đàm ở bên cạnh cũng bị hình ảnh đẹp đôi kia hấp dẫn.

"Đẹp đôi thật...."

Anh ta hoàn toàn không để ý tới sắc mặt tối sầm lại của người đàn ông bên cạnh, ngược lại còn vỗ vỗ vai anh, "Ha, A Sênh, cậu có cảm thấy Thiên Tinh và em trai tôi rất vô cùng xứng đôi không? Trông đẹp mắt thật!"

"Không cảm thấy!" Anh chỉ dùng ba chữ trả lời, giọng điệu lạnh đến thấu xương.

Mộ Thiệu Đàm theo bản năng rung mình, vừa quay đầu liền bị dọa sợ bởi sắc mặt khó coi của anh.

....

Tiếng nhạc bay bổng vang lên trong sàn nhảy. Hai bóng người nhẹ nhàng lướt trên sàn nhảy.

Dưới ánh đèn rực rỡ, dáng người đàn ông phóng khoáng ngông nghênh, còn cô gái thì uyển chuyển mềm mại. Hai người giống như được ông trời sinh một đôi, được bao phủ giữa nền sáng lấp lánh, khiến người ta phải kinh ngạc ồ ạt trở mắt nhìn.

Cánh tay Mộ Trầm Âm đặt nhẹ lên eo Thiên Tinh.

"Thả lỏng một chút, em chỉ cần khoát tay lên vai anh, chuyện còn lại để anh." Giọng nói của anh nhẹ nhàng thấp thoáng bên tai cô, khiến cô an tâm lạ thường.

Mộ Trầm Âm quả thật rất khác với Thi Nam Sênh.

Hai người mặc dù đều giống như hoàng tử từ trong mộng bước ra, nhưng so với sự ngang ngược của Thi Nam Sênh thì Trầm Âm luôn tỏ ra dịu dàng chu đáo.

Ồ! Tại sao cô lại nhớ đến người kia ngay lúc này?

Thiên Tinh buồn bực bĩu môi, hoàn toàn không nhận ra được bên ngoài có một đôi mắt lạnh buốt đang nhìn cô chằm chằm.

"Nào, lui về phía sau một bước." Mộ Trầm Âm nhắc nhở Thiên Tinh, chân cũng nhấc đi lên trước một bước.

Thiên Tinh vội vàng lui về phía sau một bước nhỏ, cô chưa làm quen được với điệu nhảy, chân hơi lảo đảo ngã về phía sau, Mộ Trầm Âm lập tức ôm cô cười.

"Đừng căng thẳng, em làm rất tốt...." Anh nhìn cô bằng ánh mắt khích lệ.

Cô cười nói, "Có lẽ ở đây chắc chỉ có mình anh nói em nhảy tốt."

"Không sao, bởi vì em nhảy để cho anh xem. Còn người khác thấy thế nào không quan trọng."

Anh nói xong, theo điệu nhạc lui về phía sau một bước, bàn tay trên eo cô hơi siết lại nhắc nhở cô: "Nào, bước về phía anh một bước."

Thiên Tinh chớp chớp mắt, tỏ ra là một học sinh rất biết nghe lời. Theo lời anh tiến lên một bước.

Hai người vô cùng ăn ý, Thiên Tinh dường như rất có năng khiếu, dần dần cô cũng ổn định, nương theo tiếng nhạc để anh dẫn dắt từng bước nhảy, cuối cùng cũng nhuần nhuyễn phối hợp với anh.

"Em tuyệt lắm! Đúng rồi! Em thấy sao? Có vui không?" Mộ Trầm Âm không tiếc lời khen ngợi cô.

Hơi nói nóng tay, đẩy nhẹ cô ra phía ngoài, sau đó xoay cô một vòng, kế tiếp vung vẩy đón cô rơi lại vòng tay của mình.

Cô cười lạnh lạnh như chuông vang, "Rất vui, giống như được bay lượn trên không trung vậy...."

"Em rất có năng khiếu khiêu vũ đấy! Thật may mắn vì em đã đồng ý nhảy mở màn với anh."

"Em phải cảm ơn vì nhờ có anh nên em mới phát hiện ra mình cũng có năng khiếu này mới đúng." Cô cười lên.

Âm nhạc chợt ngưng lại, điệu nhảy mở màn kết thúc.

Tiếng vỗ tay như sấm.

Anh cúi chào cảm ơn mọi người. Như một đôi bạn nhảy biểu diễn vô cùng ăn ý.

Ngay sau đó....

Tiếng nhạc của điệu nhảy thứ hai nhẹ nhàng vang lên.

Từng đôi cùng nhau lướt vào sàn nhảy.

Anh lịch thiệp lần nữa khom người mời cô, "Nhảy với anh một điệu nữa nhé!"

"Được." Lần này, cô không chút do dự lập tức đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Cô phát hiện...Hóa ra mình cũng thích môn khiêu vũ này, yêu thích cái cảm giác bay lượn, cảm giác ấy cứ như mình là chim được tung cánh bay tự do vậy....

Mộ Thiệu Đàm lần nữa rung mình.

Anh cảm thấy sự nhần nại của người bên cạnh đã đến cực điểm rồi.

Cậu ta dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra túm người kia về dạy dỗ cho một trận.

"Thì tổng, cậu cả Mộ, chúng tôi có thể có hân hạnh mời hai vị khiêu vũ không?"

Hai người phụ nữ xinh đẹp đi tới trước mặt bọn họ.

Mộ Thiệu Đàm nhún nhún vai, "Tôi rất hoan nghênh. Có điều, người bên cạnh tâm tình đang không tốt, hai người nên tìm một bạn nhảy khác."

"Không cần." Người mở miệng chính là Thi Nam Sinh.

Anh đặt ly rượu trong tay xuống, chủ động dắt tay một người trong đó, "Đi thôi, âm nhạc đã bắt đầu rồi."

Mộ Thiệu Đàm nghe mà dờ dẩn. Người này không phải rất ghét khiêu vũ sao?

....

Thi Nam Sinh dắt người phụ nữ kia lướt vào sàn nhảy.

Nhiều lần anh buộc tầm mắt mình không được chuyển sang hai người kia, nhưng nơi đó lại như có nam châm hút tầm mắt anh qua đó vậy, khiến cho anh không nhìn được mà năm lần bảy lượt nhìn sang đó.

"Thì tổng, dường như anh đang mất tập trung thì phải? Anh có chăm được cô gái nào ở đây không?"

Cô gái khiêu vũ với anh cười duyên suy đoán tâm tư của anh.

"Không có!" Anh chỉ lạnh lùng đáp lại hai chữ.

"Vậy tốt quá." Cô gái kia cười duyên một tiếng, đặt tay lên vai anh rồi từ từ trượt xuống ngực anh.

Anh cau mày nhưng lại kéo cô gái đó ra, mà di chuyển chân ra giữa sàn nhảy.

....

Thiên Tinh đang cố gắng nghe ‘thầy’ chỉ đạo học khiêu vũ.

Ánh mắt lơ đãng nhìn quanh, lại bị một dáng người quen thuộc giữ lại.

Giây phút đó, cô tưởng rằng mình bị hoa mắt, cho nên mở lớn mắt hơn để nhìn kỹ lại....

Nhưng, quả nhiên là người đó.

Anh đang ôm một cô gái thật đẹp lướt trong sàn nhảy.

Lúc này anh đang cúi đầu nói gì đó với cô gái đó, vẻ mặt rất chuyên chú, thỉnh thoảng còn cười rộ lên, không biết ghé vào tai đối phương nói cái gì, khiến cho đối phương bật cười ra tiếng.

Cô gái đó là ai? Là niềm vui mới của anh sao?

Hai người đang nói gì với nhau? Mà cô gái đó lại cười vui vẻ đến thế?

"Ồi.... Xin lỗi, em xin lỗi!" Không cẩn thận dẫm lên chân của Mộ Trầm Âm, cô không ngừng xin lỗi, lúc này mới hoàn hồn lại.

Mộ Trầm Âm cười lên, "Mất tập trung là do đang nhìn ông chủ của em à?"

"Hả? Dạ...." Thiên Tinh vội vàng thu tầm mắt lại, che giấu sự phiền loạn trong lòng, "Không ngờ anh ấy cũng tới đây."

"Anh ấy đương nhiên phải tới. Chắc em không biết, anh ấy và anh trai anh bạn rất thân. Anh mời anh ấy lâu rồi."

"Thì ra là vậy."

Không ngờ lại gặp anh ở đây.

Nếu anh nhìn thấy dáng vẻ thân mật của mình và Mộ Trầm Âm chắc chắn sẽ nghĩ mình và Mộ Trầm Âm có quan hệ gì đó!

Hoặc là anh nhất định sẽ nghĩ mình đang quyến rũ Mộ Trầm Âm.

Nhưng mà...Có lẽ anh cũng chẳng biết đến sự tồn tại của mình! Bây giờ trong mắt anh chỉ có cô gái xinh đẹp kia thôi.

"Cô gái đó là bạn gái của anh ấy sao?" Cô làm bộ như chỉ thuận miệng hỏi.

Mộ Trầm Âm cười, "Không biết. Anh ấy và anh trai anh đổi bạn gái như thay áo, hôm nay có thể là người này, nhưng ngày mai cũng có thể sẽ là người khác."

"Thật vậy sao?" Thiên Tinh thật sự rất kinh ngạc.

Bởi vì cô ở bên cạnh Thi Nam Sinh lâu như vậy, mà cô chỉ gặp duy nhất có một người. Ngoài Bạch Thiên Thiên ra, cô không nhìn thấy bất kỳ ai khác nữa.

Có lẽ...Chỉ là anh chưa bao giờ đưa họ tới trước mặt cô thôi!

Thiên Tinh chưa chút nghĩ.

Mộ Trầm Âm nháy mắt nhìn cô, "Nhìn dáng vẻ của em có vẻ rất để ý đến ông chủ của mình. Hay là chúng ta lại nghe lén bọn họ nói chuyện nhé?"

"Hả?" Thiên Tinh cả kinh ngẩng đầu, sau đó vội xua tay, "Không cần, như vậy không hay cho lắm."

Thật ra thì...Cô cũng rất tò mò.

"Sao lại không hay? Nói không chừng, bọn họ đang nói chuyện xấu gì đó. Nếu em nghe được, sau này có thể mang ra uy hiếp anh ấy bắt anh ấy tặng lương cho em."

Mộ Trầm Âm vừa nhảy vừa nghịch ngợm kéo theo Thiên Tinh, làm như vô tình cứ thế mà lao thẳng tới chỗ của Thi Nam Sinh.

Không hề chú ý tới nụ cười trên mặt Thiên Tinh đã sượng cứng ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tôi nay muốn ăn anh!

Khoảng cách giữa bọn họ và Thi Nam Sinh càng lúc càng gần....

Thiên Tinh dường như có thể cảm nhận được mùi bạc hà thoang thoảng trên người anh.

Mùi hương này hoàn toàn khác với Mộ Trầm Âm...

Hồ hấp của cô như ngừng lại, theo bản năng không dám nhìn dáng người rắn rỏi của anh, càng không muốn nhìn người phụ nữ trong ngực anh.

Nhưng...

Anh như có ma lực khiến tầm mắt cô vẫn hướng sang anh, lưu luyến một hồi, cuối cùng vẫn rơi trên người anh....

Cho nên, tầm mắt của Thiên Tinh từ đầu đến cuối vẫn luôn ở trên người Thi Nam sinh.

Nhưng...Anh lại hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Bọn họ gần thêm một chút....

Trong tiếng nhạc du dương có thể loáng thoáng nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

Giọng nói không to không nhỏ, nhưng Thiên Tinh nghe được rất rõ ràng.

....

"Nghe nói, anh Thi đã có vợ sắp cưới, còn sắp có con nữa. Xem ra, về sau giới đàn ông kim cương độc thân lại mất đi một người nữa rồi. Đúng là đáng tiếc."

Giọng nói của người phụ nữ vô cùng dịu dàng, cũng mang theo sự tiếc nuối.

"Vợ sắp cưới?" Giọng nói Thi Nam Sinh mang theo vẻ đùa cợt.

Bàn tay lại rơi xuống hông người phụ nữ, rồi cô ý cao giọng nói, "Ai nói với em tôi có vợ sắp cưới? Chính tôi còn không biết mình sắp kết hôn khi nào?"

"Thi tổng, anh xấu thiệt đó! Người ta cũng đã có con với anh rồi, anh còn chối bỏ trách nhiệm á?"

"Chúng ta đôi đũa tày đi. Nhắc tới chuyện này thật mất hứng." Thi Nam Sinh ngược lại không muốn nói tiếp chuyện này, nhàn nhạt mở miệng.

"Được, vậy anh Thi muốn nói chuyện gì?" Ánh mắt người phụ nữ kia trêu chọc nhìn anh.

Ngón tay dài nhón về vòng vòng lên lồng ngực quyến rũ của anh, "Hay là chúng ta hàn huyên một chút.... Tới nay anh có thời gian không?"

"Nếu như tôi có thời gian, em định làm gì?" Thi Nam Sinh cười như không cười cúi đầu nhìn cô.

Nhìn xuống ngón tay cô ta đang vẽ lên ngực mình.

Có điều ánh mắt lại bí mật chuyển sang người nào đó đang trong ngực Mộ Trầm Âm.

Rất tốt! Hai người đang tiến lại gần hơn!

"Anh đoán xem em muốn làm gì?" Nụ cười người phụ nữ kia càng thêm quyến rũ.

Thi Nam Sinh chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Từ trước đến nay tôi không phải là người kiên nhẫn. Bây giờ có thời gian, nhưng lát nữa thì không biết được."

"Anh thật xấu xa. Người ta già bộ dè dặt một chút cũng không cho." Người phụ nữ kia đâm lên ngực anh, rồi sau đó cười duyên một tiếng, "Người ta muốn tới nay ăn anh đó! Anh có thời gian rảnh không?"

Thi Nam Sinh hơi híp mắt lại, "Được, tôi cũng muốn biết khẩu vị của em thế nào."

....

Sắc mặt Thiên Tinh tái nhợt.

Những lời bọn họ nói cô thực sự không muốn nghe, nhưng từng câu từng chữ lại không ngừng vang lên bên tai cô.

Giống như tảng đá không ngừng đập vang màng nhĩ của cô, từng phát từng phát một, kéo căng dây thần kinh của cô.

Tới nay....Bọn họ thật sự muốn....làm chuyện đó sao?

Lòng ngực xông lên cảm giác khó chịu không nói lên lời.

Không muốn để Mộ Trầm Âm nhận ra khiến anh mất hứng, cô từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu.

"Xem kìa, nhìn thôi cũng đủ biết là bọn họ đang nói chuyện gì rồi." Mộ Trầm Âm hả hê nhướng mày, nói với Thiên Tinh.

Thiên Tinh cố gắng đè sự khó chịu trong lòng xuống, ngẩng đầu nhìn anh cười, "Đúng vậy, anh thật sự rất hiểu anh ấy...."

"Anh ấy cũng như anh của anh mà. Đi, chúng ta qua chào hỏi thôi, anh ấy nhìn thấy chúng ta rồi."

Mộ Trầm Âm nói xong, liền cất giọng gọi người đàn ông bên cạnh. Tốc độ vô cùng nhanh, Thiên Tinh không kịp ngăn cản.

Tiếng nhạc, đúng lúc này chợt ngưng lại.

"Anh!" Tiếng gọi của Mộ Trầm Âm vang lên lạnh lẽo.

"Trầm Âm." Giọng nói của Thi Nam Sinh ngược lại trầm ấm hơn nhiều.

Anh nói lỏng vòng tay đang ôm người phụ nữ trong ngực ra, nhưng Mộ Trầm Âm vẫn không buông Thiên Tình.

"Em đã nhìn thấy anh từ nãy rồi, thấy anh và người đẹp khiêu vũ đến mê mẩn nên không dám đến quấy rầy." Mộ Trầm Âm ôm Thiên Tình giới thiệu, "À, còn đây là nhân viên trong công ty anh. Thiên Tình, mau chào hỏi ông chủ của em đi, nói anh ấy mau tăng lương cho em."

Bị đẩy tới trước mặt Thi Nam Sinh, Thiên Tình chỉ đành phải nhắm mắt cúi người chào, "Chào Thi tổng."

Cô không dám ngẩng đầu, không dám nhìn về mặt của anh, càng không dám để cho anh phát hiện ra lúc này hốc mắt cô đang đỏ lên.

Nhưng mà....

Cúi đầu như vậy lại càng nhìn thấy rõ hình ảnh tay trong tay của anh và người phụ nữ kia.

Vô cùng chói mắt....

Đập vào đầu nhói hai mắt cô....

"Rất đúng lúc." Tầm mắt Thi Nam Sinh xẹt qua Thiên Tình một giây. Không hề có ý định nhìn lâu cũng chẳng có vẻ gì thân quen.

Giống như bọn họ chưa từng biết gì nhau....

Nhưng mà tại sao cô vẫn cảm thấy ánh mắt của anh lạnh lẽo đến run người?

"Quà cho cậu. Mở ra xem có thích không." Thi Nam Sinh đưa một cái hộp nhỏ cho Mộ Trầm Âm.

Trầm Âm mở ra, bên trong là một chiếc chìa khóa.

"Anh, anh thật là tâm lý! Em muốn ‘Vong Linh’ này lâu rồi!" Dáng vẻ vui mừng này của anh càng khiến anh càng thêm đẹp trai.

Hai mắt lấp lánh. Tầm mắt hơi chuyển, anh cầm chiếc chìa khóa kia lên, đặc ý khoe với Thiên Tình, "Xem ông chủ em hào phóng chưa này? Có biết đây là cái gì không? Là chiếc mô tô đỉnh nhất thế giới đó. Còn là hàng số lượng hạn chế nữa chứ!"

Thiên Tình không hiểu rõ mấy thứ này, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, đùa vui nói, "Chúc mừng anh, được đổi ‘bà xã’ rồi!"

"Ừm, nói đến chuyện này thật có chút không nỡ! Nhưng mà em cũng biết là niềm vui mới vẫn hơn tình yêu cũ mà, đúng không?"

Mộ Trầm Âm nháy mắt mấy cái, rồi cất chiếc chìa đi. Quay đầu lại cảm ơn Thi Nam Sinh lần nữa, "Anh, cảm ơn anh. Em sẽ không khách sáo đâu."

"Cậu thích là được rồi." Thi Nam Sinh cúi đầu nhìn đồng hồ, "Không còn sớm nữa, tôi còn có chuyện, đi trước nhé."

Mộ Trầm Âm xấu xa cười một tiếng, liếc nhìn người phụ nữ xinh đẹp đứng cạnh anh, lại đưa mắt nhìn anh, mới nói tiếp: "Biết anh bận rộn chuyện chính sự, em cũng không dám giữ."

"Ừ." Thi Nam Sinh hờ hững gật đầu, xoay người, rời đi.

Người phụ nữ kia mỉm cười, vội vàng bám lấy cánh tay của anh đi theo sau.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, cả người Thiên Tình như bị đông cứng tại chỗ. Sững sờ ngây ngốc nhìn bọn họ, đau xót dâng đầy trong lòng.

Nước mắt cũng không nén được nữa dâng đầy trong hốc mắt.

"Thiên Tình, em sao vậy?" Mộ Trầm Âm kinh ngạc nhìn cô, thấy hốc mắt cô đỏ lên, anh không khỏi nhíu mày, lo lắng hỏi, "Sao em lại khóc? Có phải bụi bay vào mắt không?"

Trừ lý do này ra anh thực sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Vừa rồi vẫn còn tốt mà...

"Xin lỗi, Trầm Âm, em phải về rồi...."

Thiên Tình cố gắng không để cho giọng nói của mình nghẹn lại, "Hôm nay không thể cùng anh ăn bánh sinh nhật được rồi. Xin lỗi!"

Không đợi Mộ Trầm Âm hỏi nhiều nữa, Thiên Tình đã vội vã chạy ra ngoài, nước mắt không ngừng tuôn xuống mặt đất ở tiền sảnh.

"Thi tổng, anh đừng đi nhanh như vậy, em mang giày cao gót, không theo kịp nè."

Người phụ nữ kia đang cố gắng đi nhanh đuổi theo bóng lưng lạnh lùng phía trước.

"Cô không cần đi theo tôi... Tôi nay tôi không rảnh!"

Thi Nam Sinh không thèm quay đầu lại, lạnh lùng cự tuyệt cô ta.

Anh từ xa đã mở khóa xe, định đi lên.

"Không rảnh?" Người phụ nữ kia cũng bối rối, "Nhưng vừa rồi anh đâu có nói như vậy!"

"Thật sao?" Thi Nam Sinh liếc cô một cái, "Tôi cũng nhớ, vừa rồi tôi có nói tôi rảnh tùy lúc. Thưa cô, chắc cô bị đãng trí rồi!"

Tôi nay....Bây giờ anh thực sự không có tâm trí đâu chơi đùa với bất kỳ người đàn bà nào khác, trừ Cảnh Thiên Tình.

Anh lấy điện thoại ra gọi đi. Nhưng bất ngờ nghe thấy tiếng bước chân vội vã vang lên trong nhà để xe.

Anh theo bản năng ngẩng đầu, hơi lù lại nhìn, bóng dáng quen thuộc đã xuất hiện trong tầm mắt.

Ánh mắt lóe lên, không chút suy nghĩ kéo người phụ nữ kia vào lòng nói, "Em thích khách sạn nào? Chúng ta có thể đến đó tâm sự một chút."

Bàn tay Thi Nam Sinh trượt xuống đùi người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia không ngờ anh lại đổi ý bất ngờ như vậy, ngạc nhiên trở mắt nhìn anh.

"Sao? Không thích khách sạn hả?" Thi Nam Sinh cười xấu xa, xoay người lại đề cô lên thân xe.

"Vào xe cũng là một lựa chọn không tồi."

Người phụ nữ kia lúc này mới có phản ứng, hai chân nhiệt tình cuốn lấy vòng eo to lớn của anh.

"Chỉ cần đối phương là anh, ở nơi nào cũng như nhau cả. Em chưa chơi trong xe bao giờ! Cũng rất mong có thể thử một lần."

Giọng người đàn bà kia vô cùng quyến rũ, dường như có thể khiến người ta tê liệt.

Hai bàn tay mềm mại như không xương đã liều lĩnh dò vào trong áo sơ mi của Thi Nam Sinh.

Càng kích thích hơn, cô ta còn thè lưỡi ngậm lấy yết hầu của Thi Nam Sinh.

.....

Thiên Tình không ngờ mình vừa đi ra liền bắt gặp cảnh này, chỉ cảm thấy như vừa bị sét đánh trước mặt.

Trái tim quặn đau khiến cô thở cũng thấy khó khăn.

Nước mắt cũng sắp trào ra.

Cô bịt miệng, không để mình bật khóc thành tiếng.

Bọn họ....lại muốn ở trên xe....

Sao anh có thể tàn nhẫn đến thế?

Nơi đó cũng là nơi mình và anh từng bên nhau mà!

Có phải anh cũng thường mang phụ nữ lên xe làm chuyện đó không?

Thiên Tình không dám nghĩ nữa, cũng không muốn nhìn nữa, xoay người bỏ chạy.

Bởi vì quá đau đớn mà bước chân cô hơi lảo đảo, còn thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Mới chạy được mấy bước, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở phía sau.

Cô không biết có phải anh đuổi theo mình hay không, cô chỉ biết rằng giờ phút này, suy nghĩ của cô rất rối loạn, vô cùng rối loạn....

Cô không muốn nhìn thấy anh, không muốn nói chuyện với anh, càng không muốn nghe anh nói gì hết!

Nhưng....

Người phía sau mấy bước đã đuổi kịp cô. Khuỷu tay của cô bị anh chụp lấy.

"Buông tay!" Cô la hoảng lên, nước mắt cũng không nén được nữa thì nhau chảy xuống.

Thấy khuôn mặt dề nước mắt của cô, Thi Nam Sinh sững sốt, chớp chớp mắt, sau đó nghiêng răng nói: "Ai cho cô chạy?"

....

Thấy Thiên Tình hoảng hốt chạy đi, Mộ Trầm Âm thoáng ngáy người, sau đó lập tức đuổi theo.

Nhưng đã bị một cánh tay ở đâu vuron tới ngăn lại.

"Anh?" Mộ Trầm Âm lo lắng đẩy ra Mộ Thiệu Đàm, "Anh chờ một lát, lời chúc mừng sinh nhật nhất định lát nữa em sẽ nghe."

"Em ở lại đây cho anh!" Mộ Thiệu Đàm túm lấy cổ Mộ Trầm Âm.

"Sao thế ạ?" Về mặt Mộ Trầm Âm không hiểu.

"Em nhìn mà còn chưa hiểu chuyện gì sao?" Mộ Thiệu Đàm bắt đắ dĩ nhìn em trai mình.

Trầm Âm không hiểu gì hỏi lại, "Chuyện gì ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Để cho cô thấy rõ...ai mới là người đàn ông của cô.

Mộ Thiệu Đàm khoanh tay nhìn anh, "Em muốn đuổi theo Thiên Tình?"

"Đương nhiên! Anh, con gái đều kì quái thế sao? Khi không lại khóc như vậy?"

"Đương nhiên là bởi vì đau lòng." Mộ Thiệu Đàm tròn mắt nhìn em trai, cảm thấy sao em trai mình lại quá ngây thơ.

"Đau lòng?" Mộ Trầm Âm gãi gãi đầu. "Chúng em rõ ràng đang rất vui vẻ, vô duyên vô cớ sao lại đau lòng?"

"Trầm Âm, anh nói thật với em, em đừng cảm thấy khó chịu." Mộ Thiệu Đàm nhìn chăm chăm em trai mình, phải để thằng bé chuẩn bị tinh thần đã.

"Anh, có gì cứ nói thẳng đi! Anh nói nhanh đi, nếu không em đi đây." Anh không đợi được nữa, muốn đuổi theo Thiên Tình.

"Đi cái gì mà đi? Thiên Tình là người của A Sinh!"

"Anh nói cái gì?" Mộ Trầm Âm nhìn Mộ Thiệu Đàm, đầy mắt xẹt qua sự phức tạp.

Nhưng, chỉ hai giây sau lại cong môi cười, "Anh à, đừng lừa em chứ. Dù anh không thích Thiên Tình cũng đừng nói lời này để gạt em! Thiên Tình với anh ấy còn giống như không quen biết nữa mà."

"Trầm Âm, em biết rõ là anh không lừa em mà!" Mộ Thiệu Đàm trịnh trọng nhìn em trai.

Trong lòng Mộ Trầm Âm đau xót, tầm mắt hơi chuyển một vòng rồi lại nhìn lên mặt Mộ Thiệu Đàm.

Dáng vẻ bị tổn thương, tay siết chặt hộp quà trong tay.

"Nếu đúng thật là người của anh Nam Sinh, tại sao cô ấy không nói với em? Tại sao bọn họ còn phải giả bộ như người xa lạ trước mặt em!" Trầm Âm gầm nhẹ, thấy mình bị tổn thương nghiêm trọng. Anh cảm giác mình bị bạn bè lừa gạt!

"Tại sao Thiên Tình không nói với em, anh nghĩ cô ấy có lý do của mình. Trầm Âm, nếu thực sự em thích cô ấy, anh khuyên em nên gạt bỏ tình cảm này đi." Mộ Thiệu Đàm nhắc nhở em trai.

"Sao em phải gạt bỏ tình cảm của mình? Em có thể cạnh tranh công bằng với anh Nam Sinh. Vừa rồi anh cũng thấy anh Nam Sinh nhìn Thiên Tình thế nào rồi đây! Ngay trước mặt Thiên Tình anh ấy vẫn không chút kiêng kỵ làm trò với người đàn bà khác! Anh ấy căn bản không yêu Thiên Tình!"

Mộ Trầm Âm nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, không khỏi bất bình thay Thiên Tình.

Khó trách, kể từ lúc anh Nam Sinh xuất hiện, ánh mắt cô từ đầu đến cuối đều chỉ nhìn anh ấy....

Khó trách, nghe lên anh và người đàn bà kia nói chuyện, sắc mặt cô lại khó coi như vậy....

Khó trách, lúc anh Nam Sinh và người đàn bà kia rời đi, cô lại khóc....

"Cậu ấy không yêu Thiên Tình, vậy thì sao? Nhưng Thiên Tình yêu cậu ấy!" Mộ Thiệu Đàm nói tiếp, "Trầm Âm, em chậm hơn A Sinh không phải chỉ một, hai bước. Thiên Tình đang mang thai, đứa bé là con A Sinh! Chuyện này em cũng chẳng xa lạ gì nữa. Cái người mà đang mang thai con của A Sinh và phá hỏng hôn lễ của cậu ấy với Bạch Thiên Thiên, chính là Thiên Tình!"

Mộ Trầm Âm cảm thấy như có tiếng sét giáng xuống đầu.

Hai mắt tối lại, nhìn chòng chọc Mộ Thiệu Đàm, giống như không muốn tin sự thật này.

Những tin tức đó anh không có hứng thú muốn biết. Biết một vài chuyện thì hơn nửa là nghe người khác nói.

"Anh, có phải...Chỉ bởi vì anh không muốn em và anh Nam Sinh cùng thích một người con gái cho nên mới nói như vậy...." Ánh mắt của anh ảm đạm, giọng nói cũng vô cùng buồn bã.

"Trầm Âm, từ nhỏ đến lớn anh đã lừa em bao giờ chưa?"

Trái tim Mộ Trầm Âm càng lúc càng lún chìm xuống đáy vực.

Tìm ngớ ngàng nhìn chằm chằm cánh cửa mà người con gái vừa biến mất tại đó, cũng không nhận được, cất bước đuổi theo.

"Ai cho phép cô chạy?" Thi Nam Sinh nhanh tay kéo Thiên Tình lại.

Thiên Tình liều mạng giãy giụa, "Anh buông tôi ra.... Tôi muốn đi về."

"Đi về? Hay là không đợi được nữa muốn vào tìm Trầm Âm?"

Nghĩ đến những hình ảnh vừa rồi, Thi Nam Sinh tức muốn phát điên.

Anh thô bạo bóp cằm Thiên Tình "Cảnh Thiên Tình, bản lĩnh quyền rũ đàn ông của cô thật không thể xem thường! Tôi đã cảnh cáo cô không được phản bội tôi rồi! Vậy mà sau lưng cô lại dám ôm ấp áp áp với Mộ Trầm Âm, đúng là đáng hận!"

"Anh thật khó hiểu.... Buông tay ra, anh bóp tôi đau quá!"

Cô gào khóc lên ra sức giãy khỏi bàn tay anh.

Nhưng thân thể cao lớn của anh vẫn bất động.

Cô không thoát được, còn bị anh lôi kéo tới chỗ xe như một con rối.

"Tôi sẽ cho cô nhớ ai mới mà người đàn ông của cô!"

Cô gái lúc này nhìn thấy cảnh này cũng há miệng kinh ngạc.

"Thi tổng, anh muốn chơi đôi?" Cô ta chau chau mày, quét mắt nhìn Thiên Tình, "Nếu như muốn chơi đôi, chi sợ chiếc xe này của anh không đủ chỗ cho ba người chúng ta."

"Cút!" Thi Nam Sinh nổi điên quát lên, kéo cửa chỗ ghế phụ ra nhét Thiên Tình vào.

Cô ta bị tiếng gầm của anh làm cho sợ hết hồn.

Thấy hai người bọn họ đều đã lên xe, lúc này mới biết không có chuyện của mình nữa, dậm chân giẫm dứ mắng một câu, mới không cam lòng rời đi.

....

Thiên Tình vừa bị nhét vào ghế lập tức xoay người muốn xuống xe. Nhưng cửa xe cũng đã bị anh khóa lại.

Cô không mở ra được. Trong không gian chật hẹp chỉ còn hai người bọn họ.

Thiên Tình cảm thấy xung quanh lạnh lẽo đến đáng sợ, khiến cô rùng mình.

"Thiên Tình!" Một giọng lạnh lạnh bỗng vang lên bên ngoài xe.

Thiên Tình sững sờ quay đầu lại, thấy Mộ Trầm Âm đang từ trong phòng tiệc đi ra.

Cả người anh được bao trùm bởi ánh sáng mờ lung, từ bên trong lo lắng chạy ra. Anh đảo mắt nhìn khắp nơi, hiển nhiên là đang muốn tìm cô.

“Tôi xuống chào anh ấy một tiếng.” Thiên Tình nói xong, định đẩy cửa xe bước xuống. Nhưng khuỷu tay lại bị Thi Nam Sinh giữ lại.

Anh lạnh lùng nhìn cô, “Không được xuống!”

“Tôi chỉ chào anh ấy một tiếng thôi. Tôi là khách, anh ấy là chủ mà.” Thiên Tình giải thích.

Cô cố gắng gạt tay anh ra, nhưng anh giữ tay cô càng chặt.

Ngón tay siết chặt muốn bấm sâu vào da thịt cô, đau đến mức Thiên Tình phải há miệng nhìn anh: “Anh làm tôi đau quá...”

Thi Nam Sinh vẫn không buông tay, ngược lại còn dùng sức kéo luôn cô sang ghế mình.

Cô sợ hãi hét lên, chợt nghe một tiếng động nhỏ vang lên. Thi Nam Sinh hạ ghế lái xuống, hai người cũng theo đó mà ôm nhau nằm ngã xuống.

“Anh muốn làm gì?” Thiên Tình mở to mắt, hoảng sợ muốn bò dậy.

Theo bản năng nhìn ra phía ngoài xe, thấy Mộ Trầm Âm đang ngoảnh quanh tìm khắp nơi như đang định đi tới chỗ này.

“Cô nói xem tôi muốn làm gì?” Trong mắt Thi Nam Sinh đều là vẻ xấu xa mờ ám, mặc dù cười nhưng khi nói chuyện chẳng chút dịu dàng, “Chúng ta đã làm không ít lần rồi, lẽ nào cô còn chưa hiểu ư?”

Hành động vừa rồi của cô anh thấy rất rõ ràng, nếu không nhìn lầm, hẳn cô đang lo lắng cho Mộ Trầm Âm! Nhận thức được điều đó, càng khiến anh sôi máu muốn đánh người.

“Anh đừng như vậy. Tôi không muốn ở đây...” Thiên Tình chống cự quyết liệt.

Nghĩ đến vừa rồi anh và người đàn bà kia còn tán tỉnh nhau, nghĩ đến bọn họ muốn hoan ái ở chỗ này, khiến cô không thể nào chấp nhận được.

Hơn nữa... Trầm Âm còn đang ở bên ngoài.

Anh ấy là bạn cô, hơn nữa, cô thực sự rất quý mến người bạn luôn khiến cô thoải mái vui vẻ này.

Mặc dù anh là hoàng tử, thân phận cao quý nhưng anh không hề kiêu ngạo trước mặt cô.

Cô muốn trân trọng người bạn này, không muốn cho anh biết cô đã từng bán rẻ bản thân.

Sợ anh, xem thường mình...

“Chúng ta không phải lần đầu tiên làm ở chỗ này. Lần trước không phải cô còn rất thích thú sao? Sao bây giờ lại không dám làm?” Sự tức giận trong mắt Thi Nam Sinh mỗi lúc càng tăng, khiến người ta sợ hãi.

Hai tay anh hùng hổ túm chặt cổ cô, ánh mắt tối sầm nhìn chằm chằm nét hoảng hốt trong mắt cô.

“Sợ Trầm Âm nhìn thấy sao?” Giọng điệu gắt gỏng như đang rất căm tức.

Thiên Tình cũng không phủ nhận, hàng mi hơi run nhẹ, yếu ớt tựa như cánh bướm.

Gạt hai tay anh đang túm mình ra, “Mời anh buông tôi ra, tôi muốn xuống xe.”

“Tôi mạn phép không buông!” Phản ứng này của cô đã thật sự chọc giận anh.

Anh chẳng những không buông tay, ngược lại còn nghiêng người lật cơ thể Thiên Tình qua, nằm áp lên người cô.

Thiên Tình la lên chói chói, nhưng bàn tay của anh đã đẩy váy của cô lên cao.

Shit! Đêm nay cô rất quyến rũ, rất gợi cảm, khiến anh say mê cô không tài nào dứt ra được.

Có điều, sự hấp dẫn này lại dành cho người đàn ông khác chiêm ngưỡng!

Suy nghĩ này khiến ngực anh tức nghẹn, cứ nằm mãi ở đó không tan được.

“Cánh Thiên Tình, không phải cô luôn sợ cậu ta biết được quan hệ của chúng ta sao? Bây giờ tôi sẽ để cậu ta mở to mắt lên nhìn cho rõ.”

Anh tòn nhẩn nói xong, ngón tay cùng lúc nhấn một nút ở phía trước xe.

Mui xe chậm rãi mở bung lên.

“Đừng như vậy!” Thiên Tình hoảng sợ kêu lên, dấn lên bả vai anh, “Cầu xin anh, đừng để cho bạn tôi xem thường tôi... Ừm...”

Lời còn chưa nói hết đã cảm thấy phía dưới chợt lạnh.

Chiếc quần lót mỏng manh của cô bị bàn tay thành thạo của Thi Nam Sinh đẩy xuống đến đầu gối.

“Ừm... Anh... Thật quá đáng!” Nước mắt dâng đầy hốc mắt cô.

Bởi vì bị anh đè xuống cô hoàn toàn không biết tình huống bên ngoài xe thế nào.

Có phải Trầm Âm đã tới đây rồi không?

Có phải anh ấy đã thấy cảnh này rồi không?

Nếu như nhìn thấy, anh ấy sẽ nghĩ về mình như thế nào đây? Nhất định sẽ cảm thấy mình thật rẻ mạt.

“Tôi quá đáng? Cảnh Thiên Tình, cô lại rơi nước mắt vì gã đàn ông khác, thật quá quái!” Hàng nước mắt đó khiến cho Thi Nam Sinh cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Thậm chí trong ngực còn nghẹn ứ cảm giác khó chịu.

Anh cũng chẳng còn tâm trí để nghĩ xem những cảm giác này từ đâu mà có. Thân thể anh đột ngột hạ xuống mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể Thiên Tình.

Không hề có màn dạo đầu, cũng chẳng chịu vuốt ve...

“Ừm... Đau quá...” Thiên Tình hô nhỏ lên, tay theo bản năng túm lấy áo sơ mi của anh siết chặt đến độ lộ cả những khớp xương.

Anh quá lớn. Mà cô lại rất chặt. Anh cứ thế mà xông vào, phần đầu đón ầy khiến thân xác cô như rã rời.

Thi Nam Sinh không chuyển động tiếp, mà dùng môi lưỡi liếm lên vành tai cô, phả lên tai cô nhỏ giọng thăm thò: “Tiểu yêu tinh, em có thể kêu lớn lên một chút. Cậu ấy còn cách chúng ta năm mươi mét nữa, em có thể dùng tiếng kêu rên rỉ của mình để gọi cậu ấy tới đây...”

Thiên Tình nghiêng đầu tránh né hơi thở của anh, thế nhưng anh lại trườn lên tiếp tục gặm cắn, khiến cô không nhịn được mà run rẩy.

Cô thút thít, trong mắt đều là làn nước mắt uất ức, nhìn anh nói: “Tại sao anh cứ luôn thích trêu chọc tôi như vậy chứ?”

“Đúng, tôi thích trêu chọc em như vậy đấy. Ai bảo cơ thể này của em nhạy cảm quá làm chi, và nó cũng vốn dành riêng chỉ để mình tôi trêu chọc mà thôi...” Thi Nam Sinh đầu đón rên lên, nơi hạ thể đã trướng lên đến cực điểm, anh từ từ nhip nhàng ra vào.

Hài lòng khi nghe thấy những tiếng thở hổn hển của Thiên Tình, anh lại mạnh mẽ dùng lực đẩy sâu hạ thể vào cô hơn như thể để trừng phạt cô.

“A...” Cô cắn môi đến trắng bệch, không dám để tiếng rên của mình bật ra thành tiếng.

Mui xe mở lên, không còn gì để cách âm nữa, người phía ngoài có thể nghe thấy rõ ràng tiếng rên của cô.

“Anh nói lung tung gì vậy?... Tôi không hề có cảm giác...” Cô cố hạ thấp giọng mình thật nhỏ.

“Thật sự không có cảm giác sao? Vậy để tôi cho em biết thế nào là có cảm giác.” Thi Nam Sinh đột nhiên hơi nhồm dầy, hai cánh tay giữ chặt hông của cô.

Không đợi cô kịp phản ứng, anh đã lật người, nhắc cô đặt lên đùi mình, tách hai chân cô ra hai bên người, bộ sườn xám xinh đẹp lúc này đã xóc xếch mất trật tự được anh đẩy lên cao.

Từ lúc nằm cho đến khi ngồi dậy, nơi đó của hai người vẫn dính chặt nhau không rời.

Tư thế này lại càng khiến hai người bọn họ dán sát nhau hơn, vào càng sâu hơn.

Cầm bỗng nhiên bị anh túm chặt vịn đưa ra phía bên ngoài, “Nhìn thấy không? Trầm Âm đang ở bên ngoài đó. Chỉ cần em hô lớn một chút, cậu ta lập tức sẽ tới đây.”

Thiên Tình nhìn sang.

Quả nhiên...

Mộ Trầm Âm đang cách bọn họ càng lúc càng gần, ước chừng chỉ khoảng bốn mét nữa thôi.

Anh ấy đang đứng đó nhìn quanh bốn phía, kiên trì tìm kiếm cô.

Cô vô cùng căng thẳng, siết chặt nắm tay, trong lòng thầm cầu nguyện anh ngàn vạn lần đừng đi tới chỗ này...

Cô đang thể nà đương nhiên không muốn bất kỳ ai nhìn thấy, bạn lại càng không thể.

Nếu bị nhìn thấy trong hoàn cảnh này, về sau cô thật không dám ngẩng đầu lên nhìn ai nữa...

“Ừm... Tiểu yêu tinh, em kẹp chặt quá...”

Tiếng khó chịu rên rỉ của Thi Nam Sinh đã kéo thần trí cô quay về.

Mặt cô bỗng chốc đỏ lên.

Thì ra vừa rồi vì quá căng thẳng mà cô đã vô thức kẹp chặt phía dưới lại.

“Thả lỏng một chút, nếu không tôi thật sự bị em làm cho gãy mất...”

Anh thở đứt quãng dỗ dành cô. Bàn tay đồng thời lần tìm đến nơi hai người đang kết hợp về nắn nhụy hoa mềm mại nhạy cảm kia.

“Anh... Nếu anh khó chịu thì... Ừm...” Ngón tay của anh càng mạnh hơn, không ngừng vân vê, khiến hơi thở cô không còn ổn định được nữa, phải cố gắng lắm mới nói được hết câu, “Nếu anh khó chịu thì buông tôi ra đi... Tôi không muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nó đã yêu con!

Cuối cùng, cô khẽ mỉm cười nói, "Được. Sau khi sinh đứa bé, tôi sẽ ra đi..." Khi nói tay cô đặt nhẹ lên bụng mình.

Đứa bé sau khi sinh ra, nếu chứng minh được nó là con anh, đương nhiên nó sẽ phải ở lại nhà họ Thi.

Cô đã từng có ý nghĩ ích kỉ rằng sẽ mang đứa nhỏ này đi theo. Đây là máu mủ của cô, bây giờ cô đã cảm thấy lưu luyến nó như vậy. Nếu sau này sinh nó ra, để nó lại cho anh, một mình cô rời đi, chỉ sợ còn đau đớn hơn lóc da cắt thịt, rút gân cô.

Nhưng...

Nếu không để đứa nhỏ lại cô làm gì được đây? Cô còn phải nỗ lực kiếm tiền chữa bệnh cho chị. Đứa bé đi theo cô nhất định sẽ chịu khổ. Cô sao đành lòng được đây?

Ngược lại, đi theo Thi Nam Sinh, nó sẽ có được sự giáo dục tốt, có được cuộc sống tốt nhất. Cô tin, người nhà họ Thi nhất định sẽ cho nó đầy đủ sự thương yêu.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng chợt đau xót, nước mắt cũng chực trào.

Con à....Chỉ mong rằng khi con lớn, con sẽ không trách mẹ quá vô dụng...

Suốt đường đi, hai người không hề nói chuyện gì nữa.

Thi Nam Sinh chỉ chuyên tâm lái xe, tầm mắt nhìn thẳng con đường phía trước, chỉ có phản xạ quay đầu như đang bệnh ra.

Thiên Tinh cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những hình ảnh của thành phố quen thuộc dần lướt qua trước mắt, trời đã chuyển sang độ Xuân, vạn vật đều vô cùng phấn chấn.

Nhưng hôm nay, trong mắt cô, tất cả đều vô cùng ảm đạm.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, giữa Thiên Tình và Thi Nam Sinh dường như hình thành một khoảng cách.

Anh có mặt ở đó, cô sẽ tránh không lần la bước tới.

Hai người dường như rất ít khi nói chuyện với nhau, cô cũng không còn cơ hội được ngồi xe anh đi làm nữa. Buổi sáng, lúc Thiên Tình còn chưa thức giấc, anh đã lái xe rời đi. Đến tối, lúc Thiên Tình tan làm, anh vẫn ở còn trong phòng làm việc, nếu không cũng là ra ngoài tiếp khách.

Tất cả, giống như trở về lúc ban đầu.

Anh luôn về rất khuya.

Bọn họ dường như đang tránh mặt nhau.

Thiên Tình không biết vì sao đột nhiên anh trở nên như vậy, giống như đang giận cô vậy.

Nhưng, thật ra như vậy cũng tốt. Ít ra cô sẽ không phải lo sợ mình sẽ lún sâu nữa.

....

Hôm nay....Là buổi trình diễn thời trang của bộ sưu tập mới.

Thi Nam Sinh đã đến đó từ sớm.

Người nhận phụ trách loạt trình diễn bộ sưu tập 'Ác Quỷ' cuối cùng đã định là Bạch Thiên Thiên.

Thiên Tình đang ngồi ăn cơm, bà Thi múc canh thịt bò cho cô.

"Thiên Tình, gần đây con với A Sinh lại cãi nhau đúng không?" Bà Thi hỏi.

"Dạ?" Thiên Tình sững sốt, vội vàng lắc đầu, "Không có. Chúng con đâu có cãi nhau gì ạ?"

Bọn họ đâu phải người yêu, chỉ là bớt nói chuyện với nhau, không thấy mặt nhau mà thôi, những chuyện này cũng là chuyện bình thường!

"Đừng gạt bác. Đừng cho rằng bác già rồi nên cái gì cũng không biết. Thật ra chuyện của các con trong lòng bác đều biết, đều hiểu."

Thiên Tình mấp máy môi, "Không phải cãi nhau đâu ạ."

"Vậy rốt cuộc hai đứa làm sao?"

Thiên Tình cảm thấy mình cũng nên nói chuyện thẳng thắn với bà Thi.

Nghĩ như vậy, cô liền đặt chén canh xuống, nói: "Bác Thi, con có chuyện muốn thương lượng với bác."

"Con nói đi." Bà Thi cũng để đũa xuống nhìn Thiên Tình.

"Mấy ngày trước, con và anh Thi đã thương lượng, chờ sau khi con sinh đứa bé ra, con sẽ để đứa bé lại và rời đi."

"Con trai bác nói thế nào?" Bà Thi nhìn Thiên Tình.

Thiên Tình miễn cưỡng cười, "Anh Thi đã đồng ý. Anh ấy cũng bảo con sinh đứa bé xong thì cứ đi."

Sắc mặt bà Thi có vẻ nghiêm trọng, không trả lời mà chỉ nhìn Thiên Tình hỏi, "Thiên Tình, con hãy thành thật nói cho bác biết, tình cảm của con với A Sinh bây giờ còn giống với trước kia không?"

Thiên Tình thoáng sững sốt, lòng khẽ thất lại khi đối mặt với ánh mắt dò xét của bà Thi.

Tình cảm của cô cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, không phải sao?

Nhiều năm qua, cô vẫn đều âm thầm lặng lẽ yêu anh. Cho đến bây giờ cũng chỉ yêu có mình anh!

"Vẫn giống như ngày xưa, chưa từng thay đổi." Thiên Tình kiên định nói.

Bà Thi lúc này mới hơi cười, "Nếu vậy bác không đồng ý để con đi."

"Bác Thi, chờ sau khi con sinh đứa bé này ra, xin bác hãy để con đi! Con có cuộc sống của mình, sau này cũng có con đường thuộc về mình."

"Thiên Tình, nếu như con muốn ở bên A Sinh, bác nhất định sẽ bắt nó cưới con. Khoan hãy nói đến việc đứa bé không thể không có một mái gia đình hoàn chỉnh, chỉ mỗi việc con đã sinh cốt nhục cho nhà họ Thi, về tình về lý, cũng nên cho con một thân phận đáng hoàng."

Thiên Tình lắc đầu, “Con không cần danh phận gì cả. Con tình nguyện sinh đứa bé này ra. Anh Thi còn có cô gái anh ấy thích, cũng có cuộc sống của riêng mình. Hai người bọn con không phải người cùng một thế giới, cho dù có miễn cưỡng ở bên nhau, tương lai cũng sẽ không có hạnh phúc.”

Cô đã sớm nhận ra. Khoảng cách giữa cô và người đàn ông ấy không chỉ là một đoạn ngắn bình thường.

Bà Thi thở dài chân thành nói: "Thiên Tình, con có biết tại sao đến bây giờ bác vẫn chưa đề cập đến chuyện kết hôn của hai con không? Nếu bác chỉ dùng một chút thủ đoạn, A Sênh không thể không nghe lời bác. Con cũng biết nó rất hiếu thảo, rất ít khi làm trái lời bác."

"Không! Bác Thi, bác đừng làm vậy!" Thiên Tình vội vàng xua tay.

Bà Thi vội vàng trấn an cô, "Con yên tâm, nếu bác muốn làm vậy đã không cần đợi tới bây giờ. Con bác, bác là người hiểu rõ nhất. Bác càng ép buộc, nó lại càng đổ hết sự tức giận lên con. Nhưng có điều này con không biết...."

Bà Thi dừng một chút, nghiêm nghị nhìn Thiên Tình, "A Sênh nó đã yêu con rồi!"

Thiên Tình giật mình, mở to mắt nhìn bà Thi, cảm thấy lời bà vừa nói như trong truyện cổ tích vậy. Hơn nữa, nhân vật chính trong truyện cổ tích kia lại chính là mình...

Cô hơi cúi đầu, vẫn không nói gì, bà Thi lại mỉm cười nói, "Đừng cho là bác đang nói đùa con. Bác là người từng trải, chuyện gì bác cũng đều biết hết. Cả hai đứa tụi con đều là người trong cuộc nên u mê không rõ. Cho nên bác không vội ép hai con kết hôn cũng là vì muốn chờ A Sênh tự mình phát hiện ra tình cảm của nó. Nếu như chờ đến khi đứa bé được sinh ra, A Sênh vẫn chưa thông suốt, đến lúc đó con muốn rời đi bác sẽ không níu giữ nữa. Được không?"

Thiên Tình nhìn đáng vẻ nghiêm túc của bà Thi, cuối cùng, gật đầu. Trong lòng cũng vô cùng rối loạn.

Anh thật sự yêu mình như lời bác Thi nói sao?

Sao có thể được chứ?

Anh luôn bắt nạt mình, chán ghét mình, thậm chí là căm hận mình...

Dù sao thì mình cũng là người phá hỏng hôn lễ của anh và Bạch Thiên Thiên.

.....

Suốt đường đi tới buổi trình diễn thời trang, trong đầu Thiên Tình đều chỉ nghĩ đến những vấn đề này.

Càng nghĩ càng loạn, cuối cùng cô quyết định không nghĩ tới nữa, tập trung đi tới địa điểm trình diễn. Đây là buổi trình diễn rất quan trọng của công ty. Cô là nhân viên phụ trách tiếp đón phóng viên.

Lúc Thiên Tình đến nơi, cả hội trường đã chật cứng nhân viên.

Tất cả mọi người ai bận việc nấy.

Rõ ràng đã cảnh cáo mình không được để ý đến người kia nữa, nhưng Thiên Tình vẫn theo bản năng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Nhưng không tìm thấy. Xem ra anh vẫn chưa tới...

Ôi trời, giờ là lúc nào rồi sao vẫn còn bận tâm đến anh? Không phải đã quyết định là sau khi kết thúc mọi chuyện mình sẽ rời đi sao, bây giờ phải nhanh chóng thoát ra mới đúng chứ!

Cảnh Thiên Tình, mày đứng kẻ vô dụng!

Thầm mắng mình một câu, cô vội vã bắt tay vào làm việc, lúc danh sách phóng viên được chuyển tới, các người mẫu đã đến phía sau khán đài, trang phục cũng đã được đưa tới.

Thiên Tình cúi đầu nhìn đồng hồ, năm phút nữa phóng viên sẽ tới.

Emily không ngừng nhìn ra ngoài, "Sao Bạch Thiên Thiên còn chưa tới? Minh tinh nổi tiếng đúng là có khác, nghe nói là đích thân tổng giám đốc tự mình đi đón. Bây giờ còn đang chụp ảnh ở studio, cũng không biết có đến kịp giờ không nữa."

Khó trách trong buổi trình diễn quan trọng như vậy mà anh vẫn chưa tới. Thì ra là....

Cảm giác mất mát không khỏi dâng lên trong lòng cô.

Cô buộc bản thân không được để ý nữa, cúi đầu chuyên tâm làm việc của mình, cười nói: "Không sao đâu. Cô ấy là át chủ bài. Bây giờ tới cũng vẫn kịp."

"Ừ. Thiên Tình, ký giả đến rồi, tôi đi chuẩn bị ký tên đây. Cô ra mời khách vào bàn." Emily nói với cô.

"Được. Tôi sẽ đi ngay."

Thiên Tình và Emily đang chuẩn bị đi ra ngoài, chợt nghe thấy những tiếng hỗn loạn phía sau khán đài.

"Nguy rồi nguy rồi! Tiêu rồi!"

"Xảy ra chuyện gì thế nhỉ?" Thiên Tình và Emily liếc mắt nhìn nhau.

"Tôi ra phía sau khán đài xem thế nào, cô đi dẫn ký giả vào hội trường nha." Thiên Tình nói.

Emily gật đầu, "Ừ. Lạy trời đừng xảy ra chuyện gì, nếu không chúng ta cũng xong đời luôn."

Buổi trình diễn lần này vô cùng quan trọng.

Thiên Tình không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến phía sau khán đài.

Quả nhiên...

P phía sau khán đài đang vô cùng hỗn loạn. Cả người mẫu lẫn nhân viên đều cảm như hén đứng sững ở đó.

Nhà thiết kế như đang phát điên, "Chuyện này là thế nào đây? Muốn tất cả mọi cố gắng như kiểm cùi ba năm thiêu rụi trong một giờ đúng không?"

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Thiên Tình nhỏ giọng hỏi đồng nghiệp.

"Nghe nói người chịu trách nhiệm mặc bộ Thiên Sứ, Lộ Lộ vừa bị tai nạn giao thông. Lúc này không thể tới trình diễn được."

"Cái gì?" Đây thật sự là tin xấu!

"Mike, ở đây còn rất nhiều người mẫu, tôi nghĩ hay tạm thời tìm một người nào đó thế vào đi..." Có người nhỏ giọng đề nghị.

Nhà thiết kế tên Mike vung tay gạt giá áo đồ xuống đất cái 'rầm', "Cô cho rằng ai cũng có thể mặc bộ đồ nà của tôi hay sao? Cô nói cho tôi biết, trong đám người mẫu ở đây, ai có thể thể hiện được sự nổi bật của bộ trang phục này của tôi đây?"

Sau khi mọi người quay mặt nhìn nhau, không người nào dám trả lời.

Tầm mắt Mike lờm lờm đảo quanh đám người trước mặt một vòng, đột nhiên anh ta dừng lại, ánh mắt cũng lóe lên tia sáng.

"Cô, cô đó! Bước ra đây!" Ngón tay anh ta chỉ vào không trung.

Thiên Tình kinh ngạc kinh mắt lại nhìn anh ta.

Mọi người cũng đều nhìn sang Thiên Tình.

"Gọi tôi sao?" Cô đưa tay chỉ mình.

"Đúng, chính là cô. Cô bước lên trước để tôi nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Xinh đẹp và hấp dẫn

"Đúng, chính là cô. Cô bước lên trước để tôi nhìn xem."

Nhà thiết kế lặp lại một lần nữa.

Thiên Tình khó hiểu từ phía sau đi lên trước những ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

Ánh mắt nhà thiết kế như tia X-quang chiếu lên khắp người cô.

Không tính là cao gầy, nhưng vóc dáng cũng xem như cân đối. Ngực đầy eo thon, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là bụng hơi to hơn bình thường, nhưng cũng may nhìn kỹ mới thấy rõ.

Hơn nữa bộ trang phục này được thiết kế theo kiểu rộng thoải mái. Cho nên, dù bụng cô ta có nhô lên một chút cũng không ảnh hưởng gì. Điểm quan trọng nhất chính là khuôn mặt thanh tú kia.

Hoàn toàn không thoa miếng phấn nào, nhưng da rất trắng mịn, nhìn tổng thể thì có vẻ sạch sẽ và có cảm giác tươi mát thoải mái vô cùng.

Sống mũi thon cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt cong cong như vầng trăng lưỡi liềm kia, khiến cô ta toát lên vẻ trong trắng ngây thơ.

Dưới mắt còn có một nốt ruồi lẹ, cái này hoàn toàn có thể phối hợp với nốt ruồi lẹ của Bạch Thiên Thiên.

Hai người các cô quả thực là trời sinh để hợp tác với nhau.

"Tốt quá rồi! Cô chính là cứu tinh của mọi người đấy!" Nhà thiết kế vỗ tay cái bốp.

"Hả?" Bỗng dưng bị đặt lên vai trách nhiệm nặng nề, Thiên Tinh hơi ngỡ ngàng. Mấy giây sau liền vội vã xua tay, "Tôi không làm được. Tôi không phải người mẫu, nếu cứ như vậy mà liều lĩnh đi lên sân khấu, Thi tổng nhất định sẽ rất giận dữ."

Đến lúc đó không phải là tất cả mọi người đều cùng gặp nạn sao.

Cô không muốn làm liên lụy đến những người khác.

"Không! Tôi tự tin với con mắt của mình. Tôi khẳng định ở đây không ai hợp với bộ trang phục này hơn cô. Cho dù là Thi tổng, khi nhìn thấy cũng sẽ đồng ý!" Mike rất chắc chắn.

"Nhưng tôi không phải người mẫu, không, thậm chí từ trước đến nay tôi chưa từng tham dự một cuộc thi tuyển nào." Cô sợ mình làm không được, sẽ làm cho cả buổi trình diễn trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

"Cái này không quan trọng. Buổi trình diễn quan trọng ở phong cách và linh hồn của trang phục, tôi tin cô hoàn toàn có thể thể hiện hết được khí chất và linh hồn của bộ váy này!"

Thật sao? Thiên Tinh cô cũng không dám chắc chắn.

Nhưng...

Không thể không nói, lời của nhà thiết kế đã khiến cô động lòng.

Chuyện đến nước này, cô không cho phép mình sợ hãi luống cuống.

"Thiên Tinh, xin cô đó, lên đi!" Đồng nghiệp cũng khuyên cô.

"Nếu cô không chịu, chúng ta thực sự toi mạng đó."

"Đúng đó. Cô cũng biết buổi trình diễn này quan trọng thế nào mà, nếu không thành công, Thi tổng chắc chắn sẽ đuổi việc hết chúng ta."

....

Anh một câu tôi một câu, tất cả mọi người đặt hết hy vọng vào Thiên Tinh.

Cuối cùng Thiên Tinh đành gật đầu cười nói, "Được. Vậy tôi thử xem. Tôi sẽ cố gắng hết sức không để cho mọi người thất vọng."

Nghe thấy cô đồng ý, mọi người lúc này mới thở ra một hơi, không biết là người nào dẫn đầu vỗ tay.

Thiên Tinh e thẹn cười cười.

Mike lập tức gọi trợ lý tới, "Tiểu Trần, tới đây. Lấy số đo cho cô gái này. Đúng rồi, cô tên gì?"

"Tôi họ Cảnh, tên Thiên Tinh." Thiên Tinh vội vàng trả lời.

"Ồ." Mike đáp rồi phát tay gọi người, "Nhanh lên, sửa trang phục nhỏ lại một chút, chuẩn bị giày thủy tinh. Bên kia, dây cáp và thang cũng mau chuẩn bị! Nhà tạo mẫu tóc, tới đây làm tóc cho Thiên Tinh. Thợ trang điểm đâu cũng mau tới đây trang điểm đi."

Phía sau khán đài lập tức trở nên vô cùng bận rộn.

Thiên Tinh cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Xem ra buổi trình diễn một lát nữa đây sẽ rất long trọng.

"Cô Cảnh, mời giờ tay lên."

Cô vội vàng giờ tay lên.

"Làm phiền cô quay mặt sang bên này một chút."

Cô đều nhất nhất làm theo.

Tất cả lại bắt đầu dần dần đi vào quỹ đạo, mọi người lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều.

....

"Bạch Thiên Thiên vẫn chưa tới sao?"

Gần tới giờ bắt đầu, Mike kiểm tra lại nhân số.

"Vừa rồi đã liên lạc, cô ấy đang đi cùng tổng giám đốc trên đường tới đây."

"Ok! Vậy mọi người chú ý, bộ sưu tập ‘Thiên Sứ’ lên sân khấu trước. Nào, Amanda, nhóm các người bắt đầu ra trước...." Mike chỉ huy, mọi người trang phục chỉnh tề chuẩn bị bước lên sân khấu.

Thiên Tinh ngồi ở sau khán đài, có thể nhìn thấy được toàn bộ đèn bên dưới đều bị tắt hết, chỉ để lại mấy bóng đèn trên sân khấu.

"Xong chưa?" Mike đi tới hỏi.

"Ok rồi!" Thợ trang điểm thu tay, nhìn khuôn mặt xinh xắn của Thiên Tinh, giống như đang thưởng thức một kiệt tác, "Rất tuyệt."

Ánh mắt Mike cũng đầy vẻ kinh ngạc, nheo lại mắt, "Tôi thấy cô rất quen, trước đây tôi đã từng gặp cô chưa?"

Nghe anh nói như vậy, Thiên Tinh vội rũ mắt xuống.

Nếu như người hay đọc báo, lại có trí nhớ tốt, có lẽ sẽ nhớ ra cô đã từng lên mặt báo cùng với Thi Nam Sinh.

Vì không muốn gây thêm phiền phức cho anh, nên cô thật không muốn có người nhận ra mình.

Cũng may....

Bây giờ không có nhiều thời gian để cho Mike suy nghĩ nhiều đến chuyện này.

"Thôi bỏ đi, dù sao cũng chỉ cần khi gương mặt này đi ra đủ khiến cho người ta thấy thích thú là được rồi! Mau lên, hóa trang xong rồi thì mau qua kia mặc váy vào. Không cần mặc nội y!"

Hả....?

Vải tơ tằm màu trắng, vô cùng mềm mại, mỏng manh, giống như lưới vậy, nếu không mặc nội y thì sao che được.

Nhưng....Giờ phút này cô không có thời gian để do dự.

Cô nghe lời, lập tức đi đến phòng thay quần áo để thay.

Trong hội trường buổi trình diễn thời trang đầy đủ khách quý, minh tinh có, kí giả cũng có, còn có cả các nhà thiết kế có tên tuổi, tất cả đều ngồi ở hàng ghế đầu, chuyên chú nhìn lên sân khấu.

Lúc Thi Nam Sinh và Bạch Thiên Thiên cùng nhau đi vào, không ngừng vang lên những tiếng thét chói tai, cùng với đó là vô số ánh đèn flash lóe sáng.

Nhưng vào đúng lúc này....

Hàng loạt bộ sưu tập ‘Thiên Sứ’ đang bước ra sân khấu.

Thi Nam Sinh hơi cúi đầu nói nhỏ vào tai Bạch Thiên Thiên, bảo cô ra phía sau sân khấu trước.

Lời còn chưa nói xong, hai người đều bị bóng người đang được dây cáp chậm rãi thả xuống sân khấu làm cho ngây người.

Người mẫu trong bộ trang phục ‘Thiên Sứ’, trên người phủ kín thứ ánh sáng lấp lánh, đang từ trên cao từ từ hạ xuống.

Không đeo bất kì loại trang sức gì, trên đầu chỉ có duy nhất chiếc vòng kim cương làm nổi bật sự thánh thiện của chiếc váy lụa cô đang mặc.

Làn váy nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, giống như một đám mây trắng lênh đênh trôi nổi.

Cùng với nụ cười ngây thơ bên khóe môi, cùng với nét mặt mang chút gì đó như sợ hãi, tựa như một cô ‘Thiên Sứ’ trên trời đi lạc xuống trần gian vậy.

Khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn thôi thì không sao dời đi được nữa.

Đúng như Mike nói, không ai có thể hợp với chiếc váy này hơn cô.

Bạch Thiên Thiên và Thi Nam Sinh nhìn kỹ khuôn mặt kia và cả dáng người đó.

Đưa mắt nhìn quanh, rồi nhìn ánh mắt của Thi Nam Sinh, thấy ánh mắt anh đang bị hình ảnh kia của Thiên Tinh hấp dẫn, sắc mặt của Bạch Thiên Thiên chợt biến đổi.

"Sao lại là Thiên Tinh? Không phải là người mẫu Lộ Lộ sao?"

Thi Nam Sinh nhíu chặt lông mày.

Cô gái này, dường như đã quên mất việc mình đang là phụ nữ có thai rồi sao? Dám ngồi trên cao như vậy!

Hơn nữa, càng khốn kiếp hơn nữa là, chẳng lẽ cô ta không biết bộ váy kia mỏng thế nào, lộ liễu ra sao ư?

Không ngờ cô dám mặc bộ váy này, còn dám đóng thế người mẫu!

"A Sinh?" Bạch Thiên Thiên thấy anh không trả lời, vội đẩy nhẹ anh. Trong lòng không biết đang có cảm giác gì.

Lúc này Thi Nam Sinh mới định thần lại, nặng nề liếc nhìn cô gái đang biểu diễn trên sân khấu, rồi sau đó xoay người sóng vai đi cùng Bạch Thiên Thiên, "Chúng ta vào hậu trường sân khấu."

"Vâng." Bạch Thiên Thiên chuyển mắt nhìn lại Thiên Tinh.

Thấy tầm mắt cô vừa đúng vào hai người. Cô ta khẽ mỉm cười, tự nhiên nắm lấy tay Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh vẫn để im không rút tay lại.

.....

Trên sân khấu.

Thiên Tinh vừa đưa mắt nhìn quanh đã nhận ra hai người bọn họ.

Nhìn bọn họ tay nắm tay, dáng vẻ thân mật rồi đi, trong lòng Thiên Tinh không khỏi cảm thấy chua xót.

Có điều, lúc này đang trên sân khấu, cô không được phép phân tâm.

Cho nên....Cô vẫn tươi cười, tự tin hoàn thành phần trình diễn của mình.

.....

Bạch Thiên Thiên vừa đến, lại một lần nữa khiến mọi người phía sau sân khấu trở nên bận rộn.

Tuy rằng Thi Nam Sinh đã đi vào phía sau hậu trường, nhưng tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm lên sân khấu nơi Thiên Tinh đang biểu diễn.

Chết tiệt!

Cái tên da trắng kia rốt cuộc đang nhìn chỗ nào của cô vậy?

Còn cái lão già người Nhảy kia, lão đang nhìn ngực cô sao?

Còn gã diễn viên kia nữa, chưa nhìn thấy phụ nữ bao giờ à?

"Thi tổng, tạm thời mà nói lần trình diễn này coi như vô cùng hoàn mỹ rồi!" Mike cũng đang say mê nhìn lên sân khấu.

Quả thật phải hoan hô quyết định sáng suốt kia của mình.

Thi Nam Sênh quay mặt lại, "Lộ Lộ đâu? Tại sao đột nhiên đổi người."

"Đừng nói nữa, xui xẻo chết đi được!" Mike khoanh tay trước ngực, phát phát tay, "Con nhóc chết tiệt đó, lúc nào bị tai nạn không bị, lại đúng thời điểm quan trọng nhất bị tai nạn. Cũng may mà có Thiên Tinh. Cô ấy quả thật là ân nhân cứu mạng chúng ta, vừa mới lên sân khấu đã hạ gục tất cả! Thật là hú hồn một phen."

Thi Nam Sênh lại nhìn lên sân khấu lần nữa.

Quả đúng như anh đã từng tưởng tượng ra, cô thật sự rất hợp với chiếc váy này.

"Mike." Bạch Thiên Thiên sau khi trang điểm, thay trang phục xong liền đi tới.

Cô ta cũng vô cùng xinh đẹp khiến người ta không thể dời mắt.

Nếu Thiên Tinh là vẻ đẹp thanh thuần không nhiễm khói bụi trần gian, thì vẻ đẹp của cô là hoang dã lay động lòng người, giống như một con mèo nhỏ, không ngừng dụ dỗ người khác đến chinh phục, chiếm lấy.

Vẻ đẹp này, đối với đàn ông, chắc chắn là rất hấp dẫn chết người.

Mike không nhịn được mà chấp tay trước ngực tấm tắc khen, "Đẹp quá! Trời ơi, không thể tưởng tượng được, ném hai trái bom này ra sẽ gây chấn động đến mức nào nha."

Bạch Thiên Thiên đương nhiên vô cùng tự mãn với lời khen này, làm như vô tình liếc nhìn sang Thi Nam Sênh, nhưng rất nhanh bày ra vẻ mặt vô hại hỏi Mike, "Váy anh nói xem là tôi đẹp hơn hay Thiên Tinh đẹp hơn?"

"Ai da, cô hỏi cái này đúng là làm khó tôi rồi. Hai người các cô mỗi người một vẻ... Thi tổng, anh nói xem ai đẹp hơn?"

Mike không dám đắc tội với Bạch Thiên Thiên vì vậy rất tự nhiên đẩy quả bóng này sang cho Thi Nam Sênh.

Thi Nam Sênh thấy Thiên Tinh đang đi từ sân khấu xuống phía sau hậu trường.

Anh mím môi nhìn Bạch Thiên Thiên trả lời: "Đương nhiên là Thiên Thiên của cậu xinh đẹp hơn. Từ xưa đến nay, giữa ‘Thiên Sứ’ và ‘Ác Quỷ’, thì ‘Ác Quỷ’ lúc nào cũng hấp dẫn người ta hơn mà."

"Thật sao?" Bạch Thiên Thiên cười rạng rỡ, "Nhưng em cảm thấy Thiên Tinh mặc bộ váy kia cũng rất đẹp! Chờ sau khi các anh tung nó ra thị trường, thì bộ đầu tiên phải dành cho em trước đây."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Khiêu khích Thi Nam Sênh

"Thật sao?" Bạch Thiên Thiên cười rạng rỡ, "Nhưng em cảm thấy Thiên Tinh mặc bộ váy kia cũng rất đẹp! Chờ sau khi các anh tung nó ra thị trường, thì bộ đầu tiên phải dành cho em trước đây."

"Ừ. Đợi Mike làm xong bản tổng hợp, khi đó anh sẽ tự tay đưa đến cho em."

Bạch Thiên Thiên cười rộ lên, thân mật khoác tay Thi Nam Sênh, "Vẫn là A Sênh tốt với em nhất."

.....

Thiên Tinh vừa đi xuống đã nhìn thấy cảnh tượng này, đáy lòng thoáng nặng nề, cô không lên tiếng, coi như không thấy bọn họ, cúi đầu định đi lối khác.

Chân may Thi Nam Sênh nhú lại. Ô hay, cô ta còn dám phớt lờ mình mà đi!

"Ôi, Thiên Tinh, chúng tôi ở đây!" Bạch Thiên Thiên đột nhiên cất giọng gọi cô tới.

Tất cả mọi người ở phía sau sân khấu đều nghe thấy tiếng gọi của cô ta, những người mẫu ở đó người thì nhìn cô với ánh mắt hâm mộ, cũng có người nhìn với ánh mắt ghen tỵ.

Mọi người đều đang thầm suy đoán, một nhân viên quèn trong công ty sao lại có thể quen biết với ngôi sao như Bạch Thiên Thiên được.

Bạch Thiên Thiên quen biết với rất nhiều đạo diễn cùng nhà sản xuất, chỉ cần được cô ấy tiến cử, muốn đi lên cũng không khó.

Thiên Tinh không thể giả vờ không nghe thấy được, đành nhắm mắt đi tới chỗ bọn họ.

"Anh Thi, cô Bạch." Cô lễ phép mà vẫn giữ khoảng cách chào hỏi hai người bọn họ.

Mike đứng bên cạnh không nói gì chỉ giơ ngón tay cái lên. Sự căng thẳng trong lòng cô lúc này mới được buông xuống.

Nét mặt giãn ra, cô cười hỏi Bạch Thiên Thiên: "Cô Bạch, tìm tôi có việc sao?"

Thi Nam Sinh thăm nghiệm rằng. Rốt cuộc cô ta bị làm sao thế?

Thời gian gần đây lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng với anh, vậy mà lại nhiệt tình với Mike như vậy? Còn tươi cười với cậu ta nữa.

"Thiên Tinh, màn trình diễn vừa rồi của cô thật sự quá tuyệt vời." Bạch Thiên Thiên cười nói với Thiên Tinh.

"Cám ơn." Thiên Tinh cảm thấy ánh mắt của Thi Nam Sinh đang nhìn không rời mình.

Lúc này mới nhớ ra mình chỉ mặc mỗi chiếc váy mỏng, hơi mất tự nhiên cúi đầu, "Nếu như không có chuyện gì nữa, tôi xin phép đi thay quần áo."

"Đợi đã, Thiên Tinh, không cần thay đâu." Bạch Thiên Thiên vội vàng kéo cô lại.

Thiên Tinh nghi hoặc nhìn cô, không biết cô ta có ý gì.

Cô ta quay đầu sang hỏi ý kiến Mike, "Mike, đợi sau khi tôi trình diễn xong, tôi cùng Thiên Tinh đi một vòng trên sân khấu, anh thấy thế nào? Dù sao cũng đều là sản phẩm chính, tôi nghĩ, nếu chúng tôi cùng nhau đi lên sân khấu nhất định sẽ đem lại hiệu quả cao hơn."

Thiên Tinh không hiểu nhìn Bạch Thiên Thiên.

Mike vỗ tay một cái, "Thực ra tôi cũng đang có ý đó. Nhưng chỉ sợ cô không có thời gian nên không dám nói ra."

"Không sao, tôi có thời gian. Hôm nay, vì buổi trình diễn này, tôi đã dời hết lịch hẹn lại rồi." Bạch Thiên Thiên nháy mắt hỏi Thi Nam Sinh, "A Sinh, anh cảm thấy ý kiến này thế nào?"

Thi Nam Sinh liếc nhìn Thiên Tinh, rồi mới mím môi nói: "Chỉ cần em có thời gian, anh không có ý kiến."

"Vậy quyết định thế nhé." Bạch Thiên Thiên cười quay mặt lại nhìn Thiên Tinh, "Thiên Tinh, cô chờ tôi một chút, tôi rất muốn được đi lên sân khấu với cô."

"Vậy tôi chờ cô." Thiên Tinh khẽ mỉm cười đáp.

Bạch Thiên Thiên tiến sát lại gần Thi Nam Sinh, thì thầm bên tai anh chuyện gì đó.

Nhìn cảnh tượng này, Thiên Tinh không nói thêm gì nữa, chỉ đi vòng sang một bên, không hề để ý rằng tầm mắt Thi Nam Sinh từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn cô.

.....

"Được rồi, Thiên Thiên, đến lượt em lên rồi!" Thi Nam Sinh rất tự nhiên rút cánh tay mình đang bị Thiên Thiên ôm lấy ra, nhắc nhở cô.

Bạch Thiên Thiên thân nhiên cười, tiếp tục thì thầm vào tai anh, "Hy vọng em có thể làm được tốt hơn Thiên Tinh. Tốt nhất là sẽ khiến anh nhìn thấy rồi sẽ yêu em lần nữa."

Thi Nam Sinh không nói gì chỉ bình thản nhìn cô.

Bạch Thiên Thiên đi tới chỗ cáp treo để được đưa lên sân khấu.

Sau khi Thi Nam Sinh thấy mọi chuyện đều thuận lợi, liền xoay người tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Lại thấy cô đang bị một người đàn ông bám theo. Mà đối phương cũng là người anh quen biết.

Đôi mắt sắc lẹm thoáng chùng xuống, anh bước nhanh đi tới chỗ cô.

....

"Xin chào, cô Cảnh." Người đang bám theo Thiên Tinh chính là Lăng Phong, người đại diện của Bạch Thiên Thiên.

Thiên Tinh vẫn chưa kịp khoác thêm áo lên người, xoay người lại nghỉ hoặc nhìn người nọ chào hỏi: "Chào anh. Có chuyện gì sao?"

"Cô có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với cô một chút."

Nói chuyện một chút?

"Nhưng dường như tôi không quen anh." Thiên Tinh thẳng thắn từ chối.

"Đúng vậy, trước đây không quen, nhưng bắt đầu từ bây giờ sẽ quen." Lăng Phong cười lấy ra một tấm danh thiếp, "Gửi cô, tôi là người đại diện của Thiên Thiên."

Thiên Tinh nhận lấy tấm danh thiếp rồi đọc. Quả nhiên là người đại diện của tổng công ty làng giải trí Wesley.

Vừa nãy lúc Bạch Thiên Thiên đi vào, cô cũng nhìn thấy anh ta. Nhưng lúc đó cô không hề để ý đến.

Cô khẽ mỉm cười, "Không biết tôi với anh có thể nói chuyện gì đây?"

"Nói chuyện của cô." Lăng Phong vội vàng ngồi xuống cạnh cô, "Cô Cảnh, màn trình diễn vừa rồi của cô, tôi đã xem qua. Tôi nhận thấy cô rất có thiên phú biểu diễn trên sân khấu. Cho dù chỉ là người tạm thế vai, không phải là người mẫu chuyên nghiệp nhưng không hề thua kém những người mẫu chuyên nghiệp kia. Tôi nghĩ, chỉ cần cô được bồi dưỡng thêm, cô nhất định sẽ trở thành một ngôi sao sáng. Tương lai nhất định sẽ trở thành một siêu sao như Thiên Thiên bây giờ vậy."

Thiên Tinh nghe vậy lơ mơ đoán ra được ý của anh ta, "Ý của anh là muốn..."

"Đúng, đúng là như thế! Ngày mai, công ty Wesley chúng tôi có một buổi hoạt động quay thử, nhằm tìm kiếm bồi dưỡng những người mới, hy vọng cô có thể đến tham gia. Cô hãy tin tưởng tôi, cô nhất định sẽ tỏa sáng! Đến lúc đó...."

"Tôi không đồng ý!" Lăng Phong còn chưa nói xong, một giọng nói đầy nam tính cũng không kém phần ngang tàng bất ngờ vang lên.

Hai người đều nhìn về phía giọng nói ấy, thì thấy Thi Nam Sinh đã đứng đo tự bao giờ.

Hiển nhiên anh đang vô cùng bất mãn với lời đề nghị vừa rồi của Lăng Phong.

"Tại sao?" Lăng Phong xoay người lại nhìn Thi Nam Sinh.

"Làng giải trí phức tạp hỗn loạn thế nào, mặc dù tôi không nói trắng ra, nhưng trong lòng anh cũng tự biết điều đó."

Thi Nam Sinh đi đoạt lấy áo khoác trên tay Thiên Tinh, dùng dằng không nung tay khoác lên vai cô.

Hành động nhỏ này trong vô hình đã nói lên được rất nhiều chuyện.

Thiên Tinh cảm thấy thật may mắn vì nhân viên ở đây nhân lúc người mẫu trình diễn đã đi chỗ khác nghỉ ngơi rồi.

"Thi tổng, anh là chỗ quen biết của Thiên Thiên, vậy mà lại chen vào công việc riêng của tôi, anh thật không nể mặt thật đấy." Lăng Phong nhú mày nói.

"Cô ấy không thích hợp vào làng giải trí." Thi Nam Sinh khẳng khái giữ ý kiến của mình, không thêm hỏi ý kiến của Thiên Tinh.

Thiên Tinh nhìn đáng vẻ ngang ngược của anh, nghĩ tới lời hứa rồi đi của hai người, cũng nghĩ tới quan hệ lạnh lùng gần đây, trái tim hơi se thắt lại.

"Anh Lăng, thật ra tôi cũng có hứng thú với đề nghị này. Tôi có thể biết buổi diễn thử ngày mai diễn ra vào lúc nào không? Nếu rảnh, tôi nhất định sẽ đến tham gia đúng giờ."

Về mặt Lăng Phong lập tức dẫn ra, "Hay quá. Ba giờ chiều nha. Cô nhất định phải tới đó."

"Được...." Lời còn chưa ra khỏi miệng đã nghe Thi Nam Sinh lạnh lùng quát: "Cảnh Thiên Tinh!"

Ba chữ, lạnh lẽo, tựa như rít từ kẽ răng anh ra vậy. Người đàn bà này muốn chống đối mình có đúng không?

Lăng Phong cũng bị khí thế này của anh áp chế.

Thiên Tinh mím mím môi, một lát sau, như lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng kia, "Anh Thi, xin hỏi anh có gì không hài lòng sao?"

"Cô nghe không hiểu lời của tôi sao? Tôi nói.... Không được đi!" Anh nói ba chữ cuối cùng như rít lên.

Tựa như nếu cô không làm theo lời anh sẽ phải gánh hậu quả rất lớn

"Đây là chuyện của tôi, tôi nghĩ, tôi có quyền tự quyết định." Thiên Tinh cố chấp nhìn anh.

Chân mày Thi Nam Sinh xoắn suốt lại.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm Thiên Tinh, "Ý của cô là tôi không có tư cách quản cô?"

"Tôi nghĩ đúng là cô ấy có ý như vậy." Lăng Phong mỉm cười nói.

Sắc mặt Thi Nam Sinh càng thêm khó coi, vẫn chỉ nhìn một mình Thiên Tinh.

"Anh Thi, quan hệ của chúng ta chỉ là cấp trên với cấp dưới." Cô cố ý nhấn mạnh. Những lời này nói cho anh, cũng đồng thời là nhắc nhở chính mình.

Chỉ là quan hệ cấp trên với cấp dưới? Được lắm! Người đàn bà này quả nhiên đã phân rõ quan hệ, cũng biết rất rõ vị trí của mình.

Nhưng mà....Tại sao anh lại có cảm giác bức bối chết tiệt này vậy chứ?

Thi Nam Sinh hừ lạnh nhìn cô, "Cánh Thiên Tinh, cô nói không sai. Có điều, bây giờ tôi không còn là cấp trên của cô nữa, cô ngang nhiên nói chuyện rồi đi trước mặt tôi, xem ra cô không muốn làm nữa. Nếu đã không muốn làm nữa thì lập tức rút ngay cho tôi!" Lời của anh lạnh lùng mà vô tình.

Ngón tay chỉ ra cửa, ánh mắt sắc bén như bức bách cô. Chóp mũi Thiên Tinh cay cay, không muốn nán lại đây thêm phút nào nữa, dứt khoát đi thẳng ra ngoài.

"Cô đứng lại!" Thi Nam Sinh bỗng nhiên quát lên.

Thiên Tinh quay đầu lại, hơi cúi nhìn anh, "Anh Thi, anh còn muốn thế nào nữa?"

Thi Nam Sinh cười nhạo một tiếng, nhìn Lăng Phong, "Lăng Phong, các anh thật sự muốn mời một người phụ nữ đang mang thai đi quay thử sao? Bạn xem đài muốn xem một phụ nữ mang thai trình diễn ca hát, hay là muốn cô ta đi trình diễn đồ bầu?"

"Đang mang thai?" Lăng Phong nghe mà hoảng hồn, ngờ ngàng thiếu chút nữa cầm cũng rơi luôn xuống đất.

Tầm mắt đảo quanh người Thiên Tinh một vòng, đáng vẻ không sao tin được.

"Cô thật sự đang mang thai?"

Thiên Tinh biết Thi Nam Sinh cố ý, nhưng thật ra cô cũng không có hứng thú với ngành giải trí.

Bây giờ Lăng Phong hỏi, cô cũng thẳng thắn gật đầu, "Phải, tôi đang mang thai, xin lỗi!"

Lăng Phong nhún vai, "Vậy thì thật đáng tiếc. Nếu đã như vậy, vậy.... Hai người cứ nói chuyện, tôi đi ra ngoài trước."

Đang mang thai? Trời ạ! Ngành giải trí vô cùng kiêng kỵ việc mình tình đã kết hôn rồi còn sinh con.

Sau khi sinh con, đáng người thay đổi nảy nở hơn, sao có thể đứng trước ống kính được nữa.

Tuy có thể khôi phục lại được dáng người, nhưng đó hẳn là một quá trình không hề đơn giản.

Tốn nhiều công sức như vậy chẳng thà đào tạo người mới còn hơn.

Sau khi Lăng Phong rời đi, trong phòng nghỉ chỉ còn lại Thiên Tinh và Thi Nam Sinh.

Thiên Tinh nhìn anh không nói gì, anh cũng đứng đó khinh khinh nhìn cô.

Thấy anh không nói gì, Thiên Tinh xoay người rời đi.

Vừa rồi anh hô toáng lên bảo đuổi cô, cô vẫn còn để trong lòng.

Nhưng vừa mới quay người, cổ tay đã bị Thi Nam Sinh bắt được.

Còn chưa kịp phản ứng thì cánh cửa đã bị đóng sầm lại, tiếp theo cả người cô bị anh đè lên cánh cửa.

Anh cúi đầu, bình tĩnh nhìn cô.

Trong lòng Thiên Tinh run lên, hơi ngược đầu nhìn anh.

"Anh Thi, rốt cuộc anh muốn làm gì? Người khác sẽ vào đây bất cứ lúc nào đấy."

Thi Nam Sinh vẫn nhìn cô không hề chớp mắt. Tay giờ lên lần tìm khóa trái cửa lại.

Thần kinh Thiên Tinh lập tức căng thẳng.

Liếm liếm cánh môi, chợt nghe thấy anh nói: "Bây giờ cô lại nuôi mộng làm mình tỉnh nữa sao? Cảnh Thiên Tinh, cô nên biết các công ty giải trí sẽ không bao giờ tuyển chọn phụ nữ có thai!"

"Vâng." Cô hít sâu một cái, đối diện với tầm mắt anh, "Nhờ anh Thi đây ban cho, bây giờ tôi cũng dứt cả đường lui."

Thi Nam Sinh hừ lạnh một tiếng, "Nếu như muốn làm mình tỉnh đến vậy, vậy thì bỏ đứa bé đi rồi muốn làm gì làm."

Đề nghị của anh khiến Thiên Tinh cả người run lên, hai tay rũ xuống bên người run lên bần bật.

"Anh... Anh nghĩ như vậy thật sao?" Thiên Tinh cảm thấy hai hàm răng mình không ngừng va vào nhau, "Anh thật sự muốn tôi bỏ đứa bé đi sao?" Hốc mắt cô lập tức đỏ lên.

Chết tiệt! Mình nói muốn cô bỏ đứa bé này khi nào há?

Vừa rồi anh nói không phải là 'nếu như' sao? Nếu cô vì muốn vào làm trong ngành giải trí mà bỏ đứa bé đi, lúc ấy anh mới cho cô đẹp mắt!

Thi Nam Sinh thâm nguyên rửa trong lòng, kể đó lại bị nước mắt của cô khiến cho phiền lòng.

"Cảnh Thiên Tinh, cô khôn hồn mau nín ngay cho tôi!" Anh cúi kinh quát lên. Từ lúc nào nước mắt của cô lại ảnh hưởng đến tâm trạng của anh như vậy?

"Tôi sẽ không bỏ đứa bé. Dù cho anh có căm ghét nó thế nào tôi cũng sẽ không bỏ nó." Thiên Tinh như con mèo bị chọc giận, sắc mặt cô tái nhợt, hai tay ôm bụng như thể bảo vệ cho sinh mạng bé nhỏ.

Dáng vẻ kia thật giống gà mẹ bảo vệ gà con.

"Nếu như anh không thích nó, không cần đợi đến lúc sinh, bây giờ tôi có thể đi ngay. Tôi đã từng nghĩ rằng dù anh có chán ghét tôi nhưng đứa bé vô tội, nó là máu mủ của anh... Hôm nay anh thật khiến tôi thất vọng..." Cô ghen ngào nói tiếp, "Sao anh có thể đối xử với con mình như thế?"

Thay vì để đứa bé sau này phải chịu uất ức, chi bằng cứ để nó đi theo mình chịu khổ còn hơn. Cho dù chỉ còn một chút hơi sức cuối cùng, mình cũng nhất định mang đứa bé theo.

"Đáng chết! Cô nói những lời cuội lăm lăm như thế, rốt cuộc tôi đã đối xử với đứa bé thế nào chứ?" Thi Nam Sinh cảm thấy vô cùng bức bối.

Cô nói như thể anh đã gây ra tội ác tày trời gì đó mà chính bản thân anh còn chẳng biết lý do.

"Mời anh buông tay, tôi muốn đi ra ngoài!"

Thiên Tinh rất giận, cõi lòng cũng lạnh giá, không muốn nói nhiều với anh nữa. Cô giận dữ đẩy anh ra.

Bị đẩy mạnh anh lui về phía sau một bước, Thiên Tinh liền đưa tay định mở khóa.

Nhưng cổ tay lại bị Thi Nam Sinh bắt lấy, kéo xoay người lại.

"Cảnh Thiên Tinh, hôm nay cô không nói rõ ràng thì đừng hòng rời khỏi nơi này! Rốt cuộc là ai nói tôi không thích đứa bé này?"

"Là anh, đương nhiên là anh! Cũng chỉ có anh mới tàn nhẫn như vậy!" Cô khóc nức lên, như đứa trẻ bị ai ăn hiếp.

Phụ nữ có thai cảm xúc vốn không ổn định, thêm nữa thời gian gần đây anh trở nên lạnh lùng với cô, khiến tâm trạng của cô vô cùng xấu.

Bây giờ giống như tìm được chỗ phát tiết, cô không để ý đến hình tượng nữa, khóc bù lu lên.

"Đừng làm loạn nữa, tôi nói mình không cần đứa bé này khi nào chứ, cũng không hề nói không thích nó!"

"Nhưng rõ ràng vừa nãy anh bảo tôi bỏ nó!" Hai mắt ngập nước của Thiên Tinh trừng lên nhìn anh như để tố cáo.

Thi Nam Sinh đực mặt không biết phải giải thích nói làm sao, bắt đắc dĩ nói, "Tôi đã nói hết đầu... Cô có thể bỏ đứa bé để đi dân thân vào con đường giải trí. Nhưng tôi xin bảo đảm, cô nhất định sẽ chết rất khó coi!"

"Anh..." Thiên Tinh trừng mắt nhìn anh. Người này không bao giờ nói chuyện để nghe được sao?

Lời còn chưa kịp ra khỏi miệng, cửa bỗng bị người bên ngoài gõ vang.

"Này, bên trong có ai không? Sao lại khóa cửa?" Thì ra những người mẫu kia đã quay lại.

Thiên Tình vội vàng đẩy Thi Nam Sênh ra, ái ngại nhìn anh.

Còn Thi Nam Sênh thì vẫn tro tro làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Sau đó gơ tay lên chỉ vào chiếc gương ở phía sau, "Em tự đi xem lại mặt mình đi! Khóc đến nỗi phấn trang điểm lem hết cả mặt rồi kia kìa, xấu xí khó coi quá!"

"Hả?" Thiên Tình hồ nhơ một tiếng, vội vàng chạy vội tới trước gương trang điểm.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình chỉ cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

Đúng là khó coi thật!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đứa bé xảy ra chuyện

"Thiên Tình, A Sênh, hai người có ở trong đó không?" Giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa vọng vào.

Là Bạch Thiên Thiên.

Thiên Tình quay đầu lại nhìn Thi Nam Sênh.

Thi Nam Sênh nhủ mảy. Tại sao cô lại giống như kiểu có tật giật mình như thế chứ? Giống như cả hai đang ngoại tình rồi bị vợ lớn bắt gặp vậy.

Anh không nói lời nào mở cửa sải bước đi ra ngoài.

Lúc này Bạch Thiên Thiên đang đứng ngay ngoài cửa. Đám người mẫu đứng bên cạnh dường như muốn tiếp cận làm quen nhưng lại sợ bị cô từ chối, mọi người cứ ngần ngại chưa dám đến gần.

Đúng lúc này, Thi Nam Sênh mở cửa đi ra, mọi người đều đồng loạt ngược lên nhìn anh.

Ngôi sao lớn của Hollywood đứng trước mặt anh cũng chẳng coi là gì.

"Thi tổng!" Mọi người đồng thanh chào.

Thi Nam Sênh chỉ hơi gật đầu.

"Thiên Tình cũng ở bên trong?" Bạch Thiên Thiên nhìn anh.

"Ừ." Thi Nam Sênh không hề tránh né ánh mắt của cô, thậm chí một chút hoảng hốt cũng không có.

Ngược lại còn quay đầu nhìn vào trong phòng gọi: "Cảnh Thiên Tình, mau ra ngoài trang điểm lại chuẩn bị lên sân khấu."

"Vâng, tôi biết rồi." Thiên Tình không dám chậm trễ, vội bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa liền bị bao nhiêu ánh mắt phóng tới, đều là ánh mắt hâm mộ của những người mẫu kia.

Cô hơi xấu hổ nhìn bọn họ, hấp tấp nói: "Tôi đi trang điểm lại. Chỉ một phút thôi!"

"Nhanh lên nhé, sắp lên sân khấu rồi!" Bạch Thiên Thiên bồi thêm một câu, nhìn bóng lưng chạy vội đi của Thiên Tình.

Đám người mẫu đều ngượng ngùng tản đi, chuẩn bị cho lần lên sân khấu cuối cùng với nhà thiết kế.

Lúc này chỉ còn lại Bạch Thiên Thiên và Thi Nam Sênh.

"Lăng Phong mới vừa nói với em chuyện anh ta tìm gặp Thiên Tình." Bạch Thiên Thiên nói với Thi Nam Sênh.

"Nói lại với anh ta đừng tìm cách lôi kéo cô ấy nữa." Thi Nam Sênh quả quyết nói, tự nhiên giống như đang nói chuyện của mình vậy.

"Thiên Tình đang mang thai, anh ta sẽ không lôi kéo cô ấy nữa đâu." Bạch Thiên Thiên nhìn Thi Nam Sinh, ánh mắt tối lại.

"A Sinh, anh yêu cô ấy? Lời nói khẳng định lại khiến lòng cô run lên. Đây là lần thứ hai cô nói câu này.

Ánh mắt Thi Nam Sinh trầm xuống, hơi xoay người lại nhìn Bạch Thiên Thiên, "Em cũng chuẩn bị lên sân khấu đi."

"A Sinh, anh bảo vệ cô ấy quá mức rồi!"

Anh lạnh mặt nói, "Cô ấy không thích hợp với ngành giải trí!"

"Tại sao? Anh cảm thấy ngành giải trí quá bẩn thỉu, còn cô ấy thì quá thuần khiết, cho nên sẽ không thích hợp với cô ấy?"

"Anh không muốn thảo luận với em về cô ấy." Thi Nam Sinh mím môi.

Tiến vào ngành giải trí, để rồi sau đó cũng giống như Bạch Thiên Thiên một tháng đổi một người bạn trai sao? Chỉ nghĩ đến chuyện này thôi, trong lòng Thi Nam Sinh đã cảm thấy vô cùng buồn bực rồi.

Trong mắt Bạch Thiên Thiên xẹt qua nét đau khổ, "A Sinh, hai người...Sẽ kết hôn sao?"

Kết hôn?

"Thiên Thiên, chuyện này em hỏi anh không phải chỉ một lần!" Lần trước ở văn phòng, anh đã trả lời rồi.

Bạch Thiên Thiên cười khổ, "Vậy đáp án vẫn giống với trước kia sao?"

Ánh mắt Thi Nam Sinh thoáng chùng xuống.

Lần trước đáp án là....Anh chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với cô....

Còn bây giờ...

Đưa mắt đối diện với ánh mắt căng thẳng chờ đợi của Bạch Thiên Thiên, anh chớp mấy môi trả lời với bộ mặt vô cảm "Bọn anh đã giao hẹn, chờ khi cô ấy sinh đứa bé ra và giao lại cho nhà họ Thi, cô ấy sẽ tự động biến mất khỏi cuộc đời anh."

Đây rõ ràng là cách giải quyết tốt nhất, nhưng khoảnh khắc khi nói ra lời này, anh lại thấy cổ họng đắng chát, ngực như bị thứ gì đó đè nặng.

"Thì ra hai người có giao ước như thế." Nghe anh trả lời như vậy, cuối cùng Bạch Thiên Thiên cũng thờ phào một hơi.

Thi Nam Sinh lạnh nhạt nói: "Đi chuẩn bị đi."

"Đợi chút." Bạch Thiên Thiên kéo cánh tay của anh, "A Sinh, anh đã đồng ý lát nữa sẽ đưa em về. Anh không quên chứ?"

"Uhm." Dù sao đi nữa, thời gian gần đây anh và Cảnh Thiên Tình không có về nhà cùng nhau.

"Vậy tốt quá." Bạch Thiên Thiên nhìn thấy Thiên Tình đã trang điểm xong bước ra từ phía sau anh.

Cô mỉm cười thật tươi, "Theo như anh vừa nói, anh bảo vệ Thiên Tình, không muốn cô ấy bước chân vào ngành giải trí không phải vì thích cô ấy. Mà là...." Cô ta hơi ngập ngừng rồi mới nói tiếp, "Anh sợ làm ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng nên mới ngăn cản cô ấy?"

Thi Nam Sinh rũ mắt không trả lời.

Bởi vì....Ngay cả chính anh cũng không rõ đáp án.

Anh không biết tại sao mình ngang ngược đến vậy, bất kể cô muốn làm cái gì thì anh đều muốn trông nom cái đó.

Vốn dĩ lời cô nói là đúng sự thật, quan hệ của anh với cô chỉ là cấp trên và cấp dưới, cô cũng chỉ là thực tập sinh tạm thời trong công ty anh, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Huống chi, có cô gái nào không nuôi ước mơ được trở thành minh tinh?

Nhưng anh độc tài nhất quyết không đồng ý!

Thiên Tình đứng cách đó không xa, nghe được những lời Bạch Thiên Thiên nói, trong lòng cũng chẳng có cảm xúc gì.

Bởi vì Thi Nam Sinh không có tình cảm với cô, điều này ngay từ đầu cô đã biết rồi. Chưa từng mong đợi, đương nhiên sẽ không thất vọng....

"Cô Bạch, Mike nói đã có thể lên sân khấu."

Giọng nói của cô bất chợt vang lên, lạnh nhạt khiến người ta không nhận ra được cảm xúc gì.

Thi Nam Sinh sững sốt, xoay người lại, thấy cô đã đứng ở dưới sân khấu từ lúc nào, tầm mắt khẽ đảo qua anh và Bạch Thiên Thiên, rất nhanh sau đó cũng bỏ đi.

Không có một chút dao động nào...

Giống như, chưa từng nhìn thấy cánh tay hai người đang quấn chặt nhau.

Ánh mắt Thi Nam Sinh tối lại. Đột nhiên cảm thấy chán chường mệt mỏi vô cùng, rút cánh tay từ trong tay Bạch Thiên Thiên ra, nhắc nhở cô, "Lên sân khấu đi."

"Dạ." Bạch Thiên Thiên nghe lời lên sân khấu.

Sân khấu dần tối lại.

Cô đứng ở đó nói với Thiên Tinh về thứ tự đi ra.

Ánh đèn lấp lánh dần được bật lên. Điệu nhạc du dương cũng chậm rãi vang lên.

Hai cô gái mang hai vẻ đẹp, một hoang dã, một ngây thơ từ hai bên cánh gà đi lên.

Không ngoài dự đoán....Màn trình diễn này đã gây chấn động toàn trường. Phía dưới sân khấu, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

"Đẹp quá! Loạt sản phẩm mới này lại sắp gây nên cơn sốt mới rồi."

"Đúng vậy. Sản phẩm của Thi thị tung ra quả thật không phải chỉ là lời đồn."

"Nhưng người diễn ‘Thiên Sứ’ là ai vậy? Dường như chưa từng thấy cô ta lên sân khấu lần nào, nhưng mà trông khá quen mắt."

"Chắc là diễn viên mới được công ty nào lãng xê lên chăng? Lần này thật sự tỏa sáng rồi."

"Tôi thấy không đúng lắm A, đúng rồi! Là cô ấy!"

"Ai vậy?"

"Ha, đó chẳng phải là cô gái mà lần trước Thi tổng tặng ‘Cánh Cửa Thiên Sứ’ đấy sao? Thú vị thật đấy, người cũ và người mới cùng diễn trên sân khấu, không gây sốt mới thật ngạc nhiên đó."

Qua lời nhắc nhở của người đó, lúc này mọi người mới chợt hiểu và nhớ tới những lời báo chí đã viết ngày trước.

Nhất thời, đèn flash điên cuồng lóe lên.

Gắng bắt cho được khoảng khắc đầu tranh ngấm của hai người phụ nữ kia để đưa lên mặt báo.

.....

Lúc hai người cùng đi ra giữa sân khấu. Bạch Thiên Thiên ân cần đưa tay ra dắt tay Thiên Tinh.

Thiên Tinh nhìn cô ta hơi mỉm cười.

Bên dưới khán đài ồn ào xôn xao. Xem ra, hai người tuy là tình địch nhưng quan hệ với nhau rất tốt.

Thế nhưng....Ngay lúc đó, Bạch Thiên Thiên bỗng bị trượt chân, trong nháy mắt sẽ ngã xuống sân khấu.

Thiên Tinh hoảng hốt theo bản năng nắm tay cô ta muốn kéo cô ta lại.

Có lẽ thể trọng Bạch Thiên Thiên nặng hơn, nên Thiên Tinh chẳng những không giữ được cô ta, ngược lại còn bị cô ta kéo theo lao đảo ngã xuống.

Thiên Tinh đi giày thủy tinh vừa cao vừa trơn, dưới chân mất thăng bằng, chỉ nghe thấy ‘rầm’ một tiếng, cô ngã nhào mạnh xuống sân khấu.

Đau quá!

Thiên Tinh đau đến mồ hôi lạnh túa đầy trên trán, nhưng cô nào dám kêu lên tiếng.

Cô biết buổi trình diễn này quan trọng với Thi Nam Sinh thế nào, cho nên....Trước ánh mắt của bao người, cô vẫn cố nở nụ cười, tự nhiên đứng dậy.

Bạch Thiên Thiên cũng lập tức đứng dậy, cười ái ngại nhỏ giọng hỏi: "Cô không sao chứ?"

Thiên Tinh không trả lời. Bởi vì lúc này cả thờ thôi cô cũng thấy quặn đau. Bụng cô thật sự rất đau. Toàn thân đều tuôn mồ hôi lạnh.

"Thiên Tinh, đến đoạn xoay người lại rồi!" Bạch Thiên Thiên khẽ gọi Thiên Tinh.

Sắc mặt Thiên Tinh lúc này đã trắng bệch như tờ giấy, cơ thể cũng lung lay chực đổ.

Ngay lúc cô tưởng mình sẽ ngã xuống, thì cảm thấy có một luồng gió mạnh mẽ bạt tới chỗ mình. Sau đó, cô bị cuốn vào một vòng tay ấm áp.

"Gọi cấp cứu! Mau lên!" Anh gầm lên, trong giọng nói mang theo sự lo lắng và hoảng sợ.

Thiên Tinh khó khăn nhấc mí mắt lên để nhìn khuôn mặt anh tuấn xen lẫn căng thẳng. Dường như anh đang rất lo lắng...

Ngực của anh thật ấm áp, nhưng sao cô lại cảm thấy rất lạnh....Lạnh quá....

Hình như có cái gì đó rất quan trọng đang từng chút từng chút rời khỏi cơ thể mình.

"Trời ơi! Máu!" Bạch Thiên Thiên sợ hãi kêu lên.

Thi Nam Sinh bế Thiên Tinh bước nhanh đi ra ngoài, cánh tay không ngừng run rẩy.

"A Sinh, em xin lỗi! Vừa rồi không phải em cố ý." Bạch Thiên Thiên bước nhanh theo sau.

"Câm miệng!"

Tiếng hét rống lên của Thi Nam Sinh lập tức khiến Bạch Thiên Thiên sững sờ đứng im tại chỗ, bị ánh mắt sắc lạnh của anh làm cho bàng hoàng kinh sợ.

Anh chưa từng nhìn mình bằng ánh mắt hung tợn như vậy.

"Xin lỗi, làm ơn nhường đường! Làm ơn nhường đường!"

Mọi người đều biết xảy ra chuyện, nhà thiết kế đang cố gắng tiếp tục duy trì buổi trình diễn, toàn bộ nhân viên bảo vệ đều đến hỗ trợ mở đường để thuận lợi đưa tổng giám đốc ra ngoài.

Thiên Tinh yếu ớt vùi trong lòng anh. Ý thức được có dòng nhiệt nóng đang tuôn ào ào chảy ra giữa hai chân, cả người cô càng thêm lạnh. Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Cô theo bản năng túm chặt phần áo sơ mi trước ngực Thi Nam Sinh, "Anh...cầu xin anh...hãy cứu con..."

Giọng nói của cô vô cùng yếu ớt tựa như cánh bèo công anh, chỉ cần một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua cũng tan biến mất.

Thi Nam Sinh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này, cũng chưa từng đau lòng đến thế. Anh siết chặt cánh tay đang bế cô, giống như chỉ cần nói lỏng tay một chút thôi là cô sẽ tan biến đi vậy.

"Em đừng nói nữa. Ráng chịu thêm một chút, sắp tới bệnh viện rồi, bác sĩ nhất định sẽ có cách...."

Thi Nam Sinh chợt nhận ra giọng nói của mình đang run run.

"Đau quá...." Nước mắt liên tục tuôn chảy, "Em không muốn mất con...."

"Không đâu, con nhất định sẽ không mất...." Những lời này anh nói để trấn an cô, đồng thời cũng để trấn an chính mình.

Nhưng....Liệu có trấn an được không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tình trạng nguy kịch

Suốt đường đi, Thi Nam Sinh lái xe như bay, không biết đã vượt qua bao nhiêu chốt đèn đỏ.

Áo sơ mi trắng nhuộm đầy máu tươi. Thi Nam Sinh lo lắng nghiêng mắt nhìn sang Thiên Tinh.

Sắc mặt cô càng lúc càng tái nhợt, nhắm mắt nằm im lìm ở đó.

Tay anh run run đưa sang nắm nhẹ bàn tay cô.

Tay cô lạnh ngắt, càng lúc càng lạnh....Cái lạnh ấy như lan truyền sang thẩm thấu đến tận trong xương anh.

"Bác sĩ! Bác sĩ!" Vừa đến bệnh viện, anh điên cuồng gọi lớn.

Tay Thiên Tinh vẫn ôm bụng, nhưng lúc này đã hoàn toàn bất tỉnh.

Bộ váy ‘Thiên Sứ’ trên người đã nhuộm đầy máu tươi, nhìn vô cùng ghê rợn.

Bệnh viện đã nhận được điện thoại từ trước, cho nên đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ.

Bác sĩ, y tá vội vàng đẩy xe ra.

"Thưa anh, mau, mau đặt cô ấy nằm lên!" Bác sĩ hỏi thúc.

Thi Nam Sinh không dám chậm trễ liền bế cô đặt lên.

Bàn tay vẫn nắm chặt tay Thiên Tinh, "Ngoan.... Đừng sợ, đến bệnh viện rồi, đến bệnh viện rồi...." Giọng nói của anh chưa từng dịu dàng như lúc này.

Nhưng...

Thiên Tinh vẫn nhắm chặt mắt, không còn hơi sức đáp lại anh nữa.

"Nhanh, đẩy tới phòng phẫu thuật." Bác sĩ hỏi thúc lần nữa.

Vừa đẩy tới cửa phòng phẫu thuật, Thi Nam Sinh cũng vượt lên trước nói, "Bác sĩ, ông nhất định phải cứu cô ấy! Cứu lấy đứa bé! Không được thiếu một người!" Anh nói mà như rống lên.

"Chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức." Bác sĩ vừa mang khẩu trang lên thì giường cũng đã được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Bác sĩ quay đầu lại nhìn Thi Nam Sinh, thấy anh đang định xông vào theo liền ngăn lại, "Mời anh đứng chờ ngoài cửa đợi. Có tin gì chúng tôi sẽ lập tức thông báo."

Thi Nam Sinh đành phải đứng chờ ở bên ngoài.

Chiếc đèn có dòng chữ đang phẫu thuật lóe sáng.

Thi Nam Sinh tựa người lên bức tường lạnh lẽo, sắc mặt xám xịt đến không còn chút máu. Anh vùi mặt vào giữa hai lòng bàn tay, qua rất lâu vẫn không ngẩng lên.

Anh chưa từng có cảm giác khó chịu như bây giờ.

Màu máu đỏ tươi trên người Thiên Tinh cùng với đáng sợ đau đớn của cô giống như từng nhát dao chém lên người anh vậy.

"Thiên Tinh.... Thiên Tinh...." Là Cảnh Văn Tinh đang hốt hoảng chạy tới, sau khi nhận được điện thoại của anh, chị xem chút nữa đã ngất xỉu. Gần như là tập tức hồi hà chạy tới đây, vừa nhìn thấy Thi Nam Sinh hốc mắt liền đỏ lên.

Không nói một lời nào chị đã nhào tới, túm lấy cổ áo của Thi Nam Sinh, giáng mạnh cho anh một bạt tai.

Thi Nam Sinh bị đánh sững người.

"Các người nói sẽ chăm sóc em gái tôi là như thế này sao? Các người ức hiếp nó! Ngược đãi nó! Các người nghĩ rằng chúng tôi nghèo hèn cho nên muốn làm gì thì làm, đúng không?" Chị nghẹn ngào khóc lớn lên, đánh đấm Thi Nam Sinh túi bụi.

Thi Nam Sinh vẫn đứng im bất động, không ngăn chị lại mà chỉ đứng đó để mặc chị đánh, để mặc chị phát tiết.

Bị chị đánh rất đau nhưng...Anh vẫn không hề kêu la tiếng nào.

**

Không biết đánh bao lâu, rốt cuộc Văn Tình cũng khóc đến mệt, trượt dọc theo vách tường ngồi xuống, khuôn mặt đầm nước mắt chôn giữa hai gối.

"Đã nói là.... Không đáng. Sinh con cho một người đàn ông không hề yêu mình, còn bị đối xử như thế này.... Con bé ngốc...." Chị không nhận được lắm nhảm tự nói, thay em gái giải tỏa uất ức.

Thi Nam Sinh vẫn chẳng mở miệng giải thích lấy một câu, đi tới ghé nghỉ trong hành lang ngồi xuống.

Lối đi hành lang lại truyền đến những tiếng bước chân dồn dập.

"A Sinh!" Là Bạch Thiên Thiên.

Cô ta nguy trang rất khéo, đội mũ vành rộng, mắt kính cực lớn che gần nửa gương mặt, trên người mặc chiếc áo blouse trắng của bác sĩ.

Cô chạy thẳng tới chỗ Thi Nam Sinh, không hề nhìn thấy Cảnh Văn Tình đang ngồi ở đó.

"A Sinh, Thiên Tình thế nào rồi? Cô ấy không sao chứ?"

Cô ngồi xuống cho ngang bằng tầm mắt anh, vẻ mặt lo lắng hỏi.

"Cô tới đây làm gì?" Thi Nam Sinh nhìn cô ta với vẻ mặt vô cảm.

"Em tới là muốn giải thích với anh. A Sinh, đừng trách em, được không? Em thật sự không cố ý đâu. Nếu em biết sẽ xảy ra chuyện thế này, em nhất định sẽ không kéo Thiên Tình."

Cảnh Văn Tình đột ngột lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Thiên Thiên tháo kính mát ra nhìn cô, "Cô là...?"

Cảnh Văn Tình lúc này mới nhận ra thì ra cô ta là Bạch Thiên Thiên, vội lau nước mắt trên mặt, "Tôi là Cảnh Văn Tình, chị của Thiên Tình."

"Ra là thế." Bạch Thiên Thiên đánh giá Văn Tình một lúc, rồi nhìn sang Thi Nam Sinh, sau đó mới trả lời: "Mới vừa tôi và Thiên Tình cùng lên sân khấu trình diễn thời trang, tôi bất cẩn suýt bị ngã, Thiên Tình đưa tay ra muốn kéo tôi lại. Nào ngờ không những không kéo được tôi, cô ấy còn bị ngã. Kết quả đã thành như bây giờ."

Hóa ra là vậy!

Cảnh Văn Tình nhìn thẳng mắt Bạch Thiên Thiên, như đang đánh giá thật giả trong lời cô ta nói.

Ai cũng biết cô ta và Thiên Tình là tình địch, hơn nữa, cũng bởi vì đứa bé trong bụng Thiên Tình nên cô ta và Thi Nam Sinh mới không kết hôn được. Nếu nói Bạch Thiên Thiên cố ý cũng không phải là không có khả năng.

Thi Nam Sinh không lên tiếng, đứng dậy cúi đầu nhìn Bạch Thiên Thiên, "Cô đi đi. Bây giờ tôi không muốn nghe gì cả."

"A Sinh, anh không tin em?" Mắt Bạch Thiên Thiên dâng đầy nước mắt và cả lo lắng.

Cô đứng dậy, ngẩng đầu nhìn anh, "Em thực sự không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy. A Sinh, đừng nghĩ em là người độc ác như vậy, được không?"

Thi Nam Sinh không còn kiên nhẫn nữa, mím môi nói thẳng, "Tôi chưa nói có cô có cô ý hãm hại cô ấy, chưa chi cô đã vội vã chạy tới đây sốt sắng giải thích rồi." Ánh mắt anh nhìn Thiên Thiên u ám không một tia sáng, "Tôi cũng không nghĩ cô là người độc ác như vậy, cho nên bây giờ đừng nói gì nữa!"

Bạch Thiên Thiên sững sờ, kinh ngạc nhìn anh.

Sững sờ một hồi, anh cũng chỉ nhưn mày nói với cô hai chữ, "Về đi."

....

Bạch Thiên Thiên không thể không rời đi. Nhìn dáng vẻ lo lắng như vậy của Thi Nam Sinh, trong lòng cô càng thêm không cam lòng. Không sai! Mới nãy trên sân khấu là cô cố tình bị ngã. Có điều cô không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy.

....

Văn Tinh nhìn Thi Nam Sinh. Những vết ngón tay vẫn hằn rất rõ trên mặt anh ta.

Hít hút mũi, chị mới đứng dậy mở miệng: "Mặc dù Thiên Tinh bị như vậy không phải do anh, nhưng tôi sẽ không nói xin lỗi anh. Nếu anh đã là cha của đứa nhỏ thì phải có trách nhiệm chăm sóc con bé."

Thi Nam Sinh vẫn không lên tiếng.

Áy náy, tự trách, còn có đau lòng đã chiếm trọn hô hấp của anh.

Cổ họng như bị cái gì đó chặn lại khiến anh không nói được lời nào.

Anh buồn bã rên rỉ trong cổ họng, tựa người vào tường.

....

Cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở. Một cô y tá vội vã chạy ra.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thi Nam Sinh bắt cô ta lại hỏi.

"Xin nhường lối. Bệnh nhân xuất huyết quá nhiều, chúng tôi phải đến kho lấy máu."

Xuất huyết quá nhiều?

Cả người Văn Tinh run lên, sắc mặt Thi Nam Sinh cũng vô cùng khó coi, "Y tá, cô ấy sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng chứ?"

"Tình hình bây giờ rất nguy cấp, nếu bây giờ anh còn cố kéo tôi lại, tôi cũng không đảm bảo được chuyện gì đâu."

Nghe xong lời này, Thi Nam Sinh liền sợ hãi vội vã thu tay lại, dờ dẫm nhìn y tá nọ.

Văn Tinh đứng bên cạnh mặt cũng xanh lè tái mét.

Y tá được thả vội chạy đi.

Thi Nam Sinh sững sờ chết đứng, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Thật lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn Văn Tinh hỏi, "Xuất huyết quá nhiều... Có nghĩa là gì?" Lời ra cửa miệng, giọng nói run run đến cả hai hàm răng cũng va vào nhau.

"Có phải, chẳng những không giữ được đứa bé, mà cô... mà cô ấy còn bị nguy hiểm đến tính mạng nữa đúng không?"

Tim anh đập mạnh dữ dội, lúc hỏi câu này trong đầu liền hiện lên hình ảnh Thiên Tinh khóc cầu xin anh giữ đứa bé lại, bỗng cảm thấy trái tim mình như bị cái gì đó đâm vào.

Anh không tưởng tượng nổi, nếu như đứa bé không còn nữa liệu cô sẽ ra sao....

Chắc chắn cô sẽ không chịu nổi nỗi đau này!

Văn Tinh cũng không kiềm được nữa, hai mắt ướt đầm nước mắt.

....

Nỗi thấp thỏm chờ đợi cuối cùng cũng được buông lỏng khi đèn sáng báo đang phẫu thuật vừa phụt tắt.

Cánh cửa được mở ra. Linh hồn hai người đang treo lơ lửng lúc này mới bùng tỉnh.

"Bác sĩ, tình trạng của cô ấy thế nào rồi? Cô ấy có bị sao không? Đã tỉnh lại chưa?" Thi Nam Sinh nhanh hơn Văn Tinh, bước lên giữ chặt tay bác sĩ, run giọng hỏi.

"Anh bình tĩnh đã." Bác sĩ kéo khẩu trang xuống.

"May mắn là tính mạng bệnh nhân không còn gì nguy hiểm nữa."

Thi Nam Sinh nhẹ thở ra một hơi, một giây tiếp theo cả người lại căng cứng lên hỏi, "Vậy, còn đứa bé?" Từng chữ giống như rít ra từ kẽ răng của anh.

Lạnh đến khiến bác sĩ cũng thấy run theo.

"Thật đáng tiếc, chúng tôi không cách nào giữ được đứa bé. Thể trạng người mẹ quá yếu đuối, thai nhi không ổn định, cuối cùng không giữ được."

Văn Tinh ôm mặt khóc nức nở, "Thiên Tinh đáng thương, đứa nhỏ cũng thật đáng thương.... Còn chưa kịp chào đời mà đã...."

Thi Nam Sinh như bị đông cứng, đờ đẫn bất động, rất lâu sau cũng chưa hoàn hồn lại được.

‘Lộc cục... lộc cục... lộc cục...’ Tiếng bánh xe lăn từ phòng phẫu thuật vang lên. Nhưng anh vẫn không hề có cảm giác....

"Thiên Tinh, Thiên Tinh!" Văn Tinh vội vã chạy đến bên giường gọi cô, anh cũng không nghe được.

Anh chỉ thần thờ, sững người đứng đó. Anh vẫn luôn nghĩ rằng mình ghét đứa bé này, nó xuất hiện khiến cuộc sống của anh hỗn loạn.

Nhưng...Bây giờ, đứa bé đột ngột rời đi, lại khiến anh có cảm giác mất mát lớn lao đến vậy.

Trong lòng rất rất đau đớn....

Càng không biết mình phải đối mặt với cô như thế nào....

Cô mong đợi đứa bé này biết bao, thương yêu nó biết bao....

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh.

Trần nhà trắng toát, ga giường trắng toát, không hề có mùi fooc-môn gay mũi mà chỉ có hương hoa hồng thơm ngát.

Thiên Tinh chậm rãi mở mắt ra. Đầu tiên nhìn thấy là Văn Tinh.

Chị cô lau nước mắt, quay mặt đi, không nói gì.

Người thấy thứ hai là bà Thi.

Bà cũng giống như Văn Tinh, hốc mắt đỏ ửng, cũng run rẩy nắm chặt tay cô.

"Thiên Tinh, là tại bác, bác không nên để con đi làm..."

Tay Thiên Tinh sờ lên vùng bụng bằng phẳng của mình.

Cô không tin! Không sao tin được sự thật tàn nhẫn này.

Nhưng....Hốc mắt không kiềm được bỗng cay xè.

Thiên Tinh từ từ, từ từ quay đầu sang. Tầm mắt chạm phải Thi Nam Sinh....

Ánh mắt âm đạm tăm tối, không có một tia sáng...

Tay Thiên Tinh siết chặt lên bụng mình. Cô cố gắng mỉm cười với mọi người, “Đứa bé... Đứa bé vẫn ổn, đúng không? Nó chắc chắn vẫn còn mà! Nó rất kiên cường, nó nhất định sẽ không trách mẹ nó không bảo vệ được nó mà tức giận bỏ đi đâu...."

Nụ cười sần sượng cứng ngắc. Khóe mắt cũng ướt đầm. Tầm mắt lại nhìn thẳng Thi Nam Sinh như đang cầu xin một lời khẳng định. Xin anh đừng phủ nhận lời cô! Cho dù là gạt cô cũng được!

"Đứa bé...." Thi Nam Sinh hít sâu một hơi, ánh mắt cô quán chặt lấy anh khiến anh không sao thờ nổi.

Cuối cùng anh thành thật trả lời, "Đứa bé đã đi rồi."

Lời vừa dứt, Thiên Tinh có cảm giác như sợi dây trong lòng mình bị cắt đứt, trời đất quay cuồng thiếu chút nữa ngã đi.

"Đừng khóc, Thiên Tinh, ngoan.... Mặc dù đứa bé không còn, nhưng em vẫn còn có chị." Văn Tinh ngồi bên mép giường, dịu dàng lau nước mắt cho em gái.

Bà Thi cũng nắm chặt tay Thiên Tinh, "Đúng vậy, đứa nhỏ vẫn có thể có lại. Con còn trẻ như vậy, muốn bao nhiêu mà không được. Bây giờ quan trọng nhất là con phải biết giữ gìn sức khỏe...."

Tiếng khóc dồn nén từ sứt sùi, rồi nghẹn nghẹn của Thiên Tinh cuối cùng không thể kiềm được nữa chuyển thành gào lớn lên. Cô khóc tưởng chừng như không thờ nổi nữa.

Vành mắt mọi người đều đỏ ửng, nhất thời không biết nói gì để an ủi cô.

Thi Nam Sinh đau đớn nhìn Thiên Tinh hồi lâu, cuối cùng xoay người, như người mất hồn đi ra khỏi phòng bệnh.

....

Anh tựa người lên bức tường bên ngoài phòng bệnh, rút ra một điều thuốc, đốt lên rít mạnh mấy hơi liền.

Nơi này là bệnh viện, cấm hút thuốc lá. Từ trước đến giờ anh vẫn luôn tuân thủ những quy định này, nhưng bây giờ anh không cách nào kiềm chế được. Cõi lòng nặng trĩu, cảm giác khó chịu, đau lòng nát dạ khiến anh không thể chịu đựng nổi.

Bà Thi nhìn theo bóng lưng con trai, cũng đi theo ra khỏi phòng bệnh.

Thi Nam Sinh vội dập điều thuốc, thuận tay ném vào thùng rác, "Mẹ." Anh nhỏ tiếng gọi, giọng nói khản đặc như có gì đó mắc trong cổ họng.

"Con tính thế nào?" Bà Thi hỏi.

Thi Nam Sinh nhìn mẹ, "Con cũng không biết. Con cứ nghĩ rằng mình không thích đứa bé này, thậm chí còn bài xích nó. Nhưng...Bây giờ con cảm thấy rất khó chịu. Mẹ, con nên làm gì đây?"

"Kết hôn với Thiên Tinh." Bà Thi nhìn con trai khẳng định nói.

Thi Nam Sinh sững sờ nhìn mẹ mình. Không phải anh không nghĩ tới chuyện này, nhưng anh và Cảnh Thiên Tinh.... Còn có thể sao?

Trước kia, khi đứa bé còn, thì anh và cô còn ràng buộc. Mặc dù có ràng buộc, nhưng cũng đã thương lượng sau khi đứa bé chào đời sẽ đường ai nấy đi.

Bây giờ đứa bé không còn nữa, giữa bọn họ chẳng còn gì ràng buộc cả...

"A Sinh, mẹ biết con và Thiên Tinh có hiểu lầm rất lớn. Lần đầu tiên con bé tiếp cận con là do mẹ nhờ vả. Nhất định con cho rằng con bé là đứa hư hỏng, thậm chí còn là một cô gái sống bừa bãi. Nhưng, có lẽ con không biết được tại sao mẹ lại nhờ con bé làm như vậy."

Thi Nam Sinh nhú mày, "Không phải là mẹ muốn cô ấy sinh con cho con sao? Mẹ nôn nóng muốn bế cháu, điều này con hiểu."

"Đúng vậy, đó cũng là một lý do. Nhưng còn một lý do nữa là mẹ cảm thấy con bé là một cô gái tốt. Mỗi sáng con bé đến nhà giao sữa đều cười rất tươi. Con bé cười lên thực sự rất đẹp, mẹ và dì Liễu đều thật sự rất thích con bé. Rất nhiều lần mẹ mời con bé vào nhà, con bé rất vui vẻ, lần nào ngồi chơi cũng đều nhìn hình con một cách say sưa. Lúc đó mẹ đoán ra được con bé thích con. Sau này biết được cuộc sống khó khăn của nó, muốn có tiền để trang trải phẫu thuật cho chị gái, cho nên mẹ mới đề cập với con bé chuyện này. Lúc đầu con bé vốn không đồng ý, nhưng tình trạng bệnh tình của chị con bé thực sự không thể kéo dài hơn được nữa, dù làm nhiều công việc vất vả vẫn không gom đủ số tiền kia, vì vậy con bé mới đồng ý với mẹ." Bà Thi nhìn con trai một lúc rồi nói tiếp, "Còn có chuyện này nhất định con chưa nhận ra."

Thi Nam Sinh sững sờ nhìn mẹ mình. Cô nhóc kia thích mình?

Hơn nữa còn thích từ rất lâu rồi? Nhưng khi đó anh hoàn toàn không hề hay biết gì. Đấy lòng bởi vì biết được sự thật này mà dâng lên cảm giác rất kỳ lạ.

"Còn chuyện gì nữa ạ?" Anh hỏi mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Sự động lòng ngọt ngào

"Còn chuyện gì nữa ạ?" Anh hỏi mẹ.

"Trước khi gặp con, Thiên Tinh chưa từng có bạn trai."

Thi Nam Sinh khẽ cau mày, khó hiểu nhìn bà Thi, "Mẹ muốn nói gì?"

"Mẹ muốn nói, trước khi gặp con, con bé chưa từng qua lại với bất kỳ người đàn ông nào, nó dành thứ quý giá nhất của người phụ nữ cho con.

Thi Nam Sinh càng sững sờ hơn.

"Con bé là một cô gái tốt, nó còn thật lòng yêu thương con. Nếu quả thật con cũng thích con bé, mẹ hy vọng con biết quý trọng nó."

"Mẹ, con không hiểu ý của mẹ. Cái gì là cô ấy dành thứ quý giá nhất cho con? Mẹ có hiểu nhầm gì không đây?" Đến tận bây giờ anh vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên của hai người.

Cô rất ngây ngô, nơi kia cũng rất khít, có thể đoán được về chuyện đó cô trải qua chưa nhiều. Nhưng dù vậy, sự thật là cô vẫn không còn con gái. Màng trinh bị rách trước hoàn toàn khác với khi làm mới bị rách, về điểm này anh cảm nhận được rất rõ ràng.

"Dĩ nhiên mẹ không hiểu nhầm." Sắc mặt bà Thi hơi nặng nề, trong mắt ẩn hiện sự tự trách, "Con cũng biết mình vô lý thế nào mà, tuyên bố tuyệt đối không đụng đến cô gái trong sạch. Con bé Thiên Tình ngốc nghếch, vì đề phòng rủi ro sợ bị con phát hiện nên đã đến bệnh viện làm tiểu phẫu... Nó đúng là con bé ngốc..."

Thi Nam Sinh nghe những lời mẹ nói mà vô cùng kinh ngạc, tròn lớn hai mắt, "Mẹ, mẹ nói thật sao?"

"Đến lúc này rồi mẹ còn gat con làm gì? Thiên Tình là kiểu con gái như thế nào, con và nó qua lại lâu vậy lẽ nào con còn không hiểu sao?"

"Nhưng... Con... Sao cô ấy lại ngốc nghếch thế chứ?" Anh không thể nào tưởng tượng được, một cô gái chưa từng trải sự đời như cô cần có dũng khí lớn đến thế nào mới có thể nằm trên bàn mổ mà làm chuyện như thế. Càng không cách nào tưởng tượng được, trong lúc phẫu thuật đó, cô sẽ hoảng sợ, hốt hoảng đến thế nào.

Trong lòng chợt đau nhói. Anh chưa chát nhìn vào trong phòng bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh mà lòng càng thêm khó chịu đón đau.

Khóc mãi, khóc mãi, rồi ngủ thiếp đi. Sau đó tỉnh lại rồi cũng khóc suốt đến khi mệt rồi lại ngủ thiếp đi.

Thiên Tình giật mình choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh. Trong giấc mơ, tiếng con cô khóc rất lớn, rất vang dội, khiến mỗi dây thần kinh trong cơ thể cô đều căng đau buốt.

Nhưng... Khi tỉnh dậy, cô mới phát hiện ra, thực tế còn đau đớn hơn gấp bội. Con cô đã không còn nữa, đã đi mất rồi.

Đó là sự thật chứ không phải nằm mơ... Nước mắt từ hốc mắt chảy ra, cô không chịu nổi đã kích cuộn người lại khóc nức lên.

Đèn trong phòng bệnh đột nhiên phát sáng. Cô kinh ngạc tròn đôi mắt còn vươm đầy nước. Cứ thế chỉ có thể nằm đó ngơ ngàng nhìn người đàn ông ở trước mặt.

Anh đưa lưng về phía bóng đèn, từ trên nhìn xuống cô. Đôi mắt anh, thăm thẳm tựa như biển lớn mênh mông, dường như có sóng yêu thương đang cuộn trào ở trong ấy.

Nhưng Thiên Tình nhìn không hiểu, cũng không nhận ra được. Có điều, sau khi nhìn thấy anh ở đây, nỗi uất ức trong lòng lại dâng lên càng nhiều. Nước mắt vừa ngừng lại thì nhau chảy xuống.

Anh dường như rất bất đắc dĩ, thờ dãi, rút khăn giấy, cúi người nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, "Đừng khóc. Bác sĩ nói, bây giờ em còn rất yếu, cần phải biết giữ gìn sức khỏe..." Thi Nam Sinh khuyên nhủ cô.

Có lẽ do ban đêm yên tĩnh, giọng nói kia vang lên bên tai Thiên Tình, sự dịu dàng đó khiến cô có cảm giác như đang được người yêu dỗ dành vậy.

Sự dịu dàng ấy cũng khiến tiếng lòng cô thổn thức. Thiên Tình có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Cô chưa bao giờ thấy Thi Nam Sinh giống như lúc này, "Xin lỗi... Tại tôi quá bất cẩn nên không bảo vệ được con..." Thiên Tình nghẹn ngào nói tiếng xin lỗi.

"Không ai muốn xảy ra chuyện như vậy." Anh cũng áy náy. Anh nên cảnh giác hơn với Bạch Thiên Thiên.

Hơn nữa, một lần diễn trên sân khấu kia anh đã thấy lo lắng rồi, đáng lẽ ra anh phải ngăn cản cô, không cho lên sân khấu lần nữa mới phải.

Nhưng cuối cùng thì sao? Anh chẳng làm gì cả! Tất cả đều chỉ vì muốn buổi trình diễn ra mắt sản phẩm có được hiệu quả tốt nhất.

Mình đúng là đáng chết!

"Con nhất định sẽ rất hận tôi..." Cô thút thít nói.

"Không đâu. Bây giờ con đang ở trên Thiên Đường, cũng đang rất hạnh phúc, rất vui vẻ. Con nhất định sẽ không hận em đâu." Anh lại đi thêu dệt câu chuyện thần tiên mà chính mình cũng không tin nổi.

Hai mắt đầm lệ khăn thiết ngược nhìn anh: "Có thật không?"

Cô đúng là ngốc nghếch một cách đáng yêu, "Đương nhiên là thật." Anh đảm bảo với cô lần nữa.

Nhưng cô vẫn không cười lên, ngược lại nước mắt chảy ra càng nhiều, ướt cả gối đầu.

"Nếu như con còn... Tôi nhất định sẽ cho con có được cuộc sống hạnh phúc hơn."

Thi Nam Sinh cảm thấy hốc mắt cay xè, "Không sao, con vẫn có thể sinh được nữa mà." Anh kiên nhẫn khuyên nhủ cô.

Đúng vậy, con có thể sinh lại. Nhưng mà...

Đứa bé lần sau sẽ không thể nào giống với đứa bé này, cũng không bao giờ là con của anh được nữa.

Mỗi ràng buộc duy nhất của bọn họ đã đứt rồi.

Cho nên...Bọn họ phải đường ai nấy đi thôi.

Thiên Tinh cảm thấy rất kỳ lạ. Theo lý mà nói, đứa bé không còn, cô và Thi Nam Sinh sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Nhưng mà....suốt hai ngày nay, thế nhưng anh lại vô cùng ân cần, thậm chí còn quan tâm săn sóc hơn cả bà Thi và chị cô, dường như không còn đáng về như lúc ở công ty nữa.

Thiên Tinh đang trò chuyện với bà Thi, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra. Nhìn thấy anh, mắt Thiên Tinh hơi chớp chớp.

Anh vẫn như mấy ngày gần đây, mỗi lần tới đều mang theo một bó hồng tươi.

"Lại mua hoa nữa sao?" Bà Thi cười nhìn con trai, vẻ mặt đầy ẩn ý.

Thi Nam Sinh hơi mất tự nhiên liếc nhìn sang Thiên Tinh, như đang muốn giải thích với cô, "Cô ấy là bệnh nhân. Mà đến thăm bệnh không phải nên mua hoa sao?"

Lời này là nói cho cô biết để cô đừng hiểu lầm sao? Thiên Tinh cười khổ. Thật ra cho dù anh không giải thích, cô cũng hiểu được.

"Cám ơn." Cô cảm ơn anh.

Bà Thi cầm lấy hoa cắm vào bình, rồi liếc mắt nhìn hai người cười nói: "Hai đứa trò chuyện đi, mẹ phải đi rồi, buổi chiều còn có buổi triển lãm tranh chờ mẹ đến khai mạc."

"Mẹ đi cẩn thận." Thi Nam Sinh dặn dò.

"Ừ." Bà Thi gật đầu, cầm túi xách nhưng vẫn chưa yên tâm cất tiếng dặn dò: "Chăm sóc Thiên Tinh cho tốt đó."

"Con biết mà." Thi Nam Sinh tiễn mẹ ra cửa xong, mới đẩy cửa quay trở vào.

Thiên Tinh đang cố gắng ngồi dậy muốn đi toilet. Nhưng toàn thân như bị rút đi hết hơi sức, vừa gượng ngồi dậy liền lập tức ngã phịch xuống giường.

Thi Nam Sinh theo phản xạ tính đưa ta ra đỡ cô, nhưng đột nhiên dừng lại không đỡ.

Rõ ràng cô thấy anh đi vào, vậy mà không chịu mở miệng nhờ anh dìu ngồi dậy, chuyện này khiến anh cảm thấy vô cùng buồn bực.

Gan lỳ, không muốn bị lệ thuộc, không muốn tin tưởng dựa dẫm!

Cảm nhận được ánh mắt anh đang nhìn về phía mình chằm chằm, Thiên Tinh rầu rĩ cắn môi. Có trời mới biết thật ra cô rất muốn anh giúp, nhưng...Cô đang muốn đi toilet, nếu nhờ vả anh sẽ giúp sao?

"Muốn ngồi dậy hả?" Thi Nam Sinh phát hiện bản thân không sắc đá bằng cô.

Sau ba bốn lần thật bại, trán đã tuôn đầy mồ hôi mà cô vẫn không chịu nhờ anh giúp.

Còn anh thì đứng ở đó thực sự không nhìn nổi nữa.

"Không... Không có chuyện gì..." Hàng mi của cô hơi run run, tay bấu chặt mép giường.

"Không có chuyện gì? Tôi thấy đến cả cách nói chuyện của em cũng có vấn đề nữa kìa!" Thi Nam Sinh nhếch môi cười nói, rồi sau đó sai bước đi tới chỗ cô.

Cúi đầu liếc cô một cái, dường như rất bất mãn với biểu hiện của cô, "Đến hơi sức nói chuyện còn không có, sao còn ương bướng không nhờ giúp?"

Mặt Thiên Tinh đỏ lên. Muốn giải thích một chút, nhưng đôi môi tái nhợt cứ giật giật, cuối cùng không nói gì được.

"Có biết những lúc thế này đàn ông dùng để làm gì không?"

Thiên Tinh kỳ quái nhìn anh.

Thế nhưng anh không nói gì nữa, khom người bế cô lên.

Trái tim Thiên Tinh nhảy thình thịch, mặt càng đỏ hơn.

Giọng nói của anh dịu dàng khiến cô mụ mị u mê, "Những lúc thế này có đàn ông là để cho phụ nữ dựa dẫm vào. Ngốc ả!"

Bên tai là tiếng tim đập của anh. Mặt dán lên lồng ngực anh, cảm nhận được thân nhiệt ấm áp của anh bao trùm lấy cô. Thiên Tinh cảm thấy cảm giác ấm áp từ đầu len lỏi vào tận tim cô.

Bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực anh nói, "Cảm ơn."

Anh bế cô đi thẳng vào toilet, trực tiếp đặt cô xuống bồn cầu.

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Làm sao anh biết mình muốn đi toilet?

"Tôi đâu phải đồ ngốc, em biểu hiện ra rất rõ."

Như biết được thắc mắc trong lòng cô, anh giải thích rồi dặn dò, "Đừng để chân chạm xuống đất, ngoan ngoan ngồi đây chờ tôi."

"Vâng." Cô khẽ gật đầu, nhìn anh xoay người đi.

Ánh mắt như ngưng đọng trên bóng lưng anh. Bóng lưng anh rất rộng lớn, ánh mắt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào chiếu lên người anh, khiến cho cả người anh toát lên thứ gì đó không nói lên lời. Thiên Tinh thấy trái tim mình như run lên dữ dội.

Cho dù đã lâu như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như thế, nhưng anh vẫn khiến con tim cô rung động đến vậy....

Thi Nam Sinh khom người cầm đôi dép dưới giường cô lên, khi quay người lại thì chạm ánh mắt say mê đắm đuối của cô. Nhịp tim khẽ nhảy lên, khóe môi không nhịn được nhếch theo.

Nhớ tới lời mẹ nói, cô nhóc này thường hay xem hình mình trên tạp chí, tâm tình đột nhiên trở nên vô cùng tốt.

Bị anh bắt gặp, Thiên Tinh vội chuyển tầm mắt, vừa xấu hổ cũng vừa lo sợ. Mất mặt quá đi! Vừa rồi quá chăm chú nhìn anh, nhất định là bị anh nhìn thấy rồi! Buồn bực dùng tay che trán, không dám nhìn anh nữa.

Những hành động bình thường đó của cô đều lọt vào mắt Thi Nam Sinh, cảm thấy cô như thế thật quá đáng yêu. Thế mà trước kia anh chưa từng để ý.

Thi Nam Sinh đi tới đặt dép xuống, làm bộ như không hề phát hiện ra, cố ý đùa cô: "Nhìn gì đó?"

"Hả? Không có.... Không có gì." Cô lắc đầu, vẫn không dám ngẩng đầu lên.

"Ồ." Anh còn cố ý sờ lên mặt mình, "Có phải mặt tôi dính gì nên mới khiến em nhìn đến ngẩn ngơ như thế, đúng không?"

Thiên Tinh bị anh ghẹo cho mặt càng đỏ. Xò chân vào dép, cô nhỏ giọng nói: "Không có gì thật mà. Không tin anh tự đi soi gương đi." Dáng vẻ này của cô giống như chỉ hận không thể rúc vào mai rùa cho đỡ ngượng.

Thi Nam Sinh đột nhiên nổi lên ý xấu. Anh chẳng những không đi ra ngoài, ngược lại cứ đứng ở đó cười nhìn cô, "Nghe mẹ tôi nói, ngày trước lúc em còn đi giao sữa, em luôn say sưa nhìn những tạp chí có hình tôi?"

"Hả?" Cô cả kinh ngẩng đầu lên nhìn.

Chạm phải ánh mắt của anh, cô bối rối cúi đầu. Vén vén hai bên tóc mai, cô sốt ruột cố tìm lời giải thích. Bà Thi nói với anh chuyện này? Không biết bác ấy còn nói gì nữa không? Liệu anh ấy có biết mình đã thích anh ấy từ lâu rồi không?

Lúng túng, lo lắng đến nỗi đỏ bừng cả mặt, rốt cuộc vẫn không tìm được lời nào thích hợp để giải thích, đành phải nói: "Anh có thể ra ngoài được không? Tôi....tôi muốn đi toilet."

Thi Nam Sinh suýt nữa bật cười ra tiếng, "Được rồi! Tôi ở bên ngoài, khi nào xong gọi tôi, tôi vào bế em ra."

Anh cười nói rồi đóng cửa lại cho cô.

Trong toilet, Thiên Tinh ảo não giấu mặt trong lòng bàn tay.

Trời ơi! Mất mặt quá đi mất!

Sao bác Thi lại nói với anh những chuyện này chứ?

Ôi, nếu như anh biết mình thích anh từ rất lâu rồi, nhất định sẽ cho rằng mình cố tình dùng trăm phương ngàn kế để có con với anh, trăm phương ngàn kế để được gả cho anh.

Tệ hại thật!

....

Một lát sau.

Cô mở cửa ra, quả nhiên Thi Nam Sinh vẫn còn đang nghiêng người đứng cạnh cửa, chờ cô đi ra.

"Lại đây..." Anh hơi khom người định bế cô.

Tim Thiên Tình đập rất nhanh, đẩy nhẹ tay anh ra lắc đầu: "Không cần, anh Thi.... Tôi có thể tự mình đi được."

Anh hơi nhúm mày.

Cô gian nan nhích đi thử một bước. Cuối cùng đành nhờ vả, "Anh dìu tôi được không?"

"Rắc rối thật!" Thi Nam Sinh liếc nhìn cô, rồi bế bổng cô lên đi tới đặt luôn lên giường.

Thiên Tình tham lam muốn được vui sâu vào lòng anh, quyến luyến hơi thở của anh, quyến luyến hơi ấm từ trên người anh mang lại...

Vì vậy mới không dám gần gũi với anh quá nhiều. Cô sợ, nếu có một ngày mình thật sự phải ra đi, khi đó cô sẽ rất nhớ, rất nhớ anh không sao quên được....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Cô sẽ chúc phúc cho chúng tôi chứ...

Sau khi Thiên Tình nằm lại trên giường, Thi Nam Sinh kéo chăn lên đắp cho cô.

Một lúc sau anh cúi đầu nhìn đồng hồ.

"Anh có việc thì đi trước đi." Thiên Tình nhìn ra anh đang sốt ruột.

"Chút nữa có buổi hội nghị cho hạng mục mới. Cho nên..." Anh mở lời giải thích, liếc nhìn cô như không được yên lòng. "Một mình em ở đây ổn chứ?"

"Không sao đâu. Chị tôi sẽ tới ngay bây giờ."

"Vậy được, vậy tôi đi trước." Thi Nam Sinh đứng dậy, cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt sâu lắng, xoay người toan bước đi rồi lại quay đầu căn dặn: "Có chuyện nhớ gọi điện thoại cho tôi ngay đó."

"Vâng." Thiên Tình ngoan ngoãn gật đầu.

Anh nghe vậy cũng yên tâm, gạt đầu với cô rồi rời đi.

Nhìn bóng dáng của anh mãi đến khi dần biến mất trong tầm mắt, Thiên Tình kéo chăn lên phủ kín hết mặt.

Trong thoáng chốc, không gian như chỉ còn vương mang hơi thở của anh. Tại sao, cô có cảm giác dường như tất cả mọi thứ có vẻ kỳ kỳ không giống như trước?

Cô đinh ninh rằng, nếu đứa bé không còn nữa thì sợi dây ràng buộc giữa họ cũng sẽ chấm dứt.

Nhưng mà....Tình huống hiện nay hình như không phải như cô nghĩ.

Đáy lòng thăm bồi hồi vui sướng, cô từ từ nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một chút.

Nhưng nhất mắt chưa được bao lâu, thì nghe được tiếng gõ cửa.

Thiên Tinh lập mở mắt nhưn nhìn ra cửa phòng bệnh hỏi: "Chị phải không? Vào đi chị."

Cửa phòng được người từ bên ngoài đẩy ra. Một bóng người chậm rãi đi vào, Thiên Tinh sững sốt sau khi thấy người nọ.

Sau đó nghe giọng nói nhỏ nhẹ của đối phương vang lên, "Là tôi. Có làm phiền cô nghỉ ngơi không?"

Người tới không phải Văn Tinh mà là Bạch Thiên Thiên.

"Không, không sao. Thật ra tôi cũng chưa ngủ." Thiên Tinh muốn chống người ngồi dậy.

"Mệt thì cứ nằm nghỉ đi, tôi ngồi một lúc sẽ đi." Bạch Thiên Thiên gỡ nón và kính mát xuống bỏ vào trong túi xách. Thấy Thiên Tinh đang cố muốn ngồi dậy, cô ta lập tức để túi xách sang một bên, bước lên giúp Thiên Tinh quay cho đầu giường cao lên.

"Cám ơn." Thiên Tinh nói cảm ơn.

"Đừng làm tôi xấu hổ, cô như vậy sẽ càng khiến cho tôi không còn mặt mũi nào nhìn cô nữa." Bạch Thiên Thiên rũ mắt nhìn Thiên Tinh với vẻ mặt áy náy, "Thiên Tinh, thật sự rất xin lỗi, nếu như không phải tại tôi, thì cô sẽ không biến thành như bây giờ, đứa bé cũng sẽ không bị mất." Cô ta nói chuyện rất thẳng thắn và trực tiếp, hoàn toàn không có ý kiêng dè tránh né.

Câu nói sau cùng khiến sắc mặt Thiên Tinh trở nên âm ảm, trên mặt hẳn sâu nét đau thương, "Chuyện này không thể trách cô, cô cũng đâu muốn chuyện này xảy ra." Thiên Tinh đặt nhẹ tay lên bụng. Hít mạnh một hơi điều chỉnh lại cảm xúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Bạch Thiên Thiên, "Cô đặc biệt đến đây có chuyện gì không? Ngôi sao lớn nổi tiếng như cô, đi lại ở bên ngoài có khó khăn gì không?"

"Không sao. Tôi đã hóa trang rất kỹ, dưới lầu cũng đang có rất nhiều ký giả, bọn họ đến là muốn tìm hiểu quan hệ giữa tôi và A Sênh. Nhân viên bệnh viện đã tạm thời ngăn cản không cho bọn họ vào, nhưng không đảm bảo một lát nữa có đồ xô lên đây hay không nữa."

"Vây cô mau tranh thủ đi trước đi, chứ không đợi lát nữa nhóm người ký giả không tha cho cô đâu." Thiên Tinh còn tốt bụng suy nghĩ giúp cô ta.

Bạch Thiên Thiên cười nói, "Uổng công Lăng Phong còn bảo cô thích hợp với ngành giải trí, đến cả chút mảnh khỏe để xuất hiện trước giới truyền thông cô còn không biết. Chút nữa tôi còn phải đối mặt với đám ký giả, vừa hay có thể chụp cho tôi vài tấm hình mới để tạo chút chủ đề."

Về lĩnh vực ngành giải trí này, Thiên Tinh không hiểu gì, cũng không muốn tìm hiểu kỹ về nó.

Cho nên, khi nghe Bạch Thiên Thiên nói vậy, cô chỉ cười nhạt cho có chứ không nói gì.

"Thiên Tinh, hôm nay tôi đến là có ý tìm cô." Bạch Thiên Thiên đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên, nghiêm túc nhìn Thiên Tinh nói, "Ngoài việc đến thăm bệnh tình của cô ra, tôi còn một chuyện muốn nói với cô."

Thiên Tinh cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn nói, "Cô nói đi."

Về mặt Bạch Thiên Thiên chợt âm ảm, thần sắc có chút phức tạp, "Sức khỏe cô bây giờ không ổn định, tôi nghĩ, lúc này mà tôi còn nói ra, dường như không thích hợp lắm." Cô ta ra vẻ như muốn nói rồi lại thôi, "Hay là, để hôm nào tôi đến gặp cô nói sau cũng được."

"Không sao đâu, cô Bạch, cô cứ nói đi, tôi chịu được." Thiên Tinh kéo nhẹ tay Bạch Thiên Thiên.

Đến cả chuyện của đứa nhỏ mà cô còn có thể chịu đựng được. Thì gần như đã không còn chuyện gì có thể đả kích cô được nữa rồi.

Bạch Thiên Thiên cầm tay Thiên Tinh, tha thiết nhìn cô nói, "Thiên Tinh, tôi biết mình không nên nói ra những lời này, nhưng mà, tôi thật sự chân thành cầu xin cô.... xin cô hãy...rời xa A Sênh, có được không?" Đôi mắt to ngấn nước chứa đựng sự cầu xin và tình yêu sâu đậm, khiến người ta nhìn thôi cũng thấy mũi lòng cảm động.

Thiên Tinh hoàn toàn không ngờ cô ta sẽ nói đến chuyện này, chỉ trở mắt sững sờ nhìn cô ta rất lâu.

Thấy cô không lên tiếng, Bạch Thiên Thiên tiếp tục mở miệng: "Cô cũng hiểu, giữa cô và A Sênh, sở dĩ dây dưa cho tới bây giờ, hoàn toàn là vì đứa bé trong bụng cô, là bởi vì mẹ anh ấy yêu cầu, chứ thật ra anh ấy không hề yêu cô, người anh ấy yêu từ đầu chí cuối chỉ có mình tôi thôi."

Lời Bạch Thiên Thiên nói, rất trực tiếp, trực tiếp đến mức tàn nhẫn.

Nhưng....Thiên Tinh không thể không thừa nhận, cô ta nói hoàn toàn đúng sự thật.

Mấy ngày trước, khi ở phía sau hậu trường sân khấu, anh còn nói rất rõ ràng với Bạch Thiên Thiên là anh không hề thích mình....Niềm đau nơi đáy lòng trong phút chốc như vỡ òa. Hô hấp cũng dần nặng nề hơn, nhưng vẫn chỉ nhìn Bạch Thiên Thiên đợi cô ta nói tiếp.

"Bây giờ, nếu đứa bé không còn nữa, xin cô hãy trả A Sênh lại cho tôi có được không? Thiên Tinh, cô cũng biết, tôi là nhân vật của công chúng, bởi vì

tin tức hủy hôn với A Sênh, tôi đã trở thành trò cười cho mọi người, nếu như bây giờ cô chịu rút lui, anh ấy nhất định sẽ đồng ý quay lại mà cưới tôi. Cho nên, cầu xin cô, đừng để tôi thảm hại hơn nữa, cô được không? Tôi thật sự đã chịu quá đủ ánh mắt đồng tình của người khác. Giữa hai người bây giờ đã không còn đứa bé nữa, nếu miễn cưỡng ở bên nhau, cũng sẽ không có hạnh phúc...." Vừa dứt lời cô ta liền nghẹn ngào nước mắt. Đáng về đau đớn đáng thương khiến ai nhìn cũng không nổi, không đành lòng...

Nhưng mà, Thiên Tinh cũng rất muốn khóc. Bởi vì...Người đàn ông ấy ngay từ khi bắt đầu đã không thuộc về cô. Chưa từng có giây phút nào thuộc về cô cả....Cô cũng chưa từng nghĩ tới sẽ ở lại bên cạnh sống cùng anh.

Rất miễn cưỡng, rất gượng gạo cô nở nụ cười, cô lên tiếng mà giữa cổ họng như bị cái gì đó chẹn ngang, cảm thấy rất nghẹn ngào đau đớn.

"Cô đừng lo lắng, tôi và anh ấy.... Cho tới bây giờ chưa từng nói sẽ đến với nhau. Ban đầu đã giao hẹn, sinh đứa bé xong tôi sẽ ra đi, nhưng hiện tại đứa bé không còn....Giữa chúng tôi càng không có bất kỳ quan hệ gì nữa, cũng sẽ không có chuyện miễn cưỡng ở bên nhau giống như cô nói đâu."

Bởi vì...Giữa họ, không có lý do gì để còn bước chung đường.

"Nói vậy là, cô cũng sắp rời khỏi anh ấy sao?"

"Dĩ nhiên." Thiên Tinh cười yếu ớt. Về phần công ty, cô đã quyết định từ chức lâu rồi. Nếu muốn đường ai nấy đi, vậy thì phải làm cho tới cùng. Nếu còn gặp gỡ tiếp xúc thân mật với anh mỗi ngày như vậy nữa sẽ chỉ làm cô khổ sở đau đớn thêm mà thôi.

Bạch Thiên Thiên cười nói, "Nếu như tôi và A Sênh, có thể về bên nhau, cô sẽ chúc phúc cho chúng tôi chứ?"

"Nhất định...." Cô nói mà như hụt hơi. Lồng ngực đau nhói chua chát, càng lúc càng nặng nề.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Thiên Thiên nở rộ ý cười, "Cảm ơn cô, Thiên Tinh. Cô thật sự là một cô gái tốt, rồi Thượng Đế sẽ ưu ái cô hơn."

Thiên Tinh chỉ cười khẽ, nhưng khóe mắt đã ươn ướt.

.....

Mọi chuyện diễn ra vô cùng thuận lợi. Bạch Thiên Thiên hài lòng rời khỏi phòng bệnh, coi như không hề nhìn thấy khóe mắt ngấn nước của Thiên Tinh. Mang mắt kính lên, kẹp thấp vành nón, ung dung đi xuống lầu.

Không ngoài dự đoán, cô ta bị ký giả ngăn lại bên ngoài phòng bệnh.

"Cô Bạch, xin hỏi cô tới đây là để thăm vị hôn thê của ông Thi sao?"

Cô ta cười rất tự nhiên, nói chuyện cũng lập lòe nước đôi, "Ai là vị hôn thê của ông Thi vậy? Tôi chỉ là tới thăm một người bạn rất thân bị bệnh, các người đừng nên viết lung tung đó."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Vở kịch hoàn hảo

"Nghe nói cô là bạn của vị hôn thê ông Thi. Sự việc xảy ra vào hai ngày trước trên sân khấu, có phải đứa bé bị mất rồi đúng không?" Có ký giả rất thẳng thắn đặt câu hỏi.

Bạch Thiên Thiên nhìn phóng viên nọ, hốc mắt lập tức đỏ lên, còn rỉ ra một giọt nước mắt.

"Sao các bạn biết được những chuyện này? Đối với chuyện đứa bé, tôi thật sự rất lấy làm tiếc. Tôi muốn nhân lúc này, nói một tiếng xin lỗi với vị hôn thê Thi tổng." Giọng nói của cô ta nghẹn ngào, còn thành khăn cúi người chào trước ống kính quay.

Lăng Phong đưa khăn giấy qua, cô ta lau quệt lưng tung, được một lúc hốc mắt càng đỏ hơn.

"Hy vọng toàn thể mọi người, có thể giúp tôi chuyển lời xin lỗi này đến hai người họ. Thật sự rất xin lỗi, tôi không ngờ một tai nạn nhỏ ngày hôm đó lại thành ra nông nổi này."

"Nói vậy, lần đó chỉ là vô tình thôi sao?"

"Vâng....Tôi không gạt các bạn đâu...." Còn ra vẻ đáng thương hít hít mũi, trong đôi mắt sáng ngời ngân ngấn ánh nước.

"Nói sao đi nữa đứa bé là vô tội, sao tôi có thể tàn nhẫn như vậy.... Thật lòng tôi rất xin lỗi...."

"Vậy nếu bây giờ đứa bé không còn nữa, có phải Thi tổng sẽ không kết hôn với cô ấy nữa, đúng không ạ?" Ký giả tiếp tục đặt câu hỏi.

Bạch Thiên Thiên nhận tiếp tờ khăn giấy Lăng Phong đưa tới, hơi cúi đầu, dáng vẻ dường như rất đau lòng, "Vấn đề này tôi thật sự không biết phải trả lời các bạn thế nào, có điều, vị hôn thê của anh ấy đúng là một cô gái tốt, tuy không còn đứa bé nhưng thật sự cô ấy rất xứng đáng nếu được anh ấy cưới về nhà."

"Nói vậy, đối phương vẫn còn thích hợp làm bà Thi hơn cô sao?" Bạch Thiên Thiên miễn cưỡng nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, "Đương nhiên là vậy rồi. Nếu không, anh ấy đã không vì cô ấy mà bỏ rơi tôi, không phải sao? Nhưng thua cho cô ấy, tôi cũng tâm phục khẩu phục."

"Cô Bạch, vậy người bạn hôm nay cô đến thăm ấy là...."

"Được rồi, được rồi, các vị. Cảm ơn các vị đã quan tâm Thiên Thiên chúng tôi, nhưng hiện tâm tình Thiên Thiên không tốt, vì vậy mong mọi người hãy thông cảm, cho cô ấy thêm một chút thời gian để bình tâm nha." Người đại diện Lăng Phong rút cuộc tiến lên, cắt ngang đám ký giả còn muốn tiếp tục phỏng vấn.

Bạch Thiên Thiên chân thành cúi người chào mọi người lần nữa, "Mong rằng sau này các bạn sẽ quan tâm hơn đến những tác phẩm của tôi, cũng sẽ ủng hộ tôi nhiều hơn. Tôi sẽ cố gắng hoàn thành tác phẩm 'A Vần Nghiễn Khanh', hơn nữa sẽ làm thật tốt." Vừa dứt lời, cô liền được nhóm bảo vệ cao to vạm vỡ hộ tống rời khỏi bệnh viện, sau đó ngồi vào một chiếc xe bảo mẫu đang đỗ sẵn bên ngoài.

Xe lao đi như làn khói, để lại đám ký giả đứng đó thờ dài. Bọn họ nhìn theo chiếc xe biến mất, rồi quay lại nhìn vào trong bệnh viện.

"Tôi thấy hay là chúng ta trực tiếp vào phỏng vấn vị hôn thê của Thi tổng đi."

"Đúng đó, hẳn là sẽ thu thập được chút ít tin tức." Sau khi bàn bạc mọi người vác theo máy quay đi vào bệnh viện.

Trong xe bảo mẫu(*).

Lăng Phong liếc nhìn bốn phía quanh xe, xác nhận không có ký giả đuôi theo mới dựng ngón cái lên với Bạch Thiên Thiên, "Vô kịch diễn rất xuất sắc."

Bạch Thiên Thiên vào lúc này làm gì còn bộ dáng đáng thương mới vừa rồi nữa, mở túi xách lấy ra chiếc gương soi mặt, cẩn thận ngắm soi mặt mình.

"Xấu xí chết đi được! Uổng công trang điểm cả buổi. Không biết mấy tấm hình mới chụp khi nãy sẽ ra hình dạng gì nữa."

"Em yên tâm, diễn xuất của em rất tuyệt. Để phấn trang điểm bị lem thế mới càng chân thật."

"Sớm biết vậy, hôm nay em đã để tóc xõa tự nhiên, nhìn cho có vẻ suy sụp tiêu tụy hơn rồi." Bạch Thiên Thiên vừa trang điểm lại, vừa nhún vai, "Lát nữa em đến studio, nếu có ký giả khác đến nữa, anh giúp em ngăn cản bọn họ đi."

"Anh biết rồi." Lăng Phong khoanh tay nhìn cô, "Đứa bé không còn, uy hiếp của em cũng mất, bước tiếp theo em tính làm gì?"

Bạch Thiên Thiên sửa lại mái tóc, sau đó nhìn ngoài ra cửa sổ, sâu kín mở miệng: "Không biết. Có thể làm gì bây giờ? Cứ thuận theo tự nhiên đi!"

"Em cũng ác thật, không ngờ em lại đích thân làm chuyện đó, tìm đại cách nào đó để đứa bé mất mà không được, cần gì phải tự mình ra tay chứ."

Lăng Phong tỏ ra không hài lòng, "Đối phó với đám ký giả cũng đủ đau đầu rồi. Đừng tạo thêm rắc rối để bọn chúng dòm ngó."

Bạch Thiên Thiên lườm Lăng Phong, "Anh đừng ăn nói lung tung đó, đứa bé mất chỉ là chuyện ngoài ý muốn, có liên quan gì em chứ? Em cũng do bất cẩn nên mới vấp ngã mà thôi, chính cô ta kéo em lại nên mới ngã theo."

Lăng Phong bắt đầu lắc đầu, "Không Tử nói câu nói ấy quả không sai, khó nuôi nhất trên đời này là tiểu nhân và đàn bà!"

Thiên Tinh nằm mãi trên giường, tuy Bạch Thiên Thiên đã đi rất lâu, nhưng trong đầu cô vẫn còn vang vọng mãi những lời Thiên Thiên nói.

Nếu cô ấy không đến nói những lời đó với mình, thì mình cũng đã quên nó từ lâu rồi. Thật ra mấy điều này, vốn dĩ không cần phải suy nghĩ.

Thiên Tinh cho rằng, sở dĩ Thi Nam Sinh còn lui tới phòng bệnh thăm cô, có lẽ chỉ vì sự thương hại.

Sững sờ nhìn bó hoa tươi anh mang đến, hốc mắt chợt nóng lên, một giọt lệ không kiềm được lăn xuống.

Vào lúc này cửa phòng bệnh bỗng bị đẩy ra. Hàng loạt tiếng bước chân dồn dập đổ xô đến.

Thiên Tinh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì vô số dây đèn flash liên tục nhấp nháy về phía mình. Cô kinh hoàng nhìn cả đám người đột nhiên xông vào phòng. Mạnh người nào người nấy đưa microphone về phía cô, cô theo bản năng né tránh, đề phòng những vật sắc nhọn đó làm mình bị thương.

"Thưa cô, xin hỏi cô có phải là vị hôn thê của Thi tổng không?"

"Hiện đứa nhỏ trong bụng đã không còn, sợ là cô không còn khả năng được gả cho Thi tổng nữa, có đúng không vậy?"

"Xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, cô có oán hận Bạch Thiên Thiên không?"

"Nếu như lần này không giữ được đứa bé, Bạch Thiên Thiên và Thi tổng rất có thể sẽ tái hợp lần nữa, đối với chuyện này, cô có cảm nghĩ gì?"

.....

Hàng loạt vấn đề đổ dồn lên Thiên Tinh, đến nỗi cô thấy hoa mắt chóng mặt muốn ngất đi. Đối mặt với những câu hỏi đó, thế nhưng cô vẫn im lặng không nói gì, chỉ cảm thấy đầu căng lên như muốn vỡ ra. Vô số ánh đèn chiếu sáng khiến cô càng cảm thấy mơ màng choáng váng.

"Mời cô trả lời những vấn đề của chúng tôi."

Đối với sự im lặng của cô, đám ký giả sốt ruột đều đồng loạt nhao nhao lên. Chen lấn và chạm khiến giường bệnh của cô run lên dữ dội.

Thiên Tinh không hiểu tại sao cuộc sống của mình lại biến thành như thế này, cô mấp máy môi, để trấn an bọn họ đừng kích động nữa, cuối cùng phải lên tiếng, "Mong mọi người đừng kích động. Rất xin lỗi, hiện tâm trạng tôi không được tốt, vì vậy cũng không có gì để nói cả."

"Vậy cô cứ trả lời những vấn đề của chúng tôi là được rồi."

"Tôi không thể trả lời hết những vấn đề của mọi người được." Như nghĩ đến điều gì, cô mới âm thầm mở miệng: "Lần này chỉ là ngoài ý muốn, là do tôi không cẩn thận, không liên can đến cô Bạch. Đúng như các người nói, hiện tại đứa bé không còn, tôi và Thi tổng cũng không còn bất kỳ quan hệ gì nữa. Về phần anh ấy và cô Bạch có quay về bên nhau hay không thì tôi không biết. Nhưng nếu họ thật sự tái hợp, tôi... Nhất định sẽ chân thành chúc phúc cho họ...."

"Cô sẽ chúc phúc cho họ? Cô không đau lòng sao? Dù sao cũng đã bỏ ra bao công sức, khó khăn lắm mới hủy được cuộc hôn nhân của Thiên Thiên và Thi tổng mà?"

Thiên Tinh nghe vậy mà đáy lòng chua xót, nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc.

"Xin lỗi, tôi không biết nên trả lời vấn đề này của anh thế nào. Tôi chỉ có thể nói lời chúc phúc của tôi là thật lòng."

"Này! Các người mau đi ra ngoài! Hiện tại bệnh nhân còn rất yếu, đang cần tĩnh dưỡng! Sao các người mất lịch sự vậy chứ, chẳng quan tâm đến tâm trạng của bệnh nhân gì cả!"

Có bác sĩ đi vào quát lên rồi xua đuổi mọi người đi.

Đám ký giả vốn cũng chẳng hứng thú gì với Thiên Tinh, chỉ cần đoạn băng cô nói về Bạch Thiên Thiên này là đủ rồi.

Vì vậy, bọn họ lập tức thu dọn máy quay, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

=====

* Xe bảo mẫu: Thường dùng để chỉ các loại xe như một căn phòng thu nhỏ. Xe thường được các phi hành đoàn, studio, đài phát thanh, truyền hình, ngôi sao lớn chuyên dùng, nó có hình dáng sang trọng, bên trong còn được thiết lập hoàn chỉnh với phòng ngủ, TV, dàn âm thanh, tủ lạnh, bàn trang điểm, phòng thay đồ, thậm chí còn có luôn cả phòng tắm. Cũng thường được gia đình, bạn bè hay cá nhân sử dụng khi đi du lịch xa nhiều ngày. Vì xe có thể trang bị giống như một vũ em cung cấp cho các hoạt động hàng ngày cho nên mới được gọi là xe bảo mẫu (vũ em)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Không thấy cô đâu nữa

Mọi người ulla vào như đông bão, lao đi cũng dừng mãnh như con sóc.

Đến khi tất cả mọi người yên tĩnh, Thiên Tinh cùng hoàn toàn sụp đổ. Mặt mày trắng trợt nằm xụi lơ lại giường, tay vô thức túm chặt tấm ga giường.

Đáy lòng có sự chua xót và đau đớn khó dùng lời diễn tả được, hô hấp dồn dập như muốn đứt hơi.

"Cô Cảnh, cô không sao chứ?" Bác sĩ ân cần tiến lên hỏi thăm.

"Tôi...Không sao...." Cô lắc đầu. Nhưng giọng nói như mắc nghẹn không ra hơi.

"Tôi giúp cô kiểm tra một chút." Bác sĩ kéo tay cô ta, bắt mạch cho cô. Khoảng hai phút sau, bác sĩ nói lỏng tay cúi đầu nhìn cô, "Thả lỏng chút, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi thêm sẽ khỏe thôi." Bác sĩ cho tay vào túi áo, "Thật sự rất xin lỗi, chuyện ký giả mới vừa rồi là do sơ sót của bệnh viện chúng tôi, lần sau chắc chắn sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa."

"Vâng." Thiên Tình chỉ khẽ đáp lại một tiếng.

Bác sĩ đang muốn đi ra ngoài, Thiên Tình như sực nhớ ra điều gì, vội gọi anh ta lại, "Bác sĩ, tôi muốn hỏi thăm một vấn đề."

Bác sĩ dừng chân quay đầu lại nhìn cô, "Cô nói đi."

"Sức khỏe tôi bây giờ, có thể xuất viện được chưa?"

"Sức khỏe của cô, hẳn là cô rõ ràng hơn ai hết, tình trạng cô còn rất yếu."

"Có thể về nhà điều dưỡng không?" Cô nhìn chăm chăm bác sĩ hỏi lần nữa.

Bác sĩ suy nghĩ rồi gật đầu. "Dĩ nhiên."

"Nếu cô cảm thấy trong nhà có đủ điều kiện để dưỡng bệnh thì về nhà cũng được. Nhưng tôi đề nghị cô vẫn nên ở lại bệnh viện thêm một thời gian nữa, để ngừa lưu lại mầm bệnh. Hơn nữa, bà Thi đã đặc biệt can đảm, phải điều dưỡng cho cô hoàn toàn hồi phục thì mới được xuất viện."

"Không, bác sĩ, tôi muốn xuất viện ngay bây giờ. Tôi sẽ về nhà dưỡng bệnh." Thiên Tình muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể còn quá yếu nên không ngồi dậy nổi.

Bác sĩ thờ dãi, "Nếu cô thật sự muốn đi, vậy tôi sẽ giúp cô liên lạc với bà Thi."

"Không! Cầu xin anh, bác sĩ, tôi không muốn mang thêm phiền đến cho họ nữa. Tôi sẽ gọi chị tôi đến đón tôi đi."

"Được. Đây là chuyện riêng của cô, cô xử lý tốt thủ tục xuất viện là có thể đi."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ." Thiên Tình mới vừa cùng bác sĩ tán gẫu xong, cửa phòng bệnh lần nữa bị đẩy ra.

Cảnh Văn Tình vừa đi vào nhìn thấy bác sĩ đang ở đây chị liền hoảng hốt, "Bác sĩ, có phải em gái tôi lại xảy ra chuyện gì hay không? Thiên Tình, em không khỏe chỗ nào hả?"

"Không có. Chị, em rất khỏe." Thiên Tình lắc đầu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười để chị an tâm.

"Chị đừng lo lắng, bác sĩ chỉ nói bây giờ em có thể xuất viện thôi."

"Xuất viện?" Văn Tình xách theo canh gà trong tay, nhìn sang bác sĩ dò hỏi.

Bác sĩ liếc mắt nhìn Thiên Tình, bắt gặp ánh mắt van xin của Thiên Tình mới gật đầu, "Phải, có thể xuất viện rồi. Nhưng khi ở nhà nhớ nên chăm sóc và nghỉ ngơi cho thật tốt, nếu không về sau sẽ lưu lại mầm bệnh."

"Vậy xuất viện làm gì?" Văn Tình không đồng ý.

Đề canh gà xuống, nhìn bác sĩ nói, "Bác sĩ, anh đi làm việc đi, chúng tôi không xuất viện. Không làm phiền anh nữa."

"Ừm. Ở lại bệnh viện chăm sóc sẽ chu toàn hơn." Bác sĩ can đảm thêm rồi cũng đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại Thiên Tình và Văn Tình.

"Chị, để em xuất viện đi, được không?"

Văn Tình đổ canh gà ra một cái chén nhỏ, liếc nhìn Thiên Tình, "Em mới ở vài ngày, đã chịu không nổi rồi hả? Em bỏ ngay ý định đó đi, chị chỉ muốn em mau chóng hồi phục sức khỏe."

"Chị, chị cũng từng ở bệnh viện, chị biết ở bệnh viện nó khó chịu thế nào mà." Thiên Tình năn nỉ nhìn chị.

"Nào, há miệng ra." Văn Tình bưng cháo lên, dùng thìa múc đưa đến tận miệng cô.

Nhìn em gái một hồi mới nói: "Chị ở bệnh viện lâu vậy vẫn không ngại buồn chán, còn em mới ở có mấy ngày đã không chịu nổi rồi sao? Uống nhiều canh chút, như vậy mới nhanh khỏi, cũng xuất viện sớm hơn như mong muốn của em."

Thiên Tinh rũ mắt, hàng mi run run nhẹ, há miệng uống canh rồi nuốt xuống. Rõ ràng rất ngon, nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được mùi vị gì cả, chỉ cảm thấy đắng chát vô biên.

Văn Tinh liếc mắt liền nhìn ra em gái mình có gì đó không bình thường. Lập tức để canh gà xuống, nhìn chăm chăm em gái, "Thiên Tinh, em có tâm sự à?"

Thiên Tinh không lên tiếng, mà vô thức túm chặt tấm ga giường.

"Có chuyện gì em cứ nói với chị đi. Có phải đang chịu uất ức gì rồi không? Thi Nam Sinh lại bắt nạt em hả? Nếu đúng là vậy, em nhất định phải nói cho chị biết, chị thay em đi dạy dỗ anh ta một trận!" Vừa nghĩ đến khả năng này, Văn Tinh lập tức nổi giận.

"Không, chị, anh ấy không làm gì em hết!" Thiên Tinh vội vàng giải thích. Mắt lấp lánh nước ngược nhìn Văn Tinh, "Chị, cho em xuất viện đi, em không muốn dưỡng bệnh trong bệnh viện cao cấp này chút nào cả." Giọng nói vừa khàn vừa tủi, còn có chút ghen ghen.

"Em và anh ấy vốn gắn kết nhau bởi đứa bé, hiện tại đứa bé đã bị mất, mà em còn dưỡng bệnh ở phòng bệnh tốt thế này, để anh ấy hao tổn như vậy, món nợ này tính thế nào đây?"

Văn Tinh không nói gì, Thiên Tinh nói cũng có lý, cô không còn lời để phản bác.

"Chị, bây giờ anh ấy và Bạch Thiên Thiên đã không còn bị cản trở bởi đứa bé, lần này họ thật sự có thể trọn vẹn đến với nhau rồi. Em nghĩ mình nên thức thời sớm, không thể chờ anh ấy đuổi rồi em mới đi, đúng không chị?" Lời nói ra rất nhẹ, rất khẽ, như thể phải dùng hết sức toàn thân mới nói được.

"Thiên Tinh, em nói vậy cũng không sai. Có điều, chị cảm thấy được gần đây Thi Nam Sinh đối xử với em rất tốt mà."

Thiên Tinh cười khổ, "Nhưng điều đó không hề liên quan đến tình yêu."

Văn Tinh gật đầu coi như đồng ý. Dẫu sao, đứa bé này cũng là máu mủ của người nhà họ Thi, về tình về lý, anh ta hẳn nên chiều cô Thiên Tinh.

"Em quyết định rút lui thế này sao?" Văn Tinh hỏi Thiên Tinh.

Thiên Tinh khẽ cười, khóe mắt ươn ướt, "Chị, cái này không phải là rút lui. Bởi vì, em chưa bao giờ được chính thức bước chân vào, thứ ràng buộc giữa em và họ chính là đứa bé ngoài ý muốn này. Bây giờ đứa bé không còn, đương nhiên em cũng phải biến mất theo đứa bé."

"Em bỏ được sao?"

"Chuyện đó không phải do em, đúng không chị?"

Văn Tinh trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng gật đầu, "Được. Nhưng chúng ta không xuất viện, chị sẽ chuyển bệnh viện khác cho em. Bệnh viện cao cấp chúng ta không ở nổi, nhưng bệnh viện nhỏ thì chắc được. Để chị thu dọn đồ đạc cho em. Còn em hãy ngoan ngoãn uống hết canh gà đi."

Cầm lên bát canh gà ấm áp, thấy Văn Tinh đang xoay người thu dọn đồ đạc giúp mình. Trái tim lạnh giá của Thiên Tinh xẹt qua từng đợt ấm áp.

"Chị, may nhờ có chị.... Nếu không, em thật sự không biết phải xoay sở làm sao."

"Ít nói nhảm dùm chị, mau uống hết canh đi." Văn Tinh vừa thu dọn đồ đạc, vừa nghiêng mặt sang nói với em gái, "Chị nằm viện bao lâu nay, chẳng phải đều do em chăm sóc đấy sao?"

Thiên Tinh cười đáp, "Bổn phận của em mà."

"Đồ ngốc." Văn Tinh nhìn em gái cười, đáy lòng vô cùng cảm động. Không nhận được cảm khái, "Không biết hiện giờ mẹ đang ở đâu, nếu có mẹ ở đây, có lẽ cuộc sống của hai chị em ta sẽ tốt hơn rất nhiều, phải không em?"

Tim Thiên Tinh chợt run lên. Nhắc tới mẹ, chớp mắt cô bỗng chua xót, "Em tin chắc rằng hiện mẹ đang rất hạnh phúc, không cần hai chị em mình phải lo lắng."

Văn Tinh cười đáp, "Mong là vậy."

Trong phòng họp, người cuối cùng rút cuộc cũng báo cáo xong. Thi Nam Sinh lần nữa nhìn đồng hồ trên tay.

Trần Lâm cúi đầu hỏi: "Thì tổng, có chuyện gì gấp sao? Lát nữa còn có một buổi tiệc...."

"Giúp tôi từ chối." Anh không cảm nghĩ ngại liền trả lời Trần Lâm.

"Nhưng...." Trần Lâm còn muốn khuyên anh.

Thế nhưng anh đã nhanh chân vừa bước ra phòng họp, vừa lấy điện thoại di động ra gọi, "Mẹ, canh nấu cho Thiên Tình chuẩn bị xong chưa? Dạ....con xong rồi, dạ, con sẽ đến lấy ngay.... Dạ, mẹ đợi con...."

Tất máy xong anh mới quay đầu lại nói với Trần Lâm "Tôi nay tôi có việc gấp, còn buổi tiệc cậu thay tôi tham gia. Có vấn đề gì, cứ gọi điện thoại cho tôi."

"Vâng, tổng giám đốc."

Trần Lâm biết được anh muốn đến bệnh viện thăm cô Cảnh, nên cũng không nói thêm gì. Sự bận tâm của tổng giám đốc dành cho cô Cảnh dạo gần đây thật sự không phải bình thường.

Mỗi ngày sau khi tan việc, hầu như bỏ hết những cuộc xã giao, tất nhiên thời gian rảnh đều ở suốt trong bệnh viện.

Thi Nam Sinh vừa đi, sau lưng liền sôi nổi tiếng nghị luận của mọi người.

"Trời ơi, Thiên Tình hạnh phúc thiệt đó. Tổng giám đốc vì cô ấy mà gác hết lại công việc. Có ai mà không biết, tổng giám đốc chúng ta là người cuồng công việc cỡ nào à!"

"Nếu không có sự việc ngoài ý muốn lần này, tôi thật sự không nhìn ra Thiên Tình có số mệnh làm bà chủ ấy."

"Không thể nào tưởng tượng được, hóa ra cô ấy chính là vị hôn thê của Thi tổng!"

"Đúng là khó tin thật. Tôi biết ngay mà, thảo nào lần đầu tiên khi thấy cô ấy tôi lại thấy quen mắt đến vậy."

"Xi, làm trò. Nịnh bợ!"

....

Thi Nam Sinh mức ra gà ác hầm táo đỏ, hít hà ngửi ngửi, sau đó mới xách theo canh từ phòng bếp đi ra.

Bà Thi nhìn anh cười, "Xem ra cuối cùng con đã thông suốt rồi."

"Mẹ, nói gì vậy chứ? Con...Mẹ cũng biết, con làm vậy chỉ vì muốn lòng được yên tâm thoải mái mà thôi." Thi Nam Sinh giải thích.

Nhưng thật sự chỉ muốn lòng được yên tâm thoải mái sao?

Nếu thật sự chỉ muốn bản thân được yên lòng, có lẽ anh sẽ không vừa tan việc đã nôn nóng muốn đến thăm cô như thế.

Muốn hỏi thăm xem hiện cô đã khỏe hơn chút nào chưa, muốn hỏi thăm cô ở bệnh viện một mình cả ngày có buồn không. ...

Đặc biệt là....

Lúc ở công ty, nhiều lần muốn gọi điện thoại cho cô, chỉ cần nghe giọng nói của cô thôi đã đủ rồi. Nhưng lo lắng có thể cô đang nghỉ ngơi, vì vậy đành phải thôi. Loại tâm lý mâu thuẫn này, thật sự rất kỳ lạ.

Đó giờ anh luôn rất dứt khoát. Từ khi nào đã do do dự dự như đàn bà vậy?

"Được, được, được, con tự hiểu rõ lòng con như thế nào là được rồi. Nhưng mẹ phải nói rõ chuyện này với con, đợi khi nào Thiên Tình hoàn toàn hồi phục, con phải chính thức đón con bé vào cửa nhà họ Thi chúng ta đây. Con phải tranh thủ cho mẹ!" Bà Thi giục giã con trai.

"Chính thức?" Thi Nam Sinh nhú mày. Tựa như không hiểu ý mẹ mình muốn nói gì.

"Không hiểu sao? Chính là cưới nó về nhà!" Bà Thi không ngần ngại nói rõ ra ý định của mình.

Cưới cô làm vợ? Để cô chính thức có danh phận bà Thi?

Anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Chỉ những khi Bạch Thiên Thiên nhắc tới thì anh mới thoáng nghĩ tới.

Nhưng bây giờ...

Nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy...có vẻ như...chuyện này cũng không tồi...

....

Mang theo canh đến bệnh viện với tâm trạng nôn nóng.

Sau khi đến bệnh viện, một mạch đi thẳng đến phòng bệnh như đã quen cửa quen nẻo.

Theo thói quen đứng bên ngoài quan sát xem cô đang làm gì ở bên trong qua khung cửa sổ nhỏ.

Nếu cô đang nghỉ ngơi, anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng động tác hơn, tránh làm ồn đến cô.

Nhưng...khi nhìn vào từ ngoài cửa sổ, mi tâm anh bỗng nhúu lại.

Sao trong phòng bệnh lại không có ai?

Xảy ra chuyện gì?

Anh đẩy cửa ra, nện bước đi vào.

Nhìn quanh quất một vòng, nhưng căn phòng trống trơn không bóng người.

"Thiên Tinh! Cảnh Thiên Tinh! Em có đây không?" Anh cất bước đi tới nhà vệ sinh, nhưng nơi đó cũng không có bóng dáng của cô.

Hơn nữa....

Đáng chết! Anh phát hiện, quần áo của cô cũng không thấy đâu! Một linh cảm bất an bỗng vây lấy anh. Sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Anh vừa lấy di động ra vừa nghiêng răng nói, "Cảnh Thiên Tinh, tốt nhất em đừng nên chọc giận tôi!" Anh chống nạnh đợi đây số quen thuộc kết nối.

Nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng máy móc của tổng đài. Không gọi được! Hay là, cô cố tình làm vậy? Thi Nam Sinh cảm thấy mình đã điên đến mức muốn đánh người rồi!

Sắc mặt mỗi lúc càng xấu, anh kéo cửa phòng bệnh sai bước đi ra ngoài.

Vừa đúng lúc cô y tá bụng khay đi ngang qua.

Anh vội túm lấy khuỷu tay đối phương lại. Dáng vẻ anh vô cùng nguy hiểm, khiến cô y tá nọ rùng mình không dám thở, kinh hoàng nhìn anh.

"Sao ạ?"

"Bệnh nhân trong đó đâu? Cô ấy đi đâu rồi?" Anh chỉ vào căn phòng Thiên Tinh nằm.

"Dạ?" Cô y tá sững sờ.

"Tôi hỏi cô, bệnh nhân nằm trong đó đâu?" Anh mất kiên nhẫn gầm lên.

Y tá bị dọa hoảng sợ rụt rụt cổ, dè dặt nhìn anh, "Có lẽ đã xuất viện chẳng....tôi cũng không rõ nữa...."

"Xuất viện? Ai cho phép các người cho cô ấy làm thủ tục xuất viện?" Thi Nam Sinh nghe được hai chữ 'xuất viện' mà máu muốn dồn lên não.

Cô y tá bị anh nhìn trừng trừng, dường như muốn trừng trừng người cô mới chịu.

Cho dù đối phương có đẹp trai hơn nữa, nhưng nhìn vào ánh mắt lo lắng lẫn tức giận ấy, cô y tá nọ không kiềm được run lên bầy bầy.

"Anh à, anh bình tĩnh lại chút. Tôi chỉ nói là có thể, hay là cô ấy đã đổi phòng bệnh, tôi....tôi sẽ đi hỏi thăm giúp anh xem thế nào nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Cô lại dám bỏ trốn

"Còn đứng ngây ra đó làm gì! Mau đi đi!" Thi Nam Sinh nóng nảy gầm nhẹ.

Y tá kia bị dọa chạy vắt giò lên cổ.

Thi Nam Sinh đi qua đi lại được hai bước, sau đó cũng xoay người đi theo cô y tá.

Chưa bao giờ anh cảm thấy thiếu kiên nhẫn và buồn bực như vậy!

Người phụ nữ này, cô dám xuất viện, cô dám xuất viện thử xem!

....

Có vài cô y tá đứng gần đó nom nớp lo sợ, thỉnh thoảng nhìn sang người mặt đen như ông Thần giữ cửa, khi thì chụm đầu xì xầm bàn tán.

Mất một lúc mới tra được tư liệu, cô y tá ban nãy run run mở miệng: "Thưa anh, khách ở phòng bệnh VIP 803, hôm nay....đã xuất viện rồi ạ...."

"Đã xuất viện?" Sắc mặt Thi Nam Sinh càng lạnh thêm, "Ai cho phép cô ấy xuất viện?"

"Chuyện này.... Chúng tôi không có quy định bắt buộc bệnh nhân phải ở bao lâu. Cô ấy muốn đi, chúng tôi cũng không thể....ép cô ấy ở lại...."

"Xảy ra chuyện gì?" Trước khi Thi Nam Sinh phát hỏa, vị bác sĩ mở miệng hỏi.

"Bác sĩ Vương. Anh này....muốn tìm bệnh nhân phòng số 803 đã xuất viện...." Y tá giải thích.

"Biết rồi, chuyện này giao cho tôi đi!" Bác sĩ Vương nói xong với y tá rồi mới đi qua bắt tay Thi Nam Sinh, "Chào anh Thi."

"Sao cô ấy lại đột ngột xuất viện? Sức khỏe của cô ấy còn đang rất kém, không phải vậy sao?" Thi Nam Sinh nhíu chặt đầu mày.

"Là cô Cảnh yêu cầu xuất viện, chúng tôi cũng đành chịu." Bác sĩ giải thích.

"Vậy cô ấy có nói cô ấy đã đi đâu không?" Thi Nam Sinh vội vàng hỏi tới.

Bác sĩ lắc đầu, lấy làm tiếc nói, "Chuyện này chúng tôi cũng không rõ. Đây là chuyện riêng của bệnh nhân, chúng tôi không thể can thiệp."

"Tại sao cô ấy đột nhiên yêu cầu xuất viện?"

"Chuyện này cũng là do sơ sót của bệnh viện chúng tôi. Hôm nay đột nhiên có một đám ký giả đến phỏng vấn cô Cảnh. Chắc có thể cô Cảnh cho rằng cách phục vụ của chúng tôi không tốt nên mới đi."

Ký giả? Thi Nam Sinh sầm mặt.

Có ký giả tới đây quấy rầy cô, vậy mà cô chớ hề gọi cho mình một cú điện thoại nào!

Hơn nữa....

Cho dù thật sự muốn đổi bệnh viện, cô cũng không nên tự ý làm chủ như vậy. Ít nhất, trước khi làm cô phải thương lượng trước với mình một tiếng mới đúng. Cho nên, chuyện này có vẻ không bình thường! !

Hay là nói....Từ những điểm này có thể đoán được....Là cô cố tình làm thế!

Cô ấy đang trốn mình! Nhận định được điều này, bàn tay rú hai bên người của Thi Nam Sinh cuộn lại thành nắm đấm.

....

Trầm mặt đi vào thang máy, cũng đồng thời bấm điện thoại gọi đi.

Thang máy lần lượt di chuyển qua từng tầng lầu. Điện thoại được kết nối, "Mẹ, Thiên Tinh có điện thoại về cho mẹ không?"

"Có, vừa mới gọi cho mẹ tức thì đó. Nhưng không hiểu sao mẹ cứ cảm thấy nó nói chuyện kỳ lạ thế nào ấy, nói cảm ơn mẹ về đủ thứ chuyện trong thời gian qua. Mà sao tự nhiên con lại hỏi vậy?"

"Mẹ, mẹ gửi lại số Cảnh Thiên Tinh vừa gọi sang cho con đi."

"Có chuyện gì vậy? Con không tìm được nó sao? Nó dùng số điện thoại lạ gọi cho mẹ."

Môi Thi Nam Sinh mím lại như đường chỉ móng, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, "Mẹ, khi con đến bệnh viện thì cô ấy đã xuất viện rồi."

"Xuất viện?" Bà Thi cũng kinh ngạc không kém, cao giọng hỏi lại.

"Cơ thể nó vẫn còn đang yếu, đang yên ổn tự nhiên sao lại xuất viện?"

"Con cũng đang rất muốn hỏi cô ấy!" Thi Nam Sinh tức giận muốn bốc hơi. Người phụ nữ này, gọi điện thoại cho mẹ nhưng lại không gọi cho mình!

"Con trai, có phải con lại bắt nạt Thiên Tinh nữa không hả? Mẹ đã nói với con rồi...." Bà Thi tưởng rằng con trai mình lại chọc giận nên Thiên Tinh mới bỏ đi, vì vậy liền cần nhân kẻ lẻ anh không ngớt trong điện thoại.

Thi Nam Sinh từ thang máy đi ra, nhưng hoàn toàn không nghe lọt được lời nào của mẹ mình. Bởi vì....

Tầm mắt của anh đang tập trung hết vào màn hình ti vi tinh thể lỏng cực lớn tại đại sảnh bệnh viện

....

Trên màn ảnh, giờ phút này đang đăng tải về tin tức làng giải trí.

Như lẽ tất nhiên, Bạch Thiên Thiên khó tránh khỏi được lên vị trí trang đầu.

Nhưng điều không ngờ chính là, anh đã nhìn thấy Cảnh Thiên Tinh đang được phỏng vấn ở trên ti vi.

Hon nữa....Giọng nói của cô rất rõ ràng truyền vào tai anh.

"Nếu họ thật sự tái hợp, tôi...Nhất định sẽ chân thành chúc phúc cho họ...."

"Lời chúc phúc của tôi là thật lòng."

Hai câu ấy cô nói rất rõ ràng...Thi Nam Sinh siết chặt điện thoại trong tay, như muốn bóp nát chiếc điện thoại để hả con giận.

"A Sinh, con có đang nghe mẹ nói gì không?"

"Mẹ, con cúp máy trước." Anh nghe giọng mình khi nói chuyện đã lạnh đến mức như bị đóng băng.

Rất tốt! ! Cảnh Thiên Tinh, thật không ngờ, em hào phóng đến vậy cơ đấy!

Hừ, còn dám lớn giọng thành tâm chúc phúc tôi và Bạch Thiên Thiên! !

Lòng ngực như đang phừng cháy lên ngọn lửa không tên, bây giờ Thi Nam Sinh chỉ muốn giết chết người mà thôi.

Bỏ điện thoại đi động vào túi, trong tay vẫn xách theo canh gà lúc mang đến, giờ phút này chỉ cảm thấy mình giống như một thằng ngốc.

Lại còn hăm hở vội vàng mang canh tới cho cô.

Nhưng cô thì sao? Đang làm cái gì? Rõ ràng đã không thể chờ đợi nữa, nóng lòng muốn đẩy anh cho người phụ nữ khác! !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Vẫn có thể sinh đứa khác

Rời khỏi bệnh viện với tâm trạng buồn bực, tức giận vút luôn canh gà vào thùng rác ở lối đi.

Đám ký giả lập tức ủa tới. Đặt đủ loại câu hỏi, đủ loại vấn đề, nhưng anh nào có tâm trạng để hồi đáp bọn họ. Ngược lại tâm tình còn tệ hơn, lồng ngực đang có ngọn lửa cháy âm ỉ mà không phát ra được, như sắp thiêu rụi trái tim anh.

Chỉ nghe được một ký giả hỏi: "Ông Thi, lời chúc phúc của cô Cảnh ông đã nhìn thấy chưa? Vậy sau này, ông sẽ chọn người nào đây?"

Mặt Thi Nam Sinh còn đen hơn bánh bao chiên bị khét. Đôi mắt sắc bén đảo qua phóng viên vừa hỏi, "Cậu ở tòa soạn báo nào?"

Phóng viên nọ bị ánh mắt âm u của anh quét tới, cả kinh thụt lùi về phía sau, nuốt nước miếng không dám nói nữa.

Điện thoại Thi Nam Sinh bỗng vang lên tiếng nhắn tin. Anh cúi đầu mở ra xem, là bà Thi gửi qua số điện thoại của Thiên Tinh. Không chần chờ, anh lập tức gọi đi. Trong thời gian chờ đợi điện thoại kết nối, không hiểu sao trái tim anh như bị treo lên lơ lửng.

Dường như....Còn mang theo sự hồi hộp mong đợi.

Người phụ nữ này, tốt nhất lập tức nghe điện thoại mau, bằng không, anh nhất định sẽ cho cô chết thật thê thảm! Anh đã tàn ác nghĩ như thế.

Điện thoại reo rất lâu mà vẫn không ai nghe máy. Quá tức giận, anh hầm hầm mở cửa ngồi vào xe tiếp tục gọi lần nữa. Nhưng, kết quả vẫn như cũ....

Không biết tổng cộng gọi cho cô bao nhiêu lần, sắc mặt mỗi lúc càng khó coi thế nhưng đầu bên kia vẫn không ai nhận.

Mãi đến khi anh gần như không còn nhẫn nại gọi thêm lần nữa, cuối cùng đầu bên kia cũng có người nghe máy.

Trái tim chợt đập mạnh liên hồi, đến cả hô hấp cũng muốn ngừng lại. Nhưng....Đã để cho anh thất vọng bởi vì đầu bên kia không phải là giọng nói quen thuộc đó.

"A lô!" Là giọng đàn ông.

"Anh là ai?" Anh nghiêng rặng hỏi. Điện thoại của Cảnh Thiên Tinh, tại sao lại để đàn ông nghe chứ?

"Tôi chỉ là người qua đường, đây là buổi điện thoại công cộng. Tôi thấy nó reo cũng lâu nên mới nhận nghe xem thế nào."

"Buổi điện thoại công cộng?" Thi Nam Sinh diên tiết nện một đám lên vô lăng, hít sâu một hơi để ổn định lại hơi thở mới hỏi tiếp: "Xin hỏi, chỗ anh đang đứng là ở đâu vậy?"

"Ồ! Ở đây là số 538 đường Trung Sơn."

"Gần đó có bệnh viện nào không?"

"Khu này hình như không có. Bệnh viện cách đây vẫn còn rất xa."

"Tôi biết rồi. Cảm ơn anh." Cúp điện thoại, tầm mắt lạnh lẽo của anh dờ ra bên ngoài cửa xe. Thật sự cũng chẳng muốn cắt công tìm cô nữa!

Người phụ nữ của mình, dám công khai trên ti vi nói sẽ chúc phúc cho anh với một người khác, điều này đại biểu cho cái gì? Điều đó chứng minh rằng người phụ nữ ấy hoàn toàn chẳng để anh vào trong mắt đặt trong lòng.

Cô không quan tâm đến anh, dù chỉ là một chút cũng không hề có!

Cũng phải! Làm sao cô có thể quan tâm được đây? Bởi vì cô đã sớm dự định muốn rời khỏi anh.

Trước kia còn cân nhắc là vì có đứa bé, hiện tại nếu đứa bé đã không còn, cô còn lý do gì để ở lại nữa?

Nếu anh còn đi tìm Cảnh Thiên Tinh, anh sẽ bị cô cười vào mặt! Nhưng....phương hướng xe lao đi đã hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của anh nữa.

Suốt dọc đường, xe băng băng với tốc độ kinh hồn bạt gió. Khi lái đến trước cửa nhà Cảnh Thiên Tinh, anh mới giật mình choàng tỉnh.

Sao mình lại chạy đến đây? Vội đẩy cửa xe bước xuống, còn chưa kịp vào thì thấy Cảnh Kiến Quốc từ bên trong đi ra đón.

"Thi tổng, đã lâu không gặp!" Ông xoa xoa hai tay với vẻ mặt ân cần nịnh nọt, muốn bắt tay Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh lơ lửng bàn tay của ông ta, quét mắt nhìn một vòng.

Còn chưa kịp mở miệng, Cảnh Kiến Quốc đã hỏi: "Anh tìm Thiên Tinh? Chẳng phải Thiên Tinh đang ở nhà các người dưỡng thai sao?"

"Hử?" Thi Nam Sinh kỳ quặc nhìn Cảnh Kiến Quốc. Sau đó, không biết nghĩ đến điều gì mà ánh mắt trở nên sắc bén, "Lẽ nào ông không biết Cảnh Thiên Tinh đã sảy thai sao?"

"Cái gì?" Sắc mặt Cảnh Kiến Quốc thay đổi trong tích tắc. Nụ cười rạn rở trên mặt cũng đông cứng lại, "Sảy thai? Sao có thể sảy thai được chứ? Không phải đứa bé vẫn đang rất khỏe mạnh tốt lành đấy sao?" Đứa bé tương lai sẽ mang họ Thi kia không còn nữa, vậy chẳng khác nào bảo ông sau này phải xem sắc mặt người khác, nghe người ta dèm pha nói ra nói vào, rồi bị người ta xem thường để sống nữa ư?

Cái thứ lỗ vốn này! Rốt cuộc nó đã làm gì vậy chứ?

"Ông làm cha mà không biết con gái mình đã xảy ra chuyện gì sao?" Thi Nam Sinh nặng nề liếc nhìn Cảnh Kiến Quốc. Ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng người ông. Rốt cuộc ông ta làm cha kiểu gì?

"Chuyện này....tôi....tại Thiên Tinh nó giấu không nói cho tôi biết...." Cảnh Kiến Quốc bị ánh mắt đó của Thi Nam Sinh khiến cho sợ hãi không thôi.

"Anh Thi này, có phải anh đã đuổi Thiên Tinh đi không?" Nghĩ đến điều này, Cảnh Kiến Quốc cũng bất chấp sự sợ hãi anh mang lại, "Mong anh ngàn vạn lần đừng đuổi nó về được không? Nó còn trẻ, thể trạng sẽ tốt lại ngay thôi. Mất đứa này, rồi sẽ sinh lại đứa khác mau thôi ấy mà!"

Thi Nam Sinh cười lạnh nhìn ông, "Tôi thấy ông luôn suy tính cho bản thân mình mà chưa bao giờ lo nghĩ cho Thiên Tinh!" Thi Nam Sinh phát hiện, bản thân thật sự không đành lòng được mà thương cảm cho cô gái ngốc nghếch này.

Tuy cha đã bỏ anh và mẹ đẻ đến với người đàn bà khác, nhưng ít ra anh vẫn còn có được một người mẹ luôn dành hết tình thương yêu cho con của mình. Còn cô....ngay cả mẹ cũng không có.

Trong đầu bỗng thoáng qua hình ảnh đáng thương cũng khá lâu lúc cô ngã bệnh, khi ấy cô còn ôm chầm anh khóc gọi mẹ.

Rõ ràng đã qua khá lâu, vậy giờ giây phút này nhớ lại, nó vẫn còn rõ ràng đến thế. Rõ tới mức khiến trái tim anh như bị thứ gì đó châm chích đau đớn.

"Tôi suy tính cho mình bao giờ đâu nào? Thiên Tình mang đứa con của nhà họ Thi các người, đó chính là vinh hạnh của nó, cậu còn không được. Xin anh đừng đuổi nó đi, tôi đảm bảo nó sẽ sinh cho anh một đứa con khác."

Nhìn bộ mặt nịnh nọt vô sỉ của Cảnh Kiến Quốc, Thi Nam Sênh chỉ cảm thấy chán ghét không thôi. Anh hừ lạnh một tiếng, cô tỉnh nói: "Ông tưởng rằng chỉ có con gái của ông mới có thể sinh con cho tôi sao? Phụ nữ muốn sinh con cho tôi trên đời này còn nhiều lắm."

Quả nhiên, Cảnh Kiến Quốc vừa nghe vậy lập tức nóng nảy lên, "Thi tổng, có phải Thiên Tình chúng tôi đã chọc giận khiến anh mất vui không? Mong anh đại nhân đại lượng đừng chấp nhất, tôi sẽ đợi sau khi nó về rồi dạy dỗ cho nó một trận, bảo nó đích thân đến xin lỗi anh nhé."

"Dạy dỗ thì không cần đâu. Tôi thấy, như vậy đi! Ông giúp tôi gọi điện thoại cho Cảnh Văn Tình, hỏi xem có phải bây giờ Cảnh Thiên Tình đang ở chỗ cô ấy không. Còn nữa, không được nói tôi đang đi tìm cô ấy."

"Vâng, tôi lập tức gọi ngay đây. Đứa con khôn kiếp này, còn dám chơi trò mất tích, xem ta lột da mi thể nào!"

Cảnh Kiến Quốc vừa móc điện thoại di động ra vừa lăm bả mắng mò trong miệng.

Đầu mày Thi Nam Sênh càng nhíu sâu hơn. Cảnh Thiên Tình, rốt cuộc em đã sống trong hoàn cảnh như thế nào?

.....

Cuối cùng Văn Tình cũng thu xếp xong xuôi mọi thứ.

Đây là một bệnh viện tư nhỏ.

Hoàn cảnh không thoải mái và đầy đủ tiện nghi như bệnh viện trước đó, nhưng được cái yên tĩnh thanh thản. Với lại tiền viện phí cũng nằm trong khả năng hai chị em có thể đảm đương nổi.

"Chị, đợi em khỏe hơn chút, em sẽ đến nói tiếng xin lỗi với bác Thi. Em bỏ đi như thế, chắc là bác ấy sẽ rất buồn và đau lòng." Nghĩ đến bà Thi luôn đối xử với mình như con gái ruột, trong lòng Thiên Tình ít nhiều vẫn có chút áy náy.

"Bà Thi là người tốt, nhưng đầu sao chúng ta và bà ấy không phải người cùng một tầng lớp. Em hãy lựa lời mà nói, bà ấy sẽ thông cảm cho em."

"Dạ...." Thiên Tình khẽ gật đầu.

Nghiêng mặt qua tựa vào trên gối, không nói thêm gì nữa nhắm mắt lại.

Nhưng trong đầu....lại hiện lên bóng dáng của Thi Nam Sênh....

Giờ này, có lẽ anh đã tan việc....

Không biết anh đã phát hiện cô bỏ đi không lời từ giả hay chưa?

Phải chăng anh đang cảm thấy rất nhẹ nhõm? Anh luôn muốn kết thúc quan hệ sớm, bây giờ đã thực sự được thoát rồi....

Hoặc là nói, không biết anh có cảm thấy có chút mất mát, có chút tức giận nào không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nụ hôn thô bạo

Nghĩ đến những điều đó, Thiên Tình lại chưa xót gạt đi ý nghĩ này của mình.

Sao có thể mất mát được chứ? Có lẽ bây giờ anh đang hạnh phúc bên cô Bạch rồi cũng nên...

Thiên Tình đang suy nghĩ miên man thì điện thoại Văn Tình bỗng nhiên đổ chuông.

Văn Tình nhìn dãy số hiển thị trên màn hình rồi nhìn sang Thiên Tình, "Là cha. Chắc muốn tìm em để hỏi tiền."

Thiên Tình mím môi, khẽ nói: "Vậy chị nghe đi, em vẫn còn chút ít tiền."

"Cha." Văn Tình nghe điện thoại.

"Văn Tình, có phải Thiên Tình hiện đang ở chỗ con không?"

"Dạ. Có gì không ạ?"

"Bây giờ tui con đang ở đâu?"

Trong lòng Văn Tình cảm thấy hoài nghi, trừ những lúc cha cần tiền, hầu như chưa từng quan tâm đến hai chị em cô, "Cha, cha lại kẹt tiền nữa sao?"

"Cha con thiếu tiền bao giờ thế hả? Cha chỉ muốn hỏi, trẻ thế này rồi sao con còn chưa về, ai nấu cơm tối cho cha ăn đây?"

"Ồ, con sẽ lập tức về ngay."

"Bây giờ con đang ở đâu?" Cảnh Kiến Quốc như chỉ thuận miệng hỏi.

Văn Tình cũng không nghĩ nhiều, "Con ở bệnh viện XX với Thiên Tình. Cha, em con đã rời khỏi nhà họ Thi..."

Văn Tình còn chưa nói hết câu, thì bên kia Cảnh Kiến Quốc đã cúp điện thoại. Văn Tình lạ lùng liếc nhìn điện thoại.

Thiên Tình hỏi: "Sao vậy chị?"

"Không có gì. Cha bảo chị về làm cơm tối." Văn Tình giải thích rồi cất điện thoại di động. Sau đó nhìn Thiên Tình nói, "Vậy chị về trước, làm cơm xong chị sẽ mang đến cho em." Cuối cùng chị hít sâu một hơi, đau lòng cầm bàn tay lạnh lẽo của Thiên Tình, "Nơi này không bằng bệnh viện cũ, đồ ăn chắc cũng không ngon bằng bên đó, em hãy ném thử tay nghề của chị nhé."

Thiên Tình cố nở nụ cười nhìn Văn Tình, "Trước đây là em nấu cho chị ăn, bây giờ đã đến lượt em thưởng thức tài nấu nướng của chị rồi. Nói đến làm em nhớ những món ăn của chị làm quá."

Văn Tình đau lòng vỗ nhẹ lên gương mặt gầy gò của em gái, giận dỗi trách, "Mau khỏe nhanh lên, chị rất không thích ngày nào cũng ở với em trong bệnh viện này đâu." Hốc mắt chị lại đỏ lên, giọng nói cũng nghẹn đi, "Sau khi xuất viện, chúng ta sẽ tốt thôi. Mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt! !"

"Dạ...." Thiên Tình nhàn nhạt cười, cười đến rơi nước mắt.

Văn Tình đã đi được một lúc lâu, cả căn phòng bệnh chỉ còn mỗi mình Thiên Tình.

Màn đêm cũng dần dần buông xuống. Trời mùa Thu dường như tối rất nhanh.

Chung quanh đều là mùi Formalin hơi gay mũi. Nhưng ít nhất lúc này cô cảm thấy rất yên tâm và thoải mái.

Không còn phải lo lắng mình sẽ bị vứt bỏ lúc nào....

....

Thiên Tình từ từ nhắm mắt lại, ngoài cửa chợt vang lên từng tiếng bước chân dồn dập. Cánh cửa bị đẩy bật ra.

Cô tưởng chị Văn Tình đến, vừa mở mắt ra nhìn thấy bóng dáng của đối phương thì trán người sùng sốt.

Anh...sao lại ở đây?

Thi Nam Sinh vừa thấy bóng người đang co ro trên giường, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Còn có...Shit! Bệnh viện quái quỷ gì thế này! Căn phòng có mùi khó ngửi và điều kiện thiếu thốn đến vậy! Cô vội vàng bỏ đi, thà rằng đến một nơi tồi tàn thế này chứ không chịu ở lại bệnh viện kia dưỡng bệnh?

"Cánh Thiên Tình, ai cho phép em chuyển bệnh viện?" Chưa gì đã chụp mũ hỏi tội.

Lúc này Thiên Tình mới hoàn hồn, trái tim như bị treo lên. Cô cố gượng ngồi dậy, mắt ngân ngấn nước ngẩng đầu nhìn anh, "Sao anh biết tôi ở đây vậy?"

"Tôi đang hỏi em! Ai cho phép em âm thầm bỏ đi hả?" Thi Nam Sinh nhìn cô không chớp mắt, trong đôi mắt đang nhen nhóm tia lửa, như thể sẽ phụt cháy bất cứ khi nào, sau đó nhấn chìm cô vào trong biển lửa đó.

Cô bị dọa sợ co rúm người lại, nhưng vẫn hít sâu một hơi, lấy can đảm mở miệng: "Chuyện này là tự mình tôi quyết định....Tôi không muốn ở lại đó...."

"Lý do?" Anh bước đi tới vươn tay giữ cằm Thiên Tinh.

Lực bàn tay rất mạnh, Thiên Tinh cảm thấy cằm mình như sắp bị anh bóp nát. Mũi cay cay nói, "Anh Thi, mời anh buông tay! Bây giờ tôi đã không còn quan hệ gì với anh nữa, cho nên tôi có ở đâu đó cũng là quyền quyết định của tôi."

Con giận của Thi Nam Sinh đã bị câu "đã không còn quan hệ nữa" của cô khiêu khích bùng phát. Ánh mắt dần trở nên u ám, anh hừ một tiếng sau đó cúi đầu ngậm lấy cánh môi tái nhợt của cô.

Nụ hôn của anh rõ ràng mang theo sự trừng phạt, hôn rất điên cuồng, rất nhiệt tình, cũng rất....thô lỗ.

Thay vì nói là hôn, chi bằng nói là gặm, là cắn!

Sự tấn công bất ngờ khiến Thiên Tinh sững ra trong giây lát.

Khi tỉnh táo lại mới cảm nhận được con tức giận của anh, trái tim bỗng dâng lên chua xót. Bởi vì không hề có sự ngọt ngào nào, cũng không có sự dịu dàng nên có, mà chỉ là sự thô bạo chiếm đoạt. Sự uất ức....phút chốc lan tỏa khắp trái tim cô.

Tại sao anh lại trừng phạt mình? Mà dựa vào cái gì để trừng phạt mình?

Giữa họ thật sự đã không còn quan hệ gì nữa, vậy mà bây giờ anh giận dữ thế này là sao chứ? Sự bướng bỉnh nổi lên, cô đột ngột vươn tay đẩy mạnh anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Sự trừng phạt tàn ác

Thi Nam Sinh không ngờ Thiên Tinh sẽ phản kháng, bị đẩy một cái, do bất ngờ không cảnh giác nên ngã phịch xuống mép giường.

Vành mắt cô ửng đỏ, "Anh Thi, xin anh đừng làm vậy!"

"Ý em là sao hả?" Thi Nam Sinh lạnh lùng nhìn cô hỏi.

"Tôi không thích bệnh viện đó." Cô nói.

"Không thích nơi đó, chẳng lẽ thích cái loại bệnh viện tồi tàn này sao?" Anh khinh thường cười lạnh.

"Phải, so với mấy cái bệnh viện quý tộc kia, nơi này đúng là rất tồi tàn, nhưng tôi thích nơi này." Thiên Tinh bị ánh mắt khinh miệt đó của anh làm tổn thương. Hít sâu một hơi, cổ nuốt nước mắt trở về, cô nhìn anh nói, "Anh Thi, đúng, anh là người có tiền, nhưng cũng mong anh hãy tôn trọng cuộc sống của người nghèo chúng tôi."

"Tôi không tôn trọng cuộc sống của em bao giờ chứ?" Quả thật anh cảm thấy cô rất khó hiểu, tự dưng khi không gán cho anh cái tội danh này.

"Chỉ vì em không thích chỗ đó, nên đã tự quyết định chuyển đến đây, lý do vậy mà em cũng nghĩ ra được sao, buồn cười thật đấy!" Thi Nam Sinh nhìn cô chăm chăm, không cho cô né tránh nữa. Lạnh giọng hỏi: "Nói cho tôi biết lý do thật sự đi. Tại sao chuyển đi mà không nói?"

Thiên Tinh run lên, mắt cũng ươn ướt. Sao anh phải giận như thế? Lẽ nào...."Anh Thi, anh đã quên rồi sao? Đứa bé của chúng không còn nữa, cho nên...." Cô ngừng một chút, mới khó khăn nói tiếp, "Giữa chúng ta, cũng không còn bất kỳ quan hệ nào nữa." Lúc nói xong những lời đó, trái tim cũng co rút dữ dội. Đau đến cô muốn bật khóc.

Còn Thi Nam Sinh, khuôn mặt anh đột nhiên bạnh ra. Bàn tay cũng cuộn lại thành nắm đấm.

Thiên Tinh rất hy vọng anh có thể lên tiếng phủ nhận, có thể nói với cô rằng: Tuy đứa bé không còn nữa, nhưng chúng ta....vẫn có thể làm bạn. Đúng vậy, yêu cầu của cô cho tới bây giờ đều không cao, chỉ cần làm bạn với anh, cô đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi....

Nhưng....Không có! Anh vẫn im lặng ngồi ở đó không lên tiếng.

Chỉ nhìn trần trần cô bằng đôi mắt sắc bén, nhìn như muốn khoét một cái lỗ thật lớn trên cơ thể mỏng manh của cô, "Cánh Thiên Tinh, xem ra.... Em cũng là người luôn biết mình biết ta đấy nhỉ!" Lần đầu tiên cảm thấy nói một câu hoàn chỉnh như vậy nhưng lại khó khăn đến thế.

Mỗi một chữ đều nặng chịch như đá từ miệng anh thốt ra.

Thiên Tinh chợt run lên. Bao nhiêu sự mong mỏi chờ đợi, đều vỡ vụn không còn chỉ trong chớp mắt. Sự lạnh lẽo cũng nhanh chóng xâm nhập vào tim, khiến tim cô như đóng băng. Không có nước mắt, chỉ chua chát cười khổ nhìn Thi Nam Sinh, "Cho nên, tại sao tôi phải ở lại bệnh viện đó? Tôi chỉ muốn ở bệnh viện nào mà tôi có thể gánh vác nổi tiền viện phí. Sau này cũng không cần làm phiền đến anh Thi đây và bà Thi nữa."

Dừng lại một chút, cảm nhận được ánh mắt tối tăm sâu thẳm của Thi Nam Sinh, trong đáy mắt rõ ràng đang đè nén một sự đột biến về tình cảm. Nhưng....Cô nhìn không hiểu. Hoàn toàn không hiểu.

Vẫn tiếp tục nói: "Đứa bé không còn, anh Thi đã có thể tái hợp cùng cô Bạch. Từ nay về sau....tôi thật lòng chúc hai người hạnh phúc."

Vừa nghe xong câu đó, Thi Nam Sinh chỉ cảm thấy thần kinh mình muốn nổ tung. Gần như mất đi lý trí, lập tức vươn tay giữ chặt sau đầu Thiên Tinh, kéo mạnh cô về phía mình.

Thiên Tinh hoảng hồn tròn mắt, sững sờ nhìn gương mặt bỗng nhiên phóng to trước mắt.

Nụ hôn của anh lần nữa phủ lên môi cô. Nhưng lần này còn thô lỗ hơn khi nãy....hung hăng mút lấy môi cô, như muốn cắn cho cô tan xương nát thịt mới vừa lòng.

Nụ hôn mang theo tức giận vô biên, tàn sát không thương tiếc.

Điều này càng làm cho Thiên Tinh cảm thấy sợ hãi, cô ‘ưm ưm’ đánh đắm túi bụi lên vòm ngực rắn chắc của anh.

Nhưng cơ thể anh căng cứng, bị cô đánh đắm liên tục như vậy mà vẫn hoàn toàn bất động. Cô bị anh hôn muốn nghẹt thở, Thiên Tinh còn tưởng rằng mình sắp phải chết dưới sự thô bạo của anh. Tay bắt đầu túm áo anh, anh hừ lạnh một tiếng, sau đó bắt chéo hai tay cô ra phía sau.

"Ưm...anh....buông tay ra...." Cô quay mặt đi, chỉ kịp buông ra vài chữ.

Thi Nam Sinh nào chịu tha cho cô. Môi trượt khỏi môi cô, không kịp cho cô thở, nụ hôn của anh liền lan dần sang cổ. Khi hôn anh dùng sức rất mạnh, để lại trên da thịt cô vô số vết tích đỏ hồng.

"Dừng....dừng mà. Anh tránh ra...." Cô chống trả. Nhưng hoàn toàn không ngăn cản được hành động tà ác này của anh.

Thậm chí một tay anh đã bắt đầu cởi bỏ bộ đồ bệnh nhân trên người cô ra.

Ngoài đồng phục dành cho bệnh nhân, bên trong cô chẳng mặc gì cả.

Ngay sau đó, bầu ngực trắng muốt lập tức hiện ra, bị phơi bày giữa không khí lạnh lẽo. Thiên Tinh giật mình há miệng hít thở, cảm thấy vừa thẹn vừa giận. Còn chưa kịp mở miệng bảo anh thôi đi đã phải tròn mắt há miệng hít thở lần nữa.

‘Nụ hồng’ bỗng có cảm giác mát lạnh, trông thấy anh cúi đầu ngậm nó mút mạnh. Sự tê dại từ nơi đó loà toà khiến lời kháng nghị vô lực của Thiên Tinh biến thành tiếng rên khe khẽ, "Dừng....dừng....anh không được làm vậy...."

"Tại sao tôi không được làm vậy?" Thi Nam Sinh chẳng những không buông tay, ngược lại còn đẩy cô nằm ra giữa giường bệnh. Hai tay bị anh giữ chặt giờ cao qua đầu. Anh ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, "Cánh Thiên Tinh, đây là do em nợ tôi!" Bàn tay nóng như lửa môn trón nụ hồng đang run run của cô. Môi cũng không tha bên còn lại, đầu lưỡi như khiêu khích lượn quanh đó một vòng, như muốn khơi gợi lên sự khao khát đang ẩn mình trong cô.

Thiên Tinh không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, rất muốn phản kháng, nhưng dưới sự trêu chọc lúc này của anh, cô không thể làm theo ý mình được nữa.

Ban đầu còn chút hơi sức để phản kháng. Vậy mà giờ phút này ngay cả âm thanh chống trả cũng không thốt ra nổi, chỉ có thể đè nén cắn môi mình, tránh cho tiếng rên rỉ không kiểm soát được sẽ bật ra.

Nhưng....Dường như anh cố tình không để cô được toại nguyện. Anh bắt đầu tăng sức tạo ta từng luồng sóng điện ngao du trên cơ thể cô. Môi lưỡi anh vờn quanh đảo qua đảo lại giữa hai bầu ngực, trong một không gian yên tĩnh thế này, âm thanh bú mút phát ra vô cùng rõ ràng, rõ đến khiến ai nghe cũng phát ngượng.

Thiên Tinh mắc cỡ chỉ muốn tìm cái động để chôn mình, nhưng bàn tay của anh đang dần dần trượt xuống bên dưới của cô....

Cuối cùng dừng lại ngay giữa hai chân cô, cô chợt rùng người khép chân lại, vô tình cũng kẹp luôn tay anh...."Ưm...xin anh đó....dừng làm vậy nữa...." Cuối cùng cô vẫn không chịu được mà bật ra tiếng rên khẽ. Hơi ươn ướt mở mắt nhìn anh cầu xin, đáy mắt đã mê loạn và mông lung ngập nước. Người đàn ông ghê tởm này....anh đã hoàn toàn hiểu rõ những vùng nhạy cảm trên cơ thể cô.

"Thích không? Tiểu yêu tinh...." Lời anh nói, dịu dàng thò thè bên tai nhưng đang nói với người mình thương yêu vậy. Môi lưỡi còn không ngừng trêu

chọc liếm qua vành tai cô.

Thiên Tình mê mang đắm chìm trong sự dịu dàng chứa chan tình cảm của anh. Gần như còn hoang tưởng rằng, giữa anh và cô đã không còn sự thô bạo mới vừa rồi nữa, mà chỉ có sự dịu dàng vô bờ của anh mang đến....

"Ừm..." Cô gật đầu, đôi mắt ướt át nhìn anh, "Dừng đi, được không...tôi không thể...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể

"Cô không thể sao? Vậy chắc là cô không biết bộ dạng này của mình lắng lơ đến mức nào đâu!" Giọng điệu anh bỗng trở nên lạnh lùng tàn nhẫn. Đường như người mới tức thì dịu dàng khiến cô say đắm hoàn toàn không phải là một người.

Bàn tay tiếp tục dừng lại trên ngực cô bóp mạnh một cái, neho mắt đưa cọt nhìn cô, "Đây chính là bản tính lắng lơ vốn có của cô, chỉ cần bị tôi trêu chọc một chút thôi, thì cô đã không chịu nổi mà chảy nước ra rồi này. Chỉ tiếc.... Cảnh Thiên Tình, tôi đã không còn hứng thú với cô nữa rồi!"

Thiên Tình nhất thời run lên. Cảm nhận được động tác tay anh cũng từ từ dừng lại.

Sau đó....Tay anh lập tức rời khỏi người cô, anh buông cô ra đứng dậy, hờ hững sửa sang lại quần áo trên người mình. Cứ thế đứng ở cạnh giường nhìn cô từ trên cao xuống giờ phút này quần áo xốc xếch, đáng vẻ cũng chật vật không chịu nổi.

Vậy nên....Ban nãy anh bất ngờ dịu dàng như thế, chỉ vì muốn đợi đến giờ khắc này để nhục nhã mình? Thiên Tình chỉ cảm thấy trong nháy mắt toàn bộ hơi lạnh bao trùm lấy cô. Chóp mũi ê ẩm cay xè, cô xấu hổ kéo chăn lên che lại cơ thể nửa trần của mình.

"Bây giờ mới che, có muộn không?" Giọng điệu đùa cợt của anh lại vang lên.

Thiên Tình rùng mình, bị anh nhục nhã, giờ phút này cô chỉ muốn đánh trả lại một đòn. Cấn cấn môi, dứt khoát xoay người lại, cười lạnh đối mắt cùng anh, "Anh Thi, tôi là hạng người gì, chẳng phải anh là người rõ hơn bất kỳ ai sao? Đúng, tôi là người rất lắng lơ. Hôm nay nếu không phải là anh mà đối lại người đàn ông khác, tôi cũng sẽ có cảm giác giống như thế. Đó chính là bản tính của tôi, như vậy, anh hài lòng chưa?"

Cô nói vậy chẳng khác nào đã khiêu chiến lòng tự ái của đàn ông trong anh. Mắt chột tót đi, sự lạnh lùng nơi đáy mắt càng dày đặc.

"Bây giờ, mời anh ra ngoài. Tôi muốn nghỉ ngơi! Còn nữa...." Cô trịnh trọng nhìn anh, sự tuyệt vọng hiện rõ nơi đáy mắt, "Hy vọng sau này anh Thi đừng xuất hiện ở đây nữa. Tôi không muốn gặp lại anh!" Mỗi một chữ đều nhấn mạnh tựa như tuyên bố quyết tâm của cô.

Làm nhục cô, bây giờ cô cũng đã lên tiếng kết thúc, anh nên cảm thấy rất vui mới phải! Nhưng tại sao, loại cảm giác này nó lại buồn bực ứ nghẹn đến vậy? Người phụ nữ này, e là sớm đã muốn gạt bỏ quan hệ với anh từ lâu rồi! Nếu không, đã không công khai nói lời chúc phúc ở trên ti vi!

"Cô không nhắc tôi...Tôi cũng sẽ không trở lại. Bởi vì, tôi chán ghét khi phải nhìn thấy cô!" Sau khi bỏ lại những lời này, Thi Nam Sênh đóng sầm cửa phòng bệnh, sau đó đi ra ngoài.

Cũng không quay đầu lại một lần nào....

Cho đến bóng dáng của anh biến mất khỏi phòng bệnh, nước mắt của Thiên Tình cũng không kiềm được nữa lăn dài xuống.

Đáy lòng, vừa đau vừa mất mát....

Cô vô lực ngã lại giường, co ro cuộn người lại.

Kết thúc rồi....

Mối tình đơn phương hoang đường này của cô, đã hoàn toàn kết thúc bởi lần nhục nhã này....

Nhiều lần bị tổn thương đã khiến cô mệt mỏi....

Người đàn ông này, cô thật sự không muốn yêu nữa....

Mấy ngày sau đó, Thiên Tình vẫn nằm viện dưỡng bệnh.

Thì Nam Sinh thật sự không xuất hiện nữa.

Thiên Tinh cũng chẳng còn thiết tha mong đợi gì.

Trái tim đã nản chí ngã lòng, đã bình tĩnh đón nhận.

Cũng may....Sau mấy ngày nằm chán vô vị, cuối cùng hôm nay cũng được xuất viện.

Văn Tinh tới đón cô xuất viện, dường như bởi vì em gái khỏi bệnh mà thần sắc của chị cô cũng tốt hơn rất nhiều.

"Cuối cùng cũng xuất viện! Từ nay về sau, chị em ta sẽ tiếp tục nương tựa nhau mà sống nhé!" Văn Tinh có vẻ như rất vui.

Thiên Tinh cũng mỉm cười, "Sau này em sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền, nhất định phải nuôi cho chị béo lên mới được."

"Con nhỏ ngốc này, em nuôi cho mình béo lên trước đi rồi hãy nói. Gần đây em gầy đi rất nhiều! Chị đã nấu nồi cháo hải sản ở nhà rồi, đợi chút em về nếm thử xem thế nào."

"Mới nghe thôi mà em muốn chảy nước miếng rồi nè." Thiên Tinh cười nói.

"Chị, lát nữa chị về nhà trước nhé, được không?" Thiên Tinh hỏi Văn Tinh.

"Hả? Vậy còn em? Em muốn đi đâu?"

Thiên Tinh hơi ngập ngừng, một lúc lâu mới trấn trở mở miệng: "Em muốn đến thăm bác Thi, nói xin lỗi với bác ấy, tiện thể lấy hành lý của em về luôn."

Văn Tinh gật đầu, ủng hộ quyết định của em gái, "Vậy được, em đi đi. Hãy lựa lời mà nói chuyện với bà Thi. Chị ở nhà đợi em về ăn cơm."

"Dạ."

Mộ Trầm Âm bị tiếng chuông cửa reo vang inh ỏi đánh thức.

Anh buồn bực cào bới tóc, liếc nhìn đồng hồ trên tường, mới có hơn tám giờ sáng thôi. Qua loa mặc quần áo vào rồi chạy xuống lầu.

Người giúp việc đã ra mở cửa.

Mộ Thiệu Đàm uống say bết nhè lao đảo đi vào.

Mộ Trầm Âm xuống lầu, khi nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của anh trai mình thì nhú mồm, "Anh, có phải anh đang bị thất tình nên đi tìm rượu giải khuây không?"

"Phi, anh trai em làm sao có thể thua trong tay phụ nữ được hả?"

"Nói vậy, lẽ nào anh thua trên tay đàn ông à?" Mộ Trầm Âm vừa nói, vừa đi vào nhà bếp, "Di Lư, sáng nay ăn gì vậy?"

Còn chưa nghe được di Lư trả lời, đã nghe được tiếng cằn nhằn của Mộ Thiệu Đàm ở phòng khách, "Đúng, nhưng cũng không phải....thua bởi trên tay đàn ông. A Sinh.... ặc....thăng nhóc đó, chẳng phải thất tình thôi sao? Có cần phải ngày nào cũng kéo anh đi uống rượu thế này không"

Mộ Trầm Âm đang đi gần tới nhà bếp bỗng dừng chân lại. Anh lui về sau hai bước theo phản xạ như người máy, ngoảnh đầu lại nhìn Mộ Thiệu Đàm đang đứng từ xa, "Anh, anh vừa nói gì?"

"Anh á....anh có nói gì sao?" Mộ Thiệu Đàm mơ mơ màng màng hỏi lại, gỡ cà vạt trên cổ xuống rồi tiện tay ném sang một bên, "Đừng làm ồn, anh ngủ một chút đã...." Dứt lời, anh liền nhắm mắt ngủ thật.

Mộ Trầm Âm đột nhiên nhào tới, nín lấy cổ áo kéo anh mình ngồi dậy, "Anh, anh vừa nói anh Sinh thất tình hả, có thật không?" Trong đôi mắt hoa đào của Mộ Trầm Âm lấp lánh tia sáng khác thường.

Mộ Thiệu Đàm nhú mồm, "Chuyện này liên quan gì đến em?"

"Đương nhiên có liên quan đến em rồi! Có phải Thiên Tinh đã chịu rồi bỏ anh ấy rồi không? Anh, anh mau nói cho em biết đi!"

"Bọn họ làm gì có bỏ hay không bỏ chứ....Đứa bé của Thiên Tinh không còn, cho nên, theo lẽ tự nhiên thì quan hệ của họ cũng chấm dứt...."

"Yeah!" Mộ Trầm Âm vui mừng thót lên, như muốn nhảy cẫng lên.

"Anh, anh nhớ ở bên cạnh anh Sinh nhiều hơn nhé, giúp anh ấy thoát khỏi bóng mây thất tình càng sớm càng tốt. Em sẽ chúc phúc cho anh ấy! Sẵn tiện anh nhớ nói cho anh ấy biết, con gái tốt trên đời này còn nhiều lắm, tuyệt đối đừng vì một gốc cây mà bỏ cả khu rừng. Nếu anh ấy không tìm được đối

tượng thích hợp thì hãy tìm em, em sẽ giới thiệu cho anh ấy!"

Khóe môi Mộ Thiệu Đàm giật giật. Thằng nhóc này, có cần lộ liễu nói thẳng mục đích ra như vậy không?

Thiên Tinh từ bệnh viện ra, sau đó đi tới trạm xe điện ngầm, ngồi tàu điện ngầm đến nhà họ Thi.

Suốt chặn đường, cõi lòng cô như mang nhiều tâm sự nặng nề. Kể từ ngày nói tiếng chia tay với Thi Nam Sinh, đã rất nhiều ngày cả hai không gặp lại.

Hôm nay cô đến nhà họ Thi, hy vọng sẽ không gặp lại anh ở đó. Giờ này, có lẽ anh đang ở công ty.

Chắc mình cũng không đến đâu đến mức có thể trùng hợp gặp anh ở nhà đâu. Nghĩ vậy, sự lo lắng và khẩn trương trong lòng cô mới dần vơi đi đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Gặp lại

Xuống tàu điện ngầm đi bộ đến khu biệt thự xa hoa lộng lẫy.

Dọc theo đường đi, đi qua con đường lát đá xanh quen thuộc, vườn hoa anh đào thân quen.

Làn gió mát thổi tung mái tóc cô bay lất phất. Từng cánh hoa đào bay giữa không trung, rơi xuống trên vai cô.

Bước đi giữa ngàn cánh hoa màu hồng, nỗi phiền muộn tích tụ nơi đáy lòng bấy lâu nay mới giảm đi đôi chút.

Mai này, sẽ không quay trở lại đây nữa.

Cô nhặt cánh hoa trên vai, vôn về nó ở trong tay rồi cười khẽ một tiếng.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ bắt đầu lại cuộc sống của mình....

Đến trước cửa nhà họ Thi, nhìn vào ngôi nhà rộng lớn bên trong cổng rào, cô chần chừ một lúc mới nhấn chuông.

Không đợi bao lâu thì nghe được tiếng khóa mở cùm cụp ở bên trong.

Cổng rào ngôi biệt thự được đẩy ra từ bên trong, người ra mở cổng là Di Liễu, "Thiên Tinh, cuối cùng cô cũng về rồi. Mấy hôm nay ngày nào bà chủ cũng nhắc đến cô hết." Di Liễu nhiệt tình chào hỏi.

Thiên Tinh trong lòng hơi áy náy, cũng chào hỏi lại đối phương: "Di Liễu."

"Mau, mau vào trong rồi hãy nói." Di Liễu kéo cô, "Tay lạnh hết rồi, sao cô không mặc thêm áo ấm?"

"Không sao ạ, cháu không lạnh." Thiên Tinh cười đáp.

Dè dặt nhìn Di Liễu, cô cảnh giác hỏi: "Di Liễu, anh Thi, anh ấy có nhà không ạ?"

"Giờ này cậu chủ đang ở công ty, không có ở nhà. Sao vậy? Cô tìm cậu chủ có chuyện gì không?"

"Không, không có ạ. Cháu chỉ thuận miệng hỏi thôi." Thiên Tinh nghe vậy mới yên tâm đi theo Di Liễu vào nhà.

Lúc cô đi vào, bà Thi đang từ phòng tranh đi ra. Trên người còn quần tạp dề, trên đó còn lem lốck nhiều thuốc màu.

"Chào bác!" Thiên Tinh vội chào bà.

Nhìn thấy cô, bà Thi bước nhanh qua, "Con bé này thiệt là, bác còn tưởng con sẽ không về lại đây nữa chứ."

Bà nắm tay Thiên Tinh, "Đề bác nhìn kỹ con xem nào, hình như đã gầy đi không ít nhì? A Sinh nó cũng kỳ thiệt, không chịu nói cho bác biết con đã dọn đi đâu, chứ không bác cũng muốn đến thăm con rồi. Mấy hôm nay không có ngày nào bác ngủ được ngon giấc cả, cứ lo con không biết tự chăm sóc tốt cho mình thôi."

Thiên Tinh nghe mà sổng mũi cay cay. Sự lo lắng và yêu thương của bà Thi khiến cô có cảm giác như được mẹ quan tâm vậy. Nhưng mà....Phản yêu

thương cô không có tư cách đón nhận.

"Bác yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho mình. Hiện tại sức khỏe đã khá lên rồi ạ, hôm nay con vừa xuất viện."

"Đã xuất viện? Ôi vậy tốt quá. Bây giờ con về là tốt rồi, để bác bảo nhà bếp hầm canh cho con uống, tầm giữa trưa là có canh uống rồi." Bà Thi đau lòng vỗ lên bàn tay cô.

Bà định quay đầu căn dặn di Liễu đi báo với nhà bếp, Thiên Tình thấy vậy vội vàng ngăn lại, "Bác, không cần phiền vậy đâu ạ."

"Phiền hà gì chứ, cơ thể con cần phải tắm rửa nhiều vào mới được." Bà Thi ân cần nói.

"Dạ thôi, bác Thi. Con đã hứa với chị về dùng cơm rồi ạ."

"Ồ, ra là vậy." Bà Thi gật gù đầu, "Thôi được, để bác bảo tài xế đưa con về. Chắc nhà bếp cũng đang hầm canh đó, đợi lát nữa con mang về để tối uống nhé."

Thiên Tình cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Hai tay vô thức siết chặt, phải mất một lúc lâu cô mới lấy dũng khí nhìn vào ánh mắt quan tâm của bà Thi.

"Bác Thi, thật ra lần này con quay về là muốn nhận tội với bác, đồng thời cũng chào tạm biệt bác...."

Bà Thi sững sờ mất một lúc, bà không nói gì mà chỉ nhìn Thiên Tình. Trong mắt cũng không hề có sự kinh ngạc nào.

Bởi vì....Bà biết rõ, ngày này sớm muộn gì cũng đến.

"Con xin lỗi bác. Con không nên chưa thông báo với bác một tiếng đã tự ý chuyển viện. Con thật xin lỗi, con đã....không bảo vệ tốt đứa bé...." Nói đến câu sau, giọng Thiên Tình cũng nghẹn đi. Hàng mi rũ xuống nhẹ nhàng run run, lộ ra buồn thương.

"Con bé ngốc." Bà Thi đau lòng an ủi cô, "Chuyện đứa nhỏ sao có thể trách con được?"

"Đứa bé không còn, con cũng nên quay về." Cô nói.

Bà Thi thờ dãi, "Thiên Tình, con không nghĩ đến chuyện quay lại bên cạnh A Sênh sao? Dù không còn con, nhưng con vẫn còn tình cảm, vẫn còn thương nó mà, không phải sao?"

Thiên Tình chưa chút cười. Hoàn toàn không chú ý lúc này, cửa bị người bên ngoài mở ra, một bóng người sau khi nhìn thấy cô đang ở trong phòng khách thì đứng lại nơi ngưỡng cửa.

"Bác Thi, bác cũng biết, đó giờ con chưa từng nghĩ sẽ ở lại bên cạnh anh Thi, bọn con cũng không phải là người cùng một tầng lớp, sao có thể ở bên nhau được ạ? Hơn nữa...."

Cô rất cố gắng, rất nỗ lực nở nụ cười nói: "Anh ấy và cô Bạch mới là người cùng một thế giới, hơn nữa, hai người họ cũng rất xứng đôi. Về phần con đối với anh ấy....con nghĩ, đó chẳng qua chỉ là tình cảm bông bột của tuổi mới lớn. Bây giờ con đã trưởng thành, đã hiểu rõ hơn người đàn ông mình muốn tìm là mẫu người nào rồi."

Không! Cô đang nói dối! Cô hiểu mình hơn ai hết....Tình cảm cô dành cho Thi Nam Sênh không đơn thuần chỉ là tình cảm bông bột của tuổi mới lớn. Nếu chỉ là tình cảm bông bột của tuổi mới lớn, cô không thể nào luôn đặt người đó ở trong lòng, thương nhớ bao nhiêu năm qua....

"Ý con là, người đàn ông mà con muốn đến sau này...không phải là A Sênh?"

"Dạ...." Đầu của cô càng cúi thấp hơn.

Bà Thi có phần tức giận. Còn định nói thêm điều gì nữa, thì nghe được tiếng của di Liễu truyền đến, "Cậu chủ."

Cậu...Cậu chủ? Bà Thi nghiêng mắt nhìn theo phản xạ.

Thiên Tình cứng người ngồi ngây ra, không dám quay đầu lại. Khoảnh khắc đó cả thờ cũng không quên mất.

Không phải di Liễu nói anh không có ở nhà sao? Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa....những lời cô vừa nói với bà Thi, có phải anh đã nghe hết rồi không?

"A Sênh, đứng đó làm gì? Mau vào đây, Thiên Tình đến rồi này." Bà Thi nháy mắt với con trai.

Nhưng Thi Nam Sênh đứng đưng coi như không hề thấy ánh mắt của bà, nện mạnh bước chân đi vào nói: "Con về lấy văn kiện, sẽ đi ngay." Nói xong liền quay người đi lên lầu. Từ đầu đến cuối coi Thiên Tình như không tồn tại, dường như cô chỉ là không khí.

Rất tốt! Từng câu từng chữ khi nãy của cô, anh đều nghe rất rõ ràng rành mạch! Cô đối với anh vốn chẳng phải 'yêu' hay 'thích' gì đó như mẹ nói. Mà chẳng qua chỉ là tình cảm bông bột của tuổi mới lớn.

Mà tình cảm đó đến hôm nay đã không còn nữa! Nếu như cô đã tìm được người cô mong muốn, vậy thì cuốn xéo đi mới đúng? Sao bây giờ còn ở trong nhà anh làm gì? Thi Nam Sinh vô thức cuộn chặt nắm tay.

Bỗng nghe bà Thi ở sau lưng gọi lại, "A Sinh, lấy văn kiện rồi tiện thể đưa Thiên Tinh về luôn nha. Nơi này rất khó đón xe."

"Không, không cần ạ." Không đợi anh trả lời, cô đã chủ động từ chối.

Thái độ vội vàng đó, giống như sợ mình sẽ ăn tươi nuốt sống cô ta không bằng vậy. Thật buồn cười!

"Được, con sẽ đưa. Dù sao con cũng không gấp!" Thi Nam Sinh xoay người đáp lời mẹ mình. Chuyển cho Thiên Tinh ánh mắt lạnh lẽo tựa hẻm băng, khiến Thiên Tinh vô thức rùng mình.

.....

Cuối cùng thấy anh đi vào phòng làm việc. Lúc này Thiên Tinh mới nhớ đến mục đích hôm nay mình tới đây.

"Bác Thi, con muốn....đi thu dọn hành lý của mình." Thiên Tinh nói.

"Đúng rồi, suýt nữa bác cũng quên mất." Bà Thi gật đầu, "Vậy con lên dọn đi, khi nào dọn xong thì xuống đây bác bảo A Sinh nó đưa con về."

Cô muốn từ chối. Nhưng nghĩ lại có lẽ mình không thuyết phục được bà Thi. Vì vậy, đợi lát nữa từ chối thẳng với Thi Nam Sinh cũng được. Cô thật sự không hiểu nổi anh. Rõ ràng đã tỏ ra chán ghét cô như thế, tại sao còn phải đồng ý với yêu cầu của bà Thi?

Thiên Tinh vừa suy nghĩ vừa bước lên lầu. Bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, xếp từng chiếc quần và áo chỉ thuộc về mình bỏ ngay ngắn vào rương hành lý, đồ của cô không nhiều, không có những món mỹ phẩm hay trang sức rườm rà kia, cũng không có khả năng để dùng tới nó.

Cuối cùng, ở đầu giường....

Viên 'Đôi Cánh Thiên Sứ' kia vẫn còn lẳng lẳng nằm trong ngăn kéo ở đầu giường. Nhớ lại hình ảnh khi cùng anh tham dự buổi tiệc ngày đó, bây giờ nghĩ lại, cứ ngỡ như đó chỉ là một giấc mộng.

Có điều, mộng đẹp bao nhiêu thì hiện thực lại tàn khốc bấy nhiêu. Cô chẳng qua chỉ là kẻ thế thân mà thôi. Cười yếu ớt đặt 'Đôi Cánh Thiên Sứ' về lại chỗ cũ.

Kỷ niệm để tưởng nhớ giữa cô và Thi Nam Sinh, thật sự là quá ít. Dường như, hầu hết đều là những chuyện khiến cô đau lòng....

Thế cũng tốt. Như vậy, mai này trong tương lai, có lẽ cô sẽ nhanh chóng quên được anh. Hơn nữa, còn sẽ quên một cách triệt để...Nghĩ đến điều này, con tim đã bị tổn thương như càng bị khoét sâu hơn.

"Cánh Thiên Tinh, nhanh tay chút!" Đột nhiên giọng nói của anh truyền đến.

Cô giật mình quay đầu thì thấy anh đang đứng tựa vào cửa, trong tay cầm văn kiện hip mát lạnh lưng nhìn cô, "Tôi.... tôi còn một số đồ chưa thu xếp xong, nếu anh đang gấp, hay là anh đi trước đi. Tôi không cần anh đưa về đâu." Cô cố ý kéo dài thời gian.

Nếu anh quay về lấy văn kiện giờ này, vậy chắc hẳn phần văn kiện này rất quan trọng. Có lẽ cần thiết cho buổi hội nghị. Thiên Tinh thầm nghĩ kéo dài đến giờ thì anh sẽ đi.

Nhưng cô càng từ chối Thi Nam Sinh lại càng muốn kiên trì đưa cô về cho bằng được. Chẳng những anh không đi, ngược lại còn cất bước đi vào trong.

Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, cảm nhận được bước chân anh đang mỗi lúc càng tiến gần đến mình, hàng mi cũng run rẩy theo mỗi bước chân anh.

Thi Nam Sinh đi tới ngồi xuống giường cúi đầu nhìn cô.

Khoảng cách giữa họ rất gần, chân của anh rất dài, mũi chân anh gần chạm đến bàn chân nhỏ bé của cô.

Thiên Tinh cố nén nỗi bất an nơi đáy lòng, buộc mình chuyên tâm vào việc thu dọn đồ đạc.

Nhưng anh lại đột nhiên nghiêng người tới, gương mặt cũng bất ngờ phóng to trước mắt cô. Cô giật mình dừng lại động tác trong tay trở mắt nhìn anh. Rốt cuộc anh muốn làm gì?

"Tương tôi muốn hôn cô à?" Anh cười lạnh một tiếng, đầy mắt tràn đầy vẻ đùa cợt.

Thiên Tinh cắn cắn môi, đầu hơi ngửa về phía sau một chút, nhìn thẳng vào ánh mắt cợt nhả của anh, "Thi Nam Sinh, mời anh đừng dựa sát vào tôi như vậy!"

"Chúng ta còn từng thân mật hơn vậy nữa cơ mà, rốt cuộc cũng biết từ chối rồi hả?" Vẻ đùa cợt nơi đáy mắt anh càng đậm hơn, "Nghe nói cô đã tìm được người đàn ông trong mộng của mình rồi? Vậy nói nghe thử xem, là mẫu người như thế nào vậy? Kiểu như Trầm Âm đó hả?" Khi hỏi ra những lời này, anh phát hiện con ghen tức trong mình như sắp bùng phát!

Lòng ngực Thiên Tinh chột căng lên. Xem ra, những lời nói với bà Thi khi nãy, anh đã nghe hết rồi.

"Đó là chuyện của tôi.... Không liên quan gì đến anh Thi." Cô nhẹ giọng đáp lại rồi chuyển tầm mắt đi.

"Quả nhiên tôi không có nói oan cho cô! Cô đúng là loại phụ nữ dâm đẳng!" Thi Nam Sinh bị thái độ đó của cô làm cho tức điên, thờ ơ nói, "Vừa mới phải sạch quan hệ với tôi đã nóng lòng muốn tìm thằng khác rồi. Cảnh Thiên Tinh, thì ra, cô quả thật là loại nào cũng đều không tha!" Anh nói mà không cần suy nghĩ, bị cô tổn thương nên cũng muốn trả đũa lại cô!

Danh sách truyện TiểuKhang Edit ^^

TiểuThuyếtEdit's Blog

Chương 96: Bắt đầu cuộc sống mới

Mùi Thiên Tinh cay cay vì uất ức. Cô biết anh sẽ nhục nhã mình, dù cô có nói gì thêm nữa, anh cũng sẽ không thay đổi cách nhìn về cô. Nếu đã như vậy, cần gì phải nhiều lời? Dứt khoát không nói nữa đóng lại rương hành lý, đứng dậy kéo hành lý đi về phía cửa.

Thấy mình bị cô quăng cho cục lờ, Thi Nam Sinh nổi khùng tiến lên một bước tóm lấy khuỷu tay cô, "Cảnh Thiên Tinh, tôi cho phép cô đi chưa?"

"Rốt cuộc anh muốn sao hả?" Thiên Tinh cũng nổi điên quát lên, "Tôi đã nói không cần anh đưa. Không phải anh cũng chẳng ưa gì tôi sao? Chúng ta cứ coi như không quen biết đi, mời anh tránh ra."

Ánh mắt Thi Nam Sinh rét lạnh, "Cho dù có là người xa lạ, cũng không phải do cô quyết định đâu!"

Thiên Tinh cắn môi nhìn anh.

Ánh mắt anh sắc lạnh tựa như lưỡi kiếm sắc bén, "Cảnh Thiên Tinh, kể từ giây phút cô rời khỏi đây, sau này cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Nếu không, tôi nhất định sẽ khiến cô hối hận!"

Lời cảnh cáo của anh, khiến Thiên Tinh không khỏi rung mình. Đôi mắt ngấn nước nhìn anh trần trối, nhưng anh đã lạnh mặt bất ngờ đẩy cô ra.

Sau đó cầm theo văn kiện nghiêng người đi lướt qua cô. Khi va phải cánh tay cô anh chán ghét cau mày, giống như chạm phải một loại vi khuẩn rất ghê tởm vậy.

Thiên Tinh đau đớn xót xa. Sau đó nghe tiếng cửa bị đóng sầm một cái thật mạnh.

Không lâu sau đó....

Nghe thấy tiếng bà Thi gọi với theo, "Con chờ một lát. Thiên Tinh xuống ngay bây giờ!"

"Cô ta đến bằng cách nào thì bảo cô ta về bằng cách đó đi! Con đang gấp!" Giọng nói của anh chưa khi nào lạnh như lúc này, âm thanh cũng nhanh chóng biến mất khỏi căn biệt thự.

Thiên Tinh vội chạy đến bên cửa sổ, nhìn bóng dáng của anh lên xe, sau đó phóng như bay. Khi bóng anh biến mất ngay tầm mắt thì hai mắt cô cũng mờ hồ đắm lệt.

Cô biết....điều này cũng có nghĩa là, kể từ giây phút này, anh đã hoàn toàn biết mất khỏi cuộc đời cô rồi.

Trong khoảng thời gian vừa qua, tất cả chỉ là một giấc mộng.

Mộng chỉ đẹp khi còn có anh. Còn hiện tại, mất anh thì giấc mộng cũng tan....

Vậy cũng tốt. Cô cần phải bắt đầu đối diện với cuộc sống hiện thực....

Thi Nam Sinh mang theo văn kiện đến công ty với bộ mặt hằm hằm, trên đó như viết rõ hàng chữ 'muốn sống chó lại gần'.

Các nhân viên đều bị bộ dáng này của ông chủ dọa cho xanh mặt, ai nấy đều ngồi thẳng người chuyên chú vào công việc, sợ bị ông chủ điểm danh. Mọi người đều biết, gần đây tâm trạng của tổng giám đốc không được tốt.

Nhưng chuyện này cũng có thể hiểu và thông cảm. Đứa bé đang yên đang lành lại đột ngột mất đi, tất nhiên nếu là ai cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu rồi.

Trần Lâm thấy anh xuất hiện, nhanh chóng đi vào, "Thi tổng, cô Bạch đến."

"Cô Bạch nào?" Thi Nam Sinh lạnh mặt hỏi, tâm trạng vẫn không khá lên được chút nào.

"Bạch Thiên Thiên." Trần Lâm thận trọng trả lời.

Anh ta tưởng rằng nếu Bạch Thiên Thiên xuất hiện, ít nhiều cũng có thể xoa dịu được tâm tình của tổng giám đốc một chút. Vì dù sao, Bạch Thiên Thiên cũng là người con gái mà anh yêu say đắm bấy lâu nay.

Nhưng nào ngờ, không nhắc tới Bạch Thiên Thiên thì thôi, vừa nhắc tới sắc mặt anh càng tệ hơn, "Bảo cô ta đi đi! Tôi không rảnh gặp cô ta!"

"Nhưng cô ấy đã đến rồi ạ, bây giờ đang đợi trong phòng nghỉ."

"Bảo cô ta đi!" Giọng anh càng kiên quyết hơn, hoàn toàn không có ý định đến phòng nghỉ gặp Bạch Thiên Thiên. Dứt lời đẩy cửa ra, cất bước đi vào phòng làm việc.

Bỏ mặt Trần Lâm đứng ngơ ngàng ở đó. Xem ra, cả Bạch Thiên Thiên cũng không có hiệu lực nữa rồi.

.....

Thi Nam Sinh mở tập văn kiện ra, rồi ‘phạch’ một tiếng đóng tập văn kiện lại, cây bút chuẩn bị ký tên cũng bị anh vứt đi thật xa.

Trong đầu chỉ quanh quẩn mãi câu nói đó của Cảnh Thiên Tinh. Cô dám nói mình đã biết bản thân thích hợp với kiểu đàn ông nào! Tức là nói, anh hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn của cô?

Cửa phòng làm việc lúc này bị người từ bên ngoài đẩy ra, "Đang giận ai vậy?" Người vừa đi vào chính là Bạch Thiên Thiên. Cô cười đi tới ngồi xổm xuống giúp anh nhặt lên cây bút.

"Vào cũng không gõ cửa. Trở thành ngôi sao lớn rồi nên đến cả phép lịch sự cơ bản nhất cũng quên luôn sao?"

Bạch Thiên Thiên ngăn ra, sắc mặt lập tức trắng bệch, "A Sinh, đừng như vậy...." Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, hạ mình hạ giọng lên tiếng.

"Em đi đi, tôi không muốn cùng em xuất hiện trên trang đầu bản tin nữa, càng không muốn trở thành đối tượng lăng xê cho em."

"Em không có lợi dụng anh...anh hãy tin em. Anh cũng thấy báo viết rồi đó, em hoàn toàn không có nói gì bậy cả. Là do đám ký giả đó cố ý bẻ cong ý của em, mới làm tưởng chúng ta muốn được ở bên nhau một lần nữa."

Thi Nam Sinh ngẩng đầu lên, quét ánh mắt sắc bén về phía cô, "Thiên Thiên, em nói không sai. Là bọn họ hiểu lầm, chúng ta vốn không thể nào ở bên nhau một lần nữa."

Có lẽ không ngờ anh lại nói chuyện trực tiếp như vậy, sắc mặt Bạch Thiên Thiên trở nên vô cùng khó coi. Vô thức siết chặt cây bút trong tay, bờ môi giật giật nói: "Chẳng lẽ, ngay cả bạn chúng ta cũng không thể sao?"

"Nếu như không có cú ngã đặc sắc trên sân diễn hôm đó, tôi nghĩ, chúng ta vẫn còn có cơ hội làm bạn."

Cô ta nhìn Thi Nam Sinh trân trân.

Thi Nam Sinh đứng dậy, kẻ đôi mắt sắc bén lại gần cô, dường như đã nhìn thấu bộ mặt thật của cô, "Em lăn lộn trong catwalk show bao nhiêu năm, hưởng chi ngày đó giày em mang cũng không cao, em còn là một ngôi sao lớn, sao có thể để mình bất cẩn ngã như vậy được? Tôi nghĩ, ngày đó em đột nhiên yêu cầu Mike thêm vào tiết mục em và Thiên Tinh cùng lên sân trình diễn, mục đích chính muốn hại Thiên Tinh ngã cú đó!" Thi Nam Sinh nói xong đẩy mắt nổi lên về âm u của sự nguy hiểm và độc ác, như muốn đem Bạch Thiên Thiên ra ăn tươi nuốt sống vậy, dọa cô sợ run cầm cập vô thức dịch chân lui về phía sau.

"Bạch Thiên Thiên, tôi không có đi tìm em, em hẳn nên mừng thầm. Đừng bạo hình bạo dạng xuất hiện trước mặt tôi nữa, chỉ càng khiến tôi nổi giận, khiến tôi chán ghét em thêm mà thôi! Tôi sợ mình sẽ không kiềm chế mà cung cấp hết những thông tin này cho tòa soạn biết đấy!" Anh càng nói, càng ép gần cô một bước.

Bạch Thiên Thiên cảm thấy hơi lạnh từ đâu bủa vây lấy mình, anh bước một bước, cô ta lui về phía sau một bước.

Anh vươn tay, cô sợ giật hồn, còn tưởng rằng anh muốn bóp chết mình, nhưng anh chỉ lạnh mặt kéo cánh cửa ra, ban cho cô mấy chữ vô cùng lạnh lẽo, "Đừng bao giờ xuất hiện ở chỗ tôi nữa!"

.....

Cô kiên quyết phải quay về với cuộc sống của chính mình, dĩ nhiên cô cũng đã từ chối ý tốt của bà Thi.

Kiên quyết một mình xách theo hành lý rời khỏi nhà họ Thi.

Lần nữa đi ngang con đường quen thuộc, nhưng trong lòng chỉ mang nỗi buồn của sự ly biệt.

Cô cố gắng xốc lại tinh thần, cất bước đi về hướng trạm tàu điện ngầm. Không muốn để người đi đường nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của mình.

Đi đến một đoạn đường, có một bóng người đi lướt qua cô.

Cô không ngừng đầu chỉ lầm lũi bước đi về phía trước. Nhưng người nọ đã bước quay ngược trở lại.

"Cảnh Thiên Tình?"

"Hả?" Cô hoài nghi giương mắt lên. Ô? Người này nhìn hơi quen quen. Cô ngoảnh đầu lại nhìn kỹ lần nữa.

Đối phương có vẻ thất vọng rũ xuống vai, "Lẽ nào cô đã quên tôi rồi sao?"

"Ồ! Tôi nhớ ra rồi!" Cô thốt lên.

"Cuối cùng cũng nhớ ra rồi." Lăng Phong nhún nhún vai, "Còn tưởng là sau này không có cơ hội được gặp cô nữa, không ngờ lại may mắn gặp nhau ở trên đường."

Thiên Tình cười, "Trùng hợp thật."

Lăng Phong tiến đến gần, nhìn chăm chăm vào cô rất lâu.

Thiên Tình bị anh ta nhìn đến mất tự nhiên. Giơ tay sờ lên mặt hỏi: "Trên mặt tôi có dính gì sao?"

"Không, không có." Lăng Phong lắc đầu cười nói, "Tôi chỉ muốn nói, cô rất xinh đẹp. Cũng là một khuôn mặt rất ăn ảnh."

"Ồh..." Thiên Tình nghe vậy mới để tay xuống.

Lăng Phong cho tay vào túi quần, liếc nhìn bụng cô nói, "Tôi có đọc tin tức nói về cô."

Sắc mặt Thiên Tình bỗng chốc tối đi.

"Thật ra, đây chính là lúc thích hợp để cô thử sức mình. Công ty chúng tôi gần đây vẫn luôn có nhiều hoạt động quay phim thử."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Bắt đầu cuộc sống mới

Mũi Thiên Tình cay cay vì uất ức. Cô biết anh sẽ nhục nhã mình, dù cô có nói gì thêm nữa, anh cũng sẽ không thay đổi cách nhìn về cô. Nếu đã như vậy, cần gì phải nhiều lời? Dứt khoát không nói nữa đóng lại rương hành lý, đứng dậy kéo hành lý đi về phía cửa.

Thấy mình bị cô quăng cho cục lơ, Thi Nam Sinh nổi khùng tiến lên một bước tóm lấy khuỷu tay cô, "Cảnh Thiên Tình, tôi cho phép cô đi chưa?"

"Rốt cuộc anh muốn sao hả?" Thiên Tình cũng nổi điên quát lên, "Tôi đã nói không cần anh đưa. Không phải anh cũng chẳng ưa gì tôi sao? Chúng ta cứ coi như không quen biết đi, mời anh tránh ra."

Ánh mắt Thi Nam Sinh rét lạnh, "Cho dù có là người xa lạ, cũng không phải do cô quyết định đâu!"

Thiên Tình cắn môi nhìn anh.

Ánh mắt anh sắc lạnh tựa như lưỡi kiếm sắc bén, "Cảnh Thiên Tình, kể từ giây phút cô rời khỏi đây, sau này cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Nếu không, tôi nhất định sẽ khiến cô hối hận!"

Lời cảnh cáo của anh, khiến Thiên Tình không khỏi rùng mình. Đôi mắt ngấn nước nhìn anh trần trụi, nhưng anh đã lạnh mặt bất ngờ đẩy cô ra.

Sau đó cầm theo văn kiện nghiêng người đi lướt qua cô. Khi va phải cánh tay cô anh chán ghét cau mày, giống như chạm phải một loại vi khuẩn rất ghê tởm vậy.

Thiên Tình đau đốn xót xa. Sau đó nghe tiếng cửa bị đóng sầm một cái thật mạnh.

Không lâu sau đó....

Nghe thấy tiếng bà Thi gọi với theo, "Con chờ một lát. Thiên Tình xuống ngay bây giờ!"

"Cô ta đến bằng cách nào thì bảo cô ta về bằng cách đó đi! Con đang gấp!" Giọng nói của anh chưa khi nào lạnh như lúc này, âm thanh cũng nhanh chóng biến mất khỏi căn biệt thự.

Thiên Tình vội chạy đến bên cửa sổ, nhìn bóng dáng của anh lên xe, sau đó phóng như bay. Khi bóng anh biến mất ngay tầm mắt thì hai mắt cô cũng mờ hồ đắm lệt.

Cô biết...điều này cũng có nghĩa là, kể từ giây phút này, anh đã hoàn toàn biết mất khỏi cuộc đời cô rồi.

Trong khoảng thời gian vừa qua, tất cả chỉ là một giấc mộng.

Mộng chỉ đẹp khi còn có anh. Còn hiện tại, mất anh thì giấc mộng cũng tan....

Vậy cũng tốt. Cô cần phải bắt đầu đối diện với cuộc sống hiện thực....

Thi Nam Sinh mang theo văn kiện đến công ty với bộ mặt hằm hằm, trên đó như viết rõ hàng chữ ‘muốn sống chó lại gần’.

Các nhân viên đều bị bộ dáng này của ông chủ dọa cho xanh mặt, ai nấy đều ngồi thẳng người chuyên chú vùi đầu vào công việc, sợ bị ông chủ điểm danh. Mọi người đều biết, gần đây tâm trạng của tổng giám đốc không được tốt.

Nhưng chuyện này cũng có thể hiểu và thông cảm. Đứa bé đang yên đang lành lại đột ngột mất đi, tất nhiên nếu là ai cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu rồi.

Trần Lâm thấy anh xuất hiện, nhanh chóng đi vào, "Thi tổng, cô Bạch đến."

"Cô Bạch nào?" Thi Nam Sinh lạnh mặt hỏi, tâm trạng vẫn không khá lên được chút nào.

"Bạch Thiên Thiên." Trần Lâm thận trọng trả lời.

Anh ta tưởng rằng nếu Bạch Thiên Thiên xuất hiện, ít nhiều cũng có thể xoa dịu được tâm tình của tổng giám đốc một chút. Vì dù sao, Bạch Thiên Thiên cũng là người con gái mà anh yêu say đắm bấy lâu nay.

Nhưng nào ngờ, không nhắc tới Bạch Thiên Thiên thì thôi, vừa nhắc tới sắc mặt anh càng tệ hơn, "Bảo cô ta đi đi! Tôi không rảnh gặp cô ta!"

"Nhưng cô ấy đã đến rồi ạ, bây giờ đang đợi trong phòng nghỉ."

"Bảo cô ta đi!" Giọng anh càng kiên quyết hơn, hoàn toàn không có ý định đến phòng nghỉ gặp Bạch Thiên Thiên. Dứt lời đẩy cửa ra, cất bước đi vào phòng làm việc.

Bỏ mặt Trần Lâm đứng ngơ ngàng ở đó. Xem ra, cả Bạch Thiên Thiên cũng không có hiệu lực nữa rồi.

....

Thi Nam Sinh mở tập văn kiện ra, rồi ‘phạch’ một tiếng đóng tập văn kiện lại, cây bút chuẩn bị ký tên cũng bị anh vứt đi thật xa.

Trong đầu chỉ quanh quẩn mãi câu nói đó của Cảnh Thiên Tình. Cô dám nói mình đã biết bản thân thích hợp với kiểu đàn ông nào! Tức là nói, anh hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn của cô?

Cửa phòng làm việc lúc này bị người từ bên ngoài đẩy ra, "Đang giận ai vậy?" Người vừa đi vào chính là Bạch Thiên Thiên. Cô cười đi tới ngồi xổm xuống giúp anh nhặt lên cây bút.

"Vào cũng không gõ cửa. Trở thành ngôi sao lớn rồi nên đến cả phép lịch sự cơ bản nhất cũng quên luôn sao?"

Bạch Thiên Thiên ngẩn ra, sắc mặt lập tức trắng bệch, "A Sinh, đừng như vậy...." Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, hạ mình hạ giọng lên tiếng.

"Em đi đi, tôi không muốn cùng em xuất hiện trên trang đầu bản tin nữa, càng không muốn trở thành đối tượng lăng xê cho em."

"Em không có lợi dụng anh...anh hãy tin em. Anh cũng thấy báo viết rồi đó, em hoàn toàn không có nói gì bậy cả. Là do đám ký giả đó cố ý bẻ cong ý của em, mới làm tưởng chúng ta muốn được ở bên nhau một lần nữa."

Thi Nam Sinh ngẩng đầu lên, quét ánh mắt sắc bén về phía cô, "Thiên Thiên, em nói không sai. Là bọn họ hiểu lầm, chúng ta vốn không thể nào ở bên nhau một lần nữa."

Có lẽ không ngờ anh lại nói chuyện trực tiếp như vậy, sắc mặt Bạch Thiên Thiên trở nên vô cùng khó coi. Vô thức siết chặt cây bút trong tay, bờ môi giật giật nói: "Chẳng lẽ, ngay cả bạn chúng ta cũng không thể sao?"

"Nếu như không có cú ngã đặc sắc trên sân diễn hôm đó, tôi nghĩ, chúng ta vẫn còn có cơ hội làm bạn."

Cô ta nhìn Thi Nam Sinh trần trụi.

Thi Nam Sinh đứng dậy, kẻ đôi mắt sắc bén lại gần cô, dường như đã nhìn thấu bộ mặt thật của cô, "Em lăn lộn trong catwalk show bao nhiêu năm, huống chi ngày đó giày em mang cũng không cao, em còn là một ngôi sao lớn, sao có thể để mình bất cẩn ngã như vậy được? Tôi nghĩ, ngày đó em đột nhiên yêu cầu Mike thêm vào tiết mục em và Thiên Tình cùng lên sàn trình diễn, mục đích chính muốn hại Thiên Tình ngã cú đó!" Thi Nam Sinh nói xong, đáy mắt nổi lên vẻ âm u của sự nguy hiểm và độc ác, như muốn đem Bạch Thiên Thiên ra ăn tươi nuốt sống vậy, dọa cô sợ run cầm cập vô thức dịch chân lui về phía sau.

"Bạch Thiên Thiên, tôi không có đi tìm em, em hẳn nên mừng lắm. Đừng bẹo hình bẹo dạng xuất hiện trước mặt tôi nữa, chỉ càng khiến tôi nổi giận, khiến tôi chán ghét em thêm mà thôi! Tôi sợ mình sẽ không kiềm chế mà cung cấp hết những thông tin này cho tòa soạn biết đấy!" Anh càng nói, càng ép gần cô một bước.

Bạch Thiên Thiên cảm thấy hơi lạnh từ đâu bủa vây lấy mình, anh bước một bước, cô ta lui về phía sau một bước.

Anh vươn tay, cô sợ điếng hồn, còn tưởng rằng anh muốn bóp chết mình, nhưng anh chỉ lạnh mặt kéo cánh cửa ra, ban cho cô mấy chữ vô cùng lạnh lẽo, "Đừng bao giờ xuất hiện ở chỗ tôi nữa!"

....

Cô kiên quyết phải quay về với cuộc sống của chính mình, dĩ nhiên cô cũng đã từ chối ý tốt của bà Thi.

Kiên quyết một mình xách theo hành lý rời khỏi nhà họ Thi.

Lần nữa đi ngang con đường quen thuộc, nhưng trong lòng chỉ mang nỗi buồn của sự ly biệt.

Cô cố gắng xốc lại tinh thần, cất bước đi về hướng trạm tàu điện ngầm. Không muốn để người đi đường nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của mình.

Đi đến một đoạn đường, có một bóng người đi lướt qua cô.

Cô không ngẩng đầu chỉ lầm lũi bước đi về phía trước. Nhưng người nọ đã bước quay ngược trở lại.

"Cánh Thiên Tình?"

"Hả?" Cô hoài nghi giương mắt lên. O? Người này nhìn hơi quen quen. Cô ngoảnh đầu lại nhìn kỹ lần nữa.

Đối phương có vẻ thất vọng rũ xuống vai, "Lẽ nào cô đã quên tôi rồi sao?"

"Ồ! Tôi nhớ ra rồi!" Cô thốt lên.

"Cuối cùng cũng nhớ ra rồi." Lăng Phong nhún nhún vai, "Còn tưởng là sau này không có cơ hội được gặp cô nữa, không ngờ lại may mắn gặp nhau ở trên đường."

Thiên Tình cười, "Trùng hợp thật."

Lăng Phong tiến đến gần, nhìn chăm chăm vào cô rất lâu.

Thiên Tình bị anh ta nhìn đến mất tự nhiên. Giơ tay sờ lên mặt hỏi: "Trên mặt tôi có dính gì sao?"

"Không, không có." Lăng Phong lắc đầu cười nói, "Tôi chỉ muốn nói, cô rất xinh đẹp. Cũng là một khuôn mặt rất ăn ảnh."

"Ồh...." Thiên Tình nghe vậy mới để tay xuống.

Lăng Phong cho tay vào túi quần, liếc nhìn bụng cô nói, "Tôi có đọc tin tức nói về cô."

Sắc mặt Thiên Tình bỗng chốc tối đi.

"Thật ra, đây chính là lúc thích hợp để cô thử sức mình. Công ty chúng tôi gần đây vẫn luôn có nhiều hoạt động quay phim thử."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Xảy ra chuyện

Lăng Phong nói với cô như vậy.

Thiên Tình bất kể là từ gương mặt hay từ khả năng biểu diễn của cô, đều rất có triển vọng.

Nếu như có thể được bồi dưỡng, tương lai biết đâu có một ngày sẽ trở thành siêu sao cũng không chừng.

Nhạy cảm nghề nghiệp của Lăng Phong mách bảo anh không được bỏ qua một người như vậy.

Nhưng Thiên Tình lại chẳng có hứng thú với chuyện này. Cô không biết gì về ngành giải trí, nhưng qua mục tin tức giải trí ít nhiều cũng có nghe nói.

Ở thời đại đầu đầu cũng có quy tắc ngầm này, cô không muốn dấn thân vào.

"Thật xin lỗi, tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ không không đi diễn thử đâu." Thiên Tình từ chối đối phương một cách nhã nhặn, "Tôi vẫn đang trong thời gian thực tập, còn phải trở về trường học tham gia khóa học cuối cùng."

"Chuyện nhỏ thôi mà. Cô yên tâm, chỉ cần cô được công ty chúng tôi tuyển chọn, công ty chúng tôi sẽ trực tiếp liên hệ với trường học cô, giúp cô xin nghỉ. Mọi chuyện không thành vấn đề."

"Nhưng tôi đối với ngành giải trí, thật sự là không có hứng thú."

"Thiên Tình, hy vọng cô hãy suy nghĩ kỹ lại. Ở ngành giải trí, không tốt lành gì, nhưng nó có thể giúp cô kiếm được rất nhiều tiền."

Có thể kiếm được rất nhiều tiền... Tại sao mình không bị anh ta phát hiện ra sớm một chút chứ? Nếu như được Lăng Phong phát hiện sớm, có lẽ cô cũng sẽ không cùng Thi Nam Sinh xảy ra nhiều quan hệ phức tạp như vậy rồi.

"Hiện tại tôi cũng không có kẹt tiền." Cô cười nhạt nói. Tình hình của chị bây giờ cũng đã khá hơn, chỉ còn mỗi tiền thuốc thôi. Cô sẽ đi tìm việc làm thêm, nhất định sẽ kiếm đủ tiền để lo cho chị.

"Xin lỗi, tôi đi trước." Thiên Tình chào tạm biệt Lăng Phong.

Nhìn bóng lưng rời đi, Lăng Phong bất đắc dĩ nhún vai, "Nào có ai lại ngại mình kiếm được nhiều tiền chứ? Đúng thiệt là!"

....

Thiên Tình kéo hành lý, chưa đi được hai bước, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Cô vội vàng lục túi xách lấy điện thoại ra, lướt qua màn hình thấy là số của Tư Noãn gọi tới.

"Noãn Noãn."

"Thiên Tình, bây giờ cậu đang ở đâu?" So với giọng nói nhẹ nhàng của Thiên Tình, thì giọng của Tư Noãn có vẻ rất khẩn trương.

Trái tim Thiên Tình như thắt lại, "Mình mới từ nhà họ Thi ra. Có phải cậu đã xảy ra chuyện gì rồi không? Đừng hoảng hốt, từ từ nói."

"Không phải mình xảy ra chuyện mà là chị của cậu, Văn Tình đã xảy ra chuyện!"

"Cái gì?" Thiên Tình hoảng hốt thốt lên.

Lăng Phong còn ở phía sau vẫn chưa đi tò mò ngoảnh đầu lại nhìn cô.

"Noãn Noãn, cậu đừng làm mình sợ, đã xảy ra chuyện gì?"

"Chị cậu bị ngã ở cửa hàng bánh ngọt mình làm." Tư Noãn thở hổn hển, nói chuyện mà giọng run run, "Chị ấy nói muốn đi làm kiếm tiền, bảo mình đừng nói cho cậu biết. Mình cũng biết sức khỏe chị ấy không tốt nên không dám giới thiệu, nhưng chị ấy cứ một mực....mình.... Tóm lại, cậu đến đây trước đi, mình đã gọi cấp cứu rồi, sẽ đưa thẳng chị ấy đến bệnh viện luôn."

"Mình....mình lập tức tới ngay." Hốc mắt Thiên Tình đỏ lờ.

Cố gắng bảo mình hãy giữ bình tĩnh, cô nắm chặt điện thoại, "Noãn Noãn, cậu nhất định phải chăm sóc tốt chị mình. Mình lập tức tới ngay."

"Tất nhiên rồi, cậu đi đường nhớ chú ý an toàn đó!"

Thiên Tình cúp máy, đưa điện thoại di động ra xem ước lượng thời gian đến bệnh viện. Qua loa gạt đi nước mắt, định cất bước đi.

"Cô có sao không?" Lăng Phong lấy làm lạ hỏi.

Thiên Tình thấy anh, mới đột nhiên nhớ tới điều gì đó. Lập tức vrun tay tóm lấy anh, giống như bắt được ngọn cỏ cứu mạng.

"Anh mới vừa nói vào ngành giải trí là có thể kiếm rất nhiều, rất nhiều tiền đúng không?"

"Đúng, nhưng cô nói bây giờ cô không cần tiền nữa." Lăng Phong nhìn đáng vẻ kích động của cô đáp.

"Không, tôi cần, hơn nữa còn rất cần...." Nước mắt Thiên Tinh lại rơi như mưa, nhìn cô như vậy khiến ai thấy cũng phải đau lòng.

"Vây..." Lăng Phong buông tay nhìn cô.

"Xin nói cho tôi biết địa chỉ công ty của các anh, cùng với thời gian cụ thể của hoạt động quay phim thử." Thiên Tinh khẩn cầu nhìn Lăng Phong, "Tôi muốn đến công ty của các anh phỏng vấn!"

.... ***

"Người nhà chăm sóc bệnh nhân kiểu gì vậy? Sức khỏe kém như vậy còn lao động kiệt sức! Chắc không muốn sống nữa rồi sao?" Bác sĩ nghiêm mặt quở trách Thiên Tinh.

Thiên Tinh và Tư Noãn giống như hai đứa bé làm sai chuyện đứng im thỉnh thút.

"Về sau chú ý một chút, ăn nhiều chất dinh dưỡng một chút. Thuốc cũng phải uống đúng giờ. Đừng để cô ấy làm những chuyện lao lực, duy trì nghỉ ngơi. Như vậy sức khỏe mới có thể chuyển biến tốt được." Bác sĩ tiếp tục dặn dò.

"Vâng, bác sĩ." Thiên Tinh nghiêm túc gật đầu. Cô đều ghi tạc trong lòng từng lời bác sĩ căn dặn.

Khó khăn lắm mới tiễn bác sĩ đi ra ngoài, khi quay vào Văn Tinh vẫn còn chưa tỉnh lại.

"Thiên Tinh, mình xin lỗi. Mình không ngờ sức khỏe chị ấy lại yếu đến như vậy." Tư Noãn lần nữa nói tiếng xin lỗi với Thiên Tinh.

"Sao có thể trách cậu được? Là tại mình không tốt." Thiên Tinh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Văn Tinh bùi ngùi nói.

"Thiên Tinh, sau này cậu có dự định gì không?"

Thiên Tinh nhìn Tư Noãn, một lát sau mới nói: "Hôm nay mình gặp được người đại diện của cô Bạch, anh ta mời mình đến công ty bọn họ quay phim thử."

"Cô Bạch?"

"Là Bạch Thiên Thiên."

"Cậu? Thiên Tinh, cậu muốn vào ngành giải trí sao?"

"Không biết nữa, trước đây mình chưa từng nghĩ đến chuyện này." Thiên Tinh lắc đầu, "Thậm chí, ngay hôm nay mình còn từ chối anh ta."

"Nhưng...bây giờ mình không còn đường để lựa chọn nữa rồi. Mình cần tiền, hơn nữa cần rất nhiều, rất nhiều, rất rất nhiều tiền...."

Tư Noãn cầm tay cô, thương yêu nhìn cô, "Thiên Tinh, cậu phải biết, môi trường ngành giải trí nó lộn xộn đến mức nào. Quả thật có thể dùng 'hố đen' để hình dung. Mình có chị họ làm trợ lý ở công ty giải trí, nên cũng biết được đôi chút."

"Mình biết." Thiên Tinh cúi đầu.

"Nhưng nếu chỉ cần kiên trì với lựa chọn của mình, hẳn sẽ không trở nên tồi tệ đến vậy."

"Hơn nữa, mình cũng chưa từng nghĩ đến mình sẽ trở thành siêu sao nổi tiếng, mình chỉ cần kiếm đủ tiền thuốc cho chị là đủ rồi."

"Ừm..." Tư Noãn gật đầu, "Bây giờ ngoài cách này ra cũng không còn cách nào khác. Nếu như cậu đã quyết định rồi, mình sẽ ủng hộ cậu. Nhưng cậu nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, đừng để mình phải chịu thua thiệt."

"Mình biết rồi, Noãn Noãn."

"Con gái, đứa nào cũng đều hàng lỗ vốn! Còn tưởng rằng sắp sửa bước chân vào gia đình giàu có rồi, cha mày cũng được hưởng phước thơm lây, nào ngờ cũng là công dã tràng, chưa được bao nhiêu ngày đã bị tống cổ về rồi!" Cảnh Kiến Quốc cầm nhai lái nhai trách mắng con gái.

Thiên Tinh bùng lên các món ăn đã làm xong, nghe cha quở trách mà cô không hề phản bác lại lời nào. Trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Cha, ngày mai con muốn đến công ty quản lý quay phim thử."

"Quay phim thử? Quay thử cái gì?" Cảnh Kiến Quốc không có hứng thú nghe. Vừa ăn vừa lơ đãng đáp lại đôi câu cho có.

"Quay phim thử tức là sau này sẽ có khả năng được đi đóng phim, cũng có nghĩa là bước vào ngành giải trí, giống như cô con gái lớn nhà họ Bạch đó ạ."

"Woa, là làm siêu sao đó hả?" Lần này Cảnh Kiến Quốc cảm thấy hứng thú để đùa xuống nhìn sang con gái.

Thiên Tinh hơi mím môi, "Còn chưa nhất định sẽ được chọn."

"Vậy con nhất định phải được chọn! Được làm minh tinh á, tuy tính ra vẫn còn thua xa với địa vị bà tổng giám đốc, nhưng cha đây đi ra ngoài cũng nở mày nở mặt với người ta! Nói không chừng khi đó cha cũng trở thành một minh tinh ấy nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

"Cha, con chỉ muốn kiếm đủ tiền để trị bệnh cho chị là tốt rồi. Hơn nữa, có thể được chọn hay không còn chưa biết. Lần này chỉ là đi diễn thử mà thôi." Thiên Tinh giải thích, không muốn để Cảnh Kiến Quốc ôm hy vọng quá lớn. Hy vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng cao.

Nghe lời này của con gái, Cảnh Kiến Quốc lập tức mất hứng, "Con nói cái gì đó. Binh sĩ mà không có chí làm tướng thì không phải là binh sĩ tốt. Nếu con được chọn, mục tiêu đương nhiên phải trở thành siêu sao rồi."

Nói đến giấc mộng siêu sao, Cảnh Kiến Quốc háo hức không thôi, "Tốt nhất là vượt qua con gái lớn nhà họ Bạch, để cho hai cha con Bạch Miểu Miểu không còn khua tay múa chân ở trước mặt cha nữa, hóng hách chẳng coi ai ra gì cả."

Thiên Tinh không nói thêm gì nữa, cõi lòng vô cùng phiền muộn.

Vốn tưởng rằng về đến nhà, sẽ là một nhà ba người ăn bữa cơm đoàn tụ.

Vậy mà...Không ngờ, chị phải nằm viện.

Thậm chí, cũng không biết lúc nào sẽ tỉnh lại.

Sáng nay Thiên Tinh dậy thật sớm.

Hoạt động quay phim thử diễn ra vào hôm nay. Cô đã sớm chuẩn bị xong bảng lý lịch bỏ vào trong túi xách. Cũng may bước đầu công ty giải trí chỉ tuyển người, cho nên không cần trang điểm đặc biệt. Nhưng vẫn chọn một bộ đồ thơm mát nhất mặc lên người.

Váy chiffon màu xanh nhạt phối với đai lưng màu vàng, tuy không phải mặc hàng cao cấp gì, nhưng khi khoác lên người Thiên Tinh lại toát lên vẻ thanh xuân tươi mát.

Rất sống động, đào dạt sắc xuân.

Mái tóc cột lên đơn giản, vành tai đeo chiếc khuyên bằng sợi lông vũ, theo gió đung đưa, trông đơn giản nhưng vô cùng độc đáo.

Lúc trang điểm xong ra khỏi phòng, Cảnh Kiến Quốc tỏ ra sẵn đón hiềm khi thấy.

"Nào, lại đây uống ly nước mật ong cho thấm giọng. Nhờ có hát thử giọng cũng không bị sưng cổ họng. Hôm nay phải biểu hiện tốt một chút, nhất định phải được chọn mới được."

"Cám ơn cha." Thiên Tinh cầm ly nước mật ong âm ỉm, uống vào trong dạ có loại cảm giác ấm áp hằng mong bấy lâu nay.

Mẹ đột nhiên bỏ cha con cô mà đi từ khi chị em cô còn rất nhỏ, từ đó trở đi cha cũng lạnh nhạt không quan tâm gì đến hai chị em. Thường ngày không đánh đập thì cũng mắng chửi, tình cảm như thế này chưa bao giờ có.

"Cám ơn cái gì. Con gái của cha quả nhiên rất xinh đẹp, con thế này chắc chắn sẽ khiến giám khảo lóa mắt lên cho mà xem. Ha, hay là cha đi cùng với con nhé."

"Không cần đâu cha, con có thể đi một mình được mà. Có cha ở đó, sẽ càng làm con khấn trương hơn."

"Vậy cũng được." Cảnh Kiến Quốc cũng không miễn cưỡng.

Thiên Tinh uống xong hết nước mật ong đi ra, Cảnh Kiến Quốc đưa cô tới cửa.

Còn chưa bước chân ra khỏi cửa, thì nghe được tiếng gầm rú liên hồi vang lên trong con hẻm nhỏ.

Âm thanh đó càng lúc càng lớn, chạy thẳng tới chỗ bọn họ.

"Thằng khốn con nhà ai mà lái xược vậy, tưởng lái mô tô xịn là ngon lành lắm sao? Cảnh Kiến Quốc cầu nhàu mắng nhiếc.

Thiên Tinh nhìn kỹ lại mới thấy một chiếc mô tô cực kì lóa mắt phóng đến trước cửa nhà mình.

Đối phương cũng không có đội nón bảo hiểm, tóc tai lòa xòa bay trong gió, dưới ánh nắng sáng sớm lấp lánh ánh sáng vàng kim lộng lẫy.

"Trầm Âm?" Thiên Tinh kinh ngạc nhìn anh, bước nhanh lên trước hai bước.

Cảnh Kiến Quốc vừa nghe con gái gọi tên của đối phương, liền đi ra theo, "Con quen à? Cậu ầm nhà nào vậy? Có phải tới tìm con không? Cậu ta thích con à?"

"Cha, cha đừng đoán lung tung, anh ấy là bạn con." Thiên Tinh sợ cha nói lung tung liền vội vàng giải thích.

Lúc này Mộ Trầm Âm đã cho xe dừng lại.

Nở nụ cười tươi rói vẫy tay với Thiên Tinh, "Hi!"

Cõi lòng phiền muộn như mây mù tích tụ của Thiên Tinh trong nháy mắt bị xóa tan bởi nụ cười đó của anh.

Mỉm cười lại nhìn anh hỏi, "Sao anh lại đến đây? Anh cũng có bạn bè ở khu này sao?"

"Anh đến tìm em." Anh vừa nói vừa bước xuống xe.

Ăn mặc đơn giản với chiếc áo T-shirt cùng quần jean tua tua, phong cách thoải mái không mang chút gò bó nào.

"Trong tất cả bạn bè của anh chỉ có mỗi em ở đây thôi."

"Anh tìm em?" Thiên Tinh cảm thấy thật lạ.

Nhưng anh căn bản không có thời gian để trả lời cô, chỉ nhìn Cảnh Kiến Quốc ở phía sau đang cười tít mắt, chủ động chào hỏi: "Đây nhất định là chú Cảnh rồi? Chào chú! Cháu là Mộ Trầm Âm bạn của Thiên Tinh. Chú gọi cháu là Trầm Âm cũng được." Anh khách sáo bắt tay với ông.

Cảnh Kiến Quốc vừa nghe là người nhà họ Mộ, vội vàng vươn tay ra niềm nở bắt tay với anh, hỏi thẳng vào vấn đề mấu chốt, "Trầm Âm? Có phải là cậu hai nhà họ Mộ nổi tiếng cả cái thành phố này? Ông nội là Tổng Tư Lệnh trong quân khu, bà nội là một trong những anh hùng kháng chiến. Còn ông Mộ hiện đang làm mưa làm gió trong giới kinh doanh, bà Mộ là quan chức ngoại giao không ai mà không biết, có phải không?"

Lần đầu tiên gặp mặt đã liệt kê rõ ràng rành rạch gia thế bối cảnh nhà người ta thuộc như lòng bàn tay, điều này khiến Thiên Tinh có chút xấu hổ.

Cô len lén kéo kéo vạt áo cha, "Cha..."

Nhưng Mộ Trầm Âm hoàn toàn không để bụng chuyện đó.

Sáng khoái cười lên, nghịch ngợm nháy mắt, "Chú Cảnh, chú nói đều hoàn toàn toàn chính xác, một điểm cũng không sai! Có điều, cháu chính là người vô dụng nhất nhà họ Mộ."

"Hà...! Thì ra quả nhiên là cậu chủ nhà họ Mộ. Ày, chỉ cần là người nhà họ Mộ thì sao lại vô dụng được chứ? Anh có phải là bạn tốt của Thiên Tinh con gái nhà tôi không? Có phải anh thích nó không? Tôi nói với anh chuyện này, con bé nhà tôi là một cô gái tốt, xưa nay chưa bao giờ đi chơi bậy bạ với ai ở bên ngoài, nếu có ai tìm nó thì..."

Dáng vẻ nhiệt tình như rao hàng của Cảnh Kiến Quốc khiến mặt Thiên Tinh đỏ rần, "Cha, cha đi vào trước đi, con không có thời gian, sắp bị muộn rồi."

Cảnh Kiến Quốc liếc nhìn cậu hai Mộ, rồi lại nhìn sang Thiên Tinh, cần nấn thêm mấy câu mới xoay người bỏ đi.

Đi mới một bước đã quay đầu lại hai lần, niềm nở cười với Mộ Trầm Âm, Mộ Trầm Âm cũng lễ phép cúi đầu chào.

Thiên Tinh liếc anh một cái, "Xin lỗi nha, cha em vốn là như vậy, không có cần được miệng ông."

"Hi...! Anh cảm thấy chú ấy thật thú vị." Mộ Trầm Âm không nghĩ như cô, đá mắt với Thiên Tinh, "Mắt chú ấy cũng thật lợi hại."

"Hà? Gì cơ?"

"Không có gì." Mộ Trầm Âm lắc đầu, đổi đề tài, "Em vừa nói đang vội, tính đi đâu à?"

"Em đang định đến công ty quản lý phòng vấn."

"Công ty quản lý? Em muốn gia nhập làng giải trí?" Ánh mắt kinh ngạc của Mộ Trầm Âm quét qua cô.

Cô mím mím môi gật đầu, "Muốn đi thử xem thế nào."

"Sao đột nhiên em có ý nghĩ này?" Mộ Trầm Âm nhìn cô, phỏng đoán, "Chẳng lẽ vì muốn đá kích Bạch Thiên Thiên mà em lại muốn bước chân vào con đường đầy hỗn tạp đó?" Nào giờ anh vốn không để tâm đến mấy tin tức về ngành giải trí, nhưng từ ngày nghe anh trai kể về chuyện của cô, nên đã phá lệ lùng xục lại những tin tức về khoảng thời gian đó để xem. Nhờ vậy mới biết, thì ra đứa bé của cô đã gặp chuyện khi đang trình diễn.

"Anh nói bậy bạ gì vậy!" Thiên Tinh làm mặt giận nói. Trầm mặc một hồi, sau đó mới nói thẳng, "Chị em nhập viện rồi, em muốn kiếm chút tiền để lo cho chị ấy. Người đại diện của cô Bạch có đến tìm em, nói em có thể đến công ty anh ta diễn thử xem thế nào."

Thì ra là vậy....Mộ Trầm Âm rất muốn nói, hãy để anh giúp em. Nhưng cuối cùng không mở lời. Bởi vì anh biết, chắc chắn cô sẽ không đón nhận sự giúp đỡ của anh.

"Vậy em cứ đi thử đi, biết đâu được sau này em sẽ trở thành siêu sao thật đấy. Lên xe đi, anh đưa em đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Cối lòng ấm áp

Mộ Trầm Âm vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, ý bảo Thiên Tinh ngồi lên.

Thiên Tinh không khách sáo, nghiêng người bước lên ngồi ở phía sau anh.

"Em vẫn còn giữ bộ đồ lần trước mượn ở nhà anh, hay là anh đợi một lát em đi lấy gửi lại cho anh?" Thiên Tinh sực nhớ chiếc áo đầm sùron sạm mượn lúc dự sinh nhật ở nhà anh, định nhảy xuống xe đi lấy gửi lại cho anh.

Anh vội vàng kéo cô lại.

"Được rồi, không cần đâu, bộ đồ đó tặng cho em mà. Dù sao mẹ anh cũng không mặc được. À đúng rồi, bộ đồ hôm đó của em cũng ở chỗ anh, anh có mang theo nó gửi lại cho em này." Mộ Trầm Âm vỗ vỗ chiếc túi mình treo ở đằng trước.

"Cám ơn." Thiên Tinh khẽ mỉm cười. Ngồi lại lên xe, hai tay túm lấy áo anh từ phía sau.

Anh khởi động xe chạy với tốc độ vừa phải. Nương theo tiếng gió để cảm nhận hơi thở của cô, nụ cười trên mặt anh càng thêm rạng ngời.

"Sao anh biết em ở đây?" Thiên Tinh ngạc nhiên hỏi Mộ Trầm Âm.

"Anh muốn biết tất nhiên sẽ có cách để biết."

Thiên Tinh ngẫm nghĩ thấy anh nói cũng có lý.

Thế lực gia đình anh mạnh như vậy, muốn tra một địa chỉ đối với anh mà nói là dễ như trở bàn tay.

"Anh đến tìm em có việc gì không? Có mấy lần em lên QQ tìm anh, nhưng không thấy anh trả lời...Em nghĩ anh đã không còn quan tâm đến người bạn này nữa rồi." Thiên Tinh nói xong len lén nhướn đầu lên phía trước để theo dõi sắc mặt của anh.

Lần trước sau khi rời khỏi bữa tiệc sinh nhật của anh, cô đã liên tiếp đi tìm anh mấy lần, nhưng anh đều chưa từng đáp lại.

Thiên Tinh luôn cảm thấy lo lắng, đoán rằng có lẽ anh đã giận mình. Bởi vì ngày hôm đó, cô cứ vậy rời đi mà không để lại lời nhắn nào.

"Làm gì có? Mấy hôm nay anh bận quá, chưa kịp lên QQ." Anh giải thích.

Nhưng sự thật thì...Lần nào cô gửi tin QQ, anh đều ngồi ở trước máy tính. Anh thực sự rất muốn nhắn lại. Hơn nữa còn muốn nhắn ngay lập tức!

Nhưng mỗi lần gõ xong một tràng chữ thì ngay sau đó anh lại xóa sạch.

Cô ấy là bạn gái của anh Sênh....Hơn nữa, họ còn có con, tương lai còn có thể kết hôn....

Chuyện này với anh mà nói, là một đá kích rất lớn, khiến anh không thể nào chống đỡ.

Sau khi biết được sự thật này, anh thật không biết mình nên dùng tâm tình gì để đối mặt với cô cho phù hợp.

Nên che giấu lòng mình, coi như chưa từng xảy ra chuyện này?

Hay bất chấp tình cảm anh em bấy lâu nay, dùng bản lĩnh để theo đuổi công bằng?

Cả hai anh đều không làm được, buộc phải dẫn lòng từ từ ổn định lại tâm trạng.

Có điều....Anh thật không ngờ, mọi chuyện đột nhiên thay đổi, tất cả đều trở nên sáng tỏ.

Anh cảm thấy, đây là món quà mà ông trời đã ban cho anh...

Rất nhanh, xe đã đến được công ty quản lý.

"Cần anh đi vào với em không?" Mộ Trầm Âm cho xe dừng trước cửa.

"Không cần, em tự vào cũng được."

"Ừ. Vậy được." Mộ Trầm Âm sợ cô bị áp lực, nên cũng không miễn cưỡng.

"Em nhớ đừng khấn trương nha, thả lỏng tâm trạng, nhất định sẽ không có vấn đề gì." Anh xoa xoa đầu cô.

"Lần đầu tiên em đứng trước ống kính, không biết tình huống trong đó sẽ ra sao nữa." Nói không khấn trương chắc chắn là giả. Chuyện này hoàn toàn khác hẳn với mấy buổi phỏng vấn thông thường.

"Một lát nếu em cảm thấy khấn trương, thì cứ tưởng tượng đồng máy quay phim và đám giám khảo kia như những nhân vật trên phim hoạt hình là được."

Mộ Trầm Âm nghĩ kế cho cô, "Hễ mỗi lần anh gặp phải chuyện gì không vừa ý, anh đều mượn tượng trước mặt mình chính là Tiểu Hoàn Tử, là Dôrêmon... Tâm trạng sẽ lập tức sẽ tốt hơn rất nhiều."

Thiên Tinh cảm thấy phương pháp này của anh rất kỳ lạ, "Vậy cũng được sao?"

"Đương nhiên là được rồi! Nào, hít sâu một cái, thả lỏng tâm trạng." Anh đứng bên cạnh làm mẫu cho cô.

Cô cười lên, "Xem ra anh còn khấn trương hơn cả em nữa đấy."

Thời gian không còn nhiều, Thiên Tinh không ở lại tán gẫu với anh nữa. Vội vã chào tạm biệt với anh, sau đó đi vào công ty.

Sau khi đến quầy tiếp tân hỏi địa điểm quay phim thử, mới xách theo túi vội vã đi đến nơi cần đến.

Lúc đến điểm quay phim thử, Thiên Tinh sững sờ tròn mắt. Không ngờ lại có nhiều cô gái mơ ước được trở thành minh tinh đến thế.

Trên hành lang dài, có rất nhiều cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang đứng, mỗi người đều mang một nét đẹp riêng.

Sự xuất hiện của cô, khiến tất cả mọi người đều chuyển mắt về phía cô.

Nhưng gần như rất nhanh mọi người đều dời tầm mắt đi.

Bởi vì....Cô không có trang điểm....nơi này có hơn trăm nữ sinh, Thiên Tinh là người duy nhất đến cả một món trang sức đơn giản cũng không có.

Cho nên tất cả mọi người cho rằng cô chỉ là nhân viên làm việc ở đây, đương nhiên cũng không bận tâm lắm.

Dù rằng....Cô có gương mặt rất ngây thơ, y hệt như một cô bé còn chưa đủ tuổi trưởng thành.

"Xin hỏi, cô là nhân viên ở đây hay tới diễn thử?" Có người ôm một xấp giấy tờ đi tới nói với Thiên Tinh.

Thiên Tinh khẽ mỉm cười, "Xin chào, là Lăng Phong, anh Lăng bảo tôi đến ạ."

Nghe Thiên Tinh nói như vậy, người nọ không khỏi nhún mày.

"Cô chính là Cảnh Thiên Tinh mà Lăng Phong tự mình tuyển chọn, cũng là người mà tập đoàn Thi thị chọn để trình diễn bộ sưu tập 'Thiên Sứ', và đồng thời lên sân khấu trình diễn với Thiên Thiên đó à?"

Thiên Tinh không ngờ đối phương lại biết rõ về mình như thế.

"Vâng, xin chào." Sau khi Thiên Tinh gật đầu đáp, chỉ cảm thấy vô số những ánh mắt chung quanh phóng 'vút vút' về phía mình.

Đôi mắt nào cũng đều giống như lưỡi dao sắc bén, mang theo sự ngưỡng mộ cũng có, mà ghen ghét cũng có.

"Thì ra cô chính là Cảnh Thiên Tình, điền vào bảng kê khai này trước, rồi cầm số xếp hàng. Đợi ở chỗ này, anh Lăng đã đặc biệt căn dặn trước đó rồi."

Đôi phương đưa bản kê khai cho cô, Thiên Tình vội vàng nhận lấy, cẩn thận điền vào.

Số thứ tự đến hơn 200 lận, có thể sẽ phải đợi mắt nửa ngày.

Thiên Tình lo lắng Mộ Trầm Âm còn chờ ở dưới lầu, liền nhắn tin cho anh, bảo anh cứ đi trước.

Mộ Trầm Âm không có trả lời cô.

Thiên Tình cho là anh đã đi rồi, vào lúc này có lẽ đang lái xe, điện thoại di động để trong túi nên có lẽ không đọc được.

....

Cô im lặng ngồi đợi đến số của mình. Lại nghe được tiếng giễu cợt nhạo từ chung quanh truyền đến.

"Tôi nói mà, sao có thể dễ trần trụi như vậy được, hóa ta là đi đường vòng."

"Đúng vậy. Còn cái gì mà người do Thi thị bổ nhiệm, thật ra chẳng phải là vợ chưa cưới của Thi tổng sao?"

"Vợ chưa cưới cái gì chứ? Không phải bây giờ đã bị tổng cổ đi rồi sao? Nếu không, sao lại chạy tới đây quay phim thử giống như chúng ta chứ!"

"Xi, tuy người ta đã bị đuổi đi, nhưng mối quan hệ cũng không có ít đâu nha, nếu không phải vậy, dù cho chỉ là quay phim thử, chúng ta cũng chưa chắc sánh nổi đâu à."

Lời nói châm chọc công khai không kiêng dè. Lọt vào tai Thiên Tình không sót một chữ.

Cô vẫn im lặng, cô không muốn tranh cãi với họ về những chuyện này.

Chỉ cần tránh đi chỗ khác, coi như không nghe không thấy gì là được. Vừa định bước đi thì đột nhiên một bóng người cũng đi đến từ phía đối diện.

"Thiên Tình!" Anh từ xa vẫy tay, gọi cô.

Tầm mắt của mọi người lúc này lại ồ ạt chuyển sang chỗ anh.

"Oa, đẹp trai quá!"

"Cực kỳ đẹp trai luôn!"

"Chẳng lẽ cũng là đến quay phim thử sao? Hôm nay đâu có nghe nói sẽ tuyển diễn viên đâu?"

"Tại sao lại quen người phụ nữ này? Bao nhiêu đàn ông tốt đều chị cô ta chiếm hết." Lòng ghen tỵ của đàn bà quả thật rất khủng bố.

Đầu Thiên Tình tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Coi như không nghe thấy, chạy tới hỏi Mộ Trầm Âm, "Anh lên đây làm gì? Em còn tưởng anh đã đi rồi chứ, cho nên mới không trả lời tin nhắn của em."

"Số của em tới hơn 200, một mình ngồi đợi chán chết, đương nhiên anh phải lên trò chuyện giúp em giải khuây rồi." Mộ Trầm Âm cười xán lạn như hoa đào, lấy ra một bình nước đưa cho cô, "Uống chút nước trước ít, thấm giọng đề phòng nhớ lát nữa nếu có yêu cầu lên hát."

Nhìn chai nước, cảm nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ ở bên cạnh, Thiên Tình cảm thấy như có dòng nước ấm đang len lỏi vào tận đáy lòng.

Những người đó khiến cô nản lòng thoái chí...

Mà anh, lại khiến cho trái tim đã lạnh tựa băng của cô từng chút từng chút ấm lại.

"Cám ơn." Thiên Tình thật lòng cảm ơn, mắt bởi vì cảm động mà ánh lên từng tia sáng lấp lánh.

Mộ Trầm Âm nhận ra sự cảm động của cô, cũng cười lên.

"Ngốc quá, tiện tay mà thôi."

Thiên Tình cũng cười cười theo, ngạc nhiên hỏi anh: "Anh vào bằng cách nào? Chẳng phải không phải quay thử thì không được phép vào đây sao?"

“Anh là Tôn Ngộ Không mà, thăng thiên nhập thổ là chuyện thường ngày.”

"Gạt người!" Cô dâu phải con nít, anh nghĩ sao lại đi bịa ra loại chuyện thần thoại cổ xưa này.

Anh bật cười.

"CEO ở đây là chỗ thân quen với ba anh. Cho nên chỉ cần thông báo một tiếng là có thể vào được." anh nói thật.

"Hoá ra là vậy." Thiên Tình gật gù hiểu.

Bên cạnh lập tức lại có người rù rì.

"Xem ra, lần này chắc chắn cô ta sẽ được chọn rồi."

"Thân phận người này còn lợi hại hơn cả người kia, cũng không biết cô ta làm cách nào mà câu được hay thiệt. Giống chúng ta thế này, cũng chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân mà thôi."

"Không biết cô ta từng ngủ với bao nhiêu người nữa."

Thiên Tình hơi ngượng ngùng nhìn Mộ Trầm Âm, Mộ Trầm Âm miễn cưỡng liếc nhìn những người phụ nữ kia, cố ý giương cao giọng nói: "Thiên Tình, nhìn một vòng phía sau mà xem, yên tâm đi. Em nhất định sẽ được chọn!"

Thiên Tình trở mặt.

Anh cố tình liếc xéo đám phụ nữ lăm mồm kia, cười nói, "Em nhìn mấy cô gái ở đằng kia kìa, cho dù đã trang điểm như hát tuồng nhưng vẫn không bằng 1% của em. Nếu là em mà cũng không được chọn, vậy thì chẳng còn ai xứng đáng được cả." Anh cố ý nói cho những người nhiều chuyện kia nghe.

Những người đó nghe xong những lời này của anh, giận đến mặt xanh lét xanh lét. Rất muốn đập lại, nhưng lại không dám nổi giận ra mặt.

Bởi vì mới vừa rồi anh nói anh là chỗ quen biết với CEO. Nhờ chọc giận đến anh ta, anh ta ở trước mặt CEO mách vài câu là coi như các cô đi đời.

Thiên Tình nhò giọng cười anh, "Anh nói cũng khoa trương thật đấy!"

"Bị bọn họ bôi móc như vậy mà em không thấy giận à?"

Vậy mà cô còn cười cho được, trong khi anh tức đến mức muốn bắt chập cái gì mà phong độ bước qua thảo luận với bọn họ một phen.

Nhưng là người được dạy dỗ tốt và có giáo dục, anh đành phải nhịn xuống.

"Dù sao họ cũng là người lạ, cần gì phải nổi giận với họ chứ?" Cô lắc đầu.

Khoảng thời gian còn ở bên cạnh Thi Nam Sinh, những lời này cô đã nghe không phải là lần đầu, chẳng phải cảm giác đã bị tê liệt rồi sao?

"Nếu như sau này mọi người có cơ hội trở thành đồng nghiệp, em sẽ dùng hành động chứng minh cho họ thấy." Cô cười với anh, trong ánh mắt sáng ngời có sự kiên định cùng chắc chắn.

Mộ Trầm Âm thoáng dao động, sau đó sực tỉnh, cười dựng thẳng ngón tay cái với cô nói, "Giỏi lắm! Chắc chắn sẽ như vậy!"

.....

Anh cùng cô đợi hết một buổi sáng, rồi đến buổi chiều.

Thiên Tình cho rằng dạng cậu ấm như anh, chờ đợi thời gian lâu như vậy nhất định sẽ thấy mất kiên nhẫn.

Nhưng ngoài dự đoán của cô, anh nhẫn nại đến không ngờ. Trong thời gian chờ đợi, thậm chí chưa từng tỏ ra một chút sốt ruột nào. Nói với cô đủ thứ chuyện, từ những công việc linh tinh của cô, cho tới những sở thích của anh, hai người thảo luận với nhau đủ mọi đề tài. Bầu không khí cũng nhẹ nhàng hơn.

Dần dần Thiên Tình cũng không còn cảm thấy lo lắng nữa, cô thích không khí nhẹ nhàng như thế này.

Buổi trưa, anh giúp cô chạy lên chạy xuống, khi thì mua thức uống, lúc thì mua những thứ linh tinh.

Thiên Tình rất chân thành biết ơn anh.

Có một người bạn như thế ở bên cạnh, có lẽ đó chính là điều đáng hãnh diện nhất cuộc đời này.

.....

"Số 203! Cảnh Thiên Tinh!"

Thời điểm nhân viên gọi đến tên cô, cô quay đầu lại.

"Người tiếp theo là em đó, chuẩn bị đi."

"Vâng, cảm ơn." Giọng thanh thanh Thiên Tinh đáp.

Quay đầu lại, có chút khẩn trương nói với anh: "Sắp đến lượt em vào rồi."

"Ừ. Đừng khẩn trương." Anh vỗ vỗ lên vai khích lệ cô, "Đi đi, anh tin tưởng em! Nếu thật sự không được chọn, anh sẽ cùng em đi tìm việc khác."

Thiên Tinh mỉm cười, "Vâng em đi vào nhé." Sau khi vẫy vẫy tay với anh xong mới bước vào phòng quay phim thử.

Được nhân viên hướng dẫn, cô đứng ở một góc chờ đợi.

Ánh sáng tụ lại thành một điểm. Có một cô gái đứng ở trong đó, trên màn ảnh là cận cảnh từ các góc độ khác nhau của cô ấy.

Ban giám khảo hỏi một số đề tài, đối phương lần lượt trả lời, tuy có chút khẩn trương, nhưng đối đáp cũng trôi chảy.

Thiên Tinh đang xem chăm chú, thì vào lúc này điện thoại di động để trong túi đột nhiên vang lên.

Cũng may, trước đó cô đã chuyển sang chế độ rung.

Lấy điện thoại di động ra, định tắt máy, nhưng khi nhìn thấy dãy số trên màn hình thì đứng đờ người ra.

Dãy số này, cô không thể quen thuộc hơn được....

Thi Nam Sinh....

Sau tự nhiên anh ấy lại gọi điện thoại cho mình?

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Thiên Tinh mím mím môi, do dự một lúc, cuối cùng quyết định bấm tắt điện thoại. Nhưng chưa được mười giây, điện thoại lại vang lên lần nữa.

Anh ấy có chuyện gì gấp sao? Nếu không, tại sao lại gọi cho mình nhiều lần như vậy?

Ngón tay dừng lại ở nút đỏ, sau đó dời đi... Cuối cùng... Trượt qua nút màu xanh, "A lô, chào anh." Lịch sự đến mức xa lạ. Giống như đối với một người xa lạ hoàn toàn không quen biết.

"Cô ở đâu?" Đầu bên kia là giọng điệu tức giận hạch hỏi của Thi Nam Sinh.

Thiên Tinh mím môi, "Anh gọi có chuyện gì không?"

"Cô đang ở công ty quản lý phòng vắn?"

Sao anh ấy biết?

Thiên Tinh không trả lời. Chỉ lặp lại câu hỏi lần nữa: "Anh gọi có chuyện gì không?"

"Cô muốn vào giới showbiz?" Cô không biết giới showbiz phức tạp thế nào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Anh chính là người em yêu sâu đậm nhất

"Cám ơn anh Thi đã quan tâm. Đây là chuyện của tôi, bản thân tôi sẽ tự lo liệu. Nếu như anh không còn chuyện gì khác...."

"Cô thiếu tiền phải không? Nếu thiếu tiền có thể tới tìm tôi...tôi sẽ cho cô số tiền mà cô muốn." Giọng của Thi Nam Sinh không giống đang nói đùa. Mà như đang cùng Thiên Tinh thương lượng một chuyện rất nghiêm túc.

Nhưng khi Thiên Tình nghe những lời này lại cảm thấy thật chói tai. Chóp mũi không nhịn được ê ẩm chua xót, cô hít sâu một cái mới nói: "Anh Thi, tôi không muốn lại bán thân thể cùng lòng tự trọng của tôi nữa."

"Đến bây giờ mà cô còn dùng những lời lẽ chính nghĩa để nói với tôi hai điều này, cô có cảm thấy buồn cười không?" Thi Nam Sinh hừ mũi, "Ngay từ lúc chúng ta vừa bắt đầu giao dịch, cô đã không có tư cách nói với tôi hai điều đó rồi!"

Đúng, anh nói không sai! Kể từ khi bọn họ bắt đầu giao dịch, thì tư cách cô đã bị hạ thấp vĩnh viễn rồi. Đúng như Tư Noãn nói, cô chọn tởm chọn lui, lại chọn một cách tồi tệ nhất để đến gần anh.

Đến cuối cùng, cũng chỉ làm cho anh xem thường mình mà thôi.

Cô cười nhạt một tiếng, cười rất bi thương, "Vâng, trước kia tôi đúng là không có tư cách, nhưng bây giờ, phía trước vẫn còn đường để tôi lựa chọn, không phải sao? Tôi sẽ chọn nhặt lên tôn nghiêm của tôi."

"Nhặt lên?" Thi Nam Sinh cười mỉa, "Cảnh Thiên Tình, cô cũng quá ngây thơ rồi. Cô cho rằng mình có thể nhặt lên được tôn nghiêm ở giới showbiz này sao? Tôn nghiêm của cô sẽ chỉ càng bị chà đạp triệt để bởi cái nơi đó mà thôi!"

Thiên Tình dĩ nhiên biết. Đừng nói riêng gì ngành này, có nơi nào làm việc mà không cần nhìn sắc mặt người chứ?

Có điều... "Ít nhất, tôn nghiêm của tôi không phải bị anh chà đạp."

Anh, không giống với bất kỳ ai khác.

Anh, đối với cô mà nói là một sự tồn tại đặc biệt.

Nhưng Thi Nam Sinh lại hiểu lầm ý của cô, "Thế nào? Cô khó chịu khi để cho tôi chà đạp, nhưng bây giờ lại vui lòng mặc cho người khác chà đạp?" Anh tức giận vô cùng, thật sự rất muốn bóp chết ý nghĩ đó của cô.

"Anh đừng xuyên tạc ý của tôi."

"Vậy cô có ý gì? Cảnh Thiên Tình, bây giờ cô lập tức rời khỏi công ty quản lý đó cho tôi! Bằng không, tương lai sau này cô không muốn bán mình cũng không thể không bán được!"

Thiên Tình cắn cắn môi. Một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

Có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của Thi Nam Sinh ở đầu bên kia.

Dễ nhận thấy anh đang rất tức giận.

Nhưng mà cô đi diễn thử, tại sao anh phải tức giận chứ? Giữa họ, chẳng phải đã nói rõ không còn bất kỳ quan hệ gì rồi sao?

"Cảnh Thiên Tình, đến lượt cô!"

Tiếng gọi khiến Thiên Tình phục hồi lại tinh thần, "Anh Thi, tôi cúp máy đây. Gặp lại sau!" Cô vội vàng nói với Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh cũng nghe được tiếng gọi ở đầu bên kia, "Cảnh Thiên Tình, cô dám cúp máy thử xem!"

Thiên Tình hơi lưỡng lự, cuối cùng ngón tay nhấn xuống nút màu đỏ cúp máy. Tiếng của anh cũng hoàn toàn biến mất ở bên tai. Sau đó cô tắt nguồn luôn.

"Tranh thủ thời gian đi, đừng lè mè nữa!" Nhân viên làm việc thúc giục.

"Vâng, có ạ!" Thiên Tình cắt điện thoại di động, nở nụ cười ngọt ngào đi đến chính giữa ánh đèn chiếu.

....

Đầu kia, "Tút, tut, tut..." Tiếng điện thoại bị cắt ngang khiến Thi Nam Sinh tức điên người, suýt chút nữa đã ném luôn chiếc điện thoại di động lên tường.

"Shit!" Rủa thầm một câu, lần nữa cầm điện thoại di động bấm số gọi đi. Nhưng khi gọi càng khiến cho anh tức giận hơn.

Cô gái ngu xuẩn không biết phải trái này, chẳng những cúp điện thoại ngang, còn dám tắt luôn nguồn!

Cô giỏi lắm!

Mình đúng là ăn no rồi việc mới đi quản chuyện không đâu của cô ta!

Nếu cô ta đã thích giới showbiz, thích bị lợi dụng cơ thể, thích môi trường thối nát đó, vậy thì cứ vào đi!

Anh cần gì phải quan tâm? Cần gì phải chen vào cho mệt?

Anh nên ngoảnh mặt làm ngơ mới phải!

Thi Nam Sinh nêu đủ lý do tự nhủ với mình như thế, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi mà vọt lấy chìa khóa xe, kéo cửa phòng làm việc xông ra ngoài.

"Tổng giám đốc, lát nữa có buổi hội nghị!" Trần Lâm thấy anh vội vã chạy đi, lập tức nhắc nhở.

"Lùi lại nửa tiếng, tôi sẽ quay lại ngay."

Trần Lâm nhìn anh nhanh chóng biến mất trong thang máy mà chỉ biết lắc đầu.

Đi vội vã như vậy, lại vì chuyện gì đây?

.... ***

"Cô đang là sinh viên đại học, học chuyên ngành luật?"

"Vâng."

"Ừm, không biết gì về vũ đạo cơ bản sao?"

"Lúc nhỏ có học qua Ballet một thời gian, nhưng sau đó vì điều kiện gia đình không cho phép nên phải bỏ dở." Thiên Tinh khá bình tĩnh trả lời từng câu hỏi của đối phương.

"Cũng không được đào tạo chính quy, sao lại muốn đi làm nghệ sĩ?"

Thiên Tinh mím mím môi, không trả lời dư thừa, chỉ thẳng thắn nói: "Có thể đáp án sẽ khiến các vị cảm thấy rất thất vọng, nhưng mà, tôi thật sự rất cần tiền."

Mọi người ngồi ở dưới sân khấu đưa mắt nhìn nhau, sau đó vì sự thành thực của cô mà nở nụ cười.

"Vậy cô có thể nói cho chúng tôi biết về mơ ước của cô không?"

Đáy mắt Thiên Tinh lóe sáng, nhìn xuống bên dưới đáp, "Mơ ước là từ ngữ rất hoa mỹ, nhưng thật ra, đối với người nghèo mà nói thì nó thật sự rất xa xỉ. Từ nhỏ đến lớn, ước mơ của tôi chính là cố gắng làm tốt công việc của mình, kiếm thật nhiều tiền, để cho chị gái có cuộc sống luôn vui vẻ khỏe mạnh, để cha không còn lo lắng vất vả nữa."

Cô dừng một chút, mắt ngân ngấn ánh nước, lấp lánh sáng chói như kim cương rung động lòng người, "Tôi hy vọng có một ngày, mẹ sẽ quay về. Tôi hy vọng đến ngày đó, tôi đã có khả năng mang đến cho bà một mái gia đình ấm áp...."

Lời lẽ rất mộc mạc, không trau chuốt kiểu cách, càng không có sự khéo léo đưa đẩy, thế nhưng đã làm cảm động lòng người. Khiến cho tất cả mọi người có mặt đều không khỏi ngước mắt nhìn.

"Cô là một cô gái rất hiếu thảo." Giám khảo khen cô, "Xem qua tư liệu mới biết cô từng tham gia buổi biểu diễn gần đây của Thi thị, là thật sao?"

"Vâng. Cơ hội ấy đến cũng rất tình cờ, nhà thiết kế bất ngờ lại chỉ định tôi."

"Hả? Nói như vậy, trước khi lên sân khấu, cô chưa từng trải qua khóa đào tạo nào sao?"

"Không ạ." Thiên Tinh nhẹ nhàng lắc đầu.

"Xem ra, khả năng thích nghi của cô đúng là rất tốt. Nào, nghiêng người qua một chút, để cho chúng tôi xem cận cảnh qua ống kính của cô."

Thiên Tinh làm theo, xoay một vòng qua bên phải.

Hình ảnh của cô nổi bật rõ trên màn hình led, dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy rõ đôi con ngươi lấp lánh, sáng ngời, trong suốt, sạch sẽ bóng loáng như thủy tinh của cô.

"Tô chất của cô ấy đúng là rất tốt."

"Nguyên nhân chính là ở gương mặt, có vẻ gì đó rất thuần khiết. Có điều không biết sau khi trang điểm lên trông sẽ như thế nào?"

"Trước đó tôi có xem qua buổi biểu diễn của Thi thị, cô ấy là người đẹp nhất ngày hôm đó, nếu được đào tạo bài bản, hoàn toàn có khả năng vượt qua cả Thiên Thiên."

"Trương tổng, lời này của ông, chẳng lẽ có ý muốn nâng đỡ cô ấy trở thành ngôi sao trẻ đương thời kế tiếp?"

"Chưa thể xác định nhanh vậy được. Nhưng để dẫn dắt một ngọc nữ có thể trở nên nổi tiếng, thì hiện công ty chúng ta không thiếu người?"

"Ừ."

Giám khảo nhỏ giọng thảo luận, Thiên Tình đứng dưới ánh đèn sân khấu với tâm trạng thấp thòm chờ đợi.

Hàng mi dài cong run run nhẹ, tiết lộ giờ phút này cô đang rất khẩn trương.

Thoáng liếc mắt, nhìn thấy dáng vẻ của Mộ Trầm Âm đang lo lắng cho mình ở phía sau cánh cửa thủy tinh.

Thiên Tình khẽ giương môi mỉm cười với anh.

Nhìn thấy nụ cười của cô, anh nhẹ nhõm thở ra, vẫy vẫy tay với cô.

Aizz....Xem ra, người bên ngoài còn khẩn trương hơn cả cô.

"Cô Cảnh, biểu diễn cho chúng tôi xem một tiết mục đi. Có chuẩn bị trước không?"

"Vâng tôi sẽ hát một bài." Thiên Tình cười nhẹ.

Giám khảo khích lệ nhìn cô, "Vâng bắt đầu ngay đi."

Thiên Tình bình tĩnh nhìn xung quanh một vòng, lặng lẽ nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên bóng dáng quen thuộc từng khiến cô nhớ thương.

Nhớ đến, anh từng hôn cô nồng nàn như những đôi tình nhân yêu nhau....

Từng ra mặt giúp cô....

Từng lo lắng khi cô bị thương, và mua thuốc cho cô....

Nhưng hôm nay, bọn họ đã đi tới bước đường cùng.

Đáy mắt Thiên Tình dần dần hiện lên một tia ưu thương, đôi môi mấp máy, nhẹ nhàng cất lên tiếng ca:

‘Hành tây nơi đáy đĩa cũng giống như em

Vĩnh viễn chỉ là gia vị

Lặng lặng mà ngắm nhìn anh

Âm thầm che giấu dấu chính bản thân mình

Nếu như anh nguyện ý từng lớp, từng lớp

Bóc trái tim của em ra

Anh sẽ phát hiện

Anh sẽ kinh ngạc

Anh chính là bí mật được giấu nơi sâu kín nhất trong em

Nếu như anh nguyện ý từng lớp, từng lớp

Bóc trái tim của em ra

Mũi anh sẽ cay

Anh sẽ rơi lệ

Chỉ cần anh có thể

Nghe thấy em

Nhìn thấy tâm ý của em

Nghe anh nói không khí giữa anh và người đó thật ái muội

Em cùng sự tuyệt vọng của mình

Giã bộ rất khôi hài

Em giống như một củ hành tây

Vĩnh viễn là vai phụ bị đùa giỡn' (*)

(*) Bài hát 'Hành Tây'- May Day - các bạn có thể nghe bài hát tại đây:

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Không còn yêu anh nữa

Mộ Trầm Âm thấy được sự cô đơn nơi đáy mắt Thiên Tinh.

Anh rất muốn che chở cho cô, nhưng dường như rất khó. Anh vươn tay qua, thân mật ôm bả vai gầy gò của Thiên Tinh. Cười với Bạch Thiên Thiên, "Cũng không có nói chuyện gì, chỉ thuận miệng chào hỏi mà thôi. Hai người đã có hẹn vậy em và Thiên Tinh không quấy rầy nữa. Bọn em đi trước. Tạm biệt!"

Anh ôm vai Thiên Tinh, không quên quay đầu lại cười rục rờ, vẫy vẫy tay chào hai người.

....

Thiên Tinh chỉ ngơ ngác mặc anh lôi kéo rời đi.

Đã ra khỏi công ty mà cô vẫn còn như người mất hồn, chưa lấy lại được tinh thần.

"Này!" Mộ Trầm Âm hơi khom người, quơ quơ tay ở trước mặt cô, "Hồi hồn đi!"

Lúc này Thiên Tinh mới sực tỉnh, theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía đại sảnh công ty.

Ánh nắng chiều chiếu vào bên trong qua tấm rèm thủy tinh. Chiều sáng đúng vào chỗ của hai người, họ đứng ở nơi đó nói chuyện, bóng dáng chồng lên nhau, thân mật không hề có khoảng cách.

"Anh ấy dường như hiểu lắm quan hệ của chúng ta, nếu em muốn quay lại giải thích rõ ràng, anh sẽ đi với em." Mộ Trầm Âm chân thành nhìn cô.

Thiên Tinh lắc đầu, cười khổ, "Bây giờ mà em đi giải thích, anh ấy không xem em bị bệnh thần kinh mới là lạ." Thiên Tinh ngưng ngưng cười, "Hơn nữa, anh xem, bây giờ bọn họ đang ở cùng nhau....Trông họ rất xứng đôi ha! Sao em có thể vô duyên như vậy được chứ?" Nói xong lời cuối cùng, hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt cũng tràn khỏi mi.

Mộ Trầm Âm thấy lòng quặn đau. Muốn an ủi cô, nhưng môi mấp máy mãi mà chẳng thốt nên lời.

Anh cầm chìa khóa mở máy xe, lái tới dừng ở trước mặt cô, "Lên đi, anh đưa em đi hóng gió."

Cô khóc nhìn anh, "Không ăn cơm nữa sao?" Ở trước mặt anh, cô không cần e ngại rơi nước mắt. Không cần lo lắng, cũng không cần che giấu cái gì.

"Làm gì còn hứng thú để ăn cơm? Lên đi." Anh vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau xe.

Cô hít hít mũi, nhấc chân ngồi lên xe, "Tôi về em sẽ làm cho anh ăn nhé."

"Thật sao?" Anh cười thật tươi hời, giống như nhận được phúc lợi gì rất tốt.

"Thật!" Thiên Tinh ngồi phía sau anh, tay nắm chặt áo của anh.

Cuối cùng vẫn nghiêng mắt liếc nhìn bóng dáng cao lớn trong đại sảnh. Cô ngơ ngàng nhìn, trái tim cũng tê lương lạnh lẽo. Áp má vào tấm lưng ấm áp của Mộ Trầm Âm, một lúc sau mới lên tiếng: "Trầm Âm, hôm nay.... Rất cảm ơn anh."

"Đồ ngốc!" Anh quay đầu lại liếc nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều. Sau đó trở người cời áo khoác ra phủ lên người cô, "Mặc vào trước đi, kít nữa mặt trời lặn, nhiệt độ sẽ xuống thấp."

Hơi nóng ấm áp theo bả vai Thiên Tinh chậm rãi thấm vào trong lòng. Cô lần nữa hít mũi, không nói gì.

Tại sao....Người mang đến sự ấm áp cho cô luôn là Trầm Âm?

“Anh chạy đây, ôm chắc vào.” Muốn xoa dịu tâm tình của cô, Mộ Trầm Âm cố ý cất cao giọng gào lên.

Cùng lúc xe máy lao đi, anh ngẩng đầu lên, đón gió kêu tên của cô, "Thiên Tình!" Tiếng của anh rất lớn, theo gió thổi xào xạc rất êm tai.

"Hả?" Cô cố gắng cất cao giọng, nhưng vẫn mỏng manh vỡ tan trong gió.

"Khi còn bé, ba anh dạy cho anh....khi tâm trạng không tốt, thì hãy hét lớn ở trong gió, cứ buông thả mình như kẻ điên vậy đó, những buồn phiền trong lòng sẽ bị dọa sợ mà chạy mất hết! Nếu nó còn dám trở lại nữa, thì em cứ tiếp tục hét lên, bảo đảm nó sẽ sợ mà bỏ chạy mất dép. Sau vài lần, những buồn phiền đó sẽ không dám tới tìm em nữa!"

Thiên Tình nghiêng mặt tròn mắt lên nhìn anh.

Anh cười lên, hoàn toàn không bận tâm đến ánh mắt của những người đi đường xung quanh, hét to lên: "Học theo anh này! Hê, buồn phiền, mày cút đi! Cút thật xa đi! Tao ghét mày! Lần sau mày còn tới tìm tao nữa, tao sẽ đập chết mày!"

Thiên Tình cười lên. "Có hiệu quả thật sao?"

"Em hãy thử đi, không thử thì làm sao mà biết." Mộ Trầm Âm cười khích lệ cô.

Trong lòng Thiên Tình dần dần bị anh thuyết phục. Cô nghi ngờ nhìn anh.

Thử đem hai tay bắc loa ở trên môi, lại liếc anh một cái, thấy được ánh mắt khích lệ của anh, cô hít sâu một hơi, lấy dũng khí, cũng học theo anh đón gió hét lên:

"Buồn phiền ơi, tao không có thích mày, cầu xin mày, hãy tránh xa tao ra!" Mới đầu còn hơi sò sò, dè chừng ánh mắt của những người đi đường. Nhưng sau khi phát hiện làm vậy đúng thật là có thoải mái hơn nhiều, tiếng của cô cũng lớn hơn: "Cầu xin mày, đừng tìm tao nữa! Nếu dám tới tìm tao hả, tao sẽ bảo Trầm Âm đánh chết mày!"

"Ha ha ha...." Mộ Trầm Âm quả thật muốn cười bò ra.

Sau lưng, tiếng của Thiên Tình bỗng im lặng một lát.

Rồi sau đó....

Mộ Trầm Âm nghe được tiếng cô vang dội và kiên định hơn, vang lên bên tai.

"Thi Nam Sinh, anh cũng đi đi! Cầu xin anh, hãy biến mất khỏi trái tim tôi! Bắt đầu từ hôm nay, tôi muốn có một cuộc sống mới! Tôi không muốn yêu anh nữa! Cũng không cần anh nữa!"

Mộ Trầm Âm nắm chặt tay lái, không quay đầu lại. Nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được cơ thể cùng với giọng nói nhẹ nhàng run rẩy của cô gái sau lưng.

Anh tiếp lời cô hét lên, "Cánh Thiên Tình, em là người giỏi nhất! Cánh Thiên Tình, phải tự yêu lấy chính mình! Cánh Thiên Tình, rồi Thượng Đế sẽ ưu ái em đấy!"

Hai người cười nói trong gió.

Nước mắt và tiếng cười cũng cùng hòa tan trong gió....

....

Phía bên này.

Bóng dáng của hai người vừa biến mất, Thi Nam Sinh liền buông Bạch Thiên Thiên ra. Anh không thèm nhìn cô ta, xoay người muốn đi.

Bạch Thiên Thiên quay người chặn anh lại, "Không phải anh nên mời em ăn cơm sao? Nói gì đi nữa, thì vừa rồi anh đã lợi dụng em mà."

Mất thoáng tới đi, Thi Nam Sinh nhìn cô ta, "Hình như em hiểu lầm rồi. Là em chủ động đi ra cho tôi lợi dụng!"

"A Sinh, sao anh có thể nói như vậy?" Bạch Thiên Thiên uất ức nhìn anh.

Thi Nam Sinh như nghĩ đến gì đó, liếc nhìn cô rồi dừng chân, "Cánh Thiên Tình được tuyển rồi sao?"

Bạch Thiên Thiên sững sờ, không ngờ anh lại hỏi mình về chuyện của Thiên Tình. Sắc mặt trở nên u ám, "A Sinh, Thiên Tình đã đến với Trầm Âm rồi, anh cần gì phải quan tâm cô ta như thế chứ?"

Câu hỏi của Bạch Thiên Thiên khiến cho Thi Nam Sinh sững sốt.

Đúng vậy, nếu cô ấy đã ở bên Trầm Âm rồi, chuyện của cô ấy đâu cần mình quan tâm làm gì? Đáy lòng dâng lên phiền muộn, nhưng không biết phải trút đi đâu. Anh nặng nề liếc nhìn Bạch Thiên Thiên, không nói thêm gì nữa, xoay người kiên quyết rời đi.

Còn lại một mình Bạch Thiên Thiên ảo não nhìn tấm lưng anh, tức giận giậm chân. Cảnh Thiên Tinh là cái quái gì? Hôm nay đứa bé đã không còn, tại sao còn cướp đi trái tim của anh?

Lăng Phong từ trong thang máy bước ra, nhìn thấy Bạch Thiên Thiên, liền bước nhanh tới, "Thiên Thiên, nói với em một chuyện."

Bạch Thiên Thiên không có hứng thú hỏi, "Nhận được quảng cáo lớn nào nữa sao?"

"Quảng cáo của ES không phải đã nắm chắc trong tay rồi sao?" Lăng Phong ngược nhìn cô.

"Vậy thì chuyện gì?" Cô càng thêm không có hứng thú.

"Lúc này có xem băng diễn thử của Cảnh Thiên Tinh ngày hôm nay, quả nhiên giống như tôi đã nói, cô ấy đúng là sinh ra vì sân khấu. Cho nên, về sau tình địch của em cũng chính là đàn em của em rồi!"

Bạch Thiên Thiên cau mày, "Anh thật sự muốn thu cô ta về đội của mình sao?"

"Tôi không lý do gì bỏ qua một ngôi sao tương lai như thế này được."

"Nhưng anh cũng biết rõ quan hệ của chúng tôi không tốt mà."

"Ít nhất, ngoài mặt các cô vẫn quan hệ rất tốt."

"Lăng Phong, anh quyết định chuyện này cũng phải thương lượng trước với tôi chứ?" Bạch Thiên Thiên bắt mắt nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong cười, "Yên tâm đi, người mới dù sao cũng không vượt qua danh tiếng của cô được. Lại nói, cho dù cô ấy muốn ra mắt, cũng là chuyện của một năm sau. Được rồi, không phải là năm giờ rồi em còn có buổi chụp hình sao? Còn không đi mau, hay là muốn đến trễ?"

"Các người đúng là khó hiểu!" Bạch Thiên Thiên tròn mắt nhìn Lăng Phong. Cô thật sự không hiểu được, rốt cuộc Cảnh Thiên Tinh có chỗ nào tốt, đáng giá để cho Thi Nam Sinh quan tâm, còn làm cho một người đại diện từng đoạt giải huy chương vàng tiếng tăm lừng lẫy này cũng phải đánh giá cao như vậy!

....

Sau khi được Mộ Trầm Âm đưa đi hóng gió, tâm tình của Thiên Tinh cũng tốt hơn rất nhiều.

Lúc màn đêm buông xuống, hai người đã đói nên cùng về nhà.

Trong nhà tối đen như mực, có lẽ cha không có nhà.

"Anh ngồi chờ một lát, em đi nấu cơm. Chắc sẽ nhanh có thôi, vì lát nữa còn phải mang cơm đến bệnh viện cho chị nữa. Chắc chị ấy cũng đang đợi em." Thiên Tinh vừa vén tay áo lên đi vào nhà bếp, vừa nói chuyện với Mộ Trầm Âm.

"Vậy lát nữa, anh với em cùng đến bệnh viện thăm chị em."

"Anh không phải làm gì khác sao?" Thiên Tinh thành thạo vo gạo.

"Đi với em vào thăm chị em, đó cũng là chuyện cần phải làm rồi." Mộ Trầm Âm không ngồi nghỉ theo lời cô, mà vừa ngắm nhìn xung quanh vừa đi theo cô vào nhà bếp.

Nhà bếp vốn không lớn, Mộ Trầm Âm đi vào, lập tức khiến cho toàn bộ không gian bé đi hẳn.

Thiên Tinh cười nhẹ, "Nhà cửa đơn sơ chật hẹp, không tiếp đãi anh được chu đáo. Anh sẽ không để ý chứ?"

"Tại sao phải để ý? Ngược lại anh cảm thấy rất mới mẻ." Mộ Trầm Âm nghịch ngợm hết sờ món này tới chạm món kia. Dáng người cao lớn chỉ vừa giờ cánh tay lên đã có thể chạm tới nóc nhà.

Cô cười anh, "Có gì mà mới mẻ chứ?"

"Nhà em tuy nhỏ nhưng ít ra vẫn có hơi người ở, còn nhà anh..." Anh dừng lại một lúc, nhìn Thiên Tinh nhún vai nói, "Em cũng thấy đấy. Tuy nó lớn thật, nhưng chẳng giống nơi dành cho người ở, mà giống như khách sạn vậy. Anh ở đó, hôm nào anh trai không đưa phụ nữ về thì anh mới ngủ lại ở đó. Ba mẹ anh thì khỏi nói, một năm về ở một đêm cũng là chuyện vô cùng hiếm có." Anh nín thở, đáng vẻ rất buồn và cô đơn.

Thiên Tinh cười, "Xem ra mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng. Anh ra ngoài trước đi, đừng ở trong này nữa, nơi này thật sự không thích hợp với anh."

"Để anh làm phụ em."

"Thôi, em sợ anh giúp sẽ càng làm em rối chân rối tay hơn."

"Ha, em đang xem thường anh à!" Anh bắt mắt lên án.

Cô chấp tay trước ngực, cười cầu xin, "Xin anh đó, mau ra ngoài đi, đừng làm phiền em mà. Nhà bếp đã nhỏ, anh đứng ở đây làm em muốn xoay người cũng không có chỗ để xoay nữa nè."

Mộ Trầm Âm cười ha ha, "Biết rồi." Vỗ vỗ đầu cô, "Vậy anh đi ra ngoài, em phải nhanh lên nha, anh đói muốn xiu rồi."

Mộ Trầm Âm nghe lời đi ra ngoài, đứng ở ngoài phòng bếp, như người mất hồn nhìn bóng dáng đang bận rộn ở bên trong. Khóe môi nhếch lên cười nhẹ.

Một cô gái tốt như Thiên Tinh vậy, tại sao anh Sênh lại không biết quý trọng?

....***....

Ba ngày sau.

Lúc Thiên Tinh đang đón Văn Tinh xuất viện.

Với tình trạng sức khỏe của Văn Tinh hiện nay, chỉ cần đến bệnh viện làm kiểm tra đúng định kỳ, uống thuốc đúng giờ, không lao lực quá độ nữa, thì sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng.

"Thiên Tinh, chị đúng là vô dụng." Văn Tinh tự trách. Lần này lại tốn một khoản lớn tiền thuốc men, em ấy không có việc làm, trong nhà lại sắp túng thiếu rồi.

"Chị nói lung tung gì vậy." Thiên Tinh thu dọn đồ đạc xong ngẩng đầu lên, trong sáng cười, "Được rồi, chúng ta nên về nhà thôi."

Xong đâu vào đấy, đang tính rời khỏi bệnh viện thì điện thoại di động Thiên Tinh lại bất ngờ vang lên. Vừa thấy là số điện thoại lạ, trong lòng cô hồi hộp mong đợi.

"Chị, chờ một chút, em nghe điện thoại."

Thiên Tinh buông hành lý trong tay, nghiêng người sang một bên, lịch sự nói, "A lô, xin chào."

"Có phải là cô Cảnh, Cảnh Thiên Tinh không?"

"Vâng, tôi chính là Cảnh Thiên Tinh."

"Chúng tôi gọi tới từ công ty giải trí Wesley. Hai ngày trước cô có đến casting, sau khi xem xét chúng tôi thấy hình tượng của cô phù hợp với phương hướng bồi dưỡng của chúng tôi. Cho nên, chúng tôi quyết định, chính thức ký hợp đồng với cô để làm nghệ sĩ của công ty chúng tôi!"

Thiên Tinh cười thật tươi, "Cám ơn các anh đồng ý cho tôi một cơ hội, tôi sẽ cố gắng hết mình."

"Vậy thì tốt, buổi chiều cô có thời gian rảnh không? Đến công ty chúng tôi để ký hợp đồng. Có một số điều cần thiết muốn bàn bạc với cô. Còn nữa, cô có hồ sơ của trường học ở đó không? Công ty cần thêm những tài liệu cơ sở này."

Hồ sơ? Hồ sơ của mình, lần trước đi làm ở Thi thị, đã nộp vào đó. Sau ngày chia tay với Thi Nam Sênh, thậm chí cô cũng không có đến công ty lần nào.

Dù sao cũng bị đuổi....Nên không cần nói với họ, cô cũng quên luôn hồ sơ của mình vẫn còn ở công ty Thi thị.

"Có hồ sơ, anh yên tâm." Xem ra mình lại phải đến Thi thị một chuyến rồi.

"Ừ. Nếu vậy, còn chuyện này, hy vọng cô chuẩn bị tâm lý thật tốt." Đối phương nói.

"Hả?"

"Chúng tôi muốn cô đi Hàn Quốc đào tạo chuyên sâu ít nhất một năm, hy vọng cô chuẩn bị tâm lý trước cho tốt. Nhất là lính mới chưa có bất kỳ kinh nghiệm nào như cô."

Đi Hàn Quốc một năm? Vậy chị và cha phải làm sao?

Thiên Tinh liếc nhìn Văn Tinh, do dự một hồi mới nói: "Xế chiều tôi sẽ đến công ty cho anh câu trả lời chắc chắn, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Nụ hôn nóng bỏng

Thiên Tinh liếc nhìn Văn Tinh, do dự một hồi mới nói: “Xế chiều tôi sẽ đến công ty cho anh câu trả lời chắc chắn, được không?”

"Vậy được." Người bên kia dễ chịu đáp.

Thiên Tinh cúp điện thoại, trở lại bên cạnh Văn Tinh.

Văn Tinh nhìn về mặt phức tạp của em gái hỏi, "Sao vậy? Có chuyện gì vậy em?"

"Công ty gọi điện thoại thông báo chiều nay em đến ký hợp đồng." Thiên Tinh giải thích.

"Công ty? Công ty nào? Em đã tìm được công việc mới rồi sao?" Văn Tinh vui vẻ thay Thiên Tinh.

Thiên Tinh mấp máy môi, "Chị, chị có biết công ty giải trí Wesley không?"

"Dĩ nhiên biết, đây là công ty giải trí hàng đầu, không phải họ chính là công ty của Bạch Thiên Thiên sao? Những ngôi sao nữ đang nổi tiếng hiện nay có một số không phải xuất thân từ công ty họ sao?. Đợi đã nào...! Chính là công ty này gọi điện thoại cho em?" Văn Tinh thật kinh ngạc.

Thấy Thiên Tinh gật đầu, chị lại hỏi tiếp: "Nhưng em đến công ty họ để làm gì?" Ngành nghề của em gái hoàn toàn không không ăn nhập gì với công ty của bọn họ. Trừ phi là cố vấn pháp luật. Nhưng, có công ty lớn nào lại cần mời một thực tập sinh chưa tốt nghiệp về giúp? Chị thật không nghĩ ra.

"Mấy ngày trước, công ty họ có buổi casting, em đã đi tham gia. Kết quả được tuyển rồi." Thiên Tinh bình tĩnh nói ra tất cả với chị.

"Được tuyển rồi? Làm nghệ sĩ?" Văn Tinh nhủ mảy.

Thiên Tinh lần nữa gật đầu.

Văn Tinh không hề vui vẻ khi nghe được tin này, chỉ cúi đầu nhìn cô, "Thiên Tinh, em nói cho chị biết, tại sao đột nhiên muốn đi làm nghệ sĩ? Là bởi vì chị, có đúng hay không?"

"Chị, chị đừng nghĩ lung tung. Được trở thành ngôi sao điện ảnh, xinh đẹp đứng trên sân khấu, là chuyện mà cô gái nào cũng mơ ước mà, phải không?"

"Nhưng chị chưa từng nghe nói em muốn trở thành ngôi sao điện ảnh." Văn Tinh vẫn bán tính bán nghi.

Thiên Tinh cười, "Nếu không phải lần đó Thi thị cho em có cơ hội được lên sân khấu, em cũng không biết thì ra mình thích đứng trên sân khấu đến vậy."

Tuy không hẳn yêu thích như lời nó, nhưng nếu như có một không gian để cho cô phát triển, tại sao không đi thử một lần? Cô sẽ cố gắng để hoàn thành tốt nó.

"Nhưng Thiên Tinh à, em cũng biết ngành giải trí nó hỗn loạn thế nào mà, em còn ngây thơ như vậy, chị sợ em ở trong đó sẽ bị thua thiệt." Văn Tinh lo lắng cho em gái.

Những lời này, Tư Noãn đã từng nói, Thi Nam Sinh cũng nói, cả Trầm Âm cũng từng nói với cô, chị chính là người thứ tư.

Cô cảm thấy rất vui vì điều đó! Ít nhất, vẫn còn rất nhiều người bên cạnh sẵn lòng nhắc nhở và quan tâm cô.

"Chị, chị yên tâm, em biết làm thế nào để chăm sóc mình, chị không cần lo lắng cho em. Chị là...." Thiên Tinh ngập ngừng suy nghĩ, “Em có chuyện muốn cùng chị thương lượng."

"Em nói đi." Văn Tinh nhìn em gái.

"Nếu như em thật sự ký hợp đồng với công ty Wesley, có thể em sẽ sang Hàn Quốc học khóa đào tạo chuyên sâu. Thời gian là một năm. Nếu em đi rồi, chị và cha sẽ lo liệu làm sao ạ?"

"Đồ ngốc, em chỉ cần tự lo cho mình tốt là được. Tuy sức khỏe chị không tốt thật, nhưng sinh hoạt hàng ngày vẫn có thể tự mình đảm đương nổi. Về phần cha, có chị ở đây, em không cần phải bận tâm gì cả."

Văn Tinh liếc nhìn em gái rồi nói tiếp, "Nếu em thật sự rất coi trọng cơ hội lần này, thì hãy đi đi. Thiên Tinh, nếu như vì chị mà liên lụy em, chị sẽ càng không yên lòng."

Thiên Tình không gật đầu, cũng không lắc đầu.

.... ***

Sau khi đưa Văn Tình về đến nhà, Thiên Tình lại đi ra ngoài một lần nữa.

Ngồi xe điện ngầm để đến tập đoàn Thi thị.

Suốt dọc đường trong lòng cứ bồn chồn lo lắng không yên. Cũng giống như lần cuối cùng đến nhà họ Thi vậy.

Lần này, có tám mươi phân trăm là sẽ gặp Thi Nam Sinh.

Cô thầm cầu nguyện, tốt nhất xui khiến làm sao cho đúng lúc anh đã đi ra ngoài xã giao rồi. Nhưng Thượng Đế xưa nay vốn chưa bao giờ không nghe thấy lời cầu nguyện của cô.

....

Đến bên ngoài tòa nhà công ty, nhìn tòa nhà quen thuộc hiện ra trước mắt, bỗng nhớ lại những ngày từng cùng Thi Nam Sinh đi làm rồi cùng tan ca. Khi đó, cô luôn yêu cầu được xuống xe trước cách một lối đường.

Khoảng thời gian đó, mỗi sáng được ở bên cạnh anh, tâm trạng luôn cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu.

Hôm nay hồi tưởng lại những chuyện đã qua, trong lòng cũng chỉ còn nỗi buồn chua chát.

Không do dự nữa, cô cất bước đi thẳng vào tòa nhà công ty. Bởi vì đã từng làm việc ở đây, ra vào mỗi ngày nên lúc này không có ai ngăn cản cô.

Trực tiếp nhấn số tầng cao nhất, nhìn mỗi lần đèn Led nhấp nháy mà đáy lòng như sợi dây bị kéo căng, cảm giác bất an mãnh liệt bao phủ lòng của cô.

Tiếng "Đình..." giòn tan vang lên, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Nhìn tầm bình phong ngăn ở phía trước thang máy, cô hít sâu một hơi, mới chậm rãi bước ra khỏi thang máy.

Đẩy ra cánh cửa quen thuộc đi vào tầng hành chính, tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía cô đang đi tới.

"Thiên Tình?"

"Thật sự là Thiên Tình ư?"

"Sao cô lại tới đây? Còn tưởng cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa chứ?"

"Nè, cô chắc là đến tìm Thi tổng phải không? Không ngờ nha, thì ra cô mới là cô vợ chưa cưới bí mật của tổng giám đốc đấy!"

"Xem báo thấy đăng, Thi tổng và Bạch Thiên Thiên tái hợp rồi, chuyện này có thật sao?" Bao nhiêu câu hỏi của mấy cô nàng buôn chuyện như tát vào mặt. Thiên Tình cảm thấy da đầu ề ề.

"Xin lỗi, tôi muốn hỏi trợ lý Trần có ở đây không?" Không có thời gian để trả lời vấn đề của bọn họ, giờ phút này, cô chỉ muốn nhân lúc Thi Nam Sinh chưa phát hiện ra mình trước, phải nhanh chóng lấy được hồ sơ của mình. Lần trước, hồ sơ của cô là Trần Lâm đích thân nhận.

"Trợ lý Trần à, sáng sớm anh ta cùng Thi tổng đi ra ngoài rồi. Không biết khi nào về nữa!"

Đi ra ngoài? Thiên Tình vừa thở phào vừa tiếc nuối không thôi. Xem ra, mình phải đợi anh ta trở lại. Nhưng anh ta trở lại, chẳng phải Thi Nam Sinh cũng về chung sao? Vô thức nghiêng mắt liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đang đóng chặt.

"Vậy tôi đến phòng chờ ngồi đợi một lát cũng được. Mọi người hãy làm việc của mình đi ạ, không quấy rầy mọi người nữa." Thiên Tình đi như bỏ của chạy lấy người rồi khỏi đám người đang bu quanh mình.

Cô thật sự không muốn nghe bất kỳ điều gì về anh nữa....

Thế nhưng tầm mắt lại không nhịn được bắn khoăn nhìn về phía cánh cửa kia. Dù biết rất rõ là bên trong đó không có ai...

....

Hai tiếng sau....

Thi Nam Sinh bước ra từ thang máy, Trần Lâm cũng đi theo ở phía sau.

Thư ký thấy bọn họ trở lại, liền vội bước qua, "Tổng giám đốc, trợ lý Trần."

"Đem bản dự thảo của hạng mục mới tới phòng làm việc cho tôi." Thi Nam Sinh ra lệnh cho thư ký.

"Vâng, tổng giám đốc." Thư ký gật đầu. Sau đó liếc nhìn Trần Lâm, "Trợ lý Trần, Thiên Tinh đang ở phòng nghỉ chờ anh. Đã đợi hai tiếng rồi."

Thiên Tinh? Thi Nam Sinh theo phản xạ dừng bước, quay đầu lại.

Trần Lâm cũng ngẩng đầu lên chạm phải tầm mắt của anh, sau đó mới nhìn sang thư ký, "Cô nói là cô Cảnh, Cảnh Thiên Tinh?"

"Đúng vậy." Đối phương gật đầu.

Cô ấy đến tìm mình làm gì?

Không kịp đợi Trần Lâm suy nghĩ rõ ràng, Thi Nam Sinh đã hành động còn nhanh hơn cả trợ lý của mình. Anh sai bước đi nhanh đến phòng nghỉ ngơi, đáng vẻ vội vàng đó, khiến ai cũng trợn mắt lên nhìn.

....

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, anh giật mình đứng sững tại ngưỡng cửa.

Trong phòng nghỉ, cô vẫn còn ở đó, rất yên tĩnh, dù đã đợi suốt hai tiếng nhưng vẫn không mất kiên nhẫn muốn bỏ về. Là bởi vì. ...

Cô đã ngủ thiếp đi... Dáng vẻ ngủ rất say.

Dáng người bé nhỏ rút sát vào trong ghế sofa. Cô mặc chiếc váy dài xuống qua đầu gối, chỉ chừa ra đôi chân nhỏ xinh sạch sẽ trắng nõn.

Ánh mặt trời chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ, toàn bộ dáng vẻ khi ngủ của cô trông yên lành và bình thản đến lạ thường.

Thi Nam Sinh thấy tim đập mạnh và loạn nhịp, giây phút đó, anh cảm thấy bao nhiêu cảm xúc phức tạp nơi đáy lòng cũng trở nên yên ổn thanh thản.

Anh đóng cửa, lặng lẽ đi tới. Động tác cũng bất giác trở nên nhẹ nhàng cẩn thận.

Cô bé này, tại sao hôm nay lại xuất hiện ở công ty mình?

Hơn nữa, không phải tới tìm mình, mà là đến tìm Trần Lâm? Trong lòng, bỗng chốc rất không thoải mái.

Anh đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô. Tay khe khẽ nhấc đầu cô gối lên đùi mình.

Trông cô dường như rất mệt thì phải, mặc dù đang ngủ nhưng sắc mặt vẫn hằn lên nét mệt mỏi. Mấy ngày qua cô ngủ không ngon giấc hay sao?

Có phải... Có phải vào mỗi đêm cô ấy cũng nhớ tới mình hay không?

Về điểm này, anh không biết! Anh chỉ biết, mấy ngày qua, bản thân mình chỉ làm bạn với đêm đen, điều đó thật kinh khủng!

Có lúc, nhiều lần nằm mơ, trong giấc mơ chỉ toàn là hình bóng của cô.

Thậm chí, có lúc không kiềm chế được nhiều lần nhấn số điện thoại của cô dù đêm đã rất khuya. Nhưng... Điện thoại cô đều tắt máy!

Chùng đó, mới sức nhớ ra, cô có thói quen tắt điện thoại mỗi khi đi ngủ!

Đây đúng là một thói quen xấu!

Rũ mắt bình tĩnh nhìn cô. Nhìn gương mặt yên tĩnh ngủ say như một đóa hoa anh túc đang từ từ nở rộ, cuốn mắt hồn anh. Tầm mắt không dứt ra được, cũng dời đi không được. Bàn tay không kiểm soát được vươn tới vuốt ve nhẹ lên trán cô.

Nhiệt độ nóng bỏng ấy khiến Thiên Tinh vốn đang ngủ say dường như cũng cảm nhận được. Cô mơ mơ màng màng cựa quậy mặt, cọ cọ vào lòng bàn tay anh.

Động tác của Thi Nam Sinh chợt khựng lại. Tưởng rằng mình đã làm cô thức giấc, nhưng cô chỉ ngo nguẩy đầu một lúc rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Đôi môi mềm mại tròn bóng mấp máy, như có điều gì đó rất thu hút khiến người ta nhìn rồi không thể rời mắt. Thi Nam Sinh bỗng cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng đỉnh đầu.

Người phụ nữ này.... Sinh ra đã là yêu tinh điển hình sao? Cô có biết dáng vẻ này của mình, rất có nguy cơ khiến cho kẻ khác phạm tội hay không?

Nếu như lúc này người đi vào không phải anh, mà là Trần Lâm, dáng vẻ này của cô, chẳng khác nào như mời chào người ta?

Không!

Nói đúng hơn, dáng vẻ này của cô, đã sớm không còn thuộc về anh nữa!

Trầm Âm... Trầm Âm nhất định cũng đã từng thấy những khi Cảnh Thiên Tình như thế này!

Đột nhiên cảm thấy lồng ngực như bị tắc nghẽn, ánh mắt Thi Nam Sinh cũng tối đi, duỗi tay nhắc người cô lên khỏi ghế sofa, tách ra hai chân để cô ngồi trên đùi anh đối mặt với anh.

Bị di chuyển, thế nhưng cô vẫn mơ mơ màng màng. Đôi mắt ướt ướt he hé mở. Nhìn thấy Thi Nam Sinh, cô tưởng rằng mình đang nằm mơ. Ngơ ngẩn mỉm cười với anh, sau đó ngọ đầu úp mặt vào trước ngực anh.

Trời ơi....

Sao mình có thể nằm mơ thấy anh ấy?

Rõ ràng đã dặn lòng không được nghĩ tới anh nữa, không yêu anh nữa, càng không cần vì anh mà sầu khổ nữa!

Thi Nam Sinh thấy dáng vẻ mơ hồ và ngu ngơ ấy của cô, cảm thấy trong lòng rung động mạnh liệt. Dùng một ngón tay nâng mặt cô lên, tay còn lại dịu dàng vén lên những sợi tóc lòa xòa rũ xuống ra sau vành tai. Nụ hôn của anh ngay sau đó rơi vào giữa bờ môi cô.

Ban đầu cô vẫn chưa tỉnh, chỉ đáp lại anh theo bản năng. Hơi nóng phả lên bất ngờ, cô liền mấp máy đôi môi.

Đầu lưỡi ướt át trơn trượt thoáng chốc tiến vào khoang miệng cô. Càng hôn càng sâu. Lúc đầu còn thử dò xét, rồi sau đó đột nhiên trở nên nóng bỏng mãnh liệt.

Anh điên cuồng mút cánh môi cô, tham lam quán lấy đầu lưỡi yếu ớt của cô, buộc cô phải phối hợp triền miên cùng anh.

Trên đầu lưỡi bỗng nóng rực như bị lửa đốt cùng với sự ướt át triền miên, khiến Thiên Tình lập tức tỉnh dậy. Cảm giác rõ ràng chân thật như vậy, hoàn toàn không phải nằm mơ. Hàng mi run run nhẹ rồi đột nhiên mở mắt ra.

Quả nhiên....

Gương mặt nhuốm màu dục vọng, cùng với ham muốn mãnh liệt chiếm giữ, chân thật xuất hiện trước mắt.

Hơn nữa....

Cả hai còn tựa gần nhau như vậy, gần đến nỗi trong hô hấp của cô đều là hơi thở mang hương bạc hà mát lạnh của anh.

Hoang đường nhất chính là... Hai người còn đang hôn nhau!

Hơn nữa.... Còn hôn điên cuồng và mãnh liệt đến mức đó....

Nỗi hoảng sợ bỗng chốc ập đến khiến cô toát mồ hôi lạnh. Cô theo bản năng dịch người về phía sau, nhưng tay anh cứ như gông cùm xiềng xích ở xiết chặt eo cô. Không cho cô lui về sau nữa, ngược lại còn tăng thêm sức kéo mạnh cô ngã ập vào lòng mình.

Đã vậy.... Càng áp thì càng gắn bó chặt chẽ hơn. Thậm chí.... Cô có thể rõ ràng cảm nhận được sự phản ứng bên dưới cơ thể của anh.

Mặt lập tức đỏ ửng như quả cà chua. Cô tròn mắt lo lắng nhìn anh, cố sức giãy giụa, "Anh buông tay...."

Thi Nam Sinh không những không buông, ngược lại còn cúi đầu vùi mặt sâu vào giữa cổ cô. Đôi môi mon trón trên làn da trắng ngần như tuyết của cô, sau đó ngậm chặt trong miệng rồi mút mạnh một cái, tạo ra một dấu vết đỏ hồng.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Thiên Tình không thể thoát được, đành bất lực cúi đầu nhìn anh đang càn rỡ trên người mình hỏi.

Người đàn ông này.... Làn nào cũng thế. Làn nào gặp cũng đều bắt nạt cô hết, còn cô thì ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Hay nói đúng hơn.... Bởi vì cô là thất kè thất bại trong việc đeo đẳng mối tình này, cho nên, như đã định sẵn không có sức lực để phản kháng.

"Tôi cũng đang muốn hỏi em đến đây làm gì?" Thi Nam Sinh thì thảo cúi đầu nhìn cô hỏi. Môi gần như dán sát vào môi cô không chừa khe hở.

Lúc nói chuyện, làn môi khi mở khi đóng, tựa như những nụ hôn được rải rác nhỏ rơi xuống vương vít trên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Yêu anh

Lông mi Thiên Tình run rẩy kịch liệt. Cô cố gắng tìm lại lý trí của mình để trả lời anh: "Tôi... tôi đến tìm trợ lý Trần"

"Tìm cậu ta làm gì?" Hai mắt Thi Nam Sinh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đó nóng rực như lửa tường chừng muốn thiêu đốt Thiên Tình đến tan chảy mới thôi.

Thiên Tình cảm thấy ứ nghẹn, hàng mi run run. Nhớ lại mấy hôm trước anh đã tức giận thế nào khi biết cô đi casting, lén lén nhìn anh, yếu ớt nói: "Tôi đến lấy hồ sơ...."

"Em muốn lấy hồ sơ để làm gì?" Đáy mắt bỗng chốc như đóng băng.

Thiên Tình rũ mắt, "Tôi....Muốn nộp vào công ty mới."

"Công ty mới?" Anh biết nhưng vẫn cố hỏi, bàn tay đang vắt trên eo cô cũng đồng thời tăng sức, "Công ty nào?"

Cô im lặng một hồi. Tuy không nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng rất rõ ràng cảm nhận được trong đôi mắt đó đang bắn ra tia sáng vô cùng lạnh lẽo. Mím môi sau đó lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn anh, "Là công ty giải trí Wesley, hẹn chiều nay đến trình diện."

"Tôi đã nói rồi, giới showbiz không thích hợp với em!"

Phải, giới showbiz không thích hợp cô. Nhưng cô có thể làm gì đây? Chẳng lẽ giống như anh nói, phải bán cho anh một lần nữa sao?

Cô không muốn! Lòng bị trọng bị giẫm đạp dưới chân, một lần đã đủ khiến cho cô đau đớn đến mức không muốn sống!

"Vậy anh Thi cảm thấy việc gì mới thích hợp với tôi?" Thiên Tình bình tĩnh nhìn anh.

Thi Nam Sinh nghĩ mình nhất định bị điên rồi, mới có thể nói ra những lời kế tiếp này, "Nếu như em thiếu tiền, tôi có thể nuôi em."

Đáy mắt Thiên Tình thoáng qua bi thương. "Tôi sẽ không bán mình nữa, tôi muốn dựa vào sự nỗ lực của mình để chăm sóc tốt cho chị. Nếu như lần đầu tiên tôi có lựa chọn khác, tôi sẽ không chọn cách bán mình!"

"Cho nên, theo như lời em nói, thì em rất hối hận khi đã bán em cho tôi?" Về mặt Thi Nam Sinh như có mây mù kéo tới.

"Phải." Thiên Tình đáp gần như không hề do dự. Đôi mắt to tròn trong suốt của cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, "Nếu như không có lần đó, tôi sẽ không bị anh xem thường mà chà đạp. Có lẽ trong mắt anh, tôi là người không có liêm sỉ, không có đạo đức. Nhưng anh sẽ không bao giờ biết được cái cảm giác khi người chị mà mình thương yêu nhất nằm chờ chết trên giường bệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tước đi sinh mạng, mà anh lại chỉ có thể tro mắt đứng nhìn chứ không thể làm gì được, loại cảm giác đó sẽ tuyệt vọng đến nhường nào...." Trên khuôn mặt thanh tú của cô tuôn hai hàng lệ.

Những giọt nước mắt đó như thấm vào tận tim Thi Nam Sinh. Anh nhíu mày nghe được Thiên Tình nói tiếp.

"Tôi hối hận không phải vì chị mà bán mình, mà tôi hối hận....hối hận đã bán cho anh."

Toàn thân anh chấn động. Về mặt âm u như thể muốn cắn xé nuốt chửng cô mới thỏa dạ. Cô có ý gì? Chẳng lẽ bán cho người đàn ông khác cô sẽ vừa ý hơn?

Khốn thật! Anh thật muốn bóp chết cái ý nghĩ này của cô ngay tức khắc.

"Nếu như là người khác, anh sẽ không có lý do để chà đạp tôi.... Càng sẽ không khiến tôi đau lòng và khổ sở đến vậy.... Người khác có xem thường tôi, nhục nhã tôi cỡ nào đi chăng nữa, cũng sẽ không làm cho tôi đau lòng như thế...."

Duy chỉ có anh. Duy chỉ có anh mới đặc biệt ảnh hưởng đến cô.

Anh đã ngự trị trong tim cô suốt bao nhiêu năm qua!

Dù người khác có nói những lời khó nghe đi nữa, cô chỉ nghe đó rồi thôi cũng không thêm so đo.

Nhưng mỗi một chữ anh nói ra, dù cho chỉ là thoáng qua, cô cũng sẽ đặt ở trong lòng. Mặc cho nó làm tổn thương cô...

Bởi vì, người cô quan tâm chính là anh, từ đầu chí cuối chỉ có mỗi mình anh....

Nghe được lời bộc bạch nghẹn ngào của cô, mi tâm Thi Nam Sinh lúc này mới thoáng giãn ra. Đáy mắt anh thoáng qua một tia sáng khác thường. Trái tim cũng chấn động một cách rất rõ ràng. Ngón tay sưng dài khẽ nâng cằm cô lên, để đôi mắt mờ mịt hơi nước của cô nhìn thẳng vào mắt mình. Bờ môi mấp máy, anh đột nhiên nói: "Cánh Thiên Tình, có phải em yêu tôi không?"

Lời anh khiến Thiên Tình sững sờ ra trong phút chốc. Chóp mũi ề ề ẩm, bao nhiêu uất ức đều vỡ òa hóa thành nước mắt ồ ạt tuôn ra, càng tuôn càng nhiều.

"Không cho khóc!" Anh gầm lên.

Cô hít mũi buộc mình ngăn nước mắt lại.

"Nói cho tôi biết, có phải xưa nay em vẫn luôn yêu tôi đúng không?" Đáy mắt anh như phủ một lớp sương mù. Lời nói êm ái như những đôi tình nhân đang yêu nhau, như có sự cung nệm dỗ dành.

Thiên Tinh bỗng cảm thấy miệng lưỡi mình khô đắng, "Tôi.... Tôi...."

"Em cái gì hả?" Anh khẽ lại gần cô hơn. Về mặt nào còn về âm u trước đó? Bờ môi gợi cảm còn nhếch nhẹ, thoáng nở nụ cười như có như không. Anh cẩn thận quan sát cô, nhìn vào đôi mắt óng ánh trong suốt mà chỉ thấy mỗi hình bóng của mình trong đó.

Thi Nam Sinh nhìn áp đảo như vậy, hoàn toàn khiến cô không thể lui được nữa. Thiên Tinh nhắm mắt lại, mím môi, như thể đã quyết tâm lắm mới nói ra, "Phải!" Cô lấy dũng khí nhìn lại anh, "Tôi đúng là có yêu anh, mà còn yêu anh đã từ rất lâu, rất lâu rồi..hu hu hu...." Không ngờ cô lại tỏ lộ với anh trong hoàn cảnh này, ôi thật là mất mặt!

Nhưng mà....

Nếu như lần này không nói, có lẽ mãi mãi cũng chẳng bao giờ có cơ hội được nói nữa. Cô sắp phải đi Hàn Quốc, một năm sau mới về, không biết sau đó rồi mọi chuyện sẽ ra sao?

Có lẽ....Cô và Thi Nam Sinh đến cả cơ hội được gặp mặt cũng không có....

"Yêu tôi từ rất lâu rồi cơ à?" Thi Nam Sinh đột nhiên cảm thấy tâm tình mình phôi phôi, neho mắt nhìn cô cười cách rất xấu xa, "Vậy lâu là từ khi nào?" Ngón tay vòn tới vòn lui trên môi cô....Cảm nhận được sự run rẩy của cô, đôi mắt sâu thẳm càng trở nên mê ly mờ ám. Dần dần còn tỏa ra tia sáng, trông anh lúc này thật quyến rũ, khiến người ta lóa cả mắt.

Tay Thiên Tinh cuộn tay nịt chặt áo sơ mi ở trước ngực anh. Cẩn môi một lúc mới thành thực trả lời, "Trước kia....khi còn ở trường học. Anh và cô Bạch vẫn đang quen nhau...."

"Nói vậy, em luôn yêu thầm tôi?" Thi Nam Sinh càng cảm thấy tâm trạng tốt hơn hẳn. Vui vẻ đến khác thường.

Thiên Tinh rũ mắt mím môi, u uẩn mở miệng: "Về sau, sẽ không nữa...."

Thi Nam Sinh nghe mà giận đến nghiêng răng. Người phụ nữ này, có phải đang cố ý gây hấn với mình không hả? Tâm trạng vừa vui vẻ mới đó vụt bay sạch, buồn bực vươn tay bóp chặt cằm cô, nâng mặt cô lên không nói hai lời liền áp môi mình xuống.

Thiên Tinh chớp mi chưa hiểu gì thì đã bị anh cắn mạnh lên môi một cái. Đau quá, khiến cô phải bật kêu ra tiếng. Còn tưởng chỉ vậy thôi anh sẽ buông tha cho mình, nhưng môi anh chỉ rời môi cô một lúc, sau đó chuyển sang ở cổ cô. Đầu lưỡi trơn trượt lướt nhẹ quanh vùng cổ trắng mịn như tuyết.

Cô trợn mắt há miệng hít một hơi, một khoảnh nơi cổ bị anh ngậm mãi trong miệng không nhả.

"Đừng như vậy...." Thiên Tinh muốn phản kháng, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn yếu ớt như hụt hơi. Thay vì nói là phản kháng, chỉ bằng nói khe khẽ rên rỉ thì đúng hơn.

Thi Nam Sinh chỉ hừ nhẹ, bàn tay vén áo trên người cô lên, sau đó thăm dò vào bên trong.

Nhiệt độ nóng bỏng của lòng bàn tay khiến Thiên Tinh run lên từng chập. Như có dòng điện đang chảy dọc qua cơ thể, khiến toàn thân cô mềm nhũn rã rời, hoàn toàn không còn khả năng chống đỡ. Chỉ có thể yếu ớt bầu vú vào vai anh, đáy mắt mờ màng mỗi lúc càng nồng nàn đê mê. Nhìn anh bằng đôi mắt uất ức....

Tay của anh lại từ dưới di chuyển lên trên, bao trọn bầu ngực đầy đà của cô dưới lớp áo ngực.

Thiên Tinh thờ như bị hụt hơi. Gương mặt tuấn tú điển trai hiện ra trước mắt lúc này chỉ còn nổi khát khao dục vọng khiến người ta sợ hãi.

"Tiểu yêu tinh, có biết bao lâu rồi tôi không đụng em chưa hả?"

Thiên Tinh bị anh ôm quá chặt, đánh tựa hẳn vào vai anh. Không còn tâm tư để suy nghĩ về lời nói của anh.

Anh khẽ cắn vành tai trắng nõn của cô, hài lòng khi thấy vành tai dần dần ửng đỏ lên. Sắc hồng ấy, từ từ nhuốm lên gương mặt nhỏ xinh xấn trắng ngần như tuyết của cô, xinh đẹp không thể tả.

Thiên Tinh ư ư muốn tránh thoát sự trêu chọc của anh. Nhưng cô vốn không còn hơi sức để làm điều đó. Bầu ngực vun tròn bị một tay anh giữ lấy. Khi thì nhẹ nhàng xoa nắn, lúc thì nặng nề nhào nặn, tạo ra đủ loại hình dạng mờ ám qua lớp áo. Một bàn tay nóng rực còn lại của anh quả quyết dò tìm vào giữa chân cô, cách hai lớp vải mỏng vô tình tàn sát bừa bãi vườn hoa bí ẩn của cô.

"Ừm.... Ừm...." Cảm giác xa lạ mà cuồng dã như quét sạch thần kinh cô, khiến toàn thân cô như bị tê liệt. Thiên Tinh đã hét gầy giữa nỗi nữa, bàn tay

run run cố giữ chặt cổ tay rắn chắc của anh. Cũng không biết giờ phút này rốt cuộc là thật sự muốn anh rời bàn tay cần rờ của mình đi, hay muốn nhắc nhở anh hãy tiến sâu vào, hãy yêu thương vỗ về cô nhiều hơn nữa.

"Có nhớ tôi hay không? Có nhớ tôi đã từng thế này với em không?" Thi Nam Sinh không chỉ tra tấn cô bằng hành động, mà còn thì thảo ni non ở bên tai cô.

Thiên Tinh chỉ có thể một tay bám vào vai anh, neho lại đôi mắt ần chứa nước, ý loạn tình mê nhìn anh. Môi mấp máy, nhưng nửa chữ cũng không thốt ra nổi.

Vì sự thật.... Là cô rất nhớ!

Hơn nữa, còn rất nhớ, rất rất nhớ...

Nhưng nhớ thì đã sao chứ? Người đàn ông này, tựa như vàng trắng sáng trên bầu trời, không phải muốn là có thể lấy được.

Thiên Tinh mím đôi môi đỏ hồng không nói gì. Và điều này đã chọc giận Thi Nam Sinh. Cổ họng anh hừ ra một tiếng ghen ghét, sau đó ngang ngược xóc áo ngoài rồi đẩy luôn áo ngực Thiên Tinh lên cao. Cả thân thể trắng nõn lập tức phơi bày ra trong không khí.

Trên người chột lạnh khiến Thiên Tinh cả kinh tròn mắt, "Á....anh đừng như vậy...." Giơ tay muốn kéo áo của mình xuống. Nhưng tay vừa buông cổ tay anh ra, thì bàn tay khác của anh lập tức tấn công mạnh tay trêu chọc nhụy hoa mỏng manh bên dưới của cô.

"Ừm... á... .anh...anh là đồ xấu xa...." Sự khuấy động mãnh liệt từ nơi đó như bao trùm lấy cô. Toàn thân mềm oặt trời nổi, nào còn hơi sức để lo lắng đến chuyện quần áo? Vội vàng tự ổn định lại, hơi giận dỗi trừng mắt nhìn anh, đáng vẻ vừa thẹn vừa lo lắng đó của cô toát lên sức quyến rũ và phong tình gợi cảm, khiến cho Thi Nam Sinh hoàn toàn sụp đổ trong phút chốc.

Khóe môi nở nụ cười mờ ám. Rất hài lòng khi thấy Thiên Tinh bởi vì mình trêu chọc mà trở nên ướt át ngon miệng. Rên lên một tiếng, anh không thể chịu được nữa cúi đầu ngậm lấy đỉnh ngực đã bị anh vờ nắn vò ép đến sưng đỏ, say sưa bú mút như trẻ con khát sữa, thỉnh thoảng còn dùng lưỡi liếm láp trêu chọc nơi đó của cô, "Có nhớ tôi 'ăn' em như thế nào không hả?" Giọng nói anh đã trở nên khàn đục.

Thiên Tinh thấy mình chắc sắp điên mất thôi, mặt cô mỗi lúc càng đỏ như tôm luộc, "Anh đừng nói lung tung nữa...."

Van anh đó, đúng là mất mặt quá đi mất!

Ngực cô sưng căng lên thật khó chịu, nhất là sau khi bị anh nắn bóp còn thêm gặm cắn nữa, thì cô đã sớm bắt lực phó mặc. Cảm giác giống như mất mát trống rỗng không thể chịu được tràn vào trong cơ thể. Khiến cô khiếp sợ không dám nghĩ gì nữa, nhưng mà....

Sự khô nóng đang cuộn trào không cách nào xua tan được trong cơ thể, đã chứng minh rằng cô đang muốn được anh âu yếm như vậy nhiều hơn nữa, rõ ràng là đang chờ mong anh tiếp tục bắt nạt mình....

"Nói lung tung? Tiểu yêu tinh, có phải....thật ra thì em lúc nào cũng nhớ đến những chuyện còn hơn thế này mà tôi đã làm với em không?" Anh còn tà ác ni non bên tai cô.

"Tôi... Không có...." Thiên Tinh muốn thanh minh cho mình, nhưng âm thanh yếu ớt hoàn toàn không có sức thuyết phục, trái lại càng giống như tiếng rên rỉ khó chịu.

Ôi trời ơi! Sao chuyện lại biến thành ra thế này?

Rốt cuộc là làm sao chứ? Không phải cô đến tìm Trần Lâm lấy hồ sơ sao?

Qua lớp áo cô có thể cảm nhận được rõ ràng bộ phận nóng rực cứng cỏi nào đó của đối phương đang dính sát ở giữa nơi mềm mại của cô, khiến cô cảm thấy té bả toàn thân đang điên cuồng đảo lộn. Miệng lưỡi khô hốc không biết nên làm sao cho phải.

Anh liến nhìn cô, đáng vẻ ngây thơ ngược ngùng đó đã khiến anh điên rồi. Dứt khoát dùng một tay nâng mông cô lên, tay còn lại ngang ngược lột luôn chiếc váy dài cùng quần lót bé xíu trên người cô xuống, ngón tay cuối cùng cũng không còn vương bận mà chạm vào làn da mềm mại kia.

"Tôi... Không phải tới tìm anh... tôi muốn tìm Trần Lâm...." Ôi.... Tay anh đang để vào đâu thế? Ừm.... anh đang từng chút từng chút vuốt ve giữa hai đùi cô, thật sự đã khiến cô thấy bức rức, rất khó chịu....

"Không được tìm nữa!" Anh bá đạo bác bỏ thỉnh cầu của cô. Ngón tay không ngừng tra tấn trên da thịt cô, ngón tay chẳng mất chút đã dừng lại nơi cánh hoa mềm mại, thỏa thích đùa bỡn trêu chọc.

Hài lòng khi cảm nhận được dịch nhờn đang lan chảy ra ngoài, anh cúi đầu cắn nhẹ một cái lên bờ vai mảnh khảnh của cô, còn mút mạnh tạo ra một dấu vết rất rõ ràng, "Tiểu yêu tinh, lâu rồi không có đụng em....Em vẫn luôn nhạy cảm đáng yêu như ngày nào...."

"Anh đừng nói nữa....xin anh đó...." Cô dùng tay che lấy khuôn mặt đã đỏ bừng của mình.

"Cầu xin tôi cũng vô dụng, hôm nay chính em là người chủ động tìm đến cửa. Em quên rồi sao, vừa nãy em còn mới thổ lộ với tôi kia mà...." Anh rên mạnh một tiếng, ngón tay cũng phối hợp ăn ý với lời nói của mình. Mạnh mẽ chen vào trong cơ thể khít khao của cô, nhận ra bên trong cô cũng đang co

rút lên hồi, anh cắn răng bật ra tiếng rên đau đớn, tay càng vùi vào sâu hơn, sau đó từ từ chuyển động theo nhịp.

"Anh thật quá đáng!" Cô chỉ thổ lộ mà thôi, chứ đâu có làm sai chuyện gì, tại sao anh ấy cứ luôn bắt nạt mình như vậy?

Nhưng...Càng khiến cô đáng giận hơn chính là....

Anh bắt nạt giờ trò xấu với cô như vậy, thế nhưng cô lại không hề cảm thấy chán ghét một chút nào....

Ngược lại còn...Có chút gì đó thích thích... (>.<)

"Quá đáng hả? Sao tôi lại không thấy vậy. Tôi chỉ biết, em ngủ ở chỗ của tôi, nếu tôi không đụng chạm gì tới em, đó mới thật sự gọi là quá đáng..." Miệng nói nhưng động tác vẫn không ngừng lại một giây nào, trái lại còn nghiêng người bẽ cô đặt sang ghế sofa. Đầu gối tách ra hai chân cô, anh quỳ một chân giữa hai đùi rồi cúi đầu vũng vàng bao phủ ở trên người cô. Tuy làm liên tiếp chuỗi động tác này nhưng ngón tay anh vẫn còn nằm nguyên trong cơ thể cô. Theo động tác đó ngón tay có lúc cong lại, có lúc ma sát, như con thoi không ngớt qua lại trong cơ thể mềm mại khít khao của cô. Động tác như thế thật quá dễ dàng cho anh hành động, ngón tay anh càng tăng thêm sức cố chen sâu vào tận bên trong nữa, tốc độ ra vào cũng mỗi lúc càng nhanh hơn.

Lý trí Thiên Tình lúc này đã bay vút lên tận mây xanh, thậm chí ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có. Chỉ có thể mềm nhũn tựa vào thành ghế sofa, dựa vào bàn năng khê khom người để mặc anh tàn sát trên đầu.

Chất lỏng trong suốt âm âm không ngừng tuôn trào ra. Dính ướt cả ngón tay anh, cũng làm ướt một mảng trên ghế sofa....

Cô tưởng chừng như muốn ngất đi, tay vòng qua sau lưng bám chặt vào ghế sofa, mới ngăn không cho mình bất tỉnh trước sự tấn công như vũ bão của anh.

Nhưng...Anh lại hoàn toàn không vì vậy mà có chút nương tình nào, nhìn chất dịch trơn bóng trên ngón tay, anh chỉ càng thấy say mê hơn, điên cuồng hơn....Cảm thấy một ngón chưa đủ, tiếp tục ngang tàng cho thêm một ngón giữa nữa vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Cầu hôn

Thiên Tình há miệng hít thở, hàng mi vương vệt nước mắt liên tục run run. Cảm nhận hai ngón tay anh đang không ngừng khuấy đảo bên trong cơ thể, vô thức muốn khép chân lại, nhưng anh đã dùng đầu gối ngăn cản chặt đứt ý định của cô.

Hơn nữa, sự xâm nhập của anh càng lúc càng mạnh, càng lúc càng gấp gáp hoang dại....Trán và mặt Thiên Tình đã bị bao phủ bởi lớp mồ hôi mỏng.

Trên khuôn mặt điển trai của anh cũng nhuốm đầy mồ hôi, "Tiểu yêu tinh, rốt cuộc em có nhớ tôi hay không? Hử?" Anh hỏi lại lần nữa, trong giọng nói trầm đục như mang theo lời dụ dỗ mê hoặc, khiến cho tâm trí cô u mê rồi bời.

"Ừm..." Cô cắn môi không trả lời.

"Ngaoan nói cho tôi biết lời thật lòng của em đi, có lẽ, tôi sẽ bỏ qua cho em cũng không chừng..." Anh chơi chiêu lừa cô.

Nhưng...Cô cũng thật dễ bị mắc lừa. Chạm rãi hé mở đôi mắt ảm nước, nhìn anh một lúc rồi ngoảnh mặt đi, vẫn không lên tiếng chỉ khẽ gật đầu.

Phải...Cô rất nhớ. Làm sao có thể không nhớ anh đây?

Đáp án này, Thi Nam Sinh hiển nhiên rất hài lòng, nhưng...hoàn toàn không có ý muốn rút ngón tay ra, ngược lại còn cười nhẹ, tốc độ ngón tay ra vào bỗng chốc biến chuyển càng nhanh hơn. Anh cười, ánh mắt lóe lên tia sáng khao khát ham muốn, "Nếu đã nhớ tôi như vậy, thì tôi sẽ hết lòng thỏa mãn để đáp lại tình cảm của em dành cho tôi..."

"Anh.... Gạt tôi..." Rõ ràng anh nói sẽ tha cho mình....

"Đừng, tôi lừa em đó...." Ngón tay anh tiếp tục ma sát nhụy hoa mẫn cảm của cô.

Tiếng trơn trượt ục ục mờ ám vang rõ mồn một trong không khí, nước bọt cũng ồ ạt tuôn ra lênh láng.

Anh rất thích thú khi thấy cảnh này...

Thiên Tình chỉ cảm thấy như có muôn vạn tia sáng bằng tinh thể sáng bóng đang bùng nổ bên trong cơ thể, khiến cơ thể sôi trào một loại khoái cảm lâng lâng rất khó dùng lời diễn tả...Dáng người nhỏ bé cuộn tròn lại, đến cả ngón chân cũng ửng hồng.

"Tiểu yêu tinh, hình như em sắp rồi...." Thi Nam Sinh hiểu rất rõ toàn bộ những phản ứng của cô, nắm bắt rất chính xác.

Đi đôi với lời nói, lại ban cho cô từng đợt sóng kích thích mãnh liệt.

Thiên Tinh rốt cuộc không thể chịu nổi nữa, bám dính vào vai anh, dưới sự trêu chọc của ngón tay anh, cứ như vậy mà vô dụng lên đỉnh. Trong cơ thể đột nhiên tuôn ra một dòng nước ấm, thấm ướt mảng lớn ghê sô pha.

Híc híc....Mình không chịu nổi nữa rồi! Trong lòng uất ức hò hét.

Như thể nghe được sự gào thét của cô, ngón tay anh cũng theo tiếng kêu gọi đó rút ra khỏi cơ thể.

Rõ ràng đã thỏa mãn, nhưng lúc anh rút ngón tay ra, cảm giác trống rỗng hụt hẫng lại lần nữa ập tới. Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ tường tận, anh đã dùng sức lật trở người cô qua....

"A...." Thiên Tinh hốt hoảng quay đầu lại nhìn anh. Thấy khuôn mặt tuấn tú nhuốm đầy dục vọng khó nén, trái tim cô bỗng tan chảy, chỉ có thể ngoan ngoãn dựa theo chỉ thị của anh mà làm.

"Ngonan, tiểu yêu tinh, chóng tay ở đây đi...." Một tay anh vỗ vào thành ghế sô pha, một tay vuốt ve bờ mông trắng tròn trĩnh của Thiên Tinh.

Cô gái này, thật sự rất có sức quyến rũ hấp dẫn đàn ông...

Mỗi một nơi trên cơ thể cô đều vô cùng hoàn mỹ....vô cùng mê người...

Thiên Tinh ngoan ngoãn chống hai tay lên thành ghế sô pha, chân giẫm ở mặt ghế, còn được anh hướng dẫn hơi cúi người thấp xuống....

Không cho cô kịp chuẩn bị tinh thần, anh đã mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể cô....

"A...." Dù đã vừa được ma sát qua, nhưng anh tiến vào thô lỗ như thế, vẫn khiến cô hít sâu một hơi. Kể cả nơi đó cũng theo phản xạ hút anh thật chặt.

Đổi ngược lại đến lượt anh há miệng lấy hơi, bám chặt bờ mông trắng nõn của cô. Tác động mạnh mẽ, hăng hái thúc ép....

"Tiểu yêu tinh, em và cậu ta, có làm hay không?" Lúc hỏi tới vấn đề này, anh chỉ cảm thấy toàn thân muốn bốc hỏa. Để chứng minh điều đó, anh càng tận công mạnh mẽ và tăng sức hơn...

Thiên Tinh thấy thật oan ức. Cắn môi hỏi, "Làm cái gì?"

"Đừng giả ngốc với tôi...." Đáy mắt anh sục sùi mong đợi.

Thiên Tinh cắn môi. "Tôi....nói thật, anh có.... tin không?"

Thi Nam Sinh tiếp tục mạnh mẽ tiến về phía trước. Tiếng va chạm vang dội trong phòng làm việc, "Vậy nói nghe thử xem, em không nói thì sao tôi tin được?"

"Là bạn....mấy chuyện này, sao có thể làm được...." Giọng cô lí nhí trong miệng, nhưng lời nói ra hết sức kiên định. Sao có thể cùng Trầm Âm làm những chuyện này? Trời ơi! Cô thật sự không dám tưởng tượng. Đó chính là sự sỉ nhục rất nặng đối với tình bạn của hai người....

"Bạn?"

"Ừm...."

"Thật....Chỉ là bạn bè?" Anh vỗ lên mông cô một cái, gập người ôm lấy thân thể mềm mại của cô, găm cắn tằm lưng trần của cô, "Nếu gạt tôi, là phải bị trừng phạt đó...."

"Tại sao tôi nói thật, mà anh cứ một mực không chịu tin...." Nghiêng mặt qua một bên, hai ánh mắt nhìn thẳng vào nhau.

Thi Nam Sinh nhìn vào đáy mắt cô, không hề có sự lảng tránh hay chút chột dạ nào. Anh nheo nheo mắt....bỗng thấy tâm tình tự nhiên tốt hẳn lên...

"Hai người, đó giờ vẫn luôn là bạn?"

"Vâng...."

"Chỉ là bạn thôi?"

"Đó giờ đều như thế...." Thiên Tinh vẫn kiên nhẫn giải thích.

Thi Nam Sinh thoải mái giương môi. Không còn ép hỏi nữa mà ôm lấy cô, hăng hái tiếp tục tiến về phía trước.

Bên trong phòng nghỉ, không biết từ khi nào đã biến thành thánh địa hoan ái.

Trần Lâm biết điều không dám vào quá rầy. Cúi đầu nhìn thời gian, cả người toát hơi lạnh. Sơ sơ mới đó mà đã trôi qua bốn mươi lăm phút rồi, xem tình hình này, có lẽ tổng giám đốc vẫn không có ý muốn đi ra ngoài.

Bảng báo cáo trong tay, bao giờ mới xem được đây?

.....

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Thi Nam Sinh cũng chịu buông Thiên Tinh ra.

Lúc này Thiên Tinh đã mềm nhũn như gà mắc mưa, chỉ có thể thả lỏng người tựa vào trên vai anh, để mặc cho anh giúp mình mặc lại áo. Đầu ngón tay vẫn còn nóng bỏng như lửa đụng chạm vào da thịt.

"Hôm nay đến công ty giải trí Wesley hủy lời mời đi, nói em không đi nữa." Anh đột nhiên yêu cầu.

Thiên Tinh ngồi thẳng dậy, lắc đầu nói, "Như vậy sao được?"

"Sao không được? Tôi đã nói, tôi sẽ nuôi em." Thi Nam Sinh ngang ngược nhìn cô nhú mày nói, "Em có thể lựa chọn làm bà Thi nhỏ."

"Hả?" Thiên Tinh sững sờ nhìn anh. Anh đang nói gì? Cái gì mà bà Thi nhỏ? Cô có hiểu sai ý anh không?

Lúc này Thi Nam Sinh mới nhận ra mình đang nói gì, thấy phản ứng ngu ngơ đó của cô, anh nhú mày, "Em nghĩ không sai, em có thể lựa chọn làm vợ tôi."

Mắt Thiên Tinh tròn lên, hoàn toàn không thể tin được.

Thi Nam Sinh bồi thêm một câu: "Em cũng biết, mẹ tôi rất thương yêu em. Bà yêu cầu tôi, bảo tôi phải mau mau rước em về nhà." (ông tướng này xạo gê ha ha)

Đó mới thật sự là lý do mà anh bất ngờ nông nổi nói ra điều này, không ngoài nguyên nhân nào khác, mà chỉ vì...bà Thi thích mình...

Chỉ có vậy mà thôi....Thất vọng, mắt mắt từng chút chảy tràn vào tim.

Tuy chưa từng ôm hy vọng hay mong đợi gì, nhưng khi sự thật phơi bày ra trước mắt thì vẫn không tránh được khó chịu

Cô rời khỏi lòng anh, đứng thẳng người, miễn cưỡng cười nói, "Thay tôi cảm ơn bà Thi, nhưng dù có như thế nào, tôi vẫn muốn làm những gì mà bản thân tôi thấy nên làm." Thiên Tinh kiên định nhìn anh, trong mắt thể hiện sự cương quyết cố chấp, chắc chắn sẽ không có khả năng bị thuyết phục.

Thi Nam Sinh nhú mày, "Cô gái ngốc nghếch này, rốt cuộc phải làm sao em mới chịu nghe lời tôi? Làm vợ tôi, chẳng lẽ còn không bằng đi lăn lộn trong giới giải trí sao?"

Không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn làm vợ anh!

Chỉ có cô, ngoài miệng thì nói yêu, nhưng cứ đối nghịch với anh hết lần này tới lần khác.

Nếu thật sự yêu anh, bây giờ không phải cô nên vui sướng đón nhận lời cầu hôn của anh sao? Mặc dù lần cầu hôn này, hoàn toàn không lãng mạn gì cả!

"Làm bà Thi nhỏ, có lẽ cuộc sống sẽ được an nhàn và ổn định hơn so với ngành giải trí. Nhưng đó không phải là sự nghiệp." Thiên Tinh nhìn Thi Nam Sinh, "Tôi chỉ muốn dựa vào chính mình để có cuộc sống tốt và thay đổi cuộc đời mình."

"Sao hả? Làm vợ tôi thì em sẽ không có cuộc sống tốt đúng không?" Giọng nói Thi Nam Sinh đã bắt đầu lạnh dần.

Thiên Tinh mím mím môi. Nếu như, anh vì yêu mà cầu hôn cô, cô sẽ xúc động đến phát khóc. Cô sẽ không chút do dự mà gật đầu đồng ý.

Nhưng....Anh không phải vậy....

Không trả lời Thi Nam Sinh, cô chỉ cười nhìn anh, "Anh có yêu tôi không?"

Đang hừng hực tức giận, anh bỗng ngậy ra với câu hỏi này của cô. Anh nhìn cô, trầm mặc một lúc lâu.

Ngay lúc này, không hề có sự thất vọng nào, là bởi vì, chưa bao giờ ôm ấp hy vọng. Thiên Tinh hít sâu một hơi, giọng gào nỏ nộ cười, đáng vẻ tỏ ra rất thoải mái, "Hôn nhân là chuyện cả đời, chúng ta nên nghiêm túc suy nghĩ kỹ càng thì hơn. Anh Thi, tôi đi ra ngoài trước." Dứt lời, cô cũng xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng cô, Thi Nam Sinh chau mày, với tay giữ cô lại, "Cánh Thiên Tinh, không phải em nói yêu tôi sao? Gả cho tôi, em còn gì không hài lòng nữa chứ?"

Đúng! Thật sự là anh theo ý muốn của mẹ cưới cô! Còn chuyện có yêu cô hay không, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng để tâm suy xét đến vấn đề đó.

Nhưng...Tại sao giờ phút này bị cô cự tuyệt, anh lại cảm thấy rất buồn bực! Người phụ nữ này, rốt cuộc muốn sao đây chứ?

"Tại sao anh muốn cưới tôi? Ngoài lý do bà Thi yêu thích tôi ra, anh có nghĩ đến tại sao anh cũng muốn cưới tôi không?" Thiên Tinh không trả lời anh mà hỏi ngược lại.

Ánh mắt Thi Nam Sinh trĩu nặng, nhìn cô chăm chú, cũng nói thật lòng: "Bởi vì em yêu tôi, mà tôi, cũng không hề ghét em."

Anh ấy không ghét mình...

Trước kia đúng thật là anh ấy ghét mình, nhưng bây giờ đã được lên chức không còn bị ghét nữa, mình hẳn nên cảm thấy hài lòng và vinh hạnh vì điều này?

"Bởi vì tôi yêu anh, bởi vì tôi nghe lời, bởi vì tôi thích hợp làm vợ, cho nên anh mới muốn cưới tôi..." Thiên Tinh thay anh nói ra lời trong lòng.

Thi Nam Sinh không thể phản bác. Những điều cô nói đúng là sự thật.

"Nhưng nếu chỉ như vậy mà muốn tôi gả cho anh, anh Thi, có phải anh hơi ích kỷ rồi không?" Cô nhìn anh tỏ cáo, hốc mắt ửng đỏ.

"Tôi ích kỷ thế nào?" Thi Nam Sinh cảm thấy câu hỏi ngược lại của cô rất khó hiểu. Ngó lơ cầu hôn, là muốn cho cô có cuộc sống tốt hơn, lại còn bị chụp cho cái mũ 'ích kỷ', có chuyện nào mà hoang đường hơn nữa không? Nhưng khi thấy hốc mắt cô ửng đỏ lên, thì lại cảm thấy đau lòng không thôi. Cô gái ngốc này, sao lúc nào cũng mang vẻ uất ức, giống như mỗi lần gặp nhau là bị anh ăn hiếp hay bắt nạt cô không bằng vậy?

"Anh không yêu tôi thì không thích hợp làm một người chồng đúng nghĩa, cũng không mang đến cho tôi cảm giác an toàn..." Thiên Tinh khéo léo chỉ ra điểm 'không thích hợp' của anh, "Anh như thế mà còn muốn tôi gả cho anh, không phải ích kỷ vậy là gì?"

"Ý em muốn nói tôi không xứng với em?" Bàn tay đang giữ lấy tay cô càng siết chặt hơn. Thi Nam Sinh nghiêng răng hỏi cô. Cô tưởng cô là ai? Dám nói anh như vậy!

"Không phải không xứng, mà là, những gì anh muốn mang đến cho tôi, thì phải chắc chắn đó cũng là cuộc sống mà tôi mong muốn." Cô chỉ muốn có một sự nghiệp thuộc về chính mình, và phải được anh tôn trọng. Chứ không phải chỉ biết sống cuộc sống an nhàn sung sướng, như kẻ phé nhân không hiểu biết gì. Nhất là, hôn nhân mà đến cả tình yêu cũng không có, vậy chẳng khác nào như vũng nước đọng, đến với nhau cũng đâu có ý nghĩa gì?

"Tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại." Cố nhịn xuống nỗi chua xót trong tim, Thiên Tinh vùng ra khỏi bàn tay đang bấu chặt tay mình.

Anh rất giận, hơn nữa còn rất rất tức giận! Lần đầu tiên cầu hôn, không ngờ bị từ chối một cách thẳng thừng như vậy! Hơn nữa, còn đáng chết hơn là bị muối mặt trước người phụ nữ này! Bởi vì anh vẫn đinh ninh rằng, nhất định cô sẽ bằng lòng lấy mình!

"Cánh Thiên Tinh, nếu như em bước ra khỏi cánh cửa này, thì từ giờ trở đi..." Thi Nam Sinh hơi khựng lại, sau đó quay lưng rít qua kẽ răng nhả ra từng chữ: "Từ giờ trở đi, đừng vọng tưởng tôi sẽ cưới em!"

Nhìn bóng lưng căng cứng kia, Thiên Tinh chỉ cười nhẹ một tiếng, đáy mắt không che giấu được ưu thương. Mãi đến hôm nay, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày anh sẽ cưới mình...

Càng về sau, thì lại càng không nghĩ đến nữa....Tay vịn lên chót cửa, cô nín thở nói, "Tạm biệt! Anh Thi."

Thi Nam Sinh không thể nào tin được, Người phụ nữ này! Lại dám...Lại dám...thật sự đã từ chối mình! Siết chặt nắm tay, bực mình xoay người lại, cửa vừa được mở ra, bóng cô cũng biến mất ngay sau cánh cửa đó.

Kiên quyết bước đi không hề lưu luyến. Ngay cả một chút do dự cũng không hề có....

Chịu hết nỗi thảm rủa một tiếng, Thi Nam Sinh cố nén ý nghĩ muốn bay ra kéo cô lại. Giây phút khi cánh cửa được đóng lại, anh bỗng cảm thấy con tim mình như mất đi sự sống....

Còn có....Có cảm giác đau đớn âm ỉ khiến buồng tim nhói nhói.

Tựa như có thứ gì đó rất quan trọng sắp rời bỏ anh mà đi vậy....

Khốn kiếp! Rốt cuộc bị làm sao vậy chứ?

Thiên Tinh cầm trong tay hồ sơ Trần Lâm đưa mà cảm thấy nặng trĩu. Lúc đi ra khỏi phòng hành chánh, cô quay đầu lại liếc nhìn công ty một lần nữa. Lần này ra đi, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại Thi Nam Sinh nữa...

Ngồi xe điện ngầm, rồi chuyển sang xe buýt để đến công ty giải trí Wesley.

Đến thẳng bộ phận nhân sự, giao hồ sơ trong tay cùng những tài liệu cá nhân khác cho người phụ trách.

"Đây là hợp đồng, cô xem kỹ lại, nếu như không có ý kiến gì khác thì ký tên vào." Đối phương đẩy một bản hợp đồng tới trước mặt cô.

Thiên Tình chưa vội xem, chỉ nhìn đối phương "Trước khi ký hợp đồng, tôi có một điều kiện, không biết công ty có thể đồng ý với tôi không?"

"Điều kiện?" Đối phương nhíu mày, "Còn chưa vào công ty, đã nói điều kiện với chúng tôi, cô đúng là người đầu tiên đấy."

"Xin lỗi, tôi biết làm vậy là không thích hợp, nhưng tôi không thể không làm như vậy." Thiên Tình vội vàng đề xuất.

"Được, vậy cô nói thử xem." Đối phương gật đầu, đồng ý cho cô nói ra điều kiện.

"Bởi vì phải đi Hàn Quốc thực tập một năm, phía bên tôi có người nhà cần chăm sóc. Cho nên, tôi muốn.... Nếu như được, công ty có thể trả trước cho tôi một khoản tiền không?"

Nghe thấy yêu cầu Thiên Tình đưa ra, đối phương hiển nhiên cảm thấy chuyện này rất ư là hoang đường. Nhíu mày nhìn cô gái không biết trời cao đất rộng này.

"Xin lỗi, có lẽ điều thỉnh cầu này hơi vô lý, nhưng tôi xin bảo đảm, giá trị tôi tạo ra trong tương lai sẽ không thấp hơn số công ty đã trả trước cho tôi đâu!" Thiên Tình kiên định nhìn đối phương, thần thái trong đôi mắt long lanh sáng ngời, khiến người khác không thể xem thường.

Đối phương thoáng sùng sốt, nhưng vẫn nhún vai xin lỗi nói, "Công ty chúng tôi chưa từng có tiền lệ này, cho nên tôi không thể đồng ý với yêu cầu của cô được. Rất đáng tiếc."

Thiên Tình chán nản cúi đầu, "Nếu như vậy....thì tôi không thể ký hợp đồng này được...." Không có tiền, cô không thể bỏ mặc chị mà đi. Nếu lỡ mai kia chị có chuyện gì, cô lại không ở bên cạnh, mà tiền cũng không có, vậy chị sẽ tính sao đây? Thiên Tình buồn bã đẩy bản hợp đồng trở lại.

Đối phương liếc nhìn cô, "Cô Cảnh, đây là cơ hội ngàn năm chỉ có một, hy vọng cô có thể quý trọng, đừng vội đưa ra quyết định qua loa như thế." Đối phương khuyên cô.

"Xin lỗi, tôi không có lựa chọn khác." Thiên Tình thờ phào một hơi.

Đối phương hiển nhiên cũng không muốn để Thiên Tình đi, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi sẽ bàn bạc lại với phía trên xem sao, rồi mới quyết định."

"Có thể sao?" Hai mắt Thiên Tình sáng rõ hy vọng.

"Để thử xem." Đối phương gật đầu một cái, chuẩn bị gọi điện thoại.

"Không cần thử!" Đột nhiên một giọng nói chen vào cuộc đối thoại của bọn họ.

Cửa đồng thời bị đẩy ra.

Lăng Phong đi tới, nhìn Thiên Tình cười rồi quay đầu nói với người phụ trách nhân sự: "Cô ấy muốn bao nhiêu thì trả trước bấy nhiêu đi. Tương lai tôi sẽ là người quản lý của cô ấy, không lo không lấy lại được tiền."

Lăng Phong quay đầu hỏi Thiên Tình, "Cô cần bao nhiêu?"

Thiên Tình sùng sốt, mãi lúc sau mới hoàn hồn, ngượng ngùng xòe ra một bàn tay.

"Nhiều đến vậy?" Hai mắt của người phụ trách nhân sự trợn lên muốn rách mí.

"Năm mươi vạn sao? Đưa cho cô ấy đi! Phía trên có hỏi thì nói đó là ý của tôi." Lăng Phong nói.

"Không, không, không, các anh hiểu lầm rồi!" Thiên Tình vội vàng xua xua tay giải thích, "Không phải tôi muốn năm mươi vạn, mà là năm vạn. Tôi không cần năm mươi vạn nhiều vậy đâu...."

Năm mươi vạn đối với cô mà nói là một con số trên trời rồi. Cô nào dám đòi hỏi nhiều như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Sẽ rất nhớ anh

"Năm vạn đồng? Cô xác định chỉ là con số này?" Lăng Phong quay đầu lại, có phần không dám tin nhìn cô. Số tiền nhỏ như vậy cũng cần trả trước? Xem ra, trước đây Thi Nam Sinh đối với cô ấy không được tử tế gì mấy!

Thiên Tinh lại lần nữa gật đầu, "Phải, năm vạn đồng này đối với tôi cũng không phải là con số nhỏ ạ. Có nó, tôi mới có thể yên tâm đi Hàn Quốc."

"Không thành vấn đề, năm vạn đồng này giao cho tôi." Lăng Phong vỗ ngực bảo đảm, sau đó căn dặn người của bộ phận nhân sự, "Đi chi năm vạn đồng tiền mặt cho Thiên Tinh, chuyện kế tiếp, tôi sẽ tự mình nói với cô ấy."

"Được." Đối phương gật đầu rồi đi ra.

Phòng họp rộng lớn chỉ còn lại hai người Lăng Phong và Thiên Tinh.

"Cám ơn anh, anh Lăng." Thiên Tinh chân thành nói cảm ơn.

"Sau này cô là nghệ sĩ của tôi, đừng gọi tôi anh Lăng nữa, cứ gọi tên đầy đủ là được." Lăng Phong đẩy bản hợp đồng về phía Thiên Tinh, "Xem kỹ điều khoản một chút, có gì không hài lòng có thể đề xuất."

Thiên Tinh cẩn thận xem một lượt.

Lăng Phong kiểm đề tài để nói với cô, "Cô đã nghĩ đến sẽ làm nghệ sĩ hay ca sĩ chưa? Hoặc là, cô có năng khiếu về phương diện nào không?"

Tầm mắt Thiên Tinh hơi chững lại, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nói với Lăng Phong, "Vấn đề này, thật ra tôi cũng có cân nhắc qua rồi."

"Sẵn dịp nói một chút về ý tưởng của cô xem."

"Tôi rất có hứng thú với diễn xuất, vì có thể hòa nhập vào những vai diễn khác nhau, tôi nghĩ, được vậy sẽ là một chuyện rất hạnh phúc. Chỉ là, tôi chưa từng có kinh nghiệm trong việc diễn xuất, đó cũng không phải là sở trường của tôi. Nhưng nếu thiên về âm nhạc, tôi nghĩ mình sẽ nắm bắt dễ dàng hơn."

Lăng Phong nhìn cô cười, "Xem băng quay lúc trước của cô, chất giọng quả thật rất tốt. Nhưng thị trường âm nhạc hiện nay đang có xu hướng đi xuống, điều này cũng không còn là bí mật trong giới nữa, có lẽ cô cũng biết điều đó. Nhìn đi nhìn lại, dựa vào đĩa nhạc chân chính để hái ra nhiều tiền, số người đó chỉ đếm trên đầu ngón tay."

"Vậy nên?" Thiên Tinh nhìn anh ta.

"Mục tiêu của tôi là đào tạo cô thành ngôi sao đa năng trong nhiều lĩnh vực. Trước tiên là phát hành đĩa nhạc, nhưng cô phải chuẩn bị tâm lý, âm nhạc sẽ không được làm quá lâu. Mục tiêu của chúng ta là về phương diện điện ảnh và truyền hình. Cho nên..."

Lăng Phong tích cực phác họa hình ảnh tương lai cho cô, anh ta nói xong đứng dậy dựa vào phía trước bàn hội nghị, nhìn cô từ trên cao xuống, "Trong một năm đào tạo, tốt nhất cô nên chuẩn bị tâm lý cho tốt. Không chỉ phải học những thứ như: âm nhạc, diễn xuất và vũ đạo, thậm chí là nhạc cụ, một món cũng không thể thiếu. Trong một năm này, tôi sẽ thông báo công ty tích cực liên lạc với phía công ty quản lý bên Hàn Quốc, tranh thủ cho cô có một vai diễn trong phim Hàn. Tôi không cần cô một phát nổi tiếng ngay, chỉ cần cô được xuất hiện trên màn ảnh truyền hình với gương mặt ngây thơ trong sáng của người Trung Quốc này. Cô cũng biết, hiện tại sức ảnh hưởng của trào lưu Hàn tại Trung Quốc không nhỏ. Cộng thêm phần lớn là bọn họ phát sóng phim truyền hình hàng tuần, diễn ngay phát ngay, như vậy đối với cô cũng thu được kết quả cao."

Lăng Phong vạch ra chi tiết kế hoạch, Thiên Tinh lắng lắng nghe. Cô xem hết từng điều khoản, cũng không có ý kiến gì. Sau khi ký tên xong mới nói: "Tôi sẽ cố gắng làm tốt những chuyện thuộc bốn phần của mình."

"Tôi tin tưởng cô là cô gái có thể đương đầu với mọi khó khăn." Lăng Phong gật đầu. Tin tưởng là bởi vì đã xem qua lý lịch của Thiên Tinh, cũng không hoài nghi về điểm 'có thể đương đầu với mọi khó khăn' của cô.

"Công ty có lên lịch khi nào tôi sẽ đi Hàn Quốc chưa ạ?" Thiên Tinh hỏi.

"Lần này công ty chọn ra năm người mới. Vé máy bay là hai ngày sau, ngày mai sẽ có người gọi điện cho cô. Vì vậy, trong hai ngày này, cô hãy về nhà thu xếp những gì cần thiết cho chuyến đi."

Hai ngày....Nhanh vậy ư?

.....

Cầm năm vạn đồng nặng trĩu sau khi ký xong hợp đồng, thời điểm đi ra khỏi công ty giải trí Wesley, Thiên Tinh lấy điện thoại di động gọi cho một người trước. Anh ấy nên nghe được quyết định của mình đầu tiên.

"A lô!"

"Trầm Âm, là em." Thiên Tinh vừa nói vừa đi về hướng trạm xe buýt.

"Sao đột nhiên nổi hứng gọi cho anh vậy?" Mộ Trầm Âm có vẻ như rất vui.

"Lát nữa anh có rảnh không? Em muốn mời anh ăn cơm."

"Tự nhiên lại mời anh ăn cơm, chẳng lẽ em được tuyển rồi hả?" Mộ Trầm Âm vui mừng hỏi.

"Dạ." Thiên Tinh cũng cười đáp.

"Chà, nói vậy, dù cho buổi tối anh không rảnh cũng phải dành ra chút thời gian rồi. Em nói thời gian và địa điểm đi, anh đến nhà đón em?"

"Không cần, em sẽ tự đến đó luôn."

Thiên Tinh từ chối ý tốt của anh, sau khi nói thời gian và địa điểm xong thì cúp điện thoại, không về nhà ngay mà đổi xe đến cửa hàng bánh ngọt Tư Noãn làm.

....

Thấy cô bạn thân tới, Tư Noãn vội vàng giao công việc trong tay cho đồng nghiệp bên cạnh. Cô lôi kéo Thiên Tinh vào một góc trong phòng. Sau đó mang hay ly trà sữa nóng tới.

"Không phải hôm nay đi đón chị cậu xuất viện à? Sao lại tới chỗ mình?" Tư Noãn hỏi xong rồi nhìn nhìn cô một hồi, "Sao vậy? Mặt mày ừ dột thế kia?"

Thiên Tinh miễn cưỡng cười cười, "Chỉ muốn đến gặp cậu một chút thôi."

Rõ ràng đã ký được hợp đồng, từ nay trở đi là thời kỳ có thể chấp cánh ước mơ, mình nên vui mừng mới đúng.

Nhưng...

Nghĩ đến mai đây sẽ phải rời khỏi nơi này, một năm không được thấy Tư Noãn, không gặp được chị, không gặp được...anh, chớp mắt không hiểu sao lại cảm thấy buồn tủi.

"Trông cậu chẳng giống đến thăm mình chút nào cả." Tư Noãn nhìn Thiên Tinh dò xét, "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Thiên Tinh hít sâu một hơi, hút một hớp trà sữa nóng, mới nhìn Tư Noãn nói: "Hôm nay, anh ấy đã cầu hôn mình."

"Gi? Ai cơ?" Câu nói không đầu không đuôi, khiến Tư Noãn trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

"Là.... Thi Nam Sinh." Thiên Tinh giải thích.

Tư Noãn khiếp sợ trợn mắt, nét mặt giống hệt như lúc Thiên Tinh nghe được. Nhưng sau đó lập tức hoài nghi hỏi: "Rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì? Chẳng lẽ sau khi chia tay với cậu rồi mới phát hiện, thì ra một ngày không có cậu lại buồn tẻ khó chịu đến vậy. Cho nên nghĩ lại dứt khoát phải cưới cậu về để bắt nạt cho đã? Thiên Tinh, cậu trả lời thế nào?"

Thiên Tinh cười, "Mình không chút do dự mà từ chối thẳng. Có phải mình rất 'đỉnh' không?"

Tư Noãn hí hóp mắt liếc nhìn cô. Chuyện này thật sự không giống cách làm của Cảnh Thiên Tinh, "Mình còn tưởng cậu sẽ cảm động lệ nóng lưng tròn, lập tức gật đầu đồng ý ngay đấy."

Đáy mắt Thiên Tinh mang vẻ bi thương, "Sở dĩ anh ấy đột nhiên cầu hôn mình, là bởi vì bà Thi yêu cầu mà thôi. Cho nên, mình sẽ không ngu ngốc như con thiếu thân cứ lao đầu vào lửa."

"Hóa ra là nguyên nhân này." Tư Noãn có chút tức giận bất bình, "Đúng là đồ xấu xa mà, cậu không đồng ý là chính xác!"

Thiên Tinh miễn cưỡng cười cười. Rồi chợt nghĩ đến gì đó nói: "Đúng rồi, Noãn Noãn, mình có chuyện muốn nhờ cậu."

"Hả?" Tư Noãn nhìn cô. Sau đó thấy cô từ trong túi xách lấy ra một xấp tiền thật dày đầy tới trước mặt mình.

"Đây là ba vạn đồng, mình hy vọng cậu có thể giúp mình giữ nó."

"Ba vạn đồng?" Tư Noãn kinh ngạc nhìn cô, "Thiên Tinh, cậu đang làm gì vậy?"

"Mình đã ký hợp đồng với công ty giải trí Wesley, hai ngày sau sẽ sang Hàn Quốc một năm. Số tiền này là công ty trả trước cho mình. Ba vạn đồng này gửi ở chỗ cậu là để phòng ngừa bị ba mình lấy đi. Nếu bệnh tình của chị mình tái phát, lỡ có nhập viện, thì cậu giúp mình giao lại số tiền này cho chị ấy. Hai vạn đồng còn lại, mình đã gửi thẳng vào tài khoản của chị mình, để chị ấy làm phí sinh hoạt."

Thiên Tinh chậm rãi nói xong, rồi nhìn vào mắt Tư Noãn, "Hy vọng thời gian mình không có ở đây, cậu có thể giúp mình chăm sóc chị và ba mình. Cố gắng giúp mình khuyên chị đừng đi làm thêm nữa. Mình ở Hàn Quốc sẽ nghĩ cách gửi tiền về."

"Thiên Tinh, cậu thật sự quyết định làm nghệ sĩ sao?" Nghe Thiên Tinh nói nhiều như vậy, trong lòng Tư Noãn khổ sở vô cùng, càng cảm thấy đau lòng thay cho bạn.

"Ừm. Công ty đã giúp mình xin nghỉ ở trường học rồi. Chẳng nào tốt nghiệp thì trở về làm luận văn cũng không thành vấn đề."

Tư Noãn nắm chặt tay cô, "Nhưng cậu đâu có biết tiếng Hàn đâu, ở bên kia lại không có người quen biết...."

"Đừng lo cho mình, cậu đã quên tính thích nghi của mình rất mạnh sao. Dù cho hoàn cảnh có ra sao, mình cũng sẽ không gục ngã." Thiên Tinh trở tay siết chặt bàn tay cô bạn thân.

"Thật ra mình cũng rất mừng cho cậu. Nếu như có thể tìm được cho bản thân một không gian để phát triển, so ra sẽ tốt hơn luôn bị người ta bắt nạt, luôn bị người ta xem thường. Nhưng cậu nhớ đừng để mình bị thiệt thòi nhé, nếu thật sự cảm thấy quá áp lực, hãy lập tức quay về kiếm việc khác làm cũng được, nhớ nhé."

Thiên Tinh cười yếu ớt gật đầu, "Yên tâm, mình sẽ không bạc đãi bản thân."

"Em phải đi Hàn Quốc?" Mộ Trầm Âm như muốn nhảy dựng, nói lúng búng trong miệng, "Sớm biết thế, ban đầu anh sẽ không để em đi quay thử đâu."

Thiên Tinh không nghe rõ, "Anh vừa nói gì?"

"Không có, không có gì. Em giúp anh gọi một phần bò bít tết ba phần chín là được, anh không ăn nhiều đâu." Thực tế là không có tâm trạng để ăn. Làm nghệ sĩ thì làm trong nước cũng được mà, tại sao phải chạy sang Hàn Quốc những một năm?

Thiên Tinh theo lời chọn món. Sau đó nhìn anh, "Em báo với anh tin này, có vẻ như anh không được vui thì phải?"

Mộ Trầm Âm suy nghĩ một lúc, hai tay đan nhau đặt ở trên bàn. Nhướn người về phía cô, "Nếu có dịp, anh sẽ sang Hàn Quốc tìm em đi chơi, có được không?"

"Anh có thời gian rảnh hả?"

"Đương nhiên là có." Mộ Trầm Âm lập tức gật đầu, "Lần trước mẹ anh có bảo anh qua Hàn Quốc du học, ban đầu anh vốn không có đồng ý. Nhưng bây giờ anh sẽ về suy nghĩ lại."

"Trùng hợp vậy?"

"Phải, không ngờ trùng hợp thật đấy. Điều này chứng tỏ là chúng ta có duyên ấy mà." Mộ Trầm Âm nhe răng cười. Ngẫm nghĩ lại, con buồn bực mới đó giờ đã không còn nữa. Đẳng nào cũng là đi du học cả, đi Hàn Quốc hay Anh Quốc thì có gì khác nhau đâu.

"Em sang đó trước, anh về làm thủ tục xong sẽ qua đó tìm em ngay."

"Vâng." Thiên Tinh sáng khoái đồng ý, cũng không nghĩ gì nhiều. Tha phương nơi đất khách quê người, nếu có một người là bạn của mình, vậy còn gì vui sướng cho bằng nữa chứ.

....

Sau khi ăn xong về đến nhà, Thiên Tinh trao đổi cùng người nhà về tin tức này.

Văn Tinh dĩ nhiên là không muốn, nhưng Cảnh Kiến Quốc thì rất vui vẻ. Cả buổi tối ôm điện thoại thông báo hết cho những người bạn của ông, rằng con gái mình tương lai sẽ là ca sĩ nổi tiếng.

Quần quật đến hơn nửa đêm, Thiên Tinh nằm mãi trên giường mà vẫn không tài nào ngủ được. Trằn trọc thao thức trở mình, trong đầu chỉ nghĩ về Thi Nam Sinh....Nhớ lại hôm nay anh ngỏ lời muốn cưới cô, trái tim đến bây giờ vẫn còn nhảy thình thịch.

Còn có....hình ảnh của cả hai lúc ở trong phòng nghỉ....

Sự mạnh mẽ và nóng bỏng của anh như vẫn còn vương vất trong cơ thể cô. Càng nhớ mặt càng đỏ và con tim càng nhảy loạn xạ trong lồng ngực, nhưng ngay sau đó tất cả đều được thay vào bằng vẻ buồn bã u sầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Dứt khoát ra đi

Suốt đêm Thiên Tinh trần trọc không chợp mắt. Lúc trời gần sáng rốt cuộc mới thiêu thiêu được chút.

Đêm hôm ấy, cô đã nằm mơ thấy rất nhiều chuyện....

Nhưng trong giấc mộng đó, tất cả đều là hình bóng của anh....

Cô không biết, sau một năm, cả hai có còn được gặp lại nhau hay không, và tình huống sau khi gặp lại đó sẽ như thế nào....

....***....

Thời gian hai ngày trôi qua thật nhanh.

Cũng trong hai ngày này, Thiên Tinh không hề nhận được cuộc điện thoại nào của Thi Nam Sinh.

Cô đoán, hẳn là anh đang rất giận mình.

Người kiêu ngạo như anh, sao có thể chấp nhận được sự từ chối của mình?

Thiên Tinh vốn cũng muốn gọi điện cho anh nói lời từ biệt trước khi đi, nhưng....gọi được nửa chừng rồi lại tắt đi.

"Thiên Tinh, đến giờ rồi đó em." Văn Tinh đi vào phòng gọi cô.

Thiên Tinh vội đem điện thoại di động cất lại vào túi, "Chị, chị đừng tiễn em. Em cũng không cho Noãn đến tiễn em đâu, để em đi một mình thôi!"

"Như vậy sao được? Không thấy em lên máy bay, trong lòng chị không yên tâm." Văn Tinh nói xong mắt cũng đỏ hoe.

Thiên Tinh tiến lên một bước, ôm chặt chị vào lòng, "Chị, em không muốn để mọi người nhìn thấy bóng lưng của em...." Nói đến đây giọng cũng tắc nghẽn.

Văn Tinh xoay người lại ôm lấy em gái, "Hành lý nhiều như vậy, một mình em xoay sở được không?"

"Công ty có xe tới đón em, không sao đâu ạ." Thiên Tinh hít hít mũi, "Chị này, sau này em không có ở nhà, chị phải chăm sóc tốt cho mình nhé. Chị đừng đi làm mấy công việc nặng nhọc kia nữa, nếu như ở nhà thấy buồn thì chị cố gắng tìm công việc nào nhẹ nhàng làm cho vui thôi, được không chị?"

"Em yên tâm, vì em, chị sẽ hết sức chăm sóc tốt bản thân mình. Một mình em ở bên đó cũng phải ráng giữ gìn sức khỏe và lo cho mình nhé, đến nơi nhớ điện về cho chị."

"Nhất định rồi." Thiên Tinh bảo đảm.

Hai chị em còn định tâm sự thêm một bận, nhưng lúc này lại nghe Cảnh Kiến Quốc réo gọi om sòm bên ngoài cửa, "Thiên Tinh, chuẩn bị nhanh lên! Xe của công ty đến rồi này!"

"Dạ, con ra ngay!" Thiên Tinh cao giọng đáp lại, dặn dò Văn Tinh thêm mấy câu mới xách hành lý ra khỏi phòng.

Văn Tinh lau nước mắt, không nỡ nhìn theo bóng của em gái.

Cảnh Kiến Quốc đứng chào hỏi tài xế của công ty trong khi chờ đợi. Thấy Thiên Tinh đi ra, ông dặn dò đủ thứ: "Có cơ hội gần năm có một này, sang bên đó rồi con phải cố gắng học tập cho tốt. Nếu được lên ti vi đóng phim thì nhớ điện về báo cho cha hay nhé, cha sẽ kêu gọi bà con lối xóm đến xem. À, còn nữa, ở bên đó nếu kiếm được nhiều tiền, cũng đừng quên...."

"Cha, cha đừng nói nữa!" Văn Tinh vội vàng kéo cha lại, liếc nhìn Thiên Tinh, "Nếu ở bên đó kiếm được tiền, em nhớ giữ lại cho mình trước đi, đừng lúc nào cũng chỉ biết lo cho trong nhà. Em phải thương bản thân mình trước, nhớ không?"

Thiên Tinh cười yếu ớt, tròng mắt ngân ngấn lệ, "Cha, chị, con thật sự phải đi rồi." Người nhà đưa cô ra xe bảo mẫu của công ty tới đón. Trên xe còn có những người khác sẽ cùng cô sang Hàn Quốc học.

So với tinh thần sa sút của Thiên Tinh, hầu như tâm trạng của những người còn lại ai nấy cũng đều hân hoan tươi tỉnh. Đối với lần đi đào tạo chuyên sâu để phát triển cho tương lai này, ai ai cũng ôm tâm tình háo hức và mong đợi.

Nghe họ lú lú nói về mơ ước trong tương lai mà Thiên Tinh cũng bị ảnh hưởng lây, nhờ đó mà đáy lòng như giăng đầy mây mù của cô cũng vui đi phần nào, còn thấp tùng trở chuyện với họ.

"Ồ, hình như tôi có biết cô thì phải á?" Có một cô gái nghi hoặc nhìn nhìn Thiên Tinh.

"Có lẽ tôi có gương mặt giống ai đó chăng?" Thiên Tinh cười đáp.

"Không! Không phải cô chính là bà chủ tương lai của tập đoàn Thi thị trong truyền thuyết đó sao?" Lời của cô ta vừa dứt, xung quanh xôn xao hẳn lên.

Được sự gợi ý, mọi người ngay tức khắc đều nhận ra Thiên Tinh.

"Phải ha! Hèn chi tôi thấy sao lại nhìn quen mắt đến vậy!"

"Lần trước, tôi còn nhìn thấy cô trên trang nhất ở giới truyền thông nữa mà!"

....

Thiên Tinh không quen bị người khác mang ra bình phẩm, cô không được tự nhiên vén vén tóc bên mang tai, nhìn mọi người cười ngượng nghịu.

Giải thích như đã từng giải thích rất nhiều lần, "Tôi không phải vợ chưa cưới của Thi tổng, càng không phải là bà chủ tương lai gì đó của Thi thị. Hiện tại, chúng tôi đã không còn bất kỳ quan hệ nào nữa."

"Thật sự không còn quan hệ gì nữa sao? Đừng thật là đáng tiếc ha. Thi tổng bây giờ chính là người đàn ông hoàng kim còn độc thân, nếu như tóm được anh ta, còn sung sướng hơn đi làm nghệ sĩ gấp trăm lần."

"Chứ sao nữa!" Có người phụ họa, "Cô vào công ty giải trí Wesley, coi như cũng cùng nghề với Bạch Thiên Thiên. Khó đảm bảo về sau cô ta sẽ không chèn ép cô."

"Tôi không nghĩ nhiều như vậy." Thiên Tinh thờ ơ đáp lại họ.

Mọi người tiếp tục bàn tán mổ xẻ thêm một hồi, Thiên Tinh lạng thình không trả lời các cô nữa, dần dần họ cũng cảm thấy cái đề tài này chẳng còn gì thú vị, nên cũng dừng lại ở đó.

Thiên Tinh chỉ cúi đầu sẫm soi điện thoại di động, đáy mắt buồn bã.

Thi Nam Sinh....Lần này, kết thúc thật rồi!

.... ***

"Em tính ra ngoài à?" Mộ Thiệu Đàm duỗi lưng một cái, lười biếng lững thững đi xuống lầu. Thấy em trai vót lấy chìa khóa xe máy, cách ăn mặc rất tươm tất và ra dáng, hình như đang tính ra ngoài.

"Dạ. Em đến sân bay tiễn bạn." Trong miệng Mộ Trầm Âm còn ngậm miếng sandwich, hàm hồ đáp lại.

"Đám mèo mà gà đồng của em đó hả?"

"Mèo mà gà đồng?" Mộ Trầm Âm cười cười, "Bốn chữ này dùng để hình dung người khác còn được, chứ để nói Thiên Tinh thì thật quá oan uổng cho con gái người ta."

"Thiên Tinh?" Mộ Thiệu Đàm mở rộng tờ báo, liếc nhìn em trai hỏi, "Thiên Tinh tính đi đâu?"

"Đi Hàn Quốc ạ! Anh không biết sao? Cô ấy bây giờ được công ty giải trí Wesley ký hợp đồng, hôm nay bay sang Hàn Quốc để học khóa đào tạo chuyên sâu. Em nói cho anh biết nhé, sau này khi cô ấy trở về nước sẽ trở thành siêu sao cũng không chừng đấy...." Mộ Trầm Âm thao thao bất tuyệt, hân hoan phác họa một tương lai tươi sáng của Thiên Tinh.

Tay đang lật báo của Mộ Thiệu Đàm dừng lại, "Em nói, hôm nay cô ấy đi Hàn Quốc?"

"Dạ!" Mộ Trầm Âm nói xong mới chợt nhớ ra điều gì, liếc nhìn sang Mộ Thiệu Đàm, "Anh sẽ không đi thông báo cho anh A Sinh biết đó chứ?" Nói xong cúi đầu nhìn thời gian, "Bây giờ có báo cũng không kịp gấp cô ấy nữa đâu. Anh, em đi trước đây. Sắp trễ giờ rồi!"

Mộ Trầm Âm nói xong vẫy vẫy tay với anh trai, rồi phóng nhanh ra cửa.

....

Thiên Tinh đi Hàn quốc? A Sinh có biết không?

Mộ Thiệu Đàm bỏ tờ báo trong tay xuống, đứng dậy bước nhanh lên lầu tìm điện thoại di động. Biết được tin tức quan trọng này mà không báo cho cậu ấy biết, hình như không được nghĩa khí cho lắm nhỉ?

Mặc dù....Em trai của mình cũng rất thích cô bé kia.

Nhưng mấy thứ tình yêu gì gì đó, chỉ đành để cả hai cạnh tranh công bằng thôi!

Nghĩ vậy liền cầm điện thoại di động lên gọi cho một dãy số quen thuộc....

....

Hai ngày gần đây, chất lượng giấc ngủ của Thi Nam Sinh càng ngày càng tệ.

Kể từ khi bị Thiên Tinh từ chối lời cầu hôn, suốt ngày anh cứ thấy trong người buồn bực, giống như đang chứa một quả bom bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, hầu như không người nào dám đến gần.

Người phụ nữ kia....Đúng là biết hành hạ người khác mà!

Nếu như cô chỉ muốn cự tuyệt để lấy lại làm tiến, dựa vào đó chiếm được tình yêu của anh, vậy thì cô làm to rồi! (sặc, ông này đang ăn dưa bở :D)

Hơn nữa, còn sai rất trầm trọng! Anh tuyệt đối sẽ không chủ động liên lạc cô trước, sẽ không hỏi cưới cô nữa! Để cho cô tự mình ôm lấy hối hận đi!

Tuy bụng nghĩ vậy, nhưng dạ cứ bồn chồn nóng nảy không yên, khó khăn lắm mới ngủ được chút lại bị đánh thức, anh nổi điên muốn giết chết kẻ nào dám phá đám lúc này.

Vừa thấy số hiện trên màn hình là của Mộ Thiệu Đàm, sắc mặt anh càng u ám đáng sợ, "Tốt nhất là cậu có chuyện quan trọng gì cần nói với tôi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đến sân bay bắt cô về

Vừa nhìn thấy số hiện trên màn hình là của Mộ Thiệu Đàm, sắc mặt anh càng u ám đáng sợ, "Tốt nhất là cậu có chuyện quan trọng gì cần nói với tôi đây!" Anh nghiêng răng nói.

"Thiên Tinh sắp đi rồi!" Lời của Mộ Thiệu Đàm từ đầu kia vọng đến, khiến bộ não Thi Nam Sinh ngừng hoạt động trong chốc lát.

Cậu ta nói gì?

"Sao không có phản ứng? Tôi nói, Thiên Tinh... Cảnh Thiên Tinh, sắp đi rồi!" Mộ Thiệu Đàm tưởng Thi Nam Sinh không nghe rõ, nên nói lại chậm rãi từng chữ nói rõ nguyên câu.

Lúc này Thi Nam Sinh mới tỉnh hồn. Lập tức ngồi bật dậy, "Có ý gì? Cô ấy phải đi? Đi đâu chứ?"

"Xem ra, cậu quả nhiên không biết gì." Mộ Thiệu Đàm hất hất tóc. Sau khi tung ra một tin tức nóng hổi, anh chàng đã không còn vẻ sốt ruột lo lắng nữa mà ngược lại thì cứ tình tang nhón nhơ.

"Tôi hỏi cậu, lời cậu mới vừa nói là có ý gì?" Thi Nam Sinh không thể nào bình tĩnh được nữa. Trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm xấu.

"Không phải cậu không quan tâm sao? Dù sao cậu cũng không quan tâm cô ấy, tôi thấy, tôi không nên..."

"Mộ Thiệu Đàm!" Thi Nam Sinh nghiêng răng phun ra ba chữ cắt ngang câu nói của Mộ Thiệu Đàm.

Tuy cách nhau qua chiếc điện thoại, Mộ Thiệu Đàm vẫn có thể cảm nhận được tâm tình u oán của người ở đầu bên kia. Thoảng rùng mình, không dám đùa giỡn nữa, vội vàng thành thật thú nhận toàn bộ, "Mới vừa rồi em trai của tôi đến sân, nói là đi tiễn Thiên Tinh. Cô ấy được công ty giải trí Wesley ký hợp đồng, phải đi Hàn Quốc học khóa đào tạo."

"Đi Hàn Quốc?" Thi Nam Sinh đứng phắt dậy.

Đáng chết! Người phụ nữ này, đi mà không hề hé lời với mình một tiếng!

"Sân bay nào? Máy giờ bay?" Thi Nam Sinh tùy tiện lấy đại quần áo qua loa mặc lên người miệng vẫn không quên hỏi Mộ Thiệu Đàm.

Người phụ nữ kia....Lại còn dám âm thầm lặng lẽ rời đi!

"Cái này em trai tôi không nói với tôi."

"Shit! Không phải cậu với lão tổng Wesley quen thân lắm sao? Thay tôi gọi điện thoại hỏi thăm một chút xem là sân bay nào!" Thi Nam Sinh nôn nóng quỳnh quáng lên, nút áo sơ mi còn chưa kịp cài hết đã tóm lấy chìa khóa xe phóng như bay ra ngoài.

"Biết rồi, biết rồi. Có tin sẽ lập tức thông báo cho cậu." Mộ Thiệu Đàm vừa đáp vừa thì thầm lẩm bẩm: "Chắc, chắc, xem cậu như vậy, dường như rất là quan tâm Thiên Tinh nha...."

"Cậu cầm miệng! Hai phút sau cho tôi tin tức cụ thể!" Thi Nam Sinh cúp điện thoại, vào thang máy đi xuống tầng hầm để xe.

Suốt đường đi, không ngừng gọi điện thoại cho Thiên Tinh.

Nhưng đáp lại anh ở đầu bên kia chỉ là giọng nói lạnh lẽo và cứng ngắc của tổng đài.

Điện thoại, không thể liên lạc....

Hừ, lại còn không thể liên lạc!

Thi Nam Sinh nóng nảy vứt điện thoại sang ghế phụ, rất muốn bắt người phụ nữ kia về ngay và dạy dỗ cho cô một trận.

Đây chính là tình yêu mà cô nói đó sao?

Yêu mình mà lại âm thầm bỏ đi như vậy, ngay cả một cú điện thoại cũng không thèm gọi?

Rốt cuộc là tình yêu kiểu gì đây?

Thi Nam Sinh đột nhiên cảm thấy bứt rứt tức giận, tức đến sắp phát điên. Bàn tay cầm lái siết chặt nổi cả gân xanh.

Cảnh Thiên Tinh, có phải em đang trêu chọc tôi không? Cố ý nói những lời đó, để quấy rối khiến tinh thần tôi dạo gần đây không có một giây phút nào được yên. Quanh quần mãi trong đầu chỉ toàn là hình bóng của em!

Sau khi tạo ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng này, em lại không chịu trách nhiệm bỏ đi lạng lã như thế? Hành vi này của em đúng là độc ác vô nhân đạo! Chờ xem sau khi tôi bắt được em về rồi, sẽ dạy dỗ em ra sao!

Điện thoại di động lần nữa vang lên, Thi Nam Sinh nhanh chóng nhận nghe.

Là điện thoại của Mộ Thiệu Đàm, "Chuyến bay mười giờ sáng nay, sân bay Đào Nguyên." Mộ Thiệu Đàm cung cấp thông tin.

"Biết rồi." Không có lời nào khác, Thi Nam Sinh gỡ tai nghe bluetooth, nhanh chóng cho xe quay đầu lại.

Chiếc xe thể thao như đầu viên đạn lao vun vút ra khỏi nhà để xe.

Sân bay Thanh Điền.

Thiên Tinh đưa hộ chiếu cho nhân viên, cùng các cô gái khác làm thủ tục lên máy bay.

Sau khi hoàn thành khâu gửi hành lý, cô liền đứng sang một bên, ngăn người nhìn điện thoại đã tắt nguồn.

Vốn định trước khi lên máy bay gọi điện thoại cho Thi Nam Sinh, nhưng... Có lẽ, tất cả đây đều là ý trời...

Duyên phận giữa bọn họ ngăn ngừi đến cả một cú điện thoại nói lời từ biệt cũng không có.

"Thiên Tinh! Thiên Tinh!" Giọng nói lạnh lạnh vang vọng khắp sân bay. Mộ Trầm Âm đứng ở đằng kia, không ngừng vẫy tay với cô.

Ở một nơi công cộng như thế, giọng anh cũng không lớn lắm, thế nhưng cô lại nghe rất rõ ràng. Quay đầu lại, chạm phải gương mặt cười xán lạn của anh. Nụ cười của anh như có ma lực thần kỳ vậy, chỉ cần vừa xuất hiện, dường như có thể chỉ trong nháy mắt đã quét sạch hết những mây đen u ám kia.

Thiên Tinh nói một tiếng với nhân viên, sau đó đi về phía Mộ Trầm Âm.

"Thủ tục đã xong hết chưa?"

"Dạ. Cũng sắp xong rồi." Thiên Tinh gật đầu, rồi quay đầu ngược lại nhìn về phía cổng: "Đều do nhân viên họ giúp em làm."

"Điện thoại di động sao lại tắt máy? Hại anh tìm cả buổi vẫn không thấy em đâu, tôi thật lâu cũng không tìm được em, còn tưởng rằng không gặp được." Mộ Trầm Âm thở hắt hắt, có lẽ do chạy quá nhanh.

"Em quên sạc điện thoại, nên nó tự động tắt nguồn." Thiên Tinh giải thích, nhìn anh chạy đầu đầy mồ hôi, vội rút khăn giấy từ trong túi ra đưa cho anh, "Sao lại chạy vội như vậy?"

"Sợ em đi mất đó." Mộ Trầm Âm nhận lấy khăn giấy, lau mồ hôi trên trán.

Thiên Tinh nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, rồi khẽ mỉm cười.

Hết thấy tất cả, đúng thật là ý trời đã định.

Mặc dù mình tắt máy, Trầm Âm vẫn có thể tìm được mình giữa sân bay rộng lớn này....

Đây, chính là tình bạn mà trời cao đã ban cho cô.

"Em ở bên kia phải chăm sóc mình cho tốt, nếu muốn ăn cái gì thì lên QQ nhắn cho anh biết. Khi nào sang, anh sẽ mang qua cho em."

"Dạ."

"Nếu em ăn không quen thức ăn bên đó thì gọi điện cho anh, anh sẽ tìm cho em một đầu bếp Trung Quốc."

"Không cần, em rất có khả năng thích ứng được mọi hoàn cảnh, nhất định sẽ không xuất hiện hiện tượng như anh lo lắng đâu."

"Anh nói nếu như mà!" Anh cười nói, "Xuống máy bay điện thoại cho anh nhé, phải nhớ cho anh biết cách liên lạc ở bên đó của em nữa. À, em nhớ số của anh chứ?"

"Dạ. Em có ghi trong máy tính rồi."

"Vậy là được, số có thể quên, nhưng đừng để mất laptop." Anh lần nữa dặn dò cô.

Cô cười, "Em biết rồi."

"Qua bên kia phải cẩn thận chăm sóc mình. Đúng rồi, em có mang theo quần áo ấm rồi chứ? Hôm nay anh có xem thời tiết, thấy báo bên đó hiện đang lạnh lắm đó...." Anh thấy mình chưa bao giờ dài dòng như hôm nay, y hệt như một bà tám. Nhưng....Cũng hết cách thôi, vì anh còn muốn dặn dò cô rất nhiều nữa.

"Có mang theo rồi. Đừng lo lắng cho em...em sẽ tự lo cho mình thật tốt." Mỗi một lời căn dặn ân cần của anh khiến Thiên Tình cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Nếu như Thi Nam Sinh biết mình sắp đi...

Có thể sẽ quan tâm mình như thế này hay không?

"Đi học bồi dưỡng, chương trình học có thể sẽ tương đối nhiều, lúc mệt hay là không vui, đều có thể tìm anh! Thời gian anh làm thủ tục để sang đó du học có lẽ cũng tầm phải một tháng, đừng nhớ anh rồi khóc nhé!" Nói đùa xong còn xấu xấu nháy nháy mắt với cô.

Thiên Tình cười lên, tay nhét vào trong túi áo khoác ngoài. Vành mắt cong cong như trăng rằm, "Tôi rất mong chờ ngày anh cũng đến Hàn Quốc."

"Cảnh Thiên Tình! Nên qua kiểm an rồi!" Tiếng của nhân viên làm việc cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

"Tôi phải đi rồi...." Thiên Tình có chút không nỡ. Rồi đi vùng đất thân quen một năm, không biết tương lai rồi đây sẽ ra sao.

Ánh mắt Mộ Trầm Âm buồn buồn, không còn đáng vẻ vui đùa ban nãy nữa, nhìn cô không chớp mắt, "Chúng ta một tháng sau gặp."

"Dạ...." Thiên Tình gật đầu.

"Em ở bên đó hãy cố gắng, để sau này còn ký tên miễn phí cho anh nữa." Anh ra vẻ cười thoải mái, đi theo cô đến cửa kiểm an, cuối cùng bổ sung một câu: "Đừng lo lắng chuyện ở nhà, chị của em anh sẽ giúp em chăm sóc. Nếu sau này đi Hàn Quốc, anh sẽ dặn dò anh trai anh chăm sóc."

Thiên Tình cảm động đến mức hai mắt vương lệ. Anh ấy, thật chu đáo....

"Cám ơn anh, Trầm Âm...." Cô giang hai cánh tay, cảm động cho anh một cái ôm từ biệt. Chân thành nói: "Có được người bạn là anh, em thật sự cảm thấy rất hạnh phúc...."

Vì bất ngờ được ôm, toàn thân Mộ Trầm Âm cứng đờ, đứng im không động đậy.

Hơi thở ấm áp mà bình dị ấy khiến anh cảm thấy nhịp tim nhảy loạn xạ, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần, "Hả... à....anh cũng vậy cảm thấy....rất hạnh phúc...." Mất mặt thật!

Từng ôm không biết biết bao nhiêu phụ nữ? Nhưng mỗi lần đứng trước mặt cô ấy, cứ như một thằng nhóc mới lớn còn ngây ngô chưa biết gì?

Sân bay Đào Nguyên.

Quay người một vòng cẩn thận tìm kiếm ở chung quanh, vẫn chưa từ bỏ ý định, dáo dác chạy như bay ở trong đám người tới lui, chỉ mong sao bắt gặp bóng dáng duy nhất kia.

Nhưng...

Không có!

Nơi nào cũng không có!

Ở trong cổng sân bay quốc tế, hoàn toàn không tìm được bóng dáng của cô.

Đã chín giờ rưỡi, lẽ nào cô đã qua cổng kiểm an? Nghĩ tới khả năng này, trái tim bỗng chùng xuống. Thi Nam Sinh thẳng chạy tới quầy hỏi thăm.

"Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì được cho anh ạ?" Nhân viên hướng dẫn rất nhiệt tình tiếp đãi.

"Giúp tôi tra một chút, chuyến bay đi Hàn Quốc lúc mười giờ sáng nay là chuyến nào? Có phải đã bắt đầu lên máy bay rồi không?"

"Vâng, thưa anh, làm phiền anh chờ một lát."

"Làm phiền cô nhanh một chút!" Thi Nam Sinh hơi sốt ruột. Dựa sát vào bàn hướng dẫn, nhưng mắt vẫn luôn tìm kiếm khắp mọi nơi, chỉ mong vô tình nhìn thấy bóng dáng đó.

Nhưng...

Không có! Vẫn không có!

"Xin lỗi, thưa anh. Sân bay Đào nguyên không có chuyến bay nào mười giờ sáng nay đi Hàn Quốc hết ạ." Đối phương rất nhanh trả lời anh.

Tầm mắt Thi Nam Sinh khựng lại, quay mặt lại, "Không có chuyến bay mười giờ?"

"Không có."

"Như vậy, có chuyến nào trước hay sau mười giờ không?"

"Trong buổi sáng đến trưa không có chuyến bay đi Hàn Quốc. Hôm nay chỉ có một chuyến là vào năm giờ chiều."

Cái gì?

Đây là tình huống gì?

Thi Nam Sinh sửng sốt trong chốc lát. Chợt nghĩ đến một khả năng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

"Làm phiền cô, giúp tôi tra một chút sân bay Thanh Điền, có phải buổi sáng có chuyến bay mười giờ đi Seoul hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Lướt qua nhau

"Làm phiền cô, giúp tôi tra một chút sân bay Thanh Điền, có phải buổi sáng có chuyến bay mười giờ đi Seoul hay không?"

"Vâng, thưa anh. Làm phiền anh chờ một chút." Đối phương tiếp tục kiểm tra lần nữa.

Thi Nam Sinh đứng ở đó, sắc mặt càng lúc càng đen, càng lúc càng khó coi. Đối phương còn tra chưa xong thì lúc này điện thoại di động của anh vang lên lần nữa.

Anh nhìn lướt qua, đáy mắt nổi lên vẻ hung ác nham hiểm.

Dường như....Đã đoán được đang xảy ra chuyện gì.

Nhận điện thoại nhưng không nói gì, Mộ Thiệu Đàm ở bên kia đã lên tiếng trước: "A Sinh, bên kia có sự nhầm lẫn. Bọn họ từ sân bay Thanh Điền bay đi Seoul đấy! Chuyến bay mười giờ. Bây giờ cậu ở đâu?"

Quả nhiên...

Cơ mặt Thi Nam Sinh căng cứng. Gần như muốn bóp nát điện thoại di động trong tay.

"Khốn kiếp!" Anh thầm mắng một câu rồi cúp điện thoại.

Cậu ta còn dám hỏi mình đang ở đâu sao?

Xoay người, vọt ra khỏi sân bay Đào Nguyên.

Sau khi nhân viên hướng dẫn tra được, lúc ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng vội vã chạy đi, "O, thưa anh..." Nhưng không ai đáp lại tiếng gọi với theo của cô ta.

Người đàn ông cũng không quay đầu lại mà lao ra khỏi sân bay.

....***....

Thi Nam Sinh ở trong xe cúi đầu liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, tức giận nện một cái thật mạnh lên tay lái. Trong bãi đỗ xe yên tĩnh bỗng phát ra tiếng kèn xe inh ỏi vô cùng chói tai. Tầm mắt mọi người đều hướng về phía anh, nhưng anh chẳng thêm quan tâm, nhanh chóng cho xe trượt ra khỏi chỗ đậu, lao như tên bắn ra khỏi tầng để xe.

Bây giờ là chín giờ bốn mươi. Mà máy bay đi Seoul cất cánh lúc mười giờ đúng. Anh cảm thấy hành động của mình có chút khôi hài!

Nếu bây giờ chạy tới đó, xe có nhanh hơn nữa cũng phải mất nửa tiếng đi đường, vậy anh còn chạy tới đó để làm gì?

Nhưng...Căn bản anh cũng không thể kiểm soát được hành vi của mình. Kim tốc độ báo đến 180km/h, liên tục vượt qua không biết bao nhiêu cái đèn đỏ.

Biết đâu chừng chuyến bay có thể sẽ hoãn lại! Anh đi công tác, mười lần bay thì có hết chín lần bị delay. Cho nên...Rất có khả năng, người phụ nữ chết tiết kia bây giờ vẫn chưa đi! Hiện đang ngồi chờ ở sân bay!

....***....

Lúc đến sân bay Thanh Điền, Thi Nam Sinh gần như không thể chờ được nữa lập tức xông tới bàn hướng dẫn, "Chuyến bay mười giờ đi Seoul, có phải đã cất cánh rồi không?"Anh hỏi.

Nhân viên hướng dẫn đang bận việc trong tay, không ngẩng đầu lên mà chỉ thờ ơ đáp lại: "Chờ hai phút."

Giờ phút này Thi Nam Sinh không thể nào giữ nổi phép lịch sự được nữa. Đập bàn găm lên với nhân viên quầy lễ tân, "Lập tức tra xem giúp tôi!" Dáng vẻ hung hăng tức giận, vẻ mặt thì ác liệt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Nhân viên hướng dẫn bị dọa đến rụt cổ lại, không dám chậm trễ, lập tức run run kiểm tra thông tin của chuyến bay.

Kiểm tra chỉ mất một phút, mà Thi Nam Sinh cảm thấy khó chịu nóng ruột nóng gan.

"Chuyến bay mười giờ đi Seoul gặp sự cố bị delay...."

Quả thật bị delay.

Tâm trạng Thi Nam Sinh lúc này mới thoáng ổn định lại được chút. Nhưng một giây kế tiếp, bởi vì câu nói của đối phương mà cả khuôn mặt như lập tức đóng băng.

"Nhưng hai phút trước đã cất cánh rồi à."

Hai phút...Chỉ hai phút đồng hồ, anh và Cảnh Thiên Tình đã đi lướt qua nhau...

Thật ra thì...Cũng chẳng cần phải bận tâm làm gì...

Bởi vì...

Người phụ nữ đó, không lâu trước đó còn không biết tốt xấu đã từ chối lời cầu hôn của mình.

Mình hẳn nên thù ghét cô ấy, không muốn gặp lại cô ấy, cô ấy đi đâu mình cũng chẳng bận tâm.

Anh lại tự nói và an ủi chính mình như thế....

Nhưng...Không hề có tác dụng gì...Lòng ngực như bị ai khoét cho một lỗ sâu hoắm, khiến anh cảm thấy lạnh run, đau buốt.

Người phụ nữ kia...Đã bỏ đi thật rồi.

Hơn nữa, còn im hơi lặng tiếng mà đi, thậm chí, một tiếng chào ‘tạm biệt’ cũng chưa từng nói với anh.

Cả hai ở bên nhau lâu như vậy, còn từng có một đứa con chung, chẳng lẽ, đến cả một tiếng chào ‘tạm biệt’ mà anh cũng không đáng nhận được?

Cảm xúc tức giận đi qua, Thi Nam Sinh phát hiện đáy lòng mình đang cuộn cuộn dâng trào nỗi mất mát vô biên....cùng với một trái tim lạnh lẽ....

"Anh?" Một giọng nói sang sảng vang lên ở phía sau anh.

Giọng nói này.... Trầm Âm?

Anh xoay người lại, Mộ Trầm Âm ngạc nhiên nhìn sắc mặt u ám của anh, "Anh, sao anh ở đây?"

Thi Nam Sinh nhìn lại Trầm Âm. Biết rõ cậu ta đến nơi này để làm gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Cậu tới đây làm gì?"

“Em tới tiền Thiên Tinh." Mộ Trầm Âm ngược lại thân nhiên trả lời, sau đó phát hiện ánh mắt của Thi Nam Sinh bởi vì câu trả lời này của mình mà rõ ràng tối đi, "Anh cũng đến tiền Thiên Tinh à?"

Lời nói của Mộ Trầm Âm, không thể nghi ngờ giống như một thùng nước lạnh, tưới vào đầu Thi Nam Sinh. Khiến cho cõi lòng anh lạnh từ trong ra ngoài....

Xem đi....

Cô từng nói Mộ Trầm Âm chỉ là bạn bè gì đó, vậy mà để cậu ta đến tận sân bay đưa tiễn.

Nhưng đối với anh, chào tạm biệt một tiếng qua điện thoại cũng keo kiệt.

Vậy mà....mình còn dùng tốc độ thiếu điều như muốn tự sát bay tới đây là vì cái gì?

Hành động này, đúng là ngu xuẩn, buồn cười tới cực điểm!

Thi Nam Sinh siết chặt hai bàn tay, mím môi, đáp lại Mộ Trầm Âm bằng giọng không cảm xúc, "Đến tiền một khách hàng. Tôi còn có chuyện, đi trước." Xoay người, bước chân cứng ngắc rời khỏi sân bay.

Từ lòng bàn chân như có một luồng lạnh lẽo cuộn cuộn không ngừng dâng trào lên thâm nhập thẳng vào tim anh. Ngay cả mạch máu cũng bị phản lạnh lẽo đó đông cứng.

Cảnh Thiên Tinh....

Em thật sự đã hạ quyết tâm, muốn phôi sạ quan hệ với anh sao?

Xe bon bon lao trên đường. Nhìn từng hàng cây ở hai bên đường dần lùi về phía sau, Thi Nam Sinh chỉ cảm thấy trái tim trống rỗng mờ mịt.

Mộ Thiệu Đàm lại gọi điện thoại tới, anh không nghe, chỉ tiện tay ném sang một bên, mặc cho tiếng chuông điện thoại di động kêu mãi.

Lòng dạ rồi bởi không yên...

Chưa từng khó chịu như vậy bao giờ....

Thiên Tinh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cúi đầu nhìn vùng đất cách mình mỗi lúc càng xa.

Những con đường, dòng sông, dần dần trở nên nhỏ bé ngay trong tầm mắt mình.

Cuối cùng áng mây mỏng cũng che khuất cả tầm mắt cô....

Chóp mũi đột nhiên ề ẩm chua xót rất muốn khóc....

Chào tạm biệt người đàn ông mà cô đã hết lòng hết dạ để yêu....

....***....

Hôm sau.

"A Sinh, dạo này rốt cuộc con bị làm sao vậy? Mẹ thấy con làm chuyện gì cũng không yên lòng."

Bà Thi lo lắng liếc nhìn bộ dạng uể oải của con trai đang ngồi dùng điểm tâm đối diện mình.

“Con không sao.” Anh trả lời rất đơn giản và ngắn gọn.

Anh thì có thể có chuyện gì đây? Chẳng qua chỉ có cảm giác như mình bị người ta vứt bỏ thôi...

Hơn nữa, người phụ nữ vứt bỏ anh, đáng chết chính là người đã luôn mồm nói đã yêu anh từ rất lâu chưa từng thay đổi! Anh không thể không hoài nghi tính chân thật của câu thổ lộ này.

"Sao lại không sao, tối hôm qua uống đến tận khuya mới về nhà. Có chuyện gì khiến con buồn à?"

"Mẹ, cũng trễ rồi, con đi làm trước." Buồng miếng bánh mì nướng xuống, anh đứng dậy chuẩn bị bỏ đi, nhằm tránh né vấn đề của bà Thi.

"Đừng rồi, A Sênh, con chờ một chút!" Bà Thi đứng dậy gọi anh lại.

"Sao ạ?" Anh dừng chân, ngơ vờ nhìn mẹ.

"Chờ mẹ một chút." Bà Thi xoay người đi lên lầu. Rất nhanh liền đi xuống.

Liếc mắt liền nhìn thấy rõ món đồ trong tay mẹ, Thi Nam Sênh lập tức nhú mày.

"Mấy hôm trước lúc mẹ bảo quản gia thu dọn đồ đạc, mới phát hiện Thiên Tình làm rơi vật này. Khi nào con có thời gian thì mang gửi lại cho nó!" Bà Thi nhét vào tay con trai.

Món đồ bà cầm, chẳng phải thứ gì xa lạ, mà chính là.... ‘Đôi Cánh Thiên Sứ’ Thi Nam Sênh đã tặng cho cô. Vật quý trọng như vậy mà cô không mang theo....

Sững sờ nhìn món đồ nọ, trong đầu bỗng chốc hiện lên gương mặt xinh xắn sạch sẽ của Thiên Tình.

Khi cô cười lên, đôi mắt cong cong xinh đẹp như trăng rằm....

Lúc khóc, khóe mắt ngân ngấn ánh nước vừa tội nghiệp vừa đáng yêu...

Khi im lặng, trông cô rất bình dị và lặng lẽ....

Đột nhiên cõi lòng buồn bực khiến anh cảm thấy ứ nghẹn khó thở.

Thi Nam Sênh vươn tay giật lấy sợi dây chuyền, sau đó vứt vào thùng rác ở bên cạnh. Sắc mặt u ám đáng sợ.

Bà Thi bị động tác của con trai cũng ngờ ra không hiểu chuyện gì. Sững sờ một lúc, ngay sau đó lục tìm lại sợi dây chuyền kia, "Con trai, con làm cái gì đây? Đây là đồ của Thiên Tình mà, sao có thể để con vứt bừa bãi như vậy!"

"Mẹ, vứt đi! Cô ấy căn bản không cần nó!"

Phải, cô ấy không cần nó cũng như không trân trọng lời cầu hôn của anh!

Không cần quà của anh tặng! Hơn nữa, càng không cần vị trí bà Thi tương lai này!

Cô có con đường khác tốt đẹp hơn để đi, cho nên, đã hồi hận khi từng cùng anh qua lại!

Cô bây giờ, làm sao còn thích những thứ này?

"Con đang nói gì vậy hả? Đây chính là quà của con tặng cho nó. Trước đây mẹ còn thường nhìn thấy con bé ôm theo đi ngủ, vô cùng yêu thích." Bà Thi không đồng ý lời con trai nói.

Thi Nam Sênh cười lạnh. Vô cùng yêu thích?

Nếu quả thật vô cùng yêu thích, vậy sao hết lần này đến lần khác đều vứt bỏ sợi dây chuyền này lại?

Nếu như vô cùng yêu thích, vậy tại sao chưa bao giờ thấy cô đeo nó lần nào?

"Vô cùng yêu thích, cho nên, mới vứt bỏ nó lại?" Anh giễu cợt, hỏi mẹ. Câu nói có hàm ý khác. Anh thừa nhận là anh để bụng chuyện cô không nói không rằng đã bỏ đi.

Hơn nữa, còn rất dễ ý....Rất rất dễ ý....

Bởi vì, nếu quả thật cô yêu anh như lời cô nói, sao có thể đành lòng cắt đứt quan hệ ra đi như vậy?

"Có phải hai đứa tụi con lại giận dỗi nữa rồi không? A Sênh, mẹ nói con mãi, sao con không chịu nhường nhịn Thiên Tình một chút...."

"Mẹ, hình như mẹ đã hiểu lầm rồi! Giữa tụi con vốn không hề tồn tại hai chữ ‘giận dỗi’ này!" Thi Nam Sinh cắt ngang lời mẹ.

Nhìn bà Thi, "Từ ‘giận dỗi’ đó là dành cho những người đang yêu nhau, còn giữa con và cô ấy thì sao? Vốn chẳng là gì của nhau cả!" Giọng nói anh không được tốt lắm, hình như nhắc tới Thiên Tinh thì lập tức không kiềm được sự nóng nảy.

"Rốt cuộc là thế nào? Bữa trước Trần Lâm có nói với mẹ, con bé còn đến tận công ty tìm con nữa mà? Chẳng phải khi đó tụi con vẫn còn rất tốt sao?" Mới ba ngày trước, lúc Trần Lâm cố ý gọi điện thoại báo cho bà tin này, bà còn vui vẻ cười không khép được miệng. Còn tưởng rằng, tương lai không lâu nữa sẽ có con dâu vào nhà.

Nhưng...Bây giờ đang xảy ra chuyện gì? Sao khi không lại biến thành vốn chẳng là gì của nhau?

"Cô ấy bỏ đi rồi..." Anh đột nhiên nói ra năm chữ này. Giọng nói ảm đạm mang theo sự thất vọng và chán nản...

Ngày hôm qua, thậm chí khi trong con tức giận anh còn nghĩ, muốn đi thì cứ đi đi. Chuyện này đối với anh mà nói cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn? Cùng lắm thì trong lòng chỉ buồn một tí mà thôi.

Thế nhưng, trải qua trở lại suốt đêm, cho đến sáng nay, anh mới phát hiện....sự việc vốn không giống như anh tưởng tượng.

Không thể ngờ rằng, tâm trạng càng lúc càng trở nên tồi tệ. Cảm giác đau đớn ấy cứ như đang khoét lần khoét mòn trái tim vậy, càng lan càng rộng, liên tục giày vò hành hạ anh, khiến anh không biết phải làm sao để xoa dịu cơn đau này.

"Bỏ đi? Bỏ đi là sao? Mà đi đâu?" Bà Thi cảm thấy khó hiểu.

"Đi Hàn quốc, ngày hôm qua."

"Hàn Quốc? Du lịch hay là công việc? Sao cũng không nói với mẹ tiếng nào chứ?"

Thi Nam Sinh nhếch môi giễu cợt, "Mẹ, mẹ thương yêu cô ấy như vậy, nhưng không có nghĩa là cô ấy cũng đáp lại mẹ như thế. Mẹ để cô ấy ở trong lòng, nhưng không nhất định cô ấy cũng sẽ đặt mẹ ở trong tim."

Bà Thi liếc nhìn con trai, "Sao mẹ lại nghe ra trong lời con nói còn có ý khác vậy? Ai oán như vậy, rốt cuộc là đang nói mẹ hay nói chính bản thân con?"

Thi Nam Sinh sùng sốt đơ ra. Ngay sau đó, cười lạnh phản bác, "Con có cái gì mà ai oán chứ? Vốn dĩ giữa con và cô ấy đã chẳng còn quan hệ gì cả. Mẹ, cái đó cũng đừng giữ lại, vứt đi!"

Thi Nam Sinh nhìn ‘Đôi Cánh Thiên Sứ’ một lúc, không nói gì nữa, xoay người đi ra cửa.

Nhìn theo bóng lưng con trai, lại cúi đầu nhìn sợi dây chuyền trong tay, không khỏi lắc đầu thở dài.

Đây rốt cuộc là thế nào vậy? Đang êm đẹp, sao Thiên Tinh lại chạy sang Hàn Quốc?

....***....

"A ~~~~~ a ~~~~~"

"A ~~~~~ a ~~~~~"

Trời vừa sáng, tại một đất nước xa lạ, trong công viên rộng lớn vang vọng tiết tấu luyện giọng của một cô gái.

Ngày hôm qua, lên chương trình học thanh nhạc cả ngày, cô cố gắng tiêu hóa những kiến thức nọ. Sáng sớm đến công viên luyện giọng.

Sau khi luyện giọng, thời gian còn sớm, cô đeo tai nghe, tự học tiếng Hàn.

Vừa chạy bộ vòng quanh công viên, vừa nghe âm thanh trong tai nghe, cao giọng đọc thuộc lòng các bộ chữ trong tiếng Hàn.

Ánh nắng ban mai hắt xuống chiếu lên khuôn mặt nghiêm túc của cô gái.

Dưới vầng sáng màu vàng óng ả, sự chuyên chú của cô gái càng toát lên vẻ quyến rũ xinh xinh...

Tiếng cô đọc chậm chậm, trong trẻo mà âm vang, vang vọng khắp công viên, cách phát âm của cô rõ ràng vẫn còn rất gượng gạo, nhưng nghe ra cũng có vẻ thu hút người khác.

Khiến cho các ông bà cụ chung quanh đến luyện công buổi sáng, đều không khỏi nhìn về phía cô gái nước ngoài đang rất nghiêm túc này, cười cười như ngầm hiểu.

Đợi đến khi gần tới giờ, Thiên Tinh mới chạy bộ chậm chậm về ký túc xá do công ty sắp xếp.

Ba cô gái ở chung khác miễn cưỡng ngáp dài, từ trên giường leo xuống.

“Tôi có mua bữa sáng cho các bạn, các bạn rửa mặt đánh răng rồi ăn nha!” Thiên Tinh vui vẻ giơ lên mấy phần com rong biển trong tay mới vừa mua về.

"Oa, Thiên Tinh, cô dậy sớm thật đó." Cô gái tên Liên Khánh dứt khoát cả mặt cũng không thèm rửa hớt lấy phần com rong biển trong tay Thiên Tinh, ngồi ăn ngấu nghiến như đói tám đời vậy.

Thiên Tinh cười rót cho cô ấy ly nước, "Cô ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn."

"Ồ ồ, cảm ơn. Thiên Tinh, có thể gặp được cô ở nơi đất khách quê người này, thật sự là quá tốt!" Liên Khánh khoa trương lau nước mắt.

Một cô gái khác tên Triển Nhan đã rửa mặt xong, mà bộ dáng vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Mắt nhắm mắt mở đi ra từ toilet, liếc Thiên Tinh một cái, "Sao tỉnh thần cô vẫn hăng hái được thế hay vậy chứ, hôm qua lên lớp học cả ngày, ai nấy cũng mệt muốn bò lăn bò càn ra!"

Thiên Tinh cười nói, "Tôi đã quen dậy sớm rồi."

"Phục cô quá đi mất." Triển Nhan uể oải ngáp dài một cái, vừa cầm lấy com cuộn, vừa bắt mẫn làm bầm: "Đúng là mệt chết đi được. Mới ngày đầu thôi mà đã lên nhiều chương trình học như vậy, họ tưởng chúng ta là siêu nhân chắc!"

"Mọi người hãy cố lên. Bởi vì có câu nói là: Lửa thử vàng, gian nan thử sức; muốn làm người trên vạn người thì phải chấp nhận vô số gian nan thử thách!" Thiên Tinh khích lệ họ.

Một cô gái khác tên Thì Hương Cầm đang cời áo ngủ đứng bên cạnh giường, nghe được lời nói của Thiên Tinh liền bĩu môi, mỉa mai nói: "Người có thể vượt qua thử thách để trở thành người trên vạn người đó, e rằng chỉ có mình cô thôi."

"Hả?" Thiên Tinh kinh ngạc nhìn cô ta.

Hai cô gái khác cũng nhìn sang.

"Lẽ nào mọi người không biết ư? Cô ta là người được Lăng Phong tiến cử. Được người đại diện như Lăng Phong, đương nhiên tương lai sẽ thành người trên vạn người rồi. Từ lâu đã nghe trong công ty bàn tán, bây giờ còn chọn Thiên Tinh để giao vai diễn trong bộ phim Hàn."

Thì Hương Cầm lại liếc Thiên Tinh, không nóng không lạnh mở miệng: "Ai cũng biết cô và Thi tổng có quan hệ gì rồi. Cho dù cô không phải chịu khổ thì người trên vạn người đó chắc chắn cũng thuộc về cô. Không giống như chúng tôi, dù có vất vả phấn đấu cỡ nào đi nữa, cũng vẫn dậm chân ở vạch xuất phát."

Thì Hương Cầm vừa dứt lời, hai người còn lại cũng lập tức im lặng. Lời của cô ta dường như đã chọt trúng chỗ đau của mọi người, hai người bỏ com cuộn trong tay xuống, phức tạp nhìn sang Thiên Tinh.

Bầu không khí bỗng chốc ngọt ngào ngọt ngào. Đây vốn là chủ đề nhạy cảm, đặc biệt là ở trong phạm vi này.

Thiên Tinh nhấp máy môi, không nói thêm gì, chỉ bình tĩnh nhìn ba người, "Mọi người không ăn sao? Không ăn vậy tôi mang cất nhé."

"Tự chúng tôi mua được." Thì Hương Cầm lạnh lùng mở miệng.

Hai cô gái kia cảm thấy cô ta nói chuyện có hơi quá đáng, lo lắng liếc nhìn Thiên Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Thật lòng yêu cô

Thiên Tinh chỉ đi tới cẩn thận nhận lại com rong biển. Sau khi gói kỹ rồi cất vào tủ lạnh xong, cô cười nói, "Không sao, thế này thì buổi trưa vẫn có thể dùng lại."

Ba cô gái còn lại đưa mắt nhìn nhau.

"Đồ đó mà để lạnh khó ăn lắm." Triển Nhan mở miệng trước.

"Không sao, trong nhà có lò vi sóng, hâm nóng lên là được." Thiên Tinh không quan tâm lắm về chuyện này.

"Nhưng sẽ không còn ngon nữa!" Liên Khánh nói.

"Dù sao cũng tốt hơn lãng phí."

Thì Hương Cầm nhủ mảy lại, "Cảnh Thiên Tinh, cô còn muốn giả bộ tiết kiệm trước mặt chúng tôi sao? Có ai mà không biết cô quen với Thi tổng, chẳng lẽ, anh ta ngay cả cơm cũng không cho cô ăn? Cô làm như vậy chẳng phải quá kiêu cách sao."

"Hương Cầm!" Triển Nhan cùng Liên Khánh đều kéo tay áo Thì Hương Cầm

"Tôi chỉ nói sự thật. Ghét nhất loại người hay giả bộ như vậy!" Thì Hương Cầm hất tay các cô ra.

Thiên Tinh đang định thay đồ đi học, nghe được lời nói của Thì Hương Cầm, động tác của cô liền khựng lại. Sau đó xoay người lại, đôi con ngươi trong suốt nhìn thẳng vào Thì Hương Cầm, "Lẽ nào cô chưa bao giờ xem tin tức giải trí sao? Tôi nghĩ, bất kể là báo chí hay trên ti vi, đều viết rất rõ ràng....tôi và....Thì tiên sinh đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa." Thật lòng mà nói, lúc nói ra những lời này, trái tim của Thiên Tinh vẫn còn thấy đau nhói, "Tôi không muốn giải thích nhiều với cô, vì đây là chuyện riêng của tôi, cũng chẳng có quan hệ gì với cô. Nhưng tôi không muốn bởi vì có quan hệ với Thì tiên sinh mà tất cả những cố gắng của tôi sau này đều bị phui sạch. Cô cho rằng tôi đang giả bộ tiết kiệm, đó là bởi vì cô không biết lo kiếm miếng ăn từng bữa khó khăn thế nào; cô cũng không biết một người nghèo muốn sống được rất khó khăn. Cô càng không biết được, trước đây, ăn no mặc ấm đối với tôi mà nói, là thứ rất xa xỉ! Tôi chỉ quý trọng thành quả lao động của chính mình, tôi không có làm gì sai cả!"

"Còn nữa, tôi sẽ nỗ lực hết mình, để không lãng phí chuyến đi Hàn Quốc lần này. Bất kể tương lai có ra sao, bản thân tôi vẫn có thể bảo đảm, những cố gắng của tôi, sẽ không ít hơn bất kỳ người nào!" Sự kiên trì cùng lời nói mạnh mẽ của cô đã làm cho ba cô gái đều sững sờ.

Liên Khánh và Triển Nhan áy náy cúi đầu, "Thiên Tinh, xin lỗi, tôi không ngờ gia cảnh của cô...." Khó khăn như vậy....

"Không, các cô không cần nói xin lỗi, cũng không cần thương hại tôi." Thiên Tinh cười lắc đầu, "Gia cảnh khó khăn không phải thiếu sót của tôi."

Thì Hương Cầm sau lúc sững sờ cũng bình tĩnh lại. Khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Thiên Tinh, "Những điều này chỉ có thể lừa gạt hai người đơn thuần kia thôi! Không còn bất cứ quan hệ gì với Thì tiên sinh sao? Vậy thì, tối hôm qua là ai mượn vậy mới về, đêm khuya vẫn còn tìm tin tức của anh ta? Hừ.... Mới rời khỏi một ngày, đã không nhận được muốn theo dõi hành tung của anh ta, điều này cũng gọi là không có quan hệ?"

Nụ cười nhạt trên mặt Thiên Tinh nhất thời khựng lại. Hít sâu một hơi nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Phải...

Mới rời khỏi một ngày, cô giống như bị trúng độc vậy, vội vã lên mạng tra cứu thông tin tìm tên của người đó.

Rõ ràng đã không còn quan hệ, nhưng khi ở nơi đất khách quê người, nhất là khi vào đêm khuya yên tĩnh....Nỗi nhớ nhưng da diết cứ lấp đầy con tim, giữa màn đêm tĩnh lặng, không ngừng gặm nhấm trái tim cô....khiến cô trần trọc thao thức không sao an giấc được.

"Không còn gì để nói nữa sao?" Thấy cô im lặng Thì Hương Cầm hùng hổ gây sự.

Lúc này Thiên Tinh mới sực tỉnh. Nhưng cô không quay lại, chỉ bắt đầu việc thay quần áo của mình.

Nên nói, cũng nói rồi. Không cần thiết tranh cãi với cô ta.

Cô sẽ dùng hành động chứng minh tất cả!

....***

Lúc Mộ Thiệu Đàm đến Thi thị, Trần Lâm từ phòng làm việc vội vã đi ra ngoài.

"Anh Mộ, làm phiền anh mang phần tài liệu này cho tổng giám đốc ký tên. Nói với anh ấy nhất định phải xem qua, lát nữa tôi quay lại công ty tìm anh ấy lấy." Trần Lâm thận trọng ghé đầu liếc nhìn phòng làm việc, xoay người toan bước đi.

Mộ Thiệu Đàm cảm giác bầu không khí có gì đó không ổn, vội vàng túm Trần Lâm lại, "Có chuyện gì vậy? Sao nhìn ai cũng có vẻ căng thẳng thế, xảy ra chuyện gì à?"

"Không biết đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay tâm trạng của tổng giám đốc luôn rất tồi tệ. Quan trọng là, thật ra trong công ty cũng chẳng có chuyện lớn gì cần lo nghĩ, hợp đồng cần ký đều đã giải quyết xong hết rồi."

"Mấy ngày nay?" Mộ Thiệu Đàm nghiêng đầu suy nghĩ. Gần như là lập tức hiểu ra ngay. Bèn giải tỏa nỗi thắc mắc nghi hoặc không ra cho Trần Lâm hiểu: "Bị tổn thương tình cảm"

"Hả?" Trần Lâm càng thêm bối rối không hiểu ra sao.

Mộ Thiệu Đàm ôm tài liệu vào ngực, phát phát tay với cậu ta, "Gần đây tâm trạng của cậu ấy hơi kém, cậu nói thư ký pha một ly trà lạnh mang vào hạ hỏa đi. Chỗ quen biết nhắc nhở thêm một câu: Hồng chừng một lát nữa.... Rất có thể tâm tình của cậu ấy sẽ càng tệ hơn."

"Hả?" Trần Lâm sững sờ, sau đó xoay người rời đi, không quên dặn dò Mộ Thiệu Đàm, "Vậy anh chờ một chút, ở đây vẫn còn một số văn kiện, anh Mộ mang vào giúp dùm luôn nhé."

Trần Mộ Thiệu Đàm đổ mồ hôi lạnh. Lát nữa thế nào mình cũng sẽ bị trung tâm gió xoáy tiêu diệt.

Nhưng....Nhưng chuyện này sớm muộn cũng phải đến.

Cho nên, không thể làm gì khác hơn đành nhắm mắt đi vào.

....

Lúc Mộ Thiệu Đàm đi vào, Thi Nam Sinh đang tựa người vào ghế, dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì quay lưng về phía cửa, cho nên Mộ Thiệu Đàm hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của anh lúc này.

Nhưng mà....

Chỉ dựa vào hơi thở lạnh lẽo chung quanh, Mộ Thiệu Đàm đã có thể cảm nhận được rất rõ ràng tâm tình của ạm lúc này tồi tệ đến mức nào.

"Khụ khụ...." Anh ta cố tình ho khan mấy tiếng để nhắc nhở mình đã đi vào.

"Có chuyện gì?" Thi Nam Sinh xoay người lại, mắt lạnh nhìn cậu ta. Thật rất muốn nện cho cậu ta một trận. Nhờ cậu ta hỏi thăm chút tin tức chuyến bay, vậy mà cũng hỏi sai cho được!

"Không có gì, chỉ muốn đến thăm xem cậu thế nào."

Mộ Thiệu Đàm cười cười, "À, đây là tài liệu Trần Lâm nhờ tôi mang vào. Cậu nên xem qua một chút."

Thi Nam Sinh lật tài liệu qua lại sột soạt, "Tôi có gì hay mà xem? Không có gãy tay, cũng chẳng có gãy chân."

Mộ Thiệu Đàm tăng hắng một tiếng, đi vào vấn đề chính, "Chuyện lần trước, thật sự không thể trách tôi được, là thằng nhóc hỏi thăm thông tin giúp tôi nhớ lộn."

"Ừ."

Mộ Thiệu Đàm liếc nhìn anh, nhún nhún vai, "Chẳng phải chỉ là cậu muốn gặp Thiên Tinh thôi sao, lát nữa tôi sẽ đặt vé máy bay đi Seoul cho cậu. Bay vài tiếng là có thể gặp được rồi, chùng đó cho cậu tha hồ mà nhìn."

Mở miệng ngậm miệng 'Thiên Tinh', 'Thiên Tinh', càng làm cho Thi Nam Sinh cảm thấy tức ngực không thở nổi. Dứt khoát nặng nề gấp tài liệu lại. Ngẩng đầu lên nhìn Mộ Thiệu Đàm, "Ai nói với cậu tôi muốn gặp Cảnh Thiên Tinh hả?"

"O...." Mộ Thiệu Đàm cứng lưỡi. Sau đó trợn trắng hai mắt. Làm ơn đi, lo lắng cuồng cuồng lên thế kia mà còn làm bộ làm tịch, thiếu điều muốn viết hết cả lên mặt rồi, còn đợi người khác nói nữa sao? Tôi không có bị mù đâu nhé! Dĩ nhiên, vì bảo toàn tánh mạng, những lời này, Mộ Thiệu Đàm không dám mạnh miệng nói trắng ra với Thi Nam Sinh.

Nhưng....

Vì để trừng phạt cảnh cáo, Mộ Thiệu Đàm đòi nào để anh được sống yên, "Thiên Tinh đi cũng hai ngày rồi, cô ấy vẫn chưa liên lạc với cậu sao?" Tên nhóc này quyết sống chết không chịu thú nhận phải không?

Hai ngày nay, anh không làm gì chỉ một mực chờ điện thoại từ nước ngoài của người nào đó. Nhưng....Kết kết quả của sự mong đợi, là nỗi thất vọng hết lần này tới lần khác....

Cảnh Thiên Tinh, em làm rất tốt!

Tốt đến độ tôi thật sự rất muốn vỗ tay ủng hộ em!

Nói đi là đi luôn, đến cả cái bóng cũng không cho tôi được nhìn thấy.

Hơn nữa, đi rất thoải mái, rất kiên quyết....

Để tôi một mình ở nơi này với tâm trí điên đảo....

"Xem ra đúng thật là không có liên lạc." Mộ Thiệu Đàm gật gật đầu, tự hỏi tự trả lời.

"Cậu cảm miệng."

Mộ Thiệu Đàm bĩu bĩu môi, "Tôi hôm qua tôi đi ngang phòng Trần Âm, sau đó phát hiện...." Anh ta cố ý dừng lại không nói nữa, liếc nhìn về mặt Thi Nam Sinh. Phát hiện mí mắt anh khẽ động, đây rõ ràng là biểu hiện có quan tâm. Anh ta khoanh tay trước ngực, "Lúc đó Trần Âm đang chat với Thiên Tinh trên QQ. Cậu có muốn tôi giúp cậu hỏi Trần Âm số QQ của Thiên Tinh không?"

Đáy mắt Thi Nam Sinh như đang tụ tập gió bão. Thoạt nhìn rất kinh khủng, đến mức khiến người ta thấy ớn lạnh.

"Không...dừng!" Hai chữ gần như cắn răng nghiêng lợi từ môi anh bật ra.

"Cậu chắc chứ?"

"Cậu đừng dài dòng nữa, bây giờ có thể rút được rồi đấy!" Tâm tình anh đang rất tệ. Không liên lạc với anh, nhưng vẫn giữ liên lạc với Mộ Trầm Âm. Đây chính là tình bạn mà cô ấy nói?

Đồ lừa gạt! Mang tôi ra đùa giỡn trong lòng bàn tay, hay ho lắm sao?

"Còn một chuyện, nói xong tôi sẽ đi ngay." Mộ Thiệu Đàm nhìn Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh đã mất hết kiên nhẫn.

"Lần này em trai tôi theo đuổi Thiên Tinh thật rồi, bởi vì nó đang làm thủ tục xuất ngoại du học. Hơn nữa còn là đi Hàn Quốc."

Thi Nam Sinh sững sờ.

Về mặt Mộ Thiệu Đàm rất nghiêm túc. Anh ta cúi đầu nhìn Thi Nam Sinh, "A Sinh, nếu như cậu đối với Thiên Tinh không phải thật lòng, vậy thì.... Cậu hãy buông tay, cho Trầm Âm một cơ hội đi!"

"Chuyện của bọn họ.... Không liên quan tới tôi!" Thi Nam Sinh nghe được tiếng của mình rất thất vọng, rất chán nản....

"Hai người đều là anh em của tôi, tôi không hy vọng hai người đều cùng yêu một cô gái."

"Tôi không có yêu cô ấy!" Anh bác bỏ lời đó. Nhưng mà....Thật sự không có sao?

Nếu quả như thật không có, tại sao giờ phút này, trong lòng lại lo lắng đến vậy?

Mộ Trầm Âm muốn theo đuổi tới Hàn Quốc?

Cô ấy cũng biết tất cả chuyện này, và đã ngầm đồng ý sao?

"Hy vọng là không có thật." Mộ Thiệu Đàm than nhẹ.

"Cậu dài dòng quá!" Thi Nam Sinh bực bội lại mở tài liệu ra, nhưng rồi anh phát hiện....Người được xưng là cuồng việc như mình, bây giờ ngay cả một chữ cũng xem không vô!

Cái người phụ nữ đáng ghét đó! Đi rồi thì thôi, còn quấy nhiễu đến công việc của anh!

"Cậu nói em trai cậu cứ yên tâm mà theo đuổi đi, tôi.... không quan tâm!"

Ba chữ cuối cùng, anh phát hiện, bản thân thật sự phải cố gắng lắm mới nói ra được....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Có người vì mình che gió che mưa

"Cậu chắc chứ?" Mộ Thiệu Đàm quan sát anh thật kỹ.

"Không còn chuyện gì thì cậu có thể đi ra ngoài, tôi còn rất nhiều việc phải làm" Thi Nam Sinh lên tiếng đuổi người.

Mộ Thiệu Đàm nhún nhún vai, không nói thêm gì nữa, kéo cửa phòng làm việc xoay người bước ra ngoài.

Cửa phòng vừa khép lại....Thì nghe được từ sau cánh cửa vang lên hàng loạt tiếng ‘rầm rầm rầm’.

Trong phút chốc, tất cả mọi người bên ngoài cửa đều im như thóc.

Mộ Thiệu Đàm thầm nhủ may mắn vì những tài liệu kia không phải ném lên người mình, nghĩ lại mà phát sợ vỗ vỗ ngực, "Trợ lý Trần, mau tìm thư ký vào trong đó thu dọn đi."

"Chuyện này....Sợ là sẽ không ai dám đi đâu!" Trần Lâm quét một vòng phòng thư ký, quả nhiên....Tất cả mọi người đều cúi gằm đầu, làm như ai nấy đều đang rất bận rộn.

Môi trường làm việc như vậy, thật là quá đáng sợ!

.... ***

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng một cái đã qua một tháng.

Có lẽ vì ngày nào cũng tham gia quá nhiều hoạt động, nên thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc này Thiên Tinh đang đi một mình trên đường phố ở Seoul, rất nhiều người đang đi lại tấp nập trên đường lớn.

Quán xá chung quanh đèn đuốc sáng trưng, đủ màu đủ sắc, giống như vô số viên thủy tinh lộng lẫy được sâu thành một chuỗi.

Thiên Tinh dùng điện thoại công cộng gọi về cho người nhà. Sau khi gọi điện thoại xong, liền sang tiệm thuốc bên cạnh dùng tiếng Hàn không thạo mua bông băng và thuốc bôi ngoài da, rồi tìm một cái bệ vườn hoa ngồi xuống.

Gió ban đêm lạnh thấu xương, đèn đường phía trên đầu rọi xuống kéo dài bóng dáng lẻ loi của cô, nhìn có vẻ tiêu điều quanh quẽ.

Kéo ống quần lên, thấy vết thương trên đầu gối đã bị trầy xước rướm máu, cô hít sâu một hơi thử chạm vào nó, đau đến há miệng hít hà, vội vàng bỏ tay ra.

"Cánh Thiên Tinh, phải dũng cảm lên!" Cô cố gắng cười động viên mình.

"Không được khóc, dù có khóc thì ở đây cũng không có ai thương xót mày đâu." Cô cố cười cho thật tươi, ánh mắt sáng lấp lánh.

Lấy tấm bông chấm vào thuốc cẩn thận thoa lên vết thương. Vừa thoa vừa chu môi thổi thổi vết thương để làm dịu bớt cảm giác đau rát.

Khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều được chia ra trong các khóa học khác nhau. Từ tám giờ sáng kéo dài đến bảy giờ tối. Sau bảy giờ, Thiên Tinh lại đến tiệm thức ăn nhanh làm thêm đến mười hai giờ khuya.

Bận rộn cả ngày, lúc xế chiều học vũ đạo đầu gối bị thương mà cũng không có cảm giác, giờ được rảnh rang mới bắt đầu cảm thấy đau.

Như vậy cũng rất tốt. Ít ra cũng không làm ảnh hưởng đến công việc của cô. Thoa thuốc xong, cô cầm theo bọc thuốc đứng dậy.

Thời tiết lạnh thật, cô đã mặc áo khoác mà vẫn cảm thấy rất lạnh. Rút người lại, hai tay để trên môi không ngừng hà hơi. Chung quanh qua lại không ít những đôi tình nhân trẻ yêu nhau, cười đùa ầm ĩ, có một số thì lặng lẽ ngồi cạnh nhau rù rì tâm sự.

Cô gái nũng nịu kéo cánh tay của chàng trai, chàng trai thương yêu ôm cô gái vào trong áo khoác mặc trên người. Bọn họ nói chuyện, tuy Thiên Tinh nghe không hiểu lắm, nhưng có thể cảm nhận được sự che chở và hạnh phúc qua cử chỉ đó....

Đáy lòng nổi lên sự hâm mộ khó có thể nói nên lời...

Trong sinh mệnh của mình, có thể cũng gặp được một người đàn ông yêu thương cô sâu sắc, và cam tâm tình nguyện chắn gió che lạnh cho cô không? Trong đầu bất chợt hiện ra một bóng dáng cao lớn.

Cô sững sờ, cười khổ vỗ vỗ đầu, "Cánh Thiên Tinh, mày lại suy nghĩ lung tung gì vậy chứ?" Sao lại nghĩ đến Thi Nam Sinh? Có cần phải ngây thơ thế không?

Anh sẽ không....Chỉ có anh là sẽ không bao giờ trở thành người đàn ông vì mình che gió che mưa ấy được....

Chẳng phải mình đã sớm nhận ra điều đó sao?

.... ***

Trong nước.

Tại một buổi lễ trao giải long trọng.

Mỗi năm một lần, đây là lễ trao giải lớn nhất trong nước.

Bạch Thiên Thiên đang ở trong phòng nghỉ trang điểm lại, từ màn hình led ở trong phòng, thấy từng minh tinh lần lượt đoạt được các giải thưởng lớn nhỏ khác nhau.

Lăng Phong đang cầm máy tính bảng trong tay xem video clip được gửi tới từ Seoul - Hàn Quốc.

"Lăng Phong, tối nay em lọt vào top mấy giải thưởng?" Bạch Thiên Thiên ngẩng mặt cho thợ trang điểm tô vẽ vẽ, hồ hởi hỏi Lăng Phong đang đứng

bên cạnh.

Lăng Phong chỉ hơi ngẩng đầu liếc nhìn màn hình ti vi rồi lại cúi đầu xuống, "Quên rồi, nhưng có mấy cũng vậy thôi. Ảnh hậu nhất định thuộc về em là được rồi."

Lời nói của Lăng Phong khiến Bạch Thiên Thiên rất hài lòng. Cô ta hất hất tóc cười thật tươi. Liếc mắt sang thấy anh ta vẫn đang tập trung xem gì đó, không kiềm được hỏi: "Anh xem gì vậy?"

"Tài liệu của người mới."

Người mới?

Bạch Thiên Thiên chợt nhú mồm, "Thế nào, phát hiện ra ảnh hậu kế tiếp rồi sao?"

Lăng Phong nghiêng ngẫm liếc nhìn cô ta nói, "Em cảm thấy, nếu để Cảnh Thiên Tinh trở thành ảnh hậu kế tiếp thì sẽ ra sao?"

"Cảnh Thiên Tinh?" Mặt Bạch Thiên Thiên liền biến sắc, gạt cây bút trong tay thợ trang điểm ra, nghiêng mặt sang nhìn Lăng Phong, "Lăng Phong, anh có ý đúng không?"

"Anh từng nói, cô ấy là một người mới rất có tiềm năng." Lăng Phong đưa máy tính bảng trong tay qua cho Bạch Thiên Thiên.

Bạch Thiên Thiên cầm lấy rồi nhìn lướt qua.

Trên màn hình đang truyền tải một đoạn video clip, không phải ai khác mà chính là Cảnh Thiên Tinh đang biểu diễn. Đó là một đoạn trong bộ phim truyền hình mang tên 'Lục Tinh'. Chỉ mấy phút ngắn ngủi ấy thôi, Bạch Thiên Thiên phải thán phục nhận rằng, Cảnh Thiên Tinh là một tiềm năng đầy hứa hẹn. Trên mặt thể hiện được sự buồn bã u sầu đa cảm, rất có sức thu hút. Có lẽ bởi vì gương mặt ngây thơ xinh xắn kia, chỉ nhún nhẹ chân mày một cái cũng thể hiện được nét đậm đậm đáng yêu, khiến người xem cảm thấy đau lòng thay. Dây tơ lòng cũng bị kéo căng theo mỗi diễn biến của cô ta. Ngay cả một diễn viên chuyên nghiệp như cô khi xem cảnh này, không thán phục cũng không được. Đối với một lính mới mà nói, cô ta tuyệt đối có thể được coi như là một nhân tài.

"Anh nhìn trúng không phải vì sự đột phá này của cô ấy, mà chính là trái tim trong sáng nguyên vẹn của cô ấy." Lăng Phong thuận tay cầm cốc nước bên cạnh lên hớp một hớp, liếc nhìn Bạch Thiên Thiên, "Bây giờ rất hiếm có cô gái nào có thể chịu đựng được cực khổ và vất vả, lại đơn thuần mà không ham mê công danh lợi lộc như thế. Ở trên người cô ấy, anh có thể nhìn thấy được hình bóng của em ngày xưa."

Bạch Thiên Thiên che giấu sự dao động nơi đáy mắt, từ chối cho ý kiến bừa bừa môi. Trả lại máy tính nói, "Đó là bởi vì cô ta vẫn chưa chính thức hòa nhập vào thế giới này thôi. Đợi đến lúc vào được rồi, em không tin cô ta vẫn giữ được trái tim kia nguyên vẹn như ban đầu."

Lăng Phong nhún nhún vai, "Đợi đến khi cô ấy nổi tiếng rồi, có giữ được trái tim nguyên vẹn như ban đầu hay không anh cũng không bận tâm. Anh chỉ để ý chuyện cô ấy có thể kiếm ra tiền nhiều hay không mà thôi."

Bạch Thiên Thiên xoay người lại, bảo thợ trang điểm tiếp tục trang điểm cho cô, "Anh định mời cô ta về để sau này cạnh tranh với em ư?"

"Chị em cùng một mái nhà, cạnh tranh là điều khó tránh khỏi." Lăng Phong có sao nói vậy.

Đáy mắt thoáng qua tia sắc bén, "Hai người mà cùng lên sân khấu, nhất định sẽ rất đặc sắc. Anh nghĩ, không chỉ riêng anh mà đông đảo người xem cùng nhà tài trợ hẳn cũng đang rất mong đợi ngày đó."

Suy cho cùng thì cả hai vẫn chưa công khai là tình địch của nhau. Vỡ tuồng hay này hẳn mọi người đã đợi rất lâu rồi.

Bạch Thiên Thiên khoanh tay trước ngực, "Anh tốt nhất đừng nên quá lạc quan! Muốn cạnh tranh với em, còn phải xem cô ta có thực lực đó không đã!"

... ..

Tiết cuối của lớp diễn xuất cuối cùng cũng xong, Thiên Tinh mệt là oằn oại như cộng bún thiêu.

Cô rút khăn tay lau đi nước mắt chưa kịp xử lý... Mới vừa rồi thầy yêu cầu diễn xuất một đoạn ngắn khóc lóc đau khổ, bạn học cùng lớp diễn mãi mà không nặn ra được giọt nước mắt nào, tới cô thì lại khóc mãi không ngừng được.

Chỉ có cô biết...bản thân không phải khóc vì tình tiết trong tác phẩm đó yêu cầu, mà là vì...cô muốn mượn đoạn diễn này để trút đi những cảm xúc đè nén và áp lực ở trong lòng. Tại một đất nước xa lạ này, bao đau khổ vất vả phải chịu đã vượt xa sự tưởng tượng của cô, nhưng không có một ai để cô chia sẻ tâm sự.

"Thiên tình, hôm nay mấy thầy Hàn Quốc đều khen ngợi cô hết lời." Người phiên dịch công ty mời tới sau khi thu dọn này nọ xong liền đi ra khỏi phòng nghỉ, nhìn thấy Thiên Tinh thì cười giờ lên ngón cái.

"Cảm ơn." Thiên tình lập tức đứng dậy, hơi khom người chào đối phương.

"Cô còn chưa đi sao? Có phải mệt quá không?" Đối phương thấy sắc mặt cô không tốt, vì vậy lo lắng hỏi thăm.

"Không phải ạ." Thiên tình lắc đầu, không muốn để người ngoài nhận ra sự nhếch nhác của mình, "Chỉ ngồi một lát, sẽ đi ngay ạ."

"Cũng được. Nếu cô về sau cùng thì nhớ tắt đèn nhé. Bên ngoài rất lạnh, mặc thêm áo ấm vào." Đối phương ân cần dặn dò.

Cô gật đầu, "Cảm ơn."

... ..

Mọi người ai cũng lần lượt ra về hết, trong phòng dần im ắng đến lạ thường. Bầu không khí càng như vậy thì nỗi buồn thương nơi đáy lòng cô càng lan rộng hơn.

Thiên tình không muốn ở lại để tạo cơ hội khiến cho mình hối hận, hơn nữa đã sắp đến giờ đi làm rồi, vội vàng thu dọn đồ đạc, sau khi mặc áo khoác, tắt đèn xong xuôi rồi mới rời đi.

Khi ra đến cổng thì nhìn thấy có một bóng người đứng ở lối ra vào. Người nọ đứng đưa lưng về phía này, cho nên Thiên Tình không thấy rõ mặt của người đó. Người đó mặc đồ rất dày, đứng trong gió rét còn đang giậm chân liên tục hà hơi. Tuyết từ trên không trung rơi xuống vai anh ta.

Thiên Tình không muốn để ý đến người lạ. Sở dĩ nhìn bóng lưng anh ta lâu hơn chút là vì chung quanh có không ít nữ sinh mỗi khi đi ngang qua anh ta đều ngoái lại nhìn với đôi mắt phát sáng. Thậm chí, còn có người trực tiếp thốt lên 'Ồi đẹp trai quá'. Câu tiếng Hàn đơn giản đó cô nghe có thể hiểu được. Thiên Tình không nhìn nữa, cũng không dừng lại mà đi thẳng xuống lề đường, tính ngồi xe buýt đến nơi mình muốn đến.

"Thiên Tình!"

Một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên ở phía sau. Cô khựng lại, còn tưởng mình nghe nhầm.

"Hi! Cảnh Thiên Tình!"

Không phải nghe nhầm, mà thật sự rõ ràng có người đang gọi tên mình. Tại một đất nước xa lạ, trên con đường cũng xa lạ. Nhưng giọng nói ấy lại rất đỗi quen thuộc. Quay đầu lại, nhìn thấy bóng người ban nãy đang tươi cười hơn hờ vẫy vẫy tay với mình.

Khuôn mặt tươi cười xán lạn đến chói mắt kia, đã xuất hiện ở trước mặt cô, "Trầm Âm!" Cô mừng rỡ reo lên.

"Đã lâu không gặp!" Mộ Trầm Âm đề chiếc túi xách lớn sang một bên, chào hỏi cô, hành vi cử chỉ của anh đều vô cùng tự nhiên thoải mái. Khiến cho mấy cô nàng nữ sinh gần đó hò hét chói tai.

Cô vừa cười vừa bước tới chỗ anh.

"Có muốn ôm một cái không nào?" Mộ Trầm Âm cố ý đùa với cô.

Không ngờ Thiên Tình lại giang rộng hai cánh tay ôm chầm lấy anh, "Anh thật sự đến đây hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Mất mặt

Cảm giác gặp lại bạn cũ ở nơi đất khách quê người, quả thật không có lời nào để diễn tả được nỗi vui sướng ấy cả.

Mộ Trầm Âm không ngờ cô lại ôm mình chặt như vậy, cơ thể mềm mại bỗng lao vào lòng, khiến anh cứng người đứng chết trân tại chỗ. Sau một lúc lâu mới đánh tiếng tăng hàng một cái, cả vành tai đều đỏ ửng lên.

"Mà này... Chúng ta ôm ôm ấp ấp ở trên đường thế này, có phải hơi lộ liễu hay không hả?" Mộ Trầm Âm lại sửa lời, "Đương nhiên, nếu như em thích vậy, thì anh cũng không ngại mà..." Lộ liễu hơn chút nữa, hôn môi em chẳng hạn...Nhưng về sau anh thật sự không dám nói ra.

Thiên Tình đỏ mặt đẩy anh ra, "Xin lỗi...tại em nhất thời thấy vui quá." Cô vội vàng giải thích.

Tự nhiên Mộ Trầm Âm cảm thấy trong người hưng phấn tràn trề, nhướn mày cười, "Anh sang đây em vui đến thế cơ à?"

"Đương nhiên! Anh không thể nào tưởng tượng được đâu, một mình em ở nơi này bị áp lực đến sắp điên rồi!"

"Cuộc sống khó khăn đến vậy sao?" Anh nhún mày.

Cô ngược lại mỉm cười, lắc đầu "Thật ra cũng không có khó khăn gì, chỉ là một mình ở đây trong lòng cảm thấy rất cô đơn. Dù cho có túi thân hay uất ức gì, cũng không thể nói với ai, đã vậy còn không rành tiếng Hàn. Tóm lại, bây giờ đã có anh đến đây rồi, mọi chuyện đều sẽ tốt hơn."

Mộ Trầm Âm mỉm cười sâu lắng, thương yêu nhìn cô gái trước mặt, "Sớm biết em mong đợi anh sang đây như thế, anh đã đến sớm hơn một chút rồi." Nếu biết cô sống ở đây khó khăn như vậy, anh đã tranh thủ sang đây sớm hơn rồi!

Mỗi lần cùng cô trò chuyện trên QQ, cô luôn bận rộn không có thời gian, nên nói chuyện rất ít. Tuy thỉnh thoảng cũng có chat đôi câu, mỗi khi hỏi tới hoàn cảnh bên này của cô, cô cũng chỉ dùng đúng hai chữ 'Rất tốt' để nói, rồi vội vàng cho qua. Cho nên anh mới tin rằng cô sống rất tốt.

"Đúng rồi, sao anh biết em học ở đây vậy? Anh đợi lâu lắm rồi hả?" Thiên Tình hỏi anh. Nhìn bông tuyết bám đầy trên vai anh trắng xóa, cô kiễ mũi chân giúp anh phủi xuống.

"Anh hỏi mấy người trong công ty lịch tập diễn của em, tìm cả buổi mới tìm ra chỗ này." Thật ra, anh đã đến đây từ hai giờ chiều. Nhưng không dám vào quấy rầy cô, cũng không biết phải đi đâu, thế là vào quán cà phê bên cạnh ngôi thần thờ trong đó hơn nửa ngày. Uống không biết bao nhiêu ly cà phê, cuối cùng cũng đến giờ cô tan học. Sợ không gặp được cô, nên anh bèn đứng đợi sẵn ở trước cổng cho chắc ăn.

"Sao tối qua anh không điện thoại báo em biết trước một tiếng? Để em chuẩn bị đón tiếp anh."

"Muốn cho em một niềm vui bất ngờ đó mà. Thế nào? Có ngạc nhiên không?"

Thiên Tình mỉm cười, "Đúng vậy, quả thật là niềm vui rất bất ngờ." Ngay sau đó, đột nhiên nghĩ đến điều gì, mặt liền biến sắc, "Thôi tiêu rồi!"

"Xảy ra chuyện gì?" Mộ Trầm Âm lo lắng hỏi.

Thiên Tình nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn thời gian liền thốt lên: "Thảm rồi, thảm rồi, đã đến giờ em phải đi làm rồi."

"Trễ thế này mà em còn phải đi làm thêm sao?"

"Dạ." Thiên Tình gật đầu.

"Bây giờ đã hơn tám giờ tối rồi." Anh nhắc nhở cô.

"Vâng, tám giờ rưỡi em mới bắt đầu vào làm. Anh đợi em một lát nhé, em gọi điện thoại cho tổ trưởng xin phép nghỉ một hôm là được." Thiên Tình xoay người bước sang một bên gọi điện thoại.

Mộ Trầm Âm vẫn đứng im tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng của ai kia. Mới chỉ một tháng không gặp mà dường như cô ấy đã ốm đi nhiều. Dưới ánh đèn mờ nhạt, trông cô hết sức nhỏ nhoeo và lặng lẽ.

Bông tuyết lất phất rơi rụng xung quanh. Có lẽ do quá lạnh, cô không ngừng đi qua đi lại. Hình như bên kia có người nghe điện thoại, cô lập tức đứng thẳng người. Tuy rằng đôi phương không được thấy nét mặt của cô, thế nhưng cô vẫn tươi cười rất ngọt ngào, còn cung kính gật đầu, rồi lại cúi người. Khoảng cách không gần không xa, khi nhìn thấy hình ảnh này, Mộ Trầm Âm bất chợt cảm thấy đau nhói lòng. Cô là một cô gái rất nghiêm túc, thậm chí nghiêm túc đến cả trong việc không ngừng nỗ lực phấn đấu để vươn lên trong cuộc sống..

Trong lúc anh đang thất thần, thì cô bên này đã cúp điện thoại. Cười tủm tỉm quơ quơ điện thoại với anh, "Giải quyết xong rồi!"

Mộ Trầm Âm lập tức định thần lại, khóa lấp sự đau lòng nơi đáy mắt. Ra về thoải mái tươi cười, "Em nói tiếng Hàn khá không?"

Thiên Tình dương dương tự đắc héch mếch mặt ra vẻ kiêu ngạo, nhưng ngay sau đó đành khai thệ: "Thật ra thì em chỉ biết nói vài câu xã giao thôi à."

Mộ Trầm Âm cười lên, "Giờ chúng ta đi đâu đây?"

"Đi ăn thịt nướng ở quán mà em thường hay đi nhé!" Thiên Tình đề nghị.

"Được đó!" Anh lập tức gật đầu đồng ý. Nguyên cả buổi chiều toàn là uống cà phê, bây giờ đói bụng sắp chết đến nơi rồi. Có gì để ăn đương nhiên là quá tốt!

"Vậy đi bên này." Thiên Tình hướng dẫn đường.

Mộ Trầm Âm thấy cô bị lạnh đến mặt mũi đỏ bừng, anh gỡ chiếc túi trên lưng xuống đưa qua cho cô, "Nè, giúp anh cầm cái này đi."

Thiên Tình nhận chiếc túi, sau đó thấy anh vội vàng cởi áo khoác trên người mình ra. Cô ngạc nhiên nhìn anh, "Anh nóng lắm à?"

Mới Mộ Trầm Âm gật gật méo xeo, "Đúng rồi." Cởi ra xong không nói không rằng khoác lên người cô. Còn không quên dặn dò: "Đã bảo em nhớ mặc thêm nhiều áo ấm vào, sao lại ăn mặc ít ỏi thế này? Lạnh không?"

Ấm áp như mùa Xuân bỗng nhiên ủa về. Khiến Thiên Tình cảm thấy từ con tim đến cả cõi lòng đều ấm áp không gì sánh bằng. "Thật ra em không lạnh. Anh mặc vào đi kẻo cảm lạnh đó." Cô muốn đưa áo trả lại cho anh.

Bị anh vurun tay cản lại, "Ngoan mặc vào đi, cơ thể anh khỏe hơn em rất nhiều. Nếu em bị cảm, cuối cùng không phải vẫn là anh chăm sóc em ư?"

Thiên Tình thoáng mỉm cười, nghĩ cũng sắp đến quán thịt nướng rồi, nên không đùn qua đẩy lại nữa.

... ..

Vào giờ này, quán thịt nướng khá là đông khách. Không gian bên trong vô cùng ấm áp.

Thiên Tình cởi giày đi vào, Mộ Trầm Âm cũng nhanh chóng cởi giày ra.

Bởi vì Thiên Tình rất thường hay tới ủng hộ, nên bà chủ quán nhớ mặt cô. Dùng tiếng Hàn nhiệt tình chào hỏi, Thiên Tình cũng lễ phép cúi đầu đáp lại.

Bà chủ cười tí mắt nhìn Mộ Trầm Âm bên cạnh, ý hỏi Thiên Tình bạn trai cô đây à.

Thiên Tình vội lắc đầu, cười phù nhận.

Tầm màn vừa hạ xuống, liền có nhân viên phục vụ mang thực đơn tới.

Thiên Tình nhận lấy rồi ngược lên nhìn Mộ Trầm Âm, "Anh thích ăn gì? À phải ha, anh xem đâu có hiểu..."

Cô nhăm nhăm môi, ra vẻ đoán, "Vậy em sẽ gọi những món mà chúng ta đều có thể cùng ăn nhé."

"Được rồi! Món nào em thích thì anh cũng thích." Mộ Trầm Âm rất dễ tính nói.

Thiên Tình bắt đầu ra dấu chọn món ăn. Thực đơn toàn là tiếng Hàn, cô chỉ xem được một vài món. Cho nên cũng không dám gọi gì nhiều, chỉ có thể dùng chút tiếng Hàn bập bẹ của mình miễn cưỡng nói ra vài chữ. Thỉnh thoảng còn phối hợp ra dấu bằng tay.

Ví dụ như, khi gọi rượu sa kê thì cô làm động tác ngửa đầu uống nước. Nhưng tiếc rằng phục vụ hôm nay là người mới nên họ hoàn toàn không hiểu được ý cô.

Quá trình mô tả diễn ra hơn mười phút, đến khi cô miễn cưỡng gọi được hai món ăn thì mặt mũi cũng đỏ bừng hết lên.

Mặt mày nhân viên phục vụ cũng nhăn nhó khổ sở.

Mộ Trầm Âm từ đầu đến cuối ngồi ở một bên, bình tĩnh uống nước nhìn cô, cuối cùng không chịu nổi bật cười sặc sụa.

Rút lấy tờ thực đơn, sau khi nhìn lướt qua những món ăn trên đó rồi lên tiếng gọi món mình cần gọi, nhân viên phục vụ nghe xong liền thở hắt ra một hơi.

Thiên Tình ghen hòng trăn trối nhìn anh nói ra từng chữ tiếng Hàn lưu loát chính xác. Đều mà những món mà vừa rồi cô muốn gọi.

Sau khi nhân viên phục vụ ghi lại xong, cuối cùng thở phào đi vào trong.

"Anh... Không ngờ anh nói tiếng Hàn giỏi thiệt đó nha!" Thiên Tình nhìn anh bằng ánh mắt hâm mộ.

"Ha! Đừng ngưỡng mộ anh như vậy, anh nỗ lực chết mất." Anh đắc ý nhướn mày.

Lúc này mới sực nhớ ra, Thiên Tình nhào người lên bàn nhào qua phía anh. Cô cong tay lại thành khẩu súng chỉ vào trán anh bắn một phát.

Dùng sức không mạnh, nhưng anh lại khoa trương bùm trán kêu lên oa oa. Ra vẻ đáng thương, lên án nhìn cô.

"Rõ ràng biết nói tiếng Hàn, còn cố ý để cho em mất mặt. Hại em chật vật cả buổi."

Nghĩ đến dáng vẻ cô vung tay múa chân, vừa lo lắng vừa khó xử khiến Mộ Trầm Âm không nhịn được bật cười.

Cúi đầu uống miếng nước, mới từ tốn nói: "Anh đâu có nói mình không biết tiếng Hàn bao giờ, là tự em nói anh không hiểu đó chứ."

Thiên Tình muối mặt nói, "Vậy sau này em sẽ bái anh làm sư phụ dạy tiếng Hàn cho em nhé."

"Được thôi! Anh cầu còn không được. Nhưng mà..." Mộ Trầm Âm liếc nhìn cô, "Em bận rộn như vậy, có thời gian học không?"

"Cố gắng sắp xếp một chút sẽ được."

... ..

Thức ăn rất nhanh được mang lên, Thiên Tình nướng thịt rất thành thạo.

Mộ Trầm Âm lấy xà lách gói lại một miếng, nhưng không ăn mà đưa tới trước mặt cô.

"Nè, ăn nhiều một chút, nhìn em gầy quá. Thật không biết ngày thường em chăm sóc mình thế nào nữa." Trong lời anh nói xen lẫn sự yêu thương và trách móc.

Mắt Thiên Tình lấp lánh sự cảm động. Nhoèn miệng cười nhận lấy, thỏa mãn há miệng ngoạm hết gói xà lách. Ngẩng đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt ướt cảm động, ồm ồm nói: "Quả thật, hai người cùng ăn cảm thấy ngon miệng hơn một mình ăn nhiều."

Mộ Trầm Âm vui sướng cười cười. Loại cảm giác khi thấy mình cũng rất quan trọng này quả thật không gì vui sướng bằng.

"Đồ ngốc." Anh trách nhẹ.

Suốt buổi tối, hai người vừa ăn thịt, vừa uống rượu. Nói hết chuyện này tới chuyện kia.

Thiên Tình cười vui vẻ suốt bữa ăn. Hơn một tháng này, chưa có ngày nào cô cảm thấy tâm trạng thoải mái và vui đến vậy.

"Đúng rồi, có chuyện này muốn hỏi em." Mộ Trầm Âm đột nhiên nói.

"Hả?" Thiên Tình lắc ly rượu nhìn anh. Tửu lượng cô quá kém, mới uống có chút rượu mà hai gò má đã đỏ au. Mơ mơ màng màng nhìn anh, đáng vẻ xinh đẹp động lòng người khiến người ta nhìn mãi không chán.

Mộ Trầm Âm để ly rượu trong tay xuống nhìn cô, "Từ ngày em tới Hàn Quốc đến giờ, có liên lạc với anh Sênh không?"

Thiên Tình vốn đang uống rượu rất vui, nghe được hai chữ đó cô chợt sững sốt. Rượu trong miệng cũng tự nhiên trở nên đắng chát khó nuốt. Cô cắn cắn môi, một lúc lâu mới nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, "Không có..."

Thật ra cô rất muốn hỏi...Dạo này anh ấy thế nào? Cuộc sống của anh có tốt không? Nhưng Thiên Tình chỉ run run môi, cuối cùng một chữ cũng không thốt ra lời.

"Lần trước, anh ra sân bay tiễn em, lúc anh định về thì gặp anh ấy cũng đang ở đó." Mộ Trầm Âm nói tiếp.

Thiên Tình không hiểu ý của hắn.

"Nghe anh trai anh nói, là anh ấy đến đó để tìm em. Nhưng đi nhầm sân bay, cho nên mới không gặp được em."

Ngày đó...Hóa ra anh ấy biết mình sẽ đi?

Hơn nữa...Còn chạy đến sân bay tìm mình?

Suy nghĩ đột nhiên rối loạn. Thiên Tình bỗng cảm thấy chộp mũi hơi ê ẩm. Cho dù biết thì đã sao, bỏ lỡ vẫn là bỏ lỡ...

Điều này chứng minh, cả hai thật sự không có duyên phận.

Cô không dám liên lạc với anh, mà dù có liên lạc đi nữa, cũng biết nói gì đây?

Dẫu sao vĩnh viễn cũng không có kết quả, vì vậy, chỉ bằng cắt đứt luôn từ bây giờ, cố gắng loại bỏ người đàn ông đó ra khỏi dòng ký ức của mình, ngược lại vậy mà tốt.

Ít nhất, tương lai về sau, cô sẽ không vì anh mà khổ sở nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112: Thiên Tình về nước

Kể từ khi Mộ Trầm Âm đến Hàn Quốc, Thiên Tình chợt nhận ra, cuộc sống của cô không còn khô khan như trước nữa.

Những lúc cảm thấy mệt mỏi, anh sẽ luôn xuất hiện, kể những chuyện cười, làm vài động tác khôi hài hoặc giả làm mặt quỷ trên cô.

Mỗi khi buồn, cũng chính anh luôn là người an ủi cô.

Dần dần...

Tất cả mọi người đều cho rằng anh là bạn trai của cô.

Mới đầu, Thiên Tình còn cố gắng giải thích.

Nhưng....Cô nhận thấy dù cho mình có giải thích thế nào cũng vô dụng. Trong mắt mọi người cô, có lẽ cô chỉ đang chơi trò mèo giấu đầu hở đuôi mà thôi.

Vì vậy, về sau cô cũng không thêm giải thích nữa.

Mỗi lúc mọi người nói tới chuyện này, cô không tỏ thái độ gì, coi như không nghe không thấy, cứ mặc cho mọi người muốn nói sao thì nói.

Bởi vì cô hiểu rõ lòng mình hơn ai hết....

Xuân qua Hạ đến, rồi sang tới mùa Đông, trong lòng cô vẫn thủy chung ôm ấp duy nhất hình bóng của một người....

Cô vốn tưởng rằng, thời gian trôi qua đã khá lâu, có lẽ cô đã dần quên đi được người đó.

Đến Hàn Quốc mười tháng nay....ngôn ngữ cơ bản của tiếng Hàn cô đã nói khá thành thạo, cũng được diễn hai bộ phim Hàn, đĩa thu cũng đang chuẩn bị khởi quay....nhưng hình bóng của ai kia vẫn luôn ngự trị vững chắc trong trái tim cô.

Dù chẳng ai nhắc đến, thế nhưng...vào mỗi đêm giạt mình tỉnh giấc mộng, cô luôn hiểu rõ một điều, nỗi nhớ nhưng không thể nói thành lời, cùng những đêm trằn trọc không sao chợp mắt được, là bởi do sự tồn tại của người đó.

Trong nước.

Cửa phòng làm việc của tổng giám đốc vang lên tiếng gõ.

"Mời vào." Anh vẫn chăm chú xem tập tài liệu trong tay chứ không ngẩng đầu lên. Kinh phí dự trù cho bản dự án mới quá cao, anh liền cầm bút gạch ngang loại bỏ, không ký tên lên đó mà gấp lại để sang một bên.

"Tổng giám đốc!" Trần Lâm đi vào.

"Hử?"

"Tạm thời sẽ bổ sung thêm một lịch trình nữa cho ngày mai ạ."

"Lịch gì?"

"Bộ trang phục hè mùa giải mới của ‘Daisy Story’ đang bắt đầu tìm người đại diện. Đúng lúc tối mai khách sạn Thánh Đế Tư có tổ chức tiệc rượu, các công ty giải trí lớn sẽ nhân cơ hội này tung ra ‘lá bài chủ chốt’ trong tay mình, đến chừng đó chúng ta sẽ quan sát để tìm ra người phù hợp."

Tiệc rượu?

Thi Nam Sênh dừng việc trong tay hỏi, "Phía Mike có ý kiến gì không? Cậu ta vẫn chưa chọn được người phù hợp sao?"

"Chưa ạ. Có lẽ, muốn tìm một người hoàn toàn mới." Trần Lâm nói: "Tiệc rượu lần này xuất hiện không ít người mới. Chỉ mong có thể tìm được người khiến cả tổng giám đốc và Mike đều vừa ý."

"Người mới?" Mạch suy nghĩ của Thi Nam Sênh chợt dừng lại. Trong đầu bắt gặp hiện lên hình bóng một người.

Buổi trình diễn vào mùa Xuân năm ngoái, đã chấp cho cô đôi cánh bay sang Hàn Quốc.

Mới chớp mắt một cái, vậy mà đã trôi qua mười tháng.

Trong mười tháng đó, anh có sang Hàn Quốc, cũng có đến nơi cô học huấn luyện tìm cô.

Nhưng kết quả....

Anh ngồi ở một quán ăn bên kia đường, vừa thấy cô đi ra, vội vã đứng lên tính tiền...

Lúc đẩy cửa đi ra thì thấy cô....đang đi về phía một người đàn ông khác. Dưới ánh đèn đường buổi đêm, cách cả một con phố lớn nhưng anh vẫn nhìn thấy rất rõ nụ cười nhẹ nhàng thoải mái của cô khi đó.

Mà người đàn ông bên cạnh cô cũng cười thật đầm thắm. Sự yêu thương chiều chuộng đọng đầy nơi đáy mắt. Hình ảnh đó như đạo sắc sảo bóp xuống đầu anh. Khoảng khắc ấy, anh chỉ biết đứng sững người ở đó nhìn họ rời đi.

Còn anh, chẳng qua chỉ là cái bóng dư thừa.

Muốn mang đến cho cô ‘niềm vui bất ngờ’, nhưng nào ngờ mình lại trở thành trò đùa lớn nhất.

Đúng vậy! Anh đến Hàn Quốc để làm gì cơ chứ? Người phụ nữ đó kể từ ngày rời khỏi đây, chưa từng một lần liên lạc với anh. Rõ ràng muốn cắt đứt mọi liên quan đến anh, anh còn đuổi theo làm gì nữa?

"Tổng giám đốc?" Trần Lâm thấy anh thờ người ra, bèn nhỏ giọng gọi một tiếng.

Lúc này Thi Nam Sinh mới hoàn hồn. Lòng ngực lại bắt đầu ứ nghẹn. Loại cảm giác này thật khó chịu. Mỗi lần anh nhớ tới người phụ nữ ấy thì lòng ngực lại đau âm ỉ giống như bị kim chích vậy, cảm giác đau đớn mơ hồ không rõ, nhưng không biết làm sao để xua tan nó đi. Hơn nữa, càng muốn quên thì lại càng nhớ nhiều thêm.

Giống như bị trúng độc vậy. Anh chưa từng có cảm giác này với bất kỳ ai khác. Dù là lúc Bạch Thiên Thiên bỏ anh mà đi, mỗi lần nghĩ đến cô ấy, cảm giác của anh khi đó chỉ là không cam tâm mà thôi.

"Anh có muốn hủy bỏ hoạt động này không?" Trần Lâm thấy sắc mặt anh không tốt, cho rằng anh không muốn tham gia hoạt động này, vì vậy buộc miệng dò hỏi ý kiến anh.

"Không cần. Tối mai tôi sẽ đến đúng giờ, nói Mike cũng chuẩn bị một chút." Thi Nam Sinh quyết định tham gia. Công việc ra công việc, không thể sơ suất.

"Vâng." Trần Lâm gật đầu, ghi thêm vào lịch trình.

Sau khi cánh cửa khép lại. Trong phòng làm việc chỉ còn mỗi mình Thi Nam Sinh. Anh mở tài liệu ra muốn làm cho xong công việc còn dang dở, nhưng đầu óc lại không cách nào tập trung được.

Lâu rồi không gặp, không biết người phụ nữ ở Hàn Quốc kia bây giờ ra sao? Có từng nhớ tới anh dù chỉ trong một khoảnh khắc nào đó hay không?

Trợ lý nhóm Thiên Tinh vội vàng bước nhanh vào lớp dạy Piano khóa mới, thông báo, "Thiên Tinh, cô về thu dọn hành lý, chuẩn bị bay chuyến bay tối nay về nước."

Tiếng đàn Piano đột ngột dừng lại, "Sao cơ?" Thiên Tinh kinh ngạc nhìn đối phương.

Những học viên khác trong lớp đều đồng loạt phóng tầm mắt nhìn sang cô.

"Công ty có thông báo, yêu cầu cô lập tức về nước trong tối nay. Tối mai có một buổi tiệc rất quan trọng, các công ty sẽ ra mắt người mới của mình cho cánh nhà báo và giới đầu tư biết. Ý của công ty là, tối mai sẽ để cô chính thức ra mắt."

Thiên Tinh thoáng sửng sốt, đồng thời cũng cảm nhận được những ánh mắt đổ dồn về phía mình. Nhất là Thi Hương Cẩm. Suốt mười tháng qua, quả thật công ty rất coi trọng cô. Cộng thêm nhiều lần liên tiếp cho cô xuất hiện trên màn ảnh phim Hàn, hơn nữa EP cũng đã được chuẩn bị luôn rồi... Chuyện này khiến cho Thiên Tinh đến một người bạn cũng không có. Chỉ có hai người bạn cùng bàn khác thỉnh thoảng nói chuyện với cô đôi câu. Cũng may, bên cạnh cô còn có Trầm Âm, nên mới khiến cô không cảm thấy cô đơn trợ trợ. (EP là mọi công đoạn đã chuẩn bị cho việc phát hành album)

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau về thu dọn hành lý để còn kịp giờ lên máy bay nữa." Trợ lý thấy Thiên Tinh vẫn sững người ở đó, sốt ruột thúc giục.

"Ồh." Lúc này Thiên Tinh mới hoàn hồn, vội vàng đóng nắp bàn Piano lại, "Vậy sau khi về nước rồi có quay lại đây nữa không?" Thiên Tinh vừa đứng dậy vừa hỏi trợ lý. Đối phương đã quay người đi ra, cô phải bước nhanh chân mới đuổi theo kịp.

"Ừm. Không phải EP của cô vẫn chưa thu xong sao? Tất nhiên là phải trở lại để quay tiếp rồi."

"À."

"Được rồi, mau về thu dọn đơn giản thôi. Ba tiếng nữa phải bay rồi, xe của tôi sẽ chờ cô ở dưới lầu."

"Vâng." Thiên Tinh đáp xong rồi khỏi phòng học. Nghĩ đến sau mười tháng xa nhà cuối cùng cũng được về nước, trong lòng cô dâng lên niềm vui sướng và xúc động khó diễn tả bằng lời. Vừa đi xuống dưới lầu, cô vừa bấm gọi cho một số quen thuộc.

"A lô..."

Mộ Trầm Âm ém giọng rất nhỏ, Thiên Tinh ở bên này vẫn có thể nghe được tiếng thầy giáo đang giảng bài. Chắc là anh ấy đang trong giờ học.

Nếu đổi lại ngày thường, nhất định cô sẽ cúp máy ngay, nhưng bây giờ cô chỉ muốn báo tin mừng này với anh, "Trầm Âm, em sắp về nước rồi!"

"Em nói gì?" Mộ Trầm Âm tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại lần nữa.

"Em nói....Em được về nước rồi!" Cô nói lớn hơn, trong giọng nói không giấu được vẻ vui sướng.

"Sao về đột ngột vậy? Có phải em về rồi sẽ không quay trở lại nữa, bỏ anh một mình ở lại đây không?"

"Công ty bất ngờ thông báo em phải về tham gia sự kiện gì đó rất quan trọng. Nhưng sẽ quay lại trong hai ngày tới, vì em còn phải về để hoàn tất EP nữa."

"À, vậy thì được! Khi nào quay lại nhớ mang nhiều đồ ăn cho anh đấy nhé. Đừng quên món món lẩu cay của anh đó."

"Biết rồi. Về đến em sẽ gọi điện cho anh, bây giờ em phải về chuẩn bị, không nói với anh nữa."

"Ừ, em làm việc của em đi. Đi đường nhớ cẩn thận. Còn nữa, gần đây bên đó rất thường hay có mưa tuyết, em nhớ mặc nhiều áo để giữ ấm nhé."

"Em biết rồi!" Sau khi cúp điện thoại, Thiên Tình vội vã chạy về ký túc xá thu dọn đồ đạc.

....

Lúc máy bay hạ cánh đã là giữa đêm

Trời đã sang Xuân, mà thời tiết vẫn còn lạnh đến thấu xương. Tuy thời gian qua ở Hàn Quốc luôn phải chịu đựng cái rét căm căm, nhưng lúc Thiên Tình kéo theo hành lý, đi cùng trợ lý ra khỏi sân bay, vẫn bị cái lạnh ở trong nước làm cho run cầm cập. Bên ngoài trời lúc này đang mưa lác đác, từng giọt rỉ rả tí tách.

"Tối nay về nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai đến công ty sớm, lịch trình cho ngày mai khá nhiều, cô nên chuẩn bị tâm lý cho thật tốt." Trợ lý quay đầu lại dặn dò cô.

"Vâng. Ngày mai mấy giờ đến công ty?" Thiên Tình hỏi. Mặc dù rất lạnh, nhưng trong lòng cô đang tràn đầy sung sướng vì được trở về quê nhà. Cô thật sự rất muốn xem, thành phố trong mười tháng qua có thay đổi gì hay không.

"Tám giờ có mặt. Cô phải dậy sớm để chuẩn bị."

"Vâng, nhất định tôi sẽ đến đúng giờ." Sau khi tạm biệt trợ lý, Thiên Tình đứng đợi mưa đón taxi về nhà.

Vì muốn cho Văn Tinh một niềm vui bất ngờ, cho nên cô không báo với Văn Tinh biết chuyện cô trở về. Lấy chùm chìa khóa đã lâu không dùng đến ra, cô vui vẻ mở cửa.

Vốn tưởng rằng, giờ này hẳn là cha và chị đều đã ngủ, cô định sau khi tắm xong sẽ lén bò lên giường Văn Tinh, đợi sáng mai khi chị cô tỉnh dậy sẽ hoảng hồn mà hét to lên.

Nhưng....Sự thật không giống như cô nghĩ...

"A.... Anh.... đừng như vậy...." Mới vào đến cửa cô chợt nghe thấy tiếng kêu vừa khổ sở, vừa vui thích truyền ra từ phòng Văn Tinh.

Âm thanh này....Thiên Tình nhất thời sửng ngờ.

"Đừng thế nào? Há? Em nói rõ ra xem, nếu không, tôi không biết nên đối với em thế nào cho đúng nữa." Giọng nói treu chọc xen lẫn trầm khàn từ tính rất dễ nghe của người đàn ông vang lên.

Văn Tinh có bạn trai rồi sao? Thiên Tình cảm thấy rất mừng cho chị, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi bàng hoàng.

"Lục Yến Tùng, đừng chạm vào tôi! Đây là nhà tôi đó...." Hình như Văn Tinh đang chống cự người nọ, nhưng cuối cùng lại thành ra tiếng rên khe khẽ.

Người đàn ông cười nói, "Biết cha em bây giờ đang làm gì không?"

"Há?"

"Đang cầm tiền tôi cho, đánh bài đến mê muội không còn biết gì. Cho nên....em yên tâm, hiện tại ngoài hai chúng ta ra sẽ không có ai nữa đâu..."

"Ừm.... Anh tránh ra! Lục Yến Tùng, anh dùng cha tôi để uy hiếp tôi, tôi không phục..."

"Nhưng em đã khuất phục rồi." Người đàn ông kia cười, cuối cùng hình như có chút tức giận vì sự chống cự của Văn Tinh, giọng điệu trở nên mất kiên nhẫn, "Cánh Văn Tinh, nếu em còn không ngoan nữa, tôi lập tức sẽ gửi video sang Hàn Quốc cho em gái của em xem, để cô ta thấy em vì trả nợ đánh bạc cho cha em mà phải lấy lòng tôi ra sao!"

"Đồ vô si! Tôi lấy lòng anh khi nào chứ?"

"Được thôi, vậy tôi sẽ lập tức gửi đi. Dù sao video cũng có sẵn trong điện thoại của tôi rồi..."

Một giây tiếp theo, chỉ nghe 'cộp' một tiếng, hình như là tiếng điện thoại di động bị rơi xuống đất.

"Lục Yến Tùng, anh đúng là tên lưu manh mà?"

Lời vừa dứt, trong không gian bỗng yên tĩnh trở lại, sau đó tiếp tục vang lên tiếng thở gấp của đàn ông và đàn bà quỵên vào nhau.

Cùng với tiếng rên rỉ không kiềm chế được là tiếng cười trầm khàn của người đàn ông tên Lục Yến Tùng, trong giọng cười vui vẻ còn mang theo cả sự nguy hiểm, "Cảnh Văn Tĩnh, em hãy nghe cho rõ, một ngày nào đó em nhất định sẽ yêu cái tên lưu manh này!"

Sự khẳng định và tự tin trong giọng nói kia, giống như anh ta có thể khống chế hết tất cả mọi chuyện, kể cả lòng người trong lòng bàn tay mình.

Sau đó nữa....Chỉ còn lại tiếng rên đứt quãng khe khẽ của người con gái vang lên trong đêm.

Thiên Tĩnh đứng chết trân tại chỗ, siết chặt chìa khóa trong tay, lúc này không biết nên làm gì cho phải. Có nên vào trong đó đánh đuổi người đàn ông độc ác kia đi không?

Nhưng....Nếu mình xông vào như vậy nhất định sẽ khiến Văn Tĩnh khó xử và xấu hổ.

Sau này chị ấy làm sao đối mặt với mình đây?

Thiên Tĩnh không dám tiến vào, nhưng....chứng kiến người thân nhất trong nhà phải chịu uất ức, mà cô không thể làm được gì, trong lòng cô đau như ai cắt vậy. Bịt chặt miệng mình lại, không dám bật khóc thành tiếng. Sợ người trong phòng nghe động tĩnh chạy ra, cô xách theo hành lý đóng cửa lại bỏ chạy ra ngoài.

Nhưng không dám đi đâu mà chỉ ngồi xỏm xuống trong một góc tường tối, đè nén tiếng nức nở nghẹn ngào của mình.

Mặc cho nước mưa lạnh lẽo dội lên người mình....

Tại sao cha lại đánh bạc đến thiếu nợ? Tại sao suốt mười tháng qua không ai nói cho cô biết chuyện này?

Đột nhiên, cô cảm thấy mình thật vô dụng, thật bất lực....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Bạn trai

Mưa mỗi lúc một lớn. Thiên Tĩnh ngồi co ro trong góc tường, mưa rơi thấm ướt tóc tai và quần áo của cô. Trên mặt đầy nước nhưng cô không biết là nước mưa hay nước mắt nữa.

Có điều....Mùi vị đều đắng chát như nhau...

Giờ phút này, trái tim cô...

Cô cứ thẫn thờ ngồi ở đó, đến khóc cũng không dám khóc lớn.

Không biết trôi qua bao lâu...Trong nhà đột nhiên có tiếng động. Cửa được người bên trong mở ra. Một dáng người cao lớn bước ra.

Thiên Tĩnh muốn nghiêng đầu nhìn người kia xem thế nào, nhưng sợ bị phát hiện, chỉ co người rút sát vào trong góc tối.

Cuối cùng....Cô chỉ có thể ngờ ngàng nhìn theo bóng dáng của người đó chậm chậm bước đi trong làn mưa, rồi lên chiếc xe hơi sang trọng đậu cách đó không xa.

Người đàn ông đó, mặc dù bước đi trong mưa, nhưng dáng vẻ rất ung dung khoan thai, không hề có chút chật vật nào. Anh ta rất giống Thi Nam Sinh, là kiểu đàn ông rất cao ngạo...

Nhưng anh ta quen sao với Văn Tĩnh? Nghe những lời hai người vừa nói chuyện, dường như anh ta là người bắt đầu trước.

Cho đến khi ánh đèn xe kia hoàn toàn biến mất trong đêm tối, Văn Tĩnh vẫn không hề bước chân ra ngoài.

Thiên Tĩnh vịn hành lý chống người đứng dậy. Cô vỗ vỗ hai má để mình được tươi tỉnh hơn. Nhưng dầm mưa lâu như vậy, làm sao còn tươi tỉnh nổi đây?

"Chị ơi!" Thiên Tĩnh đi tới trước cửa, cố ý lớn giọng gọi.

Cố nặn ra nụ cười, cô đứng trước cửa gọi to lần nữa, "Chị ơi, em về rồi nè!"

Trong nhà rất cuộc cũng có động tĩnh. Cửa được người bên trong kéo ra. Văn Tinh mặc đồ ngủ, dáng vẻ rõ ràng là vừa mới tắm xong. Mái tóc xõa ra rũ xuống vai. Cho dù Thiên Tinh đã cố tình đợi một lúc lâu mới gõ cửa, nhưng cảm thấy trên người Văn Tinh còn mang vẻ vừa qua cuộc hoan ái.

Thiên Tinh làm như không hay biết chuyện gì, cười nói: "Chị, có phải em làm ồn khiến chị thức giấc không?"

Văn Tinh cứ ngỡ mình bị ảo giác, nhưng thật sự lúc này Thiên Tinh đang đứng sờ sờ trước mặt cô. Sóng mũi bỗng cay cay, bước lên ôm Thiên Tinh vào lòng, "Sao về mà không gọi điện báo cho chị biết?"

"Em muốn cho chị và cha bất ngờ!" Thiên Tinh cười hi hi, hốc mắt đỏ ửng, "Chị, đừng ôm em nữa... Người em đang bị ướt đó."

Lúc này Văn Tinh mới phát hiện ra Thiên Tinh bị mắc mưa, vội vàng buông cô ra, vừa kéo cô vào trong nhà, vừa căn dặn: "Em đó, cứ như vậy mà đợi mưa về à.... Trời lạnh thế này sao chẳng biết đề ý gì cả.... Ở bên kia điều kiện sống không tốt hay sao mà em gầy đi nhiều vậy? À phải rồi, sao đột nhiên em lại về? Không phải còn hai tháng nữa sao? Mau vào nhà thay quần áo ướt ra trước đi, hành lý để chị mang vào cho..."

Thiên Tinh cười, "Chị, chị hỏi nhiều như vậy, em biết trả lời câu nào trước đây?"

Văn Tinh mở lò sưởi lên, nghe thấy Thiên Tinh nói thế liền nói: "Thay quần áo ra trước đã!" Văn Tinh nói xong, vội vã đi vào phòng tắm.

Thiên Tinh đứng ngơ ngác nhìn theo bóng lưng chị. Mười tháng không gặp, dường như chị cô thay đổi không ít. Nhưng sự quan tâm dành cho em gái thì vẫn như ngày nào.

"Thiên Tinh, chị pha nước rồi, quần áo cũng mang vào luôn rồi, em vào tắm đi!" Tiếng gọi của Văn Tinh khiến Thiên Tinh hoàn hồn lại.

"Vâng!" Cô đáp một tiếng, vội vã đi vào phòng tắm. Sau khi đóng cửa lại, vừa tắm vừa giả vờ như không biết gì hỏi Văn Tinh, "Chị, trẻ thế rồi mà cha vẫn chưa về sao? Cha đi đâu thế ạ?"

"Cha hả..." Văn Tinh úp úp mở mở, "Tối nay cha làm tăng ca! Cho nên trễ lắm mới về."

"Ồ!" Thiên Tinh không hỏi thêm gì nữa. Thật ra, đời nào cha chịu làm ca đêm chứ? Bởi vì thương chị nên cô cũng không vạch trần Văn Tinh.

"Đúng rồi, sao đột nhiên em về đây? Lần này về rồi có đi nữa không?" Văn Tinh hỏi cô.

Bởi tiếng nước đang chảy ào ào trong phòng tắm, khiến giọng của chị cô từ bên ngoài vọng vào có phần xa xôi không rõ.

Thiên Tinh đáp: "Ngày mai công ty muốn em tham dự một buổi tiệc, cho nên em báo em về gấp. Theo ý công ty thì em vẫn phải quay lại Hàn Quốc, còn khi nào đi thì vẫn chưa biết cụ thể. Chừng nào nhận được điện thoại có lẽ sẽ đi luôn."

"Ừ. Chị còn tưởng em sẽ ở chơi với chị mấy ngày nữa chứ." Giọng nói của Văn Tinh có chút mất mát.

"Không sao, đợi đến khi em thu xong EP là có thể về luôn rồi."

Văn Tinh tựa người vào cửa, "Em ở bên đó có khỏe không? Chị chỉ sợ sau khi thu EP xong muốn gặp em còn khó hơn. Nếu mai này em thật sự trở thành ngôi sao rồi, sợ rằng hai chị em chúng ta muốn gặp nhau cũng rất khó khăn."

"Chuyện đó chắc còn xa lắm" Thiên Tinh mặc quần áo, lau tóc rồi đi ra ngoài.

Văn Tinh cầm lấy khăn bông trong tay, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, lau tóc cho cô.

Rất lâu không được hưởng thụ cảm giác này, Thiên Tinh lệ thuộc tựa người vào vai chị, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hai chị em mới trò chuyện chưa được mấy câu, điện thoại của Văn Tinh đột nhiên vang lên. Văn Tinh giật nảy mình, sắc mặt cũng chuyển sang trắng bệch. Cô vô thức liếc nhìn Thiên Tinh.

Thiên Tinh nhón miệng cười, neho mắt lại cố ý trêu ghẹo chị: "Bạn trai chị gọi hả?"

"Bạn trai gì chứ?" Văn Tinh liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, trên môi nở nụ cười khổ. Chẳng những không nghe máy mà còn dứt khoát cắt ngang cuộc gọi, tiện tay đặt xuống cạnh máy vi tính.

Xem ra, chị thật sự rất ghét, rất ghét người đàn ông đó...

Thiên Tinh không hỏi gì nữa, ngược lại Văn Tinh đột nhiên hỏi: "Em ở bên kia có bạn trai chưa?"

"Hả? Em á?" Thiên Tinh chỉ mình, rồi sau đó lắc đầu, "Em sao có khả năng đó? Đến cả tiếng mẹ đẻ của nước người ta còn chưa rành nữa là!

Văn Tinh nhìn Thiên Tinh, "Em nói thật cho chị biết, em và anh ta còn liên lạc không?"

Anh ta? Anh ấy sao? Thiên Tình không trả lời mà chỉ nhìn Văn Tình.

"Có một lần chị gặp Thi Nam Sinh ở trên đường. Bọn chị có chào hỏi, nhưng anh ấy không hỏi gì về em."

Nhắc tới cái tên này, trong lòng Thiên Tình vẫn rung động không thôi. Nhưng chỉ khẽ mỉm cười, "Bọn em không còn liên lạc với nhau từ lâu rồi. Bây giờ cũng chỉ là hai người xa lạ không quen biết..."

Nói ra bốn chữ 'hai người xa lạ' này, trong lòng cô thậm chí chua xót không sao tả được. Không ngờ đã qua lâu vậy rồi, mà trong lòng cô vẫn chưa quên được...

.....

Cả đêm, Thiên Tình và Văn Tình nói hết chuyện này sang chuyện kia, không biết nói đến mấy giờ, cho tới khi cả hai đều ngủ thiếp đi.

Sáng sớm dậy, Thiên Tình cảm thấy cả người mệt mỏi, đầu đau như búa bổ. Có lẽ là do tối qua dầm mưa, nhưng cô không muốn khiến Văn Tình lo lắng. Ăn sáng cùng Văn Tình xong, cô mặc thêm áo ấm, rồi đi thẳng đến công ty.

Khi đến công ty, liền được người hướng dẫn tới phòng truyền thông. Trong phòng truyền thông lúc này đã đầy ắp người, cả những nghệ sĩ nổi danh cũng có mặt ở đây, còn có một vài nhân viên đang chụm đầu bàn tán gì đó.

Lăng Phong đã có mặt từ rất lâu đợi Thiên Tình, trông thấy cô tới, ngay cả chào hỏi cũng bỏ qua, lập tức chỉ đạo: "Dẫn Thiên Tình tới phòng hóa trang trang điểm trước đã. Stylist, mang bộ lễ phục tối qua chọn tới đây để lát nữa cô ấy thay!"

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cơ hội

Thiên Tình muốn hỏi Lăng Phong cho rõ tình huống, nhưng Lăng Phong đã mở miệng trước: "Ngồi xuống đây đi, lát nữa sẽ có trợ lý đưa lịch trình cho cô. Hôm nay là lần đầu tiên cô ra mắt, vì vậy cô còn phải qua rất nhiều khâu kiểm tra nữa. Chuẩn bị tinh thần đi!"

Thiên Tình gật đầu một cái, không nói gì, đi theo trợ lý tới phòng hóa trang.

Ở công ty này, cô không quen biết ai cả. Phòng hóa trang rất lớn. Có đầy đủ các loại mỹ phẩm nổi tiếng. Lúc này cũng có mấy nghệ sĩ đang ngồi trang điểm, nhìn rất lạ mắt, Thiên Tình phỏng đoán chắc họ cũng là người mới như cô.

Thợ trang điểm tới trang điểm cho cô. Một lát sau, stylist đẩy một giá treo đầy quần áo đi vào, phân phát từng bộ quần áo cho từng người, sau đó lấy từ giữa giá ra một bộ váy đưa cho Thiên Tình.

"Đây là đồ của cô." Stylist đưa váy cho Thiên Tình rồi nhắc nhở thợ trang điểm, "Trang điểm nhẹ nhàng nhưng tinh tế một chút, cô cũng biết công ty chọn cô ấy làm hình tượng 'Ngọc nữ' cho công ty, vì vậy đừng nên có sơ xuất gì. Quan trọng là phải chú ý đến kiểu tóc. Còn nữa, một lát còn phải đưa cô ấy lên gặp lãnh đạo cấp cao của công ty, vì vậy mọi người phải nhanh tay lên."

"Vâng, tôi biết rồi."

Thiên Tình ngồi ở đó mà đầu óc cứ lâng lâng như đi trên mây, chỉ mơ mơ màng màng nghe họ nói chuyện với nhau. Một lúc sau cũng dựa người vào ghế ngủ thiếp đi.

Lúc Thiên Tình bị thợ trang điểm lay tỉnh, mạch suy nghĩ vẫn hỗn độn không rõ. Cảm bộ lễ phục đi thay, thậm chí cũng không kịp liếc mắt nhìn mình trong gương. Thợ trang điểm và stylist cùng bước qua bắt đầu quay cô như chong chóng.

Đến lúc dẫn cô đến trước mặt Lăng Phong, sự kinh ngạc trong mắt Lăng Phong chỉ có hơn chứ không kém so với buổi đầu gặp cô ở lần trình diễn đó.

Lăng Phong tự mình dẫn cô đi gặp lãnh đạo công ty, nhìn thấy người nào Thiên Tình cũng đều lễ phép chào hỏi. Lần đầu tiên được diện kiến cấp cao, quá trình cũng coi như suông sẽ trôi lọt.

Mọi người ai cũng khen ngợi mắt nhìn người của Lăng Phong, khiến Thiên Tình cũng thấy vui lây, ít nhất sự cố gắng suốt mấy tháng qua ở Hàn Quốc đã không uổng phí.

Nguyên ngày ở trong công ty. Cô được bàn giao rất nhiều lịch trình hoạt động, được giới thiệu cho quen biết các nhà sản xuất, đạo diễn nổi tiếng. Mãi đến năm giờ chiều, rốt cuộc Thiên Tình mới có thời gian để thở. Một buổi ngồi xuống, xoa bóp phần cổ chân đau nhức vì phải đi trên đôi giày cao gót

phân suốt ngày nay.

"Sao vậy? Còn tiếp tục được không?" Lăng Phong đi tới, liếc nhìn cô nói, "Cố gắng lên nào, đừng tỏ ra uể oải như vậy. Bữa tiệc tối nay rất quan trọng."

Thiên Tinh nhướn miệng cười, "Chỉ là có chút không quen đi giày cao gót thôi."

Lăng Phong khoanh tay trước ngực, "Cái này sớm muộn gì cô cũng phải làm quen, sau này mỗi khi xuất hiện đều phải đi giày cao gót. Có khi còn phải đi đôi cao hơn nữa."

Thiên Tinh lè lưỡi không nói gì.

"Đúng rồi, tôi có chuyện muốn nói với cô." Lăng Phong cúi đầu nhìn Thiên Tinh.

"Chuyện gì ạ?"

Cô khẽ ngẩng mặt lên, hai mắt phát sáng trong suốt mang theo sự thất vọng nhìn anh, đáng vẻ đó thực sự rất gọi cảm mê người. Vừa thuần khiết, mà vừa có một loại hấp dẫn khiến tim gan người ta cũng phải ngứa ngáy.

Lăng Phong có thể đoán trước được trong tương lai, lá bài chủ chốt này sẽ mở ra mùa xuân tươi sáng cho mình.

"Cô biết tối nay sẽ có rất nhiều nhà đầu tư, nhà sản xuất, và đặc biệt là các đạo diễn chứ?"

"Tôi có nghe nói."

"Bỏ qua những người khác, gần đây có một tập đoàn khiến người ta vô cùng chú ý, hơn nữa...." Lăng Phong bỗng nhiên không nói nữa, nhướn mày, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén nhìn Thiên Tinh, "Rất có khả năng cô sẽ được chọn."

"Tôi? Tại sao? Là tập đoàn nào thế?" Thiên Tinh lấy làm khó hiểu. Cô chẳng qua chỉ là một lính mới, nếu quả như đó là một tập đoàn lớn, ai lại dám trọng dụng một người mới còn chưa chính thức ra mắt như cô?

"Là tập đoàn Thi thị! Sắp tới Thi thị sẽ tổ chức một buổi trình diễn thời trang xuân hè. Chủ đề là 'Daisy Story', tối nay cũng sẽ xuất hiện ở đó để tìm người đại diện phù hợp, mà tập đoàn đó... không cần tôi nói, chắc chắn cô cũng biết."

Nhắc tới tập đoàn Thi thị, cô lại không dẫn được lòng liền nghĩ tới người đàn ông đã mười tháng không có liên lạc kia. Thiên Tinh khẽ rũ mắt xuống, không nhìn ra được vẻ mặt của cô lúc này. Một lát, mới khẽ hỏi: "Tôi nay...Phía họ cũng sẽ tới tham dự sao?"

"Phía họ?" Lăng Phong nhíu mày, "Ý cô muốn hỏi Thi Nam Sinh có đến không à?"

Thiên Tinh không lên tiếng, chỉ rầu rĩ đáp một tiếng.

"Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì có lẽ sẽ đến."

Trái tim chợt căng thẳng quá độ. Rõ ràng đã nói sẽ không gặp lại anh nữa, nhưng vừa nghĩ tới việc tối nay có thể sẽ gặp được anh, niềm vui đã không kiềm chế được mà dâng trào lên trong lòng.

"Buổi trình diễn long trọng như vậy, sao công ty họ có thể chọn tôi được? Hơn nữa tôi chỉ là lính mới." Thiên Tinh khẽ nói. Hàng mi rũ xuống che giấu cảm xúc lúc này trong mắt cô.

"Lần này có lẽ họ sẽ tuyển người mới. Từ trước đến nay, Thi thị tuyển người không chú trọng phải là người nổi tiếng, chỉ cần có thể phù hợp với phong cách thời trang của họ là được."

Lăng Phong nhìn Thiên Tinh, "Hình tượng của cô vốn được xây dựng là 'Ngọc nữ', xét thấy chuyện cô sảy thai ngày trước rất có ảnh hưởng lớn tới hình tượng của cô, chính vì vậy ban đầu công ty vốn cũng muốn cô tránh hợp tác với Thi thị hết sức có thể, có điều....Sau khi chúng tôi hội ý cùng nhau, họ đã đồng ý với ý kiến của tôi."

"Tức là muốn tôi tranh thủ giành lấy cơ hội hợp tác với Thi thị?" Thiên Tinh hỏi ngược lại anh ta.

"Không sai." Lăng Phong gật đầu.

Thiên Tinh khẽ cau mày suy nghĩ rồi nói: "Những hoạt động và phát triển ra sao đều do công ty an bài, tôi không hiểu, cũng không muốn can dự vào. Nhưng hy vọng dù là việc gì, cũng mong công ty nên đề ý đừng làm gì tổn hại đến người khác."

Lăng Phong nhìn đôi mắt trong suốt sáng ngời của Thiên Tinh, chợt cười, "Cô thật ngây thơ." Bốn chữ nói ra với vẻ lạ lùng khó hiểu.

Thiên Tinh cũng không biết anh ta nói thế là đang khen mình, hay có ý gì khác.

Đang định nói gì đó, thì Lăng Phong lại phát phát tay, "Được rồi, cô chỉ cần đến tham dự buổi tiệc này, biểu hiện tốt một chút là được. Cơ hội bên phía Thi thị kia cứ để tôi lo."

Khách sạn cao cấp Thánh Đế Tư.

Không khí trang hoàng lãng mạn bao trùm cả sảnh tiệc lớn mang phong cách Italy.

Ánh đèn thủy tinh rực rỡ có xuất xứ từ Austria tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh óng ánh, khiến cho bầu không khí như chìm trong một thế giới đầy huyền ảo.

Mưa bên ngoài lúc này đã tạnh hẳn.

Dưới ánh đèn, hồ bơi ngoài trời đang gọn sóng lăn tăn, ánh sáng phản chiếu trên mặt nước tựa như những viên pha lê khảm lên đó vậy. Rực rỡ đến chói mắt.

Tiệc rượu đã bắt đầu, người cũng đã đứng đầy cả sảnh lớn.

Thi Nam Sinh vừa mới đi vào, lập tức được một đám người vây lấy.

Nhà đầu tư, nghệ sĩ, người đại diện, nhà sản xuất, đều nhắm chuẩn xác vào mỗi đầu tư lớn..

Thi Nam Sinh thật sự không thích tình cảnh lúc này tí nào, nhưng vẫn phải bình tĩnh nâng ly trò chuyện với từng người.

Tiệc rượu cũng bắt đầu dần nóng lên.

Mike đi theo phía sau Thi Nam Sinh, đôi mắt giống như tia X-quang không ngừng quan sát xung quanh.

"Có thu hoạch gì không?" Thi Nam Sinh bung ly rượu, không mặn không nhạt hỏi. Tầm mắt hồ hững nhìn ra phía ngoài bể bơi. Tối nay thật sự quá vô vị....

Mike nhún vai, "Tạm thời chưa có thu hoạch gì. Nghe nói tối nay công ty Wesley sẽ đưa người mới tới ra mắt, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

"Vậy cậu ở lại quan sát đi. Tôi có chuyện muốn về trước." Thi Nam Sinh đặt ly rượu xuống, chuẩn bị rời đi.

Mike đột nhiên hô nhỏ một tiếng, "O, là Lăng Phong của Wesley! Há? Người đi cùng anh ta trông rất quen...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Lướt qua nhau

Thi Nam Sinh theo phản xạ cũng tò mò nhìn theo tầm mắt của Mike, khi ánh mắt từ từ chuyển sang phía cánh cửa mạ vàng.

Khoảnh khắc mắt vừa chạm phải...Toàn thân anh nhất thời chấn động mạnh, tinh thần cũng đồo dẫn như người mất hồn.

Dù cho cách trở qua bao nhiêu người, khoảng cách không xa mà cũng chẳng gần, thế nhưng tầm mắt của Thi Nam Sinh chỉ một mực nhìn chăm chăm bóng dáng của người vừa bước vào kia. Nghệ sĩ đi vào cùng Lăng Phong rất đông, nam có, nữ có, nhiều không kể xiết.

Người mới, người đại diện hay diễn viên kỳ cựu cũng đều có đủ cả. Nhưng trong mắt Thi Nam Sinh chỉ nhìn thấy duy nhất một người.

Bao người đang có mặt ở chung quanh, cùng những âm thanh hỗn tạp kia dường như chỉ trong khoảng khắc ấy đều trở nên mơ hồ. Trong lúc nhất thời, cả hội trường náo nhiệt phảng phất như chỉ còn lại sự tồn tại của một mình cô...

Mười tháng không gặp, hình như cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng cũng giống như chẳng có gì thay đổi cả.

Cô mặc bộ lễ phục hở một bên vai màu vàng nhạt, để lộ ra bờ vai trái nhỏ nhắn mịn màng, toàn thân như tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh, nhưng không hề mất đi sự gợi cảm, tao nhã. Mái tóc búi lệch sang một bên, cần cổ thon thả trắng ngần như ẩn như hiện.

Đôi khuyên tai lông vũ màu xanh mềm mại buông rũ, như phối hợp với thứ ánh đèn rực rỡ màu xanh nhấp nháy trong hội trường. Mỗi lần cô khẽ quay đầu hay gật đầu, lông vũ mềm mại cũng nhẹ nhàng phất phơ theo, tạo nên sự lung linh tỏa sáng vô cùng đẹp mắt. Ánh mắt của Thi Nam Sinh như mê mẩn đại ra.

Cô khoác tay Lăng Phong đi vào, thứ hào quang vừa rực rỡ vừa dịu nhẹ trên người cô như có ma lực, khiến mọi người không tự chủ mà đổ dồn ánh

mất lên người cô.

Cảnh Thiên Tình....Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Cô ấy về nước từ khi nào vậy? Đến cả chuyện cô ấy về nước, mình cũng không hề hay biết gì, xem ra cô ấy đã hạ quyết tâm muốn cắt đứt hoàn toàn với mình rồi. Bàn tay đặt xuôi bên người chợt siết thành nắm đấm. Bởi vì siết quá chặt mà các khớp xương ngón tay đều hằn lên gân xanh rõ rệt.

"Tổng giám đốc? Tổng giám đốc?" Mike gọi mấy tiếng, tay cũng đưa lên vẫy vẫy trước mặt anh.

Lúc này Thi Nam Sinh mới hoàn hồn lại. Nhận ra vừa rồi mình đã ngây người, lập tức lấy lại thần trí nhìn Mike, ra vẻ bình tĩnh hỏi, "Chuyện gì?"

"Cô gái đi theo Lăng Phong có phải là Thiên Tình không?" Mike chăm chú nhìn ông chủ của mình. Ai cũng biết quan hệ giữa anh và Thiên Tình, nhưng vẫn không nhận được bạo gan hỏi: "Sao cô ấy lại trở thành nghệ sĩ do Lăng Phong đỡ đầu vậy?"

Nhìn cô thân mật tay trong tay với người đàn ông khác, Thi Nam Sinh không biết trong lòng mình có cảm giác gì nữa. Lúc trước, khi anh đến Hàn Quốc tìm cô, thấy cô và Mộ Trầm Âm bên nhau rất vui vẻ. Không ngờ hôm nay xuất hiện, lại đi bên cạnh người đàn ông khác. Sắc mặt bỗng chuyển sang lạnh lùng, vô cảm đáp lời Mike, "Vấn đề của cậu, cậu hãy tự đi hỏi thẳng cô ấy."

Mike lau mồ hôi lạnh, nhìn sắc mặt tổng giám đốc của mình, cũng biết mình đừng ngay vào tảng đá ngầm không nên đụng rồi.

Nhưng... Trách nhiệm công việc khiến anh ta không thể không nói, "Thì tổng, thật ra tôi cảm thấy...."

"Không được!" Như biết được Mike muốn nói gì, không đợi anh ta nói hết câu, Thi Nam Sinh đã quả quyết ngắt lời.

"Nhưng Thiên Tình đúng là rất phù hợp với phong cách lần này. Hơn nữa, lần trước cho cô ấy làm người mẫu, phản ứng còn hơn cả mong đợi..."

"Tại sao nhất định phải là cô ấy? Chẳng lẽ cả làng giải trí không tìm được người nào khác sao?" Thi Nam Sinh nổi điên lên nói, tuy đang nói với Mike, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn dõi theo Thiên Tình không rời. Cô hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của anh. Vừa mới xuất hiện đã bị cả đám 'động vật giống đực' kia vây quanh rồi.

Hơn nữa, cô bây giờ đã không còn vẻ ngây thơ non nớt giống như lần anh đưa cô đến buổi đấu giá đó. Cảnh Thiên Tình ngày nay rất trưởng thành, phong thái giao tiếp cũng thoải mái tự nhiên, cười duyên dáng chào hỏi mọi người. Từ đầu đến cuối đều vô cùng chuyên nghiệp.

Thi Nam Sinh cảm thấy cảnh tượng này vô cùng nhức mắt, liền xoay người lại, mắt lạnh nhìn Mike, "Cô ta có cái gì tốt đáng để cho cậu hết lần này đến lần khác tăng bốc vậy hả? Cậu phải biết, Thị trường chúng ta từ trước đến nay chưa từng trọng dụng người mẫu nào đến hai lần!"

"Cũng không chắc chắn sẽ tuyển cô ấy. Nhưng cô Cảnh quả thật là đối tượng rất có triển vọng và thích hợp." Mike khẳng khái giữ ý kiến của mình. Mặc dù không thể đắc tội với ông chủ, nhưng trên phương diện công việc, anh ta tuyệt đối sẽ không lùi bước.

"Tốt nhất là cậu nên từ bỏ suy nghĩ này đi." Trước nay Thi Nam Sinh chưa từng cố chấp như vậy. Anh nói xong liền xoay người rồi đi.

Nhưng đang tính bước đi, anh bỗng đổi ý không muốn cứ thế mà rời đi nữa.

....

Không dám uống nhiều rượu, vì vậy, sau khi uống hết một ly, Thiên Tình chỉ cười nhẹ đáp lại mọi người.

Lăng Phong yên lặng đi lại gần, rỉ tai cô, "Không cần uống thật, chỉ nhấp môi một chút là được. Đừng để uống say làm mất hình tượng."

"Tôi biết rồi." Thiên Tình gật đầu.

Đúng lúc này âm nhạc chậm rãi vang lên. Mấy tháng đi học vũ đạo bên Hàn Quốc, những điệu nhảy thế này cô cũng khá có kinh nghiệm.

Bỗng nhiên có một người đàn ông đi tới mời cô khiêu vũ. Xuất phát từ phép lịch sự, Thiên Tình cười cười, đặt ly rượu trong tay xuống, định đưa tay ra.

Nhưng không ngờ.... Tầm mắt trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy anh....Người đàn ông đó, cô không nhìn thấy thì thôi, chỉ cần một lần ghé mắt liền chiếm hết cả tầm mắt và thần trí cô.

Khoảng khắc ấy...Không gian chung quanh đều như không tồn tại. Trong mắt cô chỉ còn lại người kia.

Anh đang từng bước đi tới chỗ cô, ánh mắt đó... dường như anh cũng đã nhìn thấy cô rồi. Thiên Tình cảm nhận rất rõ ràng tim mình đang đập rất mạnh.

Đã mười tháng trôi qua, nhưng sự rung động vì anh, chẳng những không hề giảm bớt, mà còn mãnh liệt hơn.

"Cô Cảnh?" Người đàn ông mời cô khiêu vũ kia đã chìa bàn tay ra trước mặt cô mãi lúc lâu vẫn không thấy cô có động tĩnh gì, không nhận được gọi khẽ một tiếng.

Thiên Tình đột nhiên hoàn hồn. Dáng người quen thuộc kia lúc này đã đi tới trước mặt cô.

Anh ấy muốn tới chào hỏi mình ư? Hay là muốn tìm mình nói chuyện?

Dù sao, giữa họ cũng không thể coi như xa lạ không quen biết....

Nghĩ tới khả năng này, trái tim như vọt đến cổ họng, cô mấp máy môi định nhả nhận từ chối lời mời khiêu vũ của người kia. Nhưng....Lời còn chưa kịp ra khỏi miệng đã cảm thấy bên cạnh có một cơn gió lạnh thổi qua.

Dáng người cao lớn đó đi lướt qua cô. Lạnh lùng, không hề ngừng lại dù chỉ một giây. Thậm chí, tầm mắt của anh không hề nhìn sang cô lấy một lần. Vừa rồi anh rõ ràng đã nhìn cô!

Nhưng sao anh lúc này lại coi cô như không khí? Cô vô thức quay đầu lại, thấy anh đã bị một đám người vây quanh. Cười nói, chào hỏi, bắt tay với những người kia, giống như... chẳng có gì ảnh hưởng tới anh cả....Tim khẽ thất lại.

"Cô Cảnh, không nể mặt tôi sao?" Người đàn ông trước mặt lại nói lần nữa.

"Ồ, xin lỗi." Thiên Tinh hơi mím môi, đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang chìa ra trước mặt, lòng như có sóng ngầm, trượt vào sàn nhảy.

Vốn dĩ..

Cô định ra nhảy để cho có việc làm, như thế ít ra lòng cô sẽ không khó chịu như bây giờ nữa. Nhưng cô phát hiện tâm tình mình vẫn rối loạn không yên, tầm mắt thỉnh thoảng không khống chế được mà tìm đến bóng người quen thuộc.

"Cô Cảnh là người mới Lăng Phong đỡ đầu?" Đối phương cười híp mắt nhìn cô hỏi.

Người mời cô khiêu vũ chính là Hà tổng, là người mà ban này Lăng Phong đã giới thiệu với cô. Cô miễn cưỡng đáp: "Vâng. Hà tổng không cần khách sáo như thế, gọi tôi Thiên Tinh là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Đưa cô về phòng

"Được, được, được. Vậy gọi cô là Thiên Tinh nhé." Hà tổng cười nhìn Thiên Tinh, "Trước đây có phải chúng ta từng gặp nhau rồi không? Tôi cảm thấy cô rất quen."

"Anh nhớ nhầm rồi. Tôi mới gặp anh lần đầu mà."

"Thật sao? Ha, cứ hể tôi thấy người đẹp là đều cảm thấy quen mắt hết à." (ông này đã man gē)

Thiên Tinh chỉ cười, cũng không đáp lời anh ta.

"Nghe Lăng Phong nói, cô mới chuyển sang ngành điện ảnh hả?" Hà tổng tiếp tục gọi chuyện nói, giọng điệu ân cần hỏi han.

Nhưng điều đó lại khiến Thiên Tinh có chút bực bội, cho nên chỉ đơn giản đáp lại lời anh ta: "Vâng."

"Tối nay tôi thấy cô không tập trung, có phải cô có tâm sự gì không?" Bàn tay Hà tổng đặt ở trên eo Thiên Tinh, lúc này như có như không nhẹ nhàng vuốt ve. Trong đôi mắt chẳng có vẻ gì đứng đắn, "Hay là tâm sự với tôi nhé?"

Bàn tay anh ta đặt phía sau lưng cô khiến cả người cô run lên. Cô rùng mình, dùng chân lại, "Xin lỗi Hà tổng, đột nhiên tôi cảm thấy không thoải mái, tôi xin phép đi nghỉ một lát." Nói xong, vội tránh khỏi vòng tay anh ta, định rời đi.

Nhưng lúc này Hà tổng sao dễ dàng để cô đi như vậy được? Duỗi cánh tay ra kéo cô lại, "Thiên Tinh, đừng vội đi mà. Nếu không muốn tâm sự với tôi, vậy thì chúng ta có thể bàn đến công việc sắp tới của em nhé. Hiện tại tôi đang có một kịch bản phim truyền hình mới, vẫn đang tìm kiếm người đảm nhận vai chính." Anh ta vừa nói, bàn tay kia cũng nhẹ nhàng vuốt ve lên bờ vai để trần của cô.

"Hà tổng, xin tự trọng!" Thiên Tinh vội lách người đẩy tay anh ta ra. Giọng nói nghiêm nghị, sắc mặt cũng lạnh đi, hoàn toàn không cho đối phương mặt mũi. Âm thanh khi nói cũng không hề nhỏ, khiến cho những người bên cạnh không khỏi đưa mắt nhìn sang.

Điều đó càng khiến Hà tổng cảm thấy vô cùng mất mặt, "Cô chân ướt chân ráo bước chân vào ngành giải trí, sớm muộn gì cũng phải đi con đường này, còn bày đặt giả bộ thánh thiện trước mặt tôi gì chứ?" Anh ta đột nhiên túm tóc Thiên Tinh, dùng sức kéo cô ôm chặt vào lòng, "Xem ra, tối nay tôi không dạy dỗ cô, cô sẽ không biết được giá trị của mình đến đâu!" Dứt lời anh ta liền kéo Thiên Tinh đi ra phía ngoài bể bơi.

Thiên Tinh ra sức giãy giụa, nhưng sức cô sao chống lại sức anh ta được? Gương mặt anh ta giống như ác quỷ dần tiến tới sát cô. Cô sợ hãi kêu lên,

"Buông ra! Buông tôi ra...."

Tình huống thế này ai cũng biết được sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, mỗi người ở đây đều là những người có máu mặt, cũng đều nghe thấy tiếng kêu của cô, thế nhưng ai cũng lảng đi như không nghe không thấy gì, tiếp tục làm chuyện của mình.

Thiên Tình trong cơn tuyệt vọng, theo bản năng muốn gọi Thi Nam Sinh cầu cứu, nhưng nơi nào có bóng dáng Thi Nam Sinh?

Còn Lăng Phong....Lúc này anh ta đang bị một đám nghệ sĩ vây quanh, hoàn toàn không để ý tới tình hình ở bên này.

"Đừng mơ tưởng có người tới cứu cô. Người ở đây đều là người mù cả rồi." Lúc này Hà tổng đã kéo cô tới bể bơi, vừa tháo chiếc nơ trên cổ áo, vừa hăm hè nói với cô.

"Anh.... Anh muốn làm gì? Anh dám đụng vào tôi... tôi sẽ báo cảnh sát đấy...." Thiên Tình lùi từng bước về phía sau, người đàn ông trước mặt cũng từng bước tiến lại gần cô.

Gã ta nhìn chằm chằm Thiên Tình, trong mắt đều là vẻ dâm tà, "Báo cảnh sát? Cô có lá gan đó sao? Trừ phi cô không muốn làm việc trong ngành giải trí nữa." Gã ta đã cởi áo vest ra, định nhào tới chỗ Thiên Tình.

Thiên Tình 'A...' lên một tiếng, lập tức xoay người nhảy xuống hồ bơi ở phía sau. Cô không biết bơi! Hơn nữa, thời tiết còn đang rất lạnh! Vừa chạm vào mặt nước, cô liền cảm thấy cái lạnh lan tỏa đến tận xương. Cả người bị lạnh nước lạnh bao phủ, cô cũng uống hết vài ngụm nước.

"Shit! Lại còn dám nhảy xuống đó!" Gã kia như bị kích thích, cô càng phản kháng gã lại càng không bỏ qua. Trời lạnh như thế này, gã không dám nhảy xuống nước, chỉ đến gần mép hồ cúi người định kéo Thiên Tình lên.

Nhưng...tay còn chưa kịp chạm tới Thiên Tình thì đã bị đá vào mông một phát đau điếng. Chỉ nghe 'Tôm...' một tiếng, nước trong bể bơi bắn lên tung tóe, gã ta ngã nhào vào trong hồ nước.

Thiên Tình đang nhắm mắt chới vơi trong hồ nước, không sao mở mắt ra được. Nhưng vẫn nghe thấy tiếng gã kia mắng: "Khốn nạn! Tên chó nào dám đạp tao? Xem tao.... Thi.... Thi tổng? Sao.... Sao lại là anh?"

"Cút! Nếu không, tôi không ngại làm lớn chuyện này lên đâu!"

Một người khác lên tiếng, giọng nói lạnh đến thấu xương, còn lạnh hơn cả thời tiết lúc này, lạnh lẽo buốt giá như trong hầm băng vậy.

Nhưng...Giọng nói này....Là anh sao? Thiên Tình đã không còn giữ được tỉnh táo nữa, dù rất cố gắng muốn phân biệt rõ ràng, nhưng mắt lại mờ không nổi. Ngay sau đó, chỉ nghe tiếng nước 'ầm' bắn lên, cơ thể đang chìm xuống của cô đột nhiên được ôm chặt lấy nâng lên. Khi cơ thể người đàn ông tiến đến áp sát, cô giây phút theo phản xạ, "Ừm.... Ừm...."

Người kia cũng không buông tay, cứ thế đưa cô lên khỏi mặt nước.

Thiên Tình ho sù sụ, phun nước trong miệng ra, dồn hết hơi sức còn lại đánh lên cánh tay kia, "Khốn kiếp! Buông tôi ra.... Đừng đụng vào tôi...." Cô cứ nghĩ người kia là Hà tổng.

"Vậy sao? Muốn tôi buông tay để em chết đuối hả?" Giọng nói lạnh lùng, đùa cợt nhưng vô cùng quen thuộc vang lên.

Giống như giọng nói vẫn vang lên trong mỗi giấc mơ, khiến cô không dám tin. Nhưng giờ phút này lại vang lên bên tai cô vô cùng chân thật và rõ ràng.

"Tôi.... Khụ.... Tôi không biết là anh...." Bao nhiêu lần thương nhớ, bao nhiêu lần mơ thấy, nhưng Thiên Tình vạn lần không ngờ rằng, cảnh tượng khi cả hai gặp nhau lại khốn đốn đến mức này.

"Nếu không em tưởng ai?" Anh cười lạnh, "Không lẽ em tưởng lão già háo sắc Hà Niệm Khuynh kia sao?"

Thiên Tình mím môi, không nói gì. Cảnh tượng vừa rồi hẳn là anh đã thấy hết.

Thấy cô không đáp lại, Thi Nam Sinh hài lòng không nói gì thêm, nhanh chóng đưa cô lên bờ.

Người cô run rẩy không ngừng, trời lạnh thế này khiến môi cô tím tái thâm đen lại. Tối hôm qua cô bị mắc mưa, vốn đã rất khó chịu, bây giờ lại nhảy xuống nước lạnh khiến cô không chịu được nữa. Cả người cô không còn chút hơi sức nào, ngay cả đứng lên cũng không đứng nổi, chỉ biết cuộn người ngồi ở đó.

Thấy cô như vậy, ánh mắt Thi Nam Sinh thoáng tối lại. Vội vàng cởi áo vest trên người ra, cẩn thận khoác lên người cô, sau đó bế thốc cô lên.

"Ồi...." Hai chân đột nhiên lơ lửng trên không, Thiên Tình hoảng hốt kêu lên bám chặt vào ngực anh. Thấy anh bế cô đi ra phía cửa, liền hỏi, "Chúng ta...đi đâu vậy?" Đến cả giọng nói của cô cũng run rẩy không tròn tiếng. Cô thật sự rất lạnh, theo bản năng càng rúc sâu vào lồng ngực anh.

Tầm mắt Thi Nam Sinh khẽ chuyển xuống dưới, thân thể có chút căng thẳng. Người phụ nữ này....Rốt cuộc muốn gì đây?

Sống ở nước ngoài mới có mười tháng, mà bản lĩnh quyền rũ đàn ông đã vượt trội lên thế này rồi sao?

"Chúng ta đi đâu?" Không thấy anh trả lời, Thiên Tình lại hỏi: "Tôi không nói tiếng nào mà bỏ đi như vậy, lát nữa Lăng Phong tìm không thấy tôi thì làm sao."

"Muốn ở lại đây chết rét sao?" Thi Nam Sinh tức giận nhìn cô.

Cô bủn rủn môi. Dĩ nhiên là không muốn!

Thi Nam Sinh cứ vậy bế cô ra khỏi phòng tiệc, đi thẳng lên một căn phòng ngay trong khách sạn.

Suốt đường đi, từ dưới lầu bế cô vào thang máy, sau đó bế cô lên lầu.... Hai người đều không mở miệng nói câu nào, thậm chí, cũng không ai mở miệng hỏi thăm người kia mười tháng nay sống ra sao....

Thiên Tình ngoan ngoãn vùi trong lòng anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, rõ ràng cả người cô ướt sũng, lạnh đến cứng người, nhưng giờ phút này tựa vào ngực anh lại cảm thấy thật ấm áp. Cô chưa bao giờ nghĩ tới hai người sẽ có ngày hôm nay...

Càng không nghĩ tới, ngày đầu tiên về nước lại gặp được anh....

Căn phòng lớn đến không thể tưởng tượng nổi. Đi qua phòng khách, phòng họp, rồi mới đến phòng ngủ. Thi Nam Sinh thẳng chân đá văng cửa phòng tắm, không chút dè dặt thả cô xuống bồn tắm.

"Mở nước tự tắm!" Anh vừa ra lệnh, vừa cởi chiếc áo sơ mi ướt sũng trên người ra. Từng chiếc cúc áo được cởi ra, lồng ngực rắn chắc cùng đường cong hoàn mỹ trên cơ thể theo đó dần dần hiện ra.

Thiên Tình hoảng hốt quay mặt sang chỗ khác, cuộn người lại, xấu hổ đến ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp, "Anh... Anh muốn làm gì?"

Rũ mắt nhìn xuống bất gặp dáng vẻ xấu hổ đỏ của cô, Thi Nam Sinh chỉ hừ mũi một tiếng, "Em nghĩ xem tôi muốn làm gì?" Áo sơ mi trên người đã bị anh cởi ra rồi tiện tay vứt sang một bên, biết rõ cô đang hoảng sợ, nhưng anh lại không vội đi ra ngoài, ngược lại ngồi xổm xuống tiến sát lại gần cô.

Thiên Tình không dám đối diện với ánh mắt của anh, nhưng cô vẫn cảm nhận được rất rõ ràng hơi thở nóng rực của anh dần tiến sát lại mình. Cô thờ khi, căng thẳng nắm chặt hai bên thành bồn tắm.

"Em cho rằng tôi giống lão già hạo sắc Hà Niệm Khuynh kia, thèm muốn em?" Anh châm biếm hỏi, bàn tay chậm rãi vươn tới chỗ cô.

Cô như ngừng thở, chớp chớp mi, "Tôi không có ý đó."

Anh ấy càng lúc càng tiến sát lại chỗ mình! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Cô nhắm mắt, định đứng dậy bước ra khỏi không gian chật hẹp này. Nhưng, một giây kế tiếp....

Chợt thấy anh nghiêng người, ngón tay chạm vào vòi nước, đầu ngón tay bật nhẹ một cái. Vòi hoa sen liền phun nước xuống.

"Ồi..." Thiên Tình bị nước nóng tưới vào đầu hoảng hồn la lên. Tức giận nhìn anh, nhưng anh đã đứng dậy, từ trên cao rũ mắt xuống nhìn cô, "Tắm nhanh một chút, tôi cũng muốn tắm!"

Phù... Thì ra anh chỉ muốn mở vòi nước lên thôi, cô còn tưởng rằng...

Ồi! Thiên Tình thảm thán trong lòng, xấu hổ chết đi được. Nhìn anh cởi trần đi ra ngoài, mặt Thiên Tình đỏ lên như quả cà chua chín.

Trước kia đóng cửa, anh còn xoay người lại, "Em mà tắm lâu quá, tôi không dám đảm bảo mình sẽ không xông vào đâu đấy!" Lời này... chính là sự uy hiếp trắng trợn!

Nhưng Thiên Tình thật sự không dám chậm trễ một giây, cửa vừa được đóng lại, cô lập tức cởi váy trên người ra.

Dưới vòi nước chảy, cô vội vàng cọ rửa thân thể. Làn nước nóng chảy qua toàn thân, gột sạch hết nước lạnh trên người, Thiên Tình cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nghĩ đến vừa rồi may mà anh kịp thời xuất hiện cứu mình, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Hơn nữa, không ngờ mình còn có thể được gần gũi anh như vậy....

Thiên Tình không biết đây rốt cuộc là phúc của mình, hay tai kiếp đời này mình không thể nào tránh khỏi.

Chỉ biết rằng... cảm giác rung động vì anh, vẫn còn tồn tại rất chân thật nơi đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Trêu ghẹo cô

Thiên Tình không dám chắc nếu mình còn ngồi mãi trong này không ra, không biết anh có xông vào thật không. Vì vậy, vội vàng tắm rửa sạch sẽ, rồi tìm đồ tẩy trang có sẵn trong phòng tắm rửa sạch hết lớp trang điểm trên mặt.

Ôi! Bộ dạng lúc mình được vớt lên khỏi hồ bơi chắc kinh khủng lắm! Mà tất cả đều bị anh nhìn thấy hết rồi.

Xấu hổ quá!

Rầu rĩ bùm mặt ôi ôi, đến khi lau sạch người mới phát hiện mình không có quần áo để thay. Tình cảnh này.... Mình đi ra ngoài kiểu gì đây?

Trong khách sạn có áo ngủ, nhưng áo ngủ được treo trong tủ bên ngoài. Trong phòng tắm hiện chỉ có khăn tắm thôi. Mình ra ngoài thế nào bây giờ?

Đắn đo hồi lâu, cô đành mặt dày lên tiếng gọi người bên ngoài giúp đỡ.

"Anh Thi ơi!" Thiên Tình tựa vào cửa, hướng ra bên ngoài gọi.

"...." Nhưng đáp lại cô là sự yên lặng.

"Anh Thi?" Thiên Tình nghĩ rằng người bên ngoài kia không nghe thấy cô gọi, nên cao giọng gọi lớn hơn. Nhưng...

"...." Vẫn không có động tĩnh gì.

Sao thế nhỉ? Chẳng lẽ anh ấy ngủ rồi ư? Hay là anh ấy không có trong phòng?

"Anh có ngoài đấy không? Nếu không có, tôi ra đó nhé...." Thiên Tình không yên lòng hỏi lại.

Vẫn im lìm như cũ, bên ngoài chẳng mấy may có tiếng động nào. Không còn cách nào khác, cô đành lấy khăn tắm quấn lên người, để lộ bờ vai mảnh khảnh cùng đôi chân trắng muốt.

Cô không dám mạnh động cứ thế mà bước vội ra ngoài, thò đầu ra trước cẩn thận quan sát chung quanh.

Anh ấy không có trong phòng thật ư? Thấy vậy cô mới nhẹ thở ra một hơi, nhưng....không hiểu sao cũng có hơi hơi thất vọng.

Anh không nói tiếng nào mà bỏ đi vậy sao?

Chép miệng, kéo cửa ôm khăn tắm bước ra ngoài. Đến trước tủ lấy áo ngủ trong tủ ra. Đang gỡ khăn tắm trên người xuống định khoác áo ngủ vào, nhưng không sớm không muộn, cửa phòng đang đóng đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra...

Thi Nam Sinh mặc áo ngủ nam, tay xách theo một túi đồ đẩy cửa đi vào, khoảnh khắc vừa nhìn thấy cô, anh liền đứng như trời trồng.

Anh nhìn thấy cái gì thế kia?

Cô vừa bước ra khỏi phòng tắm, một vài giọt nước còn đọng trên tóc đang nhỏ xuống vai. Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn vốn được khăn tắm quấn lại nhưng lúc này đang bị cô kéo ra để lộ cả cơ thể.

Cô nhóc này đã gầy đi, nhưng nơi nào cần đầy đặn thì vẫn rất đầy đặn, quyến rũ vô cùng.

Thiên Tình sững sờ, hoảng hốt nhìn anh.

Dáng vẻ vô tội kia lại càng thêm mê hoặc.

Ánh mắt thâm trầm tối lại, Thi Nam Sinh cảm nhận được rất rõ cơ thể bên dưới của mình đang phản ứng dữ dội.

Đáng chết! Mười tháng qua không đụng đến phụ nữ, cho nên vừa nhìn thấy cô liền trỗi lên phản ứng mãnh liệt như thế này sao?

"Ồi...." Thiên Tình chết điếng mãi lúc lâu mới hoàn hồn, ré lên một tiếng, lật đặt buông khăn tắm trên tay xuống, quơ đại áo ngủ choàng lên người.

"Anh.... Anh.... Tội...." Cô hoảng hốt đến nói không được tròn câu, bàn chân trần dẫm trên thảm liên tục lùi về phía sau.

Thi Nam Sinh nheo mắt lại. Tiểu yêu tinh này, dáng vẻ này của cô rất có sức quyến rũ quyến rũ đàn ông. Mặt mộc không trang điểm, cô lại trở thành một cô gái đơn thuần trong sáng....Khó trách tên khốn Hà Niệm Khuynh kia không chịu được mà ra tay với cô!

Với dáng vẻ này của cô, một chút năng lực tự vệ cũng không có, sau này làm trong ngành giải trí sẽ còn bị bắt nạt bao nhiêu lần nữa đây?

"Cảnh Thiên Tình, không ngờ mười tháng không gặp, em to gan hơn trước nhiều ấy nhỉ?" Anh cố ý vắn vẹo ý của cô.

"Tôi không phải..." Mặt Thiên Tinh đỏ như tôm luộc. Cô rất muốn giải thích, nhưng tình hình bây giờ đâu cho cô có thời gian để giải thích, đành phải năn nỉ anh, "Xin anh đẩy, nhắm mắt lại trước đã, được không?"

"Không được!" Thi Nam Sinh thẳng thừng từ chối. Trái lại còn vút luôn túi đồ lên giường, sau đó khoanh tay trước ngực ung dung nhìn cô.

Anh đâu phải đồ ngốc! Cảnh xuân bày ra phơi phới trước mắt thế này mà bảo anh đừng nhìn, nhắm mắt lại à? Xin lỗi, xưa nay anh vốn chẳng phải kiểu người chính nhân quân tử gì đó!

"Anh... Vậy anh quay người sang chỗ khác đi." Thiên Tinh đành nhượng bộ cầu xin lần nữa.

"Không muốn!" Anh tiếp tục từ chối lần hai.

Thiên Tinh trừng mắt nhìn anh.

Thế nhưng anh lại 'phì' cười, trêu cô, "Cảnh Thiên Tinh, có chỗ nào trên người em mà tôi chưa nhìn thấy?"

Thiên Tinh bị anh hỏi như thế vừa thẹn thùng vừa lúng túng, nhưng vẫn thẳng lưng đáp lời anh, "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ."

"Trước kia với bây giờ có gì khác nhau nào?" Thi Nam Sinh nhận ra bản thân rất ghét lời giải thích này của cô. Anh cau mày, không đành lòng được muốn hỏi cho ra lẽ.

"Trước kia....vì chúng ta còn ràng buộc." Thiên Tinh vừa giải thích, vừa âm thầm lùi dần về phía sau, định lên vào phòng tắm mặc áo lại. Nhưng cô không ngờ Thi Nam Sinh cũng đang từng bước đi về phía mình.

Anh nheo mắt lại, "Phải không? Vậy trước kia chúng ta có quan hệ gì?"

Trước kia có quan hệ gì? Rốt cuộc Thiên Tinh vẫn bị Thi Nam Sinh hỏi đến vấn đề này.

Tình nhân? Đương nhiên không phải!

Ông chủ và cấp dưới? Nghe thật gượng ép.

Chóp chóp mắt, Thiên Tinh suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng tìm được từ giải thích hợp lý, "Quan hệ giao dịch."

Lúc nghe bốn chữ này, Thi Nam Sinh nhếch môi cười nhạt với vẻ giễu cợt. Xem ra, cô vẫn nhận thức rất rõ vị trí của mình.

"Vậy bây giờ thì sao?" Anh tiếp tục ép hỏi. Tầm mắt vẫn không rời khỏi cô.

"Bây giờ...." Tim cô đập loạn xạ, mạch suy nghĩ cũng trở nên rối ren. Rõ ràng có áo ngủ che trước người, nhưng bị anh nhìn chằm chằm như vậy, cô có cảm giác như mình không che đầy gì trước mặt anh vậy.

"Bây giờ chúng ta chẳng có quan hệ gì cả...."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Thi Nam Sinh lập tức tối đi. Thấy cô muốn trốn vào phòng tắm, anh liền vươn tay bắt cô lại.

"A...." Cổ tay bị anh bắt được. Áo ngủ cũng theo đó mà rơi xuống, giờ thì không còn gì để che được nữa?

Thiên Tinh gầy dựa, còn Thi Nam Sinh không muốn bị vật kia cản trở, thô lỗ giằng lấy áo ngủ vút sang một bên.

Một giây tiếp theo....

Anh hơi dùng sức ấn mạnh cô lên vách tường. Hai tay anh chống hai bên Thiên Tinh, hơi thở nam tính phả dồn dập lên mặt khiến Thiên Tinh đứng im không dám thở.

Muốn đẩy anh ra, nhưng hai tay chỉ có thể hoảng loạn che ở trước ngực. Thậm chí lúc này cô chỉ muốn quay người đi lập tức, để không phải đối mặt với anh nữa.

"Em thật biết cách chối bỏ quan hệ! Nếu biết trước bây giờ chúng ta không có quan hệ gì, tôi đã không cứu em rồi." Thi Nam Sinh duỗi một nhón tay nâng cằm cô lên.

Thiên Tinh 'Uhm' xoay mặt đi, muốn tránh ngón tay anh.

Nhưng anh lại đột nhiên dùng sức giữ chặt cằm cô. Ý tứ rất rõ ràng, tuyệt đối không cho cô né tránh. Ánh mắt nhìn cô bỗng trở nên thâm trầm, phức tạp, khiến cô run sợ không thôi.

"Mười tháng trước, tại sao không nói tiếng nào mà âm thầm bỏ đi?" Trầm giọng nói, lời lẽ giống như đang hạch sách hỏi tội cô.

Thiên Tinh không ngờ anh hỏi như vậy, sững sờ mở to mắt nhìn anh.

Không thấy cô trả lời, bàn tay bóp cầm cô tiếp tục tăng sức, "Tại sao đi lâu vậy cũng không liên lạc gì với tôi?" Anh lại tiếp tục gắng hỏi.

Hai câu hỏi đều khiến Thiên Tình không sao ngờ tới. Anh để ý những chuyện này sao?

Trong lòng nhẹ rung động, cô nhìn anh khẽ mở miệng: "Tôi tưởng rằng anh cũng không muốn liên lạc với tôi."

"Cũng?" Thi Nam Sinh bắt chẹt được ngay từ này, cười lạnh một tiếng, "Xem ra em thật sự rất không muốn có bất cứ liên quan gì đến tôi rồi."

Ánh mắt thâm sâu như trời đêm kia như xẹt qua điều gì đó khiến Thiên Tình không sao hiểu được.

Tại sao dáng vẻ này của anh, nhìn vào giống như đang rất thất vọng vậy?

Mấp máy môi, cô giải thích: "Ngày ấy rồi đi, tôi cũng muốn gọi điện cho anh, nhưng điện thoại bắt ngờ hết pin, cho nên...."

"Cho nên em chỉ có thể báo cho Trầm Âm, mà không thể báo với tôi?" Thi Nam Sinh ngắt lời cô. Anh cũng nhận ra được mình thật kỳ quặc! Rõ ràng chuyện đã xảy ra từ mười tháng trước rồi mà vẫn còn so đo từng chút! Mình trở nên hẹp hòi từ bao giờ vậy?

Nhưng...hiện tại, khốn kiếp chính là anh vẫn còn nhớ rất rõ, thậm chí phải nói là luôn canh cánh trong lòng.

"Tôi và Trầm Âm..." Thiên Tình đang tính nói gì đó, Thi Nam Sinh lại ngắt lời cô: "Câm miệng!"

Cô mở to mắt nhìn anh. Ánh mắt thâm sâu của anh như đang có sóng lớn lưu chuyển.

"Năm trước, có một lần tôi đến Seoul, đi đến phòng tập của em."

Thiên Tình kinh ngạc nhìn anh. Sao anh biết được nơi cô tập luyện? Đã đến rồi sao anh không tìm cô?

"Thật trùng hợp là em đang ở cùng Trầm Âm." Giống như đọc được suy nghĩ của cô, anh trả lời.

Về buồn bã trong giọng nói vô cùng rõ ràng. Nhưng Thiên Tình không dám suy nghĩ nhiều.

Anh cười lạnh một tiếng, "Xem ra Trầm Âm thật sự rất thích em. Em vừa đi sang Hàn Quốc học, cậu ấy liền chuyển trường đi theo."

"Chuyển trường?" Thiên Tình thấy khó hiểu, "Không phải anh ấy có dự định đến Hàn Quốc du học sao?"

"Đúng vậy, Havard, Cambridge, Oxford cậu ấy đều không học, lại nhất định đòi đi Hàn Quốc?"

Thiên Tình sùng sốt. Chẳng lẽ anh ấy đi vì mình? Nhưng tại sao anh ấy phải hao tâm tốn sức chạy theo cô như vậy? (cô nàng này thánh thiện quá chăng? Ng ta theo vậy mà còn kg hiểu ng ta muốn gì???)

Thi Nam Sinh vốn đang muốn hỏi tội cô, nhưng không ngờ rằng, tội còn chưa hỏi được, người phụ nữ này lại đang cúi gằm đầu nghĩ tới đàn ông khác? Đáy lòng chợt dâng lên nỗi tức giận không tên.

Anh nhú mày lại, hơi nâng cằm cô lên, không đợi Thiên Tình kịp hỏi phục thần trí, anh cúi đầu cắn mạnh lên môi cô.

"Ừm..." Không ngờ anh bắt ngờ hôn cô như vậy, Thiên Tình cả kinh trở mắt. Hơi thở của anh phả dồn dập lên mặt. Mười tháng không gặp, theo lẽ thường mà nói, đáng lý ra cô phải cảm thấy xa lạ mới đúng.

Nhưng...Không phải vậy! Hơi thở vẫn còn quen thuộc như thế, vương vấn khiến lòng cô rung động...

Bởi vì... tất cả những gì thuộc về anh đều đã khắc sâu trong tâm trí cô rồi. Tiếng lòng thổn thức khiến cô gần như lập tức đắm chìm trong đó mà không chút e ngại. Nhưng...tia lý trí cuối cùng mách bảo cô rằng không thể như vậy! Cô phải đẩy ra anh mới đúng.

Cô theo bản năng giãy giụa, lại bị anh giữ chặt hai tay, dễ dàng bắt chéo hai tay cô giữ chặt ra phía sau. Tư thế này khiến cho Thiên Tình phải ưỡn người lên, mà càng như vậy thì cô càng áp sát vào ngực anh hơn.

"Đừng... Ừm..." Cô lên tiếng cự tuyệt, nhưng lưỡi anh chỉ chờ có thể liền xông vào khoang miệng cô. Không hề báo trước, anh cuốn chặt lưỡi cô không rời.

Ôi trời! Hơi thở này....Anh vốn tưởng rằng mình sẽ không lưu luyến, sẽ không bị mê hoặc. Nụ hôn này chẳng qua chỉ muốn trừng phạt cô tội bỏ đi mà không lời từ biệt, trừng phạt cô vì đã không liên lạc với anh, anh vốn định sau khi dạy dỗ cô xong sẽ buông ra, thả cô đi.

Nhưng mà....

Khi môi vừa chạm môi, anh liền như kẻ say quên mất đường về, nụ hôn say mê, tham lam mút lấy, như thể muốn hút luôn cơ thể cô vào trong cơ thể lẫn linh hồn anh vậy....

Mười tháng dài đằng đẳng.

Nhưng anh chưa hề quên cô.... Cho dù là mùi hương của cô, hơi thở của cô, đều chưa từng quên....Đúng là anh bị trúng tà rồi!

"Tiểu yêu tinh...." Anh không kiềm được nỉ non gọi cô.

Tiếng gọi này của anh như gọi tất cả ký ức quay lại trong đầu Thiên Tinh. Toàn thân khẽ run lên, cô yếu đuối vô lực gục vào lòng anh.

Nụ hôn của anh, từ lúc đầu vô cùng mạnh bạo, hung hăng sau đó dần trở nên dịu dàng nâng niu.

Dịu dàng đến khiến Thiên Tinh sinh ra ảo giác, thế này thật giống...nụ hôn của những đôi tình nhân yêu nhau say đắm

Thi Nam Sinh cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao, chỉ biết rằng, khi cảm nhận được người trong lòng khẽ run lên rồi dần mềm đi trong vòng tay mình, cơ thể lần trái tim của anh cũng trở nên mềm mại tan chảy theo....

Bàn tay nắm hai tay phía sau lưng cô dần buông lỏng, cô cũng không đẩy anh ra nữa, ngược lại còn không tự chủ được choàng tay lên ôm lấy cổ anh.

Toàn thân anh chợt cứng đờ. Hành động này đối với anh mà nói, không thể nghi ngờ chính là sự kích lệ rất lớn. Bật lên tiếng rên rồi đẩy cô áp sát vào tường. Bàn tay cũng nhanh chóng luồn vào đôi núm nhỏ no tròn mềm mại của cô.

Cô rên rỉ từng tiếng đứt quãng, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh.

Cảm giác mềm mại này, mùi hương này, hơi thở ấy, tất cả hòa hợp lại khiến cho Thi Nam Sinh như bị trúng tà.

Càng muốn nhiều hơn....nhiều hơn...nhiều hơn nữa...

Suốt mười tháng xa nhau, đêm nào ngủ anh cũng nằm mơ thấy cô, cũng từng mơ thấy cảnh tượng này....

Mỗi lần như thế anh đều cảm thấy buồn bực, khó chịu, nóng nảy. Anh nghĩ rằng có lẽ do lâu rồi mình không đụng tới phụ nữ, mới nhớ đến tiểu yêu tinh này nhiều như thế, cho nên trong cơn tức giận anh đã đi tìm những người phụ nữ khác.

Nhưng kết quả đều thất bại thảm hại. Anh không hề có chút xíu nào hứng thú với bất kỳ ai.

Cho dù không gian có lãng mạn bao nhiêu, anh cũng không thể nào có cảm giác với những người đó, ngoại trừ cô.

"Mười tháng qua tôi không hề chạm đến người phụ nữ nào, em phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về chuyện này!" Anh oán hận thì thầm bên tai cô. Day day nhẹ vành tai cô, bàn tay mạnh mẽ nhào nặn nơi đây đã như để trả thù cô.

Hàng mi cong vút run lên từng chớp, có lẽ đang bị cảm trước đó, hoặc cũng có lẽ do bị anh trêu chọc, toàn thân Thiên Tinh nóng lên như bị lửa thiêu đốt, mặt đỏ bừng, "Tại sao.... tôi phải chịu trách nhiệm?" Cô chỉ hỏi theo quán tính vì lúc này không tài nào suy nghĩ thêm được gì.

Chỉ biết là....

Suốt mười tháng qua anh không có thân mật với người phụ nữ nào.... Không thân mật với người phụ nữ nào? Cả Bạch Thiên Thiên cũng không có sao? Nghĩ vậy, trong lòng cô bất giác vui sướng đến lạ thường.

Có phải chăng, anh ấy đối với mình, thật ra cũng...

Cũng có một chút xíu giống mình hay không?

Thi Nam Sinh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ vội vàng giắt phanh áo ngủ trên người mình xuống. Giống như cô, sau lớp áo ngủ anh không mặc gì cả.

Dưới ánh đèn, đường cong hoàn mỹ tăn ra sự hấp dẫn khiến lòng người choáng ngợp mê đắm

Thiên Tinh còn chưa kịp nhìn thấy gì, bàn tay nhỏ bé đã bị anh tóm lấy rồi ấn lên nơi đang căng trướng nóng hổi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Quan tâm lẫn nhau

Cảm giác nóng rẫy cùng vật cương cứng kia khiến cô khiếp đảm không thôi. Cô theo bản năng muốn rút tay về, nhưng anh lại bá đạo không chịu buông ra.

Thi Nam Sinh đau đớn rên rỉ, bàn tay dần dần dao động khắp người cô. Mơn trớn bầu ngực đầy đặn của cô, dần dần trượt xuống lướt lên vùng bụng phẳng lì, như vẫn còn chưa thỏa mãn tiếp tục di chuyển xuống vùng cấm địa mềm mại.

"Ừm..." Đầu ngón tay anh vừa lướt qua, Thiên Tình liền há miệng thờ đốc. Nơi ấy, trừ anh ra, không có bất kỳ người nào chạm qua. Cho nên, chỉ cần anh khẽ chạm vào, liền mẫn cảm đến khiến cô không chịu được. Bàn tay bầu vú lên hai vai anh, đầu ngón tay như muốn bấm sâu vào da thịt anh.

Mười tháng không gần gũi với cô, nhưng đối với những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô anh vẫn rất quen thuộc. Vừa chạm vào nơi mềm mại ấm nóng ấy, anh thấy trái tim mình run lên, cả ngón tay cũng run rẩy theo.

Bên tai là tiếng rên khe khẽ của cô, chỉ bấy nhiêu thôi mà anh đã có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Người phụ nữ này...người phụ nữ mà suốt mười tháng qua anh chưa từng có giây phút nào quên...cuối cùng cũng hiện hữu ngay trong lòng anh.

Giống như trong giấc mộng anh đã từng mơ thấy, cô gái nhỏ đang xúc động rên rỉ trong vòng tay anh...

Ngón tay ngang ngược vạch lớp mây mù phía bên dưới cô ra, cảm nhận được hơi nóng thấm ướt đầu ngón tay, anh liền cho một ngón tay vào, thoáng nghe thấy tiếng thờ đốc vỡ vụn như mèo con ngâm nga của cô...Anh không dám dùng sức quá mạnh, sợ làm cô đau.

Rõ ràng mười tháng qua, cô cũng giống anh, không hề thân mật gần gũi với bất kỳ ai. Bởi vì, bên trong cơ thể cô vẫn khát khao như lúc đầu. Không muốn vội vàng chiếm lấy cô, anh dời lên khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn hôn lên môi cô lần nữa.

Nhưng...Bàn tay vừa chạm tới mặt cô liền khiến anh giật mình rút tay lại. Nhiệt độ nóng đến dọa người, đây không phải phản ứng vì lửa tình thiêu đốt!

"Sao lại nóng thế này?" Không hôn cô nữa mà đưa tay áp lên má cô, sau đó dời lên trán.

Thiên Tình cảm thấy mình bị nụ hôn của anh làm cho mặt mũi mất hồn rồi. Nghe thấy anh hỏi chỉ lắc lắc đầu, nhú mày, "Không biết nữa, đầu thấy hơi đau..."

"Ngốc nghếch! Có phải em sốt rồi không?" Anh cúi đầu kiểm tra, thấy cô mơ mơ hồ hồ như người không còn lý trí. Lẽ nào bị sốt thật rồi sao?

Giờ phút này anh nào còn tâm trí để tiếp tục nữa chứ? Vội bế cô đặt lên giường, kéo chăn đắp lên người cô. Rồi xoay người lấy điện thoại di động ra gọi.

Không làm nữa sao?

Cô từ trạng thái lơ mơ dần hồi phục thần trí. Đồ mặt kéo chăn lên che người lại, nghe thấy anh đang nói vào điện thoại.

"Phòng 2013 cần bác sĩ. Đúng vậy, ở đây đang có người bệnh!"

Bác sĩ? Thiên Tình lập tức nhớ ra, cô còn phải quay lại tiệc rượu kia, không thể chờ bác sĩ đến khám được!

Buổi tiệc hôm nay vô cùng quan trọng, nếu cô làm hỏng nó, nói không chừng Lăng Phong sẽ rất thất vọng về cô.

"Không cần gọi bác sĩ đâu, tôi không sao. Chỉ là chuyện nhỏ thôi..." Cô cuộn chăn, dịch đến sát mép giường chỗ anh đứng, vừa ra dấu cho anh vừa lắc đầu.

Thi Nam Sinh tức giận trừng mắt nhìn cô, rồi quay sang ra lệnh cho người của khách sạn ở đầu bên kia điện thoại, "Lập tức tới đây! Không được chậm trễ. Đúng vậy, phải nhanh lên!" Dứt lời liền cúp điện thoại.

Quay đầu thấy cô ôm chăn ngồi ở đầu giường, "Tôi không muốn gặp bác sĩ đâu, chỉ là cảm vặt thôi, lát nữa tôi còn phải quay lại bữa tiệc."

Thi Nam Sinh với lấy cái túi mình mang về lúc nãy, lấy từ bên trong ra một bộ váy, "Đi thay đi!"

Thiên Tình sững sốt. Lúc nãy anh không có ở đây là vì đi mua đồ cho cô thay ư? Thiên Tình liếc nhìn nhãn hiệu, lập tức kinh ngạc. Cô vốn không am hiểu nhiều về các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, nhưng ở Hàn Quốc sống chung với nhiều người nổi tiếng một thời gian, ít nhiều cũng nhận thức được một chút.

Họ biết đủ các nhãn hiệu thời trang cao cấp trên thế giới, sắm sửa mỗi ngày trước mặt, muốn cô không biết cũng khó. Lật lại nhìn giá tiền xong cũng một phen choáng váng. Cô kinh hoàng nhìn anh, gấp bộ váy định trả lại anh.

Thi Nam Sinh rũ mắt nhìn hành động của cô, "Sao hả? Em định quần khăn tắm hay mặc áo ngủ đi dự tiệc đây?"

Hả...? Câu hỏi của anh, đúng là một vấn đề tương đối nghiêm trọng.

"Nhưng bộ váy này đắt quá."

Anh ung dung khoanh tay trước ngực, "Tôi không ngại nếu em quần khăn tắm đi xuống dưới đâu. Tin chắc rằng em nhất định sẽ làm cho buổi tiệc xôn xao chấn động lần nữa cho mà xem."

Ồ, anh nói cũng phải! Cô không còn lựa chọn nào khác. Thiên Tình đành lấy bộ váy ra, sau đó nhìn Thi Nam Sinh, Thi Nam Sinh chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi quay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng anh dần dần biến mất, sau đó còn nhẹ nhàng khép cửa lại giúp mình, Thiên Tình chợt cười ngớ ngẩn.

Đầu thật sự hơi đau. Vừa gặp phải gã Hà Niệm Khuynh đó, rồi còn bị rơi xuống nước, tối nay đúng là xui xẻo hết biết...

Nhưng không hiểu sao, cô lại thấy tâm trạng rất tốt.

Nhìn bộ váy màu xanh trong tay, trong lòng dâng lên cảm xúc vô cùng ngọt ngào.

Thiên Tình biết, mất thẩm mỹ của anh xưa nay rất tốt. Bộ lễ phục màu xanh lam mặc lên người không có vẻ rực rỡ như bộ váy màu vàng kia, mà mang đến cảm giác dịu nhẹ, yêu tình như mặt hồ vậy.

Nhìn chính mình trong gương, sắc mặt quả nhiên rất đỏ, chạm nhẹ vào thôi đã cảm thấy nóng hừng hực như lửa.

Cô đi tới cửa, nhẹ mở cửa phòng ngủ ra, thấy Thi Nam Sinh đang ngồi trên ghế sofa xoay xoay điện thoại trong tay, trên người vẫn mặc chiếc áo ngủ kia.

Nhìn bóng dáng đó rồi nghĩ đến chuyện ban nãy, mặt Thiên Tình lại đỏ ửng, nhịp tim không khống chế được bắt đầu tăng nhanh.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay đầu lại, "Thay xong rồi à?"

"Vâng." Thiên Tình đi ra, cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của anh đang nhìn mình chằm chằm.

Cô liếm liếm cánh môi khô hốc của mình, nghe anh hồ hững phán một câu: "Rất hợp với em."

Đuôi lông mày cong lên, Thiên Tình khẽ mỉm cười, nốt ruồi nơi khóe mắt như lóe sáng, "Tôi có thể mượn điện thoại của anh dùng một chút được không?"

Lúc cô nhảy xuống nước, điện thoại di động của cô cũng rơi xuống nước mất rồi. Sợ là lúc này Lăng Phong đang quỳnh quáng tìm cô đến phát điên.

Thi Nam Sinh liếc nhìn điện thoại trong tay rồi đưa cho cô, "Bác sĩ sẽ đến ngay thôi."

"Cám ơn." Cô đưa tay nhận lấy điện thoại. Nhưng không gọi ngay mà nhìn anh nói, "Anh không đi tắm sao? Để tóc ướt vậy không tắm coi chừng cảm lạnh đó." Lời nói tuy đơn giản, nhưng ẩn chứa đầy sự quan tâm.

Nhận thấy ánh mắt khác thường của anh, cô thoáng giật mình, vội vàng cúi đầu làm bộ như đang nhún sổ, không dám ngẩng đầu lên nữa.

Thi Nam Sinh không nói gì, đứng dậy, lúc đi ngang qua cô thì anh chợt dừng bước.

Cảm nhận được hơi thở nam tính đang áp sát bên người, hô hấp của Thiên Tình như chững lại.

"Nói điện thoại xong thì sấy khô tóc đi. Nếu không sẽ bị cảm nặng hơn nữa đấy."

"Hả? Vâng!" Thiên Tình ngơ ngác gật đầu.

Nói xong anh liền xoay người đi vào phòng tắm.

Nhìn theo tấm lưng kia, trong lòng Thiên Tình chợt dâng lên cảm giác rất kỳ lạ.

Thật kỳ lạ...

Chia xa mười tháng, cô vốn tưởng rằng cả hai sẽ trở nên xa lạ lắm, thế nhưng...hiện tại nào có cảm giác đó?

"A lô! A lô? Ai đó? Mau nói đi chứ!" Trong lúc Thiên Tình đang ngẩn người thì điện thoại cũng được kết nối, đầu bên kia vọng lại giọng nói của Lăng Phong.

Lúc này cô mới hoàn hồn, cuống quýt đưa điện thoại di động lên đặt bên tai, "A lô, Lăng Phong, là tôi."

"Thiên Tình?" Lăng Phong rõ ràng thở hắt ra một hơi, "Cô đi đâu vậy? Tôi tìm cô này giờ! Buổi tiệc quan trọng thế này mà cô lại đột nhiên đi đâu mất. Đừng là chẳng ra làm sao cả! Cô lập tức tới đây cho tôi!"

Anh ta hỏi một hơi liên tiếp khiến Thiên Tình vô cùng áy náy. Bịt lỗ tai lại, đợi đến Lăng Phong khi nói xong, cô mới giải thích: "Vừa rồi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, tôi bị rơi xuống hồ bơi."

"Hồ bơi? Không phải cô đang đứng trong hồ bơi gọi điện cho tôi đấy chứ?"

"Dĩ nhiên không phải. Tôi được người ta cứu lên rồi, hiện giờ đang ở trong phòng nghỉ của khách sạn."

"Phòng nghỉ?" Lăng Phong trợn mắt há mồm, "Cảnh Thiên Tình, rốt cuộc cô có đầu óc không đấy? Người ta đưa cô về phòng thì cô cũng đi theo? Tôi xin cô đấy, công ty đầu tư cho cô để cô trở thành 'Ngọc nữ' chứ không phải đi 'câu khách'! Cô tùy tiện đi vào phòng với người khác như vậy, nếu như bị cánh nhà báo bắt gặp, lỡ sau này đổ bể ra, cô còn chỗ đứng nào nữa chứ?"

"Tôi..." Thiên Tình muốn giải thích.

Lăng Phong không cần nghe lập tức ngắt lời cô, "Nói cho tôi biết ai dẫn cô đi! Giờ đang ở phòng nào! Tôi lập tức tới đón cô."

"Là... Thi Nam Sênh dẫn tôi đi. Có điều anh ấy chỉ tốt bụng cứu tôi thôi. Hơn nữa lớp trang điểm của tôi đã bị trôi đi rồi, vậy cũng ướt, cho nên chỉ đành phải đi theo tới đây." Thiên Tình giải thích.

"Cô nói là ai đưa cô đi?" Lăng Phong như không nghe rõ, hỏi lại.

"Thi Nam Sênh." Thiên Tình ngoan ngoãn lặp lại.

"Thì ra là anh ta! Thảo nào tôi vừa chớp mắt một cái đã không thấy đâu nữa." Trong giọng nói của Lăng Phong dường như đã bớt giận. Suy nghĩ lựa lời nói: "Thiên Tình, bây giờ hai người đang ở cùng nhau, vậy cô phải nắm bắt cơ hội hỏi anh ta chuyện ra mắt giới thiệu sản phẩm mới. Nếu như cô có thể nắm bắt được cơ hội này, đây chính là một cơ hội rất tốt cho cô. Đúng rồi, khi nào cô đi được? Tôi đến đưa cô đi trang điểm và thay lại đồ khác. Tiệc cũng còn khá lâu mới kết thúc, còn rất nhiều người cô chưa gặp, nhất định phải có mặt để chào hỏi."

"Được, không cần đến đâu, tôi xuống ngay đây. Khi nào xuống tôi sẽ điện thoại cho anh."

"Ừ."

Sau khi cúp điện thoại, Thiên Tình ngồi phịch xuống ghế sofa. Đầu vẫn thấy hơi đau. Cô lắc lắc đầu để làm dịu bớt cơn đau.

Vừa nghiêng đầu thì thấy Thi Nam Sênh đã tắm xong đi ra, không biết đã đứng ở cửa ngăn phòng ngủ với phòng khách tự bao giờ.

"Nếu thấy không khỏe thì tối nay đừng xuống đó nữa. Lát nữa bác sĩ khám xong ăn chút gì đó, uống thuốc rồi đi ngủ một giấc. Đợi sáng mai khỏe rồi tính." Thi Nam Sênh không bỏ qua động tác vừa rồi của cô.

Thiên Tình vội đứng lên trả điện thoại đi động cho anh, nhỏ nhẹ nói tiếng cảm ơn rồi nói tiếp: "Bữa tiệc tối nay là công ty đặc biệt chuẩn bị cho tôi, tôi không thể bỏ đi như vậy được."

Thi Nam Sênh lạnh lùng liếc nhìn cô, "Tiệc từng quan trọng hơn cả sức khỏe sao?"

"Vâng." Thiên Tình không chút do dự gật đầu, "Tham dự bữa tiệc này là công việc của tôi. Huống chi, nếu tôi đã quyết định gia nhập vào giới showbiz, thì cần phải thể hiện thật tốt trong các sự kiện, như vậy mới không uổng phí công sức tôi được đào tạo ở Hàn Quốc mấy tháng qua, cũng không phụ sự bồi dưỡng của công ty." Cô nói rất nghiêm túc, nét mặt chuyên chú như ngồi sáng dưới ánh đèn.

Thi Nam Sênh nheo mắt lại, "Em không thích hợp trong ngành này!"

"Mười tháng trước anh cũng nói như vậy." Thiên Tình nhìn anh, trong ánh mắt đầy vẻ kiên định, "Tôi không muốn suy nghĩ nó quá phức tạp. Bỏ qua những thứ ánh sáng hào nhoáng mà người đời khoác lên, thật ra nghề diễn viên cũng giống như bao ngành nghề khác, cũng là làm việc trong một môi trường bình thường mà thôi. Bất kể là ở đâu, tôi chỉ cần làm tốt công việc của mình, không thẹn với lương tâm là được rồi."

"Môi trường bình thường?" Thi Nam Sênh hiển nhiên rất không tán thành với suy nghĩ này của cô, "Nếu là công việc bình thường, vậy thì tại sao mới tham gia ngày đầu tiên đã bị người ra quầy rồi? Nếu là môi trường bình thường, vậy tại sao lúc em bị kẻ khác quấy rối mà những người xung quanh đều nhìn thấy nhưng nhắm mắt làm ngơ?"

Hai vấn đề đơn giản nhưng nhất thời khiến Thiên Tình á khẩu không trả lời được.

Thi Nam Sênh cười lạnh một tiếng, đáng vẻ như muốn nói cô còn quá ngây thơ, "Đó chính là sự khác biệt giữa bình thường và không bình thường! Đừng tự lừa mình nữa. Bước vào vòng xoáy này rồi, dù cho em muốn giữ mình trong sạch cũng khó mà giữ nổi! Nếu hôm nay không phải gặp được tôi, em đã bị lão già háo sắc Hà Niệm Khuynh kia ăn sạch rồi, cũng chẳng có ai đứng ra nói giúp cho em đâu!"

"Cám ơn anh." Thiên Tình im lặng một lúc, cuối cùng nói ra ba chữ này.

Thi Nam Sênh bị ba chữ này của cô làm cho nghẹn họng, sau đó cúi đầu nhìn cô, "Cảnh Thiên Tình, những điều tôi vừa nói, em có hiểu được ý tôi muốn nói gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Bị trêu ghẹo

Cầm lấy áo sơ mi cùng chiếc áo vest vừa mới mua ban nãy mặc lên người.

Áo vest màu xanh ngọc, cùng với chiếc váy xanh như nước hồ của cô chính là một cặp hoàn hảo.

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại chọn hai bộ trang phục này, lúc đó anh chỉ chọn theo bản năng thôi.

Giống như....thế này mới xứng đôi.

Thiên Tinh đi nhanh xuống lầu, rồi đi thẳng tới chỗ xe bảo mẫu.

Thợ trang điểm đã chuẩn bị sẵn sàng, nhìn bộ lễ phục trên người cô mà không dám được chắt lưỡi hít hà.

Làm trong ngành này chẳng có mấy người không nhận ra được các nhãn hiệu thời trang quốc tế.

"Gì đây chứ? Chỉ là lính mới mà còn đòi trang điểm đến hai lần! Phiền chết được! Có trang điểm nữa cũng không trở thành Lâm Thanh Hà(*) được đâu." Thợ trang điểm vừa oán trách, vừa lấy dụng cụ trang điểm ra.

(*) Lâm Thanh Hà: sinh ngày 3/11/1954, là một nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng người Đài Loan. Cô được coi là một trong những nữ diễn viên hàng đầu trên màn ảnh Hồng Kông và Đài Loan trong suốt những năm 1980. (Nguồn: Wiki)

Thiên Tinh không phải không nghe ra lời châm chọc trong lời cô ta nói, nhưng chỉ cười cười, "Làm phiền chị rồi. Có điều, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành Lâm Thanh Hà, tôi chỉ cần làm chính mình là tốt rồi." Lời nói hết sức nhẹ nhàng, nhưng đủ để khiến thợ trang điểm nhất thời á khẩu không trả lời được.

Cô ta hung dữ lườm cô một cái, "Còn chưa nổi tiếng mà đã vênh mặt lên thế, bộ thật tưởng mình là minh tinh nổi tiếng chắc."

Thiên Tinh không muốn cãi vã với cô ta. Từ xưa đến nay trong nghề này, người mới thì luôn bị bắt nạt. Thậm chí ngay cả người quét rác cũng xem thường những người mới vào nghề.

Sau khi trang điểm xong, Thiên Tinh cất túi thuốc vào túi xách xong mới đi vào phòng tiệc.

Lúc tới cửa, cô nâng váy đang định bước vào. Hơi nghiêng đầu chợt thấy một bóng dáng quen thuộc đứng trên hành lang.

Anh ấy....Không phải lúc này nên ở trong phòng sao? Tại sao lại đến phòng tiệc?

"Nhìn cái gì?" Thi Nam Sinh dập tắt đèn thuốc trong tay, miễn cưỡng nheo mắt nhìn cô.

Lúc này Thiên Tinh mới chợt nhận ra mình đang nhìn anh đến mất cả hồn. Cô vội cúi đầu, ho nhẹ một tiếng, "Không có gì. Chỉ ngạc nhiên khi thấy anh ở đây thôi."

"Daisy Story' chưa chọn được người mẫu thích hợp, tôi đương nhiên vẫn phải xuất hiện." Trên thực tế, chuyện này giao lại cho Mike là được rồi, một mình cậu ta có thể giải quyết được, căn bản không cần anh ra mặt.

"À." Thiên Tinh đáp nhẹ một tiếng, "Vậy tôi đi vào trước."

Thi Nam Sinh không đáp lời cô, chỉ liếc cô một cái, đẩy cửa vào.

Ngay lúc Thiên Tinh còn đang sững sờ, anh quay đầu lại, "Còn không đi vào?"

Thiên Tinh giật mình "Ồ" lên một tiếng, rồi đi nhanh về phía trước.

Tay của anh vẫn đang giữ cửa, Thiên Tinh khẽ khom người chui qua cánh tay anh đi vào.

Sợi tóc mềm mượt khẽ lướt qua cánh tay anh khiến anh cảm thấy ngứa ngứa, một đường len lỏi thẳng đến con tim. Nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của cô, ánh mắt anh hơi dao động, nhưng rất nhanh đã bị giấu đi, chỉ còn vẻ bình tĩnh phẳng lặng.

Cùng cô đi vào, cùng cô sánh vai bước đi.

"Còn thấy chóng mặt không?" Anh đột nhiên hỏi bên tai cô. Giọng nói trầm ấm, tầm mắt đang nhìn về hướng khác, như chỉ hỏi cho có lệ vậy, nhưng lại

khiến lòng Thiên Tình rung động, "Đã tốt hơn nhiều rồi."

Chỉ giống như tùy ý hỏi thăm một câu lại làm cho Thiên Tình không nhận được mà cong khóe môi.

Thấy Lăng Phong đang ở cách đây không xa, cô hơi liếc mắt sang, nói nhỏ: "Tôi đi trước."

"Ừ." Anh nhàn nhạt đáp một tiếng, Thiên Tình liền đi tới chỗ Lăng Phong.

Lăng Phong đang cầm ly rượu trên tay, chợt thấy Thiên Tình đi tới, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, "Lễ phục là anh ta mua?"

"Hả? Vâng..." Thiên Tình thản nhiên gật đầu.

Tầm mắt Lăng Phong thoáng lướt nhìn về phía Thi Nam Sinh, suy nghĩ gì đó, "Anh ta đối với cô không tệ." Lăng Phong kết luận sau khi đánh giá cô.

Không tệ? Cái gì gọi là không tệ đây?

Thiên Tình cười khổ, "Anh ấy chỉ là không thể thấy chết mà không cứu. Đổi lại người khác, anh ấy cũng sẽ cứu thôi."

"Thật sao?" Lăng Phong cười như không cười. Nếu đổi lại là phụ nữ khác, anh ta cũng sẽ quan tâm như thế, chọn một bộ lễ phục vô cùng thích hợp như vậy sao?

"Đã nói với anh ta chưa?" Lăng Phong hỏi.

Thiên Tình nhẹ đáp "Rồi" một tiếng, "Anh ấy chưa cho tôi câu trả lời chắc chắn nào cả."

"Tôi biết rồi." Lăng Phong gật đầu một cái, khẽ nhủ mảy, đáng vẻ như đã đoán trước được, "Tôi sẽ nghĩ cách giành được cơ hội này, cô không cần làm gì nữa."

Không tiếp tục đề tài này nữa, Lăng Phong dẫn Thiên Tình đi quanh trong phòng tiệc chào hỏi.

Không muốn ngóng tìm bóng dáng quen thuộc kia, nhưng Thiên Tình không ngờ Thi Nam Sinh lại có sức hút rất mạnh.

Cho dù lúc này xung quanh đang có rất nhiều người, nhưng vẫn dễ dàng thấy được anh vô cùng nổi bật giữa đám người đó.

Trong phòng tiệc có rất nhiều người, nhưng tầm mắt của Thiên Tình chỉ vền vẹn đặt lên người anh, không cách nào rời đi được.

"Cô Cảnh?" Đang nhìn anh đến mất hồn, phía sau chợt vang lên một giọng nói quen thuộc.

Giọng nói này....Thiên Tình thoáng sửng sốt.

Rất quen....Quen đến mức cô không thể nào quên được.

Kính ngạc xoay người lại, xuất hiện trước mặt là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Lục Yến Tùng...

Giọng nói này, tuy cô chỉ nghe có mấy câu, nhưng đã khiến cô nhớ rất rõ ràng.

Hơn nữa....Thân hình này...

Cho dù tới qua cô chỉ nhìn thấy bóng lưng anh ta qua bóng đèn, nhưng cô vẫn nhớ rõ như in.

"Có vẻ như cô biết tôi?" Đối phương nheo mắt quan sát cô. Ánh mắt sắc bén khiến lòng người run sợ.

Người đàn ông này thuộc tuýp người nào ấy nhỉ?

Gương mặt anh tuấn không thua kém gì Thi Nam Sinh, nhưng sự góc cạnh thâm thúy kia thì hơn hẳn Thi Nam Sinh, tạo cho người ta có cảm giác người này rất nguy hiểm.

Người đàn ông như vậy sao có thể quan biết với Văn Tình được?

Văn Tình dịu dàng, hiền lành, vốn dĩ không phải là người cùng một thế giới với anh ta.

"Cô Cảnh?" Thấy Thiên Tình không lên tiếng đáp, vẻ hoài nghi trong mắt anh ta càng sâu.

Lúc này Thiên Tình mới hoàn hồn, "Xin lỗi, tôi không quen anh." Vẻ mặt thoáng chốc trở nên lạnh lùng. Đối với người đàn ông đã ép Văn Tình phải theo mình, cô không sao có cảm tình được.

"Thật sao? Nhưng tôi nhận ra cô." Đôi phương khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Thiên Tình như có thâm ý khác, "Người mới của Wesley, rất có tiềm năng."

"Cám ơn." Thiên Tình không biết anh ta đang nghĩ gì, chỉ cảnh giác nhìn anh ta.

Đôi phương dường như hoàn toàn không để ý đến vẻ phòng bị trong mắt Thiên Tình, duỗi tay về phía cô, "Tôi là Lục Yến Tùng, sau này có lẽ sẽ thường xuyên gặp mặt."

Lục Yến Tùng?

Quả nhiên là anh ta! Cô đã không nhận nhầm.

Sợ anh ta nhận ra được điều gì, Thiên Tình không dám lơ đãng nữa, đưa tay ra bắt tay anh ta, "Xin chào, tôi tên là Cảnh Thiên Tình."

Cô miễn cưỡng tự giới thiệu mình, định rút tay lại nhưng Lục Yến Tùng không chịu buông ra. Thiên Tình nhú mày cố gắng tay ra.

Cô cảm thấy lòng bàn tay của anh ta vô cùng lạnh lẽo, giống như băng lạnh truyền sang khiến cô lạnh cóng cả người.

"Anh Lục, mời anh buông tay!" Giằng ra hai lần nhưng không được, giọng nói của Thiên Tình bỗng đanh lại.

Lục Yến Tùng vẫn coi như không nghe thấy cô nói gì, khỏe môi mỏng nhếch nhẹ, chẳng những không buông tay Thiên Tình ra, ngược lại còn tăng sức kéo cô ngã vào lòng anh ta.

Xung quanh bắt đầu phóng tới vô số ánh mắt hâm mộ.

Hơi thở nam tính mạnh mẽ xông tới, khiến Thiên Tình ớn lạnh choáng váng.

Anh ta và Thi Nam Sinh hoàn toàn khác nhau, tuy cũng là ngang ngược không coi ai ra gì, nhưng sự ngang ngược của anh ta thì lạnh lẽo hơn Thi Nam Sinh rất nhiều.

"Anh... Anh buông ra!" Thiên Tình không ngờ anh ta có thể làm ra chuyện lỗ mãng này, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Cô theo phản xạ nhìn sang một hướng khác, thấy tầm mắt Thi Nam Sinh cũng đang nhìn về phía bên này, sâu thẳm tối đen, không biết anh đang nghĩ gì. Trong lòng đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Cô cạy tay Lục Yến Tùng ra, "Anh làm gì vậy? Buông ra! Tôi không có quen biết anh."

Lục Yến Tùng bá đạo chụp lấy hai tay cô giữ ở trước ngực. Bàn tay còn lại bóp vòng eo thon nhỏ của cô, "Biết có thể làm sao để nhanh chóng nổi tiếng trong ngành này không?"

Giọng nói của anh ta vang trên đỉnh đầu cô, rất từ tính truyền cảm.

Hơi cúi đầu, ánh mắt như cười như không nhìn cô, vẻ đẹp trai nhưng không kém phần ngang tàng bông đùa của anh ta có nét gì đó tự nhiên phóng khoáng không nói thành lời.

Thiên Tình không thể không thừa nhận người đàn ông này quả đúng thật rất quyến rũ.

Nhưng mà....

Về quyến rũ này không thể mê hoặc được cô! Hơn nữa, lúc này, cô thật sự thấy không thể nào ưa nổi anh ta! Sao anh ta có thể vừa cùng với chị mình, bây giờ còn quay sang trêu chọc mình như vậy?

Hơn nữa, còn ở ngay trước mặt Thi Nam Sinh...

Có phải anh ấy đang hiểu lầm mình rồi không? Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Thiên Tình càng thêm tức giận và lo lắng.

"Anh Lục, chúng ta không quen, tôi không cần anh phải chỉ bảo chuyện gì cả. Mời anh buông tay, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu!"

"Cô nhóc nổi cáu rồi này." Anh ta không những không tức giận, lại còn cười lớn khoái chí. Đáng vẻ lúc anh ta cười cũng thật mê người, có điều....

Cũng rất vô sỉ!

"Mặc dù cô không muốn nghe nhưng tôi vẫn muốn nói cho cô biết... Trong ngành này, nếu muốn nhanh chóng nổi tiếng, hợp tác với tôi là con đường nhanh nhất."

Hợp tác với anh ta? Rốt cuộc anh ta là ai?

Anh ta tiếp cận Văn Tình, giờ lại tiếp cận mình, rốt cuộc anh ta có mưu đồ gì?

"Cám ơn đã chỉ bảo, nhưng tôi không cần!" Thiên Tinh thấy người đàn ông này rất nguy hiểm, lúc này cô chỉ muốn mau chóng thoát khỏi anh ta.

Cô còn chưa kịp tìm cách thoát chạy, cổ tay lại bị anh ta giữ chặt. Hơi ấm truyền sang từ lòng bàn tay khiến cô hơi giật mình.

Chưa biết phải phản ứng ra sao, thì nghe Lục Yến Tùng hô lên một tiếng, anh ta bị một quả đấm mạnh mẽ giáng tới, vội vàng lùi về sau một bước.

Thiên Tinh hoàn hồn quay lại, thấy mặt Thi Nam Sinh lúc này còn đen hơn cả đất nồi.

Cũng không đợi cho Lục Yến Tùng hoàn hồn, anh kéo Thiên Tinh đi thẳng ra ngoài.

"Anh Thi..."

Anh đi rất nhanh, rất vội, dáng vẻ vô cùng tức giận.

Thiên Tinh đi giày cao gót, cô phải bước nhanh mới miễn cưỡng theo kịp anh.

"Em câm miệng!"

Cô vốn định nói anh đi chậm lại một chút, lại bị tiếng quát này của anh làm cho ngậm miệng không nói được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bắt cóc cô

Sau khi Thiên Tinh bị Thi Nam Sinh kéo đi, Lục Yến Tùng dù bị ăn một quả đấm nhưng cũng không hề có vẻ gì là tức giận.

Chỉ híp mắt nhìn theo hai bóng người đang đi khuất.

Cảnh Thiên Tinh...

Thì ra, cô là của Thi Nam Sinh...

Có điều, tôi sẽ không vì vậy mà buông tay đâu!

Cảnh Văn Tinh, Cảnh Thiên Tinh, cả hai tôi đều muốn! [O.O tưởng ông giỡn chơi thôi chứ, ông kẹ này muốn gì vậy ta??]

....

Cảnh tượng vừa rồi khiến tất cả mọi người trong phòng tiệc đều vô cùng chấn động.

Các nghệ sĩ vừa hâm mộ cũng vừa ghen tỵ.

Còn Lăng Phong thì vui vẻ thong thả uống rượu. Tối nay Thiên Tinh đã tạo chấn động rất vang dội, nếu người nào có mắt nhìn hẳn đã biết cần phải làm gì rồi.

"Trời ạ! Lăng Phong, Cảnh Thiên Tinh chính là tài năng mới của anh sao?"

Người đại diện cùng công ty sau khi xem xong một màn vừa rồi không khỏi chặc lưỡi.

"Thế nào?" Lăng Phong bình tĩnh nhún vai.

"Không ngờ anh lại có khả năng khiến cả Thi Nam Sinh và Lục Yến Tùng đứng ra tranh giành. Với một trong hai người họ thì cũng không có gì phải ngạc nhiên, nhưng chỉ mới lần đầu tiên xuất hiện đã gây chú ý được cho cả hai người. Hơn nữa còn gây ra vụ ồn ào như vậy, thủ đoạn lợi hại thật. Xem ra, cảnh ô liu(*) sau này của cô ấy sẽ không hề nhỏ nhé."

(*) Cảnh ô liu: theo nghĩa gốc là tượng trưng cho hòa bình, nghĩa bóng là sự vinh quang; sự chiến thắng – thắng lợi hay đoạt được vinh quang vinh dự hay vương miện trong giải thưởng nào đó. Còn trong câu này ý muốn nói tiền đồ tương lai sau này của TT sẽ rất nổi tiếng)

Lăng Phong hài lòng cười, "Tôi cũng không ngờ tối nay lại thu được hiệu quả tốt đến vậy."

Lục Yến Tùng và Thi Nam Sinh là ai nào? Trong ngành giải trí này ảnh hưởng của họ lớn ra sao? Có bao nhiêu nhà chế tác lẫn nhà sản xuất muốn họ đầu tư cho tác phẩm của mình?

Mà bây giờ Thiên Tình lại có quan hệ với bọn họ, tương lai sau này dĩ nhiên sẽ bớt phải lo lắng không ít.

"Anh kéo tôi đi đâu vậy? Tiệc vẫn chưa kết thúc mà."

Thiên Tình bị anh lôi kéo chạy bước nhỏ theo muốn đứt hơi, vừa bước nhanh vừa hỏi.

Thế nhưng anh vẫn lăm lè không nói lời nào, dắt cô đi thẳng tới cầu thang máy.

Động tác vô cùng thô bạo, khiến cổ tay trắng nõn của Thiên Tình đỏ ửng lên.

"Anh làm tôi đau đó..." Thiên Tình uất ức nạt nhẹ.

Cúi đầu nhìn vết đỏ nơi cổ tay cô, dù con giận trong lòng vẫn chưa tan, nhưng lực tay Thi Nam Sinh đã nhẹ hơn. Bàn tay còn lại nhấn nút thang máy đi lên.

"Đây chính là cái mà em nói em sẽ cố gắng sinh tồn trong ngành này?" Sau khi cửa thang máy đóng lại, anh chột xoay người lớn tiếng chất vấn cô.

Thiên Tình bị anh đột nhiên lớn tiếng làm cho giật mình lùi về phía sau, áp sát cơ thể vào vách thang máy.

Thi Nam Sinh bước tới một bước, "Cảnh Thiên Tình, tối nay em chỉ mới xuất hiện có lần đầu tiên, em xem em đã náo động đến cỡ nào rồi!"

"Tôi cũng không muốn vậy... Nhưng mà..." Thiên Tình cố gắng giải thích.

"Nhưng mà cái gì?" Thi Nam Sinh chống một tay bên người cô, cúi đầu nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt hung dữ, giống như chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

"Tôi cảm thấy Lục Yên Tùng tiếp cận tôi hình như là có mục đích gì đó." Thiên Tình nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ. Trực giác nói cho cô biết, người đàn ông kia không hề đơn giản.

Nhưng...Rõ ràng anh ta đã có Văn Tình, sao còn cợt nhả với cô nữa?

"Có mục đích?" Thi Nam Sinh cười nhạt một tiếng, "Cảnh Thiên Tình, tất cả những thằng đàn ông nào ở nơi đó cũng đều có mục đích với em cả, chẳng lẽ em không nhận ra sao? Mỗi người trong số họ đều đang nghĩ coi làm sao để bông bê em lên giường! Phải dùng những trợ cấp hay hứa hẹn gì mới có thể hấp dẫn được em!"

"Anh..." Lời lẽ Thiên Tình không mấy tốt, "Anh đừng đánh đồng tất cả ai cũng như thế." Cô thừa nhận đúng là có rất nhiều ánh mắt háo sắc nhìn mình, ví dụ như gã Hà Niệm Khuynh kia. Nhưng không hẳn ai cũng như vậy.

Nghe thấy cô 'bắt bẻ trả treo' như vậy, Thi Nam Sinh càng tức giận hơn, "Được, vậy em nói xem, Lục Yên Tùng ôm em như vậy, nếu không phải muốn đưa em lên giường, vậy mục đích của hắn là gì? Chẳng lẽ, em cho rằng hắn chỉ mới gặp em lần đầu đã trúng tiếng sét ái tình à?" Anh ép hỏi cô.

Thiên Tình không nghĩ ra được rốt cuộc Lục Yên Tùng có mục đích gì, thấy Thi Nam Sinh giận đến da mặt lúc xanh lúc trắng, trong lòng thoáng rung động.

Anh ấy...Đang lo lắng cho mình sao? Hay là đang ghen? Ghen? Thiên Tình thật muốn bật cười vì suy nghĩ này của mình. Cô lại tự mình đa tình rồi.

"Trả lời tôi! Đừng có im như thế!" Người phụ nữ này! Lúc anh đang sốt ruột lo lắng cho cô, cô lại cúi đầu thả hồn đâu đâu, không biết đang suy nghĩ gì khiến anh sắp nổi điên.

Dòng suy nghĩ của Thiên Tình bị anh cắt ngang, ngẩng đầu lên, không hề nghĩ ngợi buột miệng nói, "Tôi chỉ là đang suy nghĩ, nếu như mục đích của bọn họ đều là muốn đưa tôi lên giường, vậy anh kéo tôi ra khỏi phòng tiệc đó thì có mục đích gì." Lời nói vừa dứt.

Tim Thi Nam Sinh chột 'thịch' một nhịp, nhìn xoáy vào mắt Thiên Tình, chột nheo lại.

Trong cặp mắt đó như lóe lên tia sáng, Thiên Tình bỗng cảm thấy miệng lưỡi khô hốc, lúc này mới chột ý thức được mình vừa nói gì. Không phải cô vừa hỏi anh kéo cô ra đây có phải cũng muốn dụ cô lên giường không đấy chứ?

"Cảnh Thiên Tình, trong mắt em chẳng lẽ tôi cũng giống với đám người kia sao?"

Mặt Thiên Tình đỏ bừng, bị anh hỏi như vậy, giọng lí nhí như muỗi kêu đáp lại, "Ý tôi không phải vậy."

Thi Nam Sinh nheo lại mắt, "Tôi thấy ý em chính là như vậy đấy."

"Tôi chỉ cảm thấy... Vốn dĩ anh không cần phải giúp tôi." Giống như Lăng Phong nói, anh đối với cô rất tốt. Giúp cô hết lần này tới lần khác, lại còn mua váy cho cô...Những chuyện này có thể chứng minh, cô đối với anh mà nói, cũng có chút đặc biệt hay không?

Nhưng Thi Nam Sinh hoàn toàn không biết giờ phút này Thiên Tinh muốn nghe chính là câu trả lời đó, mà cho rằng cô đang tìm mọi cách để phủi sạch quan hệ với mình. Con giận ngùn ngụt bốc lên, "Đúng vậy, tôi thật sự không nên giúp em. Giúp em, không những không nhận được lời cảm ơn, mà chỉ nhận lại những lời nói vô tâm này." Anh tức giận quay mặt sang chỗ khác, không thèm để ý đến cô nữa.

Sau đó lại cảm thấy không đành được con giận, xoay đầu lại hậm hực bồi thêm một câu: "Cảnh Thiên Tinh, mấy tháng em được đào tạo bên Hàn Quốc, bị đào đến nổi luôn cả lương tâm cũng bị chó ăn hết rồi đúng không?"

"Tôi không có. Lúc trước tôi đã cảm ơn anh rồi mà." Thiên Tinh thấy mình thật oan ức. Rõ ràng cô đã cảm ơn anh rất nhiều lần, sao anh ấy lại trách mình không có lương tâm? Hơn nữa, vừa rồi cô nói không phải có ý này.

Thi Nam Sinh hung ác liếc xéo cô, "Em cho rằng chỉ cần cảm ơn một câu là được rồi sao? Thái độ này của em thật chẳng giống người muốn cảm ơn chút nào!"

"Vậy phải thế nào anh mới hài lòng?" Thiên Tinh thật lòng hỏi.

Thật ra....Tối nay, anh ấy đã vì mình mà đắc tội với hai người... Mà hai người kia có thể có mặt ở buổi tiệc này hẳn cũng không phải nhân vật tầm thường. Anh còn mời bác sĩ và mua váy cho mình. Cộng lại tất cả những chuyện này, đúng là một câu 'Cảm ơn' thật sự là không đủ.

"Phải thế nào à?" Thi Nam Sinh không ngờ Thiên Tinh lại hỏi như vậy, thành ra đảo ngược lại người bị hỏi khó là anh.

Cửa thang máy lúc này 'Đình' một tiếng rồi mở ra.

Thi Nam Sinh chưa nghĩ ra được bản thân muốn thế nào, đành nói: "Đi ra ngoài trước đã, về phòng rồi chúng ta sẽ xem xét kỹ lại vấn đề này."

"Được." Thiên Tinh không nghĩ gì nhiều, ngoan ngoãn đi theo anh về phòng trong khách sạn. Không ngờ mới xuống không bao lâu đã lại đi lên. Nhưng lần này cô không đi vào trong mà chỉ đứng ở phía ngoài cửa.

Thi Nam Sinh vừa bước vào phòng liền tháo cà-vạt ra, cởi áo vest trên người xuống, lười biếng vút qua một bên. Quay đầu lại, thấy Thiên Tinh vẫn còn ngơ ngẩn đứng ở ngoài cửa, "Em đứng đấy làm gì?"

Thiên Tinh bủn rủn môi, "Lăng Phong không cho phép tôi vào khách sạn với bất kỳ ai. Nếu để anh ta biết, nhất định sẽ không vừa ý."

Lời dằn dò này của anh ta khiến Thi Nam Sinh cảm thấy rất hài lòng, "Xem ra, Lăng Phong cũng không phải người xấu." Vừa nói vừa đi ra cửa, không nói không rằng vờn tay kéo cô vào trong.

Sau đó đóng sầm cửa lại. Động tác dứt khoát, không cho cô bất kỳ cơ hội để né tránh.

"Này!" Thiên Tinh bị kéo vào, trở mắt nhìn anh.

"Chẳng lẽ em muốn để cho tất cả mọi người đi qua đây nhìn thấy em đứng bên ngoài cửa phòng của người đàn ông sao?" Thi Nam Sinh vừa tùy tiện cởi cúc áo trước ngực, vừa hỏi cô.

Thiên Tinh cảm thấy lời anh nói cũng có lý nên không nói thêm gì nữa.

Lòng ngực trắng kiện của anh hiện hiện ra dưới mấy cúc áo vừa được cởi. Cơ ngực săn chắc, nửa kín nửa hở, quyến rũ không nói lên lời. Thiên Tinh đột nhiên nhớ tới cảnh hai người trong căn phòng này lúc này, mặt bỗng chốc đỏ lựng lên. Tầm mắt vội vàng né tránh, không dám nhìn nữa.

Thi Nam Sinh không biết cô đang xấu hổ, trông thấy sắc mặt cô tự nhiên đỏ bừng lên, liền nhíu mày hỏi, "Có phải em vẫn còn sốt không?"

Thiên Tinh sợ bị anh nhìn ra, vội đưa tay lên sờ mặt, hơi chột dạ gật đầu, "Vâng. Hình như thế." Thuốc chưa có tác dụng nhanh vậy được."

Thi Nam Sinh đưa tay, áp mu bàn tay lên trán cô. Quả nhiên... vẫn còn nóng.

Hai người đang đứng rất gần nhau, rất gần, mỗi lúc càng gần....

Cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng ấm của anh phả lên đỉnh đầu mình. Lòng mi Thiên Tinh khẽ run, phần tình cảm cô vẫn luôn rất khó sở chôn kín nơi đáy lòng lúc này lại trào dâng.

Người đàn ông này.... Vẫn luôn có thể dễ dàng hấp dẫn cô như vậy.

Trán của cô vẫn còn nóng. Quả nhiên... vẫn chưa hết sốt. Vậy mà còn cố đi xuống dự tiệc! Chân mày anh khẽ nhíu lại, "Em lên giường nằm đi, tối nay hãy ngủ lại đây." Giọng điệu của anh không cho phép cãi lại.

"Hả?" Thiên Tinh ngớ ngàng nhìn anh, lòng mi chớp chớp tựa như không nghe rõ lời anh nói vậy.

"Ngủ một giấc, nếu sáng mai vẫn chưa hết sốt, tôi sẽ gọi bác sĩ." Anh tiếp tục sắp xếp.

"Nhưng mà...." Sao cô có thể ngủ lại ở đây được? Hai người... hiện tại cũng không được coi là quá thân thiết....

"Vậy mình em ngủ ở đây, tới tôi sẽ đi chỗ khác." Anh như hiểu được cô đang nghĩ gì, lên tiếng nói.

"Ồh..." Thiên Tình nhẹ giọng đáp một tiếng. Cô thế này có phải tu hú chiêm tổ chim khách không?

Không phải ở chung phòng với anh, cô nên nhẹ nhõm mới phải, nhưng....Cô lại có cảm giác mất mát. Cô thích...được ở gần bên anh.

Sau tối nay, không biết hai người còn có cơ hội được như thế này nữa không....

Thiên Tình chỉ đành giấu thật sâu những lời này nơi đáy lòng, chỉ khẽ mở miệng: "Tôi bỏ lên đây mà không nói với Lăng Phong tiếng nào, sợ là anh ta sẽ không cho phép. Hơn nữa, thuốc của tôi cũng để ở trong xe, tôi phải đi xuống đó lấy lấy."

"Bệnh vậy rồi mà còn bận tâm nhiều thế." Thi Nam Sinh móc điện thoại của mình ra đưa cho cô, "Gọi điện thoại cho anh ta, nói là đang bàn với tôi về chuyện 'Daisy Story', bảo anh ta đừng làm nhảm nữa."

Hả....Đầu Thiên Tình đỏ mỗ hôi lạnh. Nếu thật sự cô dám nói chuyện kiểu đó với người đại diện, vậy anh ta có trực tiếp khai trừ mình không?

Nhìn điện thoại di động rồi lại ngẩng đầu nhìn anh, "Chúng ta thật sự nói chuyện về 'Daisy Story' sao?" Lời này có phải chứng minh cô có cơ hội rồi không?

Thi Nam Sinh nhìn thấy vẻ mong đợi trong mắt cô, khẽ nheo lại mắt, không chút do dự từ chối, "Nói dối một câu sẽ chết sao?"

"Ồ...." Thiên Tình trề trề môi, ắt mắt cụp vai xuống.

Nhìn đáng vẻ mất mát đó của cô, trong mắt Thi Nam Sinh hiện lên chút phức tạp. Đúng là điên rồi! Sao anh lại cảm thấy có chút không nỡ thế này.

Mỗi lần tuyển người mẫu anh từ chối không biết bao nhiêu người, chứng kiến bao nhiêu người buồn bã thất vọng? Nhưng anh chưa từng có cảm giác này.

Người phụ nữ này....Quả nhiên là khắc tinh của anh.

Trong lòng dâng lên cảm xúc kỳ quái, anh dứt khoát chuyển tầm mắt không nhìn cô nữa, chỉ nói: "Tôi đi xuống lấy thuốc cho em, biển số xe quản lý của em số mấy?"

Sau khi Thiên Tình nói xong, anh liền đi thẳng ra ngoài.

Lúc ra tới cửa, anh quay người nhìn chằm chằm Thiên Tình, "Trước khi tôi về, không được phép đi đâu hết! Tuyệt đối không được đi bất cứ đâu, ngoan ngoãn chờ tôi ở đây!" Giọng điệu ra lệnh, ngang tàng bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Hệt như người yêu

Nhưng lời nói đó khiến cho tiếng nhịp tim Thiên Tình run lên khe khẽ. Không hiểu sao, cô có cảm giác, giọng điệu này, có phần hơi giống như đang dặn dò người yêu?

"Tôi biết rồi." Cô cười rất tươi và ngọt ngào, vành mắt cong cong xinh đẹp như trăng rằm.

Thi Nam Sinh đứng nhìn ngơ ngẩn như người mất hồn. Anh ho khan một tiếng, thu ánh mắt lại rồi mở cửa ra đi ra ngoài.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Thiên Tình càng cười thật tươi. Sờ sờ mặt mình, như càng nóng hơn. Cởi giày cao gót ra, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa. Cảm điện thoại di động của anh lên định gọi cho Lăng Phong. Thật không ngờ anh không có chút phòng bị nào cứ thế đưa điện thoại cho cô. Những người như anh trong điện thoại di động nhất định có rất nhiều thông tin làm ăn bí mật, còn có số điện thoại của những khách hàng quan trọng nữa. Cũng may, cô không phải người tò mò.

Hơn nữa....Cô cũng rất hiểu chuyện, cái gì không nên biết thì tuyệt đối sẽ không muốn biết. Có điều vẫn vì sự tin tưởng này của anh mà trong lòng dâng lên cảm giác rất khó diễn tả.

Nhắn số của Lăng Phong, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng nói của Lăng Phong truyền đến, "Tối nay biểu hiện của cô rất tốt. Vừa rồi có mấy người đã đến nói chuyện ngỏ ý muốn hợp tác với tôi. Mặc dù bây giờ chưa thể nhận ngay được những quảng cáo lớn, nhưng những quảng cáo này cũng không tồi." Lăng Phong trực tiếp nói chuyện công việc. Tâm trạng hình như rất tốt.

"Anh không trách tôi chuyện rời khỏi đó?" Thiên Tình thấp thỏm hỏi.

"Nề tình hiệu quả tối nay thu được không tề, không trách cô nữa."

Nghe Lăng Phong trả lời như vậy, Thiên Tình mới nhẹ thở ra một hơi.

"Tối nay cô ở lại đó hả?" Lăng Phong đột nhiên hỏi.

"Vâng, tôi ngủ lại đây một đêm." Thiên Tình trả lời xong lại sợ Lăng Phong hiểu nhầm, vội vàng giải thích, "Không phải như anh nghĩ đâu. Tối nay tôi ngủ lại đây, còn anh ấy đi chỗ khác."

"Vậy à?" Lăng Phong như cười như không nói, "Cô và Bạch Thiên Thiên đều là nghệ sĩ tôi quản lý. Tâm tư của hai người tôi hiểu rất rõ ràng. Cho dù ngày trước hai người có phải tình địch hay không, ngoài mặt đều phải thể hiện quan hệ tốt cho tôi. Tôi hiểu tính cô, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Đợi sau khi cô về nước hẳn, tôi sẽ có sắp xếp rõ ràng hơn."

"Vâng...." Lăng Phong nói một hơi, Thiên Tình vẫn im lặng lắng nghe. Không biết mối quan hệ giữa Thi Nam Sinh và Bạch Thiên Thiên bây giờ ra sao.

Anh nói....Mười tháng nay anh không hề đụng chạm phụ nữ....Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Thiên Tình lại rung động, vì vậy tâm trí cũng trôi dạt phương nào.

"Này, Thiên Tình, cô còn nghe tôi nói không?"

"Hả? Vâng! Tôi đang nghe đây." Lúc này Thiên Tình mới hoàn hồn lại, "Anh nói đi."

"Đã nói chuyện về 'Daisy Story' chưa?" Quả nhiên, Lăng Phong đang muốn hỏi chuyện này.

"Ừm, đã nói rồi." Cô có chút xấu hổ. Theo những gì Thi Nam Sinh nói với cô, hẳn là sẽ làm Lăng Phong thất vọng rồi!

"Đúng rồi, tôi có chuyện muốn hỏi anh."

"Ừ. Cô nói đi."

"Người đó.... Người tên Lục Yến Tùng đó, anh ta làm gì vậy? Anh với anh ta có quen nhau không? Nhân phẩm của anh ta thế nào?"

Thiên Tình lo tập trung tức hỏi, không để ý cửa đã bị đẩy ra, Thi Nam Sinh đang chậm rãi đi vào. Vừa đúng lúc nghe thấy cô đang hỏi thăm về người đàn ông khác qua điện thoại, sắc mặt lập tức tối lại. Chẳng lẽ cô thật sự có hứng thú với Lục Yến Tùng sao?

"Sao thế? Hỏi nhiều như vậy, chẳng lẽ cô có hứng thú với anh ta sao?" Lăng Phong phía bên kia reu re.

"Không phải có hứng thú với anh ta." Thiên Tình đương nhiên không thể nói chị mình có quan hệ với anh ta được, chỉ có thể lấp liếm, "Cũng chỉ là muốn hỏi thăm một chút về anh ta thôi. Anh quen anh ta, nhất định là biết rất rõ."

"Đúng vậy, tôi biết anh ta rất rõ. Anh ta hiện là tổng giám đốc của công ty điện ảnh Thánh Duy. Công ty điện ảnh Thánh Duy là công ty lớn nhất nhì cả nước, thậm chí còn là công ty điện ảnh có tiếng ở cả Châu Á, chuyện này chắc cô cũng có nghe rồi. Tất cả phòng bán vé trong nước đều là của công ty đó. Bây giờ những người muốn có chỗ đứng trong ngành điện ảnh, đều phải xem sắc mặt anh ta."

Lăng Phong nói rõ bối cảnh của Lục Yến Tùng. "Cha anh ta là chủ tịch công ty điện ảnh Thánh Duy, mẹ từng là người đầu tiên sáng lập ra thương hiệu trang sức Jager nổi tiếng quốc tế. Thế nào? Thông tin chi tiết như vậy cô đã hài lòng chưa?"

Trong đầu Thiên Tình càng thêm hoài nghi. Gia thế hùng hậu như vậy, hoàn toàn khác xa so với thế giới của hai chị em cô. Người như thế muốn phụ nữ nào mà không được, tại sao nhất định phải uy hiếp Văn Tình? Lẽ nào anh ta thật sự yêu chị ấy? Nhưng nếu vậy tại sao còn reu re chọc mình?

Thật rồi quá....

"Còn thông tin gì nữa không?" Cô hỏi.

"Đúng rồi, còn nữa, cha mẹ anh ta đã ly hôn lâu rồi. Nghe nói sau khi ly hôn, người mẹ vốn rất kiêu ngạo của anh ta vì không chịu đựng nổi cuộc hôn nhân thất bại, cho nên đã nhảy lầu tự sát ngay trước mặt con trai mình."

"Cái gì?" Thiên Tình kinh ngạc. Phải là một người mẹ tàn nhẫn cỡ nào mới có thể làm được chuyện ấy trước mặt con mình.

"Đúng vậy. Không bao lâu sau, cha anh ta bắt ngờ cưới một người đàn bà với hai bàn tay trắng về nhà. Mọi người đều cho rằng cha anh ta bị người phụ nữ kia mê hoặc mới ly hôn với mẹ anh ta. Có điều, nguyên do của việc đó chỉ người trong cuộc mới hiểu, người ngoài không ai biết rõ cả." Lăng Phong nhún nhún vai.

Thiên Tình nghe xong một lúc lâu cũng không nói gì. Vốn dĩ cô chỉ muốn hỏi một chút thông tin thôi, không ngờ lại moi ra hết chuyện riêng của anh ta, "Vậy hiện tại anh ta có bạn gái không?" Thiên Tình tiếp tục hỏi.

Thi Nam Sinh đang đứng bên quầy bar tính rót ly rượu, nghe cô hỏi thế tầm mắt không tự chủ được chuyển sang nhìn cô. Ánh mắt sắc lẹm tối đen, phức tạp, nguy hiểm....Người phụ nữ này rốt cuộc định làm gì đây?

"Hôm nay cô có gì đó là lạ. Không phải cô luôn muốn được ở cạnh Thi Nam Sinh sao? Sao lại hỏi về chuyện người khác nhiều vậy?"

"Ai nói tôi muốn ở cùng Thi Nam Sinh?" Bị bóc mẽ tâm tư, mặt mũi Thiên Tình đỏ rần rần, cô chột dạ phản bác, sợ Lăng Phong cười mình vội hỏi: "Đừng nói sang chuyện người khác nữa. Anh mau nói cho tôi biết, rốt cuộc Lục Yến Tùng có bạn gái hay không hả?"

"Hay là để tôi nói với em." Lăng Phong còn chưa kịp trả lời, Thi Nam Sinh đột nhiên lên tiếng. Giọng nói lạnh như băng kia khiến Thiên Tình giật mình.

Quay đầu lại, thấy anh đang cầm ly rượu, lười biếng tựa người lên quầy bar, híp mắt nhìn mình. Ánh đèn lấp lánh chiếu rọi lên người anh. Làm nổi bật lên vẻ đẹp trai mà biếng nhác. Cả người toát lên sự nguy hiểm, nhưng lúc này lại càng tăng thêm vẻ hấp dẫn vô cùng.

Thiên Tình thoáng giật mình. Anh về lúc nào vậy?

"Lăng Phong, chuyện đó... Tôi sẽ nói với anh sau."

"Ừ. Ngày mai đến công ty trình diện, hai ngày nữa tôi sẽ sắp xếp cho cô về Hàn Quốc."

"Ồ...." Nhanh vậy đã phải trở lại đó sao...Cô quay lại nhìn Thi Nam Sinh, có chút mất mát nói với Lăng Phong, "Vâng. tôi biết rồi. Sáng mai gặp."

Sau khi cúp điện thoại, cô tựa người vào thành ghế, ngoảnh mặt lại nhìn anh hỏi, "Anh về lúc nào thế?"

"Lâu rồi." Trả lời với vẻ mặt vô cảm.

Thiên Tình lè lưỡi. Nội dung cuộc gọi ban nãy chắc anh đã nghe hết rồi, "Vậy anh có biết Lục Yến Tùng có bạn gái hay chưa không?" Cô thành thật hỏi anh.

Thi Nam Sinh sa sầm mặt bừng ly rượu đi tới chỗ cô. Anh đi tới sau lưng cô, một tay chống lên thành ghế, một tay lắc ly rượu, "Sao hả? Em có hứng thú với Lục Yến Tùng à?" Anh cúi đầu, nhìn xoáy vào cô. Trong lòng cảm thấy bức bối không vui.

Có hứng thú? Quả nhiên anh ấy cũng hiểu lắm mình....

"Anh hiểu lắm rồi, tôi không có hứng thú với anh ta đâu." Cô lập tức giải thích, đáng vẻ như rất sợ anh hiểu lắm mình.

"Hỏi chuyện anh ta có bạn gái chưa, chẳng lẽ không phải vì có hứng thú với anh ta nên mới hỏi ư?" Thi Nam Sinh không vui hừ một tiếng. Anh đột nhiên cúi đầu xuống kẻ sát Thiên Tình.

Cô thở khì khì nhưng vẫn không dám động đậy. Chỉ sợ mình hơi động một chút thì sẽ chạm vào mặt anh. Bởi vì....Mặt của hai người lúc này đang rất gần nhau. Thậm chí cô còn nhìn thấy rất rõ lông mi của anh.

Hơi thở mang theo mùi rượu phả lên chóp mũi cô, "Lục Yến Tùng chẳng những có bạn gái, hơn nữa, bạn gái anh ta còn nhiều không đếm xuể. Ở trong ngành, anh ta còn nổi tiếng là trắng hoa bay bướm, những người phụ nữ bên cạnh anh ta nhiều lắm cũng không được một tuần lễ."

Nghe anh nói, hai mắt Thiên Tình mở càng lớn. Chị Văn Tình của mình....Đúng là tên khốn kiếp! Cô còn tưởng rằng anh ta thật lòng với chị ấy!

Sự tức giận trong mắt Thiên Tình khiến cho Thi Nam Sinh phát hỏa. Người phụ nữ này thật sự để ý đến Lục Yến Tùng sao?

Anh đưa tay bắt giữ cằm Thiên Tình để cô đối mặt với mình, "Về mặt này của em hình như đang tức giận?"

"Loại đàn ông như anh ta thật quá đáng." Thiên Tình còn thành thật gật đầu. Coi phụ nữ như đồ chơi, cô đương nhiên tức giận rồi! Hơn nữa, còn đùa bỡn với chị cô!

"Nếu anh ta quá đáng như vậy, em còn hỏi làm gì?" Thi Nam Sinh vẫn khó chịu hậm hực, buông cằm cô ra. Đứng lên, từ trên cao liếc nhìn cô.

Cô cuộn người lại, chống cằm lên đầu gối, "Thật ra tôi hỏi nhiều như vậy là vì chị tôi."

Nghe cô nói vậy, Thi Nam Sinh nhìn cô chằm chằm.

Cô theo bản năng nói thêm một câu: "Anh đừng hiểu lầm, tôi thực sự không hề có hứng thú với anh ta. Thật đấy!"

Lời vừa dứt, Thi Nam Sinh nhìn cô không chớp mắt, trong đôi mắt sâu thẳm mênh mông không rõ như hiện lên chút ý cười trêu chọc.

Thiên Tình buồn bực hận không cần dứt lưỡi mình cho rồi. Mình chỉ cần kể lại cho anh nghe là được rồi, cần gì phải sợ anh hiểu lắm mà nóng lòng giải thích như vậy chứ?

Mình thật ngốc mà!

Nhìn dáng vẻ buồn bực của Thiên Tình, Thi Nam Sinh không nhịn được mà cong khóe môi. Cũng thật sự tin những điều cô nói.

"Nếu em không có hứng thú với anh ta, vậy em hứng thú với ai hả?"

Hả? Thiên Tình sững sốt đờ ra, "Có vẻ như, đi lệch chủ đề rồi thì phải..." Cô vội chuyển đề tài, "Hôm qua, lúc về nhà, tôi có nhìn thấy Lục Yến Tùng."

Thi Nam Sinh biết cô lảng tránh nên không cố gắng hỏi nữa.

Bởi vì... Đột nhiên anh cũng không muốn biết đáp án của câu hỏi kia. Ai biết được cô sẽ nói tên người nào? Nhờ là Mộ Trâm Âm thì sao? [=)))))) bó tay]

Cũng có thể lắm! Nếu vậy không nghe thì tốt hơn.

"Đến nhà em? Nhìn thái độ của hai người không giống như đã gặp nhau." Thi Nam Sinh cầm ly rượu đi vòng qua ghế sofa ngồi xuống cạnh cô.

"Ừm. Anh ta không nhìn thấy tôi... Lúc ấy tôi nấp ngoài cửa, chờ anh ta đi rồi tôi mới vào."

"Vậy là anh ta tìm chị em?" Thi Nam Sinh hỏi.

"Ừm." Thiên Tình nghiêng đầu suy nghĩ, "Anh ta và chị Văn Tình... hình như rất thân. Vậy mà không ngờ anh ta còn dám trêu ghẹo cả tôi nữa. Hơn nữa, bản chất anh ta lại còn tệ hại đến thế!" Cô nói 'rất thân' là đã kín đáo giải thích quan hệ của hai người đó.

Thi Nam Sinh nghe qua đương nhiên cũng hiểu, anh khẽ cau mày, trầm ngâm một lúc, "Với tính cách của anh ta mà nói, nếu đã cặp với chị em thì sẽ không trêu chọc em đâu. Anh ta mặc dù đào hoa, nhưng cũng rất có nguyên tắc. Trừ phi..."

Anh nhìn Thiên Tình. Thiên Tình cũng nhìn anh.

"Anh ta có mục đích khác, đúng không?" Thiên Tình hỏi.

"Chỉ có thể giải thích như vậy. Cho nên..." Anh nhíu mày, "Em tốt nhất tránh xa anh ta ra. Còn chị em nữa, em nên khuyên cô ấy lánh xa anh ta. Nếu không, đến cuối cùng người tổn thương sẽ chỉ có cô ấy thôi."

Thiên Tình cảm thấy lời Thi Nam Sinh nói rất có lý. Một người đàn ông như Lục Yến Tùng, ga lăng, hào hoa, muốn lấy lòng một phụ nữ thật quá dễ dàng. Cô chỉ lo lắng Văn Tình sẽ mắc mưu anh ta.

"Cánh Thiên Tình, bây giờ chúng ta có thể bàn tới chuyện kia được chưa?" Thi Nam Sinh đột nhiên hỏi.

"Chuyện gì?" Nhiều chuyện xảy ra, Thiên Tình đã sớm không còn nhớ gì nữa.

"Cảm ơn tôi thế nào ấy." Thi Nam Sinh nhắc nhở cô.

"À!" Lúc này cô mới nhớ ra, nghiêm túc hỏi: "Vậy anh muốn tôi phải cảm ơn anh thế nào?"

Dáng vẻ của cô rất thành khẩn, như một đứa trẻ ngoan ngoãn. Trong lòng Thi Nam Sinh như có thứ gì đó bắt đầu xao động, neho mắt nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Có phải tôi muốn gì em cũng đều đồng ý?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Hoặc là hôn, hoặc là cưới

Đột nhiên, anh có ý muốn trêu chọc cô.

Giọng nói hơi khàn khàn của anh khiến trái tim Thiên Tình lồi nhịp. Cô không trả lời, chỉ chớp chớp hàng mi.

Ánh mắt anh nóng rực dừng trên người cô, dường như muốn thiêu đốt cả người cô vậy, khiến cô căng thẳng hít sâu một hơi.

Anh đột nhiên dịch sát lại gần cô, trên gương mặt anh tuần hiện lên nụ cười xấu xa. Đưa ly rượu trong tay tới trước ngực cô.

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc nhưng không kém phần quyến rũ của cô, anh mở miệng đưa ra yêu cầu: "Đút cho tôi."

"Hả?" Thiên Tình không ngốc, ánh mắt của anh cùng dáng vẻ mờ ám kia, cô dĩ nhiên sẽ không ngốc mà cho rằng yêu cầu của anh chỉ đơn giản có vậy.

Quả nhiên....

Không đợi Thiên Tinh phản ứng tiếp, anh duỗi ngón tay ra điểm điểm lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

"Dùng cái này."

Hơi ấm trên đầu ngón tay truyền sang môi Thiên Tinh, cùng với lời nói và ánh mắt đầy vẻ khiêu khích khiến Thiên Tinh như có dòng điện truyền sang môi, chạy thẳng vào tim cô.

"Cái này... Không được!" Cô cắn môi, đáng vẻ kiên quyết không chịu làm, "Đổi yêu cầu khác đi." Cô khẩn cầu. Bây giờ muốn cô chủ động hôn anh, hơn nữa, còn truyền rượu sang miệng anh, cô thật sự không làm được....

"Cũng được, vậy thì đổi." Thi Nam Sinh liếc nhìn cô, lời nói nhẹ như gió thoảng, "Bộ váy em đang mặc là của tôi mua, đúng không? Vậy bây giờ em cởi ra đi. Giờ trả luôn đi khỏi phải đợi tới hôm khác chi mất công."

Thiên Tinh há mồm muốn nói gì đó.

Anh nhìn cô nói tiếp, "Đúng rồi, bộ váy bị ướt của em tôi đã đưa nhân viên khách sạn mang đi giặt rồi."

Thiên Tinh sững sờ nấp mấy môi.

Thi Nam Sinh như biết được cô muốn nói gì đó, lại một lần nữa cắt ngang lời cô, "Phòng là của tôi, áo ngủ, khăn tắm, ga giường cũng đều là của tôi!"

"Anh... Anh ức hiếp người quá rồi đó!" Thiên Tinh trừng mắt nhìn anh.

Anh cười tươi như hoa, "Là tự em nói muốn báo đáp tôi mà. Bây giờ em có thể cởi đồ ra, rồi rời khỏi đây, sau đó thuê phòng khác để thay áo ngủ. Hoặc là..." Anh dừng lại một chút, đầu ngón tay điểm điểm lên miêng ly rượu cô đang cầm "Ngoan ngoan nghe lời tôi."

Thiên Tinh biết anh đang cố tình trêu mình. Chẳng lẽ cô không đồng ý anh thật sự vẫn muốn bắt cô cởi váy đi ra ngoài ra sao?

Đứt khoát đặt ly rượu trong tay xuống, đứng dậy cười với anh, "Vậy anh đợi một chút, tôi sẽ cởi ra rồi trả lại cho anh."

Lời của cô khiến Thi Nam Sinh nhướn mày. So với việc dứt rượu, anh đương nhiên muốn nhìn thấy cô cởi đồ ra hơn.

Có điều....Cô dám sao? Thiên Tinh nói xong liền quay người đi vào phòng trong. Lúc quay người đi, cô cúi đầu mỉm cười đắc ý.

Vừa rời đường như anh thật sự tin cô sẽ làm vậy. Không ngờ lại được anh lại vui đến vậy....

Thi Nam Sinh cúi đầu nhìn đồng hồ.

Đã hơn một phút rồi, trong phòng vẫn không có chút động tĩnh gì cả. Anh thực sự đang rất mong đợi cô sẽ xuất hiện trước mặt mình với dáng vẻ thế nào.

Trong đầu bỗng nhớ tới dáng vẻ không mảnh vải che thân của cô lúc ở dưới cơ thể mình ngày trước.

Chợt có một luồng nhiệt nóng len lõi khắp người anh, thân thể cũng theo đó mà lập tức có phản ứng.

Từ lúc nào anh lại trở nên dễ bị kích động như đứa trẻ mới dậy thì thế này?

Mới chỉ nghĩ đến một chút cả người đã có phản ứng mãnh liệt như vậy rồi.

Cũng đều do tiểu yêu tinh kia gây họa....

Miệng đắng lưỡi khô, hơi thở gấp gáp, anh cầm ly rượu lên uống cho đỡ khát, uống xong mới phát hiện ra người mình càng nóng hơn.

Lại nhìn đồng hồ đeo tay lần nữa....

Ba phút rồi!

"Cánh Thiên Tinh, rốt cuộc em làm gì mà chậm chạp vậy?" Anh cao giọng gọi.

"...." Nhưng người trong phòng vẫn không đáp lại.

"Cánh Thiên Tinh!" Anh gọi lần nữa. Đáp lại anh vẫn là sự yên tĩnh như trước.

Cau mày, để ly rượu xuống, đứng dậy đi tới trước cửa phòng ngủ.

Giơ tay lên gõ cửa, "Này, em vẫn không lên tiếng tôi sẽ xông vào đấy nhé."

"Ba!"

"Hai!"

Thi Nam Sinh đã hết kiên nhẫn đẩy cửa đi vào. Sau khi tiến vào, đợi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, mặt anh liền đen lại. Người phụ nữ này! Dám đùa giỡn anh! Anh còn ngốc nghếch đợi bên ngoài cả buổi nữa chứ!

Thiên Tinh sau khi vào phòng quả thật có ngoan ngoãn coi bộ lễ phục trên người ra.

Nhưng...

Cô đã rửa mặt, thay áo ngủ, nằm vùi trong chăn. Căn bản không hề có ý định báo đáp anh gì cả. Hơn nữa còn....chuẩn bị say giấc rồi.

Dáng người nhỏ nhắn nằm dưới chăn dường như đang cười.

Thi Nam Sinh có cảm giác mình đang bị chơi khăm. Người phụ nữ này nay còn học đòi người khác thói chơi xấu!

"Cánh Thiên Tinh, em dám trêu chọc tôi hả?" Mặt đen lại, Thi Nam Sinh lập tức nhào lên trên giường.

Cánh tay dài chống bên người cô, cơ thể hơi nhếch cao lên chứ không áp xuống người cô.

Cúi đầu nhìn cô, hai người rõ ràng còn cách nhau tám tấc vừa đầy vừa nặng, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được rất rõ cơ thể mềm mại cùng hương thơm trên người cô.

"Tôi đâu có trêu chọc anh, là chính anh nói tối nay tôi ngủ lại đây mà." Thiên Tinh vội vàng đẩy trách nhiệm sang cho anh.

Cô lật người lại nhìn vào đôi mắt đầy vẻ không vui của anh, chớp chớp hàng mi nhìn anh với ý cười của tiểu nhân đắc chí.

Dáng vẻ rõ ràng rất lưu manh, nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy rất đáng yêu....

"Vừa rồi... Không phải anh thật đợi tôi đi ra đó chứ?" Thiên Tinh muốn cười nhưng không dám, đành cố nhịn. Không ngờ anh vậy mà có lúc cũng bị mắc mưu!

"Về mặt này của em là gì chứ? Cười nhạo tôi phải không?" Giọng anh trầm xuống.

"Tuyệt đối không có, tôi thề." Thiên Tinh vội vàng chối phăng. Sợ anh không tin, còn vội giơ tay lên thề thốt.

Thật ra Thi Nam Sinh chỉ muốn trêu chọc cô chút thôi, không định bắt cô phải làm theo.

Nhưng...Bây giờ, nhìn dáng vẻ này, anh.... đột nhiên....

Rất muốn, rất muốn, hôn cô...

Con nhóc này, chẳng lẽ không nên bị anh dạy dỗ một chút sao?

Thiên Tinh vốn đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng vì trêu chọc được anh, không hề ý thức được sự nguy hiểm đang đến gần. Đợi đến khi phát hiện ánh mắt sâu thẳm, tối đen của anh thì mới sực tỉnh nhận ra, khoảng cách của hai người đang rất gần nhau, hô hấp của cô đột nhiên căng thẳng.

Về mặt vô cùng nguy hiểm...Hơn nữa, tư thế này...thật sự có hơi kỳ cục ấy nhỉ?

Mặt đỏ lên. Cô quay mặt đi, tay theo bản năng vươn ta chống lên lồng ngực rắn chắc của anh.

"Ủm... Muộn rồi, không phải anh nên đi rồi sao?"

Anh không hề động đậy, vẫn nhìn cô như vậy.

Ôi...Ánh mắt của anh sao lại nóng rực như vậy? Khiến cho giọng nói của cô cũng có chút run rẩy, "Tôi mệt rồi..." Sợ anh không tin, cô còn vồ vồ lên miệng, giả vờ ngáp dài một cái, nhìn anh nặn ra nụ cười có chút không tự nhiên, "Anh về sớm đi, lái xe cẩn thận....Á...."

Lời còn chưa nói hết, bàn tay chống trên ngực anh chợt bị bắt lấy, đặt lên phía trên đầu.

Cô hoảng hồn la lên, vài sợi tóc đen vương vãi trên gối nằm. Hai màu trắng đen rõ nét, dưới ánh đèn lấp lánh càng làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp của cô, cũng càng khiến cô thêm phần quyến rũ.

Thi Nam Sinh nặng nề thở dốc, "Biết hậu quả trêu chọc tôi sẽ ra sao không?"

Cô.... Cô có thể nói không biết sao?

Nhưng...

Dựa theo những gì cô hiểu về anh, cùng với tình hình như hiện tại, cô càng biết rất rõ ràng...Nhịp tim bỗng chốc gia tăng, miệng lưỡi cũng khô khan. Cô mấp máy môi định lên tiếng nói gì đó, thế nhưng môi anh đã ồ ập đáp xuống.

Ngay lúc môi và môi vừa chạm nhau, ngọn lửa đã nhen nhóm trong lòng anh bỗng chốc bùng cháy. Anh rên lên một tiếng, dường như chỉ hơi dừng lại một chút, sau đó liền điên cuồng tàn sát môi cô. Đáng vẻ như chỉ muốn nhanh chóng đoạt lấy, chiếm đóng những gì thuộc về cô.

Mười tháng không được chạm vào cô....Nụ hôn ngắn ngủi vừa rồi không đủ xoa dịu trái tim căng thẳng cùng thứ tình khó hiểu đang dâng trào trong tim anh....Lúc này anh chỉ muốn hôn cô thật nhiều, hôn đến khi nào thỏa mãn mới thôi....

Nụ hôn của anh, mạnh mẽ như gió bão, mứt lấy đầu lưỡi cô có chút căng đau. Như thể muốn hút luôn cả linh hồn cô hòa vào cơ thể anh vậy.

Thiên Tinh bị động, không biết làm sao để đáp lại.

Nhưng...Chỉ mười mấy giây sau, đã bị anh trêu chọc đến nhũn cả người. Chỉ có thể ngoan ngoãn nằm đó....

Thiên Tinh bị trận mưa hôn gọi lên ngọn lửa tình khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô ửng hồng, trông vô cùng hấp dẫn mê người.

Thi Nam Sinh cảm thấy mỗi khi anh ở trước mặt cô gái này, năng lực kiềm chế của mình dường như bay mất sạch. Cô chẳng có làm gì vậy mà cũng có thể thoải mái được lửa dục sơ khai nhất trong đáy lòng anh....

Mười tháng qua....có phải khi ở Hàn Quốc, cô đã cùng người đang ông khác làm chuyện này không?

Không, không phải người đàn ông khác! Mà là Trầm Âm! Nghĩ đến đây, hai mắt anh đột nhiên tối lại.

Dời khỏi môi cô, anh hỏi: "Mười tháng qua em đều ở cùng Mộ Trầm Âm phải không?"

Thiên Tinh bị anh hôn đến ý thần hồn điên đảo, hai tay nắm chặt mép chặn, bỗng nghe anh hỏi như vậy, cô liền mở mắt nhìn, "Ồ cùng là thế nào?"

Tuy cả hai không phải sớm tối đều ở cùng nhau, cũng chưa từng nói lời yêu thương, nhưng rất thường xuyên gặp nhau.

Anh ấy tan học sẽ tìm đến cô, đi ăn với cô, đưa đón cô đi làm. Mỗi lúc cô phải làm việc, Trầm Âm đều ôm sách ngồi ở đó đọc đợi cô. Dù cô đến muộn, anh cũng không thúc giục, cũng không có vẻ mất vui vì chờ đợi.

Buổi tối, sau khi đưa cô về đến nhà, anh mới quay về chỗ mình ở. Như vậy, có tính là ở cùng nhau không?

Nghe cô lại hỏi ngược lại, Thi Nam Sinh liền giữ lấy cằm cô để cô đối diện với tầm mắt mình, "Em và cậu ta phát triển đến bước nào rồi? Nắm tay?"

Thiên Tinh lắc đầu.

Ánh mắt anh chìm xuống, "Hôn môi?"

Thiên Tinh tiếp tục lắc đầu.

Trong mắt anh như có dòng nước xoáy, bàn tay nắm cằm cô càng siết mạnh hơn, "Ngủ chung?"

"Không có, cái gì cũng không có." Thiên Tinh rút cuộc không nhịn được nữa, đẩy bàn tay đang nắm cằm mình ra, "Tôi với anh ấy chỉ là bạn, không có quan hệ phức tạp như anh nghĩ đâu."

Chỉ là bạn bè? Thi Nam Sinh nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt cô rất chân thật, không giống đang nói dối.

"Thật sao?" Anh hỏi lại.

Vấn đề này, cô đã trả lời rất nhiều lần rồi. Cô nghiêm túc nhìn anh, "Tôi và anh ấy đó giờ chỉ là bạn bè, về sau cũng chỉ là bạn."

Nghe cô nói như vậy, tâm tình Thi Nam Sinh đột nhiên trở nên rất tốt.

Thiên Tinh nhìn sắc mặt của anh, cuối cùng anh cũng chịu tin rồi. Trong lòng nhẹ thở ra một hơi. Cô lại nói, "Vậy bây giờ... Tôi có thể ngủ được chưa?"

Thi Nam Sinh nhìn cô.

Lần này cô thật sự ngáp dài một cái, có chút mệt mỏi nhìn anh, "Có thể do tác dụng của thuốc, tự nhiên thấy buồn ngủ quá. Hơn nữa.... Sáng nay phải dậy sớm mà tối qua ngủ hơi muộn...."

Thật ra Thi Nam Sinh không muốn tha cho cô dễ dàng như vậy. Anh cảm thấy nụ hôn vừa rồi hoàn toàn chưa đủ xoa dịu mình.

Nhưng...Nghĩ tới cô đang bệnh, hơn nữa, nhìn dáng vẻ mệt mỏi lười biếng này, kỳ lạ là anh lại mềm lòng. Cuối cùng đành ngồi dậy, liếc nhìn cô, khom người định sửa chăn ngay ngắn cho cô.

Nhưng...Tay vừa chạm vào chăn lại đột nhiên dừng lại thu tay về. Từ lúc nào anh trở nên.... giống như đàn bà vậy chứ?

"À quên nữa, tôi muốn mượn điện thoại di động của anh một chút." Thiên Tình đột nhiên ló đầu ra khỏi chăn, vừa đúng lúc bắt gặp vẻ mặt rối rắm của anh. Anh đang mâu thuẫn cái gì à?

Tiếng nói của cô khiến anh hoàn hồn, 'ừ' một tiếng rồi móc điện thoại di động ra đặt vào tay cô.

Thiên Tình bấm số của Văn Tình, mơ mơ màng màng áp điện thoại lên tai. Báo bình an với Văn Tình, nói với chị tôi nay cô không về, hai người nói chuyện vài câu, điện thoại còn chưa tắt, cô cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Thi Nam Sinh cúi đầu nhìn, thấy Cảnh Thiên Tình như vậy cũng không nhịn được bật cười.

Cô nhóc này....Xem ra thật sự rất mệt.

Ánh mặt trời xuyên cửa sổ, chiếu sáng cả căn phòng.

Có lẽ do tác dụng của thuốc, đêm qua Thiên Tình ngủ rất ngon. Từ lúc sẩy thai, thân thể cô trở nên rất yếu. Nhất là vào thời tiết này, dù đã mở máy sưởi ấm nhưng người cô vẫn rất lạnh. Đêm nào ngủ cũng thấy lạnh.

Nhưng là, tới hôm qua....cô lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Lúc nửa đêm, hình như còn được một vòng tay ấm áp bao lấy. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng được trải qua cảm giác như vậy. Lòng ngực rắn chắc, rộng rãi, khiến cô có cảm giác rất an toàn. Đây có phải là cảm giác có cha bên cạnh không. Nhưng....

Cô và Văn Tình chưa từng được trải qua cảm giác ấy.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu vẫn còn hơi đau, cô day day trán định ngồi dậy. Lúc này bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Bên cạnh...Có thêm một người. Hôm qua không phải anh nói sẽ không ở lại đây sao? Anh chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ nằm bên ngoài chăn.

Cô và anh bị ngăn cách bởi lớp chăn bông, nhưng cánh tay của anh lại đặt sau đầu cô. Cánh tay còn lại vòng qua trước ngực cô, ôm chặt lấy cô. Cảm giác an toàn ấy nhất thời khiến Thiên Tình tưởng như đang nằm mơ.

Không vội ngồi dậy, cô nằm đó ngấm nhìn anh, trái tim đập loạn nhịp.

Qua một đêm, dưới cằm anh đã mọc râu lún phún. Nhìn rất lười biếng, nhưng vẫn không làm mất đi nét đẹp trai. Thật sự đã lâu lắm rồi cô không được ngắm nhìn anh một cách tự nhiên thoải mái như thế này....

Lần cuối cùng hai người qua đêm với nhau là khi nào nhỉ? Lâu đến nỗi cô đã quên mất rồi....

Lần sau....Sợ rằng sẽ không còn lần sau nữa. Trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Cô mím môi, không kéo tay anh ra ngồi dậy, mà nhắm mắt lại tham lam nằm trong vòng tay anh.

Lần này....

Cô hoàn toàn tỉnh táo để có thể hưởng thụ trọn vẹn thời khắc tuyệt vời này. Khẽ áp mặt sát lại lồng ngực anh một chút, say mê lắng nghe tiếng nhịp tim trầm ổn của anh.

Như cảm nhận được người trong lòng hơi động dậy, tuy không tỉnh lại nhưng cánh tay ôm cô càng siết chặt hơn, cuộn cả chăn và cô vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Giỏi nhất về sở trường quyền rũ đàn ông

Ngày thường Thi Nam Sinh ngủ đến đúng giờ mới thức giấc.

Trong cơn mơ màng cảm thấy trong ngực có cảm giác rất mềm mại. Tuy chưa tỉnh hẳn, ý thức còn chút mơ hồ nhưng chỉ một giây sau, khỏe môi lại

nhếch lên cười.

Cô vẫn còn đang ngủ, áp sát vào lồng ngực anh, hơi thở nhẹ nhàng khe khẽ. Rất ngoan ngoãn, như một đứa trẻ say ngủ. Thi Nam Sinh hít một hơi thật sâu, quanh mũi đều là mùi hương thơm ngát của cô. Chỉ bấy nhiêu thôi mà anh đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi. Cảm giác này thật sự anh chưa bao giờ nghĩ tới.

Không nghĩ gì nhiều, mà không muốn suy nghĩ thêm nữa, Thi Nam Sinh đưa tay sờ lên trán cô. Cũng may, nhiệt độ đã bình thường lại rồi.

Anh thở nhẹ ra một hơi, cẩn thận nghiêng người, cảm lấy đồng hồ của mình xem giờ.

Sắp muộn giờ làm rồi. Đạo này công ty đang có mấy dự án lớn cần xử lý, anh không thể không tự mình đến để sắp xếp. Để đồng hồ xuống, anh khẽ khàng nhấc người dậy, chuyển đầu cô sang gối.

Bị di chuyển, cô có vẻ không vui nhũn nhũn này, sau đó cuộn người lại, nghiêng mặt cọ cọ rồi ngủ tiếp.

Thi Nam Sinh bật cười, lúc này mới đứng dậy. Anh cởi áo ngủ ra, mặc áo sơ mi, quần dài vào.

Cũng may, bộ quần áo này tối hôm qua mặc không lâu, cho nên hôm nay mặc đi làm cũng không có vấn đề gì cả.

Anh thay quần áo xong, quay đầu lại nhìn Thiên Tình với ánh mắt phức tạp, không nhận được vрон tay nheo mũi cô một cái.

"Ừm..." Cô khẽ ừm nhẹ nhưng không tỉnh lại, còn gạt tay anh ra chỗ khác.

Cô thế này, thật rất đáng yêu! Trong đầu Thi Nam Sinh bỗng hiện lên suy nghĩ này.

Cô nhóc này không biết lần tới cô còn sang lại Hàn Quốc nữa không?

Nếu vậy....

Cô cũng nên chịu chút trừng phạt chứ nhỉ! Bỏ đi mười tháng mà không một lời từ biệt, chuyện này không thể tha thứ được!

*

Lúc Thiên Tình tỉnh lại lần nữa, vô thức đưa tay sờ soạng sang bên cạnh. Nhưng nói đó hoàn toàn trống không, hơn nữa đã không còn độ ấm.

Có lẽ, anh đã đi lâu rồi...Cảm giác mát mát trong lòng còn chưa kịp tan biến thì Thiên Tình đã kinh hoàng đột nhiên bật người dậy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Trời ơi! Đã hai giờ chiều rồi!

Khùng khiếp thật! Sao mình có thể ngủ lâu như thế! Nhất định là do tác dụng của thuốc kia rồi

"Tiêu rồi! Tiêu rồi!" Cô kêu lên, lật đật xuống giường, vội vã mặc bộ lễ phục hôm qua vào.

Lăng Phong đã nói sáng nay cô đến công ty sớm một chút!

Kết quả ngày đầu tiên cô đã đến trễ. Hơn nữa, còn trễ tới mức này!

Đây quả thực không thể tha thứ! Vợ vả chỉnh sửa lại một chút, đang định mở cửa đi ra ngoài. Vừa đúng lúc thấy có một nhân viên phục vụ đang đứng ngoài cửa.

"Cô Cảnh, đây là quần áo hôm qua phòng cô đưa xuống giặt, mời cô kiểm tra và nhận lại." Nhân viên phục vụ cầm bộ đồ đưa đến trước mặt cô.

"À, vâng." Cô vội xem qua, không chỉ có quần áo của cô mà còn có của Thi Nam Sinh nữa. Ký tên mình xong vội vã chào tạm biệt, xách theo túi đồ chạy vọt vào thang máy.

Vào thang máy cô mới bắt đầu nghĩ. Mình giữ quần áo của anh ấy, nên làm sao để trả lại cho anh đây? Đợi khi nào rảnh rồi mang qua công ty cho anh vậy!

Không biết sáng nay anh đi lúc nào nhỉ? Lúc tỉnh lại có phải thấy cô vẫn đang nằm trong lòng anh không? Không biết khi đó anh cảm thấy thế nào nhỉ?

Buổi tối đầu tiên sau khi về nước đã ngủ cùng anh, hẳn anh sẽ cho rằng cô quá tùy tiện rồi!

Hây da! Mình đúng là chẳng ra làm sao cả!

Thiên Tình vừa lo lắng vừa miên man suy nghĩ, nên đầu óc cô cũng trôi tạt đâu đâu.

Có điều....Cô không thể không thừa nhận, tất cả mọi chuyện tồi qua đối với cô mà nói, đó là một niềm vui bất ngờ và vô cùng ngọt ngào...

"Cô đúng thật hết nói nổi!" Lăng Phong tức giận vỗ bàn, "Tôi qua không phải tôi đã nói với cô sáng nay đến công ty sớm rồi sao!"

"Bình thường không phải cô rất cố gắng, làm việc rất đúng giờ sao? Tại sao vừa gặp Thi Nam Sinh cô đã làm việc sai lầm hết lần này tới lần khác vậy chứ? Tôi cho cô biết, nếu cô còn để chuyện này xảy ra một lần nữa, tôi sẽ không cho cô được phép đến gần anh ta, dù chỉ một bước. Còn chuyện 'Daisy Story' cũng không biết tận dụng cơ hội giành về cho công ty chúng ta nữa!"

Lăng Phong tức giận la lối om sòm trong phòng làm việc, đám người bên ngoài há hê rún cổ xem người mới có tài quyền rũ đàn ông kia bị răn đe giáo huấn.

"Xin lỗi...." Thiên Tinh thành lòng nói xin lỗi.

Lăng Phong nhìn dáng vẻ khúm núm này của cô, tức giận trong lòng cũng vui đi rất nhiều. Nhìn anh Thiên Tinh một lúc, giọng nói đã hòa hoãn hơn: "Hôm nay có tổng cộng ba kịch bản ước gửi tới chỉ rõ muốn mời cô. Tôi thay cô từ chối hai, nhận một." Lăng Phong đưa kịch bản cho Thiên Tinh.

"Mặc dù đây chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng đối tác là dàn diễn viên rất hùng hậu. Còn nữa, tôi đã xem qua nhân vật này, là một nhân vật cũng khá đáng yêu, xét về tổng thể thì không ai phù hợp hơn cô cả, cho nên...."

Vừa nghe Lăng Phong nói, Thiên Tinh vô tình liếc thấy trên kịch bản có một cái tên rất quan trọng.

Nhà đầu tư: Lục Yến Tùng.

Cô sững sốt, "Kịch bản này tôi có thể xem qua rồi mới quyết định có quay hay không được không?"

"Cô muốn từ chối?" Lăng Phong không trực tiếp trả lời, chỉ nhún nhún vai, "Vậy cô mang về xem qua đi, xem xong rồi chúng ta bàn bạc."

Ngập ngừng một chút, Lăng Phong lại nhắc nhở, "Có lẽ cô không biết, nhân vật nhỏ nhoi này có bao nhiêu người muốn mà không được. Đây cũng là bước khởi đầu rất quan trọng, tự bản thân nên biết nắm bắt cơ hội."

Thiên Tinh gật đầu, cầm kịch bản, nhìn ba chữ quen thuộc trên đó, trong lòng lại rồi rầm suy nghĩ.

Theo như Lăng Phong nói, kịch bản này rất nhiều người muốn có mà không được, thì căn bản sẽ không đến lượt một người mới chưa có kinh nghiệm như cô được chọn. Sở dĩ hôm nay kịch bản này được chủ động đưa đến cho cô, cô đoán hơn nửa là bởi vì Lục Yến Tùng. Nếu mình nhận vai diễn này, chắc chắn sẽ không tránh khỏi phải giáp mặt anh ta. Cô không muốn quá gần gũi với người đàn ông nguy hiểm, thủ đoạn thâm độc kia....

"Kịch bản này tạm thời chưa cần khởi quay bây giờ, cho nên, ngày mai cô bay về lại Hàn Quốc đi." Lăng Phong đưa vé máy bay và hộ chiếu cho cô, "Học xong hết khóa đào tạo bên đây rồi trở về tham gia cũng không muộn."

"Ngày mai đi luôn sao?" Thiên Tinh kinh ngạc. Cô cảm thấy tin này quá đột ngột. Cầm vé máy bay, cúi đầu nhìn thời gian bay, chính là mười một giờ sáng mai....

Lần này về quá gấp, thậm chí cô còn chưa có thời gian nói chuyện gì nhiều với chị, cả cha cũng chưa được gặp.

Còn có.... Thi Nam Sinh....

Cô đang định ngày mai sẽ mang quần áo đến cho anh....cũng có ý định đến thăm hỏi bà Thi. Nhưng bây giờ xem ra không có thời gian nữa rồi.

"Sao vậy? Nhớ người ta à?" Lăng Phong liếc cô một cái.

Thiên Tinh bĩu bĩu môi, miễn cưỡng cười cười, "Không sao, dù gì lần này sang đó cũng rất nhanh thôi sẽ được về mà."

"Không hẳn. Nếu lần sau cô vẫn còn biểu hiện kém như thế, tôi sẽ cho cô ở lại Hàn Quốc thêm thời gian nữa để học thêm về chút quy tắc!" Lăng Phong nghiêm nghị nhìn cô.

Thiên Tinh biết anh ta vẫn còn giận mình chuyện đến muộn, đành cười cười lấy lòng, "Tôi biết lỗi rồi mà. Lần sau đảm bảo sẽ không đến muộn nữa đâu."

Dáng vẻ đó của Thiên Tinh khiến Lăng Phong không phát giận được. Vừa tức giận, vừa buồn cười liếc xéo cô một cái, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ nói: "Không còn chuyện của cô nữa, về đọc kỹ kịch bản đi. Sáng mai ra sân bay sớm, không được tới muộn!"

"Tôi biết rồi." Thiên Tinh gật đầu một cái, cầm vé máy bay và kịch bản, xách theo túi quần áo xoay người đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra không ngờ lại gặp một người....

Thật ra nói bắt ngờ nhưng cũng không hẳn là bất ngờ.

Hai người bọn cô làm việc trong cùng một công ty, hơn nữa còn cùng một người đại diện, nếu như không gặp mặt nhau mới là kỳ quái.

Lúc hai người nhìn thấy mặt nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Đã lâu không gặp." Thiên Tinh lên tiếng chào hỏi trước.

Mười tháng không gặp Bạch Thiên Thiên vẫn quyến rũ động lòng người như xưa. Mặc dù mỗi ngày đều có vô số tài năng trẻ được tung ra thị trường nhưng vẫn không ai uy hiếp được địa vị của cô.

Cô ấy là trụ cột của công ty quản lý Wesley, cô ấy còn là người luôn được giới truyền thông quan tâm, nơi nào có cô thì không bao giờ thiếu chủ đề để nói. Khi còn ở Hàn Quốc, Thiên Tinh đã đọc được rất nhiều tin tức về cô.

Nghe thấy tiếng Thiên Tinh, lúc này Bạch Thiên Thiên mới hoàn hồn lại. Không tháo kính ra, ánh mắt cũng không chút kiêng kỵ đảo quanh một vòng trên người Thiên Tinh. Một lúc sau khóe môi mới miễn cưỡng nhếch lên, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng, ngạo mạn, "Nghe nói tối qua cô biểu hiện không tệ."

So với sự khách khí ngày trước, giọng nói của cô ta lúc này hoàn toàn là giọng điệu của bậc tiền bối dành cho người mới.

Sự đối lập như vậy khiến Thiên Tinh nhất thời không thích ứng kịp. Sững sốt một lúc mới nhận ra ý trong lời Bạch Thiên Thiên nói. Cái gì gọi là biểu hiện không tệ? Cô rời khỏi buổi tiệc hai lần là biểu hiện không tệ sao?

"Chắc mọi người đồn thổi gì rồi." Cô khiêm tốn cười nói, "Tối hôm qua tôi còn tưởng sẽ được gặp cô ở đó."

"Tôi?" Bạch Thiên Thiên tháo kính mắt xuống nhìn Thiên Tinh, "Bữa tiệc kia chỉ dành cho đám người mới vô danh như cô tham dự thôi. Tối qua tôi bận cho nên không có cơ hội được chứng kiến phong cách và tài năng của cô."

Lời nói này của cô ta mang ý châm chọc rất rõ ràng. Thiên Tinh không biết tại sao sau mười tháng mình rời đi, thái độ cô ta đối với mình lại đột nhiên thay đổi lớn đến vậy. Hôm nay Bạch Thiên Thiên không hề có ý tốt với mình, cô hoàn toàn nhận ra được được.

"Cô đang bận, vậy tôi không dám làm phiền." Nếu cô ta đã không có ý muốn chung sống hòa bình, Thiên Tinh cô cũng không cần nhiều lời làm gì. Nghiêng người, muốn tránh cô ta rời đi trước.

Bạch Thiên Thiên lại đột nhiên mở miệng nói, không hiểu có ý gì, "Style bộ đồ Chanel này của cô chắc là của Lục Yến Tùng hả? Hình như anh ta rất để tâm đến cô đó, hoặc cô cũng có thể làm bạn với anh ta thử xem sao. Chỉ cần ở cạnh anh ta bảy ngày, cô cũng có thể nhận được hợp đồng phim rồi đấy."

Bộ váy này giá cũng lên đến mấy vạn, chắc chắn công ty không thể mạnh tay mua thứ này cho một người mới được, cũng càng không có một hãng thời trang nào lại đồng ý tài trợ quần áo cho cô ta.

Thiên Tinh cúi đầu nhìn bộ lễ phục màu xanh lam trên người, khẽ mỉm cười nói: "Không phải của Lục Yến Tùng, mà là của anh Thi."

Anh Thi?

Nam Sênh?

Nụ cười của Bạch Thiên Thiên chợt cứng lại, rồi từng chút, từng chút biến mất. Không phải hôm qua hai người bọn họ lần đầu gặp mặt sau mười tháng sao? Tại sao....Anh ấy lại mua lễ phục cho cô ta?

Thiên Tinh không thèm bận tâm đến sắc mặt của cô ta nữa, chỉ cười nhẹ một tiếng, "Tôi đi trước, hẹn gặp lại." Cô nói xong liền rời đi, đợi đến Bạch Thiên Thiên hoàn hồn thì cô đã đi xa rồi.

"Khoe khoang! Mới chân ướt chân ráo lại dám khoe khoang trước mặt tôi thế à? Thật quá đáng!" Đợi đến khi bóng dáng Thiên Tinh hoàn toàn biến mất, Bạch Thiên Thiên mới giậm chân, miệng không ngừng lầm bầm, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Đừng giận nữa, ngày mai cô ta trở lại Hàn Quốc rồi." Lăng Phong nãy giờ không nói gì, lúc này mới lên tiếng.

Bạch Thiên Thiên vẫn chưa nguôi cơn giận, lườm sang Lăng Phong, "Hừ! Em cũng thật muốn xem thử coi anh sẽ bồi dưỡng con nhỏ đó thành ra cái dạng gì. Cố ý chiêu mộ cô ta vào công ty là cố tình muốn chèn ép em đúng không?"

"Em nói gì vậy? Em chẳng nào cũng là Thiên Hậu, còn cô ấy chỉ là một người mới, sao có thể cản chân em được." Lăng Phong không đồng tình với lời nói của cô. Cũng theo phản ứng tự nhiên giấu đi chuyện của Thiên Tinh và Thi Nam Sênh trong khách sạn tối qua. Anh không muốn khơi lên ngọn lửa giữa hai người này.

"Chẳng lẽ vừa rồi anh không nhìn thấy đáng và phách lối của cô ta sao? Lẽ nào.... Thi Nam Sênh tặng bộ lễ phục cho cô ta. Nhưng mà...." Bạch Thiên Thiên đột nhiên dừng lại, không tin lườm Lăng Phong một cái, "Cái váy kia thật sự là Thi Nam Sênh tặng sao?"

"Đúng vậy."

Lời Lăng Phong nói khiến trong lòng Bạch Thiên Thiên vô cùng khó chịu. Không biết làm thế nào để xả cơn giận này. Tại sao anh ấy đối xử với Cảnh Thiên Tinh tốt như vậy? Mười tháng qua cô đến tìm anh bao nhiêu lần, những trường hợp vô tình gặp nhau cũng không ít, nhưng những lần đó anh ấy đối với mình không phải lạnh nhạt thì cũng coi như không nhìn thấy ư?

Nhưng tại sao lại đối với Cảnh Thiên Tinh cách xa khác biệt như vậy?

Còn nữa, cái con Cảnh Thiên Tinh đó đó, nhìn thì trông rất ngây thơ, nhưng sau lưng lại giờ thủ đoạn quyền rũ Lục Yến Tùng!

“Em thấy Cảnh Thiên Tinh đó chẳng có ưu điểm gì cả, chỉ có sở trường quyền rũ đàn ông là giỏi thôi!”

Lăng Phong chẳng nói đúng sai, chỉ nhủ mày nói, "Đó cũng được coi là một sở trường."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Môi em ngọt tựa như kem

Bạch Thiên Thiên hừ lạnh, mang kính lên, "Đi thôi, sắp đến giờ họp báo rồi."

Sớm muộn cũng có một ngày.... ‘Ngọc Nữ’ Cảnh Thiên Tinh gì đó sẽ thua cho cô bởi chính sở trường ấy!

Lúc Thiên Tinh ra khỏi công ty, đã là ba giờ chiều.

Lật xem vé máy bay, mím mím môi, không hiểu sao bỗng có chút lưu luyến không nỡ.

Lần này sẽ đi bao lâu đây?

Bắt xe đến tòa nhà công ty Thi thị, lúc bước vào đại sảnh, nhận ra lễ tân đã đổi người rồi.

"Xin hỏi cô tìm ai?" Nhân viên lễ tân nhiệt tình đón tiếp cô.

“Tôi muốn tìm Thi tổng."

Nghe thấy cô nói như vậy, nhân viên kia không khỏi đưa mắt đánh giá Thiên Tinh. Ăn mặc đẹp như vậy, lại đến tìm tổng giám đốc, hẳn là con nhà có tiền. Nói không chừng là bạn gái Thi tổng cũng nên.

Tò mò thật nha! Mình làm ở công ty lâu vậy rồi mà chưa từng nhìn thấy Thi tổng đưa bất kỳ cô gái nào đến công ty. Nếu quả thật cô gái này là bạn gái Thi tổng, thì anh ấy quả thật rất có mắt nhìn người.

"Cô có hẹn trước không?" Vẫn phải làm theo nguyên tắc.

"Không có." Thiên Tinh lắc đầu.

"Vây... Nhưng theo quy định của công ty cho dù là ai, nếu không hẹn trước thì không thể lên gặp tổng giám đốc được."

Dĩ nhiên, ngoại trừ bà Thi.

"À...." Thiên Tinh có hơi thất vọng.

Nhân viên kia sợ cô đứng là bạn gái tổng giám đốc thật, nên không dám đắc tội, nhưng cũng không thể bỏ qua quy định của công ty được, "Hay là, cô gọi điện cho tổng giám đốc đi. Có thể anh ấy sẽ đồng ý gặp cô."

"Không cần." Thiên Tinh cười yếu ớt lắc đầu. Điện thoại di động của cô vì tối qua rơi xuống nước nên đã bị hỏng rồi. Cho dù không bị hỏng, cô cũng rất ngại gọi điện cho anh.

Đang trong giờ làm việc, chắc hẳn anh đang rất bận, cô chỉ vì việc nhỏ nhặt này mà làm phiền anh thì thật quá kỳ quặc rồi.

Thiên Tinh suy nghĩ một chút, lấy quần áo của anh trong túi mình ra, đưa cho nhân viên lễ tân, "Có thể phiền cô đưa giúp cái này lại cho Thi tổng được không?"

"Dĩ nhiên được ạ." Nhân viên kia liền nhận lấy.

"Cám ơn." Thiên Tinh cười một tiếng, không ở lại nữa, cầm đồ còn lại rồi đi.

Lúc thư ký đưa quần áo lên đúng lúc Thi Nam Sinh từ phòng họp bước ra ngoài.

Thư ký còn chưa kịp chuyển giao lại chiếc túi, anh liếc mắt thôi cũng nhận ra được túi đó là của khách sạn.

Cảnh Thiên Tình đã tới đây sao?

"Tổng giám đốc, vừa rồi có một cô gái tới đưa đồ cho anh." Thư ký đưa túi đồ trong tay cho anh.

Thi Nam Sinh mở ra xem mới phát hiện bên trong không chỉ có quần áo của anh, mà còn có....

"Người đưa tới đâu? Sao lại là cô mang lên?" Anh hỏi thư ký.

Thư ký có chút không hiểu ra sao, "Vừa rồi có người đưa tới dưới lầu."

"Gọi điện thoại xuống quầy lễ tân! Hỏi xem cô ấy còn ở đó không giữ cô ấy lại." Thi Nam Sinh ném túi đồ lên ghế sofa trong phòng, vội vã đi tới thang máy để xuống tầng trệt.

Dáng vẻ vội vã này của anh thư ký kia lần đầu tiên nhìn thấy, cũng cảm thấy rất tò mò. Không biết cô gái dưới lầu là ai mà có thể khiến Tổng giám đốc khẩn trương như thế?

Nhưng cô dĩ nhiên không dám hỏi nhiều, chỉ vội vàng gọi điện cho lầu dưới.

Gió lạnh lẽo thổi.

Thiên Tình bị lạnh run lập cập, cô mặc lễ phục, đi giày cao gót, hai tay không ngừng xoa xoa vào người, vội vã chạy tới trạm xe bus.

Ăn mặc xinh đẹp sang trọng như thế, cô khiến cho nhiều người đi đường không khỏi ghé mắt nhìn sang.

Bỏ qua chuyện trời lạnh thế này mà cô chỉ mặc mỗi bộ váy mỏng kia, mặc trên người chiếc váy trị giá đến mấy vạn mà lại chen chúc lên xe bus, quả thật đó mới là chuyện kỳ lạ!

Cho nên mới nói.... bộ váy này chỉ thích hợp với những người như anh. Đợi tám xong, mình quay lại đó trả lại cho anh cũng được.

Đang lúc nghĩ như vậy, xe bus trở tới.

Đang định bước lên thì thấy cô nhân viên lễ tân kia đang chạy như điên tới chỗ cô, tay không ngừng phát phát.

Xảy ra chuyện gì à? Thiên Tình cảm thấy khó hiểu, đi ngược trở lại.

Nhân viên kia thấy cô quay lại liền vui mừng, thờ không ra hơi nói: "Phiền cô chờ một chút."

"Hả? Chờ cái gì?" Thiên Tình hoàn toàn không hiểu.

"Tổng giám đốc của chúng tôi đang đi xuống, nói cô đợi một chút."

Hai mắt Thiên Tình hơi sáng lên. Thi Nam Sinh đang xuống?

"Cô mặc ít như vậy, mau mau vào trong thôi. Đừng để bị cảm lạnh." Nhân viên kia thấy cô bị lạnh đến tím bầm môi lại, vội vàng xoay người đưa cô trở về công ty.

Thiên Tình gật đầu, bước nhanh theo cô ta.

Lúc Thi Nam Sinh chạy như bay xuống dưới lầu, thì thấy cô đang theo nhân viên lễ tân bước vào.

Cô chỉ mặc chiếc váy mỏng, lại mới từ bên ngoài đi vào, cho nên không nhận được rừng mình, người không ngừng run rẩy.

Chân mày anh lập tức cau lại. Người phụ nữ này nghĩ cái gì thế?

Rõ ràng cảm áo khoác của anh, mà cũng không biết khoác lên người sao?

Tối hôm qua bị cảm còn chưa khỏi, bây giờ còn ăn mặc thế cô muốn chết sao?

Thi Nam Sinh bước nhanh đi về phía cô, vừa đi vừa cởi áo khoác trên người ra.

Thiên Tinh đang hà hơi vào lòng bàn tay, vẫn còn chưa hoàn hồn, chợt cảm thấy có vật nặng phủ trên vai. Như dòng nước ấm chợt tưới lên người.

Hơi thở quen thuộc kia khiến trái tim cô khẽ rung lên. Ngẩng đầu lên trông thấy bộ mặt đen sì của Thi Nam Sinh.

"Tổng giám đốc." Nhân viên lễ tân vội vã cúi chào, trong lòng không ngừng cảm thán. Thế này thì cô gái kia đúng là bạn gái của tổng giám đốc rồi! Còn cởi áo ra khoác lên người cô ấy nữa.

"Ừ." Thi Nam Sinh chỉ hơi gật đầu, coi như đáp lại. Anh duỗi tay nắm lấy cổ tay Thiên Tinh kéo cô đi tới chỗ thang máy. Hành động này của anh đều rơi vào tầm mắt của nhân viên ở đây. Mọi người không hẹn cùng oa oa lên.

"Làm ở công ty nửa năm rồi chưa từng nhìn thấy tổng giám đốc nắm tay một cô gái nào, hơn nữa nghe nói đến cả Bạch Thiên Thiên xinh đẹp như thế mà cũng bị cự tuyệt, tôi còn tưởng tổng giám đốc bị đồng tính luyến ái nữa cơ đấy."

"Nhìn thế này biết anh ấy là đàn ông bình thường rồi!"

"Thì ra tổng giám đốc của chúng ta thích cô gái này."

....

Các nhân viên ở phía sau đang nhỏ giọng bàn tán, tuy rất nhỏ nhưng Thiên Tinh vẫn nghe thoang thoảng.

Thì ra anh và Bạch Thiên Thiên thật sự không có gì....

Hơn nữa, ‘đồng tính luyến ái’ sao? Lời này mà họ cũng dám nói. Cô mím môi cười.

Thi Nam Sinh căn bản không nghe thấy những lời bàn tán kia, chỉ chuyên tâm kéo cô vào trong thang máy. Đi vào trong, nhìn dáng vẻ đang cười của cô phản chiếu trên vách thang máy, anh nhướn mày, "Em cười cái gì?"

Thiên Tinh vội lắc lắc đầu. Nếu nói cho anh ấy biết nhân viên bên ngoài nói anh là ‘đồng tính luyến ái’, anh ấy có đuổi việc họ không?

"Không có gì. Đúng rồi, không phải anh đang bận sao?" Thiên Tinh vội nói lảng sang chuyện khác.

Bận! Dĩ nhiên rất bận! Hôm nay liên tiếp nhận các hạng mục, có thể không bận được sao?

"Ừ, không bận!" Anh liếc cô một cái, "Em gửi lại đồ đó cho quầy lễ tân là có ý gì?"

"Tôi sợ quấy rầy anh." Thiên Tinh thành thật trả lời.

Thi Nam Sinh liếc cô một cái, "Bệnh em sao rồi? Mặc như vậy ra ngoài không sợ lạnh chết à?"

Thiên Tinh bĩu bĩu môi, cảm thấy cách anh nói chuyện cay nghiệt, nhưng khi cúi đầu nhìn áo khoác của anh trên người mình thì trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

"Hơi lạnh chút thôi. Có khoác áo của anh nên thấy ấm hơn rồi." Hơn nữa, nhiệt độ trong thang máy rất ấm.

Tầm mắt Thi Nam Sinh dừng lại trên môi cô. Môi tím tái lại rồi còn nói hơi lạnh? Nhìn đôi môi đang run run của cô, trái tim Thi Nam Sinh cũng bắt chợt run theo.

Lúc nào cũng... không nhận được rất muốn hôn cô....

Sáng hôm nay anh đã có suy nghĩ này rồi, nhưng thấy cô ngủ rất say, sợ quấy rầy cô, cho nên mới thôi. Bây giờ rất muốn thực hiện nó.

Trong mắt Thi Nam Sinh chợt lóe lên tia sáng. Một giây tiếp theo, anh tựa người vào vách thang máy, kéo Thiên Tinh áp sát vào trong ngực.

"A...." Thiên Tinh không ngờ đột nhiên anh lại làm vậy, giật mình kêu lên một tiếng, chớp mắt một cái đã bị anh ôm chặt vào lòng, "Anh.... Anh đừng như vậy...." Cô thở dốc khẽ nói. Bàn tay chống lên ngực anh, vừa đẩy ra vừa nhắc nhở, "Đây là thang máy đó...." Còn có camera giám sát nữa.

"Không sao, bọn họ không dám nhìn đâu." Thi Nam Sinh liếm môi nói. Cúi đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Thiên Tinh.

Tim cô đập nhanh như đánh trống vậy. Anh ôm cô rất chặt, chặt đến nỗi ngực của cô áp sát vào ngực anh. Cách mấy lớp áo nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ cơ thể nóng rực và đang run run.

Hơn nữa....Ép chặt như vậy, nơi đây đã phía trước của cô tạo thành một hình dạng rất mờ ám, như ẩn như hiện sau cổ áo chữ V.

Cảnh tượng này quả thật rất thách thức với tính nhẫn nại của Thi Nam Sinh.

"Tiểu yêu tinh, xem đáng về lúc này của em kia..." Anh nhỏ giọng nói, ghé mắt nhìn lên vách thang máy.

Vách thang máy bóng loáng phản chiếu rất rõ hình ảnh kề sát của hai người bây giờ.

Hơn nữa....

Khuôn mặt nhỏ của cô lại đỏ lên khác thường, giống như hoa anh đào nở rộ, quyến rũ không lời để diễn tả.

Cô quay mặt đi, muốn tránh tầm mắt của anh.

Cầm lại bị anh nâng lên. Cô không thể không ngẩng mặt lên, đôi con ngươi mờ mịt ngập nước, nhìn thấy được ánh lửa nơi đáy mắt anh.

Tim đập nhanh vô cùng. Mỗi cô run rẩy, một giây tiếp theo....

Anh cúi đầu, mạnh mẽ cuốn lấy môi cô. Hơi thở dồn dập như gió bão bao phủ khiến Thiên Tinh không chịu nổi phải hít sâu một hơi.

Anh ngang ngược hôn tới tấp, tựa như đang chiếm đoạt, cũng tựa như muốn phát tiết thứ cảm xúc nào đó đang trào dâng trong lòng...

Lưỡi anh không ngừng sục sạo, càn quấy trong miệng cô. Môi ra sức mút lấy môi lưỡi cô. Dường như muốn truyền hết hơi nóng từ cơ thể anh sang cơ thể cô, thiêu cháy cô, hòa tan cô...

Nụ hôn của anh kích thích từng điểm nhạy cảm trên người Thiên Tinh. Cho nên, không bao lâu sau, cả người Thiên Tinh mềm nhũn ngã vào lòng ngực anh, thở không ra hơi. Trong mắt mờ mờ hơi nước.

Mà đáng về mê tình cùng đôi mắt ầng ậc nước ấy đối với một người đàn ông chính là một lời khiêu chiến mạnh mẽ nhất.

Sao anh có thể dừng lại được? Không thể dừng lại, cũng không muốn dừng lại....

Thi Nam Sinh có cảm giác mình đã hoàn toàn bị tiểu yêu tinh này đầu độc rồi.

Rên rỉ giữ chặt cảm cô, nụ hôn tiếp tục tàn sát càng lúc càng sâu.

Không đủ....Hoàn toàn không đủ....Anh muốn nhiều hơn nữa....

Cảm giác ham muốn chiếm lấy cô, đòi hỏi cô, để cô nằm dưới thân mình yêu kiều rên rỉ này chưa từng mãnh liệt như vậy...

Thiên Tinh vốn dĩ vẫn còn chút lý trí. Biết trong tình cảnh này không thể để anh làm chuyện đó ngay lúc này được.

Nhưng....

Nụ hôn của anh, hơi thở của anh, chưa đến nửa giây, đã hoàn toàn khiến cô phải khuất phục.

Trước sự xâm chiếm ngang ngược của anh, lý trí của cô liền lập tức tan rã, sự kiên trì của cô trong khoảnh khắc ấy biến mất không còn chút bóng dáng.

"Ừm..." Cô bị hôn đến không kiểm chế được mà rên lên. Trong cơ thể như có một dòng điện, không ngừng len lỏi vào từng tác da thịt của cô, khiến cả người cô căng đau. Nhất là phía dưới.... Trông rỗng, rất khó chịu....Hai hàng lông mày nhíu lại, cả người vô cùng bức bối.

Thi Nam Sinh rất hiểu cô, lúc này cả cô và anh đều có chung một cảm giác. Thân thể căng cứng, phản ứng của anh còn mạnh mẽ hơn. Nhưng có bao nhiêu cũng thấy không đủ, hé môi gặm cắn môi cô treu chọc, "Tiểu yêu tinh, môi em giống như kem vậy.... Rất ngọt...." Mềm mại, lạnh lạnh, giống như mút vào sẽ liền tan ra.

"Thật sự chỉ muốn mút mãi thôi...." Anh động tình thì thầm nói xong lại trần trụi tiếp tục mút. Đáng về thật giống như đang mút kem vậy.

Nhưng....Trong đó chỉ toàn là hơi thở của sự dục vọng dề mê.

Thiên Tinh bị anh treu chọc không ngừng run rẩy, hai chân mềm nhũn không đứng vững được nữa, mặt mũi đỏ bừng, đến cả hai tai cũng đỏ.

Giây tiếp theo, anh xoay người dồn ép người Thiên Tinh vào vách thang máy. Ánh mắt nồng đậm lửa tình nhìn cô, "Tiểu yêu tinh, thật muốn ăn em ngay tại chỗ này...."

Thiên Tinh nghe thấy mặt càng thêm đỏ, bàn tay nhỏ bé cố bấu lên vách thang máy, miệng há to thở hổn hển, cố gắng tìm về chút lý trí, "Dừng làm vậy.... Thang máy.... sắp đến rồi...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Được anh quan tâm

Thiên Tinh vừa dứt lời, thang máy như nghe thấy lời cô nói, lập tức ‘ting’ một tiếng rồi dừng lại. Sau đó chậm rãi mở ra.

Thiên Tinh run run vội vàng vươn tay đẩy anh ra. Cô ngượng ngùng cúi đầu sửa sang lại quần áo mình, sợ có người thấy sẽ nhận ra được gì đó.

Cùng lúc đó, Thi Nam Sinh cũng đã bình ổn lại cảm xúc của mình. Bước ra tới cửa thang máy, quay đầu lại vẫn thấy Thiên Tinh còn đang chỉnh trang lại quần áo, anh nhếch môi khẽ cười. Xoay người lại nắm cô tay cô, không nói tiếng nào kéo cô ra khỏi thang máy.

"Này, anh đừng làm thế...." Trước mặt nhiều nhân viên như vậy, hành động này của anh có phải hơi không thích hợp không?

"Em đi theo tôi là được!" Thi Nam Sinh không những không buông cô ra, ngược lại còn kéo cô đi thẳng tới phòng làm việc của mình.

Suốt đường đi....Đi qua phòng thư ký, phòng hành chính, phòng kế hoạch...ai cũng nhô đầu ra để nhìn cho rõ cảnh này.

"Oa! tổng giám đốc dẫn phụ nữ tới kìa."

"Cô gái đó là ai? Sao phải che mặt?"

"Nhìn dáng người rất quen."

"Hả? Có phải là Thiên Tinh không?"

"Thiên Tinh? Không thể nào. Bây giờ cô ấy đâu có ở đây, nghe nói đã tới Hàn Quốc đóng phim rồi. Lần trước tôi xem phim Hàn còn thấy cô ấy nữa cơ mà, diễn xuất cũng không tồi đâu. Có điều nhân vật diễn hơi bị thương à."

"Đúng đấy. Bây giờ cô ấy đang ở Hàn Quốc làm nghệ sĩ rồi, chắc chắn không phải cô ấy đâu."

.....

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Thiên Tinh một tay đưa lên che mặt, một tay bị Thi Nam Sinh kéo vào phòng làm việc.

"Sao phải che mặt? Đi chung với tôi em thấy mất mặt hả?" Thi Nam Sinh nhìn dáng vẻ sợ hãi rụt rè của cô, tức giận hỏi. Bởi vì vừa rồi chưa hưởng được miếng hời nào đã bị cắt ngang, nên bây giờ tâm tình anh đang rất xấu.

Thiên Tinh vào phòng, thấy anh buông rèm cửa sổ xuống, mới nhẹ thở ra một hơi, "Dù gì trước kia cũng là đồng nghiệp với nhau, nên kiêng dè chút sẽ hay hơn."

Thi Nam Sinh đánh mắt sang ghế sofa, "Ngồi xuống trước đi."

"Ừm." Thiên Tinh ngoan ngoãn ngồi xuống, đặt túi quần áo mình mang đến sang một bên. Kịch bản, quần áo còn cả vé máy bay, thuốc cảm cũng đặt sang bên cạnh. Trong phòng làm việc có hệ thống sưởi ấm, Thiên Tinh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, sau đó cởi áo khoác của anh ra để qua một bên.

Chợt thấy Thi Nam Sinh bấm số điện thoại bàn, "Kerry, mang cho tôi ly trà nóng." Anh nói xong liền gác điện thoại.

Chưa tới một phút, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Kerry đi vào.

Thi Nam Sinh ngồi trước bàn làm việc, đánh mắt sang Thiên Tinh, "Đưa nước cho cô ấy."

Lần này có muốn tránh cũng không được rồi.

Nhìn thấy người kia là Thiên Tinh, trong mắt Kerry thoáng vẻ ngạc nhiên. Thì ra mọi người đã đoán đúng!

"Cám ơn." Đối với ánh mắt ngạc nhiên của Kerry, Thiên Tinh hơi mất tự nhiên. Vội vàng đứng dậy, lễ phép nhận lấy.

Kerry cười, "Thiên Tinh, cô bây giờ đẹp thật đấy, tôi không nhận ra cô nữa rồi."

Thiên Tinh được khen cảm thấy hơi ngượng.

Tầm mắt Thi Nam Sinh chuyển sang nhìn cô. Không thể không thừa nhận, Kerry nói đúng. Những cô gái trẻ ở lứa tuổi như cô, sự trưởng thành như bướm thoát kén. Thật sự cô đã thay đổi rất nhiều, chẳng những vóc người cân đối hơn, đường nét trên khuôn mặt cũng càng thêm sắc sảo. Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng trở nên quyền rũ hơn rất nhiều...

"Đúng rồi, tổng giám đốc, đây là tài liệu trợ lý Trần nói chuyển cho anh." Kerry đặt một sấp tài liệu lên bàn làm việc của Thi Nam Sinh.

Nếu như bình thường, với lượng công việc lớn như thế này, mặt tổng giám đốc sẽ vô cùng khó coi. Nhưng....Hôm nay dường như tâm trạng của tổng giám đốc rất tốt.

Từ lúc sáng, về mặt luôn làm suốt cả buổi họp khi nghe báo cáo. Mặc dù có những chỗ không hài lòng nhưng chỉ lạnh nhạt hờ hững chỉ ra. Tuy vẫn là đáng vẻ nghiêm khắc như thường ngày, có điều dường như đã bớt vẻ lạnh lùng đi một chút.

Vốn dĩ mọi người đang rất tò mò muốn biết tại sao hôm nay tâm tình tổng giám đốc lại đột nhiên chuyển biến như vậy, bây giờ Kerry đã hiểu rồi.

Thì ra là vậy....Kerry đưa tài liệu cho anh xong, liền quay người đi ra ngoài. Lúc đi qua chỗ Thiên Tinh, anh ta còn cong tay ra dấu cổ lên với cô, "Chúng tôi đều xem bộ phim Hàn mà cô diễn. Cô diễn rất hay! Nghe nói tỷ lệ người xem cũng rất cao! Cố lên nha! Chúng tôi đều ủng hộ cô!" Đáng vẻ đúng chuẩn của một fan cuồng.

Trong lòng Thiên Tinh cảm thấy rất ấm áp, lòng tin cũng theo đó mà tăng lên gấp bội. Cô cười vẫy tay bye bye Kerry.

.....

Lúc Thiên Tinh quay đầu lại, vừa đúng chạm phải tầm mắt của Thi Nam Sinh đang nhìn mình chăm chăm.

Thấy cô nhìn sang, anh như có chút không tự nhiên, muốn dời tầm mắt đi, nhưng nghĩ lại cảm thấy hành động đó chẳng khác nào đang chột dạ, vì vậy ho khan một tiếng, mở miệng nói: "Bộ phim Kerry vừa nói tới, tôi cũng có xem qua."

"Anh cũng xem phim Hàn sao?" Thiên Tinh vô cùng ngạc nhiên. Trong trí nhớ của cô, xưa nay anh chỉ luôn chú ý đến những tin tức thời sự, hay tài chính kinh tế. Anh xem phim từ lúc nào vậy? Hơn nữa còn là phim Hàn?

Nhớ lần trước, bà Thi vì muốn tác hợp cho hai người bọn cô đã cứng rắn kéo anh tới xem phim cùng cô, mà anh thì có vẻ khó chịu như chuẩn bị ra pháp trường vậy.

"Ừ...." Như cảm thấy thừa nhận điều đó có phần không đúng, anh lại bồi thêm một câu: "Thỉnh thoảng tôi có xem cùng mẹ tôi cho bà vui."

Sự thực là, ngày hôm đó anh tình cờ nghe thấy một nữ nhân viên trong công ty nói nhìn thấy cô trên ti vi. Vì vậy....bộ phim có cô đóng thỉnh thoảng anh lại mở lên xem. Có điều....Chỉ xem mấy tập có cô xuất hiện mà thôi.

"Vậy anh thấy thế nào? Tôi diễn được không?" Ánh mắt cô sáng rỡ trong suốt, mong đợi nhìn anh, rất giống một đứa bé muốn nghe những lời động viên khích lệ từ người lớn vậy.

Tâm tư Thi Nam Sinh rục rịch, nhếch môi nói, "Không có xem kỹ."

"Ồ...." Cô rất thất vọng, thật sự vô cùng thất vọng. Thật ra được người khác khen ngợi, đối với cô mà nói là sự thừa nhận, khích lệ. Còn được anh khen ngợi, đối với cô chính là nguồn động lực vô cùng to lớn.

Nhìn đáng vẻ thất vọng của cô, lòng Thi Nam Sinh cảm thấy không nỡ, "Có điều, tôi có nghe người khác nói.... hình như diễn xuất cũng khá ổn." Anh bổ sung thêm rồi lại liếc nhìn cô nói tiếp, "Không phải vừa rồi Kerry nói em diễn rất tốt sao?"

"Không giống nhau." Thiên Tinh chu chu môi bất mãn.

Ý nghĩa lời anh nói và Kerry không giống nhau. Bàn tay đang lật tài liệu của Thi Nam Sinh chợt khựng lại nhìn cô, "Nếu tôi nói, tôi cảm thấy em diễn rất bình thường, tôi vẫn thấy em không hợp với nghề diễn viên, cho nên em hãy rút lui khỏi ngành giải trí đi...thì sao?" Được rồi, anh thừa nhận, những lời anh nói không phải là những lời thật lòng. Cô nhóc này diễn cũng được lắm, khiến anh phải nhìn cô với con mắt khác. Nhưng mà....Chỉ cần nghĩ đến mọi thứ của cô đều được phơi bày trước con mắt của bao nhiêu gã đàn ông khác, anh liền cảm thấy bức bối và không vui. Thậm chí còn rất ghen tỵ. Đặc biệt là sau khi được chứng kiến một màn đặc sắc của tối hôm qua.

Thiên Tinh xem như đã hiểu được lời anh nói. Anh đang cố ý chèn ép mình, không muốn mình đi con đường này. Nhưng sao mình có thể từ bỏ bao nhiêu cố gắng trong những tháng qua được? Huống chi, sau khi diễn một vài bộ phim, cô phát hiện mình thật ra cũng rất yêu thích công việc này.

Nhìn Thi Nam Sinh, Thiên Tinh ním môi nói, "Tôi cần công việc này."

"Cần?" Thi Nam Sinh liếc nhìn cô, "Bởi vì thù lao quá hậu hĩnh sao?"

Thiên Tinh gật đầu rồi lại lắc đầu, "Đúng là như thế, nhưng cũng không hẳn chỉ có mỗi chuyện đó."

Thi Nam Sinh nhìn cô, cô trầm ngâm một lúc mới mở miệng: "Gia đình tôi đúng là rất cần tiền, nhưng tôi cần công việc này là bởi vì tôi phát hiện thật ra tôi cũng rất thích nghề diễn viên này. Có thể sử dụng chút tài năng có giới hạn của mình, để gửi gắm đến tất cả mọi người về những câu chuyện đời thường, nhân tình thế thái qua màn ảnh là một việc làm rất hạnh phúc. Có lẽ anh không hiểu được những suy nghĩ của tôi. Nhưng tôi cảm thấy, công việc diễn viên này có thể khiến cho cuộc sống của tôi thêm màu sắc, không còn đơn điệu, nhàm chán như trước nữa." Cô nhìn anh nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Lúc này Thi Nam Sinh mới chợt hiểu. Thì ra cô nhóc này cũng có suy nghĩ riêng và sự kiên trì của mình, "Uống nước đi. Còn thuốc kia nữa, phải nhớ uống đúng giờ." Không tiếp tục chủ đề này nữa, anh đột nhiên nói sang chuyện khác.

Được anh nhắc nhở, lúc này Thiên Tình mới nhớ ra mình còn phải uống thuốc. Không ngờ anh còn nhớ. Vợ vàng mở túi thuốc lấy ra uống.

Thi Nam Sinh lại nhắc, "Đã hạ sốt thì không cần uống thuốc hạ sốt nữa."

Thiên Tình cười khẽ nói, "Tôi biết rồi, tôi chưa uống mà."

Anh nhớ rất rõ. Xem ra, hôm qua lúc bác sĩ kê thuốc cho cô, anh thật sự để tâm lắng nghe. Có phải vì anh ấy quan tâm mình không?

Uống thuốc xong, nước cũng uống hết, Thiên Tình ngẩng đầu, thấy anh đang vui đùa vào sắp tài liệu. Không phải anh ấy nói không bận sao? Nhưng nhìn dáng vẻ này dường như anh đang rất bận. Thiên Tình cúi đầu nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều rồi, cô cũng nên về nhà giúp chị nấu cơm.

Không biết giờ này cha đã về chưa. Hay là...Lục Yến Tùng lại đang cung cấp đề cha đánh bạc? Nhưng tại sao Lục Yến Tùng phải làm vậy?

"Đang suy nghĩ gì thế?" Thi Nam Sinh không ngẩng đầu, mắt vẫn chăm chú xem tài liệu, thế nhưng vẫn biết cô đang sững người chìm vào suy nghĩ.

Nghe anh hỏi, lúc này Thiên Tình mới hoàn hồn, "Chuyện đó.... Quần áo tôi cũng đã đưa đến rồi, không còn sớm nữa, với anh cũng đang bận, vậy tôi về trước giúp chị tôi nấu cơm nhé."

Sắc mặt Thi Nam Sinh không chút thay đổi, cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ lật tài liệu, "Ngồi đó đi, chờ tôi hết bận có chuyện quan trọng muốn nói với em."

Hiển nhiên anh không muốn để cô đi. Thiên Tình phỏng đoán chuyện quan trọng anh muốn nói có thể là chuyện về 'Daisy Story'? Nhưng mặc kệ có phải hay không, nếu anh đã nói rất quan trọng cô cũng đành chờ vậy.

Hướng chi...Ngày mai cô phải đi rồi. Lần sau được gặp lại anh không biết là khi nào nữa. Thiên Tình liếc mắt nhìn vé máy bay của mình, do dự, cuối cùng quyết định sẽ không nói cho anh chuyện ngày mai mình đi nữa. Không biết việc mình đi hay ở có ảnh hưởng gì với anh hay không....?

Lúc Thi Nam Sinh làm việc, anh hoàn toàn đắm chìm trong công việc, cũng không để ý đến chuyện Thiên Tình có cảm thấy nhàm chán hay không.

Cũng may, Thiên Tình cũng đang có chuyện cần làm.

Đi giày cao gót khiến cổ chân cô có chút đau nhức, cô liền cởi giày ra cuộn mình trên ghế sofa. Tựa hẳn vào ghế sofa, cô lấy kịch bản ra đọc.

Quả thật đúng như Lăng Phong nói, đây là một bộ phim cổ đại. Còn là thể loại xuyên không đang rất thịnh hành, nhưng kịch bản này có khác so với những bộ phim trước. Là phim phản xuyên. Tình yêu vượt không gian, tình cảm sâu sắc nồng nàn, hình tượng nhân vật sống động. Tuy chỉ đảm nhận một vai diễn nhỏ nhoi trong phim, nhưng cũng được miêu tả vô cùng sinh động, linh hoạt.

Chỉ một lát, Thiên Tình đã đắm chìm trong câu chuyện, vì đoạn tình cảm rung động tâm can này mà thờ dài.

Thi Nam Sinh lại lần nữa giương mắt nhìn. Phải nói là...cô nhóc này làm chuyện gì cũng đều chuyên tâm như vậy. Không biết đang đọc gì mà cô thỉnh thoảng cười khẽ, thỉnh thoảng nhíu mày, có khi mắt còn ngân ngấn nước....

Có lẽ tình tiết trong tác phẩm rất cảm động, rất cao trào...

Cô cuộn người trên ghế sofa càng khiến đáng người cô thêm nhỏ bé. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên người cô, tô điểm thêm cho gương mặt thanh tú xinh đẹp không chút son phấn như tỏa ra một vàng sáng vàng nhạt. Tia sáng ấy chiếu lên khiến cho làn da vốn đã trắng mịn như ngọc của cô càng trở nên trong suốt.

Khoảng khắc ấy....Thi Nam Sinh nhìn đến say mê không dời mắt nổi.

Hình ảnh đó thật sự rất đẹp...

Cho dù có nhiều việc phải giải quyết hơn nữa, giờ phút này anh cũng không hề cảm thấy mệt mỏi. Nhìn hình ảnh đó, trái tim xưa nay vốn luôn nóng nảy của anh cũng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu như lần này cô không trở lại, Thi Nam Sinh dường như sẽ không biết được, thì ra cô nhóc này lại có năng lực ảnh hưởng đến tâm trạng anh đến vậy.

Nếu như không phải vì xa nhau mười tháng, anh càng sẽ không biết được, bản thân mình lại nhớ nhung cô nhóc này đến thế.

Hơn nữa....Sự nhớ nhung ấy nó dâng đặc anh đến mức khiến anh không tưởng tượng được. Cũng không thể tin được anh lại điên rồ bay sang Hàn Quốc để gặp cô, dù chuyến đi đó đã mang lại kết quả vô cùng tồi tệ!

Anh đã cho rằng, sau khi trở về từ lần đó, anh sẽ hoàn toàn quên đi cô.

Nhưng khi nhìn thấy cô, anh mới chợt nhận ra, sự ham muốn chiếm giữ cô vẫn luôn mãnh liệt như ngày nào.

Thời gian từng chút, từng chút trôi qua....

Khi Thi Nam Sinh gấp tập tài liệu cuối cùng lại thì ngoài cửa sổ đã nhá nhem tối. Đông qua, Xuân đến, trời cũng tối sớm hơn bình thường.

Thiên Tinh vẫn ngồi đó đắm chìm trong kịch bản, không cách nào ngừng lại được.

Thi Nam Sinh đứng lên, cố ý lớn giọng ho một tiếng.

Thiên Tinh vẫn không có động tĩnh gì cả.

Thi Nam Sinh nheo mắt lại, cảm giác bị ngó lơ thực sự không dễ chịu chút nào.

"Nè!" Anh đi tới sau lưng cô.

Cô vẫn không để ý. Vừa đúng lúc đọc đến đoạn cao trào, dĩ nhiên cô sẽ không để ý đến anh rồi.

Anh tức giận đưa tay giật lấy cuốn kịch bản trong tay cô, "Đọc gì mà mê mẩn vậy?"

"O, này, anh mau trả cho tôi." Đang đọc đến đoạn hay lại bị cắt ngang, Thiên Tinh tỏ vẻ không vui. Ngẩng đầu lên, thấy anh đang cầm kịch bản, Thiên Tinh vội đứng dậy muốn lấy lại kịch bản trên tay anh.

Nhưng anh không chịu trả, còn cố ý giơ kịch bản lên thật cao.

"Anh đang quấy rầy công việc của tôi đó." Thiên Tinh trách móc anh, định đứng lên ghé sofa để với lấy kịch bản trong tay anh. Nhưng anh tay dài chân dài, lại cố tình giơ cao lên, Thiên Tinh không sao với tới được.

"Ừ, với tôi tôi sẽ trả lại cho em. Không được.... thì tôi ném nó xuống dưới lầu." Anh còn uy hiếp cô.

Hừ, hừ....Người này sao lúc nào cũng thích bắt nạt mình thế chứ? Sợ anh vứt xuống dưới lầu thật, cô bắt chấp tất cả nhào tới chỗ anh.

Cơ thể mềm mại chợt nhào vào lòng. Cảm giác tiếp xúc mềm mại ấm áp ở trước ngực khiến người anh run lên trong chốc lát.

"Ói...." Cô nghiêng ngả trên ghế sofa, cả kinh hô nhỏ một tiếng. Thi Nam Sinh giật mình nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô. Cũng không để ý đến kịch bản trong tay nữa.

Thiên Tinh nhân cơ hội nhanh tay đoạt lại. Rồi sau đó há hê quơ quơ, "Tôi lấy được rồi nhé!"

"Em dám lừa tôi?" Thi Nam Sinh nheo mắt nhìn cô gái trong ngực. Cô nhóc này dám giả vờ ngã để anh đỡ? Đúng là càng ngày càng quá quắc thật mà!

"Tôi không lừa anh, vừa rồi đúng là suýt ngã thật mà." Thiên Tinh vội vàng giải thích. Nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của anh, mới chợt nhớ ra lúc này mình đang tựa vào lòng anh với tư thế rất mờ ám. Mặt đỏ lên, vội vàng lùi ra.

Nhưng Thi Nam Sinh sao dễ dàng để cô trốn được? Hơi cúi đầu cô ngồi lại xuống ghế. Thân hình cao lớn của anh hơi nghiêng về trước. Hai cánh tay chống hai bên người cô.

Cả người bị dồn ép mỗi lúc càng gần. Hơi thở nam tính của anh như cuốn lấy toàn bộ hô hấp của Thiên Tinh. Cô gian nan hít thở, bàn tay lỏng nga lỏng ngóng đặt trên vai anh, "Này, anh...đừng dựa gần quá..." Cô nuốt nước miếng nói.

"Còn dám trêu chọc tôi nữa không?" Anh rất hài lòng khi thấy đáng về ngây ngô, sợ sệt này của cô.

Cô liều mạng lắc đầu. Không dám! Thật sự không dám nữa! Cô sợ mình sắp sửa lại bị anh ăn sạch. Cô cho rằng mình ngoan ngoãn trả lời khiến anh hài lòng thì anh sẽ bỏ qua mình. Nhưng mà....

Thi Nam Sinh không hề có ý bỏ qua cho cô, "Tiểu yêu tinh, còn nhớ phòng làm việc này không?" Anh đột nhiên hỏi. Giọng nói đã chuyển sang khàn khàn. Lúc này trong thang máy chưa làm xong việc cần làm khiến anh đang rất khó chịu. Ngọn lửa tình đã không thể nào áp chế được.

"Phòng này á?" Thiên Tinh cảm thấy câu hỏi của anh rất kỳ quái, giương mắt nhìn anh, "Đương nhiên tôi nhớ. Nơi này vẫn không có gì thay đổi cả." Hoàn toàn giống với mười tháng trước, cách bài trí cũng không hề thay đổi. Dù gì cô cũng từng làm ở đây một thời gian, sao có thể quên được?

Thi Nam Sinh đột nhiên bật cười, tiếng cười rất khê, rất trầm nhưng không giấu được điều gì đó khiến người ta có chút run sợ.

"Vậy nhất định em cũng còn nhớ, chúng ta từng làm chuyện gì ở đây...đúng không?"

Đầu Thiên Tinh đột nhiên nóng lên, mặt cũng đỏ lừ. Dù không biết anh đang nói tới chuyện gì, nhưng thấy ánh mắt đó của anh cô cũng có thể hiểu được chút chút.

Trước kia cả hai ở chỗ này... đã từng làm chuyện đó ngay trong căn phòng làm việc này....từ trên ghế sofa, rồi sang tới bàn làm việc, thậm chí ngay cả bên cửa sổ cũng có....Nhớ lại những chuyện đó, cô vẫn còn cảm thấy tim đập rộn lên, miệng lưỡi khô như bị hút sạch nước.

"Tôi... tôi quên rồi." Cô nói dối, vì nếu như anh biết cô vẫn còn nhớ rất rõ tất cả những chuyện đó, nhất định sẽ cho rằng cô hư hỏng không đáng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Tiểu yêu tinh, ngoan ngoãn nào

Nào ngờ, Thi Nam Sinh nghe xong chợt nhíu mày, vẻ hung ác trong mắt càng đậm, "Quên rồi? Không sao, tôi có cách khiến em nhớ lại."

Hả? Có cách? Trong lòng Thiên Tình bỗng có loại dự cảm xấu, vội đẩy nhẹ vai anh ra, "Đừng làm loạn nữa.... Tôi thật sự phải về rồi...." Dáng anh cao lớn như thế sao cô có thể đẩy ra được?

Thiên Tình vừa dứt lời, Thi Nam Sinh đột nhiên cúi đầu, ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô.

Thiên Tình mở lớn hai mắt, muốn giãy giụa nhưng nào có chỗ để giãy giụa? Thậm chí càng tạo cơ hội cho anh len lỏi sâu vào trong miệng cô, cuốn lấy môi lưỡi cô.

Anh không ngừng trần trở, trêu chọc. Thiên Tình ưm ưm mấy tiếng, sau đó cũng mềm nhũn ra trên ghế sofa.

Lần này....

Chỉ nụ hôn đơn giản này thật không thể khiến anh thỏa mãn được. Bàn tay xuyên qua từng sợi tóc mềm mượt của cô, rồi dần men xuống nơi cần cổ trắng ngần.

Thiên Tình thở hổn hển, bàn tay anh tiếp tục trượt xuống, vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh sau lớp áo của cô.

"Ừm...." Bàn tay mới chỉ vừa mon trón vuốt ve, mà Thiên Tình đã không chịu nổi rên khe khẽ.

Mười tháng, quả thật đã khiến cô trở nên vô cùng nhạy cảm.

"Nhớ lại chưa, hử?" Thi Nam Sinh gian ác liếm láp vành tai bé nhỏ của cô, thì thảo hỏi bên tai cô.

Sự hấp dẫn kia khiến cô có chút run rẩy, hai chân cũng mềm nhũn ra.

Nhưng...cô vẫn cắn chặt môi, mạnh miệng trả lời: "Không nhớ.... Tôi đã quên hết rồi..." Cho nên, đừng làm khó cô nữa....Thiên Tình ngây thơ tưởng rằng trả lời như vậy thì anh sẽ bỏ qua mình. Nhưng nào biết, cô trả lời thế mới đúng ý muốn của anh.

"Ồ, xem ra bộ nhớ của em cũng kém thật. Vậy nên tôi cần phải cố gắng hơn nữa, để em mau mau nhớ lại." Dứt lời, anh dùng một chân gạt hai đầu gối đang khép chặt của cô ra, quỳ một gối vào giữa hai chân đặt ngay nơi mềm mại của cô.

"Á.... Đừng..." Thiên Tình cả kinh lui về sau, nhưng làm gì còn chỗ cho cô lùi lại nữa?

Đầu gối cứng rắn của anh đụng chạm nơi đó của cô. Nhưng không hề dùng sức mà rất dịu dàng. Điều này khiến Thiên Tình thật sự không thể chịu đựng nổi. Dù cách mấy lớp vải, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rất rõ sự ma sát lúc mạnh lúc nhẹ của anh. Cô liên tục thở hổn hển, cảm nhận được đầu gối anh đang trượt qua trượt lại giữa hai chân cô. Vô cùng kích thích...

Thiên Tình đẩy ra không được, chỉ có thể xụi lơ nằm ngửa người trên ghế sofa mặc anh trêu chọc. Lúc này cô giống như một con rối, đến cả suy nghĩ cũng bị hành động của anh làm cho rối loạn.

"Thế nào? Thoải mái không?" Anh thấp giọng hỏi bên tai cô. Bờ môi nóng bỏng như có như không cọ lên mặt cô. Anh không hôn cô nữa mà ngược lại cúi đầu, dùng ánh mắt thưởng thức chiêm ngưỡng đáng vẻ mê loạn đến mất hồn của cô....

Thiên Tình lúc này đã đắm chìm trong mê loạn, đến cả tâm trí cũng bay đầu mất. Hai tay cuộn lại bầu chặt ghế sofa. Nghe thấy anh hỏi, miệng cô mấp máy, nói được mấy tiếng, "Đừng...đối với tôi như vậy....khó chịu quá...." Phía dưới trống rỗng, rất khó chịu....cô...muốn nhiều hơn nữa....

"Phải thế nào mới hết khó chịu?" Thi Nam Sinh nhỏ giọng dụ dỗ Thiên Tình.

Thiên Tình cắn môi dưới, nước mắt tràn ngập trong hốc mắt, lắc lắc đầu, uất ức nhìn anh, "Tôi không biết...."

Dáng vẻ thật sự khiến người ta thương xót đến tận tim gan. Trái tim Thi Nam Sinh chợt run lên, có cảm giác cô như búp bê pha lê mỏng manh dễ vỡ, chỉ

cần anh hơi mạnh tay chút, sẽ khiến nó vỡ tan tành ngay vậy. Đưa tay vén váy trên người Thiên Tình lên...đôi chân trắng nõn xinh xắn lập tức hiện ra.

Phản dưới cơ thể chợt lạnh, Thiên Tình sợ hãi thở gấp, Thi Nam Sinh cũng không nhìn được mà nheo mắt lại. Sóng tình trong mắt anh cuộn trào dữ dội....Ngón tay suông dài men theo bắp đùi trắng nõn lướt nhẹ qua từng chút một...

Thiên Tình căng thẳng đến muốn nghẹt thở. Đầu ngón tay của anh như dẫn điện, truyền vào cơ thể khiến cô không ngừng run rẩy. Muốn đưa tay bắt lấy ngón tay đang sờ kia, nhưng tay cô vừa mới vươn ra đã bị anh chụp lấy đè xuống ghế sofa.

"Tiểu yêu tinh, đừng lộn xộn.... Ngoan ngoan mới không khó chịu...." Anh xoa dịu cô như trêu ghẹo một đứa con nít.

Lời nói vô cùng dịu dàng khiến Thiên Tình mê mẩn, không nói ra được lời cự tuyệt, thậm chí trong lòng còn có chút mong đợi anh sẽ yêu thương cô....

Đầu gối của anh nhấc ra khỏi giữa hai chân cô. Thay vào đó là ngón tay dần dần tiến vào, ma sát nơi mềm mại nhạy cảm qua lớp vải lụa....đầu ngón tay anh hơi run run.

"Ừm...." Cô hít sâu một hơi, hai tay vội vàng bấu chặt vai anh mới giữ cho mình không bị ngã xuống. Đầu ngón tay gian ác của anh mạnh mẽ xoa nắn nhụy hoa bé nhỏ của cô. Thiên Tình cảm thấy mọi tế bào trên cơ thể như đang co rút lại. Dòng nước ấm cũng theo đó điên cuồng trào ra từ trong cơ thể cô, thấm ướt cả chiếc quần lót mỏng manh.

Dáng vẻ đó càng khiến Thi Nam Sinh thêm phát điên. Tiểu yêu tinh thế này đúng là đang ép anh mau chiếm lấy cô đây mà...."Tiểu yêu tinh, em nhạy cảm thật...." Anh thở dài, đầu ngón tay càng miết mạnh vào nơi đã sớm ướt át kia, càng miết càng mạnh, tăng nhanh tốc độ, không biết làm sao để dừng lại.

Cô cảm thấy mình sắp điên mất rồi, rất muốn được nhiều hơn nữa, "Ồi... Anh chậm một chút....chậm lại một chút..." Cô ní non van cầu. Cơ thể cũng không tự chủ được khẽ uốn lượn. Cảm thấy chất lỏng từ nơi đó của mình đã thấm ướt cả quần lót, chảy lan ra xuống ghế sofa.

Thi Nam Sinh cắn mũi chiếc nhô xinh của cô, "Chưa gì mà đã chịu không nổi rồi hả? Tiểu yêu tinh, bây giờ đã nhớ chút nào về chuyện trước kia chưa?"

"Không.... Không.... Không nhớ!" Cô vẫn mạnh miệng.

"Thật sao? Xem ra tôi cố gắng chưa đủ rồi." Thi Nam Sinh cầm lấy tay cô đặt lên nơi đang căng trương của mình.

Nhiệt độ nóng rẫy khiến Thiên Tình hết hồn thở hắt ra, đáy mắt long lanh ngược nhìn anh.

"Kéo quần tôi xuống...." Giọng điệu của anh như ra lệnh, lại giống như dỗ dành.

Thiên Tình sao có thể phản kháng được đây?

Có một số chuyện cô không thể không nghe lời anh. Bàn tay run rẩy để lên thắt lưng anh sau đó từ từ kéo khóa quần xuống. Toàn bộ những động tác run rẩy vụng về ấy lại khiến thân thể Thi Nam Sinh bị khiêu khích đến cực hạn. Lửa nóng trong người chỉ còn chờ lúc được giải phóng.

Quần vừa được kéo xuống, vật đã sớm cương cứng liền dựng thẳng vọt ra. Thiên Tình bị giật mình, còn chưa kịp hoàn hồn, tay đã bị cầm lấy đặt lên vật nóng bỏng đó. Nhiệt độ nóng nóng ấy khiến Thiên Tình ngượng ngùng run rẩy không thôi.

Nhưng anh cứ thế cầm lấy tay cô đặt lên chỗ vật nóng bỏng đó của mình, để tay cô bao bọc nó trượt lên trượt xuống. Anh thoải mái rên rỉ thở gấp, trên gương mặt điển trai nhuộm vẻ vui sướng của dục vọng mang đến. Ngón tay đồng thời vạch chiếc quần lót đã ướt đầm của cô ra, trực tiếp vuốt ve về nắn nhụy hoa ướt át.

Thiên Tình đã bắt đầu mê loạn, nghe được tiếng thở dốc mắt kiểm soát của anh cũng giống như mình, khiến cô cảm thấy kích thích vô cùng.

Thì ra...Không chỉ riêng anh mới có khả năng khống chế cảm xúc và tình cảm của cô, mà cô cũng có thể làm được điều đó với anh...

Điều này khiến Thiên Tình thật sự cảm thấy rất thỏa mãn. Bàn tay đang cầm vật kia cũng trở lên to gan hơn.

Thi Nam Sinh hiển nhiên rất hài lòng khi thấy cô nhiệt tình như vậy, hít sâu một hơi, khàn giọng khích lệ cô, "Đúng rồi....Làm vậy đó.... Tiểu yêu tinh, em làm rất giỏi..." Vừa dụ dỗ, ngón tay Thi Nam Sinh vừa lướt qua cánh hoa ẩm ướt, đâm thẳng vào nơi khít khao bên trong.

Thiên Tình lập tức căng người lên, theo bản năng kẹp chặt ngón tay anh lại. Nhưng cô càng như vậy, tần số Thi Nam Sinh rút ra đâm vào càng tăng. Ngón tay khẽ gấp lại ma sát điểm G kích thích, càng tăng sức trần trụi qua lại.

"Ừm.... tôi không muốn nữa...." Thiên Tình nhỏ giọng hô, động tác tay cũng theo bản năng tăng nhanh, khiến cho Thi Nam Sinh thiếu điều muốn chết đi sống lại.

"Tiểu yêu tinh, em thật sự không muốn sao? Tôi thấy....đường như em đang muốn nhiều hơn nữa kia mà...." Thi Nam Sinh nói xong liền bao trọn lấy bầu ngực cô, nhào nặn xoa bóp vô cùng thô lỗ.

Thiên Tình theo phản ứng tự nhiên bung mở ra hai chân để ngón tay sờ của anh dễ dàng đi vào.

Ngón tay anh ướt đầm chất dịch bọt. Cô yếu ớt ngồi ngửa trên ghế sofa, ánh mắt mê loạn như Hồ Tiên từ trên trời rơi xuống, có thể dễ dàng câu hồn

đoạt phách bất kỳ người đàn ông nào.

Thi Nam Sinh bị động tác vụng về của cô làm cho không thể nào chịu nổi nữa, dứt khoát gạt tay cô ra rồi dịch người lui về sau. Ngón tay móc vào quần nhỏ của cô kéo luôn xuống tới đầu gối.

Thiên Tinh hoảng hốt ô ô, theo bản năng định khép hai chân lại. Nhưng động tác anh còn nhanh hơn, nâng đầu gối cô lên cao gấp lại rồi mở rộng hai chân cô ra.

Nước từ giữa hai chân không ngừng chảy ra, trong vạt lấp lánh khiến cho cánh hoa hồng nhạt càng thêm hấp dẫn trí mạng. Nơi đó còn đang run giật nhẹ, Thi Nam Sinh thấy toàn thân mình như phát hỏa.

"Đừng... Đừng nhìn..." Thiên Tinh mắc cỡ muốn kéo váy xuống che lại.

Nhưng Thi Nam Sinh đã bắt lấy tay cô, không cho cô lộn xộn nữa, "Tiểu yêu tinh, nơi này của em đẹp thật..." Anh ngỏ lời khen thật lòng. Hồng hồng xinh xinh, vì dục vọng mà ngập đầy nước....Đột nhiên, anh có ý nghĩ muốn hôn vào chỗ đó của cô...để thưởng thức chất mật ngọt đã bao ngày nhưng nhớ.

Anh đã quên mất lần trước được hôn nơi ấy là khi nào rồi...

Ánh mắt anh nóng rực như lửa, Thiên Tinh biết anh muốn làm gì, cơ thể không khỏi run rẩy. Nơi đó co rút càng nhanh, nước cũng chảy ra càng nhiều. Phản ứng này chẳng khác nào đang cổ tình mời gọi anh hãy mau thưởng thức nó đi...

Thi Nam Sinh rên rỉ đau đớn, nâng cao người cô lên, tóm lấy hai chân mảnh khảnh của cô gác lên vai mình.

Nghĩ đến chuyện xấu hổ tiếp anh sắp sửa làm, Thiên Tinh cảm thấy toàn thân như bốc cháy. Cô điếng người chỉ biết ưm ưm trong miệng...

Nhưng không đợi cho anh có hành động nào tiếp theo, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, "Thi tổng, tôi..."

"Ồi!" Thiên Tinh bị dọa tuôn mồ hôi lạnh, gần như lập tức tỉnh hẳn, co rúc người cuống quýt kéo váy xuống che lại bên dưới cơ thể, nhưng vẫn cảm thấy lúng túng đỏ mặt, vội người sâu vào phía trong ghế sofa.

"Shit!" Thi Nam Sinh không ngờ có người đột ngột xông vào lúc này, tức giận khẽ chửi một tiếng, cầm lấy áo khoác của mình đắp lên người Thiên Tinh, rồi sửa sang lại quần áo của mình.

Giờ này không phải mọi người đều tan sở hết rồi sao? Chuyện tốt đột nhiên bị phá đám khiến anh có chút nóng nảy, tức giận quay người lại, thấy Trần Lâm đã quay lưng đi nhưng miệng thì xin lỗi rồi rít. "Xin lỗi, xin lỗi. Tôi sẽ lập tức ra ngoài ngay...."

Mặt anh ta chảy đầy mồ hôi lạnh, định đi ra ngoài.

Trời đất quỷ thần ơi! Sao mình lại không biết trong phòng tổng giám đốc có phụ nữ chứ? Mà người phụ nữ kia là ai vậy ta?

"Có chuyện gì?" Thi Nam Sinh trầm giọng hỏi, vẻ ai oán trong giọng nói chẳng khác gì linh hồn bị chết oan.

Trần Lâm co rúm người lại, "Tôi... tôi định vào nói với tổng giám đốc là đã hết giờ làm việc rồi thôi à. Nhưng tổng giám đốc yên tâm, tôi bảo đảm, tôi không có nhìn thấy gì hết! Thật đấy!" Sợ Thi Nam Sinh không tin, anh ta vẫn đưa lưng về phía anh, giơ tay lên thề.

May mà cậu ta không nhìn thấy, chứ nếu lỡ nhìn thấy dù chỉ một chút, anh cũng phải khoét hai mắt Trần Lâm ra mới hả được giận.

Thi Nam Sinh nhìn sang Thiên Tinh. Cô xấu hổ đến thật muốn khóc luôn, mặt đỏ lựng, đáng vẻ như chỉ muốn tìm chỗ chui xuống, khiến anh có chút không đành lòng.

"Cút nhanh lên! Về sau dám không gõ cửa đã đi vào, tôi sẽ trừ toàn bộ lương và hoa hồng trong một năm!"

"Dạ, dạ, dạ!" Trần Lâm lau mồ hôi lạnh, gật đầu liên tục, vội vàng chạy ra ngoài.

Trời đất ơi! Nguy hiểm chết người thật! Đúng là không để cho người ta sống yên mà!

.....

Trần Lâm vừa đi, Thiên Tinh liền sửa sang lại quần áo. Trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, co người sâu vào ghế sofa không dám ngẩng đầu lên.

Ảo nào đưa hai tay lên che mặt mình, đến dừng khí nhìn Thi Nam Sinh cũng không có. Nhìn đáng vẻ ngốc nghếch này của cô, Thi Nam Sinh cũng bật cười, "Cậu ta đi rồi, có phải chúng ta nên tiếp tục không?" Anh vẫn muốn trêu chọc cô.

"Đừng! Tôi không muốn nữa đâu!" Thiên Tinh giống như người ngủ mơ gặp ác mộng, liều mạng lắc đầu. Trong mắt đều là vẻ hoảng hốt.

Xem ra, cô thật sự bị dọa chết khiếp rồi. Cũng khó trách....

Chuyện như vậy mà bị phá rồi, đã vậy còn là chuyện vô cùng xấu hổ. Huống chi, da mặt cô còn mỏng như vậy, "Đồ ngốc! Yên tâm, cậu ta không thấy em, càng không có nhìn thấy nơi nào không nên thấy cả."

"Anh đừng nói nữa...." Thiên Tinh che mặt, quả thật muốn khóc.

Thi Nam Sinh không đành lòng, có chút tự trách. Anh nhìn cô, thờ dài, cuối cùng vươn cánh tay kéo ôm cô vào lòng, "Nè, không phải em khóc thật đấy chứ?"

">..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Sự dịu dàng và ấm áp từ anh

"Đây là kịch bản Lục Yến Tùng đưa cho em?" Về mặt anh lúc sáng lúc tối, khiến Thiên Tinh không nhìn ra cảm xúc của anh.

"Vâng. Là anh ta cho người mang tới."

"Em muốn nhận?"

"Tôi..." Thiên Tinh hơi mím môi, "Thật ra tôi rất thích kịch bản này. Nhưng vẫn còn đang suy nghĩ..."

"Suy nghĩ?" Thi Nam Sinh liếc nhìn cô, "Lục Yến Tùng rõ ràng không có ý tốt với hai chị em em, em còn muốn đến gần anh ta?"

Thiên Tinh cầm lấy kịch bản từ trong tay anh, lật qua lật lại, có vẻ mâu thuẫn, "Cho nên tôi mới nói đang còn suy nghĩ. Kịch bản này thực sự rất hay, đáng tiếc...."

Thiên Tinh nhìn Thi Nam Sinh nói, "Tạm thời không nói chuyện này nữa. Tôi còn phải thương lượng với người đại diện của mình nữa, bây giờ tôi còn là người mới, muốn nhận kịch bản nào, làm công việc gì, không thể tự mình quyết định. Tôi phải về đây. Đã muộn lắm rồi, chắc chị tôi đang rất lo lắng." Thiên Tinh cúi người cầm đồ của mình để trên ghế sofa lên.

Rồi như nhớ ra chuyện gì, cô ngẩng đầu lên nhìn Thi Nam Sinh, "Đúng rồi, lúc này không phải anh nói có chuyện quan trọng muốn nói với tôi sao?" Cũng vì vậy nên cô mới ở đây suốt cả buổi chiều ngồi đọc kịch bản.

Thi Nam Sinh không đáp lời cô, chỉ cầm lấy túi đồ lúc này cô nhờ thư ký chuyển cho mình, lấy đồ của mình ra. Rồi đưa túi cho cô, "Đây là đồ của em?"

Hả? Thiên Tinh nghi hoặc nhìn vào trong túi. Không nhìn thì thôi, nhìn thấy rồi cô ngượng muốn độn thổ.

Đó chính là...Quần áo lót của cô. Sao nhân viên khách sạn có thể để đồ riêng tư của phụ nữ cùng đồ của đàn ông chung với nhau như vậy chứ?

Hơn nữa, cũng tại cô sơ ý quên mất thứ đồ này. Cô ngượng đỏ bừng cả mặt, vội giật lấy cái túi.

Cảm nhận được ánh mắt trêu chọc của anh, cô vừa vội vàng nhét hết đồ trong tay vào túi, vừa liú lười giải thích, "Tôi... tôi thật sự không có ý. Không ngờ tôi lại quên mất cái này...."

Thi Nam Sinh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, khoanh tay trước ngực, "Em có biết thứ đồ đó của đàn ông và phụ nữ được để chung là có ý gì không?"

Mặc kệ là có ý gì, nhưng chắc chắn không phải tốt đẹp rồi. Cho nên, Thiên Tinh lắc đầu quạ quạ, "Tôi thật sự không có ý đặc biệt nào cả."

"Vậy em có ý bình thường thôi à?" Anh nhún nhún.

"Dĩ nhiên không có...." Cô gắng sức giải thích, "Tôi thật sự không biết đồ này được để chung với đồ của anh."

Thi Nam Sinh tiến lại gần một bước, nâng cằm cô lên, để đôi mắt long lanh của cô nhìn thẳng vào mắt anh, "Tiểu yêu tinh, em biết rõ đây chính là ám hiệu mà. Lần sau em còn sơ ý vậy nữa tôi sẽ không tốt bụng như hôm nay đâu." Ý trong lời nói của anh rất rõ ràng.

Thiên Tinh thoáng giật mình, cảm thấy ngón tay của anh nóng như lửa vậy, "Tôi.... phải về rồi." Cô không được tự nhiên quay mặt đi, tránh ngón tay anh.

"Tôi cùng về em." Thi Nam Sinh đưa tay lấy áo khoác, vắt lên khuỷu tay mình.

"Hả?" Thiên Tinh không hiểu nhìn anh.

Thế nhưng anh lại nhủ mảy nói tiếp, “Tôi cũng chưa ăn tối, hơn nữa không biết đi đâu ăn.”

"Cho nên..." Cô nheo mắt lại.

"Đến nhà em ăn!" Anh nghiêm túc giải thích, cầm chìa khóa xe, định đi ra ngoài.

"Không được." Thiên Tinh vội vàng ngăn anh lại.

Anh đột nhiên xuất hiện trong nhà, vậy cô phải giải thích với người nhà thế nào đây? Hai người bọn cô không phải là người yêu, thậm chí là bạn cũng không phải.

"Cánh Thiên Tinh, sao em hẹp hòi vậy hả?" Anh nhủ mảy, cúi đầu nhìn khuôn mặt rối rắm của cô, "Váy em mặc trên người là do tôi mua, tối hôm qua em còn chiếm phòng của tôi, cứu em thoát khỏi tay Hà Niệm Khuynh là tôi, giúp em tránh xa Lục Yển Tùng cũng là tôi." Anh sụ mặt nói, "Cánh Thiên Tinh, tối qua nếu không có tôi, em bị đám đàn ông đó bắt nạt thế nào em biết không? Tôi làm nhiều việc như vậy, chẳng lẽ mời tôi một bữa cơm bộ quá đáng lắm sao?"

Quả nhiên....Những lời này vừa nói ra, Thiên Tinh không còn cách nào để từ chối được nữa.

Cúi đầu, bấu bấu môi. Những lời anh nói hoàn toàn có lý.

"Không phải em nói muốn báo đáp tôi sao? Tối hôm qua chuyện tôi muốn em lại không chịu làm, chuyện đó coi như bỏ qua đi. Bây giờ, tôi cho em hai lựa chọn." Anh như ông lớn đưa hai ngón tay lên.

Hai lựa chọn?

"Anh nói đi."

"Thứ nhất, bây giờ dẫn tôi về nhà em ăn cơm tối. Thứ hai, mời tôi ra ngoài ăn. ..."

"Vậy tôi chọn cái thứ hai." Thiên Tinh lập tức chọn.

"Tôi còn chưa nói hết." Thi Nam Sinh chợt nhủ mảy, "Địa điểm là do tôi chọn. Tôi biết em không có nhiều tiền, cho nên sẽ không chọn nơi nào quá đắt đỏ. Ừm..." Anh làm như đang trầm ngâm suy nghĩ, ánh mắt lại đang dò xét Thiên Tinh.

"À thôi, tôi chọn cái đầu tiên." Trong lúc anh đang còn đang suy nghĩ, Thiên Tinh liền thay đổi quyết định. Mặc dù anh không chọn chỗ quá đắt, nhưng chắc chắn đó cũng không phải là nơi tâm thường. Nơi cậu chủ như anh đến ăn cơm phải là nơi như thế nào chứ? Khẳng định là cô không thể trả nổi!

Thi Nam Sinh hiển nhiên là rất hài lòng với sự lựa chọn này của Thiên Tinh.

"Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt!" Anh đắc ý vỗ vỗ vai cô, rồi xoay người đi ra khỏi phòng làm việc. (Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt: hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, ý khuyên người ta phải biết nhận ra thực tế để thay đổi quan điểm.)

Thiên Tinh cũng xách đồ vội vàng đuổi theo. Cô có cảm giác như đang bước lên thuyền giặc vậy.

....

Tuy đang vào đầu xuân, nhưng trời về đêm vẫn rất lạnh đến tê người.

Còn chưa bước ra khỏi cửa công ty, Thiên Tinh đã cảm thấy gió lạnh thổi vù vào mặt khiến cô rùng mình. Trên vai bỗng chùng xuống, mùi hương nam tính quen thuộc bao quanh người cô. Ngẩng đầu lên nhìn, Thi Nam Sinh đã khoác áo của anh lên người cô.

"Tôi đi lấy xe, em đứng ở đây, không được đi lung tung." Anh nhắc nhở cô.

Trong lòng Thiên Tinh cảm thấy vô cùng ấm áp, như có dòng nước ấm từ tận đáy lòng thấm dần lên đến tận tim, "Vậy anh khoác áo vào đi, ngoài trời rất lạnh." Thiên Tinh cũng không muốn anh bị lạnh, liền cởi áo ra trả lại cho anh.

Thi Nam Sinh ngăn hành động của cô lại, "Không được cởi. Ngoan ngoan mặc vào đi." Anh là đàn ông, sao lại sợ chút lạnh này được? Anh xoay người, đi ra khỏi công ty.

Thiên Tinh nhìn theo bóng lưng cao lớn kia mà trái tim đập loạn nhịp, cảm nhận hơi ấm quen thuộc của anh. Cảm giác ngọt ngào từng chút, từng chút lan tỏa ngập lòng...

Cảm giác này, thật tuyệt...

Lúc Thi Nam Sinh lái xe tới, anh không xuống xe mà chỉ hạ kính xe xuống, ngoắc ngoắc tay ý bảo cô mau lên.

Thiên Tinh đứng phía trong cửa công ty, nhìn khuôn mặt anh dần dần xuất hiện trước mặt, thấy anh đang ngoắc mình, cô có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp.

Sau mười tháng xa cách trở về, cô không ngờ hai người còn có một ngày thế này. Nhẹ mồm cười, cô bước chân đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa công ty, gió lạnh thổi tới, lạnh buốt đến thấu xương. Nhưng giờ phút này Thiên Tình hoàn toàn không thấy lạnh chút nào....

Ngược lại còn thấy rất ấm áp. Sự ấm áp xuất phát từ tận đáy lòng....

Quả nhiên, khi Thiên Tình về đến nhà thì Văn Tình đang đứng ở cửa nhìn quanh với mặt đầy vẻ lo lắng. Thấy có xe đi vào, chị liền chạy ra ngoài.

Thiên Tình mặc lễ phục, khoác áo của Thi Nam Sinh từ trên xe bước xuống, "Chị!"

"Thiên Tình?" Văn Tình đi tới, nhìn em gái rồi lại nhìn sang chiếc xe kia.

Thi Nam Sinh lúc này mới từ ghế lái bước ra ngoài, đóng cửa xe, chạm phải ánh mắt kinh ngạc của Văn Tình, anh chỉ bình thản gật đầu coi như chào hỏi.

Văn Tình kéo em gái mình sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Hai người là thế nào đây? Sao em đi cùng anh ta?"

"Chuyện dài dòng lắm." Thiên Tình phiền não giải thích, "Tóm lại là anh ấy giúp đỡ em rất nhiều, em vì muốn cảm ơn anh ấy, nên mới mời anh ấy về dùng cơm. Chị, cha đã về chưa? Hai người ăn tối chưa?"

Nghe Thiên Tình hỏi, sắc mặt Văn Tình hơi tối lại.

Thiên Tình lập tức hiểu ra, "Cha vẫn chưa về sao?"

Văn Tình không trả lời. Thiên Tình lại tiếp tục hỏi, "Chị, có phải cha đi từ tối qua vẫn chưa về?"

"Em đừng hỏi nữa, cơm chị làm xong rồi, mau vào ăn đi, đừng để khách đợi." Văn Tình không muốn em gái lo lắng, cho nên vội đổi đề tài.

Em gái chỉ về được có mấy ngày thôi, Văn Tình không muốn em mình phải bận tâm nhiều chuyện.

"Đề em gọi điện nói cha về nhà." Thiên Tình biết nhất định cha đang đi đánh bạc nữa rồi.

Rốt cuộc Lục Yên Tùng có mục đích gì?

Thiên Tình vội vã chạy vào nhà, Thi Nam Sinh đứng ở ngoài cửa nhìn Văn Tình một lúc rồi cất bước đuổi theo Thiên Tình đi vào trong.

Thiên Tình nhắc điện thoại lên, đang định bấm số thì nghe Thi Nam Sinh hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì đâu. Cũng không còn sớm, chắc anh đã đói rồi, ăn cơm trước đi. Tôi gọi điện thoại cho cha đã." Thiên Tình không giải thích nhiều. Nhưng vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt.

Thi Nam Sinh nhìn chằm chằm không dời mắt khỏi cô.

Đang định nhấn số, Văn Tình đã giật lấy ông nghe đập xuống.

"Chị?" Thiên Tình không hiểu nhìn chị.

"Chị đã gọi điện mấy lần nhưng cha đều tắt máy." Văn Tình giải thích.

Thiên Tình nhíu mày, "Chị biết cha ở sòng bạc nào không?"

Văn Tình im lặng, chị không ngờ Thiên Tình cũng biết cha đang ở sòng bạc, "Chị biết. Ăn cơm xong chị đi tìm cha."

Văn Tình đi tới bàn ăn, lấy thêm một cái bát và một đôi đũa nữa nói: "Hai người ngồi xuống đi. Em mới về, đừng bận tâm tới những chuyện này."

Thiên Tình nào còn có khẩu vị để ăn chứ? Thay quần áo xong, cô đi tới bàn ăn ngồi xuống.

Nhìn Văn Tình gấp trứng chiên đặt vào bát của mình, rốt cuộc Thiên Tình vẫn không nhịn được mở miệng hỏi: "Chị, mười tháng em không có nhà, cha đều như vậy phải không?"

"Không có." Văn Tình lắc đầu.

"Chị nói dối em." Thiên Tình cố chấp nhìn chị.

Thấy Thiên Tình nhìn mình như vậy, Văn Tình thoáng sùng sốt, buột chén đũa xuống, nói thật, "Thiên Tình, cha đánh bạc đã thành thói quen rồi. Chị

cầu xin cha, khuyên cha, nhưng cha vẫn cứ như vậy, từ trước đến nay chưa từng thay đổi."

"Cha lấy tiền ở đâu để đánh bạc?" Thiên Tình hỏi thẳng vào vấn đề chính, "Nhà mình chỉ có mỗi bốn bức tường trống rỗng thế này, cha lấy đâu ra tiền để giam mình cả ngày trong sòng bạc chứ?"

Văn Tình chột dạ ngập ngừng, "Chuyện này.... chị cũng không biết."

Nhìn dáng vẻ đó của Văn Tình, Thiên Tình cảm thấy không đành lòng. Nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi tiếp, "Chị, có phải cha....dùng chị để đổi lấy tiền?"

Vấn đề này như khơi đúng tâm sự của Văn Tình. Sắc mặt chị chợt biến đổi, hai tay nắm chặt bàn ăn, đầu ngón tay trắng bệch. Chị hít sâu một hơi rồi mới miễn cưỡng mở miệng: "Em nói linh tinh gì đó. Chị đang sờ sờ ở đây, nào có buồn bán gì đâu chứ?"

Thiên Tình biết chị đang gạt mình!

Tối hôm trước, những lời Lục Yến Tùng nói cô đều nhớ rất rõ!

Nhưng....bây giờ chị đã tránh né không muốn nói ra, sao mình còn khơi gợi lên nó làm gì kia chứ?

Thi Nam Sinh nhìn hai chị em cô, sự đau lòng cùng khó xử của Thiên Tình anh đều nhận ra được. Đợi đến khi hai chị em cô đều yên lặng, anh mới nói: "Lát nữa tôi đưa cô đi." Lời này là nói với Văn Tình.

Văn Tình sùng sốt, "Không, không cần phiền đến anh Thi đâu." Văn Tình lập tức từ chối.

Thi Nam Sinh thật ra cũng không muốn đưa cô đi, nhưng nếu cô đã không muốn cho ai biết chuyện này, thì anh cũng đành chịu.

Suốt bữa cơm tối, cả ba người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Văn Tình không ăn gì nhiều, vội vã ăn mấy miếng rồi đi ra ngoài.

Trong nhà, chỉ còn lại Thiên Tình và Thi Nam Sinh ở lại làm khách.

Thiên Tình đứng trước cửa nhà nhìn cho đến khi Văn Tình đi khuất tầm mắt, ánh mắt buồn bã âm ỉ.

Quay đầu lại liếc nhìn Thi Nam Sinh, mím môi nói, "Xin lỗi."

"Sao lại xin lỗi?" Thi Nam Sinh chau mày hỏi lại.

Trong lòng Thiên Tình lúc này vô cùng phiền muộn, "Dùng cơm mà chẳng vui về gì."

"Chỉ có hai chị em của em không vui thôi, chứ còn tôi thì cảm thấy rất vui và thoải mái." Thi Nam Sinh nhún nhún vai. Trên thực tế, anh cảm thấy thức ăn tối nay rất ngon.

Hơn nữa....còn được cô tự tay gấp miếng cá hương sốt thịt băm để bày tỏ lòng cảm ơn với mình.

"Tôi rất thích ăn cá hương sốt thịt băm. Cho nên...." Anh thoáng ngập ngừng, tựa người lên khung cửa sổ nhìn cô, "Sau này nếu em còn muốn báo đáp tôi, chỉ cần xuống bếp nấu cơm cho tôi ăn là được."

Xuống bếp nấu cơm cho anh? Nghe thấy lời đề nghị này, tâm tư Thiên Tình liền xáo trộn, lập tức quay đầu lại nhìn anh.

Vừa khít tầm mắt anh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt chan chứa tình cảm nồng nàn khiến cô chợt giật mình thoáng thót.

Nấu cơm ư....

Mấy chuyện đó, cô nghĩ là chỉ có người thân nhà, hoặc là.... người yêu... mới làm như vậy.

"Sao nhìn tôi bằng ánh mắt đó?" Không để sự phức tạp trong mắt cô, Thi Nam Sinh nheo mắt hỏi. Thật lòng mà nói...anh rất mong muốn được nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc nấu cơm cho mình....

Nghĩ đến một người phụ nữ vì mình mà bận rộn nấu cơm, làm canh, đây thực sự là một hình ảnh của mái gia đình ấm áp.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết người phụ nữ ấy phải là Cảnh Thiên Tình thì mới được. Thi Nam Sinh không biết tại sao mình lại có suy nghĩ này, nhưng cảm thấy suy nghĩ đó cũng không tệ.

"Không có gì...." Thiên Tình vội vàng thu tầm mắt lại, rũ mi, hòng giấu đi sự rung động trong lòng.

May mắn là....Thi Nam Sinh cũng không tiếp tục hỏi nữa.

"Vào thay quần áo đi, tôi đưa em ra ngoài."

"Hả?" Thiên Tình kinh ngạc nhìn anh, "Đi đâu?"

"Không muốn đi tìm chị và cha em sao?"

Thiên Tình thoáng sững sốt, có chút do dự. Nếu như cô đi theo Văn Tình, nhờ phá hỏng việc của chị ấy, sẽ khiến Văn Tình khó xử.

"Đừng do dự nữa. Chuyện của cha em, hai chị em em phải cùng nhau gánh vác chứ." Thi Nam Sinh bình tĩnh nhìn Thiên Tình.

Ánh mắt ấy vô cùng quả quyết khiến lòng Thiên Tình không khỏi tăng thêm sự kiên định.

"Về chuyện của Lục Yến Tùng, tạm thời không nên đề cập đến nữa, tránh bứt dây động rừng. Thăm dò mục đích của anh ta trước đã." Thi Nam Sinh cúi đầu nhìn Thiên Tình, nói ra mục đích cuối cùng của mình.

"Cho nên, em nhất định phải giữ khoảng cách với Lục Yến Tùng. Kịch bản đó cũng không được nhận!"

Hả? Bởi mới nói...

Nói đi nói lại thì mục đích cuối cùng của anh vẫn là chuyện kịch bản kia?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Đây gọi là ‘tình thú’

“Để tôi suy nghĩ đã." Thiên Tình trả lời cho có lệ, “Tôi đi thay quần áo, anh chờ tôi một chút."

"Ừ." Thi Nam Sinh nhìn cô xoay người rời đi. Nhìn theo bóng lưng kia, rồi nhìn quanh ngôi nhà chật hẹp, lại nghĩ đến gia đình không hoàn chỉnh của cô, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác thương yêu không nói lên lời.

Cô gái nhỏ này, rất trọng tình cảm, thương yêu chị. Cho nên, gánh nặng trên vai cô ấy có lẽ còn hơn cả mình tưởng tượng.

Chẳng trách, ngày trước còn vì Văn Tình mà chấp nhận việc mang thai hộ.

Văn Tình đón xe đi đến sông bạc. Ngồi trên xe mà lòng thấp thỏm không yên. Cô không dám chắc có thể khuyên người cha mê đánh bạc đến đỏ mắt kia của mình về được không. Đối mặt với một gia đình chẳng ra dáng là gia đình gì này, cả cô và Thiên Tình đều rất mệt mỏi. Cô cũng không hiểu được rốt cuộc Lục Yến Tùng có mục đích gì nữa.

Qua tay cha để có được cô, còn liên tục cung cấp tiền cho cha để ông ấy cả ngày đắm mình trong sông bạc.

Chuyện này có lợi ích gì cho anh ta chứ? Có phải vì anh ta quá thừa tiền nên mới dùng nó để chơi đùa những người nghèo khó như cô?

Nghĩ đến Lục Yến Tùng, trong lòng Văn Tình lại nảy sinh oán hận.

Cô phiền não che mặt lại, chỉ hy vọng tối nay đừng gặp anh ta ở sông bạc. Người đàn ông đó thật giống ác quỷ....

....

Trong sông bạc, tiếng la hét, tiếng khen ngợi, tiếng rên tiếc rề thì nhau vang lên, đình tai nhức óc vô cùng.

Văn Tình vốn dĩ rất ghét những nơi như thế. Đặc biệt là sông bạc này....

Mấy tháng trước còn là nơi con ác mộng của cô bắt đầu.

Sau khi tìm kiếm vòng quanh một hồi, cuối cùng Văn Tình cũng tìm được Cảnh Kiến Quốc đang ngồi trên bàn mài mê đánh bạc.

Ông đã ngồi ở đó suốt hai ngày nay, chơi đến hai mắt cũng đỏ ngầu. Dĩ nhiên lúc này ông lại đang thua rồi, giận dữ mắng một câu rồi ném bài xuống bàn.

Trong lòng Văn Tinh vô cùng thê lương lạnh giá. Người cha này, trừ việc sinh ra hai chị em cô, có bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người cha đâu chứ?

Đuổi mẹ cô đi, cờ bạc đến tán gia bại sản.

Thậm chí...Đến cả con gái cũng bán luôn. Đang muốn đi tới đó thì eo chợt bị thắt chặt. Văn Tinh cứng người lại, hơi thở quen thuộc thoảng tới từ phía sau, khiến cô tưởng chừng như không thở nổi nữa.

Một sông bạc rộng lớn thế này, ai cũng châu đầu đánh bạc không còn biết gì, mùi rượu, mùi khói thuốc lá mù mịt vô cùng khó chịu.

Thế nhưng... người đàn ông sau lưng lại hoàn toàn không bị nhiễm bởi những mùi khó ngửi đó. Mùi hương trên người anh ta vẫn luôn mát mẻ, dễ chịu. Chỉ cần thoảng ngửi qua là đã có thể nhận ra được anh ta là ai.

"Buông tôi ra!" Văn Tinh tức giận khề quát, ra sức tách vòng tay dưới eo ra. Nhưng cô càng dùng sức vòng tay người đàn ông kia càng siết chặt.

"Em đến để tìm tôi sao tôi có thể buông tay được?" Giọng nói lạnh lùng nhưng đầy vẻ gian manh vang lên từ phía sau.

"Tôi không tới tìm anh, cậu chủ Lục không nên tự mình đa tình như vậy!" Văn Tinh lạnh lùng nói.

Người đàn ông phía sau không những không giận ngược lại còn cười cười, "Em có biết tôi rất thích tính cách này của em không?" Người đàn ông kia cắn nhẹ lên vành tai cô.

Cảm nhận được người cô khẽ run lên, giọng anh ta càng thêm khàn khàn mờ ám, "Văn Tinh, nếu em còn tiếp tục giãy dụa nữa, tôi sẽ lập tức 'xoi' em ngay tại đây đó." Anh ta cười nói ra những lời tàn nhẫn khiến Văn Tinh rùng mình, "Em cũng biết đấy, những con bạc ở đây chỉ lo không tìm được chuyện vui thôi."

"Lục Yến Tùng, anh là đồ cầm thú!" Cả người Văn Tinh run lên bần bật.

"Ồ, xem ra tôi phải cho em biết thế nào là cầm thú chân chính mới được." Lục Yến Tùng lập tức bế ngang cô lên.

Văn Tinh biết anh ta muốn làm gì, hoảng sợ hét ầm lên, "Đồ khốn kiếp! Tôi không muốn lên lầu! Tôi không muốn đi! Buông tôi ra!"

"Chẳng lẽ, em thích ở dưới này sao? Ở đây kích thích hơn hả?" Lục Yến Tùng kiên nhẫn cúi đầu, mỉm cười nhìn cô. Rõ ràng anh ta đang cười, nhưng trong mắt lại toát ra hơi thở lạnh lẽo thấu tận xương.

Văn Tinh bất lực đánh lên người anh ta, "Tại sao anh đối xử với tôi như vậy? Lục Yến Tùng, anh là đồ khốn nạn!"

Bé cô đi lên lầu, Lục Yến Tùng với bộ mặt vô cảm bỏ ngoài tai những lời chỉ trích của cô.

Nước mắt cô chảy xuống lan đầy cánh tay anh. Nhiệt độ lạnh lạnh khiến người anh run lên. Từng giọt nước mắt ấy như đang rót vào lòng anh, khiến ánh mắt anh có chút dao động, nhưng...ngay sau đó đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường có. Anh cúi đầu, lạnh nhạt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giàn dụa nước mắt.

"Cánh Văn Tinh, tôi từng nói, em khóc trước mặt tôi bao nhiêu lần, tôi sẽ làm thịt em từng ấy lần!"

"Đồ khốn!" Văn Tinh mắng anh, gờ tay lên lau sạch nước mắt. Anh ta là dạng cầm thú không chuyện gì không làm được!

"Muốn oán, chỉ có thể oán cha em đã bán em cho tôi. Muốn oán, em cũng chỉ có thể oán..." Nói đến đây, Lục Yến Tùng đột nhiên ngừng lại. Đi lên đến tầng trên, anh ta nhắc cao chân đá văng một cánh cửa, rồi cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo âm hiểm. Mới nói tiếp: "Em không nên là em!"

Lời này rốt cuộc có ý gì? Văn Tinh hoàn toàn không hiểu! Cũng lười suy xét tìm hiểu! Suy nghĩ của người đàn ông này cô mãi mãi không thể đoán được, cũng không muốn đoán.

Điều bây giờ cô muốn là anh ta hãy buông tha cho cô, bỏ qua cho gia đình cô...

Cô bị anh ta ném lên chiếc giường cỡ lớn. Cơ thể vừa chạm xuống tấm nệm mềm mại, cả người Văn Tinh liền run rẩy.

Nơi này....Chính là nơi anh ta đã cướp đi lần đầu tiên của cô. Con ác mộng ấy, lần lượt hiện rõ từng cảnh từng cảnh trong đầu cô, khiến sắc mặt cô trở nên tái nhợt, chỉ muốn chạy trốn khỏi đây.

Nhưng Lục Yến Tùng sẽ để cho cô chạy trốn sao?

Anh bế thốc ngang người cô lên, không đặt cô xuống giường mà bế cô đi thẳng tới cửa sổ.

Nhìn sắc mặt âm u, lạnh lẽo của anh, Văn Tinh sợ đến mặt mũi tái nhợt, "Lục Yến Tùng, anh muốn làm gì?" Cô lập tức ôm chặt cổ anh.

Nhưng sắc mặt anh ta vẫn âm u đến đáng sợ. Mở cửa sổ ra, mặt không cảm xúc bế cô đến chỗ cửa sổ, "Ngồi im!" Anh ra lệnh cho cô.

"Anh điên rồi sao? Đây là tầng ba đây!" Văn Tinh kêu lên.

Khung cửa không có cánh cửa mà chỉ có bệ cửa, cô có thể ngồi yên ở đây được sao? Chỉ cần hơi bất cẩn một chút là sẽ bị ngã xuống dưới ngay. Dù không tan xương nát thịt thì cũng bị chấn thương sọ não mà chết.

"Không phải em thích phản kháng lắm sao? Giờ hãy phản kháng tôi xem nào." Trên gương mặt Lục Yến Tùng chỉ có sự vô tình tàn ác.

Văn Tinh sợ đến phát khóc lên, muốn trượt xuống, nhưng mỗi lần cô giẫy dụa, Lục Yến Tùng lại lới lỏng tay mình ra một chút.

Chẳng mấy chốc, móng cô đã vượt ra khỏi ngưỡng cửa sổ, chỉ còn lại hai chân giắt trên bệ khung cửa. Nếu không nhờ hai tay anh ta đang hờ hững giữ lấy thì Văn Tinh đã rơi xuống rồi.

"Đừng... Đừng làm vậy với tôi..." Mắt cô ngập nước thì nhau chảy ra. Dáng vẻ hoảng sợ này giống như chú thỏ con bị dọa.

Lục Yến Tùng nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm lóe lên tia sáng. Anh lập tức kéo cô vào, nhưng vẫn để cô ngồi trên bệ cửa khiến cô phải bám víu vào anh để không bị ngã xuống.

"Hôn tôi!" Anh trầm giọng ra lệnh.

Văn Tinh quật cường nhìn anh, không chịu làm theo.

Lục Yến Tùng vốn là người nóng nảy không kiên nhẫn, tính cách anh ta rất giống loài sư tử, đã tính, kiêu ngạo, hơn nữa lòng chiếm đoạt rất cao, "Đừng để tôi phải nhắc lại lần thứ hai!" Anh ta rít giọng qua kẽ răng.

"Sao anh phải đối xử với tôi như thế?" Văn Tinh vẫn không chịu nghe lời, ánh mắt như phát ra lửa, lớn tiếng chất vấn anh.

Lục Yến Tùng híp mắt lại, dáng vẻ nguy hiểm nói, "Văn Tinh, em đáng yêu nhất chính là vì tính cách bướng bỉnh này, nhưng điểm không đáng yêu nhất chính là không hiểu được lúc nào nên bướng bỉnh, lúc nào thì không nên như thế." Anh nói xong liền buông bàn tay đang giữ Văn Tinh ra.

Văn Tinh hoảng hốt la chối lới, vội nhào vào ngực anh.

Anh muốn trị tính tình bướng bỉnh này của cô, cho nên cố ý để cô nghiêng người về phía cửa sổ.

Nhìn ra độ cao phía sau lưng, Văn Tinh vốn sợ độ cao lúc này lại khóc lên, "Xin lỗi, Lục Yến Tùng! Tôi không dám nữa, không dám nữa đâu!"

Thấy cô khóc lóc chịu, Lục Yến Tùng cũng mềm lòng. Ôm lấy cô, miệng tìm đến môi cô, hôn cô thật sâu.

Văn Tinh khóc thút thít, hoảng sợ ôm cổ anh ta. Bởi vì trong lòng vẫn còn sợ hãi lên toàn thân cô đều căng cứng, môi răng cũng run lên bần bật, không cách nào đáp lại anh.

"Thả lỏng người, hôn đáp lại tôi..." Lục Yến Tùng bá đạo ra lệnh.

Văn Tinh sợ anh lại tức giận vội vừa khóc vừa hé môi mình ra. Khóe môi đều là nước mắt.

Lục Yến Tùng thô bạo kéo áo khoác trên người cô xuống, xé luôn áo sơ mi bên trong.

"Tại sao... Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tôi đã đắc tội với anh khi nào chứ?" Văn Tinh lắp bắp hỏi, không dám ngăn động tác của anh lại.

Anh vùi đầu trước ngực cô, "Cánh Văn Tinh, muốn trách thì hãy trách em gái em mấy tháng qua không ở trong nước đi."

Văn Tinh khẽ nheo mắt. Người đàn ông này có ý gì?

"Vốn dĩ tôi muốn cô ta trở thành món đồ chơi của tôi, nhưng em lại xuất hiện. Cho nên em đã trở thành con mồi của tôi..." Anh nhay cắn nụ hoa hồng phấn, rồi mút mạnh.

"Anh... không được đụng tới em gái tôi!"

"Không được? Em có tư cách gì mà nói tôi không được?" Lục Yến Tùng ngẩng đầu nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt quật cường đầy nước mắt, cười lạnh một tiếng, "Cánh Văn Tinh, không phải em đang ghen đấy chứ? Tôi cảnh cáo em.. nếu như em yêu tôi, thì em xong đời rồi đó!"

Văn Tinh vùng vẫy tránh khỏi bàn tay đang siết chặt cầm ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn gương mặt anh tuần kia. Người đàn ông này thực sự rất quyến rũ. Chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể mê hoặc được phụ nữ rồi. Chẳng trách anh ta cứ một tuần thì đổi một người phụ nữ rồi.

Nhưng... Dù anh ta có anh tuấn hơn nữa, quyến rũ hơn nữa cũng không mê hoặc được cô đâu...."Cậu chủ Lục, chuyện này anh không cần lo lắng." Cô nở nụ cười bi thương, "Anh trong mắt tôi chỉ là tên cầm thú không có tính người. Tôi có thể yêu bất kỳ ai, nhưng sẽ không bao giờ yêu một tên cầm thú như anh." Cô biết mình không nên vuốt râu hùm, chọc giận anh. Nhưng cô không ngăn được mình! Bởi vì cô rất căm hận người đàn ông này, vì vậy nên anh ta chỉ tùy tiện nói một câu, bao nhiêu lời thật lòng cô cũng tuôn ra hết.

"Cảm thú?" Lục Yến Tùng quả nhiên nổi giận. Đấy mắt phun ra lửa, như muốn đốt cháy thiêu rụi Văn Tinh. Đây là lần đầu tiên trong đời có người phụ nữ dám nói anh như vậy.

Hon nữa....Cũng là lần đầu tiên anh bị một người phụ nữ từ chối năm lần bảy lượt như thế.

Cảnh Văn Tinh ngoan ngoãn nghe lời không yêu anh, đáng lẽ ra anh phải hài lòng mới đúng.

Nhưng....Trong ngực lại âm ỉ khó chịu. Anh muốn dạy dỗ người phụ nữ này, hành hạ cô để cô biết được sự lợi hại của anh!

"Cảnh Văn Tinh, xem ra ngày thường tôi đối xử với em quá nhân từ rồi. Hôm nay tôi sẽ cho em biết cảm thú là như thế nào nhé." Trong mắt anh lóe lên khát vọng thú tính.

Văn Tinh cảm thấy sợ hãi khôn cùng, nhưng....cô cần môi, quyết không cầu xin anh ta. Chuyện tới nước này rồi không phải một lời cầu xin của cô là có thể giải quyết được.

Cùng lắm thì để mặc anh ta ném xuống dưới lầu thôi! Thân thể cô vốn đã tàn tạ lắm rồi, cô không quan tâm đến chuyện sống chết nữa.

Nhưng....Cô đã lắm. Lục Yến Tùng không ném cô xuống, ngược lại thô bạo rút cả vạt trên cổ mình ra, "Anh... Anh muốn làm gì?" Cô mở to mắt nhìn anh.

"Không muốn cầu xin tôi? Giờ có muốn cũng đã muộn rồi."

Văn Tinh cảm thấy tay đau nhói, cổ tay bị Lục Yến Tùng nắm chặt, sau đó bị anh thô lỗ bắt chéo hai tay cô ra sau lưng.

"Lục Yến Tùng!" Cô kêu lên.

"Yên lặng nào. Ngoan ngoãn hưởng thụ đi..." Lục Yến Tùng nhẹ giọng dụ dỗ bên tai cô, giọng nói đầy vẻ gian ác.

Nhưng anh càng như vậy, Văn Tinh càng có dự cảm không lành. Cô biết tính tình Lục Yến Tùng sẽ không bao giờ thay đổi. Càng mất hứng, anh ta lại càng cười. Lời nói càng nhẹ nhàng, thì hành động sẽ càng thô bạo...

Quả nhiên....Một giây tiếp theo, cổ tay cô bị thít chặt...Hai tay bị anh dùng cả vạt trói lại rồi buộc lên cửa sổ, "Anh muốn làm gì?" Văn Tinh kinh hoàng nhìn anh ta.

Sau khi buộc chặt cô lại, anh liền lui về phía sau, buông hai tay ra không giữ cô nữa.

Nghĩ đến phía sau là độ cao mười mét, Văn Tinh sợ đến giây dựa cũng không dám, cố nén nước mắt, lo lắng đề phòng ngồi trên cửa sổ.

Lục Yến Tùng chợt quay người.

Văn Tinh nhìn thấy anh đi tới đầu giường, mở ngăn kéo ra lấy thứ gì đó, rồi lại đi về phía cô.

Đến khi nhìn thấy rõ vật anh đang cầm trong tay, Văn Tinh sợ hãi há miệng hít thở, suýt nữa cũng ngất đi.

Cái đó....Là cái gì vậy?

Gậy rung??? Còn là loại rất lớn? Cây gậy này cô đã từng nhìn thấy trên mạng. Không ngờ anh ta dự sẵn thứ này!

"Lục Yến Tùng, anh... anh không được làm vậy!" Cây gậy lớn như vậy, chỉ tưởng tượng thôi cô đã không thể chịu được rồi...Cả người, cả răng đều run lên bần bật. Cô muốn chạy trốn, nhưng tay bị trói rất chặt, cô không cách nào chạy thoát được.

Lục Yến Tùng lúc này đã đi tới, hài lòng khi thấy dáng vẻ kinh hoàng của cô, anh ta ung dung cầm điện vào. Ngón tay khề nâng cầm cô lên, "Không phải em không thích tôi chạm vào người em sao? Hôm nay, sẽ để nó thay tôi dạy dỗ em."

"Anh là đồ biến thái!" Cô hét lên. Nhưng không thể ngăn cản được động tác của Lục Yến Tùng.

Anh ta thô lỗ kéo quần Thiên Tinh xuống đến đầu gối.

Dưới thân chợt lạnh, nước mắt Văn Tinh không nén nổi tuôn ào ào. Cô tuyệt vọng nhìn Lục Yến Tùng. Cảm thấy người trước mặt như một tên ác ma đang sắp sửa chiếm đoạt mình, "Lục Yến Tùng, sao anh có thể biến thái như vậy?"

"Cô em à, đây không phải là biến thái, mà là tình thú." Lục Yến Tùng bật công tắc lên. Cây gậy trong tay theo đó run lên xè xè, Văn Tinh cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

"Đây là quà của một người bạn mang từ Nhật Bản về, em là người được dùng đầu tiên đấy, em nên cảm thấy vinh hạnh." Anh nói xong liền để gậy rung dọc theo đôi chân bóng bẩy của Văn Tinh từ từ di chuyển lên trên.

Văn Tinh cả kinh trợn mắt há miệng.

Chương 130: Sự trừng phạt

Tên khốn Lục Yến Tùng này thực sự tàn nhẫn với mình vậy sao?

"Tôi không muốn dùng thứ này! Lục Yến Tùng, anh hãy để thứ biến thái đó cho những người phụ nữ khác đi... tôi không muốn...." Lời cuối cùng của Văn Tinh đã mang theo tiếng nức nở. Trước khi gặp Lục Yến Tùng, cô còn chưa biết tình dục là gì. Vậy mà hôm nay anh ta lại làm vậy với cô! Đối với Văn Tinh không khác nào một đòn trí mạng. Người phụ nữ truyền thống như cô, thậm chí nhìn thứ đồ này thôi đã cảm thấy ngượng rồi, nhưng gã đàn ông biến thái này còn cầm trong tay vuốt vuốt.

"Lục Yến Tùng, đừng khiến tôi....căm ghét....um..." Văn Tinh còn chưa nói hết, đã cảm thấy nơi nhạy cảm mềm mại nào đó trên cơ thể bị một vật thô cứng chọc vào.

Lạnh lẽo, tê dại, như có dòng điện rong ruổi trong cơ thể khiến cô rùng mình một cái, lời đang nói ra cũng ngưng bật....chỉ còn lại tiếng rung xấu hổ kia vang vọng trong không khí. Văn Tinh chỉ cảm thấy độ cong lẫn mức độ rung ấy đang kích thích cô rất mãnh liệt.

"Còn ghét nó nữa không?" Lời nói đầy vẻ dụ dỗ của Lục Yến Tùng vang lên bên tai cô, đầu lưỡi ẩm ướt liếm lên vành tai cô, "Ngoan nói cho tôi biết đi...."

Văn Tinh quật cường không nghe theo, không muốn mình khuất phục như vậy. Cô cắn môi, quay mặt đi, mặc anh tự hỏi tự nói.

Nhưng....Lục Yến Tùng nào chịu để mình tự độc thoại như vậy? Thấy Văn Tinh như vậy, ngón cái anh ta ấn vào một công tắc khác, vật kia lập tức run lên dữ dội. Vật đó run lên bần bật, không ngừng ma sát ở lõi vào mẫn cảm của Văn Tinh. Loại kích thích muốn lấy mạng đó khiến Văn Tinh không thể chịu đựng được nữa.

"Um..." Không nhịn được rên rỉ thành tiếng, một dòng nước ấm cũng từ trong cơ thể chảy ra. Cô hoảng sợ giãy dụa cơ thể muốn tránh khỏi vật kia.

Nhưng....Lục Yến Tùng đã dùng một tay giữ chặt hông cô, không cho cô có cơ hội rút lui, "Trả lời tôi, có thoải mái không? Có thích hay không? Há?" Lục Yến Tùng nghiêng răng hỏi. Có trời mới biết, dáng vẻ đó của Cảnh Văn Tinh khiến người ta mất hồn như thế nào. Tuy dáng người cô hơi gầy một chút, nhưng nơi nào cần đầy đặn thì vẫn đầy đặn. Bầu ngực mềm mại đầy đặn, kiêu ngạo ưỡn cao khiến đàn ông nhìn vào phải thêm khát. Vòng eo mịn màng thon thả khiến người ta có cảm giác chỉ cần mạnh tay một chút cũng có thể bẻ cong.

Còn ở phía dưới....vừa ướt át, vừa khít khao càng thêm muốn lấy mạng người! Dù đã làm bao nhiêu lần nhưng vẫn nhạy cảm không tưởng tượng nổi, dịch nhầy ùn ừn tuôn chảy ra.

Lục Yến Tùng tưởng chừng như đang cảm thấy, giờ phút này, vật đang bị nơi ẩm ướt của cô bao bọc khít khao điên cuồng kia là chính bản thân mình.

Ông trời ơi! Chỉ tưởng tượng thôi anh đã muốn điên lên rồi!

"Cảnh Văn Tinh, em có biết mình chính là hồ ly chuyển thế hay không?" Anh nhắm hai mắt lại, hưng hăng cắn môi cô. Tay cầm máy rung càng tăng tốc ma sát xoay chuyển. Động tác thô bạo như muốn làm cho cô chết đi sống lại mới chịu bỏ qua.

"Quả nhiên...dâm đảng chẳng khác gì người mẹ kia của em...." Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra lời đó.

Cơ thể Văn Tinh chấn động. Mặc dù rất ghét sự đụng chạm của anh, nhưng vật kia thực sự gây kích thích quá lớn, trong mắt cô đã ngập đầy nước, mê loạn nhìn Lục Yến Tùng, "Anh....biết mẹ tôi?"

Lục Yến Tùng cười lạnh một tiếng, ánh mắt tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, "Sao lại không biết được?" Trong mắt anh hiện lên vẻ giễu cợt, máy rung trong tay càng đâm sâu hơn vào bên trong của Văn Tinh, cho tới khi chạm đến điểm kích thích chết người kia. (sáng sớm làm mấy cảnh này mà gặp ngay thẳng nắc dịch này nữa, vừa làm vừa bực mình dễ sợ >.

Hải lòng khi nghe được tiếng kêu sợ hãi của Văn Tinh, anh ta mới tiếp tục nói: "Chỉ cần điều tra một chút là biết liền, bà ta bỏ chồng chạy theo người đàn ông khác. Sao hả? Vậy không phải dâm đảng thì là gì?"

Lời của anh làm tổn thương Văn Tinh trầm trọng. Văn Tinh giận dữ đập Lục Yến Tùng một phát, "Anh im đi! Anh không được phép nói mẹ tôi như thế!"

"Lời tôi nói không phải là sự thật sao?" Lục Yến Tùng gầm lên. Bàn tay dùng sức đâm vật cứng kia vào sâu hơn trong người Văn Tinh.

"A...." Văn Tinh không kìm chế được, ưỡn người ngửa ra phía sau. Vật đó đang không ngừng càn quét thân thể cô. Chạm tới lục phủ ngũ tạng cô....toàn thân cô như có dòng điện chạy qua, khiến cô hoàn toàn mất đi ý thức. Ngón tay bấu chặt vào vai anh, đầu ngón tay như khảm sâu vào trong da thịt

anh...

Người đàn ông này.... Thật khốn kiếp! Khiến cô nhục nhã như vậy... Không biết là do khoái cảm từ cơ thể mang đến quá mãnh liệt, hay vì quá nhục nhã, Văn Tĩnh khóc nức lên, gây dựa cơ thể, "Lục Yến Tùng, mau...lấy nó ra.... Ừm..." Cô rung mình một cái, nước theo đó mà chảy ra mỗi lúc càng nhiều.

"Nên chụp lại đáng về này để dành tặng lại em mới được." Lục Yến Tùng không những không lấy ra, ngược lại còn đâm vào sâu hơn, mạnh hơn.

Vật kia không ngừng rung động, ma sát nơi nhạy cảm nhất của cô. Văn Tĩnh không ngừng vận vẹo thân thể, muốn đẩy nó ra.... Nhưng cố gắng cách nào cũng bằng không. Cô càng vận vẹo người, vật kia càng va chạm mạnh hơn, khiến cô một chút hơi sức cũng không còn. Chỉ có thể theo bản năng kẹp lại chặt hơn....

Lục Yến Tùng hơi lùi lại một chút, khoanh tay nheo mắt lại ung dung nhìn cô bị ‘hành hạ’, "Em xem.. Em càng kẹp chặt, nó ma sát càng mạnh..." Lục Yến Tùng thông thả rót cho mình một ly rượu, khẽ nhấp một hớp, ngồi xuống ghế sofa đối diện nhìn cô. Cho dù cô có kẹp chặt hai chân, chất lỏng óng ánh kia vẫn không ngừng chảy ra. Thậm chí còn đang chảy dọc theo hai bắp đùi trắng nõn xuống....

Chảy qua hai bắp chân xuống tới mắt cá chân... Nhỏ xuống thăm... Nhất định cô không biết đáng về này của mình hấp dẫn cỡ nào đâu nhỉ. Rất có khả năng khiến cho thằng đàn ông nào nhìn thấy đều phải phát điên. Đương nhiên Lục Yến Tùng cũng không phải ngoại lệ. Đôi mắt chăm chú nhìn nơi bị kẹp chặt kia, tay cũng theo đó mà siết chặt ly rượu.

Có trời mới biết, suy nghĩ của anh lúc này rất muốn bỏ nhào tới hung hăng chiếm đoạt, tha hồ đùa bỡn người phụ nữ giống như hồ ly tinh này....

Nhưng anh ta đã không làm vậy. Ngược lại bắt chéo hai chân, tiếp tục thưởng thức cảnh này, "Chắc chắn, em xem, em làm ướt hết thảm của tôi rồi, em tính đền bù cho tôi thế nào đây?"

"Đồ vô si!" Lời này khiến Văn Tĩnh chỉ muốn chết đi. Rõ ràng cô căm ghét đến thế, nhưng vẫn không sao khống chế được thân thể của mình. Sự ma sát, kích thích đó không biết đã đưa cô lên đỉnh bao nhiêu lần rồi.

"Vô si?" Lục Yến Tùng cười gian ác, đưa ly rượu lên môi nhấp nhẹ. Động tác ưu nhã, vẻ mặt mê người khiến lòng người thêm nhộn nhạo, "Nếu em đã thích mắng tôi như vậy, vậy hãy để cho nó chơi đùa với em thêm lát nữa. Tôi thấy em cũng rất thích thứ này."

Văn Tĩnh vô cùng xấu hổ, nhưng cũng không chịu yếu thế, lạnh lùng nhìn anh, "Đúng vậy, tôi thích nó....vì so với anh thì nó còn tốt hơn nhiều...." Người cô run lên dữ dội, lời nói ra cũng không được tròn câu, nhưng vẫn tiếp tục nói, "Anh thì được tích sự gì! Là phụ nữ, tôi thật thấy xấu hổ thay anh đấy.... Ừm...có nó, anh có thể nghỉ ngơi được rồi! Tốt nhất là cả đời này...anh bị...bất lực....mà chết luôn đi..." Cô ác miệng nguyên rủa.

Đối với đàn ông mà nói, những lời này chẳng khác nào lời khiêu chiến cực hạn. Nhưng giờ phút này Văn Tĩnh làm gì còn tâm tư mà để ý nhiều như vậy?

Lục Yến Tùng gần như muốn bóp nát ly rượu trong tay.

Được lắm! Lá gan người phụ nữ này cũng lớn lắm! Chẳng lẽ cô không biết, người đàn ông có thể để cho phụ nữ nghi ngờ bất cứ khả năng nào của mình, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận bị nghi ngờ về khả năng này sao? Có lẽ trên đời này cũng chỉ có mình cô mới dám nói ra những lời này với anh!

Nhưng.... Anh vẫn cố gắng đè nén cơn tức giận trong lòng xuống. Ung dung thông thả nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Sau đó.... Đặt ly rỗng xuống, tao nhã đứng dậy. Hai tay đút vào túi quần, híp mắt cười nhìn Văn Tĩnh.

Anh còn chưa mở miệng nói, Văn Tĩnh đã rung mình một cái.

"Nếu em đã thích nó đến vậy, vậy thì cứ ở lại đây chơi đùa thêm chút nữa." Anh lui về phía sau một bước, vẫy vẫy tay với cô như muốn byebye, "Tối nay em cứ chơi thoải mái nhé. Sáng mai, tôi sẽ đến thăm em." Anh ta nói xong thật sự đi ra cửa.

Văn Tĩnh sững sờ mở to mắt! Không lẽ thật sự bắt mình thế này cả đêm sao? Tiếp tục như thế này? Cô sẽ điên mất, sẽ chết mất! Cô la hoảng lên, "Lục Yến Tùng, anh đừng có biến thái như vậy!"

Lúc này tay Lục Yến Tùng đã đặt lên nắm cửa. Nghe thấy tiếng kêu của Văn Tĩnh, anh không nhanh không chậm quay đầu lại liếc nhìn cô.

"Đúng rồi, quên nhắc nhở em.... Đừng gọi lớn tiếng quá, nơi này người qua kẻ lại rất nhiều, tôi không dám đảm bảo tiếng kêu của em bị người ta ‘không cẩn thận’ mà nghe thấy đâu."

"Anh... Đồ khốn kiếp!"

Lục Yến Tùng không để ý đến cô nữa, mở cửa ra đi ra ngoài.

"Lục Yến Tùng, anh mau quay lại đây!" Văn Tĩnh kêu to lên.

Nhưng anh không hề quay lại. Cửa ‘rầm’ một tiếng, nặng nề đóng lại.

"Lục Yến Tùng! Lục Yến Tùng!" Văn Tĩnh tuyệt vọng kêu lên. Cô cảm thấy bên dưới đã không thể chịu đựng thêm được nữa rồi. Trước mặt như có ánh sáng lóe lên, lại một lần nữa dâng cao. Cả người cô xụi lơ, vẫn không ngừng mắng anh ta, "Lục Yến Tùng, anh là đồ khốn kiếp.... Anh sẽ không có kết

quả tốt..."

....

Lục Yến Tùng ra ngoài rồi đóng cửa, ngăn luôn tiếng mắng cuối cùng lại bên trong.

"Cậu Lục!" Có người vội vàng đi đến.

"Thông báo với toàn bộ người bên dưới, không cho phép bất luận kẻ nào lên phòng này!" Sắc mặt Lục Yến Tùng vô cùng đáng sợ.

"Anh yên tâm, không có lệnh của anh sẽ không có ai dám bước lên đây."

Lục Yến Tùng gật đầu một cái rồi thật sự rời đi. Anh không tin, trị không nổi Cảnh Văn Tinh cô!

Thiên Tinh ngồi trên xe của Thi Nam Sinh, thấy anh thành thạo lái xe trên đường đi, tựa như anh hoàn toàn biết chỗ đó vậy.

"Bây giờ chúng ta đi đâu? Văn Tinh không nói cho chúng ta biết địa chỉ."

"Sòng bạc 701." Thi Nam Sinh chuyên chú nhìn đường.

"Cha tôi ở đó ư?" Sòng bạc 701, Thiên Tinh có từng nghe thấy. Đó chính là sòng bạc lớn nhất, sang nhất thành phố. Phải có thân phận thế nào mới vào đó được chứ.

"Ừ. Đó là một trong những cơ ngơi của Lục Yến Tùng. Cha em chắc hẳn đang ở chỗ đó."

"Thì ra là vậy." Thiên Tinh gật gù đầu, không dám nhìn sang Thi Nam Sinh. Tầm mắt anh đang chuyên chú nhìn đường, dáng vẻ rất nghiêm túc. Nhìn nghiêng khuôn mặt tuấn tú mê người của anh khiến tim cô khẽ run lên.

Mấp máy môi, Thiên Tinh nhẹ nhàng mở miệng: "Cảm ơn anh." Nếu không có anh, cô sẽ cảm thấy rất bất lực, cảm thấy bản thân rất vô dụng. Cô sẽ không biết nên đi đâu để tìm cha.

Thi Nam Sinh ghé mắt, chạm vào đôi mắt chan chứa tình cảm của cô.

Cô hoảng hốt, không được tự nhiên vội vàng quay mặt đi.

Trong mắt Thi Nam Sinh lóe lên ánh sáng, hứng thú nhún mày lên, "Cảm ơn tôi chuyện gì?"

Thiên Tinh hơi mím môi, "May mắn vì có anh ở đây."

Tâm tình Thi Nam Sinh tốt hẳn lên, "Nếu em đã muốn cảm ơn tôi, vậy tôi cho em ghi nợ. Sau này xem em trả nợ tôi thế nào." Giọng nói nhẹ nhàng, vẻ mặt vui vẻ.

Nhìn dáng vẻ này của anh, bao nhiêu lo lắng trong lòng Thiên Tinh đều bị quét sạch. Cô cong môi, khẽ mỉm cười, "Những cách để cảm ơn mà anh nói, tôi không làm được...." Lời vừa nói xong, Thiên Tinh chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình. Đang êm đẹp sao cô lại nhắc tới chuyện này làm gì? Nghĩ đến yêu cầu kia của anh, mặt cô chợt đỏ lên, vội quay mặt qua chỗ khác.

Lại nghe được Thi Nam Sinh nói một câu không rõ nghĩa, "Ừ, không vội. Sớm muộn gì cũng có ngày em làm được."

Anh có ý gì? Thiên Tinh cảm thấy nhịp tim mình đập rất nhanh, không dám nói thêm gì nữa.

Quay mặt sang hướng khác, giả bộ như đang chuyên chú nhìn cảnh vật bên ngoài xe.

Đầu mùa Xuân năm nay, thời tiết dường như trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Tầng này dành cho những người bình dân đến đánh bài, từ dân lao động đến đại gia, hạng người nào cũng có cả.

Khói mù vương khắp nơi. Đủ loại mùi trộn lẫn với nhau, vô cùng khó ngửi. Thiên Tinh ho khan một tiếng, phất phất tay, bị sặc đến khó chịu.

"Khó chịu lắm à?" Thi Nam Sinh quay đầu nhìn cô.

Trong lòng cô chợt thấy ấm áp. Thiên Tinh mỉm cười lắc đầu, "Chỉ là có chút không quen thôi."

"Mau đi tìm cha em, rồi nhanh rời khỏi đây." Thi Nam Sinh thân nhiên liếc nhìn cô rồi xoay người đi...cũng rất tự nhiên nắm tay dắt cô đi.

Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt được bàn tay ấm áp của anh bao lại, trong lòng Thiên Tinh chợt run lên. Ngẩng đầu lên nhìn anh bằng ánh mắt thắm đẫm với bao lời muốn tỏ.

Còn anh thì vẫn bình thản, giống như hành động này tự nhiên bình thường vậy.

"Có nhìn thấy cha em chưa?" Thi Nam Sinh hỏi.

Lúc này Thiên Tinh mới hoàn hồn lại, vội vàng nhìn quanh một vòng. Mất đảo quanh một vòng khắp sông bãi, cuối cùng nhìn thấy một dáng người quen thuộc, "Ồ chỗ kia!" Thiên Tinh vỗ vỗ Thi Nam Sinh cũng đang nhìn khắp nơi.

"Sao không thấy chị Văn Tinh? Theo lý đáng lẽ chị ấy phải đang ở đây rồi chứ." Thiên Tinh cảm thấy kỳ lạ.

Thi Nam Sinh khề cau mày. Nếu Cảnh Văn Tinh không có ở đây, có lẽ đã đi tìm Lục Yến Tùng rồi.

"Đừng lo lắng, cô ấy là người làm việc có chừng mực, sẽ không có việc gì đâu." Thi Nam Sinh kéo Thiên Tinh đi, "Giải quyết chuyện của cha em trước đã."

"Dạ." Thiên Tinh bị Thi Nam Sinh kéo đi vào trong đám người. Hai người bọn cô chen lách để đi vào bên trong. Vì quá chật chội cho nên không ít người va phải Thiên Tinh, chân cô cũng bị không ít người dẫm lên. Thiên Tinh đau quá kêu lên, ánh mắt sắc lạnh của Thi Nam Sinh nhìn trừng trừng đám người xung quanh, rồi kéo Thiên Tinh lên trước ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Vì cô, đánh cuộc một phen

Dường như lo lắng sẽ còn có người đụng vào cô, Thi Nam Sinh vươn tay giữ trọn bờ eo khóa chặt cô vào lòng mình.

Hơi ấm của vòng tay từ phía sau không thể tin được khiến lòng Thiên Tinh xao động. Tất cả những xô đẩy và tổn thương đều bị anh ngăn lại bên ngoài khuỷu tay.

Nếu như....

Anh cũng đã từng sẵn lòng chống đỡ những tổn thương bên ngoài cho mình như vậy, có phải hay không.... đứa con của hai người, sẽ không bị.... Nghĩ tới việc không có duyên với đứa bé, trong lòng Thiên Tinh vẫn thấy hơi hơi khó chịu.

Đang buồn bã thì nghe thấy tiếng Thi Nam Sinh vang lên ở đỉnh đầu: "Ồ mấy nơi thế này mà cũng thả hồn đi hoang được nữa à?"

"Hả!" Thiên Tinh giật mình hoàn hồn. Sự khó chịu nơi đáy mắt lặng lẽ phai đi. Sau đó nhìn thấy Cảnh Kiến Quốc ngồi ở bàn đánh bạc chơi đến hai mắt đỏ ngầu. Thiên Tinh đi tới gọi ông "Cha!"

Vào lúc này ông đang bắt được một con bài tốt, vội vàng bỏ vào dãy bài của mình. Tâm tình vô cùng tốt. Nghe được tiếng của Thiên Tinh, ông ta ngoảnh đầu lại, kinh ngạc thốt lên, "Thiên Tinh? Sao con lại về nước?"

"Cha, chúng ta trở về rồi hãy nói. Cha đừng chơi nữa." Rõ ràng Cảnh Kiến Quốc đã rất lâu không ngủ. Trong mắt đã nổi lên vằn vện tia máu, nhìn thời cũng thấy khiếp sợ. Nhưng ông lại cười hí hửng, hiển nhiên đang còn rất hăng say chưa muốn về.

Thiên Tinh với tay muốn gạt con bài trong tay ông, lập tức bị ông ngăn lại, "Con làm gì vậy? Vừa trở về đã muốn quản cha rồi!"

"Cha, cha đã ở chỗ này bao nhiêu ngày rồi? Cha về cùng con đi, đừng chơi cái này nữa." Thiên Tinh cố gắng khuyên nhủ cha. Suốt ngày nướng trong sông bạc, cái nhà này sớm muộn cũng tiêu tan vì cha thôi. Dù rằng..cái nhà mà cô nói, thật ra cũng đã sớm không còn là nhà nữa rồi.

"Con đừng làm cha mất hứng, bây giờ vận may của cha đang lên. Hôm nay thắng không ít tiền, trở về sẽ cho con và chị con mua đồ ăn ngon." Cảnh Kiến Quốc hoàn toàn không có phản ứng, đột nhiên nhớ đến cái gì, lại liếc nhìn sang Thiên Tinh, "Ừa, không phải hai tháng sau con mới về nước sao, sao lại về bất tử thế? Có phải bị công ty đuổi rồi không?"

"Không có. Công ty thông báo con về có việc." Thiên Tinh trả lời.

Người chia bài bên hỏi chen vào hỏi: "Thưa ông, có muốn chơi tiếp không?"

"Dĩ nhiên!" Cảnh Kiến Quốc trả lời gần như không thêm suy nghĩ.

"Cha!" Thiên Tinh thất vọng kêu ông một tiếng, "Chị tới tìm cha, nhưng bây giờ không thấy bóng dáng đâu, cha không lo lắng gì sao? Con đi mười tháng,

khó khăn lắm mới về nhà một lần, cha cũng không muốn dành thời gian cho con gái cha!" Càng nói càng cảm thấy lòng ghen ngào chua chát.

Thiên Tinh vừa nói xong, tầm mắt của mọi người cũng đổ dồn về phía họ.

Vốn Cảnh Kiến Quốc bị con gái hạch hẹ này giờ đã có hơi chột dạ, nhưng sau khi bị nhìn như thế thì cảm thấy mắt mất. Bực mình hất tay Thiên Tinh ra, "Đi đi đi, đừng làm tao mất hứng. Nuôi hai chị em chúng mày lớn tới chừng này, chẳng lẽ còn muốn dựa vào người cha này nữa hay sao? Thích làm gì thì cứ làm đi!"

Thiên Tinh bị Cảnh Kiến Quốc đẩy lui về phía sau một bước, ngã vào lòng của một người.

Không hề có chút lương tâm nào của người làm cha, ông lại ngồi thẳng người ra hiệu cho đối phương chia bài.

Nhìn theo người cha đã hoàn toàn mất hết tâm trí, đáy mắt Thiên Tinh chua xót thất vọng...

Thi Nam Sinh nhìn thấy hết dáng vẻ khổ sở của cô. Lòng có phần không nỡ khi thấy cô như vậy. Mắt tối lại tiến lên dặt tay cô. Không nói một lời lôi cô rời khỏi đám người.

"Anh Thi?" Cô kinh ngạc nhìn bóng lưng bước đi thật nhanh của anh, "Bây giờ tôi không thể đi, không thể để cha tôi cứ tiếp tục như thế được."

"Tôi biết." Thi Nam Sinh đáp nhưng không quay đầu lại.

Đi thẳng tới quầy bar của sòng bạc, quăng một tờ chi phiếu lên quầy bar, ra hiệu: "Cho tôi hai trăm vạn chips poker." (trong những sòng bạc lớn đều dùng chips poker để thay thế tiền mặt)

Hai trăm vạn? Thiên Tinh quá kinh hãi với con số này. Anh muốn làm gì?

Đối phương nhanh chóng lấy ra chips poker tương ứng với hai trăm vạn, cung kính đặt trước mặt anh. Anh cầm hết chúng bằng một tay, tay kia vẫn dặt Thiên Tinh.

"Anh muốn làm gì?" Thiên Tinh không hiểu hỏi.

"Đánh bạc." Ánh giản đoan trả lời.

Hả.... Hai người họ đến đây là để khuyên cha cô về cơ mà, sao bây giờ anh cũng muốn thấp tùng theo? Thiên Tinh đang tính khuyên anh, nhưng anh đã vạch ra đám người, đi tới cái bàn bên cạnh Cảnh Kiến Quốc.

Sau đó tùy ý đặt thẻ chip lên bàn. Kéo một cái ghế ra, ra dẫu cho Thiên Tinh, "Ngồi xuống."

Thiên Tinh không nhúc nhích nghi hoặc nhìn anh.

Anh đã kéo ghế ra dựng dựng ngồi xuống. Sau đó hất hất sang vị trí bên cạnh, lần nữa ra dẫu bảo Thiên Tinh, "Đừng đứng nữa!"

Lúc này Thiên Tinh mới hoàn hồn, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cảnh Kiến Quốc lại gom tiền vào, bấy giờ mới có thời gian ngẩng đầu lên. Không ngờ lại trông thấy con gái ngồi ở đối diện mình.

Hơn nữa.... Người bên cạnh nó... Lại là Thi Nam Sinh? Hai mắt Cảnh Kiến Quốc lập tức sáng lên, ngay sau đó ân cần cười nói, "Anh Thi, đã lâu không gặp."

Hai đứa nó đi cùng với nhau, chẳng lẽ.... Thi Nam Sinh bắt đầu có hứng thú lại với con gái mình?

"Phải, đã lâu không gặp. Không ngờ, còn gặp nhau trong trường hợp này." Thi Nam Sinh nhàn nhạt đáp lại Cảnh Kiến Quốc.

"Hóa ra, Anh Thi cũng thích chơi cái này." Cảnh Kiến Quốc liếc mắt thêm thường nhìn đồng chip trước mặt Thi Nam Sinh, đáy mắt tham lam lấp lánh sáng ngời.

"Phải. Muốn học hỏi bác trai một chút." Thi Nam Sinh không bỏ qua tia sáng nơi đáy mắt ông, đẩy hết chip đến trước mặt Thiên Tinh.

Thiên Tinh nghi ngờ nhìn anh.

Nghe thấy Cảnh Kiến Quốc cười ha ha, "Học hỏi thì không dám nói, nhưng nếu anh Thi có hứng thú như vậy thì chúng ta có thể chơi vài ván."

Người ở bên cạnh đều ngược mắt nhìn người đàn ông xuất chúng nhất trong đám người này. Vừa ra tay một phát đến hai trăm vạn. Đây không phải là con số mà những con bạc ở tầng này có thể vung tay. Hơn nữa, nhìn vào quần áo trên người cùng phong cách lịch lãm sang trọng của anh ta, không giống người nên xuất hiện ở nơi này.

"Không cần vài ván, một ván là được rồi. Vội lại...." Anh dừng lại nhìn sang Thiên Tinh, "Là do con gái bác đánh với bác ván này."

"Tôi?" Thiên Tình kinh ngạc chỉ mình, thấy Thi Nam Sinh gật đầu xác nhận, cô vội xua tay, "Tôi không chơi được. Nào giờ tôi không giỏi mấy thứ bài bạc này."

Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ chạm vào những thứ này. Bởi vì căn bản không có thời gian. Huống chi, Thi Nam Sinh vừa ra tay còn bỏ ra hai trăm vạn. Sao cô dám đánh bạc với anh cơ chứ?

Thế nhưng Thi Nam Sinh giống như không nghe thấy lời Thiên Tình nói, ngược lại cúi đầu kề sát vào tai cô nói nhỏ: "Không sao, tôi dạy cho em." Giọng nói dễ nghe thì thảo lên vào màng nhĩ khiến con tim Thiên Tình rộn lên, ngón tay hơi rục rịch. Liếc mắt nhìn sang thấy ánh mắt anh sầm lại không biết đang suy nghĩ gì.

Cảnh Kiến Quốc nghe vậy mừng thầm. Đứa con gái này của ông, trước giờ chưa từng đụng tới bài bạc, việc này chẳng phải là tặng không cho ông hai trăm vạn sao?

Tầm mắt Thi Nam Sinh đảo qua bộ mặt tham lam của Cảnh Kiến Quốc, "Như vậy đi, một ván quyết định thắng thua. Tôi đây đặt toàn bộ hai trăm vạn, nếu bác thắng, tôi hai tay dâng lên hai trăm vạn này, nhưng điều kiện trước tiên là...." Anh dừng lại một lúc rồi nói, "Bác cũng phải có hai trăm vạn!"

Lời vừa nói ra, những người ngồi cùng bàn bên cạnh đều ríu rít đứng dậy. Hai trăm vạn không phải là chuyện đùa. Bọn họ coi như có gom hết tiền cả đời cũng không đủ hai trăm vạn để mà chơi ván này.

Hai trăm vạn? Sắc mặt Cảnh Kiến Quốc rất khó xử. Đây không phải là Thi Nam Sinh cố ý đang làm khó ông ư? Biết rõ hoàn cảnh nhà bọn họ thế nào rồi, lấy đâu ra con số hai trăm vạn đây? Cho dù gần đây Lục Yên Tùng vẫn luôn cho ông ta tiền, nhưng cũng không có nhiều như vậy.

"Không đủ hai trăm vạn cũng không sao." Thi Nam Sinh liếc nhìn Cảnh Kiến Quốc, "Trên bàn của bác hiện có bao nhiêu tiền." Thi Nam Sinh ra hiệu cho Cảnh Kiến Quốc.

Cảnh Kiến Quốc liền cúi đầu đếm thẻ chip của mình.

Thiên Tình ngồi ở một bên suy nghĩ không biết trong lòng anh hiện đang mưu tính chuyện gì, bèn hỏi, "Anh muốn làm gì?" Cô nghiêng mặt nhìn anh. Không hiểu tại sao, cô có cảm giác nhất định là Thi Nam Sinh đang giúp mình.

"Em ngồi đây, giúp tôi đánh ván này là được." Anh ra dấu bảo cô hãy yên tâm.

Thiên Tình cũng cố gắng bình tĩnh lại.

Cảnh Kiến Quốc đã đếm xong, sắc mặt có chút khó coi, "Gom hết tiền thắng cũng chỉ có hơn năm vạn." Lục Yên Tùng cho ông hai mươi vạn, nhưng chưa tới hai ngày ông đã thua hết sạch chỉ còn bấy nhiêu đây.

"Bỏ đi." Ông ta đếm xong, những người vây xem cũng than thở tiếc rẻ. Bọn họ còn tưởng rằng có kịch vui để xem, bây giờ coi bộ là không có rồi. Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng mất hứng.

Đầu ngón tay Thi Nam Sinh gõ lên mặt bàn, "Con số chênh lệch đường như hơi nhiều nhỉ."

"Hay là chúng ta chơi nhỏ lại một chút?" Cảnh Kiến Quốc đề nghị.

Thi Nam Sinh miễn cưỡng lắc lắc một ngón tay, "Tôi không có nhiều kiên nhẫn như vậy. Hay là vậy, tôi có một đề nghị. Nếu như bác đồng ý, chúng ta sẽ cược một ván, biết đâu hai trăm vạn này, bác có thể lấy đi không thiếu một đồng. Không đồng ý, vậy chúng ta coi như vô duyên với chiếu bạc."

"Đồng ý, dĩ nhiên đồng ý!" Cảnh Kiến Quốc gần như lập tức đáp. Mỗi ngon đã dâng tới miệng, sao có thể để cho nó bay đi? Ông đâu phải đồ ngốc chứ, "Có phải anh Thi muốn đứa con gái này của tôi không?" Ông ta nói ra suy nghĩ của mình.

Sắc mặt Thiên Tình trắng bệch. Văn Tinh đã bị ông bán rồi, hôm nay ông lại muốn bán cô lần nữa?

Thi Nam Sinh quay mặt qua chỗ khác, nhưng vẫn không bỏ qua vẻ mặt của Thiên Tình. Cuối cùng không nói gì mà chỉ nhìn Cảnh Kiến Quốc, "Bác nói không sai, tôi thật sự rất muốn người con gái này của bác. Có điều, không phải hôm nay."

"Hôm nay, thứ tôi muốn.... là đôi tay của bác!" Anh nói ra những lời này với ánh mắt cũng sắc bén vô cùng. (chặt tay thì ông quánh bằng chân @@)

Cảnh Kiến Quốc sững sốt. Mọi người chung quanh cũng đều giật mình.

"Không được!" Thiên Tình gần như là lập tức hét lên, kích động đứng bật dậy. Nhìn anh bằng ánh mắt lên án.

Anh nhú mày, "Cha em đang muốn bán em đi, mà em vẫn còn lo lắng cho ông ta?"

"Ông ấy là cha em!" Thiên Tình cao giọng đáp. Cô có thể không lo lắng sao? Trong nhà, cũng chỉ có ba cha con sống nương tựa lẫn nhau. Mặc dù cha hầu như chưa từng có trách nhiệm của người làm cha, nhưng trong cô vẫn đang chảy dòng máu của ông.

"Em ngồi xuống đi!" Thi Nam Sinh đưa tay kéo cô ngồi lại trên ghế.

Thiên Tinh đành nhìn rằng nhất định cha sẽ không đồng ý. Hai trăm vạn sao có thể so với một đôi tay?

Nhưng....lời Cảnh Kiến Quốc nói ra khiến cô giật thót người.

"Được! Vậy đánh cuộc đôi tay này, chúng ta hai bên đều không thiệt thòi!"

"Cha!" Thiên Tinh quát khê một câu.

"Con đừng làm ồn, trong lòng cha tự có tính toán." Cảnh Kiến Quốc đã hoàn toàn bị ma nhập, căn bản không trông nôm đến chuyện gì nữa.

Hôm nay vận may của ông rất tốt, thắng được khá nhiều, ông không tin không thắng nổi Thi Nam Sênh.

"Nếu đã đồng ý, vậy thì mở bài đi!" So với sự lo lắng khẩn trương của Thiên Tinh, thì Thi Nam Sênh lại bình thản ung dung, lạnh nhạt ra lệnh cho người phát bài.

Thiên Tinh ngồi ở một bên, sắc mặt trắng bệch như tàn tro.

Cô gần như khản cầu nhìn Thi Nam Sênh, "Rốt cuộc anh muốn làm gì vậy? Không thể đánh cuộc cái này.... Hai người đừng chơi nữa, có được không?"

Thi Nam Sênh cầm một lá bài được phát ra đặt vào lòng bàn tay cô, "Hay là xem thử lá bài này là gì."

"Tôi không muốn cá cược đâu!" Thiên Tinh gần như muốn khóc.

Thi Nam Sênh nheo lại mắt, "Em không có lòng tin với cha em vậy sao? Ông ấy nhất định sẽ bị thua?"

"Tôi cũng không muốn thấy anh mất hai trăm vạn vô ích!" Thiên Tinh lần nữa đứng dậy.

"Vậy em bình tĩnh một chút, ngồi xuống đi!"

Thiên Tinh không chịu ngồi, bướng bỉnh nhìn anh.

Thi Nam Sênh nheo lại mắt nhìn dáng vẻ kiên quyết của cô, "Cảnh Thiên Tinh, em luôn bướng bỉnh không đúng lúc! Nếu tính tình em ngang ngược như vậy, sao không ném bài của cha em đi, rồi mạnh mẽ lời ông ấy về với em?"

"Tôi..." Cô hơi mím môi, "Đó là cha tôi mà." Sao cô có thể đối với ông như vậy được chứ?

Thi Nam Sênh dù giận nhưng không thể chối cãi, liếc nhìn cô nói, "Nếu em đã không có cách, thì hãy ngoan ngoãn ngồi xuống."

Cô vẫn không nhúc nhích.

Thi Nam Sênh thở dài, nhìn cô, giọng nói không tốt lắm, "Tin anh một lần."

Thiên Tinh sùng sốt.

Tin anh một lần.... Anh, có thể để mình tin tưởng được sao? Muốn hỏi anh, nhưng anh đã quay mặt đi, ngồi thẳng người mở ra lá bài thứ nhất.

Nhìn tám lưng kia, ánh mắt Thiên Tinh thoáng xao động. Có phải... Minh cũng nên tin anh một lần hay không?

Có lẽ, anh đang thật sự giúp mình.... Thiên Tinh do dự một lúc rồi ngoan ngoãn trở lại ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô nguyện ý tin anh một lần....

Bởi vì hai ngày nay anh ra tay giúp mình không ít, mình cũng nên tin tưởng anh.

.....

Ngôi nhà của một cô gái độc thân được bố trí đơn giản qua loa, nơi ở của một người phụ nữ, nhưng chẳng có bao nhiêu món đồ bắt mắt.

Mái tóc dài uốn xoắn gọn sóng của người phụ nữ rũ xuống trước ngực. Trên người không mặc gì, có thể thấy khuôn ngực đầy đặn thấp thoáng sau những lọn tóc. Thân dưới mặc một cái váy ngắn đến nỗi không che hết mông. Trang phục như vậy, thực sự là hấp dẫn lửa dục của người đàn ông.

"Đêm nay sao lại đến nơi này? Không phải nói muốn đến sông bạc sao?" Người phụ nữ duyên dáng mở miệng, như con mèo nhỏ nằm sấp ở trước ngực người đàn ông.

"Nhớ em, tôi thăm em một chút, không được sao?" Ngón tay dài của người đàn ông nâng cằm dưới người phụ nữ lên, nhỏ giọng tâm tình.

Người phụ nữ càng cười tươi hơn, lật người nằm sấp lên người anh ta.

Chân thon dài như cỏ như không mọc giữa hai chân cường tráng của người đàn ông. "Hôm nay đúng là chuyện đáng ngạc nhiên, cậu chủ Lục mà cũng biết nhớ tới người khác nữa à."

Lục Yến Tùng hơi nheo mắt lại, trong mắt thấp thoáng vẻ tối tăm. Đúng vậy! Lục Yến Tùng anh là ai? Muốn loại phụ nữ nào mà không có? Xinh đẹp quyến rũ, mị hoặc, ngây thơ trong sáng, chỉ cần ngoắc tay một cái mà thôi.

Anh hoàn toàn không thiếu phụ nữ, làm gì có chuyện biết nhưng nhớ tới một người phụ nữ nào?

Nhưng...chết tiệt là giờ phút này trong đầu anh lại không ngừng lẩn quẩn bóng dáng một người phụ nữ. Dù là bây giờ anh đang ôm một người phụ nữ khác, thế nhưng bóng dáng chết tiệt đó vẫn luôn ám ảnh anh!

Shit! Anh bị trúng tà sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Lục Yến Tùng, anh chính là ác quỷ

"Cậu chủ Lục, nhìn bộ dạng như người mất hồn này của anh, đâu giống là đang nhớ đến em chứ?" Thấy dáng vẻ phân tâm của Lục Yến Tùng, người phụ nữ ra vẻ nửa hồn nửa trách cười nói. Ngón tay vẽ vòng tròn qua lại trên ngực anh.

Dáng vẻ mòi mọc đầy quyến rũ....

Lục Yến Tùng hoàn hồn, lời của người phụ nữ này, hình như đã đâm vào nỗi đau của anh. Đôi con ngươi co rút lại, anh bỗng đứng lật người, thô lỗ đè lên người phụ nữ nằm ở bên dưới, "Em đã đoán đúng, thật ra tôi không nhớ em...."

Giọng nói như yêu ma của Lục Yến Tùng vang bên tai người phụ nữ, bàn tay nóng như lửa di chuyển chậm chậm từ đùi của người phụ nữ men dần lên phía trên, "Tôi nhớ chính là cơ thể của em... tiếng rên rỉ trên giường của em...."

Người phụ nữ cười duyên, đẩy anh một cái, "Anh hư quá đi...."

"Chẳng lẽ em không thích tôi hư sao?" Lục Yến Tùng xốc mép váy của người phụ nữ lên, sau đó giật mạnh xuống, lộ cả chiếc quần lót viền tơ.

"Ừm...." Người phụ nữ hít sâu một hơi, nhìn thấy chiếc váy bị ném xuống nền đất. Hai chân cô ta cuốn lấy bờ eo cường tráng của Lục Yến Tùng, nghịch ngợm đưa nơi tư mật mềm mại của chính mình tiến gần đến phía dưới cơ thể anh, trêu chọc ma sát qua lại.

Lục Yến Tùng hưng hân bóp lấy bầu ngực đầy đặn của cô ta, thô lỗ nhào nặn. Hành động không hề có chút thương hương tiếc ngọc nào.

Người phụ nữ cũng bị vỗ về chơi đùa làm cho choáng váng, yêu kiều rên rỉ, cực kỳ hưng phấn.

Lục Yến Tùng nghiêng răng. Không phải đang muốn phụ nữ sao? Hiện tại dưới người chính là một báu vật cực phẩm! Chẳng lẽ còn không thỏa mãn được mình sao?

Nhưng.... Khi cô gái đưa tay muốn cời lưng quần xuống thì ánh mắt anh chợt sầm lại, sau đó hưng hăng giữ tay của người phụ nữ lại.

"Cậu chủ Lục?" Người phụ nữ nghi hoặc giương mắt nhìn anh. Ánh mắt mê ly này, gần như có thể chảy ra nước. Rất mê người, rất mất hồn....

Nhưng.... Đáng chết! Anh lại không hề có cảm giác!

Cho dù là nghe thấy tiếng cô ta rên rỉ thờ dốc, nhưng trong đầu anh lại hiện ra tiếng kêu rên quật cường của Cảnh Văn Tĩnh.

Nhìn thân thể người phụ nữ này, mà anh chỉ nghĩ tới cơ thể luôn dễ dàng khiến anh nổi lửa của Cảnh Văn Tĩnh....

Cùng với....dáng vẻ mê loạn của cô khi bị mình ra vào.... Lục Yến Tùng gần như có thể tưởng tượng ra được, hình ảnh giờ phút này một mình cô ở trong phòng hương thụ cây gậy rung đó với dáng vẻ phóng túng như thế nào. Nghĩ đến đây, anh chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng ngùn ngụt từ huyệt thể bốc lên.

Đáng chết! Anh không thể đợi được tới sáng mai!

"Sao vậy?" Người phụ nữ không hiểu anh bị làm sao hỏi lại. Đồng thời áp cơ thể mình sát lại lần nữa.

"Không có tâm trạng!" Lục Yến Tùng đẩy cô ta ra, bắt đầu sửa sang lại quần áo của mình. Cũng không thèm liếc mắt nhìn cô ta thêm lần nào.

"Không có tâm trạng? Nhưng rõ ràng anh cũng rất muốn, cũng có cảm giác với em kia mà!" Trình độ hiểu biết của cô về đàn ông còn nhiều hơn cả phụ

nữ. Biểu hiện mới vừa rồi của anh rõ là rất muốn sở hữu chiếm đoạt, và đó cũng chỉ có khi đàn ông đối với đàn bà. Sao bây giờ lại biến thành không có tâm trạng?

Lục Yến Tùng đã cảm áo khoác, lấy chìa khóa xe. Nghe được lời của người phụ nữ, anh liếc cô một cái, lạnh lùng vô tình mở miệng: "Đó là bởi vì nghĩ tới một người phụ nữ khác, nên mới có cảm giác!"

"Anh..." Sắc mặt đối phương xanh mét. Điều này tôi tề đến mức nào, nhục nhã và độc ác đến cỡ nào chứ! Cô ta không ngần ngại để bị anh đè ra nằm dưới cơ thể anh, thế nhưng trong lòng anh lại nghĩ đến người khác?

Cô muốn nói chuyện rõ ràng với Lục Yến Tùng, nhưng cửa phòng đã bị đóng "Rầm..." lại một tiếng thật lớn.

Bóng dáng tuyệt tình đó cũng đã hoàn toàn biến mất khỏi căn hộ.

Bên trong sòng bạc 701, giờ phút này đang vào giai đoạn gay cấn.

Những lá bài được mở ra cũng vô cùng đặc sắc.

Thi Nam Sinh là bộ sảnh một nước: 789 Cơ.

Còn của Cảnh Kiến Quốc là: JQK Bích.

Từ trên mặt bài cho thấy, phần thắng của Cảnh Kiến Quốc cao hơn một bậc.

Thi Nam Sinh nhú mày, liếc nhìn Thiên Tinh đang khấn trương ở bên cạnh, "Em nghĩ ai thắng?"

"Đương nhiên là cha em!" Thiên Tinh không chút nghĩ ngợi mở miệng. Mặc dù cô không muốn anh vô duyên vô cớ mất hai trăm vạn, nhưng cô càng không muốn cha bị mất đi đôi tay.

Thi Nam Sinh bĩu môi, "Em rất thẳng thắn. Có điều..." Anh dừng lại không nói nữa mà gom lại các lá bài, không mở lá bài tẩy cuối cùng ra.

Nghe thấy người phát bài lên tiếng: "Mời hai vị mở bài!"

Cảnh Kiến Quốc xem qua lá bài cuối cùng, sau khi xem xong, không giữ được bình tĩnh quăng lá bài cuối cùng ra, "9 Bích! Hắc hắc, tuy không phải là 10 Bích, nhưng cũng được tính là một nước. Cũng xem như một cây bài lớn rồi! Anh Thi, không phải anh cũng may mắn bắt được lá sảnh liền nữa chứ."

Sau khi Thiên Tinh thấy cha mở bài ra, mới thở nhẹ một hơi. Bởi vì, khi vừa bắt đầu cô có lên nhìn lá bài tẩy của Thi Nam Sinh, là một lá bài có hoa văn và màu sắc khác.

Cuối cùng cô cũng có thể yên tâm rồi...nhưng trái tim còn chưa được yên ổn bao lâu thì... Tiếng cười nhạt của Thi Nam Sinh vang vang ở bên tai...

"Vậy đành khiến em phải thất vọng rồi. Không ngờ anh lại may mắn bắt được lá 10 cơ... là sảnh liền một nước!" Anh hung dung tình tang mở lá bài cuối cùng ra thấy lên bàn.

Nhìn thấy ánh mắt không dám tin của Thiên Tinh, anh nhướn mày, "Đề em thất vọng rồi."

"Anh..." Thiên Tinh cứng họng, nói không nên lời.

Rõ ràng chính là lá bài 7 rô, sao anh có thể biến thành 10 cơ? Lẽ nào anh chơi gian lận sao? Nhưng từ đầu tới cuối cô luôn ngồi ở bên cạnh anh, làm sao anh có cơ hội để tráo bài?

Nụ cười hả hê của Cảnh Kiến Quốc cứng đờ trên mặt. Một giây kế tiếp.... Sắc mặt trắng bệch.

"Anh Thi thắng!" Trọng tài đẩy hết thẻ chip trước mặt Cảnh Kiến Quốc sang cho Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh mặt lạnh nhìn Cảnh Kiến Quốc, vừa gọi điện thoại, vừa nói: "Bây giờ tôi sẽ lấy đi đôi tay này của bác. Bác chờ một chút, tôi gọi người tới đây lấy." Giọng điệu của anh rất lạnh nhạt, giống như đang nói chuyện gì đó không quan trọng.

Thiên Tinh sợ hãi trở mặt, "Anh Thi, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Thi Nam Sinh tựa như không nghe thấy cô nói, đứng thẳng dậy đi tới chỗ Cảnh Kiến Quốc. Anh cúi đầu nhìn sắc mặt Cảnh Kiến Quốc, "Bây giờ tôi gọi điện cho Asy, anh ta sẽ lập tức phái người tới đây thay tôi lấy đôi tay này của bác đi."

Asy? Cái tên này vừa nói ra, đám người chung quanh há miệng hít thở. Có ai mà không biết Asy là trùm đứng đầu giới xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy. Hơn nữa, còn có mối quan hệ rất tốt với Thi gia.

Sắc mặt Cảnh Kiến Quốc lập tức trắng bệch, hoảng sợ nhìn Thi Nam Sinh, "Cậu Thi, có chuyện gì từ từ nói...có chuyện gì từ từ nói..."

"Đám chơi thì phải dám chịu!" Thi Nam Sinh quả quyết bấm điện thoại, không cho ông đường lui.

Thiên Tình lập tức ngăn cản trước mặt Cảnh Kiến Quốc, tức giận nhìn Thi Nam Sinh trừng trừng, "Anh Thi, ban đầu tôi còn tưởng rằng anh là người tốt, sẵn lòng giúp đỡ tôi, nhưng hóa ra là tôi lầm rồi. Bây giờ anh đang làm gì hả? Anh muốn lấy tay của cha tôi, đây là hành vi phạm pháp! Sao anh có thể máu lạnh, tàn bạo như thế?"

Máu lạnh, tàn bạo? Người phụ nữ này, rốt cuộc đang nói nhằm gì vậy hả?

"Thiên Tình, con cầu xin cậu ấy giúp cha đi, cha không muốn.... Cha muốn giữ lại đôi tay này...." Cảnh Kiến Quốc cầu xin Thiên Tình.

Thi Nam Sinh lạnh lùng liếc nhìn ông ta, vẫn không có phản ứng. Đưa điện thoại lên tai, hiển nhiên đã kết nối, anh mở miệng: "Asy, là tôi! Bây giờ tôi đang ở...."

"Đừng mà!" Cảnh Kiến Quốc sợ đến mức hai chân nhũn ra.

Thiên Tình nhào tới cướp điện thoại của Thi Nam Sinh, không chờ anh nói cô đã tắt luôn điện thoại di động.

Thi Nam Sinh thờ ơ nhìn cô. Người phụ nữ này, thật sự coi mình không có tính người? Trong mắt cô, anh là người tàn bạo đến thế sao?

Ánh mắt tối lại, anh nén giận, chất vấn: "Cánh Thiên Tình, em có chơi mà không dám nhận thua sao?"

Thiên Tình biết mình đuối lý, nhưng như vậy mà muốn lấy một đôi tay, hành động này cũng thật quá tàn nhẫn, "Anh...anh có thể chọn lấy thứ khác không, ngoại trừ tay cha tôi ra." Lúc cô đứng ra bảo vệ người nhà, luôn bướng bỉnh không chịu khuất phục.

Thi Nam Sinh nhú mày, chế giễu: "Nhà em ngoài cái này ra thì còn gì, em sao?"

"Tôi..." Thiên Tình cắn cắn môi, "Tôi không được!"

Thi Nam Sinh hừ lạnh, "Tôi chỉ muốn đôi tay này của cha em. Đưa di động cho tôi!"

"Anh.... Sao có thể quá đáng như vậy?" Thiên Tình vừa nóng lòng vừa giận, thật không biết phải làm sao. Chỉ có thể siết chặt điện thoại di động, lo sợ Thi Nam Sinh lấy nó đi.

Quá đáng? Rất tốt! Anh quá đáng!

"Cậu Thi, đừng..van xin cậu đừng lấy đi tay của tôi, mọi sự đều có thể thương lượng..." Thấy con gái không ngăn được cậu ta, Cảnh Kiến Quốc đành phải tự đứng ra cầu xin tha thứ.

Thi Nam Sinh thờ ơ nhìn ông, sắc mặt lạnh lẽo như băng.

"Tôi...lần này là tại tôi không hiểu chuyện, cậu Thi, xem như tôi cầu xin cậu...." Cảnh Kiến Quốc sợ đến mức mặt chẳng còn tí máu nào, nói xong, chân cũng khụy xuống.

Thi Nam Sinh sầm mặt, đưa tay đỡ lấy ông, "Tốt! Tôi có thể bỏ qua bác một lần!"

Không ngờ Thi Nam Sinh thật sự đổi ý.

Thiên Tình trở mắt nhìn về mặt lạnh tanh của anh, sau đó nghe thấy anh nói: "Nhưng với một điều kiện là, từ nay trở về sau bác không được xuất hiện ở sòng bạc! Tôi sẽ nói Asy phải người tôi đây bất cứ lúc nào, nếu lúc đó để anh ta bắt gặp, bác có cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không tha cho bác nữa!"

"Vâng...tôi biết rồi! tôi biết rồi!" Cảnh Kiến Quốc liên tục gật đầu. Có thể giữ lại hai tay, thật sự đã mang ơn đội nghĩa lắm rồi, "Tôi đi ngay bây giờ! Sẽ lập tức rời khỏi nơi này."

Sự việc đến lúc này, Thiên Tình mới chợt hiểu ra, thì ra mục đích của anh là như vậy... Khi nãy mình còn mắng anh là tàn bạo, không có tình người...đáy lòng không khỏi cảm thấy áy náy.

Thiên Tình len lén liếc nhìn Thi Nam Sinh, muốn nói xin lỗi anh, nhưng anh đã lạnh lùng quay người qua chỗ khác.

Cảnh Kiến Quốc bị dọa không nhẹ, sợ mình bị chặt tay thật, đang tính dắt Thiên Tình đi thì...

"Đợi đã!" Thì nghe tiếng quát khê của Thi Nam Sinh vang lên phía sau.

Thiên Tình lập tức dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Cảnh Kiến Quốc kéo cô, "Còn không đi mau, đợi gì nữa?"

Thiên Tình vẫn bướng bỉnh đứng không chịu đi.

Thấy Thi Nam Sinh cầm lấy thẻ chip Cảnh Kiến Quốc thua khi này, đưa cho ông ta, "Lấy về."

"Cái này...." Cảnh Kiến Quốc cảnh giác nhìn Thi Nam Sinh, không biết cậu ta làm vậy là có ý gì.

Lần này, trong lòng Thiên Tinh càng thêm vô cùng khó chịu. Cũng càng thêm xác định, anh thật sự đang giúp mình. Nhưng cô lại nói với anh những lời quá đáng như vậy....

Thi Nam Sinh rõ ràng là đang giận, không thèm nhìn tới Thiên Tinh, trả lại thẻ chip cho Cảnh Kiến Quốc xong xoay người, lạnh lùng bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng đi vào trong đám người, Thiên Tinh cảm thấy lồng ngực đau xót, "Anh Thi!" Cô gọi xong đi nhanh lên về phía trước.

"Con làm gì đấy? Không dễ gì mới được đi, còn kêu cậu ta trở lại?" Cảnh Kiến Quốc sợ hãi lôi kéo Thiên Tinh lại.

Quan hệ giữa nhà họ Thi và Asy, có ai mà không biết. Con người Asy tàn nhẫn và độc ác có mấy ai mà chưa nghe qua, nhưng cũng chưa ai được ai kiểm chứng. Mà cũng chẳng ai muốn thấy!

"Cha, con có chuyện muốn nói với anh ấy!" Thiên Tinh muốn thoát khỏi tay cha.

Nhưng Cảnh Kiến Quốc sợ cô tìm Thi Nam Sinh trở lại, nhất quyết không chịu buông tay.

Nhìn bóng lưng biến mất, Thiên Tinh muốn khóc không ra nước mắt. Anh ấy.... Nhất định nhất định là rất giận mình rồi!

Nhưng... Cô vẫn muốn nói cho anh biết, sáng sớm ngày mai cô phải quay về Hàn quốc.... Bây giờ, hình như đã không có cơ hội nói nữa....

Thiên Tinh theo cha về nhà, nhưng nào có biết giờ phút này Văn Tinh đang trong cơn sợ hãi vì bị tra tấn khổ sở ra sao.

Lầu ba....

Vật cứng rắn to lớn kia vẫn rung lắc trong cơ thể cô, không biết kéo dài bao lâu cho tới khi cô hoàn toàn mất đi tri giác. Toàn thân mềm oặt tựa vào bệ cửa sổ.

Ban đầu còn có thể liều mạng giãy giụa, cổ tay bị siết đến rướm máu, nhưng vẫn không thể thoát được. Càng về sau....cây gậy rung dưới người đã hoàn toàn hút hết hơi sức của cô. Ngay cả hơi sức để thở cũng không có.

Hai mắt rời rạc, mọi thứ trước mắt cũng đều mơ hồ không rõ. Hai chân vẫn đang kẹp chặt, cố gắng muốn để cho vật kia đừng rung nữa, nhưng chỉ vô ích...

Tên khốn Lục Yến Tùng này! Rốt cuộc muốn giày vò cô tới khi nào? Chẳng lẽ thật sự phải chờ tới sáng mai anh ta mới quay lại sao? Văn Tinh bị hành hạ đau đớn thật rất muốn khóc, nhưng lúc này cũng chẳng còn hơi sức mà khóc.

Ác ma! Người đàn ông này, đúng là một tên một ác ma không hơn không kém!

"Ừm...." Lại một trận khoái cảm không tên dâng trào khắp cơ thể.

Toàn thân Văn Tinh run lên, quật cường cắn chặt khớp răng, nhưng vẫn khó giữ được tiếng rên rỉ tràn ra miệng.

Ngay lúc đó.... Cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra.

Đáy mắt Văn Tinh thoáng qua vẻ hoảng sợ, sợ người khác nhìn thấy bộ dạng này của mình, theo bản năng cuộn người lại.

Nhưng.... Khi thấy rõ bóng dáng ở cửa thì sự sợ hãi và hận ý ở đáy mắt cũng theo đó tăng vọt lên.

Lục Yến Tùng! Tên ác ma đã trở lại!

"Lục Yến.... Tùng.... Anh thả tôi xuống...." Do sự rung động gây khó chịu, cô đã nói không nên câu.

Lục Yến Tùng nhìn hình ảnh trước mắt, chỉ cảm thấy phía dưới cơ thể trào dâng niềm ham muốn rạo rực. Mặc dù sớm biết, cảnh này sẽ có tác động với mình như thế nào, chắc chắn sẽ làm cho mạch máu mình sôi trào....

Nhưng.... Không ngờ tới, kết quả còn mãnh liệt hơn thế nữa.... Cô bị trói ở đằng đó, tóc tai bết bát rối loạn, xóc xếch mất trật tự. Nhưng không hề có chút vật nào, mái tóc xoắn xoắn bung ra, ngược lại càng làm tăng thêm nét quyết tử mê người trên khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường.

Áo bị xé mở, nhưng áo ngực vẫn còn nguyên, nửa kín nửa hở, bầu ngực đầy đặn bị đè ép càng vun vao chất ngất. Khiến chúng tưởng chừng như muốn bung luôn ra ngoài. Nụ hồng trên bầu ngực sẫm đỏ tươi mê người, như đang ngỏ ý mời mọc người ta đến nhấp nhấp thưởng thức, vồ vồ chơi đùa....

Tầm mắt Lục Yến Tùng tiếp tục di chuyển xuống dưới.... Nhìn thấy một mảnh ướt át nơi nào đó thì đáy mắt lập tức vẩn lên tia máu đỏ ngầu. Chân cô đang kẹp chặt cây gậy kia, dường như còn rất cố sức để kẹp nó lại! Người phụ nữ này là đang mời gọi anh đến chà đạp hung hăng đoạt lấy cô sao?

Thật sự anh tưởng chừng như có thể tưởng tượng ra được, nơi khít khao chặt chẽ đó của cô cũng đang dùng sức kẹp chặt cái đó của mình.... Lục Yến Tùng bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo trên người ra. Đáy mắt lóe ra tia sáng sắc bén như loài dã thú, khiến Văn Tinh hoảng sợ rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Xin anh bỏ qua cho tôi

Anh bước từng bước đến gần cô. Đến lúc đi tới trước mặt cô thì anh đã cởi xong áo sơ mi vút lên mặt đất. Màn nhục dục trước mắt khiến anh không thể nào tự kiểm soát được hành động của mình. Lúc này không có ngay lập tức quyết liệt đòi hỏi cô là đã vượt quá giới hạn nhẫn nại của anh rồi.

"Anh... Đừng đụng vào nữa" Mặc dù ở những phương diện khác Văn Tinh không hiểu người đàn ông này, nhưng về loại chuyện này thì cô hiểu rất rõ.

Bởi vì toàn thân không còn sức, khi nói chuyện, giọng cô đã trở nên mềm nhũn bất lực, đã hoàn toàn không kiệt sức. Rõ ràng là lời nói cứng rắn nhưng khi nói ra lại giống nài nỉ cầu xin hơn.

Như không có nghe thấy lời cô nói, Lục yến Tùng tách hai chân cô ra, rồi lách người vào. Còn cổ tình đụng nhẹ vào cây gậy đang rung để nó lún sâu vào thêm chút nữa.

"A...." Lần nữa bị chạm đến nơi sâu nhất, Văn Tinh choáng váng gần như muốn ngất tại chỗ.

Nhưng làm sao Lục yến Tùng có thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy? Tay giữ chặt cầm cô, anh nheo mắt nói, "Xem ra, em và thứ này chơi rất vui về...."

Cô nói không ra lời, chỉ có thể theo bản năng lắc đầu.

Lục Yến Tùng nâng nhẹ bờ mông trắng đang không ngừng run run của cô, một tay khác vuốt ve dọc theo sống lưng cô.

Trên dưới cùng nhau kích thích, càng làm cho ý thức ý thức của Văn Tinh tan rã.

Tay anh xuyên qua mái tóc đen rối tung của cô. Sau đó, kéo đầu cô thấp xuống ép cô nhìn vào mắt mình, "Ngoan, cầu xin tôi một tiếng.... Cầu xin tôi, hôm nay tôi sẽ bỏ qua cho em..."

Ý thức của Văn Tinh mặc dù hỗn loạn, nhưng trong lòng vẫn rất quật cường. Môi cô dính tơ bạc gọi cảm, nét mặt giống như vừa khổ sở, cũng vừa như vui thích.

Cô hừ ra tiếng, "Dù sao.... Cũng đã như vậy rồi, nếu tôi...không cầu xin anh...xem anh còn có thể nghĩ ra được cái gì để giày vò.... Ừm..."

Lời khiêu khích của Văn Tinh vừa dứt, cảm thấy vật thô cứng ở phía dưới bị rút ra đột ngột. Cơ thể được thả lỏng lỏng, cô thở mạnh một hơi. Có chút không hiểu nhìn anh, cho rằng lòng tốt của anh bỗng nhiên trời dậy, nên mới bỏ qua cho mình.

Nhưng cô đã lần nữa đoán sai về người đàn ông này....

Anh giương một tay lại đem vật to lớn thô cứng kia đẩy mạnh vào trong cơ thể cô.

"A...." Văn Tinh khê kêu lên.

Nhưng Lục Yến Tùng vẫn không buông tha cho cô. Mà một tay cởi cả vật trói trên tay cô, một tay tăng sức đẩy mạnh thêm vào, để món đồ kia không ngừng ra vào!

"Không chịu cầu xin tôi phải không? Cảnh Văn Tinh, nếu như em bị tôi làm cho tới chết, chính là do tính cách này của mình làm hại đấy!" Anh khan giọng cắn răng nghiền lợi kẻ sát vào tai cô nói. Chỉ cần nghĩ tới đáng về không khuất phục của cô thì lòng anh bỗng trở nên hung án, tốc độ tăng nhanh một cách điên cuồng....

"A.... A.... A...." Cái này so với mới vừa rồi còn kích thích hơn gấp trăm ngàn lần. Dù Văn Tinh cắn muốn nát đôi môi, nhưng vẫn không kìm nén được kêu thành tiếng.

Tay được giải thoát, cô có thể trốn chạy....Nhưng lúc này, ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không có....

Lục Yến Tùng hung hãn thô lỗ bước lên bệ cô vút lên giường.

Văn Tinh đã không còn sức để phản kháng nữa, tay quờ quạng muốn kéo chân lên, nhưng Lục Yến Tùng đã nhào tới.

Một tay anh bóp chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, một tay nắm cây gậy đang rung, lần nữa hung hăng đẩy vào trong cơ thể Văn Tinh.

Văn Tinh theo bản năng túm chặt ga giường. Bởi vì bị kích thích quá độ, ngón tay cô mỗi lúc càng tái nhợt.

Mức độ điên cuồng như vậy, cô không thể chịu nổi nữa....

Lục Yến Tùng thật sự không muốn bỏ qua cô. Tách hai chân cô mở rộng tối đa, nắm lấy cây gậy kia, vừa nhanh vừa mạnh, thô lỗ đưa vào rồi quả quyết rút ra....

Liên tục ra vào như thế, khiến đôi môi run rẩy của Văn Tinh dần tái nhợt, gần như muốn bất tỉnh.

Nhìn nơi nào đó đã lan tràn ướt át, hốc mắt Lục Yến Tùng đỏ ngầu. Nhưng vẫn không chịu thua, hơi cúi đầu, cắn vành tai cô. Động tác nơi tay vẫn không ngừng, "Cầu xin tôi hay không?"

Lúc này sao Văn Tinh còn dám tiếp tục cố chấp nữa? Anh ta vốn chẳng phải người!

Nước mắt bất lực ào ào không ngừng rơi xuống. Văn Tinh khóc nức nở, xin tha, "Tôi xin anh.... Lục Yến Tùng.... Xin anh bỏ qua cho tôi...."

Người phụ nữ này, nếu cầu xin anh sớm hơn, thì đã không phải chịu hành hạ đau khổ như vậy rồi! Anh cũng không cần kim nén đến thừa sống thiếu chết!

Lục Yến Tùng ném thứ đồ dư thừa kia đi, vội vàng lật người cô lại. Sau đó anh ta từ phía sau, mạnh mẽ chen vào nơi khít khao đã sớm nhớ nhung từ lâu.

"A...." Được nơi mềm mại bao bọc, Lục Yến Tùng há miệng thở gấp. Đáy mắt đỏ ngầu.

Quả nhiên.... Vẫn chỉ có cô là hợp ý mình....Người phụ nữ này, sinh ra là để dành cho anh!

"Cánh Văn Tinh, em....chặt thật....Em muốn giết chết tôi sao?" Anh cắn răng gầm nhẹ. Tay nắm bóp nhẹ nhàng cặp mông cô. Thỉnh thoảng nhẹ nhàng, thỉnh thoảng thô lỗ chiếm đoạt, điên cuồng như loài dã thú.

Văn Tinh đương nhiên không cách nào đáp lại anh....Chỉ có thể nằm sấp trên giường, mặc anh điên cuồng đòi hỏi.

Cô biết, tối nay....Lại là một đêm mất ngủ....

Văn Tinh cả đêm không về.

Thiên Tinh cũng cả đêm không ngủ.

Cô nhận được điện thoại của Văn Tinh, nghe Văn Tinh ở bên kia nói tối nay không về được, trong lòng ít nhiều cũng hiểu.

Chị ấy....Nhất định là đang ở bên Lục Yến Tùng.

Nhưng....Chị thật sự thích người đàn ông đó sao?

Nếu như chuyện của cha đã được giải quyết, có phải chị ấy sẽ không bị Lục Yến Tùng khống chế nữa?

Nghĩ đến lúc này mình không thể làm gì, trong lòng Thiên Tinh cảm thấy rất khó chịu, cô cuộn người lại bao bọc cơ thể.

Sáng sớm ngày mai, cô phải đi rồi....

Không biết có thể gặp được chị Văn Tinh không?

Và Thi Nam Sinh nữa....

Lần sau quay về, nói xin lỗi với anh, anh có tha thứ cho mình không?

Rạng sáng hôm sau, trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Mùa này, trời sáng rất trễ.

Văn Tinh giật mình tỉnh lại, hơi nghiêng mắt thấy người đàn ông bên cạnh, ánh mắt liền lạnh đi.

Lục Yến Tùng ngủ rất say, một tay gối sau đầu, một tay khác đặt ở giữa hai chân cô....

Đồ biến thái!

Văn Tinh thật rất muốn thừa dịp anh ta ngủ, hung hăng đánh anh ta một trận. Nhưng cô nào dám?

Lục Yên Tùng là sư tử điển hình, dù cho đang ngủ thì vẫn là loài sư tử đang ẩn mình! Chẳng những có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, hơn nữa, chỉ cần tỉnh lại, sẽ trị cô không còn đường sống.

Tối hôm qua... Là một ví dụ rõ ràng nhất!

Nghĩ đến chuyện đêm qua, Văn Tinh xấu hổ quay mặt qua chỗ khác.

Tầm mắt vô tình chạm phải vật to lớn bị anh vứt sang một bên, mặt nhất thời đỏ bừng. Oán hận liếc anh một cái, thầm mắng: "Biến thái!"

Cẩn thận gỡ tay anh ra, chân mày vốn đang bình thường bỗng nhúu chặt lại. Văn Tinh nín thở, khẩn trương nhìn khuôn mặt đang bạnh ra kia. Sợ anh bất thành linh tỉnh lại.

Thật ra thì... Trước đây, Văn Tinh chưa từng nhìn kỹ Lục Yên Tùng. Mặc dù tướng mạo anh có đẹp trai hơn nữa, khiến đông đảo phụ nữ đổ xô vào đi chẳng nữa, thì trong mắt cô bất quá cũng chỉ là một gã ác ma.

Cho tới bây giờ... Văn Tinh mới phát hiện, Lục Yên Tùng thậm chí ngay cả lúc ngủ cũng rất cảnh giác. Ngủ quan lập thể căng thẳng, mi tâm chau lại, giống như lúc nào cũng đề phòng có người tổn thương anh.

Sợ rằng, người này có chứng vọng tưởng lúc nào cũng sẽ có người hại mình. Loại người này, cuộc sống rất cuộc khốn khổ và vô nghĩa đến mức nào?

Nhưng Văn Tinh không hề đồng tình với anh, dòi tay của anh ra, rón rén bước xuống giường. Áo sơ mi bị anh thô bạo xé ra làm bay mất mấy nút, nhưng với cô cũng không ảnh hưởng gì. Mặc quần áo từ tế, chịu đựng cơn đau nhức khắp người, đóng sầm cửa phòng, đi như bỏ của chạy lấy người.

Cô không biết là...

Hàng mi của người đàn ông phía sau giật giật. Lúc cô vừa khuất bóng thì cũng chậm rãi mở mắt ra. Đôi con ngươi như chim ưng khẽ nheo lại, nổi lên tia sáng tối tăm.

Anh không phải là một người thích ngủ. Nhưng tối hôm qua, hành hạ trần trọc không tha cô suốt cả đêm cho đến rạng sáng. Cả đêm không ngủ, theo lý bây giờ anh nên nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng... Bên cạnh trống trơn khiến anh cũng không thể nào ngủ tiếp được.

Cảnh Văn Tinh đi rồi... Anh bực bội cào bới tóc, thoáng nghe trong không khí còn vương lại hơi thở của cô, anh bỗng nhiên không còn buồn ngủ nữa.

Ngồi nhồm dầy nửa người, bức rức không yên rút một liều thuốc rit mạnh mấy hơi. Trong lòng trống trải... Cảm giác này thật khó chịu!

Lúc Thiên Tinh đang thu xếp hành lý thì Cảnh Kiến Quốc vẫn còn đang ngáy ngủ khò khò.

Văn Tinh đang suy nghĩ làm như thế nào để giải thích chuyện cả đêm qua mình không về, lúc về lại thấy Thiên Tinh đang chuẩn bị hành lý.

"Thiên Tinh?" Văn Tinh lên tiếng gọi.

"Chị, chị về rồi." Thiên Tinh ngược mặt nhìn thấy Thiên Tinh lập tức thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt của chị không có gì bất ổn như mình tưởng tượng, ngược lại mặt mũi còn hồng hồng. Có lẽ... Tối hôm qua chị không sao. Chắc mình quá lo lắng.

"Em dọn dẹp hành lý làm gì?" Văn Tinh hỏi.

"Hôm qua công ty thông báo sáng nay em phải bay về lại Hàn Quốc. Em đang tranh thủ thu dọn nhanh chút, kéo đến trễ chuyến bay." Thiên Tinh vừa nói, vừa đưa vé máy bay cho Văn Tinh xem.

Biết hôm nay em gái phải đi, trong lòng Văn Tinh bỗng dung chua xót. Ngồi xổm xuống, giúp Thiên Tinh dọn dẹp đồ, "Chị xin lỗi, sớm biết em phải đi gấp như vậy, tối hôm qua chị..." Cô nên nghĩ đủ mọi cách để trốn về. Nhưng mà... Tên khốn Lục Yên Tùng kia, nào có cho cô cơ hội chạy trốn?

"Chị, em biết chị rất bận, em hiểu mà." Thiên Tinh cười ngắt lời Văn Tinh, "Miễn sao mọi chuyện cuối cùng đều tốt là được, em chỉ sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của chị. Cũng may, gần đây cơ thể chị không có gì đáng ngại." Nhắc tới sức khỏe, Văn Tinh chợt khựng lại. Thận của cô vẫn chưa khỏi hẳn, tuy rằng phẫu thuật rất thành công, nhưng bác sĩ đã nhắc nhở cô, chú ý kiểm soát chuyện sinh hoạt tình dục.

Nhưng... lần nào gặp phải tên Lục Yên Tùng ác ma không biết thỏa mãn kia. Lời bác sĩ căn dặn hoàn toàn vô ích.

"Em đừng quan tâm chị nữa, hãy tự lo cho mình trước đi. Ở Hàn Quốc lạnh như vậy, nhớ mặc thêm áo ấm."

"Dạ. Em biết rồi." Thiên Tình gật đầu.

Văn Tình áy náy nhìn em gái, "Chị xin lỗi, vì đã không tìm được cha về."

Thiên Tình nhìn về phía một căn phòng khác bủn bủn môi, "Chị yên tâm, tối qua cha đã về rồi. Bây giờ còn đang ngáy ngủ kia. Đoán chừng trong khoảng thời gian này, cha cũng không dám đi ra ngoài đánh bạc nữa."

Văn Tình hoàn toàn không hiểu nội tình, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Vâng, là Thi Nam Sinh đã giúp em nghĩ cách trừng trị cha." Thiên Tình chỉ nói đại khái chứ không kể tỉ mỉ.

Sau đó nghĩ đến một chuyện, xoay người lấy bộ lễ phục màu xanh lam mà Thi Nam Sinh mua trong tủ ra. Cô đã xếp ngay ngắn, bỏ vào trong túi, "Chị, hôm nào chị rảnh, chị giúp em giao cái này cho anh Thi nhé."

"Đây là?"

"Đây là anh ấy mua cho em, bây giờ trả lại cho anh ấy." Thiên Tình thoải mái nói. Thật ra thì ở bên trong cô còn kèm theo một tờ giấy nhỏ, viết lời xin lỗi và nói phải rời đi.

Chỉ là....Không biết anh có để ý tới nó không.

Sau khi hai chị em cùng nhau thu dọn đồ, Văn Tình tiễn Thiên Tình ra sân bay.

Suốt dọc đường, hai người như đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Văn Tình nặng trĩu tâm sự, không biết khi Lục Yến Tùng tỉnh lại, không thấy cô ở bên cạnh, sẽ giận dữ như thế nào.

"Chị." Sau khi Thiên Tình gửi hành lý xong, thấy chị không mấy tập trung bèn lên tiếng gọi.

Văn Tình bị gọi mới giật mình hoàn hồn.

Thiên Tình biết chị mình đang vì ai mà mất hồn như vậy, do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói: "Sắp tới cha nhất định sẽ không đến sòng bạc nữa đâu. Chị đừng quá lo lắng."

"Thật sẽ không đi nữa sao?" Văn Tình nửa tin nửa ngờ.

Nếu như cha thật sự không đi nữa, cô cũng không cần tiếp tục chịu sự khống chế của Lục Yến Tùng. Lúc trước là vì cha thiếu nợ sòng bạc số tiền lớn, nên anh ta tuyên bố muốn lấy mạng cha.

Hiện tại....Nên trả cũng đã trả hết...Cô không còn gì để dây dưa với tên khốn kia nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Ra đi không lời từ biệt

Thi Nam Sinh nhớ tới chuyện tối hôm qua bị Thiên Tình hiểu lầm, trong lòng cứ luôn cảm thấy bức rức bức bối.

Không biết cô gái nhỏ đó hôm nay có tới công ty tìm mình không đây? Ít nhất nên tự mình nhận lỗi với anh, rồi tiện thể cảm ơn luôn.

Thế nhưng, Thi Nam Sinh đã mong đợi suốt cả một buổi sáng mà vẫn không thấy gì. Ngang đầu nhìn thời gian, đã hai giờ chiều rồi mà cô gái kia vẫn chưa xuất hiện.

Anh có chút đứng ngồi không yên, muốn gọi điện thoại cho cô nhưng điện thoại của cô kể từ đêm bị rơi xuống hồ bơi đó đến bây giờ vẫn chưa gọi được.

Đẩy Laptop sang một bên dựa vào ghế sofa, trong lòng vẫn phiền muộn không yên.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

"Tổng giám đốc." Tiếng của Trần Lâm vang lên ở ngoài cửa.

Anh hơi nghiêm mặt qua, lên tiếng, "Vào đi."

Trần Lâm đẩy cửa đi vào, đặt một phần tài liệu trước mặt anh, "Đây là người gần đây Mike chọn cho 'Daisy Story', xin tổng giám đốc xem qua một chút."

Thi Nam Sinh khựng lại, nhận lấy tài liệu. Anh nghiêm túc đọc lướt qua, tầm mắt dừng lại ở chỗ giải thích sự nổi bật trong đêm chung kết.

"Cánh Thiên Tình?" Anh mỉm cười. Quả nhiên, với người vừa ngạo mạn và cố chấp như Mike, việc anh ta đã quyết định rồi, ngay cả tổng giám đốc như anh cũng không có biện pháp bác bỏ.

Nhìn cái tên đó, Thi Nam Sinh dựa vào phía sau, ánh mắt sắc sảo chợt sẫm lại, dường như đang trầm ngâm điều gì.

Trần Lâm nhất thời cũng không hiểu được suy nghĩ của anh. Sự kiện lần trước khi hai người họ gặp nhau, có thể nhìn ra được giữa tổng giám đốc và Thiên Tình hẳn đã hòa thuận rồi.

Nhưng mà... Anh ấy cam lòng để người phụ nữ của mình xuất hiện trước mắt bao người ư?

"Nếu tổng giám đốc muốn đổi người, tôi sẽ đi thông báo cho Mike...."

"Không cần." Thi Nam Sinh hờ hững ngắt lời Trần Lâm. Sau đó, bồi thêm một câu: "Thông báo với Mike, nói hợp đồng này của Cánh Thiên Tình, tôi sẽ tự mình đi bàn."

"Vâng, tổng giám đốc." Trần Lâm không nhiều lời nữa, cất đồ xong đang chuẩn bị đi ra ngoài, vừa đúng lúc thư ký đẩy cửa đi vào.

"Tổng giám đốc, dưới lầu có một cô Cảnh đến đưa đồ này cho anh, có phải giữ cô ấy lại như lần trước không ạ?" Lần này thư ký đã có kinh nghiệm, nên thông báo trước.

Tâm trạng Thi Nam Sinh lập tức phấn chấn lên, "Được, nói phía dưới giữ cô ấy lại."

Không nhìn tới món đồ thư ký mang lên, Thi Nam Sinh vội vã đứng lên sai bước đi thẳng ra ngoài.

Thư ký nhìn bóng anh sai bước biến mất, không đành được cười, "Xem ra tổng giám đốc và Thiên Tình đúng là đang yêu đương thật rồi."

Trần Lâm cũng gạt đầu đồng ý, "Đề đồ xuống đi."

.....

Thi Nam Sinh thấy mình nên tức giận, nhưng khi biết cô gái kia đang ở dưới lầu thì bao nhiêu tức giận trong lòng dường như ngay lập tức đều bị quét sạch không còn.

Cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, nhưng anh không còn tâm tư để suy nghĩ rõ ràng về nó. Lần này, cô về nước, tiềm thức của anh mách cho anh biết, anh muốn đến gần cô.

Rất nhanh đi xuống tầng một.

"Tổng giám đốc." Nhân viên lễ tân chào đón, "Cô Cảnh đang ở phòng tiếp khách tại lầu một."

"Ừ. Tôi biết rồi." Thi Nam Sinh vô thức tăng nhanh bước chân. Đẩy cửa phòng tiếp khách ra, cứ ngỡ rằng lúc này sẽ gặp được bóng dáng quen thuộc, nhưng....đã khiến cho anh thất vọng.

Người đó không phải Cánh Thiên Tình mà rõ ràng chính là Cảnh Văn Tình.

"Anh Thi." Văn Tình xoay người lại.

"Là cô?" Thi Nam Sinh có chút kinh ngạc, đáy mắt không hề che giấu sự thất vọng.

"Nhân viên lễ tân nhắc tôi ở lại, tôi đã đoán được anh hiểu lầm rồi." Văn Tình nhìn anh, "Em gái tôi nhờ tôi đưa tới."

"Cô ấy.... Sao không tự mình tới đây?"

"Xem ra anh thật sự không biết." Văn Tình nói.

Thi Nam Sinh hơi khó hiểu. Cô ta nói vậy là có ý gì?

"Sáng sớm hôm nay em ấy đã lên máy bay, quay lại Seoul Hàn Quốc rồi."

Văn Tình vừa nói xong, sắc mặt Thi Nam Sinh cũng sa sầm.

"Cô ấy đặt chuyến bay lúc nào?" Giọng nói cũng lạnh lạnh.

"Nghe nói hôm qua công ty xác định hành trình với em ấy." Văn Tĩnh trả lời.

Trong lòng Thi Nam Sênh không khỏi xông lên một luồng khí lạnh. Anh đứng đó thật lâu nhưng vẫn không lên tiếng nói gì, sắc mặt như phủ một tầng sương lạnh. Đã quyết định từ ngày hôm qua rồi...

Cả hai ở bên nhau suốt cả buổi chiều, thậm chí đến hơn nửa đêm, nhưng cô không hề nhắc đến chuyện đó với anh dù chỉ một câu. Là cô hoàn toàn không muốn nói cho anh biết, hay là không có cơ hội để nói?

Không! Sao có thể không có cơ hội?

Hai người ở bên nhau lâu như thế, cô muốn nói lúc nào mà chả được? Cho nên mới nói, căn bản là cô không muốn nói!

Trong lòng cô, cả hai thật sự đã không còn quan hệ?

Cũng giống như mười tháng trước....

Lúc cô rời đi có thể báo với Mộ Trầm Âm nhưng không chịu nói cho anh biết....

Ở Seoul cũng chỉ liên lạc với Mộ Trầm Âm, nhưng không chịu gọi cho anh một cú điện thoại?

"Anh Thi, anh không sao chứ?" Văn Tĩnh thấy mặt anh căng cứng bạnh ra, không kiềm được cũng thấy hơi lo lắng.

"Không có việc gì." Cơ mặt anh bạnh ra, căng cứng, hai tay rũ xuống hai bên cũng siết chặt nổi gân xanh. S

Anh còn có thể làm sao? Cô tưởng rằng mình im hơi lặng tiếng bỏ đi như vậy lần nữa, anh sẽ vì cô mà khó chịu, vì cô mà nhớ nhưng mãi sao?

Cảnh Thiên Tĩnh, em giỏi lắm!

Thiên Tĩnh đẩy hành lý, đi ra khỏi sân bay. Bây giờ cô đã có thể nghe hiểu được tiếng Hàn.

Dù đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi bị gió lạnh thổi tới cô vẫn không chịu nổi mà run mình.

"Thiên Tĩnh!" Mộ Trầm Âm ở cửa ra vào phát tay với cô.

"Trầm Âm?" Cô đẩy hành lý đi nhanh qua, trông thấy khuôn mặt tươi cười xán lạn, nhất thời cảm thấy cái thành phố này dường như ấm lên rất nhiều.

Mộ Trầm Âm vội vàng nhận lấy hành lý trong tay cô.

"Sao anh biết hôm nay em trở lại?" Thiên Tĩnh cảm thấy như nhận được niềm vui bất ngờ.

Mộ Trầm Âm kéo hành lý đi về phía bãi đậu xe. Mở cửa xe bỏ hành lý vào cốp xe, mới quay lại nói với cô: "Anh gọi điện đến công ty em, hỏi thăm chuyến bay của em."

Thiên Tĩnh thoáng sững sốt. Anh thật sự rất có lòng.

Nhớ tới lời Thi Nam Sênh nói Trầm Âm thích mình, trong lòng Thiên Tĩnh bỗng dưng trở nên nặng nề.

"Ngần ra đó làm gì? Mau lên xe đi, trời đang lạnh lắm!" Trầm Âm ngẩng đầu thấy cô đang ngần người, nên đẩy cô một cái.

Thiên Tĩnh hoàn hồn, anh đã giúp cô mở cửa xe ra. Nhìn anh, Thiên Tĩnh mấp máy môi đột nhiên hỏi: "Trầm Âm, sao anh phải tốt với em như vậy?"

Cô hỏi không đầu không đuôi, thật sự làm Mộ Trầm Âm sững sốt.

Nheo mắt, nhìn sắc mặt nghiêm túc của cô, anh không màng danh lợi cười nói, "Chẳng lẽ bây giờ mới biết anh tốt với em sao?"

"Em biết anh tốt với em, nhưng em muốn biết nguyên nhân anh đối tốt với em kia." Thiên Tĩnh không nói giỡn với anh, mà nghiêm túc lặp lại lần nữa.

Mộ Trầm Âm cũng nhìn ra sự nghiêm túc của cô. Chồng tay lên cửa xe, nhìn Thiên Tĩnh, "Sao đột nhiên lại hỏi cái này? Em là bạn của anh, anh đối tốt với em chẳng lẽ cũng cần nguyên nhân sao?"

Bạn? Trong ánh mắt Thiên Tĩnh hơi hoang mang. Thật sự....Nguyên nhân chỉ đơn giản như vậy sao?

"Thật ra...Anh không hề muốn đến Hàn Quốc du học có phải không?" Thiên Tĩnh tiếp tục hỏi.

Mộ Trầm Âm ngược lại không nghĩ tới lần này sau khi cô về nước, lại đi hỏi những chuyện này. Nhìn gương mặt xinh đẹp cố chấp, trong lòng Trầm Âm bỗng thấy ảm đạm và chua chát.

Có phải chỉ cần nói thẳng ra, giữa bọn họ, ngay cả tình bạn cũng sẽ không còn?

"Ừ, là anh tạm thời thay đổi chủ ý tới Seoul." Anh nói thật.

Thiên Tinh hơi chấn động, không nói gì mà chỉ nhìn anh.

Thế nhưng anh lại bày ra vẻ mặt vô vị nhún nhún vai, "Anh đi đâu thì có quan hệ gì? Vốn dĩ xưa nay anh chưa bao giờ có suy nghĩ gì về vấn đề học hành. Seoul có một người bạn tốt của anh, ngày thường còn có người cùng đi ăn cơm, vì sao anh không tới đây?"

Anh nói chuyện cứ như chuyên ấy chẳng có gì quan trọng, nhưng Thiên Tinh không tán thành cách nói đó.

Ban đầu, cô đã cảm thấy rất kỳ lạ....Trước đó chưa bao giờ nghe anh nhắc tới chuyện đi Seoul, sao lại bất ngờ sang đây du học?

Ở đâu ra chuyện trùng hợp như thế?

"Thế nào? Hỏi rõ ràng rồi, chẳng lẽ em vẫn không cho phép anh đối tốt với em? Sợ anh đối tốt với em là có mục đích gì à?" Mộ Trầm Âm cố ý hù một tiếng, ra vẻ bất mãn.

Quả nhiên....

Thiên Tinh vội vàng khoát tay lắc đầu xin lỗi, "Anh hiểu lầm rồi, ý em không vậy. Anh tốt với em, em cảm ơn anh còn không kịp nữa là."

Mộ Trầm Âm liếc cô một cái, vừa thúc giục cô vừa hà hơi vào tay, "Váy em lên xe đi. Trời lạnh như thế này, sắp chết rét rồi!"

Thiên Tinh nhìn anh bị lạnh đến hai gò má đỏ lên như đứa bé, không khỏi bật cười. Cởi xuống bao tay và khăn quàng cổ bằng lông nhung, chui vào trong xe.

....

Xe nhanh chóng chạy đi.

Thiên Tinh nhìn anh, "Em vừa mới về nước, điện thoại di động bị rơi vào hồ bơi, cho nên không thể gọi điện cho anh."

"Không sao, anh đã gọi tới công ty em, người của công ty nói em vẫn ổn."

"Còn nữa...." Thiên Tinh ngẫm nghĩ một chút, cup mi xuống, cuối cùng vẫn nói ra, "Lần này, em gặp anh ấy...."

"Anh ấy? Anh nào...." Đang muốn hỏi anh nào, nhưng lời nói đến một nửa mới chợt hiểu ra. Ánh mắt lập tức tối đi. Nhưng rất nhanh cất cao giọng, cố làm ra vẻ thoải mái: "Gặp anh Sinh ấy hả? Tốt thật! Có gặp anh trai của anh không? Có phải anh ấy nói đặc biệt nhớ anh không?" Anh cười rạng rỡ, giọng nói lanh lảnh, chỉ có ngón là đang gõ liên tục lên tay lái, hành động đó đã tiết lộ tâm tình của anh lúc này.

Quen biết anh lâu như vậy, lẽ nào tâm trạng nhỏ này của anh mà Thiên Tinh không nhận ra. Nhưng cô chỉ im lặng không nói chuyện.

Không khí trong xe bỗng trở nên ngưng đọng một cách tự nhiên.

Mộ Trầm Âm nhiều lần muốn chủ động mở miệng, nhưng môi mấp máy mãi mà chẳng biết nói gì.

"Trầm Âm." Cuối cùng, Thiên Tinh phá vỡ sự yên tĩnh.

"Hả? Em nói đi." Anh vẫn tươi cười, liếc mắt nhìn cô.

Tầm mắt Thiên Tinh lại hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ. Tay đặt ở trên đùi hơi cứng ngắc, "Lần này....em phát hiện...." Cô ngập ngừng một lúc, hít sâu một cái, mới nói hết cả câu, "Em thấy mình vẫn còn thích anh ấy."

Sớm đã biết sự thực, nhưng chính tai nghe được lời từ miệng cô nói, trong lòng Mộ Trầm Âm vẫn trào dâng sự đau đớn. Như bị lưỡi dao bén nhọn cắt đi từng thớ thịt, rỉ ra từng tia máu.

Thật ra....Suốt mười tháng chung đụng, sao anh không biết trong lòng cô còn nhớ tới người kia chứ?

Điều này làm cho anh cảm thấy rất thất bại, thậm chí từng nghĩ tới muốn rút lui.

Nhưng...Không nỡ bỏ cô một mình ở đất nước xa lạ này. Chỉ cần nghĩ tới, khi cô bị lạc đường, một mình thần thờ đi trên phố, là anh đã cảm thấy không đành lòng. Vì vậy, mới tiếp tục kiên trì.

"Anh...hiểu tâm tư của em." Mộ Trầm Âm phát hiện mình rất khó khăn, mới có thể nói ra một câu đầy đủ như thế. Hơn nữa....Dù có cố gắng cỡ nào,

cũng vẫn không thể tự nhiên cho được.

"Chỉ cần em thật sự thích anh ấy, anh...sẽ ủng hộ em." Anh cười xán lạn, nói ra những lời trái lương tâm

Thật ra thì...Anh rất muốn nói cho cô biết, anh cũng yêu cô! Anh tuyệt đối có thể vì cô mà làm nhiều hơn những gì anh Sênh đã làm cho cô. Anh bằng lòng bỏ ra tất cả, chỉ cần cô muốn!

Nhưng mà....dù cho anh dành những thứ tốt nhất cho cô, nhưng những thứ đó đều không phải là những thứ mà cô muốn, vậy còn ý nghĩa gì nữa? Có lẽ, còn sẽ trở thành gánh nặng thậm chí như gông xiềng mà trói buộc cô.

.....

Sau khi cùng Mộ Trầm Âm nói chuyện rõ ràng, nghĩ đến anh cười nói tạm biệt với mình, quay đầu lại nhìn thấy bóng dáng lẻ loi cô độc, trong lòng Thiên Tinh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng mà....Trầm Âm, em xin lỗi...

Cô nghĩ đời này lòng của cô sẽ chẳng bao giờ thay đổi được. Không phải anh chưa đủ tốt, mà là....Người đàn ông kia đã sớm ăn sâu bén rễ trong tim cô mất rồi.

Muốn thay đổi cũng đâu có dễ dàng như vậy?

.....

Mộ Trầm Âm suy sụp tinh thần gục trên tay lái, xuyên qua tấm kính thủy tinh phủ lớp sương mờ nhìn những bông tuyết trắng bay ngoài cửa sổ. Giờ phút này....trái tim anh cũng như thời tiết bên ngoài cửa, tuyết rơi lạnh lẽo bay tán loạn...Lạnh đến không thể nào tưởng tượng nổi...

Ở trong thế giới tình yêu, thật ra anh là một kẻ hèn hạ. Vốn muốn lặng lẽ ở bên cạnh cô, dùng tình bạn cao quý để thâm nhập vào cuộc sống của cô.

Nhưng....Hôm nay mới đau thương phát hiện ra rằng, tình yêu còn chưa kịp thổ lộ đã bị từ chối trong vô tình...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Thi Nam Sênh tìm đến tận nơi

Lúc Thiên Tinh trở về ký túc xá, ba người khác cũng đang ở đó. Thấy cô quay lại, không ai có ý muốn nói chuyện với cô.

Thiên Tinh cũng không muốn tự làm mình bề mặt, chỉ lấy tiền lẻ trong hành lý rồi chạy xuống lầu.

Trong trạm điện thoại công cộng, đang có người gọi điện, Thiên Tinh bèn đứng ở bên ngoài, yên lặng chờ đợi. Cho dù đã mang bao tay và mũ, nhưng vẫn thấy cực kỳ lạnh. Cô liên tục xoa tay, giấm chân, muốn làm cho mình ấm lên một chút.

Nhưng...Gió lạnh đến thấu xương. Chỉ mới một lát mà cô đã bị lạnh đến mặt mũi đỏ bừng cả lên, hai chân cũng đông cứng.

Trong trạm điện thoại, người gọi điện đang nói chuyện rất vui vẻ. Có thể rất lâu mới đi ra. Thiên Tinh thật sự cũng không gấp, chỉ dựa vào bên cạnh trạm điện thoại lặng lẽ chờ đợi.

Nhìn những bông tuyết bay đầy trời rơi xuống vai mình.

Nghĩ tới có phải Thi Nam Sênh đã nhận được quần áo Văn Tinh giúp cô đưa qua rồi không, có thấy lời xin lỗi muộn màng của cô không.

.....

Phòng làm việc.

Thi Nam Sênh hằm hằm bỏ tập tài liệu xuống, liếc nhìn túi đồ thư ký để trên ghế sofa, tức giận sai bước đi tới. Động tác thô bạo mở túi ra, quả nhiên là bộ váy dài màu lam kia. Anh hừ lạnh một tiếng, lại tùy tiện nhét nó vào lại. Một mảnh giấy nhỏ từ bên trong bay ra rơi xuống đất. Anh khom người nhặt lên. Trông thấy trên tờ giấy là một hàng chữ xinh đẹp.

"Chuyện tối qua thật xin lỗi, em đã hiểu lầm anh, mong anh có thể tha thứ cho em. Sáng mai em sẽ quay lại Hàn quốc, vì vậy không thể gặp anh để nói tiếng xin lỗi, hy vọng lần sau còn có cơ hội.... Thiên Tinh."

Sau khi xem xong, tâm trạng của Thi Nam Sinh càng trở nên tồi tệ, “Cảnh Thiên Tình, đây chính là thái độ nói xin lỗi của em sao?” Vo tờ giấy thành một cục, giận dữ ném vào trong tủ.

Nếu như cô thật sự cũng dành tình cảm cho anh, vậy tại sao ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho anh?

"Tổng giám đốc, đến giờ họp rồi." Trần Lâm đi vào thông báo.

"Tôi biết rồi." Thi Nam Sinh thu lại cảm xúc vừa rồi, đáp một tiếng. Nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ về chuyện khác.

Lần này....Chỉ cần cô trở lại, anh nhất định phải để cô biết hậu quả của hai lần ra đi mà không từ biệt là như thế nào.

Đi ra khỏi phòng làm việc ném điện thoại đi động cho thư ký rồi mới đi vào phòng họp.

Thiên Tình đợi hơn cả tiếng đồng hồ người bên trong buồng điện thoại mới nói chuyện xong xoay người đi ra ngoài.

Đối phương thấy cô còn chờ ở đó, hơi khom người xin lỗi cô rồi vội vã đi.

Rốt cuộc cũng đến lượt mình, Thiên Tình nở nụ cười đi vào buồng điện thoại. Có thể giải thích rõ ràng với anh, trong lòng cô sẽ thoải mái hơn. Bỏ tiền xu vào trạm điện thoại, bấm dãy số đã sớm nhớ kỹ trong lòng. Tay bấm xuống từng con số, trong lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy khẩn trương. Không biết anh có nhận điện thoại của mình hay không? Nói không chừng, bây giờ anh vẫn đang tức giận!

Bấm số xong. Nghe thấy tiếng đổ chuông ở đầu bên kia, trái tim cô cũng theo đó mà nhảy loạn không ngừng.

Nhưng...Điện thoại đổ chuông hết hồi này tới hồi khác, mà đầu bên kia vẫn không có ai nghe máy. Anh thấy điện thoại gọi đến từ Hàn Quốc, là không nghe được, hay là....thật sự không quan tâm đến mình nữa?

Thiên Tình thất vọng mím môi. Không bỏ cuộc, lại bấm số điện thoại một lần nữa. Tiếng chuông máy móc vẫn không ngừng vang lên những âm thanh đơn điệu....Lần này cũng không có ai nghe.

Đợi một lúc lâu, cho đến khi truyền đến giọng nói tiếng Hàn lạnh lẽo, bên ngoài trạm lại có người đang đợi, cuối cùng cô cũng phải bỏ cuộc. Cúp điện thoại, lấy tiền xu được trả lại ra, thất vọng bước ra khỏi trạm điện thoại.

Tuyết rơi thật nhiều bay giữa không trung....Cô không rời đi ngay, mà ngồi chờ ở bên ngoài trạm điện thoại.

Cô nghĩ....Có thể anh không nhìn thấy. Lát nữa khi thấy số này có lẽ sẽ gọi lại! Thiên Tình dựa vào bên cạnh trạm điện thoại, lặng lẽ ngồi xổm xuống.

Trạm điện thoại bị người ta chiếm giữ hơn mười phút, người nọ còn luyến tiếc một lúc mới tiếc nuối đi ra. Người kia đi ra thì thấy Thiên Tình ngồi ở đó nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Bông tuyết rơi trắng xóa trên đỉnh đầu, vai, và lông mi của cô....

Cô ta bị lạnh rùng mình, "Cô gái, cô tỉnh lại đi." Người kia vội vàng đẩy cô. Trời này mà ngủ ở đây, sẽ bị lạnh chết mất!

Thiên Tình ngồi máy bay khá lâu, cộng thêm đi đường quá mệt mỏi. Cho nên mới thiếp một chút mà đã ngủ quên luôn, cô thật sự không chống nổi. Bị người ta lắc mấy cái rồi cuộc mới tỉnh lại.

Thiên Tình chớp mắt vài cái, thấy gương mặt của một cô gái xa lạ, mơ màng chưa tỉnh hẳn.

"Cô gái, ngủ ở chỗ này sẽ chết cóng đó, cô mau về ngủ đi." Đối phương tốt bụng nhắc nhở.

Thiên Tình lúc này mới phát hiện mình đã ngủ thiếp đi, “Tôi ngủ lâu rồi sao? Tôi đang chờ một cuộc điện thoại rất quan trọng.”

"Đối phương sẽ gọi ở đây sao?" Người kia chỉ vào trạm điện thoại sau lưng.

Hai chân Thiên Tình đã bị lạnh đến tê rần, phải vịn vào trạm điện thoại mới miễn cưỡng đứng dậy được. Nghe thấy người kia hỏi cô vội vàng gật đầu một cái.

"Sợ là cô không đợi được rồi, điện thoại này vừa mới bị hư. Tôi cũng chưa nói chuyện xong, chắc là do bão tuyết quá lớn nên đường dây bị đứt ở đâu đó rồi."

Hả? Thiên Tình có phần không dám tin. Cô vào trạm điện thoại cầm điện thoại lên nghe thử mấy lần, cuối cùng....Thật sự không thể không tin được. Cúi đầu chán nản đi ra khỏi trạm điện thoại.

Cô gái nhìn cô nói, "Vậy tôi đi trước, cô đừng ngủ ở đây nữa. Tạm biệt nhé." Đối phương vội vã rồi đi.

Nhìn tuyết trắng phau phau, trong lòng Thiên Tình lại tiếp tục phiền muộn. Có phải giữa cô và Thi Nam Sinh thật sự không có duyên?

Nếu không phải vậy thì...Tại sao lần nào cũng trở trêu như vậy?

Thi Nam Sinh từ phòng họp đi ra, thư ký đưa điện thoại cho anh.

"Có ai gọi điện thoại tới không?"

"Có mấy khách hàng, tôi đã ghi lại. Còn có hai cuộc điện thoại từ nước ngoài, lúc ấy tôi đang đi photo, không để ý nên không có nghe được."

"Điện thoại từ nước ngoài?" Thi Nam Sinh lập tức hỏi tới. Lấy điện thoại di động, vừa xem vừa hỏi: "Có phải từ Hàn Quốc gọi tới không?"

"Vâng, Seoul Hàn Quốc."

Cảnh Thiên Tinh? Ánh mắt Thi Nam Sinh hơi sáng lên đi vào phòng làm việc, khoát tay với thư ký, "Tôi biết rồi. Cô đi làm việc đi. Đúng rồi, thông báo cho Mike việc lựa chọn người cho 'Daisy Story' hoàn toàn theo ý cậu ta. Còn nữa gọi điện thoại thông báo công ty Wesley kêu Lăng Phong trực tiếp mang theo hợp đồng tới đây bàn với tôi."

"Tự đến bàn với anh sao?" Thư ký cảm thấy kỳ quái. Chỉ là ký hợp đồng mà thôi, loại chuyện nhỏ này theo lý thuyết không cần qua tay tổng giám đốc.

"Đúng, tôi tự trao đổi!" Thi Nam Sinh lần nữa gật đầu rồi đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thư ký gật đầu một cái xoay người vội đi.

Thi Nam Sinh đóng cửa, tìm lại dây số, sau đó lập tức gọi lại. Anh còn tưởng rằng sẽ có thể lập tức nghe được giọng nói của Thiên Tinh.

Thậm chí....Anh còn đang suy nghĩ, nên làm sao để răn dạy cô gái nhỏ này một phen. Hoặc là, anh phải tỏ ra thái độ cho lạnh lùng hơn một chút, dù sao cũng là cô hiểu lầm mình trước, sau đó còn ra đi không từ biệt.

Hành vi xấu xa đó, quả thật không thể tha thứ!

Lòng nghĩ thế, nhưng hiện thực thì phát hiện ra dây số đang gọi đi ở đầu bên kia chỉ có tiếng 'tút tut' không bình thường.

Anh không từ bỏ gọi lại lần nữa, nhưng từ đầu đến cuối vẫn như thế. Những dự định vốn đã chuẩn bị trong nháy mắt đều bị hố nặng, người phụ nữ này, ngay cả một cơ hội trách móc cũng không muốn cho anh.

Anh buồn bực hừ một tiếng, bực bội vất điện thoại di động sang một bên.

Cảnh Thiên Tinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thiên Tinh lại bắt đầu bận rộn với cuộc sống sinh hoạt và luyện tập ở Hàn Quốc.

Ban ngày vì quá bận rộn không có thời gian rảnh, cho nên bóng dáng của Thi Nam Sinh chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện.

Nhưng khi trời vừa tối, vào những đêm khuya thanh vắng nỗi nhớ trong lòng cô sẽ không ngừng khuếch tán, gặm nhấm cắn xé cõi lòng cô.

Trong hai ngày trở về đó, gặp được anh, hoàn toàn không giúp cô thoát khỏi nỗi khổ nhớ nhung, ngược lại càng làm cho cô cảm thấy càng nhớ nhiều hơn, cũng khó chịu nhiều hơn....

Người đang ở Seoul, nhưng lòng đã sớm phiêu bạt không thấy bóng dáng. Thậm chí cho tới bây giờ cô bắt đầu muốn đếm ngày trở về nước....

Cho dù sau khi về nước, không thể được ở bên anh, có lẽ cả hai ngay cả gặp mặt cũng rất khó, nhưng ít ra....họ vẫn còn được hít thở chung một bầu không khí.

....

Ngày hôm đó, Thiên Tinh đang làm việc trong quán, Mộ Trầm Âm thì ôm một quyển sách ngồi cạnh cửa sổ.

Đợi đến lúc trong quán cuối cùng hết khách, Thiên Tinh rót hai ly trà sữa nóng. Đẩy một ly tới trước mặt Mộ Trầm Âm, "Này, của anh nè. Không cho đùa, cho nhiều linh quy cao."

"Cám ơn." Anh nhận lấy, uống một hớp, "Lát nữa chúng ta đi ăn thịt nướng nhé? Em về nước có mấy ngày mà bà chủ cứ hỏi anh suốt."

"Ừ, vậy lát nữa em xin ông chủ về sớm." Thiên Tinh nháy mắt cười với anh, nhấp một hớp trà sữa, "Khách tới rồi, em đi làm tiếp đây, lát nữa chúng ta nói chuyện."

Thiên Tình đang muốn đứng dậy, Mộ Trầm Âm đưa tay kéo cô, "Đợi đã."

"Hả?" Thiên Tình nghi ngờ nhìn lại anh.

Anh ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô cúi đầu xuống.

Thiên Tình liền ngoan ngoãn cúi đầu, anh phúi đi bột dính trên mặt cô "Dính bột trên châu này."

"Cám ơn." Thiên Tình cười ngượng nghịu.

Nhưng không biết, lúc này....

Cánh cửa quán, trùng hợp bị đẩy ra. Đoàn người đi vào, trùng hợp nhìn thấy hết màn này vào trong mắt.

"Hoan nghênh quý khách!" Giọng nói Hàn Quốc chào khách ở trong tiệm vang lên.

Thiên Tình lúc này mới đứng thẳng nhìn về phía cửa, khi thấy người đang đi tới cô sững sốt đứng ngây ra như phỗng.

Thấy sắc mặt khác thường đó của cô, Mộ Trầm Âm cũng nghi ngờ nhìn về phía cửa. Thấy xong anh cũng giật mình run sợ không khác gì cô.

Người đến là ai?

Đi ở đầu là Thi Nam Sinh, bên cạnh là Lăng Phong. Phía sau còn có trợ lý, luật sư, một đoàn người cùng nhau rầm rộ đi vào.

Giây phút đó.... Trong mắt Thiên Tình chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của một người. Những người khác ở trong mắt cô tự động bị nhòa đi.

Không biết có phải hình ảnh cô và Trầm Âm mới vừa rồi bị anh nhìn thấy hết rồi không, mà vẻ mặt của anh hơi lạnh lạnh.

Một lúc lâu sau Trầm Âm mới hoàn hồn sức tỉnh buông tay Thiên Tình ra, "Anh...." Trầm Âm chậm rãi đứng lên cổ làm ra vẻ thoải mái chào hỏi Thi Nam Sinh. Nhưng trong giọng nói không hề che giấu được sự chua chát.

Thi Nam Sinh chậm rãi bước qua, đưa tay ôm chặt cậu ấy, "Anh của cậu rất nhớ cậu, về sớm một chút."

"Em biết rồi." Mộ Trầm Âm giật nhẹ môi, "Thật ra thì, em đang làm thủ tục trở về nước ạ."

Thi Nam Sinh cười cười, vỗ vỗ vai cậu, "Vậy thì tốt." Đối với đứa em trai của người anh em chí cốt, anh cũng xem như em trai mà đối đãi.

Chỉ là....Không ngờ rằng, bọn họ lại có thể yêu cùng một cô gái.

Yêu?

Thi Nam Sinh sững sốt với cách dùng từ này.

Nếu nói Trầm Âm yêu Cảnh Thiên Tình, vậy còn mình...

"Sao các anh lại cùng tới đây?" Thiên Tình hoàn hồn, khó khăn lắm mới rời mắt khỏi Thi Nam Sinh.

Lời cô hỏi cũng ngắt ngang mạch suy nghĩ của Thi Nam Sinh.

"Chúng tôi đương nhiên là đến tìm cô, có chuyện quan trọng cần nói với cô." Lăng Phong dẫn đầu tiếp lời.

Đoàn người rầm rộ đến tìm mình như thế, Thiên Tình cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Lăng Phong tìm cô, cô còn có thể hiểu được, nhưng Thi Nam Sinh thì.... Cô liếc mắt nhìn sang, nhưng anh chỉ chuyên tâm nói chuyện với Mộ Trầm Âm, hoàn toàn không để ý đến cô.

Thiên Tình hơi mất mát, chớp chớp mắt mới đề nghị với Lăng Phong, "Vậy bây giờ tôi đi xin ông chủ nghỉ, chúng ta tìm nơi khác rồi nói."

"Không cần. Tôi đã nói công ty gọi điện thoại tới đây xin cho cô nghỉ việc rồi."

"Hả?" Thiên Tình không hiểu. Công ty đã đồng ý với cô, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học đào tạo, là có thể ra ngoài đi làm.

Bây giờ, vì sao lại....

"Ngày mai chúng ta cùng nhau về nước, chương trình huấn luyện tại Hàn Quốc, bắt đầu từ hôm nay coi như kết thúc." Lăng Phong nói.

"Hả?" Tin tức đến quá đột ngột, khiến Thiên Tình kinh ngạc tột độ.

Lăng Phong tìm một cái bàn lớn hơn, kéo ghế ra ngồi xuống, "Chúng ta ngồi xuống rồi nói. Cô giới thiệu vài món đồ uống nóng mà cô thấy được đi, đi

lâm lâu như vậy chắc cô rất quen thuộc nhỉ."

"Vâng. Được ạ." Thiên Tình chạy đến trước quầy chọn đồ uống, trước khi đi vẫn không quên nhìn bóng dáng quay lưng về phía mình. Trái tim không kiềm được bởi hồi rung động.

Thật không ngờ, nhanh như vậy đã gặp lại anh rồi...

Mặc dù, từ lúc đi vào đến bây giờ anh đều không ngó ngang gì tới mình, nhưng....lòng Thiên Tình vẫn không vui sướng không sao tả được. Khóe môi cũng không nhin được vênh lên.

Bên này....

Mộ Trầm Âm đang cùng Thi Nam Sinh chào tạm biệt, "Các anh có chuyện cần bàn, vậy em đi trước."

Thi Nam Sinh gật đầu một cái, "Về nước gấp."

Mộ Trầm Âm đẩy cửa đi ra ngoài, gió lạnh tạt vào mặt khiến anh rung mình một cái. Bóng dáng cao ráo dưới ánh đèn đường bị kéo dài ra càng thêm mỏng manh, nhìn có vẻ cô đơn hơn....

Xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh phủ một lớp sương dày, anh si ngốc nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia.

Tuy rất mơ hồ....Nhưng trong mắt của anh lại hiện ra rất rõ ràng.

Anh cũng phát hiện....Kể từ khi anh ấy bước vào thì trong mắt cô dường như chẳng còn ai khác....

Cho nên sự tồn tại của anh thật sự chỉ là dư thừa.

Xoay người một mình cô đơn đi đến quán thịt nướng quen thuộc.

Thật sự anh không hề thất tình....Bởi vì còn chưa kịp yêu thì đã kết thúc....

Thiên Tình tự mang đồ uống nóng lên cho mọi người, phần cuối cùng là của Thi Nam Sinh. Cô nhẹ nhàng đặt ở trước mặt anh, "Cafê đen của anh, không có bỏ đường."

"Cám ơn." Giọng điệu của anh có chút xa cách, rất khách sáo. Anh vẫn không ngẩng đầu lên.

"Tôi tự tay pha đây, anh có muốn uống thử trước xem vừa hay chưa không?" Cô không biết thái độ của mình có chút ân cần quá mức.

Thi Nam Sinh liếc cô một cái, tầm mắt lại nhanh chóng rời đi, hoàn toàn không có sự dao động nào "Ừ, tôi biết rồi." Thái độ vẫn hờ hững lạnh nhạt.

Bị chạm phải vách tường đá hai lần, Thiên Tình không khỏi có chút chán nản. Ngượng ngùng cúi đầu không nói gì nữa. Ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Lăng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Đưa anh về khách sạn

"Đột nhiên muốn tôi về nước là có chuyện gì quan trọng sao?" Thiên Tình hỏi Lăng Phong.

Lăng Phong nhìn nhìn Thi Nam Sinh, "Thi tổng chọn cô làm người đại diện cho 'Daisy Story'."

"Tôi?" Thiên Tình kinh ngạc nhìn Thi Nam Sinh.

Chỉ có Lăng Phong là không hề ngạc nhiên.

Sớm biết để cho Thi Nam Sinh nhìn thấy kịch bản của Lục Yến Tùng, anh ta (TNS) tất nhiên sẽ an bài như thế. Sự quan tâm của Thi Nam Sinh dành cho Thiên Tình hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh. Xem ra Bạch Thiên Thiên trong lòng anh ta, thật sự đã thành chuyện quá khứ rồi.

"Thế nào? Kinh ngạc như vậy, cảm thấy mình không thể làm được sao?" Thi Nam Sinh lạnh lùng liếc nhìn cô, thờ ơ hỏi. Lần trước, những lời cô nói muốn tranh thủ cơ hội này đến nay còn vẫn còn vang bên tai Thi Nam Sinh.

"Dĩ nhiên không phải." Thiên Tinh lập tức phản bác.

"Chỉ cảm thấy hơi lạ mà thôi, chẳng phải trước giờ anh luôn không chịu hợp tác với tôi sao?" Tại sao đột nhiên anh lại đổi ý?

"Đúng, đó là Mike đã chọn em. Cậu ta là nhà thiết kế tương đối cố chấp, tôi không thể thuyết phục cậu ta." Anh đồ tất cả ý tưởng lên người Mike.

Thiên Tinh và Mike đã từng quen biết, nên cũng hiểu rõ anh ta đối với chuyên môn rất kiên quyết. Nên gật đầu tin ngay. Chỉ là thật không ngờ Thi Nam Sinh sẽ đích thân tới Hàn Quốc tìm cô. Nói thế nào cũng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Có điều..." Trong lúc Thiên Tinh đang ngăn người ra thì Thi Nam Sinh tiếp tục chậm rãi mở miệng: "Chúng tôi có một điều kiện, nếu cô Cảnh đồng ý thì quá tốt, nếu cô không thể đồng ý, chúng tôi chỉ có thể nói thật đáng tiếc."

Điều kiện? Thiên Tinh liếc nhìn sang Lăng Phong hỏi: "Điều kiện gì?"

"Nếu Lục Yến Tùng đưa kịch bản cho cô, hy vọng cô sẽ từ chối nhận ai diễn."

"Tại sao?" Thiên Tinh cảm thấy thật kỳ lạ.

Lăng Phong dĩ nhiên là biết lý do. Khi Thi Nam Sinh chủ động tới tìm anh, nói muốn đào tạo Thiên Tinh thì anh đã lưỡng lự trước anh ta muốn đưa ra điều kiện này.

"Không có lý do gì." Thi Nam Sinh nhìn cô, "Nếu như em nhất định phải biết lý do, thì có thể nói công ty chúng tôi và Lục Yến Tùng có thù riêng. Hai người em chỉ được chọn một, chúng tôi sẽ không miễn cưỡng."

Thực tế thì, làm gì có thù riêng như anh nói chứ? Lúc trước, anh và Lục Yến Tùng chỉ gặp qua mấy lần, cũng không có qua lại trong công việc, càng không có hợp tác với nhau một hạng mục nào, sao lại có thù riêng?

Chỉ là....

Người phụ nữ này quá ngốc, mà Lục Yến Tùng lại rõ ràng có mục đích khác với cô.

Thiên Tinh không có trả lời ngay, chỉ nhìn sang Lăng Phong.

Lăng Phong nhún mày, giống như cho cô tự do lựa chọn, nhưng trong lòng đã nắm chắc lựa chọn của cô, "Cô cứ lựa chọn, công ty cho cô quyền chọn lựa theo nguyện vọng của mình. Nhưng nếu Thi tổng đã tự mình đến Hàn Quốc tìm cô, thành ý của anh ấy chúng ta đều có thể nhìn ra được."

Thiên Tinh trầm ngâm một lúc, chẳng mấy chốc liền đưa ra quyết định, "Tôi chọn hợp tác với 'Daisy Story' của Thi thị."

Mike là nhà thiết kế hàng đầu trong nước, có thể hợp tác với anh ta cũng là một loại vinh hạnh.

Hướng chi....

Lục Yến Tùng....

Trong khi chưa biết rõ mục đích của anh ta thì Thiên Tinh tạm thời không muốn cùng anh có bất kỳ qua lại nào.

Đàm phán rất thuận lợi, Thi Nam Sinh giao hợp đồng đã soạn trước cho Lăng Phong ngay tại chỗ.

Lúc đi ra khỏi quán, Thi Nam Sinh và Thiên Tinh cũng chưa nói riêng với nhau câu nào ngoài công việc.

"Thiên Tinh, cô đưa Thi tổng về khách sạn đi." Lăng Phong sắp xếp nhiệm vụ tạm thời cho Thiên Tinh, "Tôi đi xem các nghệ sĩ khác một chút, xem tình hình hiện tại của các cô ấy."

Thiên Tinh không suy nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý.

Đoàn người Lăng Phong liền lái xe đi, chỉ còn lại Thiên Tinh và Thi Nam Sinh, cùng với mấy người cấp dưới của Thi Nam Sinh.

Bầu không khí bỗng chuyển sang ngưng ngưng lúng túng.

Thiên Tinh miễn cưỡng nở nụ cười, vừa không ngừng xoa xoa đôi tay vừa cất giọng hỏi: "Các anh ở khách sạn nào? Em đưa các anh qua."

Thi Nam Sinh liếc nhìn cô bị lạnh đến nổi mặt mũi đỏ hết cả lên, không có nói địa chỉ, chỉ lạnh giọng nói: "Lên xe trước!" Nói xong, anh xoay người mở cửa xe ra ngồi vào ghế lái.

Thiên Tinh sững sờ nhìn bóng lưng của anh, bởi vì thật sự quá lạnh rồi cô không nán nã thêm nữa vội vàng chui vào trong xe.

"Ngồi phía trước!"

Lúc Thiên Tinh kéo cửa cửa ở đây ghé sau ra thì nghe được giọng điệu ra lệnh của Thi Nam Sinh. Cô do dự một chút rồi cũng ngoan ngoãn lên ngồi ở phía trước.

Đường như, anh hoàn toàn chẳng có chút xa lạ gì với nơi này, suốt một đường chạy thẳng về trước, rõ ràng đã xác định được nơi mình muốn đến.

Tay cầm vô lăng, môi mím chặt, rõ ràng không muốn mở miệng nói chuyện với cô. Không khí hơi lạnh lạnh.

Thiên Tinh cảm thấy mình nên nói gì đó để phá vỡ đi bầu không khí ngột ngạt này, "Anh...Chị Văn Tinh có đưa quần áo đến công ty cho anh chưa?"

"...." Im lặng không trả lời. Thậm chí, ngay cả mắt cũng không nâng lên.

Thiên Tinh cắn cắn môi, nghiêng mặt qua nhìn anh. Nét mặt anh lạnh băng hoàn toàn không nhìn ra lúc này anh đang suy nghĩ cái gì.

"Có thấy tờ giấy kia không?" Cô tiếp tục hỏi lần nữa.

"Tờ giấy? Tờ giấy đó truyền đạt cho cái gì?" Rốt cuộc anh cũng mở miệng nói chuyện, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng xa cách.

Thiên Tinh sững sờ một lúc mới thật lòng áy náy nói, "Xin lỗi...."

Lời vừa dứt, xe cũng 'Kết....' đột ngột phanh lại đậu ở ven đường. Do thắng xe quá gấp, Thiên Tinh không kịp phản ứng cả người ngã chúi về phía trước, trán suýt nện vào cửa trước.

May mà....Có một bàn tay đã lạnh lẽo kéo người cô trở lại. Không đợi cô kịp phản ứng, cằm đã bị anh giữ chặt.

Kéo khuôn mặt cô qua, để cô đối diện với đôi mắt đang nén giận, "Cánh Thiên Tinh, em đang giỡn chơi với tôi sao?"

Thiên Tinh uất ức nhìn anh, vẻ mặt vô tội, "Em không có...."

"Không có? Vậy xem như xin lỗi là xong? Em nói cho tôi biết, đó là lời xin lỗi sao?" Anh lạnh lùng hỏi hết câu này tới câu khác, dáng vẻ rất hung dữ.

Người phụ nữ đáng chết này! Nhất định không biết, sau cuộc điện thoại chết tiệt kia của cô anh đã lo lắng biết nhường nào không. Lo lắng vì không hiểu tại sao không gọi lại được?

Có phải cô đã xảy ra chuyện gì không?

Tìm đến Lăng Phong, sau khi nhờ Lăng Phong gọi điện thoại xác nhận cô không có chuyện gì, nỗi lo lắng trong lòng anh mới vơi đi đôi chút.

Nhưng....Văn cảm thấy luôn bất an. Cho nên hôm nay mới không thể chờ đợi được nữa mà chạy sang đến tận đây.

Vừa gặp nhau đã để anh bắt gặp cô và Trầm Âm đang thân mật bên nhau. Người phụ nữ này....Chẳng lẽ thật sự thích chơi mấy cái trò mập mờ kia sao?

Anh càng nghĩ càng tức, tay giữ chặt cằm Thiên Tinh không khỏi tăng thêm sức.

Cửa sổ xe bị người ở bên ngoài gõ. Anh hung hăng trợn mắt nhìn Thiên Tinh rồi mới buông cô ra, mở cửa sổ xe.

"Thi tổng, không sao chứ? Có phải xe có vấn đề không? Cần giúp một tay không?" Người đi theo anh từ phía sau lên hỏi thăm.

"Không có việc gì, mọi người lái xe về khách sạn trước đi, tôi lập tức tới ngay." Thi Nam Sinh không nhiều lời nói một câu đuổi bọn họ. Lần nữa đóng lại cửa sổ xe. Quay đầu lại dự định lý luận cho ra lẽ vụ này với cô.

Nhưng cô đã lên tiếng trước: "Em xin lỗi....Em biết chỉ để lại tờ giấy thật sự có phần quá đáng, đứng ra em nên đến gặp anh để nói tiếng xin lỗi mới phải."

Thái độ rất chân thành, lời nói mềm mại dịu dàng đến khó tin, khiến Thi Nam Sinh giật mình ngó ra. Giống như đang đánh vào bông vải, lồng ngực ứ nghẹn lửa giận nhưng không biết làm sao để trút giận, "Em thích chơi trò ra đi mà không từ biệt với tôi, quay về Seoul để tiếp tục chơi trò mập mờ với Trầm Âm?"

"Em không có." Thiên Tinh bác bỏ lời vu khống, đôi con ngươi trong suốt nhìn khuôn mặt đầy tức giận của anh. Đèn xe và đèn đường ngoài cửa sổ chiếu rọi vào mắt cô. Khiến nó càng phát sáng và rực rỡ hơn.

"Em không có trêu chọc tôi, hay không có chơi trò mập mờ với Trầm Âm?"

"Cái nào cũng không có." Thiên Tinh nhìn anh chân thành giải thích.

"Vốn em cũng định nói với anh lúc đó rồi, nhưng đêm đó.... Anh lại tức giận bỏ đi trước....Sau khi đến Hàn Quốc, vừa xuống máy bay việc đầu tiên là đi gọi điện thoại cho anh. Nhưng điện thoại reo mãi cũng không có ai nghe." Thiên Tinh uất ức nhìn anh, thấy sắc mặt anh hòa hoãn đi một ít, cô mới nói tiếp: "Em nghĩ rằng anh sẽ gọi lại, nên chờ ở trạm điện thoại. Nhưng...không may điện thoại công cộng lại bị hư, nên không gọi được nữa."

Lời cô nói, không giống đang nói dối. Thi Nam Sinh đương nhiên tin tưởng. Nhưng một giây kế tiếp, anh bỗng nheo mắt lại hỏi, "Xảy ra chuyện gì với Mộ Trầm Âm?"

Đột nhiên cô cười cười, không trả lời mà nhìn anh chăm chăm, "Anh có phát hiện ra không, mỗi lần gặp em là anh luôn hỏi về chuyện của Trầm Âm. Là sao vậy hả?"

Anh sững sốt. Người phụ nữ ngốc này, lại còn hỏi anh vì sao? Còn không phải vì cô và Trầm Âm quá thân thiết, khiến anh khó chịu sao?

Hừ một tiếng, há miệng cắn lên bờ môi mềm mại của Thiên Tình.

Thiên Tình không ngờ anh lại làm như vậy, cô cũng người bất động trở mắt nhìn anh.

Thế nhưng anh cứ gặm cắn môi cô không buông, sau đó còn đưa đầu lưỡi trơn láng len lỏi vào khoang miệng cô.

"Ừm..." Thiên Tình hoảng sợ ưm ra tiếng.

Tiếng rên khe khẽ đó chẳng khác nào là lời khích lệ dành cho Thi Nam Sinh. Có trời mới biết anh thật sự rất muốn trừng trị thích đáng cô gái nhỏ hư hỏng này! Bàn tay xuyên qua mái tóc cô ôm lấy gáy cô. Anh dùng sức vào nụ hôn, điên cuồng đòi hỏi.

Thiên Tình cảm thấy mình dường như muốn tan chảy trong nụ hôn của anh, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại bất lực bám vào vai anh, để mình không bị trượt xuống.

Nụ hôn của anh rời khỏi môi cô di chuyển xuống cằm, mút mạnh một cái. Hôn như vậy có vẻ như không thể thỏa mãn được anh. Anh vội vàng giật áo trên người Thiên Tình ném ra ghế phía sau.

Trên người cô lập tức chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi mỏng manh. Thi Nam Sinh rên rỉ vờn tay bao trọn đôi núm đầy đặn bên trái của cô. Anh thô lỗ xoa bóp bầu ngực cách lớp áo sơ mi cùng áo ngực, nụ hôn như vũ bão tàn sát đôi môi cô.

"Ừm... Đừng..." Thiên Tình khe khẽ thốt ra tiếng rên rỉ.

Sức nơi bàn tay anh chợt nhẹ đi, khiến cho cô không chịu nổi nữa.

Nhưng cô càng từ chối thì anh lại càng không muốn bỏ qua cho cô. Dứt khoát nắm lại hai tay đang không ngừng vung vẩy của cô.

Thiên Tình cũng chìm trong cơn mê loạn nên nhất thời ngay cả lời từ chối cũng không thể nói ra được chỉ có thể yếu ớt nhìn anh. Bàn tay nhỏ bé vòng lên cổ anh, như một con búp bê ngoan ngoãn mặc anh chơi đùa.

"Tối nay, anh muốn em!" Anh thì thầm lời mờ ám bên tai cô.

Cả người cô run lên. Mơ hồ mở mắt ra, chống lại đôi con ngươi nguy hiểm của Thi Nam Sinh. Trái tim cũng rung động mãnh liệt.

Thi Nam Sinh đột nhiên buông cô ra, tăng tốc cho xe nhanh chóng chạy về khách sạn.

Anh đã muốn cô đến nỗi không thể kiềm nén được nữa!

Đợi suốt mười tháng...Tối nay cho dù giá nào anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô nữa.

Xe chạy đến khách sạn.

Ném chìa khóa cho phục vụ, Thi Nam Sinh không nói nhiều lời kéo Thiên Tình từ ghế phụ xuống. Anh đi rất nhanh Thiên Tình phải vừa đi vừa chạy mới đuổi kịp anh.

Quét thẻ vào thang máy, trong thang máy không có ai. Cả người Thiên Tình đột nhiên bị anh ấn vào trên vách thang máy.

"Anh Thi..." Cô kêu lên một tiếng, cảm nhận được hơi thở phách nam mạnh mẽ của anh phả tới khiến tim cô đập rộn lên.

"Gọi anh là Nam." Giọng điệu của anh giống như ra lệnh.

Thiên Tình run lên. Môi bị anh lấp kín, nhưng vẫn còn có thể nghe được những lời ti tê nho nhỏ bên môi cô: "Gọi tên anh đi?"

Thiên Tình như bị bỏ bùa mê, ngoan ngoãn khẽ gọi một tiếng: "Nam..."

Chỉ một chữ dịu dàng, mềm mại đơn giản. Tựa như lời thì thầm của đôi tình nhân. Toàn thân Thi Nam Sinh chấn động, cảm thấy một luồng khí nóng từ phía dưới xông lên. Cơ thể anh rõ ràng đang có phản ứng. Đôi môi càng điên cuồng mút chặt môi cô.

"Ở đây có camera đó...." Cô nhắc nhở anh.

Nhưng anh đã hoàn toàn bất chấp tất cả. Đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, hòa quyện cùng môi lưỡi cô. Mọi gọi khiến cô không thể không phối hợp.

Nụ hôn của hai người tưởng chừng như có thể phóng ra lửa.

Hôn từ thang máy cho đến tận cửa phòng, đến cả phòng ngủ cũng không kịp vào, Thi Nam Sinh đã đè cô ra ngay tại cửa.

Không ngừng lại ở đó, xé rách chiếc áo sơ mi mỏng manh trên người cô. Kế tiếp cởi luôn quần jean cô xuống. Trong phút chốc, trên người Thiên Tình chỉ còn lại chiếc áo ngực mỏng viền tơ, và một cái quần lót màu hồng.

Cũng may....Khách sạn có mờ lò sưởi, rất ấm, cho dù không mặc gì đứng ở đây cũng không thấy lạnh.

Thi Nam Sinh dịch người ra phía sau, dùng ánh mắt tham lam chiêm ngưỡng thân hình nóng bỏng.

Mặt Thiên Tình đỏ tới mang tai, chỉ cảm thấy tầm mắt của anh như muốn xuyên thấu, lột trần cô ra....Cô xấu hổ lấy tay che mình, lại bị Thi Nam Sinh đè hai tay ở bên người.

"Đừng che.... Thật sự rất đẹp...." Đáy mắt anh như có hai ngọn lửa thấp sáng, chúng tố cáo tất cả dục vọng ham muốn của anh lúc này.

Thiên Tình cup mắt, không dám đón nhận ánh mắt đỏ của anh.

Tiếp theo hai chân cô nhanh chóng bị đầu gối của anh đẩy ra. Anh chen chân mình vào giữa, cúi đầu chậm rãi hôn lông mày, mắt....rồi chóp mũi của cô....

Tay Thiên Tình bị cuộn lại cùng một chỗ. Theo nụ hôn của anh, tay cô càng cuộn lại chặt hơn....Chỉ cảm thấy hai chân mình đang bị đầu gối anh mon trón qua lại, mang theo sự mê hoặc dụ dỗ khiến cô khó có thể chống đỡ. Ngựa ngửa, rồi lại tê dại....

Tay của anh men theo xương đòn vai trượt xuống bắt lấy một bên ngực tròn trịa của cô. Anh giống như cố ý trêu chọc cô, cho nên không vội cời hết đồ của cô ra, mà chỉ liên tục xoa nắn bên ngoài lớp vải.

Thỉnh thoảng men theo mép áo, trượt nhẹ ngón tay vào vân về nụ hồng run rẩy của cô.

"Ừm...Đừng mà...." Thiên Tình run rẩy kêu thành tiếng. Rốt cuộc anh đang làm gì? Cứ không ngừng xoa nắn nụ hồng của cô....Thiên Tình có cảm giác điềm tròn ấy đã bị động tác của anh làm cho vừa cứng vừa sung lên, buồn buồn, giống như bị ứ máu.

Cô muốn gạt tay anh ra, nhưng tay đang bị một tay anh giữ lại, căn bản không có sức để gạt ra.

Nghe được lời thì thảo của cô, Thi Nam Sinh như được khích lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Triền miên suốt đêm

Không vội cời nút áo ngực cô ra, mà chỉ kéo dây áo phía bên phải xuống, để nó rơi hờ hững trên cánh tay mảnh khảnh của Thiên Tình.

Bầu ngực trắng muốt bên phải bật ra ngoài. Hình ảnh vô cùng mờ ám và hấp dẫn. Bàn tay anh lập tức bao phủ lên mà không vương một trở ngại nào.

"Ừm...." Nhiệt độ nóng bỏng đột nhiên phủ lên khiến cô há miệng thở dốc. Tay vội vàng quán chặt hông anh.

Thi Nam Sinh rên rỉ ra tiếng, bất ngờ lật người cô lại để cô úp mặt vào cánh cửa.

"Anh.... Muốn làm gì... Ừm...." Cô không nói được hết câu.

Anh cúi đầu cắn mở nút áo ngực của cô. Hai quả đồi tròn trịa bị chèn ép lên cửa tạo ra đủ hình dạng mờ ám.

Thiên Tình chống tay lên cửa, bàn tay cuộn chặt lại. Bởi vì không thấy được anh ở sau lưng đang làm gì, chỉ có thể nhắm hai mắt để cảm nhận.

Nhưng càng như vậy thì cơ thể cô càng trở nên nhạy cảm..Cảm nhận được anh đang từ từ ngòi xồm xuống.

Nụ hôn của anh nóng như lửa đốt....Lướt dần từ chiếc cổ trắng nõn mịn màng mon man hôn xuống dọc theo bờ lưng mềm mại nhỏ nhắn....Cho đến khi dừng lại ở vòng eo thon thả của cô....

"Ừm...." Ngón tay anh mon trón lướt qua từng nơi nhạy cảm của cô, vạch ra hai cánh hoa trượt vào giữa bông hoa đã sớm ẩm ướt.

"Thiên Tình...." Anh đột nhiên gọi tên cô.

"Dạ?" Thiên Tình không còn suy nghĩ được gì. Chỉ biết khe khẽ đáp lại anh.

"Em nói.... Nếu như chuyện chúng ta đang làm này để Mộ Trầm Âm nhìn thấy cậu ta sẽ có phản ứng gì?"

Thiên Tình sững sờ lập tức lắc đầu, "Đừng..." Chuyện thế này sao có thể để cho người khác nhìn thấy?

Thi Nam Sinh bồng chen một ngón tay vào, lập tức nghe thấy tiếng rên rỉ hỗn loạn của cô.

Anh hỏi khẽ: "Mười tháng qua, rốt cuộc em có nhớ anh không hả?"

"Em..." Cô cắn môi không dám nói. Dĩ nhiên là rất nhớ! Đầu óc lúc nào cũng luôn nhớ về anh! Cô thật không muốn mình nhớ anh nhiều đến vậy, thậm chí còn rất muốn mình hãy quên anh đi....

Nhưng cuối cùng không thể nào làm khác được! Người đàn ông này như đã mọc rễ trong tim cô rồi....

"Hử? Sao không nói tiếp?" Anh ép hỏi. Như muốn trừng phạt bởi sự im lặng của cô, anh lại thêm một ngón tay vào.

Ác liệt hơn còn cho vào từ phía sau, động tác khuấy đảo nơi tay cũng tăng nhanh hơn, khiến nơi đó của cô lập tức ướt đầm.

Thiên Tình thấp thòm gấp nói, "Nhớ... Rất nhớ...." Cô ngoan ngoãn nói thật lòng.

Nghe được đáp án này, Thi Nam Sinh mới hơi hài lòng một chút. Nhếch môi tiếp tục hỏi: "Thật sao?"

"Ừm... Thật...." Cô gật đầu lần nữa. Ánh mắt thấp thoáng tia sáng, trong suốt óng ánh.

"Tiểu yêu tinh...." Cuối cùng anh cũng thỏa mãn thở nhẹ một tiếng, rút tay từ trong cơ thể cô ra.

"Ừm..." Phía dưới bỗng nhiên trống rỗng, cô cảm thấy đùi mình mềm ra, có chút hụt hẫng.

Anh kéo xuống vật che duy nhất của cô, nâng bờ mông trắng bệch thóc cô lên.

Cô mềm nhũn ôm lấy cổ anh.

Đá văng cửa phòng ngủ, ôm theo cô ngã lăn lên giường. Anh nhanh chóng cởi xuống áo khoác, sau đó tới áo sơ mi rồi đến quần dài. Vất chúng lung lung đây trên đất.

Vươn cánh tay dài ra nhắc bổng cô ngồi lên người mình, "Tiểu yêu tinh, mười tháng qua anh cũng nhớ em biết bao...." Loại cảm giác đó giống như bị trúng độc vậy, rất là khó chịu.

Lời của anh khiến Thiên Tình run lên. Không thể tin nhìn anh.

Có thể sao?

"Nhớ đáng về hiện tại này của em, nhớ đến sắp điên rồi...." Anh cười xấu xa, gian ác nhướn người lên để ngay chỗ đó của cô.

Mặt Thiên Tình ửng đỏ. Thì ra anh nhớ là cái này. Giơ lên nắm tay tức giận đập vào vai anh. Uống công cô còn tưởng là....

"A...." Không đợi cô nghĩ thêm nữa đã bị anh đẩy ngã.

Kế tiếp....Trận chiếm đoạt tựa như gió lốc chính thức bắt đầu.

Thời gian xa cách mười tháng, khiến họ lần nữa triển miên quấn chặt lấy nhau, loại cảm giác tuyệt diệu ấy càng làm cho cả hai như bay bổng.

Giây phút kết hợp đó, cả hai đều sùng sốt trong giây lát.

Sau đó....

Đột nhiên anh điên cuồng chạy nước rút, tham lam đòi hỏi, chiếm đoạt. Giống như muốn đem toàn bộ sự chịu đựng suốt mười tháng qua trút hết vào cơ thể cô.

....

Lần đầu tiên của họ không biết kéo dài bao lâu, nhiệt dịch nóng bỏng của anh phun toàn bộ vào cơ thể cô.

Thiên Tình bị anh chơi đùa không còn sức nhúc nhích.

Anh vào toilet, lấy khăn lông nóng cẩn thận giúp cô lau sạch chất lỏng màu trắng đục trên người. Nhưng chỉ mới nghỉ ngơi được mười phút, anh bắt đầu sung mãn trở lại, ‘làm thật’ cô lần nữa.

Ừm...em không muốn nữa...." Bị dẫn vật suốt đêm không biết bao nhiêu lần. Thiên Tình không chịu nổi nữa cầu xin tha thứ.

Nhưng anh vốn không định chỉ mới nhiều đó đã bỏ qua cho cô. Anh như đã thú bị nhốt mười tháng trời, khó khăn lắm mới được thả ra, cho nên, làm sao có thể buông tha cô đơn giản như vậy?

"Tiểu yêu tinh, ngoan.... mở ra...cho anh vào đi...." Anh dụ dỗ cô.

Mặc dù cô mệt chết đi được, nhưng...phản ứng của cơ thể xui khiến cô lần nữa mở rộng hai chân ra, nghênh đón vật nóng bỏng của anh tiến vào.

"Em siết anh chặt quá...." Anh thì thầm nói. Mười tháng không làm, nơi đó của cô càng trở nên vừa nhỏ vừa chặt. Thật sự sắp ép anh phát điên.

Nâng lên bờ mông trắng, anh dụ dỗ cô, "Tiểu yêu tinh, thả lỏng một chút...anh sẽ chết bởi đáng về này của em mất...."

"Anh nhẹ thôi... A....em không chịu nổi nữa...."

"Mới thế này đã không chịu nổi? Đêm nay vẫn còn dài lắm...."

"Híc híc, em không muốn nữa...."

"Không muốn cũng không được. Tiểu yêu tinh, đây là trừng phạt cho hai lần em bỏ đi mà không từ biệt...."

"Em xin lỗi, em sai rồi.... Ừm...đừng dùng cái đó...."

Trời ơi! anh....lại còn dùng miệng của chai rượu đỏ nhét vào chỗ đó của cô....

Cảm giác trơn tuột và lạnh lạnh chen vào làm cho cô hưng phấn đến cả người run lên, một dòng tinh dịch màu trắng tuôn trào ra.

Cô đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ cảm thấy mình như được đưa lên thiên đường của con khoái cảm.

Nghe thấy anh ghé bên tai thì thầm nói: "Bé con, em ra rồi này....Rất là đẹp...."

"Híc híc....đừng làm nữa mà..." Cô cầu xin tha.

Nhưng...Anh có vẻ rất hứng thú với trò chơi này. Bỏ qua lời cầu xin của cô, anh nâng mông cô cao lên, cẩn thận rút chai rượu ra, tránh để làm cô không bị thương.

Nhìn vào màng thịt mềm mại hồng hồng còn mang theo độ óng ánh như đóa hoa tươi sáng nở rộ. Thi Nam Sinh cảm thấy lòng mình có sự thỏa mãn khó nói nên lời.

Cuối cùng...

Ở lần sau cùng cô lên đỉnh lần nữa, anh rút chai rượu ra cúi đầu dùng môi ngậm lấy nơi đó...Cuốn hút hết vào trong miệng chất ngọt ngào thuộc về cô. Đầu lưỡi thăm dò vào bên trong, ngang tàng xâm chiếm cái miệng nhỏ nhạy cảm của cô. Hết mút chặt lại nhả ra, làm đi làm lại nhiều lần như thế, cuối cùng mút thật chặt cánh hoa mềm mại non mềm hiện ra ở trước mặt....

"A...." Trời ơi! Cô thật sự không chịu được nữa....Thiên Tình hoảng loạn thốt lên, đầu ngón tay túm chặt ga giường tái nhợt. Cảm thấy tối nay bị anh ném lên tận mây xanh hết lần này đến lần khác....

Lúc Thiên Tình tỉnh lại, toàn thân đau nhức muốn nứt ra. Cả đêm qua cô không thể nào ngủ được.

Luôn bị anh trở qua trở lại làm cho tỉnh, sau đó bị anh hành hạ thêm một phen ra trò. Cho đến lúc trời gần sáng, cô phải lóc khóc van xin, rốt cuộc anh mới chịu tha cho cô.

Khi tỉnh lại, tay Thi Nam Sinh còn đặt ngang eo Thiên Tình. Ôm chặt lấy cô tuyên bố tính chiếm hữu của anh. Cánh tay kia đặt dưới gáy Thiên Tình, làm gối đầu cho cô.

Thiên Tình sợ anh mới tay, nên lúc vừa tỉnh lại đã vội vàng rời khỏi tay anh. Không biết hôm nay mấy giờ sẽ bay về nước, Thiên Tình nhớ đến mình còn chưa thu xếp hành lý, liền nhẹ nhàng ngồi dậy. Muốn nhặt quần áo trên đất lên mặc vào.

Chưa kịp bước xuống giường, eo đã bị hai cánh tay vòng qua giữ lại. Một giây kế tiếp bị kéo ngã lại về giường. Cơ thể bỗng quằn quại, Thi Nam Sinh áp cả người mình đè lên người cô.

Hơn nữa....Hai người đều không mặc gì, cái đó của anh chống đỡ lên người cô đặc biệt rõ ràng.

Thiên Tinh nín thở, tay đẩy đẩy vai anh.

Anh nheo mắt nhìn cô với điệu bộ lười biếng, "Lại muốn chạy trốn?"

"Không có...." Cô lắc đầu giải thích, "Em sẽ không bỏ đi mà không nói tiếng nào nữa đâu."

"Ừ hử?"

"Em chỉ muốn về thu dọn hành lý. Hôm nay mấy giờ sẽ bay?" Thiên Tinh nói ra mục đích của mình.

"Một giờ trưa." Anh miễn cưỡng trả lời cô. Cúi đầu, vùi gò má anh tuấn vào tóc cô, quỵn rũ nói: "Chúng ta không vội...." Anh lại muốn rồi....

Thiên Tinh dĩ nhiên là cảm nhận được, nhưng mà....

"Em không muốn nữa...." Cô từ chối. Bây giờ toàn thân vẫn còn đau nhức, làm sao có thể chịu nổi nữa? Tối hôm qua, anh đúng là ác liệt thật! Nghĩ đủ mọi cách ăn hiếp cô, cô cũng không cách nào chống đỡ được.

"Khó chịu hả?" Không ngờ Thi Nam Sinh dừng lại ngay động tác, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó của cô. Thậm chí trong câu hỏi còn dụ dàng hiếm có.

Hình như không ngờ anh sẽ dịu dàng như vậy, trái tim Thiên Tinh hơi đập mạnh. Mím môi, nhìn ánh mắt sâu hút chứa đầy sự ân cần lẫn quan tâm của anh, khẽ gật đầu, "Dạ...."

"Khó chịu ở đâu?" Anh xoay người trượt xuống khỏi người cô. Giờ tay đem cô ôm chặt vào ngực. Ngón tay suông dài lần tìm xuống phía dưới, xoa nhẹ nơi cánh hoa mềm mại kia.

Không hề mang theo một chút ham muốn nào, chỉ có thương tiếc và dịu dàng, "Có phải tối qua đã làm em bị thương không?"

Ôi! Trời ạ!

Mặc dù đó chỉ là sự quan tâm của anh, không hề mang theo ham muốn. Nhưng cơ thể cô không thể chịu nổi sự trêu chọc vô ý đó!

Mặt Thiên Tinh đỏ lừ, để tránh mình mất thể diện rên rỉ ra tiếng, vội vàng bắt tay anh lại, "Không....Em không có bị thương chỗ nào hết..." Cô cắn nhẹ môi, hàng mi run run e lệ lắc đầu, "Chỉ là...em thấy cả người như không có sức thôi."

Thi Nam Sinh nhìn gương mặt mắc cỡ đỏ lựng của cô, trái tim rung động không thôi.

Gương mặt nhỏ nhắn như quả táo vừa chín, mềm mại đến nỗi có thể vắt được ra nước. Khiến người ta không đành được muốn cắn một miếng. Nghĩ vậy anh liền cúi đầu cắn lên vành tai cô. Thấy cô há miệng hít thở, anh thỏ thẻ nói: "Vậy xem ra đúng là em lao lực quá độ rồi.... Tiểu yêu tinh, khi nào về nhà anh sẽ nói mẹ anh tắm bổ cơ thể cho em nhé...."

Cô xấu hổ vùi mặt vào trong chăn.

Thi Nam Sinh sợ cô bị ngộp, lôi kéo bảo cô mau ra ngoài.

Nhưng cô làm sao chịu?

"Nếu không ra, anh không biết tiếp theo mình sẽ làm gì em đó." Thi Nam Sinh xấu xa uy hiếp cô.

Quả nhiên....

Cô gái nhỏ lập tức từ trong chăn chui ra, đôi mắt to cảnh giác nhìn anh chằm chằm.

Anh cười lên, vỗ vỗ lưng cô, kéo cô vào trong ngực, "Được rồi, ngủ thêm một lúc nữa đi. Đợi cơ thể khỏe hơn chút, anh sẽ cùng em về thu dọn đồ đạc." Ôm cô vào lòng, chung quanh đều là hơi thở thuộc về cô, trong hơi thở cũng là hương vị ngọt ngào từ cô....Đáy lòng Thi Nam Sinh được một cảm giác vô cùng thỏa mãn lấp đầy.

Cảm giác đó rất tuyệt....Nếu như có thể, anh thật muốn vĩnh viễn ôm cô mãi như thế này, không bao giờ buông tay.

Đây là tình yêu sao?

Anh không biết.

Nhưng có điều, dường như cảm giác đó nó còn kỳ diệu hơn nhiều so với tình cảm mà trước kia mình đã dành cho Bạch Thiên Thiên. Rất nồng nhiệt và có một chút gì đó rất đặc biệt....

Loại cảm giác này, giống như rất muốn đem cô hòa nhập vào trong sinh mệnh của mình vậy. Điền cuồng chiếm đoạt, tùy ý sở hữu, để tất cả những gì của

cô đều thuộc về chỉ riêng mình anh.

Thiên Tình vui sâu vào lòng anh, cảm nhận vòng ôm của anh rồi lần nữa chìm vào giấc mộng đẹp.

Trong giấc ngủ mơ hồ, dường như cô được anh bế vào phòng tắm. Đôi tay ấm áp của anh giúp cô tắm rửa khắp cơ thể. Động tác dịu dàng, hơn nữa còn rất tỉ mỉ cẩn thận. Giống như sợ đánh thức cô....

Đây là anh sao?

Đây là Thi Nam Sinh? Người mà trước kia đối với mình chỉ biết hung dữ, luôn chán ghét mình sao?

Hình như, có gì đó không giống?

Theo bản năng bắt lấy bàn tay to lớn kia, cô lưu luyến thì thào theo quán tính, "Nam..."

Người nọ nghe xong cũng chấn động không thôi. Thi Nam Sinh trầm lặng nhìn cô gái đang ngâm trong bồn tắm. Tiếng nỉ non đó của cô, không giống như đang gọi anh, mà giống như lời tâm tình giữa những đôi tình nhân, cũng là liều thuốc kích thích tình trí mạng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Có con thì cứ sinh ra

Lòng rung cảm, Thi Nam Sinh hơi cúi đầu mút mạnh lên môi Thiên Tình, "Tiểu yêu tinh....Có biết em thế này sẽ rất nguy hiểm không?" Anh than thở nhẹ, vươn tay chậm rãi vuốt ve gò má cô, cẩn thận mơn man theo từng đường nét trên gương mặt.

Nước nóng mờ mịt, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng long lanh hết như thủy tinh trong suốt.

Thiên Tình mơ mơ màng màng dụi mặt vào lòng bàn tay đang vuốt ve của anh. Nhờ có hơi nước nóng âm ấm, cô cảm thấy vô cùng thoải mái...

Khi tỉnh lại lần nữa, đã được anh vớt ra khỏi bồn tắm thả trở lại giường. Nhìn thấy cả người mình chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm, Thiên Tình lập tức tỉnh hẳn.

Trong phòng tắm, truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Xuyên qua tấm kính thủy tinh trắng đục, thấp thoáng có thể nhìn thấy hình dáng thon dài cùng những đường nét hoàn mỹ. Bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến cho bất kỳ cô gái nào nhìn thấy cũng huyết mạch sôi sục....

Mới vừa rồi có phải mình nằm mơ không?

Hay là....Anh thật sự giúp mình tắm rửa? Mặt Thiên Tình đỏ bừng, vội vàng tóm lấy quần áo tùy tiện mặc lên.

... ..

Lúc Thi Nam Sinh từ phòng tắm đi ra, thấy cô đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ngay ngắn mà không kiềm được rất muốn bật cười, "Không cần nghỉ thêm chút nữa sao?"

"Không cần." Thiên Tình nhanh chóng lắc đầu, "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Hơn mười một giờ." Thi Nam Sinh rút khăn tắm quấn trên người mình ra.

Thiên Tình đỏ mặt, vội chuyển mắt sang hướng khác.

Nhìn bộ dạng e lệ đó, Thi Nam Sinh bật cười. Tâm trạng bỗng tốt lên một cách khó hiểu. Mặc xong quần áo, anh cũng khôi phục lại một Thi Nam Sinh với tinh thần sáng khoái, "Đi thôi, đưa em về thu dọn hành lý."

Thu dọn xong tất cả, anh khom người rất tự nhiên nắm lấy tay cô.

Thiên Tình vội vàng đi theo sau, hai chân vẫn còn mỏi nhừ. Tối hôm qua, đúng là lao lực quá độ....Anh muốn mình mấy lần? Bốn lần? Năm lần? Hay là sáu lần? Trời ơi...Cô thật sự không nhớ rõ!

"Không đi nổi hả?" Anh quay đầu thấy dáng vẻ khó chịu của cô nên hỏi.

Thiên Tinh xấu hổ không dám nói ra, vừa lắc đầu vừa khoát tay. Cố gắng muốn chứng minh mình không sao, nhưng cơ thể không nghe theo sai khiến.

"Không được thì đừng cậy mạnh." Thi Nam Sinh thờ dãi một tiếng, sau đó tự mình bế cô lên.

Thiên Tinh vui đầu vào ngực anh, hơi trách giận thì thầm "Còn không phải tại anh....Anh ăn hiếp người quá đó...."

Nghe lời của cô, Thi Nam Sinh rất 'thành khẩn' nói xin lỗi, "Là lỗi của anh, lần sau anh sẽ chú ý." Còn cố tình nhấn mạnh hai chữ 'lần sau'.

Thiên Tinh vừa then vừa cúi đầu anh.

Anh cười vô cùng sáng khoái, bế cô đi vào thang máy trước ánh mắt của bao người.

Thiên Tinh cảm thấy mặt mũi gì cũng đều mất sạch!

Rõ ràng bởi vì chuyện đó nên đi đứng đã khó khăn, còn được anh bế suốt ra tận đây, việc này mà để cho người ta biết, còn không cười chết cô mới là lạ.

Trái với bộ dạng như rùa rụt cổ này của cô, Thi Nam Sinh ngược lại cực kỳ phấn chấn và vui vẻ.

Đúng là không công bằng chút nào cả!

... ..

Thi Nam Sinh đặt cô vào ngòai vào ghế lái phụ. Còn cẩn thận giúp cô cài dây an toàn.

"Chỉ đường đi, anh đưa em về thu dọn đồ đạc." Anh ra lệnh.

"Cứ đi thẳng về phía trước, đến ngã tư thứ hai rồi rẽ trái...."

Xe chạy được một lúc, Thiên Tinh đột nhiên nói: "Anh cho xe dừng lại ở phía trước đi."

"Để làm gì?" Thi Nam Sinh nhìn cô hỏi, nhưng vẫn cho dừng xe lại.

Nét mặt Thiên Tinh có chút phức tạp, "Em xuống mua chút đồ, anh đợi em một lát." Thiên Tinh nói xong, không đợi Thi Nam Sinh hỏi thêm nữa, quần khăn quàng lên cổ đẩy cửa xe ra bước xuống.

Thi Nam Sinh nheo mắt nhìn theo bóng lưng vội vã của cô. Cô gái này rốt cuộc muốn mua cái gì mà thần thần bí bí như vậy?

Tầm mắt của anh chăm chú dõi theo bóng dáng cô.

Cô vào tiệm thuốc....

Cô ấy bị thương?

Không thể nào! Tối hôm qua anh đã tự mình kiểm tra khắp người cô, không có bị thương.

Bị bệnh? Không giống lắm. Chẳng lẽ là....

Như nghĩ ra điều gì đó, mắt anh sáng lên rồi lập tức đẩy cửa bước xuống đuổi theo cô.

... ..

Thiên Tinh nhón chân, vội lấy thuốc tránh thai trên giá hàng.

Cổ tay bỗng bị một bàn tay to lớn bắt lại.

Sau đó....

Còn chưa kịp lấy thuốc xuống, đã bị lôi mạnh ra ngoài.

"A....anh Thi...." Nhìn bóng lưng của anh, cô hoảng sợ kêu lên.

"Gọi là gì?" Anh nhú mồm, quay đầu lại nhìn cô.

Điều bộ hung hãn như đang rất muốn sinh sự. Thiên Tinh nhanh chóng đổi giọng, nhỏ nhẹ gọi, "Nam...."

Anh lúc này mới hài lòng gật đầu, "Đi theo anh." Sau đó lôi kéo cô ra khỏi tiệm thuốc.

"Em vẫn chưa mua đồ xong, anh lên xe trước đi." Thiên Tinh dừng lại nói với anh.

"Em mua cái gì?"

"Em..." Khi này, anh đã thấy mình muốn mua thuốc rồi sao? Cô tin nhất định anh cũng giống Mộ Trầm Âm đều biết tiếng Hàn.

"Mua thuốc tránh thai?" Thi Nam Sinh sầm mặt nhìn cô chằm chằm. Giọng nói u ám như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

"Em...Em...Tối hôm qua, không phải chu kỳ an toàn..." Thiên Tinh ấp a ắp úng nói.

"Anh không quan tâm." Anh nói rồi mở cửa xe, "Lên xe. Không được uống loại thuốc đó nữa." Nói xong, nhét luôn Thiên Tinh vào xe.

"Nhưng mà, em..." Thiên Tinh nhô đầu ra, anh đứng ngăn chống một tay lên cửa xe, một tay vịn trần xe, cúi đầu yên lặng chờ cô nói tiếp.

"Em...Lỡ như mang thai..." Giọng Thiên Tinh ảm đạm hẳn, đáy mắt ẩn chứa vẻ đau khổ cùng sự kiên quyết, "Em không muốn làm phẫu thuật, càng không muốn làm hại tới đứa bé..." Mất đi một đứa con, đã là nỗi đau cả đời này của cô....Cô không cách nào tưởng tượng được, nếu đứa tiếp theo....

Nhìn bộ dạng này của Thiên Tinh, trái tim Thi Nam Sinh như thắt lại. Như bị một vật sắc nhọn đâm thật mạnh vào.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô bằng vẻ nặng nề phức tạp, "Nếu thật mang thai, vậy thì đẻ sinh!" Giọng điệu vô cùng cương quyết. Hoàn toàn không hề có một chút gì do dự.

Thiên Tinh còn tưởng mình nghe lầm. Giương mắt nhìn anh, cảm thấy thật không thể nào tin nổi, "Sinh....Sinh ra ư?" Cô lặp lại mấy chữ đó.

"Đúng, sinh ra!" Anh cũng lần nữa khẳng định trả lời. Thật ra, đã từ rất lâu, anh cảm thấy....Nếu cô có thể sinh cho mình một đứa con, đó cũng là chuyện tốt đáng mong đợi. Đứa nhỏ được kết hợp giữa anh và Thiên Tinh, nhất định sẽ rất dễ thương...

"Nhưng mà..." Nếu có đứa nhỏ, giữa họ sẽ ra sao? Vẫn giống như trước đây, sau khi sinh con xong đứa nhỏ sẽ thuộc về anh, sau đó họ không còn bất cứ liên quan nào?

"Không! Em không muốn!" Nghĩ vậy nên cô khó chịu lắc đầu không đồng ý.

"Tại sao không muốn? Ban đầu lúc dụ dỗ anh lên giường, không phải em muốn có con với anh sao?" Trong giọng nói Thi Nam Sinh không hề có ý đùa cợt, mà ngược lại mang theo chút hứng thú.

Mặt Thiên Tinh đỏ lên, vừa thẹn thùng vừa lúng túng. Cô vẫn còn nhớ rất rõ, đêm hôm đó, anh hỏi cô tại sao sau khi gài bẫy anh mà cô còn dùng lời lẽ chính đáng để nói muốn sinh đứa bé cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Nói chuyện yêu đương

Đâu có giống nhau chứ..." Cô lí nhí nói.

"Sao không giống?" Thi Nam Sinh nhíu mày hỏi cô.

Thiên Tinh bĩu bĩu môi. Trước kia là bất đắc dĩ, cô mới không thể không làm như vậy. Nhưng mà bây giờ..."Nói tóm lại không giống chính là không giống."

Thi Nam Sinh bá đạo nhìn cô, chuyên chế đưa ra kết luận, "Anh mặc kệ. Tóm lại thuốc không được mua! Cũng không được uống! Có con thì cứ để sinh ra." Nói xong anh xoay người đi vòng qua ngòai vào ghế lái.

Thiên Tinh nín lại góc áo của anh, giọng như mũi kêu nói: "Nhưng em không muốn con mình sinh ra mà không có cha."

Không có cha? Bộ cô coi anh vô hình sao? Khóe môi Thi Nam Sinh giật giật, "Anh không phải là cha sao?"

"Anh..." Thiên Tinh mờ mịt nhìn anh, lòng bỗng thấy chua xót. Quan hệ của họ bây giờ là gì, Thiên Tinh cũng không dám nghĩ tới. Trong mối quan hệ của hai người, cô vĩnh viễn luôn là người bị động. Cô có thể nói lên yêu cầu mong muốn được ở bên anh sao? Hay có con rồi, cô sẽ có quyền đòi hỏi anh kết

hôn với mình? Cô nghĩ... Nếu yêu cầu dưới điều kiện không có tình yêu như vậy thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Suy nghĩ lung tung một hồi. Cuối cùng cô dùng giọng nói rất nhẹ nhàng để nói với anh: "Nếu có con, một ngày nào đó nó trưởng thành, biết nhìn nhận sự việc rồi sẽ hỏi chúng ta tại sao bạn bè cùng trang lứa đều có cha lẫn mẹ còn nó thì không được như vậy, đến chừng đó chúng ta nên trả lời vấn đề này với con thế nào?"

Vấn đề cô vừa hỏi, cuối cùng Thi Nam Sinh đã hiểu cô đang suy nghĩ đến chuyện gì. Quay người lại, cúi đầu nhìn Thiên Tình, "Anh sẽ không để con mình có cơ hội hỏi đến vấn đề đó."

"Hả?" Thiên Tình không hiểu nhìn anh.

Anh không để bụng ngược lại còn nói một cách rõ ràng hơn, "Bởi vì cha và mẹ của con anh sẽ chung sống hạnh phúc bên nhau! Nghe mà không hiểu sao? Ý của anh là, nếu như em mang thai, chúng ta sẽ kết hôn!"

Kết hôn? Thiên Tình chấn động. Đây không phải lần đầu tiên anh nói ra hai chữ 'kết hôn' này. Mười tháng trước, trước khi cô đến Hàn Quốc anh cũng từng nói với cô như vậy... Hai lần rồi... Có phải trong lòng anh cũng ẩn chứa một chút tình yêu với cô không? Vấn đề này, cô không hỏi ra miệng mà chỉ mím môi im lặng ngồi về chỗ cũ.

Anh cúi đầu cho cửa xe nâng lên, Thiên Tình không nhận được mỉm cười. Có lẽ nếu thật sự có con, điều đó cũng không phải là không tốt...

Chuyến bay về nước, Thiên Tình không ngồi cùng ghế với Thi Nam Sinh. Bên cạnh cô là Lăng Phong. Lúc cất hành lý, Thiên Tình vô thức liếc nhìn người ngồi bên cạnh mình. Thi Nam Sinh cũng đang nhìn cô.

"Muốn ngồi cạnh nhau sao?" Lăng Phong liếc mắt nhìn Thiên Tình hỏi.

Thiên Tình đỏ mặt, vội vàng xua tay, "Không, không có!"

"Vậy đi vào đi, cô ngồi ở bên trong." Lăng Phong dịch qua một bên để Thiên Tình đi vào bên trong. Không quay đầu lại, nhưng vẫn cảm nhận rất rõ tầm mắt không hài lòng của Thi Nam Sinh.

Tất nhiên Lăng Phong cũng nhận ra, nhưng anh ta trực tiếp coi như không thấy. Khẩu vị của đàn ông, đôi lúc cũng nên biết kiềm chế một chút, như vậy mới giữ được phong độ lâu dài.

"Hai người đang hẹn hò à?" Lăng Phong ung dung lật xem tạp chí trong tay, bất ngờ mở miệng hỏi Thiên Tình.

Thiên Tình đang dùng bịt mắt, nghe Lăng Phong hỏi cô liền xốc bịt mắt lên chừa ra một khe hở nhỏ, "Anh đang hỏi tôi sao?"

"Ừ. Hỏi cô và Thi Nam Sinh." Lăng Phong nghiêng mắt nhìn Thiên Tình, "Hai người bắt đầu chính thức yêu đương rồi sao?"

"Không có... Đương nhiên không có..." Thiên Tình lắc đầu, vô thức nhìn sang hướng người nào đó đang nằm nhắm mắt ngủ. Trong đầu không thể không nghĩ tới tình cảm mãnh liệt tới hôm qua, bỗng thấy trên mặt nóng ran. Có lẽ hai người bọn họ cũng không hẳn là đang hẹn hò yêu đương... Bởi vì, vốn dĩ anh chưa từng nói chữ 'yêu' với cô bao giờ. Nhưng mà... Nếu nói vậy thì mối quan hệ giữa bọn phải giải thích như thế nào đây?

"Tôi mặc kệ hai người có thật đang hẹn hò hay không, có điều, đừng bao giờ để mang thai!" Lăng Phong nhấn mạnh mấy chữ cuối.

Thiên Tình sùng sột.

Nghe Lăng Phong tiếp tục ung dung nói: "Trên hợp đồng viết rất rõ ràng, một khi mang thai chính là vi phạm hợp đồng. Nhất là cô, đã chọn muốn trở thành minh tinh, một khi mang thai sẽ ảnh hưởng không tốt cho hình tượng của cô. Tuy nhiên, nếu như cô thật sự muốn có con cũng không phải là không được."

Thiên Tình mong đợi nhìn anh ta.

Anh tính toán theo công thừa hóa với cô, "Tiền vi phạm hợp đồng là 200 vạn, cộng thêm chi phí công ty chúng tôi huấn luyện cô trong mười tháng qua là 50 vạn, tổng cộng 250 vạn. Cùng với số tiền 5 vạn cô ứng vào mười tháng trước, cùng với lợi nhuận tương đương số tiền mà công ty đã bỏ ra... Vì vậy, nếu cô muốn thuận lợi thanh lý hợp đồng thì hãy trả lại 256 vạn!"

Trời đất! 256 vạn? Con số này đối với Thiên Tình mà nói thật sự vượt quá mức tưởng tượng của cô.

"Tôi biết rồi, tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ mang thai." Cô nói thật lòng. Trước đó không lâu vừa bị mất đứa nhỏ, cô thật sự không muốn có con trong khoảng thời gian này. Chỉ là, chuyện xảy ra ngoài ý tôi hôm qua... Hơn nữa, tôi hôm qua còn là chu kỳ nguy hiểm của cô. Xem ra cô thật sự phải gạt chuyện đứa nhỏ sang một bên rồi. Với cô cũng không đến nỗi may mắn trúng số được đứa nhỏ như vậy chứ?

Nghĩ vậy nên cô cũng nhanh chóng tính toán, đợi sau khi xuống máy bay sẽ lên đi mua thuốc. Mong là sẽ không bị anh phát hiện. Nếu không... Cô sẽ chết rất thảm. Cuối cùng trộm liếc Thi Nam Sinh một cái, Thiên Tình bịt kín mắt lại nghĩ ngợi. Tối hôm qua hơi quá sức, bây giờ cô phải ngủ bù...

... ..

Còn chưa kịp ngủ đã nghe thấy bên cạnh có người gọi mình, "Cô Cảnh."

Thiên tình vội lấy bật mắt xuống, Lăng Phong bên cạnh đã ngủ. Đang gọi cô là trợ lý mà Thi Nam Sênh đưa theo sang Hàn Quốc. Đối phương chỉ chỉ về chỗ Thi Nam Sênh, sau đó nói với Thiên Tình: "Anh Thi nói muốn bàn công việc với cô. Vậy nên... Chúng ta có thể đổi chỗ không?"

Tiếng của đối phương rất khẽ, rõ ràng không muốn đánh thức Lăng Phong ở bên cạnh. Thiên Tình vô thức nhìn về phía Thi Nam Sênh. Thi Nam Sênh hẳn là đang thức, vì tầm mắt anh đang hướng ra ngoài cửa sổ, Thiên Tình không thấy được nét mặt của anh lúc này, chỉ thấy phía sau gáy anh.

Sau khi cùng trợ lý của anh đổi chỗ, Thiên Tình cẩn thận đi qua. Anh ngồi ở cạnh lối đi, Thiên Tình muốn đi vào trong. Nhưng anh không nhúc nhích, Thiên Tình đành phải hơi khom người xuống, nhẹ giọng gọi anh, "Thi tổng."

Anh quay mặt lại, thái độ rất không vui, "Em gọi anh bằng gì?"

"Nam" Cô lập tức mỉm cười đổi giọng, "Anh dịch ra cho em vào trong ngồi đi."

Thi Nam Sênh rút chân lại để cho Thiên Tình thuận lợi đi vào trong. Anh lại ấn chuông gọi tiếp viên hàng không yêu cầu mang tới một cái chăn.

"Anh tìm em muốn nói chuyện gì?" Thiên Tình hỏi anh.

Anh không có trả lời mà từ từ mở cái chăn mỏng ra phủ lên hai người, "Không có chuyện gì." Anh nghiêng mặt nhìn Thiên Tình. Dưới lớp chăn bông đưa tay nắm chặt tay cô. Sau đó ra lệnh, "Ngồi lại gần một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Tình cảm khắc sâu

Thiên Tình nghe lời dựa sát lại gần.

Thi Nam Sênh khẽ tựa đầu vào vai Thiên Tình.

Thiên Tình hơi sững sốt, sau đó khẽ mỉm cười. Có thể cảm nhận được tay anh nắm tay mình mỗi lúc càng chặt hơn.

Thi Nam Sênh không biết rốt cuộc mình bị làm sao nữa. Vốn muốn yên tĩnh ngủ ngon một giấc, nhưng bên cạnh không có Thiên Tình, trong lòng anh cứ cảm thấy trống vắng làm sao đó, không ngủ được.

Bây giờ... Có cô ngồi ngay bên cạnh, nghe được hơi thở thuộc về cô, trong lòng anh cảm thấy có được sự bình yên trước nay chưa từng có. Anh nghĩ... Điều này không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể mang đến cho anh.

Lúc máy bay hạ cánh, sắc trời đã sẫm tối. Thời tiết bên này so với Seoul phải nói là ẩm áp hơn nhiều.

Thiên Tình tháo khăn quàng cổ, định xách hành lý của mình, nhưng đã bị Thi Nam Sênh nhanh hơn một bước xách lên trước.

"Tôi đưa cô ấy về. Nếu hợp đồng đã ký rồi, những chuyện còn lại tôi sẽ trực tiếp bàn với cô ấy." Thi Nam Sênh nói với Lăng Phong.

"Được. Nhưng hy vọng các người thực sự chỉ bàn chuyện công việc." Lăng Phong một câu hai nghĩa.

Thi Nam Sênh không trả lời anh ta, ngoắc Thiên Tình, "Lên xe."

Thiên Tình lên tiếng hỏi Lăng Phong, "Ngày mai tôi có cần đến công ty không?"

"Việc quan trọng cần cô làm sắp tới chính là hãy làm tốt dự án 'Daisy Story' của Thi thị, phía công ty có chuyện gì tôi sẽ liên lạc với cô."

"Được." Thiên Tình gật đầu. Sau khi nói tạm biệt với Lăng Phong xong mới lên xe của Thi Nam Sênh.

Cô sực nhớ ra chuyện gì đó, vừa thắt dây an toàn, vừa nói với anh: "Có thể cho em mượn điện thoại dùng một chút không?"

"Gọi cho chị em?" Thi Nam Sinh vừa hỏi, vừa lấy điện thoại di động ra.

"Không phải." Thiên Tình lắc lắc đầu, cầm lấy di động mới nói: "Gọi cho Trầm Âm."

Thi Nam Sinh mím môi không nói gì, khởi động cho xe chạy.

Thiên Tình bấm dây số quen thuộc. Trong lòng cảm thấy bối rối. Mình cứ như vậy bỏ về, về nước xong mới gọi điện cho anh, không biết Trầm Âm sẽ nghĩ sao về mình. Anh nhất định sẽ rất buồn. Nhưng mà... Cô đành phải xin lỗi vì cô thật sự không cho anh được điều anh muốn...

"Anh?" Giọng Mộ Trầm Âm vang lên ở đầu bên kia điện thoại.

Thiên Tình im lặng một lúc lâu mà không lên tiếng, chỉ có tiếng thở hơi nặng nề.

Mặc dù Mộ Trầm Âm lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ tươi cười nhưng thật chất anh là người rất nhạy bén. Ngay sau đó, anh phát hiện ra có điểm bất thường. "Thiên Tình, là em sao?" Giọng nói cũng âm trầm hẳn đi.

"Vâng, em đây..." Thiên Tình đáp lại.

"Xem ra, hai người thật đã về nước." Giọng Trầm Âm đã không còn sáng lạng như ngày trước mà có chút gì đó rất thô lương.

"Anh biết em về nước sao?" Thiên Tình ngạc nhiên hỏi.

"Vừa mới từ ký túc xá của em về. Bạn cùng phòng em nói hôm nay em đã về nước rồi."

"..." Thiên Tình áy náy mở miệng: "Em xin lỗi, Trầm Âm..." Xin lỗi vì cô bỏ đi mà không từ biệt, cũng xin lỗi vì... cô không thể nào đáp lại tình cảm của anh...

"Có gì đâu mà phải xin lỗi, anh biết có lẽ do em đi quá gấp thôi." Mộ Trầm Âm ra vẻ thoải mái cao giọng nói, "Đúng rồi, mấy hôm nay anh đang làm thủ tục chuyển trường. Anh quyết định đi Mỹ rồi, thời gian tới đây có lẽ anh sẽ không gặp được em nữa."

"Nhưng anh có thể thấy em ở trên ti vi mà. Hy vọng sau khi em về nước sẽ nhận diễn thêm nhiều phim mới, cũng sớm được phát sóng để anh có thể nhìn thấy em nhiều hơn." Thiên Tình cảm thấy vành mắt cay xè. Nghĩ đến suốt mấy tháng qua anh luôn ở bên cạnh làm bạn với mình. Lúc cô trợ trợ, lúc cô buồn, những khi buồn hay vui...Đều có người đàn ông này luôn ở bên bầu bạn..."Trầm Âm, em sẽ luôn nhớ đến anh!" Anh là người bạn tốt nhất, tốt nhất của cô...Dù rằng, tương lai hai người chia ra ở hai bờ đại dương xa xôi, nhưng cô sẽ không bao giờ quên mình đã từng có một người bạn tốt, đối đãi với cô bằng một trái tim chân thật như anh...

"Đồ ngốc." Mộ Trầm Âm khế trách. Sau đó... Anh không nói thêm gì nữa, vội vàng cúp điện thoại.

Thiên Tình ở đất nước xa xôi bên kia hoàn toàn không hề hay biết, lúc này Trầm Âm đang cô đơn một mình trong căn nhà trọ theo dõi bộ phim Hàn mà nào giờ mình chưa từng rở tới, xem đi xem lại những đoạn cô diễn, ghi nhớ từng đường nét cùng mỗi một vẻ mặt thể hiện của cô...Thậm chí, còn đem nụ cười và nước mắt của cô khắc sâu tất cả vào trong ký ức...

Cúp điện thoại, cô trả điện thoại lại cho Thi Nam Sinh, chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt chứa đầy vẻ u sầu. Thi Nam Sinh nghe rất rõ câu "Trầm Âm, em sẽ luôn nhớ đến anh" mà cô vừa mới nói. Cô nói rất nghiêm túc và trịnh trọng.

"Cảm thấy buồn khi phải chia tay với cậu ta sao?" Anh vờ như chỉ hỏi băng quơ không để ý. Ngón tay gõ gõ lên vô lăng.

"Ừm..." Cô thành thực trả lời. Chỉ một chữ đơn giản, nhưng không giấu được vẻ u sầu.

Thi Nam Sinh nổi đóa. Người phụ nữ này, còn dám nói cậu ta chỉ là bạn?

"Lẽ nào anh không thấy buồn khi phải chia tay với bạn mình sao?" Thiên Tình đột nhiên quay mặt sang hỏi Thi Nam Sinh. Giọng điệu buồn bã, nhưng lời lẽ rất dịu dàng khiến Thi Nam Sinh thoáng sững sốt. Trong lòng vốn đang bùng bùng tức giận, bỗng chốc bị cô dập tắt không còn một mống.

Anh mím môi, nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hơi hơi. Nếu là Thiệu Đàm thì cũng mất ngày không thoải mái."

"Tình cảm của đàn ông các anh không giống bọn con gái tụi em." Cô bĩu bĩu cái miệng nhỏ xinh. Tình cảm của con gái thường nhạy cảm hơn nhiều, "Hơn nữa, Trầm Âm sắp phải đi Mỹ rồi, sau này...có lẽ tụi em sẽ không còn gặp nhau nữa." Nghĩ đến điều đó, tự nhiên Thiên Tình thấy có chút không đành lòng. Nhưng đó chỉ là nỗi buồn chia xa của bạn bè với nhau...

Cô nhìn Thi Nam Sinh, rất thành khẩn thổ lộ nỗi lòng với anh, "Mười tháng trước, nếu không có anh ấy luôn ở bên cạnh ủng hộ và động viên em, có lẽ đến bây giờ em vẫn chưa ổn định được phương hướng cho cuộc sống của mình. Trong mấy tháng đó, nếu không có anh ấy ở Hàn Quốc cùng em, có lẽ em còn đáng thương đến ngay cả niềm vui nhỏ nhoi nơi xứ lạ quê người cũng không có ai để mà chia sẻ..."

Nhìn Thiên Tình đau lòng buồn bã như vậy, lòng Thi Nam Sinh như thắt lại, cảm thấy có chút đau lòng. Mấy tháng ở nước ngoài nếu như chỉ có một mình cô...có lẽ cuộc sống thật sự rất khó mà trôi qua. Dù cô đã trải qua bao nhiêu gian khổ, vất vả, dù cô có mạnh mẽ kiên cường đến đâu, cô chẳng

qua vẫn chỉ là một cô gái còn chưa tốt nghiệp đại học mà thôi...

"Từ nay trở đi, gặp phải bất cứ chuyện gì, em cứ nói với anh."

Lời anh nói khiến lòng Thiên Tình rung động. Giọng anh trầm lắng, giữa màn đêm càng có vẻ đặc biệt trịnh trọng.

Nhưng mà...Thật sự có thể tin tưởng anh sao?

"Không tin anh?" Anh nhún mày hỏi. Như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Thiên tình.

Thiên Tình lập tức mỉm cười, "Ừm. Không biết có tin được không đây?" Nhờ nụ cười của Thiên Tình mà lớp mây mù trong xe đã tan đi rất nhiều.

Trong đôi mắt thâm thúy sắc sảo của Thi Nam Sinh đã vì nụ cười như tia nắng này của Thiên Tình mà sáng hẳn lên, lòng cũng khẽ rục rịch.

"Chuyện sau này, sau này hãy nói." Anh cũng không gấp muốn cô tin tưởng mình ngay như vậy, vì dù sao người từng làm cô tổn thương chính là anh... Cô để phòng anh cũng là chuyện đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Anh ta thật lòng thích em

Khi Thiên Tình về đến nhà, Văn Tình mừng mừng tủi tủi ôm chặt lấy cô. Trên đường về Thiên Tình vốn còn thấp thỏm không yên, cô sợ lần này về sẽ gặp phải tình huống khó xử như lần trước. Nhưng cũng may, Lục Yến Tùng không có ở đó.

"Chị, cha có nhà không? Gần đây cha còn đi đánh bạc nữa không ạ?" Thiên tình vừa đề hành lý xuống vừa hỏi Văn Tình.

"Đang ở nhà. Đã ngủ rồi." Văn Tình tươi cười, tinh thần xem ra rất tốt. Có lẽ vì gần đây cha không làm cho chị buồn phiền gì nữa.

"Hai ngày nay rất đàng hoàng, đi làm rất đúng giờ. Chị cũng đã tìm được một công việc tương đối nhẹ nhàng."

Nghe Văn Tình nói vậy, Thiên Tình thở ra nhẹ nhõm. Nghiêng đầu nhìn vào phòng cha ngủ, mặt cô nở nụ cười thỏa mãn.

"Như thế này mới có chút cảm giác của gia đình." Thiên Tình không nhịn được than nhẹ, rồi xoay đầu lại, "Chị, chị làm việc gì vậy? Có vất vả quá không? Giờ em về rồi, thật ra chị không cần phải đi làm đâu mà."

"Em không phải lo cho chị, bác sĩ nói bây giờ chị không sao rồi. Hơn nữa chỉ là công việc văn phòng thôi, có vất vả gì đâu."

Văn Tình vừa giúp em gói thu dọn đồ đạc, vừa cười nói, "Nếu chị cứ ở nhà suốt ngày như vậy mới buồn tẻ mà sinh bệnh đó."

Hiếm khi thấy Văn Tình vui vẻ như vậy, Thiên Tình vốn muốn hỏi chuyện giữa cô và Lục Yến Tùng hiện tại thế nào, nhưng cuối cùng không hỏi ra miệng. Bây giờ cha không còn đi đánh bạc nữa, tất nhiên Văn Tình cũng không còn bị Lục Yến Tùng khống chế nữa...Hơn nữa, xem tâm tình chị tốt thế này, hẳn là đã cắt đứt quan hệ với Lục Yến Tùng rồi cũng nên.

"Khuya rồi còn ngán người ra đó làm gì hả? Một quá à?" Văn Tình đẩy đẩy Thiên Tình.

Thiên Tình lúc này mới hoàn hồn. Cười hi hi, "Không có, cảm thấy trở về đột ngột thế này, có vẻ không chân thực. Bắt đầu từ ngày mai, công việc của em sẽ chính thức đi vào hoạt động, nên cũng hơi thấy hồi hộp."

"Đừng lo, sáng mai chị sẽ dậy làm bữa sáng cho em." Văn Tình khuyên em gói xong nghĩ đến gì đó: "Đúng rồi, lần trước chị đã giúp em trả lại váy cho anh Thi rồi."

"Vâng. Em có nghe anh ấy nói rồi."

"Hai người gặp nhau rồi sao?" Văn Tình nhìn cô.

Thiên Tình giương môi, không che giấu được sự vui vẻ, thành thật gật đầu, còn khai báo thêm: "Mới vừa rồi là anh ấy đưa em về đó."

Trên gương mặt xinh xắn của Thiên Tình hoàn toàn không giấu được tình cảm ngọt ngào. Điều này khiến Văn Tình có phần hâm mộ. Tình yêu đối với cô mà nói là một từ ngữ rất xa vời. Mặc dù...Từ sau hôm ấy đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Lục Yến Tùng, anh ta cũng không có tới tìm mình, nhưng tên ác ma đó ít nhiều gì cũng để lại bóng ma trong lòng cô. Khiến cô không dám dễ dàng tiếp nhận người nào khác nữa.

"Lần trước lúc chị đi đưa quần áo, anh ta nghĩ chị là em. Nên vội vàng chạy xuống lầu, sau khi nhìn thấy chị thì rất thất vọng." Văn Tình nói với Thiên

Tình.

Thiên Tình sùng sốt nhìn Văn Tình, "Chị có chắc là thất vọng chứ?"

Văn Tình cười, "Đúng vậy, rất chắc chắn. Chị còn có thể khẳng định... Anh ta rất yêu thích em."

Hai chữ 'Yêu Thích' ấy khiến trái tim Thiên Tình run lên. Cô không dám tin... Hai chữ này ngày trước là dùng để hình dung tình cảm của cô dành cho anh? Từ bao giờ lại được dùng để nói về tình cảm của anh ấy đối với mình rồi?

"Sau đó, lại nghe chị nói em đi Hàn quốc, lúc đó nét mặt anh ta rất kinh khủng, nhìn mà thấy sợ. Chị càng thêm tin chắc rằng anh ta rất quan tâm đến em."

"Anh ấy quan tâm em? Sao có thể chứ?" Chính Thiên Tình cũng không thể nào tin được. Cô sợ...Cuối cùng lại lần nữa tự mình đa tình...

... ..

Cả đêm Thiên Tình trằn trọc mãi trên giường với tâm trạng rối bời. Hai câu nói cuối của Văn Tình cứ quanh quẩn mãi trong lòng cô. Không dám tin đó là sự thật, nhưng mà...không thể không nghĩ tới câu "Từ nay trở đi, gặp phải bất cứ chuyện gì, em cứ nói với anh" mà Thi Nam Sênh đã nói với cô...Có lẽ đúng như Văn Tình nói, anh ấy đối với mình không phải là không có chút tình cảm nào? Nếu không thì...Sao có thể chạy đến Hàn Quốc xa xôi, chỉ để ký hợp đồng với cô? Ban đầu cô còn tưởng là anh tiện đường, nhưng sau đó mới phát hiện không phải vậy. Trằn trọc cả đêm, đến khi trời dần sáng, Thiên Tình rốt cục cũng chìm vào giấc ngủ.

... ..

Ngày hôm sau. Thiên Tình bị mùi thơm của thức ăn đánh thức. Nằm nướng trên giường một lúc lâu vẫn không muốn nhúc nhích. Say mê tận hưởng hương thơm của thức ăn, hưởng thụ cảm giác được ở nhà, Thiên Tình thật sự cảm thấy giống như mình đang nằm mơ vậy.

Trước kia lúc ở nhà, luôn cảm thấy cái nhà này thiếu đi cảm giác gia đình, nhưng sau khi đi xa một thời gian trở về, lại phát hiện tất cả mọi thứ không còn giống ngày xưa nữa...

"Thiên Tình, dậy đi thôi. Vừa rồi công ty Thi thị gọi điện đến nói lát nữa em có buổi chụp hình ngoại cảnh ấy."

"Chụp ngoại cảnh?" Thiên Tình vội vàng ngồi dậy.

"Ừm. Nói chụp một số bức ảnh cần dùng. Chị đã ghi lại địa chỉ dùm em rồi, trước chín giờ phải tới đó."

"Trước chín giờ?" Thiên Tình nhìn thời gian, nhanh chóng chạy u vào nhà tắm, bắt đầu lật đật rửa mặt sửa soạn.

Sau khi vội vã ăn sáng, sửa sang qua loa một chút rồi ra cửa. Địa chỉ là tại bờ biển nằm ở khu vực ven thành phố.

Thấy Thiên Tình đi rồi Văn Tình mới thu dọn bàn ăn, thay một bộ đồ công sở rồi cũng ra cửa. Từ đêm đó sau khi cha về, cô cũng đổi luôn số điện thoại, muốn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Lục Yến Tùng.

Cô tưởng rằng loại người như Lục Yến Tùng sẽ bám riết không tha cho mình, bởi vì nếu như anh ta muốn tìm cô thì chuyện đó dễ như trở bàn tay. Nhưng...điều khiến cô ngạc nhiên chính là liên tiếp mấy ngày liên Lục Yến Tùng thật sự không hề xuất hiện lần nào. Giữa họ cứ thế mà chấm dứt!

Văn Tình nghĩ vậy nên lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, chưa bao giờ cảm thấy bầu trời tươi sáng và bao la rộng lớn thế này.

Lúc đi đến trạm xe bus, lòng ngực Văn Tình chợt căng lên khi nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc. Người đàn ông thô bạo đêm đó, tàn ác chơi đùa...từng màn ồ ạt ủa về khiến cho sắc mặt cô lập tức trắng bệch. Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Đến tìm cô sao? Nhưng mà...

Lục Yến Tùng vẫn ngồi yên trong xe không động đậy, lười biếng dựa vào thành ghế, mắt nheo nheo không biết anh ta đang nhìn gì. Dường như...đang nhìn cô mà nhìn kỹ thì cũng không giống.

Văn Tình chưa bao giờ khản trương như lúc này. Rõ ràng anh ta không hề làm gì cả, nhưng anh ta lại giống như một con thú đang săn mồi, bất cứ lúc nào có thể xông lên bắt cô.

Vờ như không nhìn thấy anh ta, mặt cô như phủ lớp sương lạnh, cố chấp ngẩng cao đầu đi lướt qua cạnh xe anh ta. Đang lúc cô căng thẳng đi ngang qua chỗ ghế lái thì người đàn ông trong xe bỗng nhiên nhóm dậy. Cô cả kinh, cánh cửa cạnh ghế lái được đẩy ra. Văn Tình bị dọa cho mặt mũi tái nhợt, lập tức rụt người lại, cảnh giác la toáng lên: "Lục Yến Tùng, anh đừng làm bậy đó!" Thế nhưng qua một lúc thấy mình vẫn không sao, lúc này bỗng nghe được một giọng nữ vô cùng mềm mại quyến rũ, "Honey, không ngờ anh lại đến tận đây đón em đi làm."

"Em là bạn gái của anh, nếu anh không đến đón em thì còn có thể đón ai?" Giọng nói của Lục Yến Tùng cả đời này e là Văn Tình sẽ chẳng bao giờ quên được.

Chuyện gì xảy ra? Cô hơi hé mắt. Lục Yến Tùng nào có muốn tới bắt mình? Mà chỉ có một người đàn ông đẹp trai đang cười rất vui vẻ ôm người phụ

nữa của anh ta. Hơn nữa... Trong mắt anh ta vốn không hề có sự tồn tại của cô.

"Cô à, phiền cô nhường đường." Giọng nói lạnh lùng vang lên ngay đỉnh đầu cô.

Văn Tinh sửng sốt. Ngẩng đầu chạm phải đôi đồng tử lạnh như băng của Lục Yến Tùng. Trong ánh mắt đó, ngoại trừ sự lạnh lùng ra, còn có, một sự... xa cách...

Bất động vài giây, Văn Tinh lập tức tránh sang một bên. Hoàn hồn thì anh đã ngồi vào trong xe, cùng người phụ nữ kia nhanh chóng rời đi.

Chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt. Văn Tinh quả thật không dám tin vào điều mà mình nhìn thấy.

Lục Yến Tùng... Làm vậy có phải thật sự anh ta muốn cắt đứt quan hệ với mình không? Thật tốt quá! Rốt cuộc cô cũng không còn bị tên ác ma đó bắt nạt nữa rồi! Văn Tinh rất muốn cười một trận sáng khoái, nhưng mà... Không hiểu sao trong lòng lại thấy hơi mất mát. Sao lại thế này?

Văn Tinh vỗ vỗ vào má, xốc lại tinh thần, "Cánh Văn Tinh, mày đang nghĩ gì đấy? Từ nay về sau không còn bị Lục Yến Tùng ức hiếp nữa, cũng không cần phải lén lút, có thể堂堂正正 biết bạn trai mới, điều đó đúng như ước nguyện mà mày hằng mong muốn còn gì!" Càng nói Văn Tinh càng cảm thấy vui sướng. Mới vừa rồi trong lòng còn cảm thấy nặng nề khó chịu, trong nháy mắt bị quét sạch. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới. Có lẽ... Cô cũng nên nghiêm túc nói chuyện yêu đương một lần.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Văn Tinh hoàn toàn không để ý đến, lúc này chiếc xe nọ đã dừng ở ven đường... Tầm mắt người nào đó khóa chặt cô ngày càng âm ảm. Người phụ nữ này, mới rời khỏi anh mấy ngày đã vui vẻ đến vậy sao?

Tại nơi chụp hình quảng cáo bên bờ biển. Trợ lý công ty cũng đã đến.

"Thiên Tinh, nhanh đi hoá trang và thay quần áo đi." Trợ lý đưa cho cô một bộ trang phục mùa hè mát mẻ, "Đây là trang phục hè năm nay của Thi thị, cô mau đi thay đi. Đạo diễn sẽ đến ngay."

"Vâng." Thiên Tinh đi vào phòng thay quần áo dựng tạm ở bờ biển. Trang phục hè của Thi thị đúng là khiến cho người ta yêu thích không thôi.

Lần này 'Daisy Story' dùng những đóa hoa cúc nhỏ làm điểm nhấn. Những đóa hoa cúc nhỏ màu sắc rực rỡ được điểm xuyên trên vai và làn váy, thoát nhìn toát lên sự trẻ trung và tràn đầy hương vị của ánh mặt trời. Chỉ là...

Mùa này mà ăn mặc phong phanh như vậy thì rất lạnh. Vừa bước ra ngoài Thiên Tinh liền dùng áo bông lớn bọc kín mình lại như một quả bóng. Ngồi ngoan ngoãn chờ thợ trang điểm make-up.

Trang điểm xong thì đám người đạo diễn cũng mang theo dụng cụ đến.

Vì Thiên Tinh là người mới nên đạo diễn bảo cô xoay một vòng trước ống kính, sau đó cúi đầu trao đổi với phó đạo diễn về ý tưởng cần được chụp.

Thiên Tinh đứng đó, gió biển thổi tung mái tóc dài mềm mại như tảo biển của cô. Làn váy tung bay theo gió, như tạo nên bảy sắc cầu vồng rực rỡ. Thời điểm hiện đang ở tại bờ cát, hình ảnh này khiến ai nhìn thấy cũng như bị hấp hồn.

"Thi thị đúng là biết chọn người. Cô gái này quả thật không tệ." Đạo diễn cũng bị cảnh này thu hút, cầm lấy máy ảnh chụp vài tấm hình. Sau khi xem hiệu quả mới chính thức bắt đầu công việc.

"Đến đây cời giầy ra, đứng ở trên tảng đá. Ừ... Biểu cảm phải diễn tả giống như đang tận hưởng một chút..." Đạo diễn hướng dẫn Thiên Tinh.

Tuy đây là lần đầu tiên Thiên Tinh chính thức quay chụp ảnh ngoại cảnh, nhưng mười tháng qua cô đã được đào tạo chuyên nghiệp về cả cách trình diễn cũng như biểu lộ cảm xúc. Cho nên...

Khi cô mỉm cười, đôi mắt to tròn trong suốt như đang ước mơ mong mỏi ngắm nhìn cảnh biển xa xa phía trước. Tưởng tượng trong tương lai không xa, cô có thể dựa vào năng lực của mình có thể đưa chị, cha, còn có mẹ, cả nhà bốn người cùng lên chiếc du thuyền ở đối diện ăn hải sản tươi sống và du ngoạn khắp nơi.

"Được, rất tốt! Biểu hiện rất khá!" Đạo diễn khen ngợi không dứt, sau đó nhắc nhở: "Đổi lại tư thế. Vào trong nước đứng đi, tốt nhất là hát cho nước bắn tung lên."

Trợ lý ôm áo bông dày đứng ở một bên, nhìn cảnh này, lắc đầu liên tục. Trong màn hình Thiên Tinh vẫn nở nụ cười thật ngọt ngào, thật hạnh phúc. Nhưng, thật ra...

Mặc dù đang là mùa Xuân, nhưng gió biển vẫn lạnh cắt da cắt thịt. Đặc biệt là nước càng lạnh hơn như có thể khiến xương cốt tan rã ra vậy. Bây giờ cô còn phải đứng ngâm trong nước, nở nụ cười tươi rói, ra vẻ say đắm. Có trời mới biết, hai chân cô đã đông lạnh đến tím tái rồi.

"Hình ảnh lấy được quá tuyệt vời!" Đạo diễn luôn miệng khen ngợi.

"Khoan hãy lên, cứ đứng vậy chụp thêm một bộ cận cảnh nữa. Thợ trang điểm phun một ít nước lên mặt Thiên Tinh đi!"

Thiên Tinh lạnh đến môi giật giật liên tục. Nhưng...cô không dám than vãn câu nào. Đây là công việc, cô phải chấp nhận.

Thợ trang điểm nhìn mặt mày cô tím lại, hơi đau lòng không dám phun nước lên. Cô ngược lại cười cổ vũ, "Không sao, phiền cô rồi. Tôi chịu được."

Thợ trang điểm đành phải phun nước lên. Nhiệt độ lạnh buốt khiến Thiên Tinh run lập cập nhưng vẫn cố mỉm cười ngọt ngào.

Lúc chụp được một nửa thì có một chiếc xe thương vụ màu đen chậm rãi xuất hiện ở bờ biển. Thi Nam Sinh đẩy cửa xe ra, từ trên xe bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Cảm giác của tình yêu

Nhìn thấy bóng dáng mỏng mảnh đứng đó đón gió biển, anh khẽ nhủ thầm. Ở cái nơi lạnh lẽo thế này, cơ thể ốm yếu đó của cô có chịu nổi không?

Không nghĩ thêm nữa, dùng bước quay trở lại xe, ngồi vào trong phóng bỏ đi một mạch.

... ..

Từ lúc anh xuất hiện, Thiên Tinh đã nhìn thấy anh. Khi ấy còn cảm thấy vui sướng vì sự xuất hiện bất ngờ của anh, nhưng nụ cười còn chưa kịp nở trên môi thì anh đã phóng xe bỏ đi rồi. Trong lòng vô cùng mất mát nhưng trên mặt vẫn tươi cười ngọt ngào phối hợp với đạo diễn thay đổi quần áo hết bộ này tới bộ kia, làm theo từng động tác của đạo diễn chỉ thị.

Không biết qua bao lâu...

Chiếc xe đó bất ngờ xuất hiện tại bờ biển lần nữa. Tuy ở rất xa, nhưng Thiên Tinh nhìn thấy rất rõ. Không kiềm được mỉm cười, sóng mắt đều là vẻ ngọt ngào hạnh phúc.

Đạo diễn vừa hay chụp lại được cảnh này, cúi đầu khen không ngớt: "Đúng là ánh mắt này rồi, trông giống như cô gái nhỏ mới biết yêu vậy. Nào, chúng ta chụp vài pose nữa, tấm nào nhìn cũng thu hút động lòng người hết."

Mới biết yêu sao...Thiên Tinh âm thầm cười, mắt nhìn của đạo diễn quả thật rất chính xác!

Tiếp tục chụp thêm mười mấy kiểu nữa, đạo diễn hình như càng chụp cảnh hăng, không có ý định ngừng lại.

"Đạo diễn, hay tạm nghỉ một lát nhé. Chụp lâu như vậy chắc mọi người cũng mệt rồi." Thi Nam Sinh vừa từ trên xe bước xuống, vừa mở miệng. Tiện tay để luôn cafe xách theo trong tay xuống cạnh đồng lộn xộn trên bàn.

Đạo diễn vừa thấy là anh, vội vàng phát tay ra dấu cho ekip tạm dừng nghỉ ngơi. Sau đó sai bước đi về phía Thi Nam Sinh, "Thi tổng sao lại đích thân tới đây?"

"Ừ. Tiện đường ghé xem thế nào thôi. Tôi có mua cafe nóng, mời mọi người đến uống đi!" Thi Nam Sinh không nhìn Thiên Tinh mà cúi đầu hỏi đạo diễn, "Buổi chụp hôm nay thế nào?"

"Mới chụp buổi đầu tiên mà hiệu quả rất tốt. Cảnh Thiên Tinh tuy là lính mới nhưng lên hình rất tốt, nắm bắt cũng rất nhanh. Anh có muốn xem thử không?"

"Ừm." Anh vừa gật đầu, vừa bước theo đạo diễn đi về phía ekip quay.

"Có lạnh không? Mau mặc áo bông vào đi." Trợ lý khoác chiếc áo bông dày cộm lên người Thiên Tinh.

Thiên Tinh lạnh đến nổi vẫn đang run lẩy bẩy. Hai chân đều đông lạnh như đá, cô phải ngồi xuống liên tục xoa bóp chân mình.

"Uống chút cafe nóng làm ấm cơ thể trước đi. Còn vài mẫu đồ nữa cần chụp, cô chịu nổi không?" Trợ lý lo lắng hỏi.

"Không thành vấn đề." Cô ra dấu OK bằng tay để trợ lý yên tâm, "Yên tâm đi, cơ thể tôi rất khỏe." Nói xong cầm ly cafe hít hà rồi hóp một hóp. Dòng nước ấm chảy từ cổ họng lan dần xuống thấm vào tận tim. Cô chép chép miệng thưởng thức, hương vị rất ngọt. Theo phản ứng tự nhiên nhìn về phía bóng dáng cao lớn đang ngồi cạnh đạo diễn...Trái tim như thót lại...

Anh ngồi đó chuyên chú nhìn màn hình. Không biết anh có hài lòng với diễn xuất của cô hay không? Anh ngồi nghiêng mặt quay về phía cô, nên Thiên

Tĩnh không nhìn thấy được biểu cảm lúc này của anh.

"Đừng nhìn nữa! Nếu còn nhìn nữa sẽ nhìn thủng người ta luôn đấy!" Trơ lý vung tay quơ quơ trước mặt cô.

Thiên Tĩnh đỏ mặt, vội ngượng ngừng chuyển tầm mắt về lại ly cafe trên tay.

Nhưng, ngay sau đó...Bóng dáng của Thi Nam Sinh lại đứng lên.

Thiên Tĩnh nín thở, có cảm giác hình như bóng người cao lớn đó đang về phía mình.

Tầm mắt của mọi người đều tập trung hết vào anh. Theo bóng dáng anh di chuyển đến đâu thì mọi người cũng đều nhìn theo hướng đó.

Sau đó...Thiên Tĩnh bỗng thấy có một cái bóng bao phủ ngay trên đầu mình. Cô còn chưa kịp hoàn hồn thì anh đã giang tay bế bổng cô lên. Bất ngờ rơi vào vòng tay ấm áp, Thiên Tĩnh hoảng sợ thốt lên, sợ mất thăng bằng bị ngã đành phải vòng tay qua ôm lấy cổ anh.

Mọi người chung quanh ai cũng sững sờ ngạc nhiên nhìn một màn này...Hóa ra, Thi tổng bất thành linh đến trường quay thì ra là vì cô nàng lính mới này? Hèn gì, lần này Thi thị lại dùng một người còn mới toanh như vậy.

Lúc này dường như mọi người mới chợt hiểu ra.

... ..

Mạch suy nghĩ lúc bấy giờ của Thiên Tĩnh như đang ở trên mây, hoàn toàn không hiểu xảy ra chuyện gì, cứ thế bị anh bế ra nhét vào trong xe.

Thi Nam Sinh vòng qua ngòi vào ghế lái, mở máy sưởi lên mới nghiêng mắt nhìn cô hỏi, "Có lạnh không?"

Vốn đang rất lạnh, nhưng nhờ câu hỏi này của anh mà cô cảm thấy ấm lên rất nhiều. Lắc nhẹ đầu đáp, "Hết lạnh rồi."

"Đưa chân qua đây cho anh xem nào?" Thi Nam Sinh ra lệnh.

Chẳng những không tuân ra, ngược lại Thiên Tĩnh còn ngượng ngừng rút chân lại.

Thi Nam Sinh liếc mắt nhìn cô, mặc dù biết rằng cô ngượng, nhưng anh vốn không quan tâm điều đó. Tự vờ tay tóm lấy cổ chân phải trơn mịn của cô kéo về hướng mình. Chân cô rất đẹp, nhỏ nhắn thon thả, trắng mịn như bột, bóng loáng không tỳ vết. Năm bàn chân cô trong tay, Thi Nam Sinh có thể cảm giác được bàn chân nhỏ nhỏ của cô đang run. Chân cô rất lạnh, Thi Nam Sinh dùng lòng bàn tay mát xa liên tục cho cô, để chân cô được ấm lên.

Thiên Tĩnh cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, "Đừng... Anh đừng làm vậy..." Động tác của anh quá săn sóc, quá dịu dàng, khiến Thiên Tĩnh trong một lúc không thể nào tiếp nhận nổi. Muốn gỡ tay anh ra nhưng anh cầm chặt quá, cô gỡ mãi cũng không sao gỡ được.

"Có chịu nổi nữa không? Lát nữa còn phải chụp thêm vào cảnh nữa đấy." Anh hờ hững hỏi thăm. Nhưng trong giọng nói không giấu được sự quan tâm.

Thiên Tĩnh mím môi cười, "Không sao mà. Đây là công việc, em chịu đựng được."

Thi Nam Sinh nhìn đôi môi đang mím cười của cô nói, "Biết làm nghề sĩ khố sờ thế nào chưa? Anh thấy tốt nhất em đừng làm nữa, có thể làm công việc khác nhẹ nhàng hơn."

Lại là đề tài này. Thiên Tĩnh nhìn bàn tay với những ngón suông dài của anh xoa nắn từ mắt cá chân lên đến bắp chân trắng nõn của mình...Hàng mi khẽ run run, cô mím môi nói: "Có công việc nào mà không vất vả cực khô, bấy nhiêu đây chưa là gì cả."

"Đúng là bướng bỉnh!" Thi Nam Sinh buông chân cô ra, cô lập tức rút chân về, còn ôm chặt nó như thể kiên quyết không muốn cho anh đụng đến nữa.

"Có thể đến ba giờ chiều mới chụp xong, khi nào xong thì điện thoại cho anh." Thi Nam Sinh căn dặn Thiên Tĩnh.

Thiên Tĩnh khó hiểu nhìn anh, "Em không có điện thoại, e là không tiện gọi cho anh được."

Dường đã sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, Thi Nam Sinh móc ra một chiếc điện thoại đưa cho cô, "Cầm lấy."

"Cho em hả?" Thiên Tĩnh chỉ mình.

"Chứ cho ai?" Anh dường như rất khó hiểu với câu hỏi của cô.

"Em không thể nhận." Thiên Tĩnh lập tức xua tay từ chối.

"Cảnh Thiên Tĩnh!" Anh gần giọng gọi tên cô.

Cô càng cố chấp đáp, "Em thật sự không thể nhận. Khi về em sẽ tự đi mua một cái bình thường dùng tạm."

Thi Nam Sinh vốn không cho phép cô phản đối, tóm lấy tay cô nhét chiếc điện thoại di động vào, "Sau này, trong công việc sẽ cần liên lạc. Vì vậy cứ

cầm đi! Buổi chiều chụp xong nhớ điện cho anh! Anh đến đón em."

Hả? Anh ấy đến đón mình...?

Sao có cảm giác, giống như người yêu đưa đón nhau ấy nhỉ?

Trong lòng thoáng ấm áp ngọt ngào, Thiên Tình đột nhiên cảm thấy mình không còn lạnh chút nào cả.

... ..

Ekíp phải quay tiếp. Thi Nam Sinh ở lại thêm một lúc lâu, tầm mắt nhìn cô mãi không rời, cuối cùng mới không nỡ mà rời đi.

Sau đó, dường như Thiên Tình cũng tập trung và chuyên tâm vào buổi quay nhiều hơn. Phim chụp ra khiến cho đạo diễn khen ngợi không ngớt lời.

Chương trình vốn dĩ được vạch ra trong ba tiếng, nhưng mới hai tiếng mọi thứ đã hoàn thành đâu vào đấy.

Lần đầu tiên trải nghiệm này đối với Thiên Tình mà nói, cũng coi như là một khởi đầu tốt đẹp.

Kể từ đêm đó, sau khi Thi Nam Sinh đến đón cô rồi cùng nhau đi ăn tối về, liên tiếp nhiều ngày sau đó, cô không có gặp lại Thi Nam Sinh.

Lúc anh điện thoại báo cô biết phải anh ra nước ngoài công tác là đang trên đường đi.

Ngày hôm đó, Thiên Tình cứ cảm thấy trong lòng trống vắng như thiếu đi thứ gì đó.

Chuyên tâm nghiêm túc hoàn thành tốt những lịch trình công việc mà công ty sắp xếp.

Nhưng mỗi khi đêm đến, cô cứ nằm trằn trọc thao thức mãi trên giường không sao chợp mắt được.

Nằm chờ điện thoại của Thi Nam Sinh...

Khi có cuộc gọi đến, cô lập tức vui sướng bấm nhận ngay, sau khi được nghe giọng của anh cô mới yên tâm mà chìm vào giấc ngủ.

Cảm giác ấy, rất giống như đang hẹn hò yêu đương vậy. Nhưng khi nói chuyện với nhau, đôi bên không ai đề cập đến mấy từ ngữ yêu đương đó.

Cô không dám tìm hiểu khám phá sâu thêm, lo ngại tất cả đều chỉ là suy đoán của riêng mình mà thôi. Một khi sự thật phơi bày, e là những tốt đẹp hiện đang có cũng sẽ không còn nữa.

Đêm nay...

Điện thoại cũng vang lên đúng giờ như mọi khi, Thiên Tình vừa tắm xong đi ra, cô vội vàng nhận điện thoại, giọng nhỏ như muỗi kêu, "A lô."

"Ngủ chưa?" Thi Nam Sinh hỏi.

Giọng anh vang lên giữa đêm tối, nghe có vẻ trầm bổng du dương, khiến Thiên Tình cảm thấy nhớ anh vô cùng, "Dạ chưa. Bây giờ mới chuẩn bị đi ngủ."

"Vậy em bước ra ngoài đi." Thi Nam Sinh đột nhiên nói.

Hả? Thiên Tình ngớ ra.

Không nghe cô nói gì, Thi Nam Sinh lặp lại: "Ra đây đi."

"Chẳng lẽ, anh về rồi hả?"

Thiên Tình hoảng hốt hỏi xong, không kịp thay quần áo, để luôn đồ ngủ cầm điện thoại di động chạy ra khỏi phòng.

Chạy như bay ra cửa...

Quả nhiên...

Trông thấy xe anh đang đỗ phía ngoài đầu ngõ, anh đứng dựa nghiêng lên thân xe.

Bóng anh như ẩn như hiện giữa đêm tối, nhưng Thiên Tình chỉ liếc mắt là có thể nhận ra anh ngay. Cúp điện thoại, đi nhanh tới cạnh anh, không che giấu được niềm vui sướng nơi đáy mắt, "Sao anh về lúc này vậy? Không phải nói hai ngày nữa mới về sao?"

"Ừ. Vốn là hai ngày sau mới về." Ánh mắt của Thi Nam Sinh sáng quắc nhìn chăm chăm cô gái nhỏ trước mặt. Đúng là còn hai ngày nữa anh mới về, nhưng ở nước ngoài mà tâm trí cứ luôn nhớ đến một người...nhớ giọng nói của cô...nhớ hơi thở thuộc về cô...nhớ ánh mắt cô, thậm chí còn rất nhớ cơ

thể của cô...

Về mặt anh bỗng chốc sầm lại, vươn tay kéo cô sát vào lòng mình, "Tiểu yêu tinh, chưa thay đồ đã chạy ra đây, định dụ dỗ anh sao?"

Giọng nói hơi khàn của anh vang trên đỉnh đầu cô. Cũng nhờ lời nhắc nhở đó của anh cô mới sực nhớ ra mình vẫn đang mặc đồ ngủ. Mà bên trong đồ ngủ thì chẳng có mặc gì. Đỏ mặt, vội vàng giải thích, "Không phải. Anh đợi em chút, em vào thay quần áo..."

"Không cần thay, lên xe đi." Thế này mới đúng ý của anh. Thi Nam Sinh mở cửa xe nhét cô vào bên trong. Sau đó vòng qua ngồi vào ghế lái.

"Anh muốn đưa em đi đâu?" Thiên Tinh hỏi.

Thi Nam Sinh cởi áo khoác trên người ném sang cho cô, "Khoác lên trước đi, kéo cảm lạnh bây giờ."

"Dạ." Thiên Tinh cảm động cầm áo khoác ngoan ngoãn mặc lên người.

Một hồi lâu...

Thi Nam Sinh lái xe hướng lên núi.

Thiên Tinh không hiểu nhìn anh. Vừa đi công tác xa về, không phải anh nên về nhà nghỉ ngơi sao? Chạy lên núi để làm gì?

"Đưa em đi ngắm mặt trời mọc. Anh nghe nói, ở đây mà ngắm mặt trời mọc là tuyệt nhất." Cuối cùng Thi Nam Sinh cũng chịu giải thích.

Thiên Tinh cười, "Vậy tối nay chúng ta phải ngủ trong xe sao?"

"Ừ. Trên núi không có nhà dân."

Thật ra, có thể ở bên cạnh anh, dù có ngủ ở đâu cũng không quan trọng. Thiên Tinh bắt đầu mong đợi khoảnh khắc vào sáng sớm ngày mai, cùng anh đón ánh mặt trời.

... ..

Không gian trên đỉnh núi vô cùng yên tĩnh.

Chung quanh đều là một mảnh tối đen, thỉnh thoảng có gió lùa qua từng nhánh cây vang lên tiếng lá xào xạc.

Thiên Tinh rất nhát gan, nếu là ngày thường mà đến những nơi đêm khuya thanh vắng như thế này thì cô đã sợ chết khiếp rồi.

Nhưng mà...

Giờ phút này, có anh bên cạnh, không hiểu sao cô cảm thấy rất yên tâm.

"Cảnh Thiên Tinh?" Anh bỗng gọi tên cô.

Thiên Tinh quay mặt qua, thấy anh đang cho thành ghế xe ngã xuống. Tầm mắt anh từ trần xe dõ ra phía xa xa bên ngoài, "Sao ở nước ngoài có sáng bao nhiêu cũng không sánh bằng trong nước." Anh đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Thật ra... Chẳng qua chỉ vì ở nước ngoài không có cô gái nào tên Cảnh Thiên Tinh ở bên cạnh mình mà thôi...

"Dạ. Em cũng thấy vậy!" Thiên Tinh không nghĩ gì sâu xa mà có sao nói vậy. Sau đó bổ sung thêm, "Trước đây lúc ở Hàn Quốc, mỗi lần ngược nhìn bầu trời, nhưng khi đó sao không có nhiều như vậy, dù cho có, cũng không thấy nó sáng bằng sao ở quê hương, ngay cả ánh trăng cũng thế, nhưng sau này em mới hiểu được rằng..." Cô ngập ngừng một chút, quay mặt lại nhìn thẳng Thi Nam Sinh nói, "Đó là bởi vì bên cạnh không có một nửa kia cùng mình ngắm sao và đón trăng sáng." Sâu trong mắt cô lấp lánh tia sáng như có muôn vì sao rải rác.

Nở nụ cười động lòng người nhìn anh, Thi Nam Sinh cảm thấy trái tim mình lâng lâng xao xuyến, vươn tay ôm siết cô vào lòng. Dùng áo khoác bao bọc cơ thể mỏng manh của cô, khẽ hỏi: "Vậy bây giờ em đã tìm được nửa kia để cùng em ngắm sao ngắm trăng chưa?"

Thiên Tinh không trả lời ngay, mà nhòm nửa người dậy, cúi đầu nhìn anh, "Vậy còn anh? Tại sao hôm nay tự nhiên lại đưa em tới đây ngắm mặt trời mọc, giờ còn ngắm sao nữa? Mà chuyện này, hình như chỉ có những người đang yêu nhau mới làm mà thôi." Cô nghiêm túc nhìn anh, câu hỏi cũng vô cùng trực tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Quên đi? Điều đó cả em và anh đều không làm được

Cái vấn đề này, thật sự khiến cho người ta nghẹn thở. Trong tim như có phần mong đợi mơ hồ, và cô cũng biết đó là thứ gì...

Thi Nam Sinh cũng vì câu hỏi này của cô mà sững người ra. Anh nheo mắt, nhìn gương mặt nhỏ đang thấp thỏm mong đợi.

Hơi dịch người ra một chút, gối cánh tay ra sau đầu, tay còn lại dịu dàng mon tròn cầm cô, lười biếng hỏi: "Vậy theo em, quan hệ hiện tại của chúng ta là gì?"

Lại ném vấn đề này về cho mình. Lúc này Thiên Tinh mới thấm thía hiểu được, anh đúng là một cao thủ Thái Cực, không kiềm được nhủ mày nhìn anh.

"Trong mắt của em, chúng ta thế này không phải đang yêu nhau sao?" Thi Nam Sinh tiếp tục hỏi thêm câu nữa. Trên thực tế, anh thật sự đã nghĩ mối quan hệ hiện tại của hai người đúng là đang hẹn hò yêu đương rồi còn gì. Bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thể lọt vào được trong mắt anh nữa. Đi công tác vài ngày, đầy ắp trong đầu chỉ đều là bóng hình của cô...

Ngẩng đầu đối diện với tầm mắt sâu thẳm của Thi Nam Sinh, Thiên Tinh mím môi hỏi, "Chúng ta thật vậy sao?"

Cô gái ngốc nghếch này thật là...! Trong mắt cô có tia sáng mãn nguyện mừng rỡ, còn đan xen một chút tìm hiểu thăm dò. Hề môi âu yếm ngậm lấy môi dưới cô mím nhẹ một cái, "Chỉ cần em nói được, chúng ta sẽ như vậy!" Anh cam tâm tình nguyện giao hết quyền chủ động vào tay cô...

Thiên Tinh không nén được mỉm cười rạng rỡ, ánh mắt nhìn anh như cô thiếu nữ lần đầu tiên sa vào lưới tình mật ngọt, "Vậy anh đừng hối hận đó!"

Đôi đồng tử long lánh như mạch nước trong suốt nhỏ giọt. Thi Nam Sinh nhìn ra sự rung động trong đó. Ngón tay như mang theo ma lực chậm rãi vuốt ve làn môi căng mọng của cô, "Em hôn anh một cái, anh sẽ không bao giờ hối hận."

Thiên Tinh xấu hổ thoi cho anh một phát, đỏ mặt không thềm để ý tới anh nữa. Trở người tính ngồi dậy.

Nhưng Thi Nam Sinh đã kéo lại cánh tay cô, để cô ngã ập lên người mình, lần này...hoàn toàn không cho cô có bất kỳ cơ hội nào để hoàn hồn, nụ hôn của anh như vũ bão bỗng chốc phủ lên môi cô.

Thiên Tinh cảm thấy đầu óc trống rỗng, mạch suy nghĩ bị nụ hôn của anh làm cho vẩn vật lung lay.

... ..

Không biết nụ hôn kéo dài bao lâu, hôn cho tới khi cả hai đều thở dốc hổn hển anh mới chịu tha cho cô. Nhưng vẫn không buông tay, cứ như vậy ôm Thiên Tinh, để cô gối đầu lên ngực mình.

Thiên Tinh vòng tay ôm bờ eo rắn chắc, mặt dán sát vào lồng ngực anh, lưu luyến lắng nghe nhịp tim vững vàng của anh.

Giữa đêm khuya thanh tĩnh thế này, mạch đập trái tim anh càng thêm rõ ràng hơn. Khiến cô không hiểu sao cảm thấy yên tâm lạ thường.

Hơi thở gần nhau như vậy, hơi thở riêng biệt thuộc về anh, lòng Thiên Tinh cũng bị lay sang cảm động.

Điều thú vị nhất trong cuộc đời này...Đó là, đã từng nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được đến gần anh, nhưng không ngờ, hôm nay lại được anh yêu thương thế này...Cô đột nhiên cười ngơ nghe, hốc mắt hơi ươn ướt.

"Cười gì đó?" Thi Nam Sinh khẽ hỏi. Không lắm bận tâm mà chỉ nâng niu vuốt ve bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, tầm mắt nhìn ra bầu trời đêm bao la rộng lớn phía bên ngoài.

"Cảm thấy vui nên cười thôi." Giọng nói êm dịu của Thiên Tinh hòa vào bóng đêm, êm tai tựa như bông vải phiêu bồng.

Thi Nam Sinh hứng thú nhìn cô, "Ồ bên cạnh anh, em vui đến vậy sao? Nếu là như vậy, tại sao trước đó em lại lặng lẽ bỏ đi suốt mười tháng?" Nhắc đến chuyện này, sắc mặt anh lập tức âm u, tiếp tục hạch sách hỏi tội, "Hôn nữa, còn bỏ đi ngay sau khi anh cầu hôn em nữa!"

Thiên Tinh ngược lại cười, "Khi đó, là vì em nghĩ rằng, chúng ta đã không khả năng đến với nhau, bởi vì chúng ta là người của hai thế giới khác nhau." Nói đến chuyện này, lòng Thiên Tinh vẫn cảm thấy nhói đau. Cô rũ mắt nhìn người đàn ông mà mình hết mực yêu thương, thổ lộ nỗi lòng, "Em ở thời điểm đó, rất bất lực, cũng rất tệ hại. Đầu óc tư tưởng đều chỉ có mỗi mình anh, nhưng cũng hiểu được rất rõ, chúng ta không có khả năng ở bên nhau." Nhớ lại những chuyện đã qua, hốc mắt cô cay cay, tưởng chừng như nó đang hiển hiện ra ở trước mắt.

Thi Nam Sinh bỗng thấy lồng ngực đau đớn, cũng không kiềm được nhớ lại ngày cô vừa mất đứa nhỏ...sau đó....

Những lời nhục nhã cùng sự khinh miệt của anh không thể nghi ngờ chính là nguyên nhân thật sự khiến cho cô bất lực và thương tâm nên mới bỏ đi như vậy...

Anh đúng là đồ đáng chết! Vô thức ôm cô chặt hơn, nghe tiếp cô nhẹ nhàng cất lời, "Vì lẽ đó mà càng về sau, mọi thứ đối với em đều trở nên vô nghĩa, chỉ muốn rời khỏi anh càng xa càng tốt... Xa tới khi không còn nhìn thấy anh, không nghe được anh nói nữa, có như vậy..." Cô ngập ngừng một chút, ngẩng nhìn kỷ gương mặt tuấn tú một lúc rồi nói, "Có như vậy, em mới có thể hoàn toàn quên được anh..."

Hóa ra cô từng có ý định muốn quên mình! Không ngờ còn toan tính đến mức đó cơ đấy! Lòng ngực Thi Nam Sinh chợt căng lên, nhướn mắt nhìn cô lên án, "Em thật tàn nhẫn!"

"Tàn nhẫn không phải em, là anh mới đúng." Thiên Tình giận dữ cãi lại, cảm thấy con người này thật xấu xa! Chọc nhẹ ngón tay lên ngực anh, bấu môi nói, "Tại anh lúc nào cũng thích hung dữ với em, ghét bỏ em, nên em mới muốn quên anh chứ bộ..." Cô thật sự cảm thấy ảm ức thay mình.

Thi Nam Sinh nắm lấy bàn tay cô đan chặt vào năm ngón tay của mình, bàn tay còn lại nhấc nhẹ vòng eo để cô nằm lên người mình, "Vậy rồi em có quên được không?" Anh hỏi nhưng mắt không hề chớp nhìn cô chăm chăm, như muốn nhìn thấu mọi suy nghĩ trong đầu cô.

Thiên Tình run lên, cúi đầu cắn cắn môi, mới thành thật thảng thốt trả lời: "Em... Không thể nào quên được..." Yêu thầm anh nhiều năm như vậy, nếu như có thể quên, cô sớm đã quên rồi. ...Đâu cần phải đợi đến bây giờ?

"Thật sao?" Thi Nam Sinh hơi nhếch môi, nâng cằm cô lên để cô ngẩng đầu nhìn thẳng mình. "Vậy mà em có thể đi biệt suốt mười tháng không đến tìm anh?"

"Tìm anh để rồi sẽ nghe được mấy lời chán ghét của anh. Vì vậy, em chỉ đành phải chịu đựng."

"Vậy em có biết hay không, suốt mười tháng đó, mỗi khi nhớ đến em, anh đều tức tối đến nghiến răng nghiến lợi?"

"Em còn tưởng....Anh hẳn đã quên em từ lâu rồi á chứ." Thì ra, anh ấy cũng có nhớ đến mình...Mặc dù nhớ trong nghiến răng nghiến lợi, nhưng đó cũng là nhớ. Bấy nhiêu cũng đủ khiến cô cảm thấy. Rất thỏa mãn..

"Ừ há, anh cũng cảm thấy, anh vốn không nên nhớ em." Đôi mắt sắc sảo của Thi Nam Sinh lúc này càng thêm phát sáng. Bị anh nhìn chăm chăm khiến mặt cô hơi nóng lên, "Cho nên, khi anh đến tận Seoul tìm em, ngay cả bản thân anh cũng bị hành động đó của mình dọa cho giật mình. Em cừ thật..." Anh cong ngón tay gõ lên trán cô một cái, coi như hình phạt dành cho cô, "Lại còn dám suốt ngày thân mật với Trầm Âm!"

Thiên Tình chớp chớp mắt, nhìn anh, "Anh...Ghen hả?"

"Anh đương..." Chữ 'nhien' vừa định thốt ra anh đã kịp dừng lại, hằm hè nhìn bộ mặt đang mong đợi, anh hé môi ngậm lấy môi cô.

Bao nhiêu lời nói đều bị khuất lấp giữa hai đôi môi không có lối thoát.

... ..

Anh mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ngồi máy bay hơn mười giờ, vừa xuống lập tức đến thẳng nhà cô.

Thiên Tình say mê nhìn gương mặt đẹp trai, ngón tay nhẹ nhàng lướt nhẹ qua mi tâm anh.

Trong tim chảy tràn đủ loại hương vị ngọt ngào...

Hôm đó sau khi bị Lăng Phong nhắc nhở, vốn dĩ cô đã âm thầm đi mua thuốc tránh thai. Nhưng....cuối cùng đã không uống nó. Cô nghĩ, nên cứ để mọi chuyện thuận theo ý trời đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Vô tình gặp gỡ

Vân Tình vừa bước ra khỏi phòng photocopy thì bị đồng nghiệp kéo lại, dằn dò cô: "Vân Tình, cô đừng quên cuộc hẹn tối nay đấy nhé."

"Tôi biết rồi." Vân Tình cười gật đầu đáp lại. Nói là hẹn hò chứ thật ra chỉ là đồng nghiệp có lòng muốn tạo điều kiện giúp cô có thêm bạn bè mà thôi. Bởi vì nghe nói cô vẫn còn độc thân, nên các đồng nghiệp đã yêu cầu giới thiệu bạn trai cho cô.

Cô vốn muốn để tùy duyên, nhưng thấy các đồng nghiệp quá nhiệt tình, cộng thêm nhận thấy mình cũng nên tìm một người đàn ông để hẹn hò yêu đương, vì vậy nên đã tùy ý mọi người sắp xếp.

... ..

Tối đến, mọi người đều hẹn nhau ở một câu lạc bộ KTV sang trọng. Thời điểm lúc mọi người đi đến đại sảnh thì thang máy cũng đúng lúc dừng lại ở tầng một.

"É, é, đợi một chút!" Một đồng nghiệp vội chạy như bay tới, suýt nữa đã không cầm lại được cửa thang máy sắp đóng lại.

Sau khi nhìn thấy người trong thang máy, mặt cô ta lập tức đỏ ửng, ngượng ngùng nói: "Ngại quá, làm phiền anh đợi một chút, tôi còn vài người bạn đồng nghiệp nữa."

Nói xong, cô quay đầu, ngoắc tay với nhóm Văn Tinh đang đi tới, "Mọi người nhanh lên đi!"

"Mọi người xem bộ dạng cô ấy kia, chắc chắn là đã nhìn thấy trai đẹp rồi!" Các đồng nghiệp lật tẩy cô gái.

Văn Tinh cũng cười theo, sánh vai cùng mọi người đi tới.

Sau khi nhìn thấy người trong thang máy, mắt người nào người nấy phát sáng như sao.

Oa! Quả nhiên rất trai đẹp!

Duy chỉ có... Văn Tinh là sắc mặt trắng bệch. Bàn tay vô thức siết lại tái nhợt không còn chút máu.

Lục Yến Tùng...Sao là anh ta?

Tại sao đi đâu cũng gặp anh ta?

....

Lục Yến Tùng cũng không ngờ sẽ gặp Văn Tinh ở chỗ này. Đôi mắt u ám thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Nhưng chỉ hai giây sau đó đã khôi phục lại vẻ bình thường. Là sự lạnh lùng vốn có...

"Cô à, cô có muốn đi lên không? Đừng làm mất thời gian của mọi người." Giọng nói vừa lạnh lùng vừa không kiên nhẫn từ trong thang máy vọng ra. Anh muốn lên câu lạc bộ tư nhân trên lầu tám, có hẹn mấy nhà chế tác bàn công việc, cũng sắp đến giờ rồi.

Bị anh ta thúc giục, lúc này Văn Tinh mới hoàn hồn, "Tôi không lên nữa. Mọi người lên trước đi!" Sự lạnh lùng trong mắt cô cũng không kém anh là bao, hơn nữa còn có khoảng cách xa lạ.

Giống như...người đàn ông trước mắt này đối với cô mà nói, chẳng qua chỉ là người qua đường mà thôi.

Nhưng... Lục Yến Tùng đã nhận ra được vẻ kinh ngạc và sự hốt hoảng của cô khi nãy. Lục Yến Tùng nhàu chặt đầu lông mày. Mắt lạnh liếc cô một cái, giờ tay lên muốn đóng cửa thang máy.

"Ồ, ờ, khoan đã, khoan đã..." Nút đóng cửa đã bị một bàn tay nhanh hơn giữ lại. Một gương mặt xa lạ quay đầu nhìn nọt nhìn anh nói, "Anh à, cô ấy cũng muốn lên, chúng tôi sẽ lên ngay đây. Văn Tinh, cô nhùng nhằng ở đó làm gì, mau vào đây!" Cô gái nọ dứt lời cũng kéo luôn Văn Tinh vào thang máy.

Văn Tinh còn chưa kịp nói gì thì cửa thang máy đã bị khép lại.

Đa phần là đồng nghiệp quen biết, mọi người bắt đầu huyền thuyên nói chuyện trên trời dưới đất.

Duy chỉ có...

Chỉ có Lục Yến Tùng và trợ lý đi theo bên cạnh anh ta, còn có Thiên Tinh, ba người cứ luôn nín thở không nói một câu.

Giống như, bọn họ và đám chim sẻ kia là người của một thế giới khác vậy. Nhưng họ không hề nhìn nhau một lần nào, càng không có ý muốn chào hỏi đối phương.

... ..

"Văn Tinh, Văn Tinh!" Có người đẩy vai Văn Tinh một cái.

"Hả?" Văn Tinh giật mình nhìn người gọi mình. Người gọi cô chính là người giới thiệu bạn trai cho cô.

"Tôi gọi cô mấy tiếng rồi đó. Cô đang nghĩ gì vậy? Sao không trả lời tôi hả?"

"À, xin lỗi. Tại tôi đang nghĩ tới công việc ở công ty." Văn Tinh miễn cưỡng đáp lại.

"Tôi thấy, có lẽ Văn Tinh khẩn trương quá đó thôi. Dầu gì người ta cũng chưa yêu lần nào, đối với mấy chuyện đi xem mắt này đương nhiên phải khẩn trương rồi." Cô gái khác ôm vai Văn Tinh cười hi hi nói.

Không biết có phải ảo giác hay không, Văn Tinh đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong thang máy bỗng chốc lạnh âm u xuống còn mấy độ.

Lục Yến Tùng nghe thấy rồi...Không biết anh ta có tới quấy rối không đây?

"Phải đó, tất nhiên là khẩn trương rồi. Vậy nên, lát nữa mọi người đừng chơi trò đánh bài chuồn với tôi đấy." Văn Tĩnh cười đáp lại các cô.

Phớt lờ coi như không thấy ánh mắt có thể đông chết người kia. Anh ta lấy tư cách gì để đến quấy rối, hơn nữa...có lẽ cũng không đến nỗi đó đâu. Anh ta đã có niềm vui mới, hơi đâu mà nhớ đến cô chứ?

"Cô yên tâm, anh chàng mà tôi giới thiệu chắc chắn rất ưu tú. Anh ta hiện đang làm việc cho nhà nước, lương một tháng hơn năm ngàn đó. Ba mẹ đều là giáo viên cả, gia đình rất nề nếp đàng hoàng."

"Không biết anh ta có vừa ý tôi không nữa." Văn Tĩnh than thở. So với điều kiện của đối phương thì điều kiện của cô chẳng có điểm nào nổi bật.

Khi còn ở cạnh Lục Yến Tùng, cô chưa bao giờ lo lắng đến vấn đề này. Bởi vì...Vấn đề đó, đối với họ mà nói, hết sức dư thừa...

"Cô yên tâm đi, cô xinh đẹp thế này, anh ta nhất định sẽ rất vừa ý. Đàn ông chọn bạn gái đâu có ai chọn gia thế bao giờ. Nói thẳng ra thì, điều đầu tiên đập vào mắt họ chính là tướng mạo, sau đó mới đến nhân phẩm và tính cách. Mà nói về nhân phẩm và tính cách, tôi đánh cược rằng anh ta nhất định sẽ thích người như cô!" Bà mai mới tự tin vỗ ngực.

Nghe cô ta đảm bảo như vậy, Văn Tĩnh mới có chút yên tâm.

Thang máy 'Tĩnh...' một tiếng rồi dừng lại ở lầu bảy.

"Đến rồi, đến rồi!" Mọi người vui sướng nối đuôi nhau đi ra.

Văn Tĩnh sớm đã bị không gian nhỏ hẹp trong thang máy cùng hơi thở đông chết người kia quấy nhiễu chỉ muốn nhanh chân bỏ của chạy lấy người.

Cho nên, cô là người đầu tiên sau khi cửa thang máy mở ra đã nhanh chân nhảy ra ngoài, bỏ đi một nước không quay đầu lại...

Từ đầu đến cuối, ngoại trừ lúc vô tình nhìn thấy Lục Yến Tùng ra, cô không hề ngó anh ta thêm lần nào nữa.

"Mọi người vào trước đi, tôi ghé cửa hàng mua chút đồ ăn vặt." Lúc đi tới siêu thị bên ngoài khu KTV, Văn Tĩnh bảo mọi người đi trước còn mình thì cầm rô mua hàng đi vào siêu thị tự chọn.

Khu vực KTV rất đông đúc. Bên trong siêu thị người tới người lui mua thức ăn cũng không ít.

Cô vừa chọn vài món có thể mọi người ai cũng thích ăn, vừa suy nghĩ xem coi chút nữa gặp mặt đối phương mình nên bắt chuyện chào hỏi như thế nào.

Bởi vì bệnh tình mà bấy lâu nay luôn ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà, vì vậy nene cô cũng không có bạn bè gì. Rất lâu rồi không có tiếp xúc với người lạ, lần này ra ngoài đi làm cũng coi như sự rèn luyện dành cho bản thân. Bây giờ đi gặp mặt hẹn họ với người đàn ông xa lạ, còn trước sự chứng kiến của bao nhiêu người như vậy, cô quả thật cảm thấy rất ngại.

Vừa nghĩ ngợi, vừa lơ đãng chọn lấy một chai bia trên giá hàng. Còn chưa kịp bỏ vào trong rổ, chai bia đã bị người khác đoạt đi, sau đó mạnh tay đặt nó về lại chỗ cũ.

"O..." Văn Tĩnh tưởng là nhân viên phục vụ mất lịch sự nào đó, cau mày quay đầu lại đang tính lý luận với người nọ một phen. Nhưng cổ tay bất chợt bị nắm rất chặt. Ngay sau đó...

Người nọ không nói lời nào lôi kéo cô xềnh xệch đi ra ngoài. Văn Tĩnh lúc này mới hoàn hồn, đến khi thấy được bóng lưng quen thuộc cô mới hoảng hồn la lên, "Lục Yến Tùng! Anh buông tay mau!"

Anh ta dường như không nghe thấy tiếng la hét của cô, ngược lại bàn tay càng siết chặt tay cô hơn.

Cô bị lôi kéo một mạch ra thẳng đến cửa siêu thị.

"Này, cô ơi, đồ trên tay cô vẫn chưa tính tiền mà!" Nhân viên phục vụ đuổi theo chạy ra.

Văn Tĩnh vội buông tay bỏ lại mấy món đồ đã mua cho nhân viên. Sau đó bị Lục Yến Tùng kéo luôn ra hẳn phía ngoài.

Văn Tĩnh liều mạng giãy dụa, la toáng lên: "Lục Yến Tùng, anh có buông tay không? Nếu không buông ra tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Dây dưa đến cùng

Lục Yến Tùng lăm li kéo theo cô đến lối thoát hiểm. Đá văng cánh cửa dày và nặng sau đó thô lỗ lôi kéo cô đi vào.

Trong lối thoát hiểm không có một bóng người qua lại.

Không gian vắng lặng chỉ có hai người bọn họ, điều này khiến Văn Tinh cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

"Lục Yến Tùng, tôi sẽ báo cảnh sát!" Cô dùng tay còn lại lần tìm trong túi lấy điện thoại di động ra, "Tôi sẽ báo cảnh sát, nói anh bắt cóc tôi!" Cô không nghĩ ra được cách nào khác, mặc kệ tội danh này có thành lập hay không, chỉ cần có thể thoát khỏi anh ta thì cách nào cũng có thể mang ra thử.

Nhưng điện thoại vừa lấy ra đã bị một cánh tay gạt phăng rơi xuống đất đánh tiếng ‘cộp’.

"Anh..." Trong đôi mắt đẹp như muốn phóng ra lửa.

Còn chưa kịp bộc phát đã bị Lục Yến Tùng bóp chặt cằm. Anh ta ra tay rất nặng, không hề có chút lưu tình, như muốn nghiền nát cô ra vậy.

Sắc mặt càng lạnh lùng như quỷ Satan trong đêm tối, khiến người ta không rét mà run, "Cánh Văn Tinh, mới mấy ngày không gặp, cô cứng lòng cứng cánh rồi phải không hả?"

Văn Tinh bị đau muốn gỡ tay anh ta ra. Nhưng với sức của cô thì làm sao có thể chống lại được? Gỡ mãi không thoát ra được, cô nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo, "Lục Yến Tùng, anh nghĩ rằng mình còn khả năng không chế được tôi? Bây giờ cha tôi đã không còn đi đánh bạc nữa, mấy trò thủ đoạn kia của anh hãy giữ lại để dùng cho những người phụ nữ khác của anh đi!" Lời lẽ rất lạnh lùng.

Càng khiến cho con giận của Lục Yến Tùng bốc lên ngàn ngút, "Cô cho rằng, trong cuộc chơi này, trước khi tôi còn chưa chơi chán cô, cô có tư cách gì mà nói kết thúc?" Lục Yến Tùng lạnh lùng hỏi. Người khởi màn cho cuộc chơi là anh, ngoài anh ra, không có bất kỳ người nào có tư cách làm gián đoạn. Đối với người luôn không chế người khác như anh, sẽ không cho phép bất cứ ai làm điều đó với mình!

"Tôi nghĩ, có lẽ anh Lục đây đã hiểu lầm rồi! Giữa chúng ta, xưa nay nào có bắt đầu bao giờ đâu, thì cần gì dùng đến hai chữ ‘kết thúc’ đó chứ?" Văn Tinh đáp trả không hề khách sáo. Trong đôi mắt đẹp chỉ có nét quật cường cùng sự khiêu khích. Cô tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước Lục Yến Tùng.

Lục Yến Tùng sừng sốt trong giây lát. Cho tới bây giờ, chưa có người phụ nữ nào dám nói chuyện như thế ở trước mặt anh!

"Xem ra, có lẽ lâu rồi không đụng đến cô, cô thật sự đã quên chúng ta từng bắt đầu như thế nào rồi." Mắt anh hơi sẫm lại, đột nhiên duỗi tay kéo cô vào trong ngực.

Bất thành linh la vào lòng anh, nghe hơi thở nguy hiểm thuộc về anh, lòng tơ toàn thân Văn Tinh đều dựng lên như con nhím xù lông, "Anh tránh ra! Tôi cảnh cáo anh, anh đừng chạm lung tung vào người tôi! Nhất định lát nữa đồng nghiệp sẽ đến tìm tôi, họ sẽ không bỏ qua cho anh đâu..." Cô vừa đầm vừa đá, không cho Lục Yến Tùng chạm vào người mình. Chỉ cần nghĩ tới không biết mấy ngày qua anh ta đã sờ mó qua bao nhiêu đàn bà thì cô có cảm giác chán ghét và bảu xích.

Nhưng Lục Yến Tùng vẫn mặc kệ sự giẫy dụa của cô. Dù bị cô đánh đá đau đớn cỡ nào anh vẫn không hé răng than một tiếng, ngược lại còn dùng sức vùng ra ép sát cô vào tường, "Nếu đồng nghiệp cô đến tìm cô, vậy càng đúng ý tôi hơn đấy. Tôi cũng muốn để cho họ nhìn thấy cô là một cô gái ưu tú cỡ nào... Tất nhiên, tôi cũng sẽ cho bọn họ nhìn thấy rõ ràng mặc ưu tú đó của cô...đặt biệt là về phương diện đó..." Lục Yến Tùng lưu manh nói xong, bàn tay vờn nhẹ lên đôi môi đỏ hồng của cô, rồi đến xương đòn vai... Từ từ trượt xuống thêm chút nữa...

"Lục Yến Tùng, anh đúng là vô si!" Văn Tinh oán hận nhìn trừng trừng bộ mặt đẹp trai kia.

"Xem mắt? Có phải vì mấy ngày qua tôi chưa đủ thỏa mãn cô, nên cô không chịu nổi mới đi tìm thằng khác, có phải không?" Lục Yến Tùng cay cú hỏi, tay đồng thời cũng bao phủ đôi núi no tròn của Văn Tinh. Ngăn cách bởi một lớp áo vải len, xúc cảm mềm mại đó khiến anh muốn dùng mà dùng không được.

Chết tiệt! Khoảng thời gian gần đây mình cứ như bị trúng tà vậy. Càng khó hiểu hơn là tự nhiên không còn hứng thú với phụ nữ nào khác nữa. Trong đầu chỉ hiện hữu mỗi người phụ nữ này, mà càng như thế thì anh càng không cho phép mình tìm đến cô...

Vì anh sợ, có nhiều chuyện sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mình...

Vậy mà hôm nay...Cô lại chủ động tìm đến tận cửa!

Noi nhảy cảm bị anh vuốt ve trong lòng bàn tay. Văn Tinh cảm thấy vừa xấu hổ vừa nhục nhã, cảm hận nghiền răng, "Lục Yến Tùng, đừng nghĩ ai cũng vô si khốn nạn giống như anh! Anh mau thả tôi ra, tôi không muốn có bất kỳ dây dưa gì với hạng người như anh nữa!"

Lục Yến Tùng sừng sốt. Cô thể hiện sự chống đối lẫn bài xích quá rõ ràng.

Chết tiệt thật! Điều này khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu!

Cúi đầu cắn một cái thật mạnh lên môi cô, không chút nương tình như mang theo sự trừng phạt.

Văn Tinh bị đau rên khẽ ra tiếng, lời anh nói vang lên bên tai nghe như tiếng ma quỷ vọng về.

"Cô không muốn dây dưa, tôi lại càng muốn dây dưa với cô tới cùng! Cảnh Văn Tinh, tôi khuyên cô hãy dẹp ngay cái ý nghĩ đi xem mắt đó đi, nếu không thì....Không những tôi sẽ để cô chết đến rất khó coi, mà tôi còn sẽ cho đối phương chết càng khó coi hơn!" Lời lẽ anh thốt ra chỉ có sự tàn nhẫn và vô tình.

Cũng thành công khiến cho Văn Tinh hoảng sợ một phen. Cô biết...Tên ác ma này chuyện gì cũng có thể làm ra được. Anh ta có rất nhiều cách để đối phó cô.

Nhưng mà...Cô không muốn cứ thế tiếp tục khuất phục trước người đàn ông này! !

"Nếu đã như vậy, cùng lắm thì chết thôi! Lục Yến Tùng, tôi có nói với anh chưa nhỉ? Ở bên cạnh anh còn khiến tôi khó chịu hơn so với chết nữa đấy!"

Lời nói của Văn Tinh đối với Lục Yến Tùng mà nói, hiển nhiên là một đả kích muốn lấy mạng.

Anh sững sờ, ánh mắt cũng lạnh như băng, dần dần trở nên tàn nhẫn. Đột nhiên vươn tay bóp cổ cô, tròng mắt sắc bén hung ác long lên nhìn cô sòng sọc, "Cô lặp lại lời vừa nói một lần nữa xem!" Anh nghiêng răng nói. Tay đồng thời tăng thêm sức, như muốn bóp cổ cô cho đứt ra làm hai mới hả cơn giận.

Văn Tinh không thờ nổi, gương mặt vốn đang tái nhợt lúc này bỗng chóng đỏ bừng một cách không bình thường. Nhưng cô vẫn quật cường không muốn khuất phục trước anh nữa, "Đúng vậy, Lục Yến Tùng...Tôi đã chịu đựng quá đủ với sự chiếm đoạt ngang ngược đầy bạo lực của anh rồi...Anh vốn không phải người bình thường, mà là một kẻ có tâm lý vô cùng bệnh hoạn..." Văn Tinh nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo như có khối băng trôi nổi của Lục Yến Tùng, cười lạnh nói tiếp, "Tôi đoán, đường đời anh chắc hẳn là một người rất đáng thương. Hoặc có lẽ, nào giờ anh cũng chưa từng biết được sự ấm áp của hạnh phúc là gì đâu. Nếu không, sẽ chẳng có người đàn ông nào điên cuồng lao vào phụ nữ để tìm niềm vui giống như anh vậy, anh như thế, nào có khác biệt gì với mấy gã ngựa giống kia?"

"Cảnh Văn Tinh, cô có giỏi nói thêm một câu nữa tôi xem! Anh như điên loạn hết àm lên. Giống như bị chọc phải vết thương trí mạng, anh tức giận thờ hồng học, sức trên tay cũng mạnh hơn vài phần.

"Tôi càng phải nói..." Văn Tinh bất chấp tất cả, chẳng những không lùi bước ngược lại còn ngẩng cao mặt quật cường chống lại tầm mắt cảnh cáo của anh, "Loại đàn ông luôn tự cho mình đúng như anh, cả đời này sẽ chẳng biết tình yêu là gì, và suốt đời cũng chẳng bao giờ nhận được tình yêu thương chân chính!"

Không nhận được tình yêu thương...

Không nhận được tình yêu thương...

Anh thật sự không có tư cách nhận được tình yêu thương sao? Chính vì vậy, anh mới bị mẹ ruồng bỏ, còn cha thì đối xử lạnh nhạt vô tình với anh sao...Trong mắt cha, thực sự chỉ có mỗi người đàn bà kia? Cho nên mới mặc kệ sự sống chết của mẹ và anh sao?

Nghĩ đến người đàn bà đó, nghĩ đến thảm kịch của gia đình hiện tại, Lục Yến Tùng như lên cơn điên, "Cảnh Văn Tinh, ai cũng có tư cách nói với tôi những lời đó, riêng chỉ có nhà họ Cảnh các người thì không được!" Anh gầm lên, đáy mắt tuôn trào sự tổn thương và đau đớn sâu đậm, khiến Văn Tinh cũng hoảng hồn.

Giây phút đó...Cô cảm giác như mình đã nhìn lầm...Người đàn ông này, có phải thật ra cũng có trái tim hay không?

Cô bất chợt được thả ra, nhưng còn chưa kịp há miệng thở thì môi đã bị anh hung hăng lấp kín. Sự hoài nghi của cô hoàn toàn bị nhấn chìm bởi trận gặm cắn thô bạo của Lục Yến Tùng.

Anh cuối cùng vẫn chỉ là người chỉ biết chiếm đoạt!

Anh bỗng dưng nổi cơn như Sư Tử xông chuồng, điên cuồng muốn tìm nơi nào đó để trút giận.

Ở trước mặt anh, Văn Tinh chỉ như một chú thỏ con hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Cho nên...Cô cứ thế tuyệt vọng tựa vào vách tường. Mặc cho vách tường lạnh như băng kia từng chút, từng chút ăn dần mòn trái tim cô...

Không còn giấy dựa nữa, mà chỉ có sự tuyệt vọng chấp nhận, mặc cho sự trút giận dần vật đổi môi mình...

Vốn tưởng rằng...Anh sẽ còn tiến sâu thêm bước nữa, nhưng nào ngờ anh bỗng dừng lại, không có thêm hành động nào khác nữa....Môi cũng từ từ dời khỏi môi cô.

Trong đôi mắt sâu lắng của Lục Yến như mang theo oán hận nhìn Văn Tinh, "Cảnh Văn Tinh, có phải em cũng rất hận tôi không?"

Cũng? Văn Tinh cảm thấy lời này rất kỳ lạ, nhưng mà...Cô hoàn toàn không có tâm trạng để nghiên cứu tìm hiểu. Chỉ lạnh lùng đáp lại anh, "Anh cảm thấy tôi không nên hận anh sao?" Anh đã khiến cho cuộc sống của cô gần như rơi vào địa ngục tăm tối.

"Nên...Nên như vậy." Tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô.

Anh thế này càng khiến cho Văn Tĩnh lạnh run. Mím mím môi, cảnh giác nhìn hắn.

Sau đó lại nghe được giọng điệu lạnh lùng của anh vang lên trên đỉnh đầu, “Cảnh Văn Tĩnh, cảm giác hận một người, thật sự rất khó chịu...” Đã bao năm trôi qua, anh đã sống như vậy.

Nỗi oán hận đó, không ngừng gặm nhấm cắn nuốt anh, khiến anh hằng đêm đều trằn trọc không có đêm nào được ngủ sâu giấc.

Văn Tĩnh hoàn toàn không hiểu nỗi đau thương nơi đáy mắt anh xuất phát từ đâu, chỉ biết rằng trái tim cô bỗng nảy sinh một cảm giác rất odd kỳ lạ.

Dường như đó là...Lòng trắc ẩn...

"Tôi cũng muốn cho cô khó chịu giống như tôi vậy! Cho nên, nếu như cô không có cách nào để yêu tôi, vậy chỉ có thể để cô cứ tiếp tục hận tôi đi, cứ hận tôi nhiều một chút!"

Trong tim Văn Tĩnh vừa mới cảm thấy có chút thương tiếc nhưng đã vì câu nói này của anh mà biến mất không còn dấu vết, "Anh đúng thật là khó hiểu!" Cô đúng là bị chặn mạch rồi nên mới có thể đồng cảm với người đàn ông này!

"Đừng vội mắng tôi, sau này... Tôi sẽ cho em có rất nhiều cơ hội để mắng!" Lục Yến Tùng cười nhạt, tay từ từ rời khỏi cổ Văn Tĩnh.

Sau đó...Liếc mắt nhìn Văn Tĩnh với vẻ đầy thâm ý sâu xa rồi mới xoay người đẩy cửa bỏ đi.

Văn Tĩnh giật mình. Hơi thở mạnh mẽ áp đảo kia cứ như vậy mà biến mất. Dưới chân cô mềm nhũn, vô lực dựa vào vách tường nặng nề thờ đốc.

Sợ chết mất...Cô còn tưởng mình cứ vậy mà chết trong tay Lục Yến Tùng rồi.

"Àm..." Tiếng cánh cửa bị đóng sầm lại thật mạnh vang lên ở dãy hành lang yên tĩnh. Tiếng vang ấy vô cùng chói tai khiến Văn Tĩnh cũng kinh hãi một phen.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Niềm hạnh phúc của người đang yêu

Nghiêng mặt sang nhìn, thoáng thấy bóng dáng cao lớn ấy đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa...

Ngay cả bóng cũng không lưu lại...

Văn Tĩnh tựa người vào vách tường, chậm rãi trượt dọc xuống, nghĩ đến câu nói cuối cùng kia của anh, cô không nhận được nữa vòng tay ôm lấy mình, nước mắt yếu đuối cứ thế chảy ra...

Tại sao anh ta lại đối xử với mình như vậy?

Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì, khiến anh ngay từ lần đầu gặp đã trăm phùng nghìn kẻ hành hạ cô?

... ..

Suốt mấy ngày liền, Thiên Tĩnh túc trực ở Thị thị quay chụp để chuẩn bị cho buổi trình diễn.

Lăng Phong tiện tay đặt lên bàn kịch bản của Lục Yến Tùng. Kịch bản này đã không còn cần đến nữa, Lăng Phong đã thay cô từ chối rồi.

Dù sao, làm người mẫu cho Thị thị đã là một bệ phóng rất tốt rồi.

Bạch Thiên Thiên đi vào phòng làm việc, đang định nói chuyện với Lăng Phong về chuyện kế hoạch hợp tác sắp tới. Tầm mắt chợt chú ý đến cuốn kịch bản trên bàn.

"Kịch bản của ai đây?"

Lật qua đọc lướt nội dung, cô nhướn mày: "Không tệ. Kịch bản này dành cho ai thế?"

Lăng Phong đang xem lại lịch làm việc, nghe Bạch Thiên Thiên hỏi cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ đáp: "Còn có thể là ai? Nghệ sĩ trong tay tôi hiện tại chỉ có bốn người các cô."

Bạch Thiên Thiên thấy vị trí vai phụ được đánh dấu đỏ thoáng chốc hiểu ra: "Cảnh Thiên Tình vừa mới ra mắt đã gặp thời vậy ư?"

Nhớ năm đó, lúc cô mới bước chân vào ngành giải trí đã chịu nhiều đau khổ như thế nào, thậm chí còn từ vị trí phụ tá trong phòng thu âm đi lên, phải cố gắng như thế nào mới có được địa vị như hôm nay.

Còn Cảnh Thiên Tình này...

Chẳng lẽ cô ta có cả bản lĩnh thông thiên sao? Dựa vào cái gì mà chỉ với vào nghề đã có thể may mắn có cơ hội tốt như vậy?

"Lục Yến Tùng hình như rất có hứng thú với Thiên Tình, cho nên mới vội vã cho người mang kịch bản này tới. Đội ngũ làm phim này cũng rất tốt, có điều, tôi đã từ chối rồi."

"Từ chối? Tại sao?" Bạch Thiên Thiên tò mò không hiểu.

Trong ngành này, người muốn được hợp tác với Lục Yến Tùng vô cùng nhiều, cô ta mới chỉ là một người mới, đơn thân độc mã như cô ta sao dám từ chối chứ?"

"Bởi vì đã có người nhanh chân đến trước chọn Thiên Tình rồi. Nếu đã có nhiều lựa chọn như thế, tôi đương nhiên sẽ chọn cho cô ấy một cơ hội tốt hơn." Rốt cuộc Lăng Phong cũng ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Thiên Thiên, "Đội ngũ làm phim tuy tốt, nhưng muốn nổi tiếng vẫn là chuyện lâu dài. Em cũng biết tính cách của anh mà, anh muốn nâng đỡ người tâm phúc nên sẽ không đợi được lâu như vậy."

"Cho nên hiện tại cô ấy đang có cơ hội tốt hơn?" Bạch Thiên Thiên nheo mắt lại. Nếu quả thật như vậy, cô thực sự ghen tỵ với vận khí tốt này của Cảnh Thiên Tình!

"Ừ. Là bộ sưu tập 'Daisy Story' của Thi thị. Tôi nghĩ đây chính là cơ hội tốt nhất." Giọng nói của Lăng Phong tràn đầy tự tin. Đối với việc ra mắt lần này của Thiên Tình, chỉ cần cô xuất hiện sẽ lập tức nổi tiếng, anh hoàn toàn có lòng tin về điều đó.

Bạch Thiên Thiên vì lần đầu nghe được tin này, cho nên vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ cô ta lần nữa được hợp tác với Thi Nam Sinh...

Cùng một người mẫu, Thi thị trước đây chưa từng dùng đến hai lần.

Lần này A Sinh đã vì tình cảm riêng tư sao? Bạch Thiên Thiên cảm thấy sự ghen tỵ trong lòng không ngừng dâng lên.

"Thiên Thiên?" Thấy cô ngẩn người, Lăng Phong bèn lên tiếng gọi cô. Nhận ra sắc mặt cô khác thường, anh không khỏi nghiêm khắc nhíu mày: "Thiên Thiên, em tốt nhất đừng nghĩ cách làm vậy. Anh nói cho em biết, tại em đều là nghệ sĩ dưới tay anh, không được bày trò hãm hại lẫn nhau."

Lúc này Bạch Thiên Thiên mới hoàn hồn. Nghe lời anh ta nói, cô nhìn sang anh ta, giấu đi sự u ám lóe lên trong đáy mắt: "Anh nói linh tinh gì đấy? Em có định làm vậy gì đâu chứ?"

Lăng Phong vẫn nhìn cô đăm đăm, "Những chuyện trước kia em làm, anh không quan tâm, cũng không truy cứu đến, dù thế nào cũng chẳng liên quan đến anh. Nhưng sau này..." Lăng Phong dừng lại một chút, chỉ quan tâm đến công việc của mình, "Anh không cho phép nghệ sĩ trong tay mình loan truyền ra bất kỳ tin đồn bất ổn nào!"

"Em biết rồi. Anh nói chuyện này nhiều lần rồi." Bạch Thiên Thiên tỏ ra không kiên nhẫn, hất hất tóc, nói cho có lệ: "Em chỉ đang nghĩ, kịch bản này với buổi trình diễn thời trang của Thi thị không ảnh hưởng đến nhau, tại sao anh không đề cô ấy nhận cả hai?"

"Anh cũng muốn thế. Có điều..." Lăng Phong tiếc nuối nhún vai, "Bởi vì kịch bản này là do người của Lục Yến Tùng đưa tới. Mà Thi Nam Sinh lại rất để ý đến Lục Yến Tùng, cho nên đương nhiên muốn hai người bọn họ giữ khoảng cách. Muốn ký hợp đồng với Thi thị, điều kiện đầu tiên chính là từ chối kịch bản của Lục Yến Tùng."

Bạch Thiên Thiên vốn chỉ là thuận miệng hỏi thôi, không ngờ hỏi ra chuyện càng khiến cô tức giận không vui như vậy.

Lẽ nào A Sinh thật sự yêu thương và để ý đến Cảnh Thiên Tình như vậy sao? Đến cả trong công việc mà anh ấy cũng không chịu nổi muốn can thiệp.

Lúc Bạch Thiên Thiên rời khỏi phòng làm việc của Lăng Phong, cứ luôn cảm thấy như có một cây gai sắc nhọn đang không ngừng châm chích trái tim cô.

Cô sao có thể để Cảnh Thiên Tình thuận lợi như vậy?

Buổi trình diễn thời trang càng ngày càng tới gần.

Trên dưới cả hai bên công ty đều rất xem trọng lần hợp tác này.

Thiên Tình đang khẩn trương diễn tập đi đứng lần cuối cùng.

Sân khấu được trang trí vô cùng lãng mạn, điểm những ánh đèn huỳnh quang màu xanh thẫm, cô bước đi trên đó như đi giữa ngàn mây vậy.

Trợ lý sân khấu cùng Mike sóng vai đứng bên dưới, thương lượng lại một số chi tiết.

Lúc Thiên Tình từ trên sân khấu bước xuống, đi vào phía sau hậu trường thì nghe được nhóm người mẫu đang tụ tập lại một góc nói chuyện phiếm.

"Nghe nói tổng giám đốc Thi thị đích thân đến xem chúng ta diễn tập đó."

"Tôi cũng vừa nhìn thấy rồi. Bây giờ anh ta đang ở trong phòng nghỉ."

"Nghe đồn anh ta và người mẫu chính lần này có quan hệ gì đó, cho nên mới chọn cô ta..."

"Quan hệ gì vậy? Là quan hệ gì vậy hả?" Có người biết rõ còn cố hỏi bằng giọng điệu chế nhạo.

"Bớt làm trò đi, còn hỏi câu ngốc nghếch này nữa. Là kiểu quan hệ bao nuôi chứ kiểu gì nữa? Thời buổi này, tìm được một người bao nuôi đáng tin cậy còn thực tế hơn bất kỳ điều kiện nào khác đấy."

Bao nuôi?

Biết các cô hiểu nhầm mình, nhưng Thiên Tình cũng không có ý định giải thích.

Nhưng có một chuyện khiến cô cảm thấy vui sướng đó là...

Anh đến rồi sao? Tâm trạng, không những không bị ảnh hưởng bởi những lời nói bóng gió kia mà ngược lại còn như bay bổng lên mây. Vội vã chạy tới hướng phòng nghỉ.

Đám người mẫu kia sau khi thấy Thiên Tình thì vô cùng sững sốt, lập tức im bật rồi tản đi.

Thiên Tình cũng chẳng có tâm tư so đo với các cô, vui vẻ đẩy cửa ra.

Quả nhiên...Dáng người quen thuộc đang ở bên trong.

Anh lúc này...Dường như đang rất mệt mỏi, ngồi ngả đầu dựa vào ghế sofa, mắt lim dim dường như đang thiếp đi.

Động tác của Thiên Tình cũng vô thức khẽ khàng hơn. Không muốn đánh thức giấc ngủ của anh, vì dạo gần đây công việc đã khiến anh có vẻ rất mệt. Nhẹ bước đi tới gần, anh vẫn im lìm nhắm mắt. Thiên Tình ngồi xuống gần cạnh anh, mãi mê ngắm nhìn gương mặt điển trai trước mắt.

Cảm nhận hơi thở của anh phieu đảng ngay cạnh mình, Thiên Tình chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Ngón tay không tự chủ lướt qua từng đường nét trên gương mặt anh.

Từng chút, từng chút lướt qua hàng mày rậm tuấn lãng, đôi mắt sắc sảo, sống mũi cao thẳng... Rồi rơi xuống bờ môi mỏng...

Người đàn ông này ưu tú đến mức khiến cô e sợ...

Nhưng...Từ bây giờ, cô sẽ không còn nhát gan nữa.

Vì muốn được ở bên anh, cô sẽ không bao giờ lùi bước nữa.

"Nhìn đủ chưa hả?" Đột nhiên anh tỉnh giấc.

Ngón tay không an phận bị anh chụp lấy. Thiên Tình kinh ngạc mở to mắt nhìn anh.

Lúc này anh đã mở mắt, ánh mắt sâu thẳm lười nhác nhìn cô.

"Em làm anh tỉnh giấc hả?" Cô áy náy hỏi anh.

Anh vòng tay qua, ôm cô vào trong ngực, "Thật ra anh ngủ chưa sâu, lúc em đi vào anh đã tỉnh rồi." Giọng nói của anh mang vẻ lười nhác vang lên bên tai khiến trái tim cô đập rộn lên.

"Vậy là anh giả ngủ?" Thiên Tình nheo mắt hỏi. Nói vậy, khi nãy lúc mình nhìn anh đăm đúi như thế, sờ mó anh, đã bị anh phát hiện ra hết cả rồi?

"Ừ." Anh gạt đầu, cầm tựa lên đầu cô, "Không giả vờ ngủ thì làm sao biết được hoa ra em lại thích nhìn anh như vậy?"

Thiên Tình đỏ mặt, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"Em...em, chỉ là em cảm thấy không có gì làm thôi mà..."

"Thật sự chỉ vì không có gì làm thôi?" Thi Nam Sinh duỗi tay nâng mặt cô lên.

Thiên Tinh biết thừa anh đã biết mà còn cố hỏi. Ánh mắt trêu chọc kia khiến trái tim cô đập như nổi trống.

"Không thèm nói với anh nữa. Đã tập luyện xong rồi, em đi lấy đồ chuẩn bị về đây." Thiên Tinh bị xấu hổ nên không muốn nói nhiều với anh nữa, định đứng dậy muốn đi. Cổ tay lại bị Thi Nam Sinh giữ lại. Ngay sau đó cô ngã ngồi lên đùi anh.

Thiên Tinh giật mình hô lên một tiếng, lại chạm phải một đôi mắt sâu thẳm đang nhìn mình. Trong ánh mắt kia đọng đầy tình cảm khiến lòng cô bồi hồi. Bàn tay theo bản năng bám chặt lên vai anh.

"Anh ở đây chờ em cả tiếng đồng hồ, còn em lại vội đòi về thế sao?"

"VẬY... Anh muốn sao hả?" Thiên Tinh mỉm cười hỏi anh.

Anh nhìn cô chăm chăm, yêu cầu: "Tối nay ăn cơm với anh."

Thiên Tinh gật đầu, "VẬY để em báo với chị một tiếng là tối nay không về ăn cơm nữa."

"Còn nữa..." Anh tiếp tục yêu cầu, "Buổi tối, chúng ta đi xem phim."

Thiên Tinh cười tủm tỉm. Cả hai bây giờ mới thật sự đứng là những đôi tình nhân đang hẹn hò chẳng? Tâm trạng như bay bổng lên trời.

Cô cười rạng rỡ, ôm lấy cổ anh: "Được thôi. Nhưng mà, xem muộn thế này rồi, đi ăn rồi còn đi xem phim nữa, anh có mệt không?"

"Ừm. Cũng có thể lắm." Thi Nam Sinh giả bộ gật đầu, rũ mắt nhìn cô, xấu xa cười, "Cho nên, dù em có muốn hay không, sau khi xem phim xong phải theo anh về xoa bóp cho anh."

Anh rõ ràng là có ý xấu mà. Mặt Thiên Tinh lại đỏ bừng lên, mím môi lắc đầu: "Không muốn..."

Thi Nam Sinh siết chặt cô, mắt lóe lên: "Không muốn về nhà với anh, hay không muốn xoa bóp cho anh?"

"Cả hai đều không muốn." Cô lắc đầu cười, từ chối thẳng

Thi Nam Sinh cũng không tức giận, chỉ cúi đầu khề cán vành tai của cô, "Tiểu yêu tinh, đến lúc đó, mặc kệ em có muốn hay không, anh cũng sẽ trói em lại mang em về."

Anh rất muốn cô... Một loại nhớ mong xuất phát từ tận đáy lòng.

Khiến cho anh từng giờ từng phút đều muốn được trông thấy cô. Tốt nhất là cứ hể mở mắt ra, người đầu tiên anh muốn nhìn thấy chính là cô...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Muốn mãi ôm em thế này - Cầu hôn lần nữa

Thiên Tinh khẽ cười ghé mặt tựa vào lòng anh, "Anh thật ngang ngược."

Anh lười biếng miết miết vành tai nhỏ xinh của cô, "Anh chỉ muốn lúc nào cũng được nhìn thấy em thôi."

Tim Thiên Tinh nhảy lộp bộp. Không nói lời dư thừa nào nữa, vô thức giang hai cánh tay ra ôm lấy anh thật chặt.

Cảm giác tim kẻ tim như thế này thật tuyệt...

Dù cho không làm gì, không nói gì, chỉ yên lặng tựa vào nhau như thế này thôi, cũng cảm thấy thật thỏa mãn...

... ..

Thiên Tinh vốn nghĩ rằng anh sẽ đưa cô đến rạp chiếu phim xem phim.

Nhưng nào ngờ... Lúc theo anh đi ra ngoài cô mới biết mình bị lừa rồi.

Xe cứ thế chạy theo tuyến đường quen thuộc. Nghiêng mặt nhìn sang, Thiên Tinh nhìn cây cối bên ngoài đang nhuộm ánh chiều tà.

Lần cuối tới nơi này, thời gian đã qua bao lâu, Thiên Tình tưởng chừng như đã quên mất rồi.

Vốn nghĩ mình đã hoàn toàn quên hẳn đi nơi này, nhưng...

Vừa đến nơi, cô mới chợt nhận ra...Cô chưa hề quên bao giờ...

Thậm chí...Ngay cả những chuyện đã từng xảy ra giữa hai người, cô đều nhớ rất rõ ràng.

"Sao lại đứng thờ người ra thế?" Thi Nam Sinh từ trên xe bước xuống, thấy cô đứng thẫn thờ không nhúc nhích, liền đi vòng qua đầu xe kéo tay cô đi.

Thiên Tình chợt hoàn hồn. Tay bị anh nắm chặt đất đi. Cảm giác ấm áp khiến cô cảm thấy trái tim cũng ấm lên, "Rất lâu không tới đây, em cứ nghĩ mình đã quên rồi."

"Quên rồi?" Anh hỏi.

Cô cười lắc đầu, "Không quên. Hơn nữa, còn nhớ rất rõ ràng." Nơi này, là nhà của anh. Cô đã từng chung sống cùng anh ở chính ngôi nhà này...

Sau đó...Cũng chính tại nơi này, bị anh nổi giận đuổi ra khỏi nhà. Trái tim cô lúc đó đã nguội lạnh như tro tàn, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày cô quay lại nơi đây.

... ..

Thi Nam Sinh kéo cô đi vào trong nhà, bật lò sưởi lên.

Hơi ấm lan tỏa bao quanh người cô. Cô chợt có cảm giác ấm áp trước nay chưa từng có.

"Không phải anh nói đưa em đi xem phim sao?" Cô cười hỏi.

"Muốn đi xem phim, cũng phải ăn cơm trước chứ." Thi Nam Sinh kéo cô sát lại người mình, môi dán lên viền tai cô thủ thủ, "Lâu rồi không được ăn cơm em nấu, tối nay nấu cho anh ăn, được không?"

Được! Đương nhiên được! Yêu cầu của anh từ trước đến nay cô không có năng lực chối từ.

Hơn nữa...

Lúc này, anh dùng giọng điệu như vậy, cảm giác này...Cô càng không thể nói câu 'không' được.

"Có nguyên liệu gì chưa?"

"Đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, ở trong bếp." Thật ra...Anh đã chuẩn bị từ trước rồi. Từ trước đến nay, anh chưa từng vào bếp chuẩn bị bất cứ thứ gì.

"Vậy giờ em vào nấu ngay đây." Thiên Tình cởi áo khoác ra. Vừa đi vào trong bếp, cô vừa nói với anh: "Anh ngồi nghỉ ngơi một chút đi, em nấu nhanh thôi."

"Ừ."

Nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt Thi Nam Sinh như mê đắm. Thật ra...Tối nay cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Chỉ là, anh đột nhiên muốn nhìn bóng dáng cô vì mình mà bận rộn...

Lần trước được ăn đồ ăn cô nấu đã lâu như vậy rồi, nhưng mùi vị đó vẫn chưa hề tan biến...

... ..

Thi Nam Sinh không vào bếp giúp cô, mà ngồi xuống ghế sofa, giang rộng hai tay nheo mắt nhìn tới gian bếp mở ở phía trước. (bếp mở là kiểu nhà bếp nối liền với phòng khách, kg có ngăn chia ra, hình đăng cuối truyện)

Bóng dáng của cô không ngừng chuyển động trước mắt anh. Dáng vẻ cúi đầu rửa rau rửa củi khó nó thành lời...điệu bộ thái thức ăn cũng vô cùng chuyên chú...Cô như chìm ngập giữa không gian của góc bếp ấm áp, khiến anh cảm thấy lòng mình mềm mại như tan chảy ra...

Thi Nam Sinh nhìn cô đến ngây dại. Nhìn người phụ nữ mình yêu thương vì mình mà bận rộn, đương nhiên đó là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này rồi...

Mặc dù không làm gì cả, mặc dù chỉ nhìn cô như vậy thôi, anh cũng cảm thấy vô cùng yên lòng, vô cùng thỏa mãn...

Ngay sau đó...

Anh cất bước đi vào phòng bếp, Thiên Tình đang chuyên tâm nấu canh nên không chú ý đến anh.

Thi Nam Sinh tiến lại gần, nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau.

"Anh làm em giật cả mình!" Thiên Tinh giật mình hô một tiếng, xoay mặt lại.

"Sao tự nhiên anh vào đây làm gì? Trong đây toàn mùi dầu mỡ, anh ra ngoài đi." Giọng nói êm dịu như bông khiến lòng người mềm ra.

Anh ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, cầm dựa trên vai cô, thì thào nói: "Chỉ muốn ôm em một chút thôi."

Trái tim Thiên Tinh cũng tan chảy theo câu nói này của anh.

Khung cảnh này, tuyệt diệu làm sao...

Nếu như có thể, cô thật sự hy vọng được cùng anh như thế này cả đời...

Nhưng mà...Cả đời dài như vậy, bọn cô liệu có thể sao?

"Tiểu yêu tinh." Anh khẽ gọi cô. Giọng điệu này giống như đang thờ dài vậy.

"Dạ?" Long mi cô khẽ run run, cả trái tim cũng run lên theo.

Môi của anh như có như không lướt qua mặt cô, "Thật sự chỉ muốn mãi ôm em như thế này..." Ôm đến suốt cuộc đời này...

Bàn tay cầm thìa của Thiên Tinh khẽ run lên. Lời anh nói như lời thủ thi tâm tình, khiến cô không chống đỡ được, "Anh nói...Có thật không?"

"Thật..." Thi Nam Sinh gật đầu. Hé môi, ngậm lấy vành tai như ngà như ngọc của cô.

Trong lòng Thiên Tinh ngập tràn hạnh phúc. Mặc kệ nồi canh đang nấu trên bếp, cô quay người lại nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ anh.

Ánh mắt sâu thẳm của anh như khóa chặt cô lại. Thiên Tinh xúc động kiễ chân lên chủ động hôn anh.

Thi Nam Sinh rên lên một tiếng, sau đó ôm siết lấy cô, mạnh mẽ hôn sâu hơn.

Hai người hôn đến mê muội, hôn đến điên cuồng. Cho đến khi nồi canh trên bếp sôi lên, phát ra những tiếng ùng ục, Thiên Tinh mới miễn cưỡng hồi phục thần trí.

"Chết rồi, em còn đang nấu canh..." Quần áo của cô đã trở nên lộn xộn mất rồi. Thậm chí, bàn tay của anh còn xâu xa luồn vào trong lớp áo của cô, đang xoa nắn một bên mềm mại.

Nghe thấy cô nói vậy, ánh mắt anh càng trở nên sâu thẳm. Bên trong chứa đầy sự ham muốn cùng niềm vui sướng, "Tạm bỏ qua cho em... Dù sao, tối nay chúng ta còn cả một đêm dài."

Lời nói mang ám hiệu khiến lòng người kinh động này khiến mặt Thiên Tinh đỏ tới tận mang tai. Cúi đầu, vừa thẹn thùng vừa lúng túng sửa sang lại quần áo, đẩy anh một cái, "Anh mau đi ra ngoài đi, đừng làm phiền em nấu cơm..."

Thi Nam Sinh lúc này mới không nỡ mà buông cô ra, lưu luyến đi ra ngoài.

Đến khi anh ra đến ngoài, ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo chân đọc báo, Thiên Tinh mới khẽ mỉm cười, rồi lại chuyên chú nấu ăn.

... ..

Anh chưa bao giờ ăn no và ngon miệng như tối nay. Thức ăn cô làm hầu như món nào cũng rất vừa miệng, như có chất kích thích vậy, làm Thi Nam Sinh ăn hết chén này sang chén kia.

Thiên Tinh chưa bao giờ có cảm giác hạnh phúc như lúc này, cười tươi tấn gấp một miếng thịt gà vào bát của anh, "Ăn nhiều một chút, sau này có cơ hội sẽ làm cho anh ăn tiếp."

Thi Nam Sinh nghiêng mặt nhìn cô, "Anh không ngại việc mỗi ngày em đến nấu cho anh ăn đâu."

Mỗi ngày? Thiên Tinh chớp chớp mắt. Anh có ý gì vậy?

Còn chưa kịp lên tiếng hỏi lại, thì đã nghe Thi Nam Sinh nói tiếp: "Dọn qua ở chung với anh nha."

"Không được." Thiên Tinh lập tức từ chối theo phản ứng tự nhiên.

Hai hàng lông mày của anh bỗng chốc chau lại.

Chẳng lẽ...

Chỉ có mình anh là muốn ở cùng cô, chỉ hận không thể lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô thôi sao?

Nhất là mấy ngày đi công tác, thực sự đã đầy nỗi nhớ mong của anh lên đến cực điểm.

Thời gian cô còn ở Hàn Quốc, Thi Nam Sinh cũng đã từng điên cuồng nhớ nhưng cô như vậy...

Nhưng bởi vì khi đó đầu gối cũng không thường xuyên gặp cô, cho nên anh vẫn chịu đựng được. Sau đó trải qua một thời gian ngắn ở bên nhau, anh mới phát hiện, cảm giác nhớ mong ấy ngày càng mãnh liệt...

"Thân phận hiện giờ của em không thể ở cùng anh như vậy được." Thiên Tinh lập tức nói lên lập trường của mình, nghiêm túc giải thích cho anh hiểu.

Anh không chút suy nghĩ liền đáp lời cô, "Vậy em rút lui khỏi ngành giải trí đi, anh sẽ cưới em!"

Thiên Tinh sửng người. Mắt mở to chớp chớp. Đường như không dám tin lời anh vừa nói, cô ngồi im rất lâu không động đậy.

Thi Nam Sinh nheo mắt, đặt đĩa xuống, xoay người lại đối mặt với cô, "Em còn thù người ra nữa, anh sẽ không khách sáo đâu đấy!" Trong mắt anh bộc lộ sự nguy hiểm.

"Em.. Em không có thù người!" Thiên Tinh lập tức lên tiếng.

"Vậy lời anh vừa mới nói em nghĩ thế nào?" Thi Nam Sinh vừa hỏi vừa nhìn cô chằm chằm. Không cho cô có bất kỳ cơ hội trốn tránh nào.

Thiên Tinh trầm ngâm một hồi. Cuối cùng..Lắc đầu...

Thi Nam Sinh nheo mắt, "Anh phải nhắc nhở em, em đã hai lần từ chối lời cầu hôn của anh rồi đấy."

Thiên Tinh đương nhiên không muốn vậy. Nếu như có thể, cô cũng muốn lập tức gật đầu ngay!

Nhưng mà...Lời cầu hôn của anh luôn rất khó hiểu. Cô vẫn chưa hiểu hết tình cảm của anh, nếu cô cứ như thế mà đồng ý với anh, cô sợ...Một ngày nào đó anh chợt nhận ra bản thân chỉ là xúc động nhất thời...

Rồi anh hối hận thì cô phải làm thế nào?

Thiên Tinh muốn cho anh thêm chút thời gian, cũng muốn giành thêm chút thời gian cho công việc của mình.

Sợ anh nổi giận, cô đặt đĩa xuống, làm nũng ôm lấy cổ anh, "Cầu hôn là chuyện hệ trọng, em không muốn anh chỉ vì nhất thời xúc động mà quyết định như vậy." Cô nghiêm túc nhìn anh, "Chờ đến ngày anh thật sự muốn cưới em về nhà, rồi chúng ta sẽ bàn lại vấn đề này, có được không?" Cô hỏi ý kiến của anh.

Thi Nam Sinh hơi rũ mắt xuống dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Thật ra, anh biết mình không phải là nhất thời xúc động..Càng không phải muốn lừa gạt tình cảm của cô..

Hai lần cầu hôn, có lẽ đúng là anh chưa suy tính kỹ càng. Nhưng ít nhất...Mỗi lần mở lời đều là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng anh.

Nhưng thật ra Thiên Tinh nói cũng rất đúng. Cầu hôn là chuyện trọng đại, nghiêm túc, thế mà anh lại nôn nóng tùy tiện nói ra, hình như có chút thiệt thòi cho cô rồi...

Ít nhất, anh cũng nên chuẩn bị trước cho cô mới đúng. Cúi đầu mơn man lên cánh môi hồng của cô, anh gật đầu. "Được, lần này nghe em! Nhưng lần sau..." Anh dừng lại một chút, rồi bá đạo nói tiếp, "Không cho phép từ chối anh lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Rạp chiếu phim chỉ có hai người

Ăn cơm xong thì trời đã sẩm tối.

Biệt thự xa hoa lộng lẫy ẩn trong bóng đêm toát lên sự yên tĩnh khiến lòng người an tâm đến lạ thường.

Thiên Tinh thu dọn xong xuôi rồi đi ra khỏi phòng bếp.

Thi Nam Sinh đã thay một chiếc áo phong hờ cổ, từ hầm rượu dưới đất đi lên. Trong tay còn cầm một chai rượu vang.

"Chúng ta không đi xem phim sao?" Thấy anh thay quần áo mặc nhà, Thiên Tình hỏi.

"Đi chứ. Em dọn dẹp xong chưa?"

"Dạ rồi." Thiên Tình gật đầu.

Thi Nam Sinh đi tới quầy bar, lấy hai ly rượu xuống, rồi ngoắc ngoắc Thiên Tình, "Đến đây."

Thiên Tình đi qua, "Vậy chúng ta mau đi thôi, nếu không sẽ muộn mất."

Anh không nói gì, chỉ đưa ly rượu trong tay cho cô, sau đó hơi nghiêng người nắm tay dắt cô đi lên lầu.

Đi qua đoạn hành lang dài, rồi men dọc theo bể bơi ngoài trời, anh đưa cô đến một căn phòng ở phía đối diện.

Trước kia Thiên Tình từng ở đây một thời gian, nhưng chưa từng lên đó bao giờ. Khi đó cô không có thời gian đi lung tung, cũng không dám tùy tiện đi tham quan phòng ốc nhà anh. Thế nên, lúc nhìn thấy rạp chiếu phim gia đình trước mắt, cô rất đổi kinh ngạc.

... ..

Trong không gian rộng lớn, chỉ đếm được có khoảng sáu chiếc ghế dài nằm rải rác. Giữa mỗi đôi ghế dài có kê một chiếc bàn nhỏ chạm trổ tinh xảo. Màn hình rất lớn, không hề thua kém màn hình ở rạp chiếu phim.

Thiên Tình mở to mắt nhìn khắp căn phòng, "Trước đây em không biết trong nhà còn có một rạp chiếu phim như thế này."

"Ừ. Trước đây không có ai dùng cả. Về cơ bản chỉ là để trang trí thôi."

"Vậy tức là..." Thiên Tình ngẩng mặt lên, ánh sáng mờ ảo của rạp chiếu phim chiếu vào đáy mắt cô, khiến nó càng thêm lấp lánh sáng rỡ, "Anh với em là người đầu tiên xem phim ở đây?"

Nhìn dáng vẻ hí hửng này của cô, Thi Nam Sinh thật sự không đành lòng làm cô mất hứng.

Nhưng cuối cùng... Anh vẫn thành thực lắc đầu, "Em không phải là người đầu tiên."

"Ồ..." Thiên Tình không khỏi có chút mất mát. Mình lại tự mình đa tình nữa rồi.

Nhìn gương mặt nhỏ xinh hơi xiu xuống, Thi Nam Sinh mím môi, anh cầm lấy ly rượu trong tay cô đặt lên chiếc bàn trà gần đó, rồi mới trả lời: "Lúc trước, từng có người đến đây xem phim với anh, nhưng chỉ để thử máy móc."

Thiên Tình nhìn anh, "Là cô Bạch sao?" Cô ấy là người duy nhất cô nghĩ đến. Trong lòng thoáng qua cảm xúc gì đó không rõ.

Thi Nam Sinh khịt mũi cười, "Đương nhiên không phải, là Thiệu Đàm."

"Hóa ra là anh ấy." Thiên Tình không nhận được cười. Là cô suy nghĩ quá hẹp hòi rồi...

Thừa biết vừa rồi cô hiểu lầm mình, anh hơi nhàu mày, biết nhưng vẫn cố hỏi: "Nếu không, em tưởng là ai?"

Thiên Tình không đáp lời anh, tự tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống.

Thi Nam Sinh không hỏi thêm nữa, đi đến chỗ điều khiển máy, dựa theo sở thích của cô mà chọn một bộ phim kinh điển.

Trên màn hình, hình ảnh của bộ phim Titanic nổi tiếng dần hiện lên, Thiên Tình liền ngồi thẳng người dậy, chuyên chú xem.

Thi Nam Sinh không đi đến chiếc ghế bên cạnh, mà ngồi ngay xuống chiếc ghế cô đang ngồi. Hơi thở của anh phả lên mặt cô, khiến Thiên Tình cảm thấy trái tim đập rộn lên. Cánh tay rắn chắc choàng qua vòng eo thon thả của cô. Thiên Tình còn chưa kịp nói gì đã bị anh nhắc bóng đặt lên đùi mình.

Thiên Tình hoảng hồn vội ôm chầm lấy cổ anh, "Không phải muốn xem phim sao?" Thiên Tình thực sự rất thích bộ phim Titanic này.

"Cứ ngồi xem như thế này đi." Thi Nam Sinh xoay người Thiên Tình lại, nhưng vẫn để cô ngồi lên đùi mình. Anh lười biếng dựa người ra phía sau, cũng kéo theo cả Thiên Tình nằm lên ngực mình.

Thiên Tình đỏ mặt hơi lạnh. Như thế này mà cũng xem phim được sao?

Hai người ngồi dựa gần nhau đến vậy, mờ ám như thế, tay anh còn ôm eo cô nữa, kiểu này sao cô có thể chuyển tâm để xem phim được nữa?

"Xem được không?" Tiếng nói của Thi Nam Sinh vang lên bên tai cô. Ngón tay tùy ý vuốt ve phần tóc rơi xuống trên vai.

Thiên Tình cố kìm nén tiếng lòng xao động, miễn cưỡng gật đầu.

Trên màn hình to lớn, từng tình tiết của bộ phim dần hiện ra.

Cố gắng lờ đi người đàn ông có sức ảnh hưởng không nhẹ đến mình ở bên cạnh, Thiên Tình tập trung nhìn lên màn hình. Cô vốn tưởng rằng nhất định Thi Nam Sinh sẽ không ngoan ngoãn để yên cho cô, nhưng lần này...Anh chỉ yên lặng ngồi đó, ngoại trừ nghịch tóc cô ra thì không có hành vi quá phận nào khác.

Một lúc sau...Hai người như chìm đắm vào tình tiết trong bộ phim. Không ai quấy rầy ai.

Cho đến khi..

Hốc mắt Thiên Tình đỏ lên, hít hít mũi, Thi Nam Sinh mới bật cười, siết chặt cô vào lòng. Cúi đầu nhìn thấy hai mắt cô ửng đỏ, đáng vẻ thương cảm như thỏ con mè nheo vậy.

"Ngốc quá..." Thi Nam Sinh giờ tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt cô.

Thiên Tình lúc này vẫn đang bị tình cảm hai nhân vật chính dành cho nhau trước khi chết làm cho cảm động, hơi giật mình khi nghe thấy giọng nói đầy vẻ cung chiêu vang lên bên tai.

Rút sâu người vào lòng anh, áp mặt lên ngực anh, lắng nghe nhịp tim vững chãi, bình ổn của anh, "Em không thích bị kịch..." Thiên Tình buồn bã mở miệng. Bộ phim này cô đã xem không biết bao nhiêu lần, nhưng mà...Mỗi lần xem lại, cảm xúc thương xót cùng tiếc nuối vẫn cứ dâng trào trong lòng cô, vương vấn mãi không tan.

Hành động nhỏ này của cô khiến Thi Nam Sinh cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Siết chặt vòng tay ôm trọn cô vào lòng.

"Đây chỉ là phim thôi." Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô như dỗ dành đứa trẻ. Giọng nói của anh rất dịu dàng.

"Phim cũng vậy, nội dung rất cảm động..." Thiên Tình tựa hẳn vào lòng anh.

"Vậy lần sau nếu có xem, chúng ta đổi lại xem hài kịch nhé." Thi Nam Sinh đề nghị.

"Dạ." Thiên Tình mỉm cười. Thật lòng mà nói thì, dù cho có bị thương hơn nữa, nhưng có anh ở bên cạnh, Thiên Tình đã cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện.

"Kết cuộc của phim cũng xem nhiều lần rồi, hôm nay đừng xem nữa." Thi Nam Sinh vừa nói, vừa hơi nhòm người dậy, thành thạo mở ra nắp chai rượu vang. "Chúng ta uống chút rượu nha."

Dưới ánh đèn mờ ảo, bóng dáng của anh hiện rõ mồn một chiếu vào trong mắt cô. Mỗi một động tác đều toát lên sức hút vô cùng quyến rũ.

Nhìn thứ chất lỏng tỏa ra hương thơm đậm đà rót đầy vào ly, Thiên Tình không kiềm được nhớ tới lần trước anh bảo mình dùng môi mớm rượu cho anh.

Trái tim bỗng chốc đập rộn ràng, vội vàng đang tính chuyển tầm mắt sang hướng khác thì lúc này anh bất ngờ xoay người lại, vừa vặn chạm phải đôi mắt sáng ngời lấp lánh của cô. Đáy mắt sâu thẳm lóe lên tia sáng rạo rực, anh tự mình nhắc một ly rượu lên đưa tới tận tay cô.

Bên tai là khúc nhạc đệm "RMS Titanic" êm ả du dương. Giọng nói của anh khe khẽ xen lẫn tiếng nhạc càng thêm rung động lòng người, "Đang nghĩ lung tung gì vậy?"

"Không... Không có." Thiên Tình ngồi thẳng người dậy, vội nhận lấy y rượu, chột dạ nhấp nhẹ một hớp. Cúi thấp đầu, muốn dùng hành động này để giấu đi sự chột dạ của mình.

Nhưng tầm mắt của anh cứ như thể nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô, cuối cùng thâm tình nhìn cô không chớp mắt, "Thật sự không nghĩ gì?"

"Em...Em chỉ đang nghĩ tới nội dung của bộ phim đang xem thôi."

"Thật sao?" Đương nhiên anh không tin. Bàn tay từ từ di chuyển lên mặt Thiên Tình. Đầu ngón tay như mang theo độ nóng tưởng chừng muốn thiêu đốt người, dịu dàng vuốt ve gò má mịn màng của cô.

"Vậy tại sao em lại đỏ mặt hả?"

Thiên Tình cảm thấy nơi nào có ngón tay anh lướt qua, làn da cô như có lửa đỏ càn quét, nóng đến khiến cô run sợ, "Anh nói vậy, em đỏ mặt hồi nào chứ?" Nhất định là anh ấy đang gạt mình. Đèn đuốc thế này, dù cho cô có đỏ mặt thật đi nữa, anh làm sao có thể nhìn ra được. Thiên Tình đưa tay gỡ bàn tay đang sờ soạng của anh xuống, giữ chặt trong tay mình.

Anh vẫn để yên tay mình trong tay cô, xấu xa nhìn cô hỏi, "Nghĩ đến chuyện uống rượu lần đó?"

"Em không có..." Giọng của cô lí nhí như muỗi kêu.

Thi Nam Sinh nhích tới gần, dùng tay trống còn lại lấy ly rượu trong tay cô ra. Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm gương mặt nhuốm hồng bởi chất cồn, "Vậy là đang nghĩ đến chuyện hôn môi kia rồi?"

"Không phải!" Cô lập tức phủ nhận, chợt dạ mở to mắt nhìn anh. Ông tướng này, sao có thể dễ dàng đoán đúng tâm tư của cô như thế chứ?

Anh chỉ cười cười không hỏi nữa, hé môi nhấp nhẹ một ngụm rượu.

Thiên Tinh có loại dự cảm chẳng lành. Quả nhiên...

Anh bỗng nhiên cúi đầu, cả gương mặt lập tức phóng lớn kề sát mặt cô. Cô còn chưa định thần thì môi anh đã áp lên môi cô.

Có chút lạnh lạnh, còn có hương thơm thoang thoảng của rượu, khiến Thiên Tinh choáng váng xây xẩm. Cảm nhận được hương thơm quanh quẩn nơi khóe môi. Cô khó kìm lòng nổi hé mở đôi môi theo bản năng.

Khoảnh khắc đôi mắt khép lại, cô đã nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của anh, như đang khen ngợi cô rất ngoan vì đã phối hợp...

Chất lỏng của rượu từ môi lưỡi anh dần dần tan chảy hòa vào khoang miệng cô. Hương vị lạnh lạnh xen lẫn hơi thở thơm mùi bạc hà thuộc về anh.

Khi lưỡi anh di chuyển đưa rượu trong miệng mình sang miệng cô, Thiên Tinh hít sâu một hơi, theo phả xạ tự nhiên mà nhắm nháp thưởng thức đầu lưỡi mang theo hương thơm tươi mát say đắm lòng người.

Chỉ hành động nho nhỏ này thôi cũng đủ khiến cho Thi Nam Sinh ngệt thở. Anh lập tức mút chặt đầu lưỡi cô, sau đó điên cuồng trao cho cô nụ hôn nồng cháy.

Hương thơm của rượu hòa quyện giữa hơi thở của hai người. Thiên Tinh như người say, đến cả suy nghĩ cũng mơ màng hỗn loạn.

Trên màn hình đang trình chiếu đến đoạn cuối của bộ phim, nhưng Thiên Tinh không còn tâm trí để xem tiếp nữa, chỉ mãi miết đắm chìm trong hơi thở vương vất hương rượu nồng nàn của anh...

Cũng chẳng biết nụ hôn kéo dài trong bao lâu, anh mới đặt ly rượu trong tay xuống, tay còn lại luồn vào mái tóc dày óng ả của cô. Cơ thể nhỏ bé của Thiên Tinh bị Thi Nam Sinh áp sát vào ghế dựa. Áo trên người cũng ngay tức khắc bị anh đẩy lên cao.

Da thịt trắng ngần nõn nà, cùng đôi gò bồng căng tròn lập tức phơi bày ra trước mặt. Không biết là do men rượu, hay bởi vì nụ hôn kéo dài quá lâu, nên khắp cơ thể Thiên Tinh đều nhóm vè hồng hồng trong vô cùng xinh đẹp. Thêm vào cùng dáng vẻ thẹn thùng, phảng phất như muốn lấy mạng người ta.

Mắt Thi Nam Sinh càng mê mông thăm thẳm, hơi cúi đầu hé môi ngậm lấy nụ hồng be bé xinh xinh.

"Ừm..." Cô hít sâu một hơi, gấp gấp thở hổn hển, tay bấu chặt lên vai anh.

Miệng Thi Nam Sinh ngậm mút nụ hoa đang run run, sau đó nhảy cấn nhẹ nhẹ, liếm láp mon tròn vòng quanh bầu ngực.

Thiên Tinh khó chịu uốn người để tránh né sự dày vò của anh, nhưng hành động đó của cô càng đẩy cơ thể mình sâu vào miệng anh.

Anh cũng vậy, sao có thể bỏ qua phúc lợi này? Môi lưỡi anh vờn qua vờn lại giữa hai bầu ngực vun cao. Thậm chí còn xấu xa tạo ta âm thanh mút chùn chụt, mờ ám tới nỗi khiến Thiên Tinh mắc cỡ quá phải ngoảnh mặt sang hướng khác. Hai nụ hồng mềm mại bị treu chọc trở nên căng cứng vênh cao, trông vô cùng hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Hạnh phúc khi được yêu

Rạp chiếu phim rộng lớn nhất thời bị khóa lấp bởi hơi thở mờ ám của đôi trai gái. Nhiệt độ cũng dần nhanh chóng tăng cao...

Ánh đèn mờ ảo càng làm nổi bật đáy mắt sâu hút nhuộm màu dục vọng của người đàn ông, đôi gò má cô gái thì thẹn thùng ửng hồng...

Giữa màn đêm điểm lệ như vậy, giữa bầu không khí lãng mạn như thế, hai người quấn chặt nhau như không còn biết chung quanh...

Mồ hôi tuôn đầm đìa như tắm thấm ướt cơ thể cả hai. Hơi thở dồn dập gấp gấp hòa quyện cùng nhau. Cả hai dán sát không chừa một khe hở, lưu luyến triền miên trên chiếc ghế dài rộng.

Trên mặt đất... vương vãi đầy quần áo cả nam lẫn nữ...

Bàn tay người đàn ông như ngọn đuốc dao động trên từng tấc da thịt mịn màng nõn nà.

Đôi chân thon thả của Thiên Tinh quán lên vòng eo rắn chắc, mặc cho anh mạnh mẽ dùng sức chen chúc vào bên trong cơ thể cô.

Người đàn ông bắt đầu buông thả dục vọng của mình, đánh chiếm địa phương thần bí hết lần này sang lần khác.

Nương theo mỗi động tác của anh là tiếng rên rỉ mê mẩn của người con gái...

Màn đêm trôi qua giữa bầu không khí vô cùng lãng mạn tuyệt diệu...

Sáng ngày hôm sau.

Lúc Thi Nam Sinh mở mắt tỉnh lại, cảm thấy giữa khuỷu tay trống trải kỳ lạ. Tuy chưa tỉnh hẳn, nhưng tay vẫn vô thức sờ soạng sang bên cạnh.

Bên đó...Không có sự tồn tại của cô mà chỉ còn hơi thở thoang thoảng mà Thiên Tinh để lại. Trong lòng bỗng cảm thấy hụt hẫng trống vắng, con buồn ngủ cũng lập tức tan biến.

Vội vàng bò xuống giường, sốt ruột bước nhanh ra mở cửa phòng. Nghe thấy dưới lầu có tiếng động, nổi trống trải mất mát mới tức thì bị quét sạch không còn dấu vết...

Trong phòng bếp vắng vắng tiếng xả nước. Tuy chưa xuống lầu, nhưng vẫn có thể mường tượng ra được dáng vẻ bận rộn của cô khi ở phòng bếp. Không vội vã đi xuống mà chỉ lười biếng tựa vào thành lan can bằng gỗ để thưởng thức lắng nghe tiếng động ở dưới lầu.

Trong lòng bỗng cảm thấy, cái được gọi là hạnh phúc chỉ đơn giản là thế này đây...

Trước đây anh luôn theo đuổi mãi miết tìm kiếm nhưng cuối cùng không có được, có lẽ, chính là vì...người con gái có thể mang đến hạnh phúc thật sự cho anh, mãi đến hôm nay mới xuất hiện...

... ..

Thả hồn đi hoang cho tới khi điện thoại reo, Thi Nam Sinh mới giật mình đi trở về phòng của mình. Sau khi nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình anh mới nhận nghe.

Đầu bên kia vọng đến tiếng của bà Thi, "Con dậy chưa?"

"Dạ. Vừa dậy ạ." Giọng nói của anh tràn đầy sức sống hơn bao giờ hết. Với tay lấy từ trong tủ ra một món đồ, vừa nói chuyện với mẹ vừa vừa đi xuống lầu.

"Hôm nọ mẹ có xem tin tức, nghe nói người ký hợp đồng làm người đại diện cho công ty là Thiên Tinh? Chuyện đó có thật không?" Trong giọng nói của bà Thi dường như có chút vui mừng khi biết được chuyện này.

Thi Nam Sinh biết xưa nay mẹ rất yêu mến Thiên Tinh. Vì thế nên khi thấy công ty hợp tác với cô, bà không khỏi có phần vui vẻ.

"Thật. Sao vậy mẹ? Đây là lần đầu tiên mẹ điện thoại cho con hỏi thăm về chuyện của công ty."

"Đương nhiên nguyên nhân chính là vì con bé Thiên Tinh kia rồi. Tội con đã gặp nhau chưa? Nó có chịu tha thứ cho con không?"

"Gặp rồi. Về phần tha thứ ấy thì..." Thi Nam Sinh đi xuống lầu, đứng ngoài phòng khách nhìn tới bóng dáng đang trong bếp.

Lúc này cô cũng nghe được tiếng động, từ trong bếp nhìn về phía anh, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào rạng rỡ.

Anh cũng khẽ cười theo, "Dạ. Có lẽ đã chịu tha thứ cho con rồi."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi! Vậy con hỏi thử nó xem hiện tại nó có bạn trai chưa? Nếu chưa có thì con vẫn còn cơ hội. Còn nếu đã có rồi, dù đáng tiếc nhưng cũng đành chịu vậy..."

Bạn trai? Thi Nam Sinh nhếch môi, "Mẹ, cô ấy đã có bạn trai rồi."

Nghe được con trai mình nói thế, bà Thi thờ dãi rồi cần nhằn: "Mẹ nói rồi mà con không chịu nghe, một cô gái tốt như thế mà con chẳng biết quý trọng. Bây giờ con bé có bạn trai rồi biết phải làm sao đây? Đừng tưởng rằng mẹ không biết bụng dạ con nghĩ gì. Mấy tháng qua, tình cảm của con dành cho nó ra sao, đều viết hết cả lên mặt con rồi."

Thi Nam Sinh không giải thích ngay, vừa ngoắc tay bảo Thiên Tinh sang đây vừa nghe mẹ già lải nhải cần nhằn.

Thiên Tinh tắt lò nướng, thấy Thi Nam Sinh ngoắc mình, cô nghi ngờ đi qua.

Thi Nam Sinh lập tức ôm cô vào lòng, nghe mẹ bên kia vẫn đang không ngừng lải nhằn, anh cười nói, "Mẹ, cô ấy đã có bạn trai rồi. Có điều, con không hề cảm thấy tiếc nuối gì cả."

"Con..." Bà Thi đang tính quả mắng con trai một phen, ngay sau đó, vì lời nói kế tiếp của con trai mà những lời muốn nói ra đều ngậm lại ở bên môi.

"Bởi vì..." Thi Nam Sinh ngập ngừng một chút, cắn nhẹ viền tai mềm mại của Thiên Tinh một cái, "Bạn trai của cô ấy chính là con trai của mẹ đấy!"

Thiên Tinh ghé mặt áp lên vòm ngực anh, thế mới biết anh đang nói điện thoại với bà Thi. Cũng tò mò vênh tai lên nghe ngóng, nghe giọng nói của bà Thi ở bên kia có phần hơi xúc động.

"Thật sao? Con không gạt mẹ chứ?"

"Nếu mẹ không tin, vậy thì trực tiếp hỏi cô ấy đi." Thi Nam Sinh dứt khoát đem điện thoại áp vào tai Thiên Tinh, cười nói với cô: "Nói cho mẹ anh biết, em hiện đang là bạn gái của anh."

Mặt Thiên Tinh bỗng chốc đỏ lựng. Chuyện này không phải thường phải nam nói sao, sao anh lại bắt cô nói chứ?

"Thiên Tinh, là con sao?"

"Bác Thi." Thiên Tinh nhanh chóng đáp lại. Từ lâu đã muốn đến thăm bà, nhưng cứ trì hoãn mãi tới nay vẫn chưa có cơ hội.

"Nghe A Sinh nói, con là bạn gái của nó, nó không dọa bác chứ?" Bà Thi vui sướng đến không còn lời nào để diễn tả, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề.

Thiên Tinh liếc nhìn Thi Nam Sinh, Thi Nam Sinh vòng tay ôm cô từ phía sau, chạm môi lên cổ cô, "Ngoan, nói cho mẹ biết đi. Nếu không, mẹ còn cho rằng anh đang gạt mẹ ấy."

Thiên Tinh vô cùng khó xử, hơi thở của anh cứ quanh quẩn bao trùm toàn bộ các cơ quan cảm giác của cô. Nắm chặt điện thoại, cố gắng nhịn xuống nhịp tim rối loạn, Thiên Tinh hơi nghiêng mặt để né tránh sự quấy rầy của anh.

Nhưng môi lưỡi anh vẫn không chịu tha cho cô, còn thì thầm bên tai những lời tình quái: "Sao không nói chuyện? Mẹ anh đang đợi sốt ruột lên rồi kia..."

Thiên Tinh biết anh cố tình quấy nhiễu mình, cộng thêm nghe được bà Thi ở đầu bên kia giục liên tục, tránh không được nên cô đành miễn cưỡng lên tiếng: "Dạ... Hiện con đang ở cùng anh ấy ạ."

"Thật sự đang ở cùng nhau hả?" Bà Thi nghe tin cười rất vui vẻ.

Thiên Tinh cũng cười theo, "Dạ. Từ lúc về đến nay con cũng định tìm cơ hội sang thăm bác."

"Muốn thăm bác thì có gì đâu khó chứ. Máy hôm nữa bảo A Sinh đưa con về đây. Cũng lâu rồi không có gặp con, bác xem ti vi thấy con dạo này ốm đi nhiều. Có phải ăn uống không điều độ hay không?"

"Dạ không có. Chỉ là sắp tới có buổi trình diễn, công ty yêu cầu giảm cân để giữ dáng ạ."

"Con gầy vậy chưa đủ hay sao? Nếu còn để ốm nữa, e là gió thổi nhẹ cũng bay luôn đó." Bà Thi đau lòng nói.

Sau đó điện thoại bị Thi Nam Sinh vờn tay giành lại, "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ nuôi cô ấy béo lên lại."

Bà Thi cười trêu con trai, "Nghe giọng điệu này của con, quả thật khác xa với ngày trước. Có bạn gái rồi nên cũng biết cách quan tâm người khác."

"Đây không phải là điều mà mẹ luôn mong muốn sao?" Thi Nam Sinh hồ hững nói, cầm tựa lên vai Thiên Tinh.

"Ừ. Nếu tụi con đã quyết định sống cùng nhau, sau này mặc kệ có như thế nào, con cũng phải đối với Thiên Tinh cho thật tốt đấy. Không được ức hiếp con bé thêm nữa. Nếu không, mẹ sẽ không tha thứ cho con đâu!" Bà Thi cảnh cáo.

Thi Nam Sinh liếc nhìn sang Thiên Tinh, nhún mày cười cười, "Mẹ, con mới là con trai của mẹ kia mà."

"Còn Thiên Tinh tương lai sẽ trở thành con dâu của mẹ!"

"Con dâu?" Thi Nam Sinh cố ý nhấn mạnh lại hai chữ này, đáy mắt sáng rực cúi nhìn người trong lòng. Tay vân vê mái tóc dài mượt mà của cô.

Thiên Tinh nghe hai người họ bàn sang vấn đề này, cô không khỏi giật mình. Còn bất gặp ánh mắt đó của anh, nhịp tim càng tăng tốc lợi hại hơn. Chưa bao giờ nghĩ tới, giữa họ sẽ có ngày hôm nay...

"Con trai của mẹ hiện vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để cưới cô ấy về nhà." Trong giọng nói của Thi Nam Sinh có phần trách giận.

Thiên Tinh mở to mắt nhìn anh. Sao anh có thể nói như vậy với bà Thi? Sự thật không phải như lời anh nói.

"Chẳng lẽ Thiên Tinh vẫn còn giận con?"

"Cũng gần như vậy. Con vừa cầu hôn với cô ấy tối hôm qua, kết quả lại bị từ chối lần nữa." Thi Nam Sinh như trẻ con bị bắt chẹt chạy tìm phụ huynh

cáo trạng.

Thiên Tình giận dỗi véo bàn tay đang nghịch tóc cô một cái, hất tay và rời khỏi ngực anh, xoay người đi vào phòng bếp. Quyết định không thèm đếm xỉa tới anh nữa.

Thi Nam Sinh nheo mắt cười nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh. Cô gái nhỏ này, đúng thật là càng ngày càng có tính cách.

"Đó là vì con chưa đủ chân thành." Bà Thi hiền kể cho con trai, "Là con gái ai cũng thích lãng mạn mơ mộng, lần sau nếu con cầu hôn, nhất định phải chân thành và lãng mạn hơn một chút. Vậy mới khiến cho đối phương không thể từ chối được."

Lãng mạn, chân thành? Thi Nam Sinh ngẫm nghĩ về bốn chữ này. Chân thành thì anh có. Nhưng còn lãng mạn thì...Đã cầu hôn những hai lần, hoàn toàn không hề có chút xiu nào liên quan đến hai chữ này. Chẳng trách cô ấy cự tuyệt mình cũng phải...

... ..

Sau khi cúp điện thoại, Thi Nam Sinh đi vào phòng bếp.

Thiên Tình đã lấy bánh mì nướng ra, phủ lên một lớp sốt cà chua.

Thi Nam Sinh nhìn cô do dự một lúc, sau đó đi lên phía trước rồi dừng chân ngay sau lưng cô.

Thiên Tình đang bận rộn lo mức súp ra nên không quay đầu lại mà chỉ nói với anh, "Anh mau ra phòng ăn ngồi đợi em chút, em làm cũng gần xong rồi. Em dọn ra ngay thôi, nếu không sẽ trễ giờ anh đi làm đó."

Chốc nữa cô còn phải đến công ty để gặp nhà biên kịch trao đổi về kịch bản mới.

Thi Nam Sinh như không nghe lời cô nói, ngược lại lấy từ trong túi ra món đồ mà trước khi xuống anh đã mang theo. Vươn tay vòng qua cản cổ trắng ngần của cô.

Thấy trên ngực chột lạnh, Thiên Tình cúi đầu nhìn thì thấy món đồ quen thuộc đang nằm trên cổ mình, "Đôi Cánh Thiên Sứ?" Cô kinh ngạc không thôi. Đưa tay sờ lên viên kim cương mát lạnh, nghiêng mắt qua nhìn anh.

Hóa ra anh vẫn còn giữ nó...Cô còn tưởng, anh đã vứt nó đi từ lâu rồi...Hoặc có lẽ, đã tặng cho người khác rồi cũng nên...

"Anh vẫn luôn giữ nó." Thi Nam Sinh nhìn cô. Viên kim cương lấp lánh càng khiến cho da thịt mịn màng trắng trẻo của cô bùng sáng như bạch ngọc.

"Em cho rằng... Nó mãi mãi không thuộc về em." Thiên Tình bồi hồi xúc động.

Thi Nam Sinh nhếch môi, "Nói thật, anh cũng từng cho rằng, nó sẽ không thuộc về em."

Thiên Tình ngẩng đầu lên nhìn anh.

h

Thi Nam Sinh vươn tay véo nhẹ chóp mũi thon thon của cô một cái thật mạnh coi như trừng phạt, "Lúc em không nói một lời nào mà bỏ đi, trong lúc tức giận anh đã vứt nó đi."

Thiên Tình bùm chóp mũi bị anh véo đau đỏ ửng, tròn to mắt nói, "Lãng phí quá!"

Thi Nam Sinh nhìn dáng vẻ tức của cô mà phì cười, "Thế nên, không phải đã kiếm trở về rồi sao? Có điều..." Anh ngập ngừng một chút, "Lần sau nếu em còn hành động như thế nữa, anh sẽ vứt đi thật đấy."

Thiên Tình cười tủm tỉm. Mi mắt cong cong sáng ngời như trăng rằm, "Em sẽ không bỏ đi vậy nữa đâu mà." Vuốt ve 'Đôi Cánh Thiên Sứ' trên ngực, cô nghiêm túc cam đoan.

Đây là lần đầu tiên anh ấy tặng quà cho mình, cũng là món quà có ý nghĩa đặc biệt nhất.

Mặc dù...Khi đó anh đưa cô đi dự tiệc, tặng quà cho cô, nhưng hoàn toàn không phải xuất phát từ tình cảm thật lòng.

Nhưng tất cả những điều đó, đều không ảnh hưởng đến sự quý trọng của cô đối với món quà này.

... ..

Buổi sáng cả hai cùng ăn điểm tâm sáng do chính tay cô làm. Niềm hạnh phúc ấy, đương nhiên không cần nói cũng biết.

"Anh đưa em đến công ty trước." Thi Nam Sinh mở cửa xe, Thiên Tình ngoan ngoãn ngồi vào.

"Chúng ta không tiện đường, có làm trễ việc của anh không?" Thiên Tình lo ngại hỏi.

Thi Nam Sinh cài dây an toàn cho cô xong mới nói, “Anh là ông chủ, thỉnh thoảng đến muộn cũng không ai dám nói gì. Huống chi, hôm nay không có cuộc họp nào, nên cũng thoải mái được chút.”

Thiên Tình nghe vậy mới nhẹ lòng.

... ..

Hai người mãi lo đắm chìm trong niềm vui ngọt ngào hạnh phúc, vì thế nên không ai phát hiện ánh đèn lóe sáng chớp lên ở phía sau.

Cameras chụp lại được cận cảnh từ lúc hai người tay trong tay bước ra từ căn biệt thự, sau đó lên xe... Còn có nụ hôn tạm biệt nồng nàn kia...

... ..

Buổi họp báo của 'Daisy Story' chính thức bắt đầu.

Thiên Tình chậm rãi xuất hiện giữa muôn ánh đèn rực rỡ. Lần đầu tiên đứng trước vô số ống kính quay thế này, tuy trong lòng cũng thấy hơi lo lắng, nhưng Thiên Tình không biểu hiện nó ra ngoài. Chỉ mỉm cười dịu dàng giao lưu với giới truyền thông.

"Cảnh Thiên Tình, cô chỉ là người mới vào nghề, vì sao cô được chọn những hai lần làm người mẫu đại diện cho buổi trình diễn long trọng sắp tới của Thi thị? Là do cô có bí quyết gì sao?"

"Hay sự thật đúng như bên ngoài đang đồn đãi, thật ra cô chỉ dựa vào mối quan hệ với Thi tổng nên mới được chọn?"

"Theo điều tra, trước kia cô có con riêng với Thi tổng, cũng nghe nói cô còn từng bán thân làm tình nhân cho Thi tổng nữa, không biết những chuyện đó có thật không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Hẹn đến nhà

"Công ty hiện đang đầu tư cho sự nghiệp diễn viên của cô, mà giờ chuyện quá khứ của cô bị đào bới lên khó xử thế này, cô cảm thấy thế nào?"

"Với hình tượng đó của cô, hơn nữa còn làm người đại diện cho 'Daisy Story', không sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của Thi thị sao?"

Sắc mặt Thiên Tình khẽ biến đổi. Không ngờ, mới chỉ ra mắt đã gặp phải màn truy vấn khốc liệt thế này.

Giới truyền thông lợi hại thật, chuyện xa xưa cũ rích cỡ nào sớm muộn gì cũng sẽ bị đào bới lên. Nhưng cô không ngờ nó lại đến nhanh như vậy...

So với lo lắng cho tương lai tiền đồ của mình, thì cô thấy lo sợ ảnh hưởng đến 'Daisy Story' của Thi thị nhiều hơn.

Ngay sau đó, bao nhiêu câu hỏi cay nghiệt hơn nữa đều tuôn trào như thác lũ.

Lăng Phong vội vàng chạy tới, hiển nhiên anh ta rất có kinh nghiệm xử lý những vụ việc như thế này. Không chút lo lắng hay ái ngại mà còn chuẩn bị bước lên để giải quyết, nhưng lúc này bỗng nghe được giọng nam trầm ồm vang lên.

Trong nháy mắt...toàn bộ tiếng động như đông cứng lại.

"Quý vị, về chuyện Thiên Tình bán cho tôi làm 'tình nhân' như quý vị vừa nói, dường như có phần không thỏa đáng lắm."

Là Thi Nam Sinh...

Anh từ tốn bước ra giữa đoàn người, chậm rãi đi tới. Từ xa nhìn thẳng tới Thiên Tình.

Sao có thể là anh? Buổi họp hôm nay do Mike phụ trách, không phải anh đang chuẩn bị cho buổi hội nghị sao? Thiên Tình ngỡ ngàng nhìn bóng dáng cao lớn được phong tỏa bởi luồng sáng của ánh đèn.

Trên người anh mặc bộ Âu phục cắt may tinh tế sang trọng, làm nổi bật dáng người cao ráo đỉnh đặc. Hai tay đút hờ hững trong túi, ung dung đi đến chỗ Thiên Tình.

Khi tầm mắt hai người giao nhau. Anh âm thầm trao cho cô ánh mắt như lời nhắn nhủ 'đừng lo lắng'.

Cảm nhận được ánh mắt đó, không hiểu sao trái tim Thiên Tình bỗng nhiên thấy yên ổn lại. Giống như, anh thật sự có loại ma lực rất thần kỳ.

Cuối cùng anh dừng lại đứng ngay cạnh cô. Đèn flash nhấp nháy, hàng loạt ống microphone chen chúc nhau đưa đến trước mặt Thi Nam Sinh.

"Hẳn quý vị cũng biết, không lâu trước đây, khi Thiên Tình ra mắt bộ sưu tập ở sân khấu T của Thi thị chúng tôi. Nhưng ngày hôm đó..." Thi Nam Sinh ngừng một lúc, sau đó mới nói tiếp, giọng nói bất chợt chùng xuống, có vẻ như xót thương, "Thật đáng tiếc, bởi vì sự việc ngoài ý muốn nên đứa bé của tôi và Thiên Tình cũng vì vậy mà không còn."

Đây là lần đầu tiên anh chủ động nhắc lại chuyện này ở trước mặt công chúng và giới truyền thông. Hiển nhiên...Giới truyền thông ngay lập tức hùng hục sôi trào như bị dội bom.

"Thời điểm đó, Thiên Tình chính là vị hôn thê của tôi, sao qua lời quý vị lại chuyển thành 'nhân tình' vậy chứ?" Thi Nam Sinh giúp Thiên Tình giải vây.

"Vậy, nếu sự thật là như vậy, xin hỏi tại sao sau đó hai người không đến với nhau?"

"Là vì Cảnh Thiên Tình không còn đứa bé nữa, nên mới bị bỏ rơi hay sao?"

"Hôm nay Thi thị lại phá lệ tuyển chọn cô ấy, hẳn là vì niệm tình xưa nghĩa cũ sao?"

... ..

Hàng loạt các vấn đề, Thi Nam Sinh đều đối đáp trôi chảy, "Thật ra thì, lý do mà khi đó chúng tôi không đến với nhau, không phải vì Thiên Tình không còn đứa bé nữa, mà là..." Anh hơi ngập ngừng rồi nhìn sang Thiên Tình.

Ánh mắt đó, khiến tất cả các phóng viên đều nín thở chờ đợi.

"Sự thật, người bị bỏ rơi chính là tôi!"

Lời vừa cất lên khiến cho bầu không khí dấy lên từng trận xôn xao.

Ngay cả Thiên Tình cũng giật mình ngờ ngàng.

"Nỗi đau mất con, tôi nghĩ, loại chuyện này, chắc hẳn mọi người ai cũng đều hiểu được. Không có người làm mẹ nào có thể chịu nỗi đau kích như vậy."

Nhắc tới chuyện này, thần sắc Thiên Tình lập tức ảm đạm buồn bã. Nếu đứa bé vẫn còn thì bây giờ có lẽ đã tròn ba tháng mười ngày rồi...

"Khi đó, bởi vì không bảo vệ tốt con của mình, cô ấy cảm thấy tự trách, cuối cùng mới lựa chọn rời khỏi cái thành phố đau lòng này mà bỏ sang Hàn Quốc."

"Không ngờ trong một hoàn cảnh rất ngẫu nhiên, cô ấy đã đầu quân sang công ty Wesley. Theo như lời cô ấy nói, đó chính là nơi khởi đầu cho một cuộc sống mới."

Thiên Tình lắng nghe câu chuyện cổ tích mà anh đã vì mình biên soạn, sau đó dò xét nhìn tới nhóm phóng viên ở phía trước.

Quả nhiên...Mọi người không ai còn đặt ra những câu hỏi cay nghiệt soi mói nữa. Ngược lại còn bắt đầu có phản cảm thông cho cảnh ngộ mất con của cô.

"Về phần quý vị nói việc ấn định cô làm người đại diện cho Thi thị lần thứ hai, đó hoàn toàn không phải là ý kiến của tôi. Sở dĩ tại sao phải lựa chọn cô làm người mẫu cho bộ sưu tập mới lần nữa này, thì hãy để cho nhà thiết kế Mike tự nói lên suy nghĩ của mình, tiện thể cũng để cô Cảnh đây lên tiếng nói xem cô ấy có bí quyết gì." Dứt lời, Thi Nam Sinh khẽ gật đầu, rồi lách ra khỏi đám đông đi xuống.

Thiên Tình nhìn bóng lưng biến mất trong tầm mắt mà trong lòng có loại an tâm thật khó diễn tả bằng lời.

Nam...Cảm ơn anh đã xuất hiện.

"Cảnh Thiên Tình, lời của ông Thi nói đều là sự thật sao?"

Thiên Tình không giỏi về khả năng nói dối. Lăng Phong ở phía dưới nháy mắt với cô liên tục.

Thiên Tình chỉ cười cười, ánh mắt chân thành nhìn mọi người, "Chuyện quá khứ đối với tôi mà nói, nó cũng như một vết sẹo vậy. Và hiện nay vết sẹo ấy đã lành miệng rồi. Mặc kệ như thế nào, dù trong quá khứ hay hiện tại, dù ở cuộc sống sinh hoạt hay trong công việc cũng thế, tôi cũng rất cảm ơn anh Thi. Đối tượng lần này cho bộ sưu tập 'Daisy Story', tôi tin chắc rằng không thể chỉ dựa trên mấy chữ 'tình xưa nghĩa cũ' mà quyết định. Xưa nay Thi tổng luôn là người công tư phân minh rõ ràng."

"Vì để cho mọi người tin tưởng tôi hơn, cũng tin tưởng quyết định của Thi thị, tôi sẽ gắng hết sức làm thật tốt công việc của mình sau này." Trong mắt cô lấp lánh sự tự tin kiên định.

Đến cả Lăng Phong mà cũng nhìn cô thần thờ. Anh ta không thể không thừa nhận, đây chính là dũng khí và niềm tin mà Thi Nam Sinh mang đến cho cô.

Sức mạnh của tình yêu quả nhiên không thể xem thường..

"Lời cô nói, đầu đầu cũng có ý đang muốn bảo vệ Thi tổng. Ngược lại Thi tổng cũng vậy. Phải chăng đến bây giờ hai người vẫn còn qua lại với nhau?" Có người đặt câu hỏi.

Thiên Tinh do dự một lúc, không biết mình có nên nói thật ra hay không nữa. Anh ấy...Nhất định anh ấy sẽ không thích công khai mối quan hệ của họ trước giới truyền thông? Dù công hay tư cũng đều không thể được.

"Xin lỗi quý vị. Hôm nay là buổi họp báo của Thi thị, hy vọng các bạn hãy hỏi đến những vấn đề có liên quan đến buổi trình diễn hoặc thiết kế được không?" Lăng Phong đứng ra ngăn ở trước mặt cô. Tránh cho Thiên Tinh bị rơi vào những chủ đề khó xử.

... ..

Bạch Thiên Thiên ngồi trên ghế sofa ở nhà mình xem truyền hình trực tiếp đang phát sóng, im lặng rất lâu không lên tiếng.

"Cảnh Thiên Tinh này đúng là đồ không biết xấu hổ mà! Không ngờ cô ta cướp anh Nam Sinh trên tay chị như vậy. Bây giờ chị tính làm sao?" Bạch Miếu Miếu hậm hực nhìn cô bạn cùng lớp mình qua màn ảnh ti vi. Người mà ngày xưa lúc nào cũng bị cô bắt chẹt, bây giờ xem ra tình thế đảo ngược rồi..

Vừa về nước đã trở thành diễn viên hàng đầu. Còn thường xuyên được xuất hiện trên ti vi nữa.

Hôm nay càng quá đáng hơn...

Được phát sóng trực tiếp ở kênh giải trí chính thức. Còn được quay suốt như thế! Khỏi cần nói cô cũng có thể tưởng tượng ra được, ngày mai lớp học chắc chắn sẽ bàn tán xôn xao một trận cho mà xem...Lần trước khi nhìn thấy cô ta xuất hiện trong bộ phim Hàn nào đó, khi ấy cả lớp còn vô cùng hâm mộ nữa chứ!

"Ai nói cô ta cướp được? Chuyện còn chưa đến hồi kết thì churag nói trước được chuyện gì đâu." Bạch Thiên Thiên lạnh nhạt nói. Trái ngược với sự mát bình tĩnh của Bạch Miếu Miếu, Bạch Thiên Thiên xem ra có vẻ khá là tự đắc.

Cầm ly rượu đỏ lên, tựa người vào ghế sofa nhìn chăm chăm màn hình, nhấp nhẹ ngụm rượu.

Hiếm khi cô được một ngày không có họp báo, cũng không có lịch diễn, cô có thể dành trọn thời gian ở nhà để thưởng thức chiêm ngưỡng buổi phóng vấn này của Cảnh Thiên Tinh.

... ..

Sau khi vào xe riêng, Lăng Phong liền lên tiếng khen Thiên Tinh, "Hôm nay cô biểu hiện rất tốt. Một lát nữa tôi sẽ đích thân thương lượng với giới truyền thông một chút, ngày mai trang đầu nhất định sẽ rất đặc sắc."

Thiên Tinh không nói gì, chỉ khẽ cười. Hôm nay biểu hiện tốt như vậy, toàn bộ công lao đều thuộc về Thi Nam Sinh...

Lấy điện thoại di động ra, cô tìm trong danh bạ dãy số quen thuộc, sau đó gửi một tin nhắn đi, "Tôi nay anh rảnh không? Em muốn mời anh đi ăn cơm."

Không lâu sau, tin nhắn từ số máy anh gửi lại: "Chỉ một bữa cơm thì không đủ để trả công. Trừ phi, cộng cả xem phim luôn thì được."

Đương nhiên cô nghe hiểu được ám hiệu trong lời anh nói, nghĩ đến cảnh cùng anh triển miên dây dưa rồi ngủ ở rạp chiếu phim cho tới hừng sáng, mặt Thiên Tinh bỗng chốc đỏ lựng.

"Nếu anh có thời gian, tôi nay gặp lại ở nhà em nhé." Còn lâu cô mới bị mắc mưu anh, hừm!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Ở chung một phòng

Thiên Tinh và Văn Tinh cùng nhau bận rộn trong nhà bếp. Cảnh Kiến Quốc thì ngồi ngoài ghế sofa ở phòng khách xem ti vi, ung dung nhàn hạ ăn trái cây.

"Tôi nay có khách đến nhà dùng cơm hả em?" Văn Tinh nhìn đáng vẻ ngọt ngào hạnh phúc của Thiên Tinh hỏi. Tuy hỏi nhưng trong lòng cũng có thể đoán được mười mươì.

Thiên Tinh vừa xất ớt vừa cười nói, "Em mời anh ấy đến ăn cơm."

"Anh ấy?" Văn Tinh cười lên, "Thì tổng há?"

Thiên Tinh gật đầu, sau đó chuyển sang bóc tỏi. Sau khi bóc tỏi xong thì canh lúc ném vào nồi rau muống Văn Tinh đang xào.

"Ban ngày chị cũng có xem chương trình phỏng vấn của hai đứa, xem ra, lần này anh ta thật lòng với em." Văn Tinh thờ dãi nói.

Thiên Tinh mỉm cười, mi mắt cong cong sáng ngời niềm hạnh phúc, "Em không nghĩ nhiều như vậy, tóm lại, bây giờ có thể ở cùng anh ấy thì em đã cảm thấy vui sướng lắm rồi."

"Sao có thể không vui được chứ? Một người vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ có được, nhưng bây giờ lúc nào cũng kề cạnh bên em. Chuyện vui sướng nhất trên đời này, có lẽ cũng chỉ có như thế mà thôi." Văn Tinh vui vẻ tiếp lời. Thấy em gái hạnh phúc như thế, cô cũng thấy vui lây. Dù cho đường tình cảm của mình có vấp phải chông gai bốn ba như thế nào, ít nhất, người nhà chính là niềm hạnh phúc của cô.

"Chị, đừng nói chuyện của em nữa. Lần trước không phải chị nói đồng nghiệp dẫn chị đi xem mắt sao? Tình hình thế nào rồi?" Thiên Tinh quay đầu hỏi chị. Nếu có thể đi xem mắt, vậy có nghĩa là chị và Lục Yên Tùng đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ rồi. Nếu đúng vậy thì thật quá tốt.

"Xem mắt à...." Nhắc tới chuyện này, Văn Tinh có chút thẫn thờ. Hồi lâu, chị múc thức ăn trong nồi ra rồi mới chậm rãi nói: "Không thành công." Chẳng những không thành công, hơn nữa, đối phương còn bị cô làm liên lụy vô cùng thê thảm. Một viên chức nhà nước đang yên đang lành lại đột nhiên từ chức. Mặc dù tất cả mọi người không biết là vì mình, nhưng trong lòng Văn Tinh biết rất rõ ràng. Lục Yên Tùng đáng ghét này, đúng là chuyện gì cũng dám làm.

"Không thành công? Cũng tiếc thật!" Thiên Tinh tiếc nuối chép chép miệng, "Em còn hy vọng chị sẽ quen được người đàn ông tốt, có thể ở bên cạnh chăm sóc cho chị."

"Không vội. Những chuyện này tốt nhất nên để tùy duyên thôi." Văn Tinh an ủi Thiên Tinh. Vốn nghĩ thử hẹn hò yêu đương một lần, nhưng sau khi trải qua chuyện ngày hôm đó, Văn Tinh không còn lòng dạ nào để nghĩ đến phương diện này nữa. Các đồng nghiệp sau đó vẫn rất nhiệt tình mai mối, nhưng sau khi bị cô cự tuyệt nhiều lần, nên cũng không miễn cưỡng nữa.

....

Thi Nam Sinh đúng giờ xuất hiện ở nhà họ Cảnh. Mấy tháng không đến, nhà họ Cảnh cũng không có gì thay đổi. Ngôi nhà vốn đã nhỏ, sau khi thân hình cao ráo của anh xuất hiện càng khiến nó trở nên chật hẹp hơn.

Cảnh Kiến Quốc vừa thấy Thi Nam Sinh xuất hiện vội vàng đứng dậy. Đối với sự xuất hiện của anh, ông vừa hoảng vừa sợ. Dù gì ông cũng còn thiếu anh một đôi tay. Nhưng Thi Nam Sinh lại tỏ ra như đã quên bằng chuyện lần trước rồi, tự nhiên gật đầu chào hỏi Cảnh Kiến Quốc.

"Thiên Tinh! Ra tiếp khách này!" Cảnh Kiến Quốc gọi với vào trong nhà bếp.

Nghe tiếng cha gọi, Thiên Tinh lập tức tươi cười.

Văn Tinh đẩy đẩy em gái, "Mau đi đi, đừng để anh ta chờ lâu."

"Vị chỗ này giao lại cho chị nhé." Thiên Tinh cười tạp dề ra, nóng lòng bước nhanh ra ngoài.

Quả nhiên.... Thi Nam Sinh đã đứng trong phòng khách đang quan sát chung quanh. Thiên Tinh sợ cha không được tự nhiên nên trực tiếp đưa anh về phòng mình.

Thi Nam Sinh quan sát căn phòng tuy nhỏ nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ trước mặt, "Thường ngày em đều ngủ ở đây à?"

"Dạ. Em sống ở đây từ nhỏ đến lớn, chưa từng chuyển nhà bao giờ." Thiên Tinh nhìn anh hỏi, "Anh uống nước không? Em đi rót nước cho anh."

"Không cần. Anh không khát." Thi Nam Sinh vừa gọi cô lại, vừa với tay cầm lấy một cuốn album đặt ở trên bàn. Sau đó xoay người để nguyên áo khoác nằm luôn xuống giường cô. Giường của cô đúng là chật thật.

Giường đơn đã nhỏ, Thi Nam Sinh nằm lên chiếc giường thoáng chốc càng bé đi hẳn.

"Tới đây ngồi đi." Anh vỗ vỗ mép giường, ý bảo Thiên Tinh ngồi xuống đây. Tay thì lật xem cuốn album.

"Những tấm hình này chụp cũng lâu rồi, anh đừng xem." Thiên Tinh muốn lấy lại cuốn album trên tay anh. Trong cuốn album đó hình ảnh kiểu nào cũng có, còn có ảnh khóa thân lúc bé của cô, để anh nhìn thấy không biết phải giấu mặt đi đâu nữa.

Nhưng cô càng nói như vậy, Thi Nam Sinh càng thêm hứng thú muốn xem cho bằng được. Giơ tay lên cao để né bàn tay của cô. Anh nhíu mày nhìn cô, "Chẳng lẽ trong cuốn album này có cất giấu hình ảnh của mấy anh chàng nào đó mà em thầm mến à?"

"Nào có, em không hề thầm mến ai khác cả."

"Khác?" Thi Nam Sinh hứng thú lặp lại chữ này, đột nhiên cảm thấy tâm trạng phấn khởi hẳn lên.

Anh đương nhiên hiểu, ý trong chữ ‘khác’ của cô là muốn ám chỉ ngoài anh ta thì không có thắm mến ai khác cả... Thiên Tình bị anh nhìn như vậy hơi mất tự nhiên bèn quay mặt sang chỗ khác. Thi Nam Sinh không làm khó cô nữa, dời lực chú ý sang cuốn album.

"Em là ai trong tấm này?" Anh chỉ vào một tấm hình hai chị em chụp chung, hỏi Thiên Tình.

Hai người trong hình, từ ngũ quan đến thân hình đều giống nhau như đúc. Quả thực là khiến cho người ta khó mà phân biệt được.

Thiên Tình nhích lại gần để xem, Thi Nam Sinh liền thuận tay kéo cô lại để cô nằm lên đùi tay mình.

"Đây là em" Thiên Tình chỉ vào bé gái buộc tóc đuôi ngựa trong hình.

Thi Nam Sinh gật đầu một cái, say mê nhìn vào mỗi tấm ảnh. Qua những bức ảnh, có thể tưởng tượng ra được cuộc sống khi còn bé của cô trôi qua như thế nào... Tưởng tượng ra khi đó Thiên Tình ngây thơ hồn nhiên ra sao...

Lật từng tấm một, tầm mắt Thi Nam Sinh đột nhiên dừng lại ở một tấm hình. Trên bức ảnh là một người phụ nữ trên tay bồng một đứa bé. Nụ cười nhẹ nhàng, dịu dàng động lòng người. Cho dù tấm hình đã cũ kỹ đến ố vàng, nhưng vẫn không hề giấu được phần khí chất kia.

"Sao vậy?" Thiên Tình chú ý tới tầm mắt của anh dừng lại ở một tấm ảnh khá lâu.

Thi Nam Sinh nghiêng mắt nhìn Thiên Tình. Ngón tay chỉ lên tấm ảnh, "Người này là...."

Mắt Thiên Tình thoáng tối lại, một lúc lâu mới nói: "Là mẹ em."

Thi Nam Sinh không kinh ngạc mấy, trầm ngâm một lúc lâu, lại nghe thấy Thiên Tình nói tiếp: "Lúc em còn rất nhỏ, thì mẹ đã bỏ hai chị em mà đi. Không biết bây giờ bà sống có tốt không, và hiện đang ở đâu." Nỗi nhớ mong về người mẹ vẫn luôn đeo đẳng trong lòng cô, Thiên Tình có chút đau thương tựa vào vòm ngực anh.

Thi Nam Sinh gấp khủy tay ôm siết cô vào lòng. Như muốn mang đến sự che chở cho cô.

"Mẹ em nhẫn tâm vứt bỏ hai chị em em, hai người không trách bà ấy sao?" Anh hỏi.

"Khi còn bé cũng từng oán trách mẹ, nhưng sau này em và chị cũng nghĩ thông suốt rồi." Thiên Tình thở dài, "Cha thường xuyên chửi mắng đánh đập mẹ, chắc mẹ đã nhẫn nhịn vượt quá sức chịu đựng rồi, cho nên mới quyết định bỏ đi!"

"Có lẽ mẹ em cũng đang có cuộc sống rất tốt rồi cũng nên. Chuyện đã qua nhiều năm rồi, em đừng để trong lòng nữa. Không có bà, không phải hai chị em em vẫn sống rất tốt đấy sao." Thi Nam Sinh khuyên lon cô. Tầm mắt vẫn không rời khỏi tấm ảnh kia. Người phụ nữ trong hình có chút quen mắt.

Đúng rồi, chính là người đó....

Mặc dù năm tháng trôi qua, đã không còn nét thanh xuân lẫn tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, nhưng vẻ dịu dàng cũng như khí chất kia thì không hề thay đổi. Nếu quả thật là bà ta.... Vậy thì bà ta thật đúng là một người mẹ tàn nhẫn! Bà ta sao có thể chịu đựng nỗi sợ nhớ nhung lẫn vất vả hai cô con gái của mình mà bỏ mặc không quan tâm được chứ? Khó trách Lục Yên Tùng muốn tiếp cận hai chị em cô.

"Thiên Tình, ra ăn cơm!" Văn Tình ở ngoài cửa gọi cô.

Thiên Tình lập tức hoàn hồn thoát khỏi sự nhớ thương về mẹ vừa mới nhắc đến lúc này.

"Em ra ngay đây ạ."

Rời khỏi ngực anh, sau khi soi gương chỉnh sửa lại đầu tóc và quần áo có chút xốc xệch của mình, cô mới nói: "Chúng ta mau đi ra ngoài thôi."

Thi Nam Sinh khép cuốn album lại, nhìn dáng vẻ chột dạ mắc cỡ của cô mà cảm thấy rất buồn cười.

"Em chột dạ cái gì chứ, chúng ta hoàn toàn không có làm gì, không phải sao?"

Thiên Tình trề trề môi, "Em với anh ở chung một phòng này giờ, chắc chắn chị sẽ hiểu lắm cho mà xem. Anh ngồi dậy trước để em trải chăn ngay ngắn lại cái đã."

"Thời gian ngắn như vậy, làm gì đến mức xảy ra chuyện đó chứ. Đi thôi, em cứ bình thường đi." Anh kéo cô cùng đi ra ngoài.

Sau lần hợp báo đó, quả nhiên... tin tức về Thiên Tình bỗng chốc vụt lên đứng đầu diễn đàn. Bởi vì hẹn hò với Thi Nam Sinh, bao nhiêu tin tức lũ lượt bùng nổ, chủ đề nào cũng có đủ...

Nhưng đáng được ăn mừng chính là....Những tin tức đó đều nghiêng về chiều hướng tốt. Những vấn đề ban đầu vốn mang tính chất công kích, cuối cùng lại biến thành sự đồng cảm thương xót, hình tượng Thiên Tình cũng không tổn hại bao nhiêu. Đương nhiên, chuyện này không tránh khỏi việc Lăng Phong

đã móc nối với giới truyền thông trước đó rồi. Qua những tin tức đăng tải ấy, Thiên Tình cũng dần dần ổn định được vị trí. Công ty bắt đầu cực lực thành lập forum, facebook, weibo để PR cho cô.

Phía chính phủ cũng chính thức tuyên bố sự cố gắng và khổ cực trong những năm qua của cô, cùng với quá trình cô bé lọ lem đã thoát kén trở mình. Chẳng những lột xác bước lên con đường ngọc nữ, mà tập thể công ty còn dốc lòng dùng đủ khái niệm để PR, nhằm tạo hiệu quả tốt hơn cho bộ phận marketing.

Hôm nay, cuối cùng cũng đến ngày buổi trình diễn của Thi thị được diễn ra.

Thiên Tình ngồi hóa trang ở phía sau sân khấu. Lăng Phong dùng Ipad lướt xem lượng fan mới trên weibo, rất hài lòng với những con số đang truy cập.

"Gần đây số lượng fan tăng lên rất nhiều. Tôi cũng đã kiểm tra, hơn phân nửa là độ tuổi thanh thiếu niên. Cho dù có mười vạn lượng fan cũng không tính là nhiều, nhưng liên tục tăng lên thế này, chính là một chiều hướng tốt."

Lăng Phong nói với Thiên Tình, nhưng tất cả lực chú ý của Thiên Tình đều ở trên show catwalk nên cũng không để tâm lắng nghe. Cô chỉ hy vọng mình có thể làm tốt show đêm nay, không để cho Thi Nam Sinh thất vọng, cũng không khiến cho cả tập thể công ty thất vọng.

"Bây giờ cô chỉ thiếu một tác phẩm tốt để bức phá thành công nổi tiếng. Cho nên, kế tiếp cô sẽ bắt đầu thu EP(*). Kịch bản tôi đã cẩn thận chọn giúp cô rồi." Lăng Phong quyết định chuyển kế tiếp.

(* Nghĩa là Extended Play (hay còn gọi là Đĩa mở rộng) là tên của loại đĩa nhựa hay CD có chứa nhiều bài nhạc hơn một đĩa đơn, nhưng lại quá ngắn để xem nên không thể gọi là một album. Thường thì một đĩa EP dài khoảng 10-20 phút, trong khi một đĩa đơn có dưới 10 phút và một album có khoảng 30 - 80 phút.)

"Vâng. Tôi sẽ hết lòng phối hợp." Thiên Tình đáp nhẹ.

Lăng Phong nhìn sang cô nói, "Đừng khẩn trương. Lát nữa biểu hiện cho tốt vào, lần trước cô chỉ diễn tay ngang nhưng đã thể hiện rất tốt. Lần này đã được trải qua đào tạo bài bản, tin rằng sẽ biểu hiện còn tốt hơn nữa."

"Hy vọng là vậy...."

"Ngồi dưới sân khấu đều là những nhân vật lớn, cô nhất định phải biểu hiện cho thật tốt, đừng để mất bình tĩnh." Lăng Phong nhắc nhở.

"Vâng. Tôi hiểu rồi."

Lục Yến Tùng đang trong buổi họp để chọn ra hạng mục đầu tư kế tiếp. Thư ký ở bên ngoài ra dấu tỏ ý anh có điện thoại. Lục Yến Tùng không nhận, mà chờ đến khi cuộc họp kết thúc mới nặng nề rời khỏi phòng họp.

Thư ký tiến lên một bước. "Tổng giám đốc, vừa rồi là cô Bạch Thiên Thiên gọi điện thoại tới. Anh có muốn gọi lại không ạ?"

Bạch Thiên Thiên? Tìm anh bàn chuyện hợp tác sao?

"Ừ, gọi lại đi." Lục Yến Tùng gật đầu, đi thẳng đến phòng làm việc.

Thư ký vội vàng gọi lại, vốn tưởng rằng cô ta muốn bàn chuyện hợp tác, không ngờ cô ta lại nói: "Anh Lục, nghe nói anh rất có hứng thú với Cảnh Thiên Tình phải không?"

Lục Yến Tùng uể oải dựa vào ghế sofa trong phòng làm việc, phát tay ý bảo thư ký đi ra ngoài trước. Anh ung dung từ tốn lên tiếng: "Nghe nói? Nghe ai nói?"

"Chúng ta đều là người trong cuộc, không cần chơi trò đoán già đoán non làm gì. Anh Lục, nếu như anh thật sự có hứng thú với Cảnh Thiên Tình, hay là chúng ta có thể trao đổi qua lại mà không cần phải hợp tác, không biết anh có hứng thú hay không?"

"Không cần hợp tác?" Lục Yến Tùng bắt chéo hai chân. Cánh tay còn lại vắt lên ghế sofa với dáng vẻ hờ hững không quan tâm, "Không ngại nói một chút xem. Có thể sẽ suy nghĩ."

Bạch Thiên Thiên lập tức nói ra ý của mình qua điện thoại, sau đó chờ đợi Lục Yến Tùng lên tiếng.

Thế nhưng qua rất lâu mà Lục Yến Tùng vẫn không nói gì, Bạch Thiên Thiên đang cho rằng lần hợp tác này xem ra đã thất bại thì nghe được giọng nói lạnh lùng của anh ta vọng đến từ đầu bên kia.

"Tối nay, gặp ở khách sạn Trung Hoàn."

"Không thành vấn đề." Bạch Thiên Thiên cười như hoa nở. Anh ta nói vậy tức là lần hợp tác này xem ra đã thành công. Cô không nói thêm gì nữa, vội vàng cúp điện thoại.

Bạch Thiên Thiên cắn dạn trợ lý, "Chiều nay tôi muốn đến xem buổi trình diễn của Thi thị, chọn cho tôi bộ đồ nào thích hợp một chút."

"Vâng."

....

Buổi trình diễn chính thức bắt đầu.

Khán giả và ký giả hấp tấp ngồi vào chỗ. Bộ sưu tập 'Daisy Story' lần này, công ty cố ý dùng khái niệm 'Thần Hoa' để thiết kế trang phục. Thiên Tình được hóa trang thành một vị 'Hoa Tiên Tử', xuất hiện giữa màn sương trắng lượn lờ, huyền ảo. Cảnh tượng đó, chắc chắn rằng nó sẽ là cội mộng của mỗi cô gái đều mong ước... Vì lẽ đó, khi cô vừa xuất hiện, lập tức thu hút được không ít trái tim mơ mộng của biết bao cô gái trẻ.

Bộ trang phục lộng lẫy xinh đẹp như mang theo phép màu nhiệm và sự lãng mạn huyền ảo của những câu chuyện cổ tích, dưới ánh đèn lung linh tỏa sáng, đã tạo nên một vẻ đẹp vừa thanh xuân lẫn thuần khiết. Khoảnh khắc ấy, cô đã khiến cho những người đang có mặt đều thổn thức vì kinh ngạc. Trang phục trên người cô được cô lột tả rõ nét xinh đẹp ngây thơ của một vị tiên nữ, khiến người ta say mê nhìn mãi không thôi.

Trang phục và người cộng lại chính là một cặp đôi hoàn hảo, phối hợp một cách sắc sảo không chê vào đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Sự quan tâm đặc biệt

Đợi đến lúc buổi trình diễn kết thúc, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Mọi người đều đứng lên nhiệt liệt dành tặng cho Thiên Tình tràng phát tay, cũng đồng thời khen ngợi nhà thiết kế Mike.

Thiên Tình cười cười nhìn Thi Nam Sinh ngồi ở phía dưới sân khấu, vui sướng nhìn thấy sự tán thưởng trong ánh mắt anh. Đáy lòng căng lên như dây cung cuối cùng cũng được nới lỏng.

Sau khi cúi người chào chào cảm ơn, mới quay trở lại phía sau hậu trường.

....

"Thi tổng quả nhiên có mắt nhìn thật đấy! Tuy cô gái này là người mới, nhưng cũng chỉ có người mới mới thể hiện và lột tả được loại cảm giác tươi mát hồn nhiên này." Nhà tiết kế vang danh quốc tế ở bên cạnh nghiêng người qua cộng lý với anh.

"Quá khen rồi, đây đều là công lao của nhà thiết kế chúng tôi cả." Thi Nam Sinh khiêm tốn trả lời, uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay. Sau khi nói câu 'Xin lỗi không tiếp chuyện được' liền chuẩn bị đi đến hậu trường. Lát nữa còn buổi lễ chúc mừng, anh không thể vắng mặt.

Đứng dậy, bỗng nhiên tầm mắt bị một bóng dáng quen thuộc nào đó ở trong đám khách thu hút, bóng dáng ấy rất quen mắt.... Trong đầu tìm tòi một hồi, cuối cùng cũng nhớ ra người đó là ai.

"Thi tổng, sao vậy?" Trần Lâm thấy vẻ mặt ngạc nhiên của anh, đi tới nhỏ giọng hỏi.

"Chúng ta có mời bà ấy sao?" Thi Nam Sinh há hốc miệng nhìn về phía người phụ nữ sang trọng nhưng ngồi lặng lẽ ở phía đối diện.

Buổi trình diễn kết thúc.

Mọi người lục tục đứng dậy, còn bà ta vẫn không nhúc nhích. Như bị đóng đinh ở hàng ghế ngồi, cứ thế ngơ ngàng nhìn lên sân khấu.

Không, thay vì nói nhìn lên sân khấu, nên sửa lại là nhìn vị trí Thiên Tình vừa mới xuất hiện thì đúng hơn.

Trong đáy mắt chứa đủ loại tình cảm phức tạp không hề che giấu. Như xúc động, như đau đớn khổ sở, còn có sự dằn vặt đấu tranh.

Trần Lâm ngoác tay gọi một nhân viên ở bên cạnh tới, áp tai hỏi nhỏ mấy câu rồi mới quay lại báo cáo: "Thi tổng, nhân viên cũng không rõ người phụ nữ kia là ai, nhưng bà ta có thư mời."

Thi Nam Sinh gật đầu một cái, "Tôi biết rồi, cậu đi chuẩn bị lễ chúc mừng đi, tôi lập tức tới ngay."

"Vâng, tổng giám đốc." Trần Lâm đáp xong liền cúi đầu rồi đi.

Thi Nam Sinh hí hóp nhìn người phụ nữ đối diện. Trần Lâm không biết bà ấy là ai, nhưng anh biết rõ. Bước chân nặng nề đi tới hướng đối diện.

Đối phương lúc này đã định thần lại sau một hồi thần thờ. Bà ta đứng dậy, có vẻ như rất luyến tiếc nhìn mãi lên sân khấu, chậm chậm xoay người chuẩn bị rời đi.

"Phu nhân!" Thi Nam Sinh lên tiếng gọi đối phương lại.

Đối phương ngừng bước, nghi ngờ ngoảnh mặt lại. Nhìn thấy Thi Nam Sinh, bà ta lịch sự gật đầu chào, "Thi tổng, chúc mừng cậu."

"Phu nhân phải đi sao? Ở lại thêm lát nữa, chúng tôi chuẩn bị lễ chúc mừng, muốn mời tất cả mọi người cùng tham gia." Thi Nam Sinh mặt không biến sắc quan sát người phụ nữ trước mắt. Phong thái kia, ngũ quan kia, đều có nét tương tự với Thiên Tinh.

"Cám ơn Thi tổng đã có lòng, nhưng rất xin lỗi, tôi đang vội."

Thi Nam Sinh không lên tiếng giữ lại, chỉ nhìn vào bà nói thẳng. "Lần này phu nhân đến... Là đặc biệt muốn xem Thiên Tinh đúng không?"

Lời vừa nói ra, quả nhiên đối phương chẳng người lại. Vừa sợ vừa kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Thi Nam Sinh, giống như đang dò hỏi vì sao anh biết được.

"Bà là vợ của chủ tịch Lục, Bà Lục?" Giọng điệu Thi Nam Sinh mang tính chất dò hỏi, nhưng lời nói đã chứng minh sự chắc chắn.

Trong đáy mắt của đối phương vốn đang đấu tranh, dường như còn do dự xem mình có nên nói thật hay không. Nhưng... Cuối cùng bà ta vẫn gật đầu.

"Cậu đoán không sai, Lục Thánh Duy chính là chồng tôi. Có điều, sao Thi tổng biết tôi đến xem Thiên Tinh?" Bà Lục nghĩ đến một khả năng, nhất thời trong lòng căng thẳng, cũng tràn đầy chờ mong. "Là... Thiên Tinh nói cho cậu biết sao?" Trong mắt bà có sự thấp thỏm chờ mong, xen lẫn chút bối rối.

Thi Nam Sinh nặng nề nhìn bà rồi lắc đầu. "Thiên Tinh không hề biết cô ngồi ở đây. Cháu nghĩ... nếu như cô ấy biết mẹ mình đang âm thầm xem cô ấy biểu diễn, nhất định cô ấy sẽ xúc động mà khóc ngay trên sân khấu ấy."

"Cậu... Đã biết, tôi là mẹ của nó?" Bà Lục mím chặt môi.

"Cháu thấy hình cô qua cuốn album của cô ấy. Dù thời gian đã qua rất lâu nhưng muốn nhận ra cũng không khó."

Bà Lục gật đầu. Bỗng như chìm vào quá khứ đã ngủ sâu trong ký ức, giữa mi tâm hiện lên cảm xúc phức tạp.

"Có thể nhìn ra, cậu thật lòng với Thiên Tinh. Nếu đổi lại là người khác, sau khi thấy rồi hẳn cũng không để trong lòng như vậy." Bà Lục cúi người cảm động.

Thi Nam Sinh cũng không phủ nhận, "Cháu không quên, không đơn thuần chỉ vì cháu có lòng với Thiên Tinh. Mà là vì, Thiên Tinh và Văn Tinh đều luôn nhớ về cô."

Bà Lục nhìn anh, dường như có chút không hiểu với lời nói này. Hai đứa con gái... Vẫn còn nhớ đến bà sao? Năm đó, bà đã bỏ lại chúng nó...

"Thiên Tinh rất nhớ cô. Lần đầu tiên ngã bệnh ở trước mặt cháu, mơ mơ màng màng nhưng cứ gọi cô suốt."

Bà Lục hơi chấn động, quả thật bà không thể nào tưởng tượng nổi khi nghe vậy, "Chuyện này.... Là thật sao?" Môi bà run run, siết chặt túi xách trong tay.

Thi Nam Sinh gật đầu, "Hai ngày trước, cháu còn hỏi cô ấy, tại sao không giận cô vì đã bỏ rơi hai chị em cô. Cô ấy nói với cháu rằng, cô ấy cũng từng rất giận cô, nhưng bây giờ chỉ có hy vọng và cầu nguyện. Cầu nguyện mong cô luôn có thể sống tốt."

Bà Lục giật giật môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Thi Nam Sinh nghiêm túc bình tĩnh nhìn bà nói tiếp, "Cháu không hiểu, nếu cô đã đến đây rồi vậy tại sao còn muốn né tránh Thiên Tinh. Đối với Thiên Tinh mà nói, chuyện này tàn nhẫn đến mức nào cô có biết không? Tuy Thiên Tinh và Văn Tinh đều không trách giận gì cô, nhưng cháu thật sự cảm thấy cô rất nhẫn tâm." Thi Nam Sinh không kiềm chế được bất bình thay cho người con gái mình yêu thương.

Bà Lục bị chỉ trách đến không còn lời nào để nói. Sao bà có thể không biết mình là người mẹ tàn nhẫn thế nào chứ?

"Suốt những năm qua, cô có biết Thiên Tinh và Văn Tinh đã sống như thế nào không? Thiên Tinh vừa học vừa làm đủ việc để bươn chải kiếm sống hết năm này sang năm khác, thậm chí không lâu trước đây hằng ngày còn phải dậy từ lúc năm giờ sáng để đi giao sữa khắp nơi cho người ta. Còn chị của cô ấy... cũng bởi vì làm việc quá lao lực mà dẫn đến bị suy thận!"

"Cái... Cái gì?" Tin tức này giống như sấm sét giữa trời quang, khiến sắc mặt bà Lục trắng bệch. Mãi một lúc lâu mới có thể nghẹn ngào thì thào lặp lại: "Suy... Suy thận?"

"Đúng vậy! Hôm nay cô đã có được cuộc sống giàu sang như thế, vì sao vẫn không quay về nhận hai chị em họ? Là lo lắng hai người họ liên lụy đến cuộc sống của cô ư? Nếu như, năm đó chỉ cần cô chịu quay lại đưa hai chị em họ cùng đi, cháu nghĩ... Hai chị em cô ấy sẽ không phải sống cơ cực khốn đốn suốt bao nhiêu năm qua như thế!" Những lời nói bất bình trách giận của Thi Nam Sinh chẳng khác nào như roi da quất thẳng vào tim bà.

Hai hàng nước mắt thi nhau lăn dài xuống, bà khổ sở lắc đầu, “Không phải như cậu nghĩ đâu!”

Thấy bà như thế Thi Nam Sinh cũng thấy chạnh lòng. Mím môi nói, "Có lẽ cô có nỗi khổ tâm, nhưng cháu hy vọng có một ngày cô hãy gặp mặt giải thích rõ ràng với Thiên Tinh. Cô ấy là người con gái rất tốt bụng và hiền lành, lúc nào cũng nhớ đến cô. Hiện giờ bệnh tình của Văn tinh cũng đã khỏi phục, không còn gì đáng ngại nữa." Anh dừng một chút, thấy bà Lục thở hắt ra một hơi, "Cháu hy vọng bây giờ cô sẽ cùng cháu đến hậu trường để gặp Thiên Tinh một lần."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Ý loạn tình mê

"Tôi... Có thể sao?" Bà Lục ngập ngừng hỏi. Sao bà lại không muốn đi gặp con gái của mình chứ? Sao bà lại không muốn các con gọi bà một tiếng mẹ? Thậm chí, trong giấc mơ bà cũng từng ao ước chuyện này... Nhưng nếu bà xuất hiện đột ngột như thế, bọn nhỏ có trách giận gì bà không? Còn đồng ý gọi bà một tiếng mẹ nữa không? Hay là chúng nó ngay cả thấy cũng chẳng muốn thấy bà. Càng nghĩ như vậy, bà càng cảm thấy sợ hãi, càng không có can đảm đi gặp hai đứa con của mình.

"Lục phu nhân, Thiên Tinh nhìn thấy cô chắc chắn sẽ rất vui." Thi Nam Sinh khích lệ bà. Anh chỉ muốn cho Thiên Tinh một sự ngạc nhiên, lấp đi lỗ hổng trong lòng cô.

Bà Lục nắm chặt túi xách trong tay, hồi lâu cũng không mở miệng.

Thi Nam Sinh vẫn chưa tới dự lễ chúc mừng. Thiên Tinh và Mike chắc chắn chính là nhân vật chính lớn nhất trong tiệc rượu này. Bị ký giả truyền thông vây quanh phỏng vấn một thời gian khá lâu, bữa tiệc mới bắt đầu tiến hành.

Bạch Thiên Thiên xuất hiện rất bình thường, nhưng đã hấp dẫn không ít tầm ngắm của giới truyền thông. Cô ta bung hai ly rượu đi đến trước mặt Thiên Tinh, "Chúc mừng cô." Đưa ly rượu đến tận tay Thiên Tinh.

Thiên Tinh liếc nhìn cô ta. Ánh đèn của giới truyền thông liên tục chớp lóe. Vốn dĩ trước đây ai cũng biết hai người là tình địch, bây giờ cùng lúc xuất hiện thế này, người rất đương nhiên khó tránh khỏi nhạy cảm rồi.

Lăng Phong nhìn cảnh này mà huyết thái dương giật giật. Bạch Thiên Thiên có thâm niên lâu năm trong nghề, hẳn nên biết trường hợp nào phải tránh chạm mặt với Thiên Tinh. Nhưng ngược lại, cô ta còn chủ động tỏ ra thân thiện.

Thiên Tinh do dự một lúc, cuối cùng cũng vẫn nhận lấy ly rượu, khẽ cười nói, "Cảm ơn."

Bạch Thiên Thiên cũng mỉm cười đáp lại, "Vậy chúng ta cạn ly nào." Cô ta nâng ly cùng vào ly Thiên Tinh.

Thiên Tinh không suy nghĩ nhiều khẽ nhấp nhẹ một hớp. Thấy Bạch Thiên Thiên uống cạn ly rượu, cô cũng miễn cưỡng uống một ngụm lớn.

Nhìn cái ly voi hơn phân nửa, khoe môi Bạch Thiên Thiên nhếch lên, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng nham hiểm.

Do dự, mâu thuẫn, đấu tranh.... Cuối cùng bà Lục cũng gạt đầu, "Cho dù Thiên Tinh có hận tôi, không muốn nhận tôi.... Nhưng tôi thật sự rất muốn ôm đứa con gái này một lần."

Nghe đến lát nữa có thể được ôm con gái của mình, đáy mắt bà Lục long lanh ngấn nước xúc động. Nhiều năm qua, bà vẫn không dám xuất hiện. Sau khi nhìn thấy tin tức của Thiên Tinh trên truyền hình, bà không thể nào nhịn nổi sự nhớ nhung trong lòng mà vội vã về nước.

Nhưng lúc hai người cùng đi vào phòng tiệc, thì không nhìn thấy bóng dáng Thiên Tinh đâu cả? Thi Nam Sinh nhìn quanh một vòng vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu.

Vươn tay bắt lấy Trần Lâm, "Thiên Tinh đâu? Tôi nay cô ấy là nhân vật chính, tại sao lại không có trong sảnh tiệc?"

"Cô Cảnh?" Trần Lâm cũng nhìn vòng quanh một vòng, "Mới tức thì cô ấy còn đứng ở đây mà. Sao bây giờ không thấy đâu nữa rồi?"

Thi Nam Sinh thẳng đi đến cạnh Lăng Phong.

Lăng Phong đang nói chuyện với một số người, thấy Thi Nam Sinh đi tới vội quay người lại.

"Thiên Tinh đâu? Cô ấy đi đâu rồi?" Thi Nam Sinh hỏi thẳng vấn đề.

Nghe anh hỏi, Lăng Phong cũng dáo dác nhìn bốn phía. Không thấy bóng người đâu, anh ta khẽ cau mày, "Vừa rồi cô ấy có uống chút rượu, hình như cũng ngà ngà say thì phải, cô ấy bảo đi ra ngoài hóng mát chút, sẽ quay lại nhanh thôi."

"Đi ra ngoài?"

"Sao vậy? Có việc gấp tìm cô ấy à?" Lăng Phong hỏi.

Thi Nam Sinh gật đầu một cái, sau đó vừa quay lại chỗ bà Lục, vừa gọi điện thoại cho Thiên Tinh. Đồng thời giải thích với bà Lục: "Cô chờ một chút, cô ấy ra ngoài đi dạo sẽ quay lại nhanh thôi ạ."

Thế nhưng...Điện thoại không kết nối được, bên kia vẫn không có ai nghe nghe máy. Thi Nam Sinh đành phải bước nhanh ra ngoài, muốn đi tìm Thiên Tinh xem thế nào.

"Người đã giao cho anh, anh tự nhiên mang đi nhé." Trong xe bảo mẫu bên ngoài cửa khách sạn, Bạch Thiên Thiên giao Thiên Tinh đang trong trạng thái mơ mơ màng màng cho Lục Yến Tùng.

Lục Yến Tùng neoh mắt nhìn Thiên Tinh đang nằm trong xe. Bởi vì uống phải thuốc kích thích, hơn nữa, có thể nhìn ra được được tính rất mạnh, cho nên cả khuôn mặt của Thiên Tinh đều đỏ bừng lên. Đôi mắt bởi vì dục vọng kích thích mà long lanh động tình tưởng chừng như có thể vắt ra nước. Sự ngây thơ trong sáng cùng với vẻ quyến rũ hấp dẫn kia đủ để khiến tất cả đàn ông mất hồn điên đảo. Tiếc rằng... Không bao gồm cả anh!

Thấy Cảnh Thiên Tinh như vậy, trong đầu anh lại nhớ tới bóng dáng của Cảnh Văn Tinh. Đã bao lâu rồi không nhìn thấy cô nhỉ?

"Anh Lục, thịt đã dâng đến miệng rồi, lẽ nào anh muốn bỏ cuộc giữa chừng sao?" Bạch Thiên Thiên thấy anh chần chừ không động đậy, bèn lên tiếng thúc giục.

Lúc này Lục Yến Tùng mới hoàn hồn. Liền nhìn Bạch Thiên Thiên rồi bẻ bông Thiên Tinh ra khỏi xe, sau đó hừ mũi nói: "Quả nhiên, đắc tội ai chứ đừng đắc tội với phụ nữ, nhất là nữ minh tinh."

Bạch Thiên Thiên chẳng màng để tâm, nhún nhún vai cười nói: "Chúc anh đêm nay có một buổi tối tốt đẹp."

Lục Yến Tùng không trả lời cô ta, đứng dung không cảm xúc cứ thế bẻ Thiên Tinh đi thẳng vào khách sạn.

.....

Nhìn theo bóng lưng Lục Yến Tùng, Bạch Thiên Thiên âm thầm ra dấu bằng tay cho những ống kính đã chuẩn bị sẵn ở chung quanh để chụp lại hình ảnh.

Đợi đến khi hai người đã đi vào trong, có ba người khiêng ống kính vội vã chui vào trong xe.

"Cô Bạch, nhìn xem hình này chụp thế nào." Bạch Thiên Thiên cầm máy ảnh trong tay lên xem. Tấm nào cũng chụp rất rõ ràng, nhiều góc cạnh khác nhau, còn chụp rõ biểu cảm của người trong hình. Lục Yến Tùng với bộ mặt đẹp trai phong độ, còn Thiên Tinh đang rơi vào trạng thái mơ màng nhưng mỗi cử chỉ đều vô cùng quyến rũ, thậm chí tay cô ta còn vô thức níu chặt cổ áo sơ mi của Lục Yến Tùng. Dáng vẻ say lòng người đến cực hạn này, như bày tỏ sự ý lại trông chờ vào Lục Yến Tùng.

"Chụp rất tốt. Đây là tiền của các anh!"

Bạch Thiên Thiên lấy một sấp tiền mặt ra, sau đó ném điện thoại cho bọn họ, "Chuyển hết những tấm hình này sang điện thoại của tôi."

Ba người lập tức làm theo.

Thiên Tinh đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ cảm thấy toàn thân nóng hầm hập như lửa. Rồi tựa như có một dòng nước xiết xối mạnh vào cơ thể, khiến cô không có cách nào chống đỡ được. Cô khó chịu nhũu xoắn xuyết hai hàng mày lại, sau khi lăn một vòng trên giường, bắt đầu kéo xé bộ lễ phục trên người. Bộ lễ phục này vốn có cổ chữ V rất sâu, bị cô kéo xuống như thế, vùng ngực trắng mịn như tuyết hiện hiện ran gay trước mắt Lục Yến Tùng.

Cảnh tượng này có người đàn ông nào nhìn vào mà huyết mạch không sôi sục, thế nhưng Lục Yến Tùng chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua, sau đó đến quầy bar rót cho mình một ly rượu.

Cảnh Thiên Tinh.... Quả thật rất có sức hấp dẫn thu hút được Thi Nam Sinh, nhưng mà anh cứ như bị trúng tà vậy....Nhìn cảnh mê hồn thế này mà lại chẳng có cảm giác gì cả!

Nếu đổi lại là ngày xưa, anh sẽ như cầm thú mà lao đến cắn xe giày vò Cảnh Thiên Tinh, như đã từng làm với Văn Tinh vậy! Đùa bỡn cả hai chị em ở trong tay mình, đây mới là điều anh muốn!!

Và đây cũng chính là nguyên nhân anh đã đồng ý hợp tác với Bạch Thiên Thiên!

Nhưng....Hiện tại, người phụ nữ này nằm phơi bày ngay trước mặt anh, vậy mà anh lại hoàn toàn không muốn động vào cô.

"Ừm.... Nam...." Cô gái trên giường rên rỉ ra tiếng. Thuốc đã thấm, cô có vẻ như rất khó chịu.

Lục Yến Tùng xoay người lại, nhưng không làm gì cô cả, chỉ kéo chăn qua đắp lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154

Lục Yến Tùng xoay người lại, nhưng không làm gì cô cả, chỉ kéo chăn qua đắp lên người cô. Đồng thời, cũng che mảnh tuyết trắng mê người kia. Ánh mắt nặng nề nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp, ngay sau đó anh lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số quen thuộc.

Bạch Thiên Thiên xem kỹ lại hình trong điện thoại xong sau đó tìm đến dãy số quen thuộc, bấm gửi sang từng tấm một.

"Cảnh Thiên Tinh, đừng trách tôi quá độc ác, muốn trách chỉ trách cô không nên cướp người của tôi..." Bạch Thiên Thiên lầm bầm nói một mình.

Thỏa mãn nhìn tất cả hình chụp đều gửi thành công, tháo sim ra, cầm bật lửa đốt cháy nó.

....

Thi Nam Sinh đang cùng bà Lục lo lắng đợi Thiên Tinh, gọi điện thoại hết lần này đến lần khác. Bất ngờ lúc này trong sảnh tiệc xảy ra một chuyện...

Thi Nam Sinh lấy làm lạ không hiểu sao đám ký giả đều ồ ạt mở điện thoại ra xem. Sau khi xem xong, mặt mày ai nấy đều vui mừng phấn khởi.

Đang còn cảm thấy kỳ lạ, thì cũng thấy điện thoại của Lăng Phong kêu tí tí. Lăng Phong mở điện thoại xem xong mặt mày cũng tái xanh. Anh cau mày nhăn nhó. Cả hội trường ngay sau đó bàn tán ầm ĩ xôn xao không dứt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thi Nam Sinh đang định hỏi xem có chuyện gì thì lúc này điện thoại ở trong tay cũng vang lên. Là tin nhắn được gửi đến từ một dãy số lạ. Anh mở ra xem mới biết là tin nhắn hình ảnh, sau đó lướt xem từng tấm...

Sắc mặt càng lúc càng xanh, tay cầm di động cũng không kiềm được siết căng, mu bàn tay nổi lên từng cọng gân xanh.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bà Lục đã nhận ra có gì đó bất thường. Thi Nam Sinh cất điện thoại, ngẩng đầu lên bình tĩnh nói: "Không có gì." Thi Nam Sinh gọi, "Trần Lâm!"

Trần Lâm chạy nhanh tới, thấy sắc mặt khó coi của ông chủ anh ta thấy da đầu mình bống chốc tê rần, vội hỏi: "Có chuyện gì ạ tổng giám đốc?"

"Nghĩ cách giúp tôi giữ hết tất cả những ký giả ở đây lại! Mặc kệ cậu dùng cách gì!" Tình trạng nhốn nháo mới vừa rồi nhất định là bọn họ đều đã xem được những tấm hình này.

Thiên Tinh.... Sao lại ở chung với Lục Yến Tùng? Là ai đã gọi cho mọi người những tấm hình này? Cô ấy bị người khác hãm hại sao?

"Vâng, tổng giám đốc!" Trần Lâm không dám hỏi nguyên nhân. Chỉ cúi đầu đáp.

Sau đó.... Lăng Phong cũng lặng lẽ rời khỏi phòng tiệc.

Thi Nam Sinh quay đầu giải thích với bà Lục: "E rằng lần này cô không gặp được Thiên Tinh rồi, đành đợi lần sau vậy! Cháu xin lỗi."

Nghĩ đến không được nhìn thấy con gái, dĩ nhiên bà Lục rất thất vọng. Nhưng lo lắng nhiều hơn, "Có phải Thiên Tinh đã xảy ra chuyện gì rồi không, sao sắc mặt của các cậu ai cũng khó coi hết vậy?"

"Không ạ, cô đừng lo lắng." Thi Nam Sinh an ủi bà Lục, "Giờ cháu đang có việc cần phải đi gấp, cho nên tạm thời không tiếp chuyện cô được." Thi Nam Sinh nói xong, không đợi bà Lục hỏi thêm gì đã vội vã đi ra ngoài.

Lúc bước ra khỏi phòng tiệc thì thấy Lăng Phong đang định lên xe.

"Lăng Phong!" Thi Nam Sinh gọi anh ta lại.

Lăng Phong quay đầu lại, sắc mặt khó coi hỏi, "Thi tổng cũng nhận được hình?"

"Không chỉ đơn giản có mỗi mình tôi nhận được, mà tất cả giới truyền thông có mặt ở đó cũng nhận được. Trang đầu ngày mai, tôi có thể đoán trước được mười mươi rồi."

Lăng Phong nghe vậy hai đầu lông mày càng thêm cau có.

Thi Nam Sinh nhìn anh ta, "Anh là người từng trải, nhiều năm qua xử lý không ít những chuyện như thế này. Hy vọng lần này anh có thể dùng cách ôn hòa nhất để giải quyết êm đẹp chuyện này!" Dứt lời, anh nhanh chân bước lên ngồi vào xe.

Đề máy mới mới hạ cửa sổ xe xuống nói với Lăng Phong: "Tôi sẽ liên lạc với anh sau, nếu cần giúp đỡ cứ lập tức báo cho tôi biết."

Lăng Phong nhìn xe Thi Nam Sinh nhanh chóng biến mất. Chỉ sợ.... Lần này, sẽ không có đơn giản như vậy!

Hình tượng tôn bao công sức xây dựng cho Thiên Tinh bây giờ toàn bộ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Nhiều ký giả như thế, muốn phong tỏa tin tức cũng không phải là chuyện dễ. Nếu như thật sự không còn cách nào khác, có lẽ công ty sẽ lựa chọn đóng băng cô mà thôi!

Văn Tinh không ngờ bỗng nhiên nhận được điện thoại của Lục Yến Tùng. Nhìn dãy số quen thuộc cô thoáng sửng sốt. Ngón tay dừng trên màn ảnh thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Đừng nhận.... Mỗi lần Lục Yến Tùng tìm cô là y như rằng không có chuyện gì tốt cả. Cô tự nói với mình như vậy, thế nhưng, trong lòng cứ như có một âm thanh khác đang thúc giục cô.

Rốt cuộc, quyết định ấn nút tắt không nhận. Điều khiến cô ngạc nhiên chính là, Lục Yến Tùng không điện tới nữa. Trong lòng bỗng có cảm giác rất kỳ lạ. Hình như là mất mát....

Nhưng ngay sau đó nhận được một tin nhắn của Lục Yến Tùng gửi đến, bấy giờ cô mới mở ra xem.

Khi đọc được nội dung trong tin nhắn, sắc mặt Văn Tinh thoáng chốc trắng không còn chút máu. Người trong hình không phải là người khác, chính là Thiên Tinh! Em ấy đang nằm ở trên giường, hình như là đang ngủ. Hai mắt nhắm hờ, còn người bên cạnh em ấy chính là Lục Yến Tùng....

Sống lưng Văn Tinh lạnh toát, tay cầm điện thoại run lên, lập tức gọi lại. Nhưng Lục Yến Tùng cố tình để cô sốt ruột. Chờ rất lâu, cuối cùng anh ta cũng chịu nhận điện thoại.

"Lục Yến Tùng! Tại sao em gái tôi lại ở chỗ anh? Anh không được làm bậy với em ấy!" Văn Tinh sợ hãi quát lên.

"Cô có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi?" Lục Yến Tùng lạnh lùng hỏi.

Tay cầm điện thoại run bần bật, Văn Tinh nói: "Đừng khiến tôi hận anh hơn!" Sáu chữ đơn giản, nhưng cô gần như phải dùng hết hơi sức gần từng chữ để nói.

Lục Yến Tùng ở đầu bên kia cảm thấy ngực nhói lên. Như có ai cầm cục đá thật to nện vào tim anh ta, đau đến mức khiến anh ta cau mày lại.

"Lục Yến Tùng, anh có đang nghe tôi nói không?" Hồi lâu không thấy anh lên tiếng, Văn Tinh vội hỏi.

Lúc này Lục Yến Tùng mới bình tĩnh lại. Giọng nói lạnh lùng xuyên qua làn sóng điện từ vọng đến bên tai Văn Tinh, "Cảnh Văn Tinh, tôi không ngại để cô hận tôi thêm chút nữa đâu. Vì như vậy thì cô mới có thể không quên được tôi."

Văn Tinh gần như súp đổ. Nước mắt tuôn đầm đìa như thác lũ. Cô bấm chặt điện thoại, nói mà như van xin: "Thiên Tinh là em gái tôi, anh biết tôi lo lắng cho nó bao nhiêu mà.... Cầu xin anh, đừng làm tổn thương em ấy! Nếu không, tôi sẽ liều mạng với anh!"

Nghe thấy âm thanh nức nện của cô, Lục Yến Tùng cảm thấy tim mình cũng tắc nghẽn không thở nổi. Không phải anh muốn hai chị em cô ta khổ sở, đau lòng sao? Nhưng giờ phút này.... Hai người đều ở trước mắt anh, chỉ cần anh đi về phía trước một bước, chỉ cần đẩy một cái là hai người bọn họ rơi vào vực sâu vạn trượng. Thế nhưng, sao anh lại chần chừ không ra tay được?

"Khách sạn Trung Hoàn, phòng 2301! Trong vòng 20 phút cô có thể đến được đây, tôi bảo đảm em gái cô sẽ không tổn hại một cọng tóc nào!" Lời của anh đối với Văn Tinh quả thực như được đại xá.

Không kịp suy nghĩ nhiều, thay quần áo liền vội vã lao ra khỏi phòng.

Ngoài phòng khách.

Cảnh Kiến Quốc đang lên mạng chơi game đánh cờ bằng máy vi tính, thấy con gái hốt hoảng lao ra ngoài, trừng mắt hỏi, "Trẻ thế này con còn muốn đi đâu nữa?"

"Cha, có thể tối nay con sẽ về trễ. Thiên Tình cũng vậy." Văn Tình vừa cầm chìa khóa, vừa trả lời.

"Cha biết rồi, lúc này em gái con chắc chắn đang ở cùng với Thi Nam Sinh. Còn con đi gặp Lục Yến Tùng hả? Cha nói nhé, con phải học hỏi em gái con một chút, bắt lấy thằng nhóc kia. Tương lai sau này tại con đều được lấy chồng giàu sang quyền thế, cha đây cũng được nở mày nở mặt...." Cảnh Kiến Quốc nói mà không kịp thở.

Văn Tình mỉm cười chua chát, liếc nhìn về mặt hớn hở của cha, cuối cùng không nói gì mà đi thẳng ra cửa. Cha có biết....Quan hệ giữa mình và Lục Yến Tùng tới tệ đến cỡ nào không?

Kết hôn ư? Cô có thể lấy bất kỳ người đàn ông nào, nhưng chỉ riêng anh ta là không có khả năng...

Lúc Thi Nam Sinh đến dưới lầu, không ngờ lại gặp được Văn Tình, "Sao chị cũng tới đây?" Thi Nam Sinh sóng vai cùng cô đi vào khách sạn, bước chân cả hai đều vội vã.

"Chẳng lẽ Lục Yến Tùng cũng báo cho anh biết?" Văn Tình kinh ngạc như anh.

"Thì ra anh ta gọi chị tới đây!" Thi Nam Sinh mỉm cười.

Hai người bước nhanh đến cửa thang máy, Văn Tình nói: "Họ ở phòng 2301."

Sắc mặt vô cùng Thi Nam Sinh khó coi, nhấn mở cửa thang máy, nặng nề bước vào bên trong.

"Tại sao họ ở cùng nhau vậy? Thiên Tình biết Lục Yến Tùng sao?" Trong lòng Văn Tình rất hỗn loạn. Không chỉ đơn giản như thế, sao bọn họ lại cùng ở trong khách sạn, có khi.... còn ở chung một giường nữa...

"Tôi không biết...." Thi Nam Sinh chống tay lên vách thang máy, bàn tay hết siết rồi lại buông, buông xong rồi lại siết đến nỗi đầy gân xanh. Đã lần thứ 20 giương mắt nhìn lên đèn báo nhấp nháy. Trong lòng chưa bao giờ cảm thấy lo lắng như lúc này.

Lục Yến Tùng.... Tốt nhất anh đừng nên đụng vào một ngón tay của Thiên Tình, nếu không... Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

Tâm trạng của Văn Tình không khá hơn Thi Nam Sinh là bao. Thấy anh khấn nguyện như vậy, cô liếm liếm cánh môi, lên tiếng: "Anh đừng lo lắng. Lục Yến Tùng đã đồng ý với tôi, tuyệt đối sẽ không đụng vào Thiên Tình."

Ánh mắt u ám của Thi Nam Sinh lờm sang cô, "Lời của anh ta có tin được không?"

"Ít nhất anh ta chưa bao giờ gạt tôi."

"Chỉ mong lần này cũng sẽ không gạt cô." Thi Nam Sinh cố gắng nhịn xuống cảm xúc không khống chế được của mình.

Tiếng "Tinh" đánh giòn vang lên, Thi Nam Sinh nhanh hơn Văn Tình vọt ra ngoài trước.

Nhìn chung quanh một vòng, mới chạy nhanh đến nơi mình cần đến. Văn Tình cũng chạy theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Nóng bỏng như lửa

Cửa phòng vang lên từng tiếng gõ dồn dập.

Lục Yến Tùng vừa mở cửa ra, Thi Nam Sinh liền túm cổ áo anh ta, "Thiên Tình đâu?" Nghiến răng hỏi ra ba chữ mà anh thấy tưởng chừng như được thốt ra từ giữa khe đá vậy. Trong mắt như đang nhem nhóm từng ngọn lửa đỏ, như chỉ muốn thiêu cháy Lục Yến Tùng ngay lập tức.

"Em ấy ở trên giường." Văn Tình nhắc nhở.

Tầm mắt Thi Nam Sinh lập tức chuyển sang chiếc giường trong phòng. Quả nhiên Thiên Tình đang co rút người nằm trên giường, dáng vẻ vô cùng tội nghiệp, cứ như một đứa trẻ vậy. Vì cô được bao bọc bởi lớp chăn nên Thi Nam Sinh không nhìn thấy rõ vẻ mặt cô lúc này. Nhưng bàn tay thò ra bên

ngoài tím chật chiếc chăn giống như cô đang phải cố chịu sự đau đớn giằng vò nào đó. Thi Nam Sinh cảm thấy lồng ngực mình như thót lại, chỉ hận không thể giết chết Lục Yên Tùng ngay tức khắc. Anh vung tay định đâm lên khuôn mặt lưu manh đều cang kia.

Lục Yên Tùng không hề có ý định né tránh, chỉ lạnh lùng nhấc nhò, "Tốt nhất anh nên qua xem tình hình của cô ấy trước, nếu anh còn làm những chuyện thừa thãi nữa, tôi không đảm bảo cô ấy sẽ ra sao đâu!"

Nghe anh ta nói thế, quả đấm của Thi Nam Sinh chột khựng lại rơi giữa không trung.

"Tôi sẽ tính sổ với anh sau!" Anh chỉ vào Lục Yên Tùng lạnh lùng cảnh cáo. Bởi vì tức giận mà gân xanh nổi đầy trên trán. Gạt Lục Yên Tùng sang một bên, Thi Nam Sinh vội chạy tới bên giường. Vừa liếc nhìn đã thấy Thiên Tinh có gì đó khác thường.

"Khôn kiếp!" Lục Yên Tùng này thật khôn nạn, dám chước thuốc Thiên Tinh!

"Em ấy sao rồi?" Văn Tinh lo lắng hỏi. Từ lúc vào cửa tới giờ, cô chưa từng liếc nhìn Lục Yên Tùng lấy một cái. Thế nhưng tầm mắt của Lục Yên Tùng thì cứ nhìn cô chăm chăm không rời.

Đã bao lâu rồi không gặp cô ấy? Anh cũng không nhớ... Chỉ biết rằng, trong khoảng thời gian ấy, anh chưa lúc nào quên cô cả.

"Cô ấy bị chước thuốc kích thích!" Thi Nam Sinh quay đầu lại nói với Văn Tinh, sau đó lật chăn ra xem, cũng may Thiên Tinh hoàn toàn không bị sức mê gị, trên người cũng không có dấu vết bị người khác chạm vào. Hôn nữa, dựa theo tình huống này, rõ ràng là vẫn đang còn bị trúng thuốc. Xem ra, Lục Yên Tùng không có gạt họ. Anh cười áo khoác trên người xuống choàng cho Thiên Tinh rồi bế cô lên.

"Chước...Chước thuốc?" Văn Tinh sững sốt hỏi lại, ngay sau đó chột hiểu ra, liền giơ tay lên định cho Lục Yên Tùng một bạt tai.

Nhưng Lục Yên Tùng đã nhanh tay hơn bắt lấy tay cô. Anh ta dùng sức rất mạnh, như muốn bóp nát tay cô ra vậy.

"Lục Yên Tùng, anh là đồ cầm thú! Vô liêm sỉ! Dám chước cả thuốc này với Thiên Tinh!" Văn Tinh vô cùng tức giận trừng mắt nhìn anh. Người cô run lên bần bật. Cô không thể ngờ được rằng Lục Yên Tùng lại có thể làm ra chuyện khôn nạn như vậy...

Phải rồi...Sao mình lại không ngờ chứ? Rõ ràng lúc trước anh ta cũng từng làm vậy với mình kia mà, có thủ đoạn nào anh ta chưa dùng qua đâu.

Nhưng mà.... Cường đoạt một mình cô đã đủ rồi, sao anh ta có thể nhẫn tâm làm chuyện này với Thiên Tinh nữa chứ?

"Đồ vô sỉ! Anh khiến tôi cảm thấy thật ghê tởm!" Viên mắt Văn Tinh lấp lánh ngấn nước. Cảm xúc đau đớn trong lòng không đơn giản chỉ có tức giận, còn có gì đó ngay cả cô cũng không rõ.

"Mắng đủ chưa?" Về mặt Lục Yên Tùng vẫn không hề có chút dao động, chỉ lạnh lùng nhìn lại cô.

Văn Tinh đột nhiên bật khóc tức tưởi, cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này như một tên ác ma vậy. Cô vung tay ra sức đâm lên người anh ta: "Tại sao.... Tại sao phải đối xử với chúng tôi như vậy.... Anh là tên khôn kiếp!"

Nhìn hai mắt cô thấm đẫm nước mắt, đáng vẻ đau đớn khổ sở lúc này của cô, toàn bộ như cú sét đánh thẳng vào nơi mềm yếu chôn sâu nơi đáy lòng Lục Yên Tùng. Tim anh như thất lại, rồi đột nhiên vươn tay kéo Văn Tinh ôm vào lòng mình.

Bị anh ôm bất ngờ ôm, Văn Tinh giống như bị bóng, điên cuồng giãy dụa. Nhưng cô càng giãy dụa thì anh càng ôm chặt hơn, khề quát, "Cánh Văn Tinh, tôi đã nói tôi không đụng đến cô ta! Nếu tôi thật sự muốn làm gì cô ta, sao tôi còn điện thoại báo em tới đây chứ?"

"Cho dù anh chưa đụng đến con bé, nhưng anh dám nói mình không hề có ý đồ đó không? Tôi muốn báo cảnh sát! Tôi muốn kiện anh ra tòa!" Văn Tinh khổ sở hét lên.

"Tôi không có chước thuốc cô ta!" Xưa nay Lục Yên Tùng làm việc chưa từng phải giải thích với ai, nhưng hôm nay anh lại nhẫn nhịn giải thích với Cánh Văn Tinh. Ngay cả bản thân anh cũng thoáng thót vì điều này, anh hăm hè dọa nạt cô, "Nếu như em còn kích động như vậy nữa, thì em đừng mong biết được chân tướng sự thật!"

Văn Tinh sững người, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng không chút ánh sáng của anh. Anh ta... không gạt mình.

"Vậy ai làm? Ai đã chước thuốc Thiên Tinh?" Cô thì thảo tự hỏi.

Thi Nam Sinh bế Thiên Tinh đi tới. Đường như cũng muốn biết đáp án.

Lục Yên Tùng không trả lời ngay mà lại nói: "Thi tổng, tôi khuyên anh nên lập tức đưa cô ta đi. Đi tìm bác sĩ hay tìm đại một phòng nào trong khách sạn này cũng được. Tác dụng của loại thuốc trong người cô ấy rất mạnh, sợ rằng cô ta không chịu được bao lâu nữa đâu. Còn về chuyện ai chước thuốc...." Lục Yên Tùng lười biếng dứt tay vào túi quần, nhìn Văn Tinh nói, "Tôi chỉ nói cho mình cô ấy biết!"

Thi Nam Sinh nhú mày. Anh thừa biết mục đích của Lục Yên Tùng, cho nên đương nhiên không dám để một mình Văn Tinh ở lại đây với anh ta, "Văn Tinh, đừng tin anh ta!"

"Anh đưa Thiên Tinh đi trước đi." Văn Tinh liếc mắt nhìn Thiên Tinh, có lẽ con bé đã khổ sở đến không chịu đựng được nữa rồi.

Thi Nam Sinh không dám chậm trễ nữa, cũng bắt chấp mọi thứ, bế Thiên Tinh đi ra ngoài.

"Nam..." Thiên Tinh khó chịu nỉ non gọi, cọ mặt qua lại trước ngực Thi Nam Sinh. Bởi vì bị thuốc kích thích mà mặt mũi cô ửng đỏ hết lên. Giống như hoa đào nở rộ, ướt át mờ mờ, vô cùng mê người...

Cơ thể Thi Nam Sinh chợt cứng đờ, cảm thấy như có luồng nước nóng len lõi khắp người từ trên xuống dưới, "Tiểu yêu tinh, cho dù em có nhịn được đi nữa, nhưng anh thì không thể chịu được nữa rồi..." Anh khàn giọng nói bên tai cô.

Đối với cô, anh vốn chưa bao giờ có năng lực để chống cự. Cô thể này càng khiến anh không biết phải làm sao để kiềm chế được nữa.

Anh bế Thiên Tinh bước vào thang máy. Thang máy nhanh chóng di chuyển xuống lầu. Thi Nam Sinh bế cô đi đến quầy lễ tân đặt một phòng.

Mọi người ai cũng dời mắt nhìn theo cặp đôi này, thậm chí thỉnh thoảng còn nghe được tiếng rên nho nhỏ của cô gái.

Thi Nam Sinh dùng áo khoác của mình choàng kín cô lại, vì thế nên dù có tò mò cũng không ai có thể nhìn thấy được dáng vẻ động tình này của tiểu yêu tinh của anh.

Bước nhanh ta khỏi thang máy, anh bế Thiên Tinh đi thẳng đến căn phòng vừa được đặt. Vẫn là căn phòng rộng lớn nhất, Thi Nam Sinh lần lượt đẩy từng cánh cửa ra, sau đó đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Thiên Tinh lên chiếc giường lớn trong phòng.

Cuối cùng cũng được thả tự do, Thiên Tinh cảm thấy toàn thân cô như đang tỏa nhiệt, cảm giác nóng bức khiến cô không chịu nổi giật phăng chiếc áo khoác trên người ra.

Chiếc áo khoác bị mở toạc ra, trên người cô chỉ còn lại bộ lễ phục trắng. Cổ chữ V vốn đã khoét sâu, lúc này còn bị cô kéo xuống nên lộ ra cả bờ vai trắng nõn, bầu ngực trắng mịn như sữa cũng lộ ra hơn phân nửa. Vạt váy của bộ lễ phục rất dài, vì cô giãy giụa chới đạp mà bị tốc lên đến tận đùi, phơi trợn vẹn đôi chân thon thả mịn màng, không thể nghĩ ngờ rằng, sức quyến rũ ấy như có thể lấy mạng người ta.

Khi thật! Chỉ nhìn thôi cũng đã không chịu nổi rồi!

Mắt Thi Nam Sinh long lên sòng sọc, hơi thở cũng gấp gấp nặng nề, anh cời đồng hồ trên cổ tay mình ra, sau đó tiếp tục cời từng nút áo sơ mi.

"Ừm... Nóng quá..." Thiên Tinh thì thảo than thở, như cảm thấy làm vậy mà vẫn chưa thoải mái, cô lại vươn tay cời bỏ bộ lễ phục trên người ra.

Đáy mắt Thi Nam Sinh lóe sáng nhìn chăm chăm vào từng cử động của cô. Cô nằm trên giường trông cứ như con hồ ly trắng nhỏ, như sắp đoạt đi cả hô hấp và lý trí của anh.

Giờ phút này, anh chỉ muốn bóc hết sức đòi hỏi cô ngay lập tức...Cúc áo sơ mi cời ra được một nửa thì điện thoại của anh bất ngờ đổ chuông.

Thi Nam Sinh vốn không muốn bắt máy, nhưng nghĩ có thể là Văn Tinh gọi nên cuối cùng nhận nghe. Có điều không phải Văn Tinh, mà là Lăng Phong.

Giọng điệu Lăng Phong có vẻ nghiêm túc, "Thiên Tinh đâu? Có phải cô ấy đang ở cùng anh không? Bảo cô ấy nghe điện thoại đi!"

"Bây giờ cô ấy không thể nghe điện thoại." Thi Nam Sinh nhìn Thiên Tinh, sắc mặt lạnh hẳn, cất tiếng hỏi: "Trong công việc cô ấy đã đắc tội với ai? Sao lại có kẻ muốn hãm hại cô ấy?"

"Hãm hại? Anh có ý gì?" Lăng Phong không hiểu.

"Cô ấy bị chuốc thuốc, nên mới bị Lục Yên Tùng đưa đi. Những tấm hình đó đều được gửi cho đám ký giả có tiếng, nếu không phải người có thâm niên trong ngành hoặc quen biết rộng, thì sao có thể biết được nhiều số điện thoại như vậy?"

"Tôi sẽ cân nhắc lại vấn đề này." Lăng Phong mím môi, dừng một chút mới nói tiếp: "Nhưng Thiên Tinh chỉ là người mới vào nghề, về cơ bản thì sẽ không xích mích với ai ở trong giới. Nếu bị Lục Yên Tùng đưa đi, vậy người hãm hại cô ấy chỉ có thể là Lục Yên Tùng. Nhưng anh ta làm vậy có mục đích gì?"

Lục Yên Tùng hãm hại Thiên Tinh? Đúng vậy, cũng rất có khả năng Lục Yên Tùng làm chuyện này. Nhưng...Anh tin lời Lục Yên Tùng nói. Chuyện này không hề đơn giản như vậy.

"Tôi sẽ tìm Lục Yên Tùng hỏi rõ chuyện này. Bên giới truyền thông, anh hãy cố ngăn bọn họ lại! Tôi cúp máy đây, bây giờ Thiên Tinh không thể nói chuyện được, cho nên anh đừng gọi cho cô ấy nữa!" Nói xong Thi Nam Sinh liền cúp điện thoại.

"Này... Này.... Tôi..." Lăng Phong còn chưa kịp hỏi rõ mọi chuyện thì đầu bên kia đã mất kết nối.

Ném điện thoại sang một bên, lúc Thi Nam Sinh quay đầu lại, cảnh tượng trên giường quả thực khiến máu trong người anh sôi lên sùng sục. Hít sâu một hơi, cố lấy lại bình tĩnh nhìn cô. Bộ lễ phục trên người không biết đã bị cô cời sạch sành sanh từ lúc nào, mái tóc đen nhánh óng ả xõa tán loạn ở trên

giường. Trên người chỉ còn mỗi chiếc quần lót màu trắng, nhìn cô vừa xinh đẹp quyến rũ vừa có vẻ như hoang dại khiến người nhìn vào mà máu nóng như thủy triều cuộn cuộn dâng cao. Thi Nam Sinh nheo mắt nghĩ, anh thật sự rất hiếu kỳ, nếu đợi thêm lát nữa, không biết tiểu yêu tinh này sẽ biến thành bộ dạng gì nữa đây?

Cũng may mình tới kịp, cho nên bộ dáng mê người này mới không lọt vào mắt của ai khác. Đi tới bên giường, Thi Nam Sinh không thể nhẫn nại được nữa, đỡ Thiên Tinh dậy ôm vào lòng.

Dường như cảm nhận được hơi thở quen thuộc, đôi môi đỏ mọng của Thiên Tinh nhẹ nhàng mấp máy, từ từ hé mở đôi mắt ướt át đưa tình, trong đó như có muôn vàn vì sao lấp lánh, say mê nhìn anh, "Nam..."

"Tiểu yêu tinh, em có biết ánh mắt này của em sắp sửa thiêu cháy anh hay không hả?" Thi Nam Sinh ngậm lấy đôi môi cô, đầu lưỡi nâng niu liếm láp làn môi mềm mại của cô.

Như thể bị lạc giữa sa mạc khô hạn rất lâu, rồi bỗng chốc gặp được ốc đảo mà mình hằng khát vọng, Thiên Tinh trở nên mạnh dạn hơn, cuồng nhiệt hơn...

Lúc chạm được vào đầu lưỡi ướt át của anh, cô bật ra từng tiếng rên ngắt quãng, cũng há miệng ngậm lấy môi anh, khi thì liếm nhẹ nhẹ, lúc thì mút mạnh như đang thưởng thức một cây kẹo mút ngọt ngào....

Ôi! Trời ạ! Đây là lần đầu tiên anh được nếm trải cảm giác được cô ngậm mút như vậy, cảm giác rạo rức vô cùng khó tả.

"Tiểu yêu tinh, từ từ thôi nào...." Anh thở dài, định diu cô nằm xuống.

Nhưng Thiên Tinh bất ngờ xoay người lại ngồi vắt ngang hông anh.

"Này.... Em làm vậy sẽ khiến anh điên mất...." Anh hít sâu vịn chặt vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Thiên Tinh mơ mơ màng màng, hoàn toàn không biết lúc này mình nhiệt tình cỡ nào. Mọi hành động, cử chỉ, tình cảm đều xuất phát từ bản năng ẩn sâu nơi đáy lòng.

Cô tha thiết hôn lên môi anh, sau đó men dần xuống cảm liếm liếm. Bàn tay nhỏ nhỏ không an phận kia còn tham lam vuốt ve vòm ngực khỏe mạnh, rắn chắc của anh...

Thi Nam Sinh cảm thấy toàn thân mình đã căng cứng sắp nổ tung. Mỗi một động tác của cô đều giống như dòng điện nóng bỏng len lõi chạy dọc khắp toàn thân khiến cơ thể anh nóng bừng lên.

Trời ạ! Tiểu yêu tinh này nhiệt tình quá, anh sắp sửa chết dưới tay cô mất rồi!

Nhưng chừng đó vẫn chưa thể thỏa mãn được Thiên Tinh. Cô cứ cảm thấy trong lòng trống rỗng, hụt hẫng, cảm giác ấy khiến cô khó chịu mím chặt môi, theo bản năng uốn cong người lên cọ cọ ma sát với cơ thể anh.

Thi Nam Sinh rên lớn ra tiếng, nâng mông cô lên, "Tiểu yêu tinh, em biết mình đang làm gì không?" Anh đã sắp chống đỡ hết nổi rồi, còn cô vẫn cứ vô tư trêu chọc....

Nhưng anh cũng muốn tham lam ích kỷ tận hưởng cảm giác của sự nhiệt tình và chủ động mời gọi này của cô....

Thiên Tinh cúi đầu nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng say mê, cô hơi nhú lại khi nghe thấy câu hỏi của anh nhưng không trả lời, chỉ khó chịu vịn vịn vào cơ thể. Nhưng phần mông đã bị anh giữ chặt, thế nên không sao giãy dụa được.

Thi Nam Sinh nâng bờ mông trắng mịn của cô lên, rên lớn một tiếng rồi bất ngờ hạ mông cô xuống, để nơi mềm mại của cô vừa vịn áp lên ngọn lửa nóng rực của mình....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Triền miên suốt đêm

Sau khi Thiên Tinh và Thi Nam Sinh rời đi, trong phòng chỉ còn lại Lục Yến Tinh và Văn Tinh.

Rất lâu vẫn không có ai lên tiếng, bầu không khí ngọt ngào không chịu nổi.

Thế nhưng Lục Yến Tùng vẫn nhàn nhả đứng đó vòng tay trước ngực đợi Tinh mở miệng trước.

"Nếu...Không phải anh làm, vậy thì ai?" Rốt cuộc Văn Tinh cũng lên tiếng.

Lục Yến Tùng không vội trả lời mà chỉ liếc nhìn cô một cái, sau đó xoay người đi tới ghế sofa thung thình ngồi xuống. Cầm ly rượu để cạnh bên lên nhấp một hớp mới giương mắt lên nhìn cô, "Đã lâu không gặp, em không còn lời nào khác muốn nói với tôi sao?"

Văn Tinh nhìn anh cảnh giác. Quả thật, cả hai đã lâu không gặp nhau.... Nhưng người đàn ông này vẫn phong độ đẹp trai như ngày nào, cử chỉ hành động không hề mất đi vẻ lạnh lùng.

Văn Tinh cố kiềm chế không cho trái tim đập loạn, nhìn anh, "Tôi chỉ muốn biết, tại sao Thiên Tinh lại ở chỗ anh."

"Có muốn uống chút rượu với tôi không?" Lục Yến Tùng vẫn không trả lời.

Văn Tinh nhận ra được, người đàn ông này vốn đang cố ý kéo dài thời gian với mình. Anh ta không muốn nói rõ sự thật cho mình biết sao?

Văn Tinh nhìn vào gương mặt đó, "Xin anh đừng gây tổn hại đến Thiên Tinh nữa! Nếu anh đã không có lòng muốn nói ra tất cả, vậy tôi đi đây." Cô nói xong liền xoay người.

Lục Yến Tùng không ngờ rằng Văn Tinh chưa hỏi được đáp án mà đã muốn đi. Thấy cô mở ra cánh cửa anh biến sắc để ly rượu trong tay xuống lao người về phía cô. Động tác của anh rất nhanh, Văn Tinh vừa mới hé mở được cánh cửa thì nghe thấy tiếng "rầm..." vang lên thật lớn, cánh cửa đột nhiên bị cánh tay của người phía sau vuron tới đóng sầm lại.

Lòng ngực nóng hừng hực của Lục Yến Tùng dán vào sau lưng Văn Tinh. Hơi thở hâm hấp từ phía sau xông tới khiến Văn Tinh không kiềm được hoảng sợ mà run lên. Còn chưa kịp nói gì, đã bị anh xoay mạnh người lại.

"Anh.... muốn làm gì?"

Chống lại đôi mắt thâm sâu của anh, Văn Tinh lại cảm thấy có cảm giác áp bức ủa về. Hít sâu một hơi, cô muốn né tránh khỏi người anh, nhưng càng thế thì càng bị anh siết chặt hơn.

"Cảnh Văn Tinh, em thật sự không có lời gì để nói với tôi sao?" Ánh mắt bức bách cô, dường như muốn nhìn thấu tận tim gan cô.

Văn Tinh không biết anh ta nói vậy là có ý gì. Bọn họ sớm đã nói rõ không còn quan hệ gì với nhau nữa, anh cũng đã có bạn gái, bây giờ giữa họ trừ chuyện Thiên Tinh ra, còn chuyện gì để nói chứ.

"Tôi chỉ muốn biết là ai hại em gái tôi, nếu anh đã không muốn nói..."

"Chúng ta đã lâu không gặp nhau, đến cả một câu chào hỏi em cũng không có?"

Văn Tinh còn chưa nói hết đã bị Lục Yến Tinh cắt ngang. Duỗi ngón tay dài kiềm chặt cằm cô, buộc cô không thể không giương mắt lên nhìn anh.

Hàng mi dài khê run, tựa như lông vũ lướt nhẹ qua tim anh. Hơi ngửa ngửa, còn có chút đau đớn...

Lời anh nói khiến lòng Văn Tinh thoáng qua sự chua xót khó giải thích. Từ bao giờ họ đã trở nên thân thiết đến mức hỏi thăm nhau kia chứ?

"Tôi... Thật sự còn một chuyện muốn hỏi anh." Văn Tinh khê khàng nói. Đáy mắt dần trở nên bình tĩnh. Cảm xúc của Lục Yến Tùng cũng hơi dịu lại đôi chút.

"Cái người đi xem mắt với tôi, người ta đã làm gì sai? Tại sao anh lại hại anh ta phải từ chức?"

Sắc mặt vốn đã hòa hoãn nhưng vì câu hỏi này của Văn Tinh mà lập tức trở nên xám xịt. Vuron tay kéo ghệt cô rơi vào trước ngực, sau đó hung hăng đè cô lên cánh cửa.

Lờm lờm nhìn cô bằng nửa con mắt, xen lẫn chút tức giận, "Cảnh Văn Tinh, trong mắt em, tôi chỉ là người biết giờ thủ đoạn như vậy thôi sao?" Người phụ nữ này, thật đáng hận!

Tại sao cô chỉ tùy tiện nói một câu, chỉ bằng ánh mắt, thậm chí dù là hơi thở, cũng có thể thay đổi được tâm trạng của anh? Chỉ phôi mọi cảm xúc của anh? Tác dụng không muốn có này khiến anh cảm thấy vô cùng tức giận! Nhưng cô lại hoàn toàn không ý thức được điều đó.

Không có anh, cô vẫn sống một cuộc sống rất tốt, thậm chí còn thuận buồm xuôi gió, muôn màu muôn vẻ. Cuộc sống của cô tốt đến mức khiến anh phải ghen tỵ.

Văn Tinh hoang mang nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Anh ta nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ, ý của anh ta chính là, người đó bị thôi việc hoàn toàn không có liên quan đến anh ta sao?

"Là chính miệng anh nói với tôi. Muốn khiến họ mất việc đối với anh mà nói, chỉ cần động một ngón tay là được."

"Em cho rằng chỉ dựa vào một kẻ tầm thường như hấn mà tôi cần phải động tay hay sao?" Lục Yến Tùng nóng nảy gầm nhẹ.

Tự nhiên anh bắt ngờ lớn tiếng dọa Văn Tinh giật nảy người, ngơ ngàng nhìn anh.

Sau đó anh lại cúi đầu hung hăng tàn sát môi cô. Văn Tinh sững sờ, mắt một lúc mới hoàn hồn theo phản xạ muốn đẩy anh ra.

Nhưng càng đẩy càng bị anh siết chặt hơn, càng lúc càng chặt... Văn Tinh bị anh hôn đến đầu óc chao đảo.

Chuông cảnh báo âm âm vang lên trong đầu, nhưng cơ thể đã không còn nghe theo ý thức nữa. Thậm chí, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cảm thấy nụ hôn của Lục Yến Tùng như mang theo sự bày tỏ phức tạp nào đó...

Như phiền muộn, như oán hận, vừa tựa như quyến luyến yêu thương. Sự bất chấp lẫn cuồng nhiệt đó khiến cũng khó có thể chống đỡ nổi. Nhưng cô không thể cứ thế mà đắm chìm cùng anh...

Sao cô có thể buông thả bản thân sa đọa như vậy được? Rõ ràng đã thoát được trói buộc gông cùm xiềng xích của anh rồi kia mà. Vừa nghĩ như thế, Văn Tinh kịp thời tìm về chút lý trí còn sót lại vươn tay đẩy người anh ra.

Lục Yến Tùng đang chìm đắm trong nụ hôn, không ngờ bị Văn Tinh đẩy ra như thế. Lùi người về phía sau, mặt cũng lạnh hẳn đi.

"Đừng làm vậy...." Văn Tinh nhìn anh, lần nữa mở cánh cửa ra. Trong mắt hiện lên vẻ đau khổ cùng sự dằn vặt đấu tranh, "Chúng ta không nên như vậy. Chúng ta đều đã có cuộc sống riêng của mình, tôi và anh đều gánh vác không nổi...." Cô nói xong, không đợi Lục Yến Tùng nói thêm gì đã nhanh chóng mở cửa bước nhanh đi ra ngoài.

Hai mắt Lục Yến Tùng nặng trĩu nhìn theo bóng lưng đi xa kia. Cô ấy trốn tránh mình một cách triệt để như thế. Nhưng Lục Yến Tùng không giữ lại, mà vội theo nói cô biết đáp án: "Người hãm hại em gái em là Bạch Thiên Thiên! Bảo cô ấy về sau cẩn thận một chút!"

Bạch Thiên Thiên? Văn Tinh ngẩn ra, quay đầu lại nhìn anh.

Tại sao Bạch Thiên Thiên lại làm vậy với Thiên Tinh? Hơn nữa, tại sao Thiên Tinh bị chuốc thuốc mà lại ở bên cạnh anh?

Lục Yến Tùng biết nghi ngờ trong lòng cô. Nhưng anh chỉ mỉm môi, nhìn cô, "Những thứ khác, không thể trả lời!"

....

Trong phòng bên kia, bầu không khí nóng bỏng vẫn đang tiếp tục.

Nơi sâu nhất, mềm mại nhất, mãnh cảm nhất của Thiên Tinh ngồi đứng lên ngọn lửa nóng to lớn đó của anh.

Hai cơ thể tiếp xúc, dù cách lớp vải, nhưng độ nóng toát ra vẫn khiến Thiên Tinh há miệng hít thở. Mắt cô nehe nehe, lấp lánh gọi tình.

Thân thể không ngừng uốn éo qua lại, bàn tay nhỏ bé còn không ăn phần mon trốn vuốt ve bờ ngực của anh. Nhưng cô vẫn cảm thấy không đủ.... Trong cơ thể như có dòng chảy cực nóng như thủy triều cuộn cuộn hết lên rồi xuống, ép cô như sắp phát điên lên.

"Tiểu yêu tinh, giúp anh...." Thi Nam Sinh nắm lấy bàn tay cô đặt lên eo mình. Ý bảo cô giúp anh cởi bỏ rào cản, phóng thích vật to lớn của anh.

Thiên Tinh nghe lời làm theo. Tay run run kéo quần anh xuống, nhìn thấy vật to lớn màu hồng nhạt bật thẳng ra ngoài, làm cô sợ hết hồn giật mình.

Thi Nam Sinh bật cười khi thấy phản ứng đó của cô. Có trời mới biết, anh đã căng cứng đến không thể chịu nổi nữa.

"Tiểu yêu tinh, ngoan nào, em cầm nó lên đi...." Thi Nam Sinh dụ dỗ cô.

Thiên Tinh lắc đầu, đầy mắt ngấn nước, không dám chạm vào. Thi Nam Sinh biết cô rất nhát khoản này, nên cũng không thúc ép, chỉ nehe mắt kiên nhẫn cho cô thời gian thích ứng.

"Bé con à, không chủ động một chút, sao có thể lấp đầy bụng? Hửm?" Anh từ từ cởi bỏ bộ đồ trên người đã bị cô kéo xé nhàu nát xuống, chiếc quần lót rên đã ướt nhèm dịch nóng.

Thi Nam Sinh bật lên tiếng rên siết, ngón tay móc nhẹ đã cởi luôn được chiếc quần lót ra.

Khấp người bỗng lạnh toát, Thiên Tinh rùng người theo phản xạ. Được ánh mắt khích lệ của Thi Nam Sinh, cô từ từ cầm lấy cái đó...

"Ồi...." Anh nhắm mắt rên rỉ xuýt xoa.

Thiên Tinh cảm thấy vật trong tay mình mỗi lúc càng lớn, càng lúc càng nóng. Hàng mi run run, đến nỗi bàn tay đang cầm nó cũng run lên theo, cũng theo phản ứng tự nhiên mà cô càng siết chặt vật đang cầm trong tay.

Chủ động xoa nắn rồi trượt lên trượt xuống, ngạc nhiên khi thấy phản ứng của anh càng lúc càng căng trương lên theo động tác của mình.

Thi Nam Sinh cảm thấy giống mình đang tự mua dây buộc mình. Kỹ thuật là anh đã dạy cho cô, hơn nữa, cô còn làm rất nhuần nhuyễn rất tốt.

Động tác lúc nhanh lúc chậm; tay thì lúc nới lúc chặt....Quả thực là muốn lấy mạng anh mà!

Thi Nam Sinh thở mạnh một hơi, khen ngợi cô: "Tiểu yêu tinh, em thật có tư chất...."

Thiên Tinh có cảm giác cơ thể mình càng lúc càng trở nên nóng, còn chỗ đó...cũng đã ướt át nhóp nhóp.... Thậm chí, còn tràn ra dính ướt cả mông, chảy dài xuống giữa hai chân.... Cô khó chịu nhìn anh, trong ánh mắt đầy vẻ mong chờ van xin.

Dĩ nhiên Thi Nam Sinh biết cô đang chờ mong cái gì. Cười cười nhìn cô, "Muốn không?"

"Ừm..." Thiên Tinh theo bản năng gật đầu. Giờ phút này, cô như người đi giữa chôn sa mạc đã lâu, chỉ có thể dựa vào bản năng để đi tìm nguồn nước.

"Vậy em nói cho anh biết, em muốn cái gì hửm?" Thi Nam Sinh cố tình trêu chọc cô. Ngón tay từ từ di chuyển lên phía trên, sau đó...dừng lại giữa hai chân cô.

"Ừm..." Cô theo bản năng kẹp chặt hai chân.

"Không muốn hả?" Thi Nam Sinh dừng động tác lại.

Thiên Tinh lắc đầu, ngoan ngoãn thả lỏng người. Anh thật độc ác, hành hạ cô sắp muốn khóc đến nơi rồi...

"Muốn cái gì? Mau nói anh nghe đi!" Thi Nam Sinh thì thầm hỏi, ngón tay chuyển qua mảnh rừng rậm dày đặc. Nhưng anh không đụng vào nơi nhạy cảm của cô, mà chỉ dạo quanh bên ngoài trêu chọc cô.

Mặc dù như vậy, anh vẫn có thể cảm nhận được khát vọng và nóng bỏng ở nơi đó... Xem ra, cô thật sự không thể chịu được nữa rồi...

"Anh... Bắt nạt người ta...." Thiên Tinh sắp khóc thật.

Thi Nam Sinh nghe vậy tìm cũng muốn chảy tan thành nước, nào còn lòng dạ tiếp tục trêu chọc cô, "Tiểu yêu tinh, em học được cách ăn vạ này ở đâu đấy!" Anh vừa hỏi vừa rên ra tiếng, ngón tay bất ngờ ve nắn nhụy hoa đã sớm sưng lên.

Hết xoa rồi nắn, trần trở qua lại, động tác mỗi lúc càng nhanh...

"Ừm..." Thiên Tinh run lên bần bật, vô lực ngã sấp lên ngực anh. Như thể chỉ trong nháy mắt hơi sức toàn thân đều bị anh hút sạch.

"Mối vậy đã chịu không được? Tiểu yêu tinh à, còn chưa chính thức bắt đầu đâu, em còn phải chuẩn bị tinh thần đấy...." Anh ôm đầu của cô, yêu thương thì thầm bên tai cô. Ngón tay dần dần trượt xuống, len lỏi vào nơi ẩm ướt huyền bí kia....

Cô thở dốc dữ dội hơn. Không còn nói năng được gì nữa, chỉ có thể say mê điên đảo áp sát lên ngực anh. Mềm oặt tựa như mèo con lười biếng nheo nheo mắt. Nhưng cô không biết, dù chỉ bầu nhiều thời, dù không hề làm gì hơn nữa, nhưng nét đáng yêu hấp dẫn đó cũng thành công khiến cho một người đàn ông điên đảo vì cô.

Rốt cuộc Thi Nam Sinh không thể chịu nổi nữa, gầm nhẹ một tiếng, lật người cô lại để cô nằm sấp xuống giường. Sau đó anh áp người lên lưng cô, hung hăng xuyên xỏ qua cô từ phía sau.

Cảm giác được lấp đầy khiến Thiên Tinh thỏa mãn rên lên một tiếng...

Cả hai như tan chảy, hòa quyện, đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời mà đôi bên mang lại...

Suốt đêm, hết lần này tới lần khác, không biết làm bao nhiêu lần. Được tính trong người Thiên Tinh quả thật rất mạnh, cho nên Thi Nam Sinh hoàn toàn không có thời gian nghỉ ngơi. [bó tay =)))]

Lúc thì cô chủ động bò trườn lên người anh, lúc thì ti mĩ hôn hít, trêu đùa vuốt ve mỗi tấc da thịt của anh...Thi Nam Sinh cực kỳ yêu thích dáng vẻ này của cô, nên cứ để mặc cho cô thỏa thích muốn làm gì thì làm

Hai người say sưa triền miên cả đêm.

Thẳng cho đến khi trời hơi hừng sáng, Thiên Tinh mới nheo nheo mắt chìm vào giấc ngủ. Thi Nam Sinh cũng mệt là người, ôm cô cứng nhắc rồi cũng ngủ thiếp đi...

Ngủ chưa được bao lâu thì tiếng chuông điện thoại reo vang ồm ồm. Thi Nam Sinh ghét nhất lúc đang ngủ mà bị người khác làm phiền, huống chi lúc này trong lòng còn đang ôm người đẹp ngủ...Anh càng không muốn ngồi dậy chút nào.

Dù đang vô cùng mệt mỏi, nhưng Thiên Tinh vẫn bị tiếng chuông âm ỉ đánh thức. Vừa nhô đầu ra khỏi chăn lồm cồm bò dậy muốn với lấy điện thoại, thì bị Thi Nam Sinh nhét đầu trở lại vào trong chăn.

"Ng Sloan, ngủ thêm lát nữa đi, tối qua em mệt lắm rồi..."

Nhắc đến tối qua, sắc mặt Thiên Tình đỏ lên. Chỉ nhớ mang máng chuyện mình chủ động với anh tối hôm qua. Còn trước đó thế nào, cô hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì.

Sao tự nhiên mình ở chỗ này với anh vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Bảo vệ Thiên Tình đến cùng

Thiên Tình mờ mịt không hiểu gì. Nhưng được anh ôm trong vòng tay, cảm giác tuyệt vời ấy cứ ngỡ như đang nằm mơ vậy. Nghe lời chui lại vào chăn, nhắm mắt muốn ngủ thêm một lát nữa. Nhưng điện thoại lại tiếp tục đổ chuông inh ỏi.

"Có chuyện gì gấp tìm anh sao? Anh không muốn nghe máy à?" Thiên Tình lười biếng trườn ra khỏi chăn hỏi.

Bị tiếng chuông điện thoại ồn ào làm phiền, Thi Nam Sinh có chút không vui nhứt nháy. Chỉ mới hơn bảy giờ mà thôi, rốt cuộc ai điện phá đám vậy chứ.

"Đừng để ý đến nó, lát nữa sẽ hết kêu thôi." Anh vẫn không nhúc nhích. Điện thoại vang lên lần nữa, đến khi tiếng chuông ngừng hẳn mới thôi.

Thi Nam Sinh ôm lấy Thiên Tình nhắm mắt lại, muốn đẩy thêm một giấc nữa. Nhưng chưa tới một phút, điện thoại trong phòng lại vang lên dồn dập.

Thi Nam Sinh bực tức tính rút dây điện thoại ra, nhưng bị Thiên Tình kéo lại.

"Chắc là ai đó có chuyện gấp cần tìm anh." Thiên Tình nói.

Thi Nam Sinh sững sờ một lúc. Đột nhiên nhớ ra chuyện gì. Lập tức nhồm dậy với tay cầm điện thoại đi động lên xem.

Quả thật....Tất cả đều là cuộc gọi nhờ đều là của Lăng Phong và Trần Lâm.

Trong lòng bỗng thấy hồi hộp, sắc mặt cũng tái đi.

Thiên Tình nhận ra sự bất thường qua nét mặt của anh, ôm chặt nghiêng người qua hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không anh?"

Thi Nam Sinh nhìn vào đôi mắt ngây thơ mờ mịt của Thiên Tình. Hiển nhiên cô hoàn toàn không biết, những chuyện xảy ra tối hôm qua ảnh hưởng lớn với mình đến mức nào.

Thật ra....Nói cho cùng thì cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, quá đơn thuần. Sẽ khó mà đối mặt với những chuyện này.

"Là điện thoại của Trần Lâm, có lẽ muốn bàn với anh về chuyện show diễn tối hôm qua. Em ngủ thêm một chút nữa đi, anh đi nghe điện thoại." Anh muốn cô biết rồi lo lắng.

"Thật sự không có chuyện gì à? Sao nhìn anh có vẻ không vui?" Thiên Tình vẫn không yên lòng.

"Anh chỉ ngủ không ngon mà thôi. Em nằm xuống nghỉ đi." Thi Nam Sinh giải thích, sau đó cầm điện thoại đi động đi thẳng ra ban công.

Đóng cửa ban công lại, xác nhận bên trong không nghe được anh mới nhận điện thoại.

"Tổng giám đốc! Cuối cùng anh cũng chịu nghe điện thoại." Là giọng của Trần Lâm.

"Ừ. Tình hình sao rồi?"

"Tin tức của sáng hôm nay, tất cả đều nói về cô Cảnh."

Không cần suy nghĩ, Thi Nam Sinh cũng đoán được rốt cuộc là tin gì. Chẳng qua cũng chỉ vài hot về xì căng đan của cô và Lục Yến Tùng. Nhưng còn có những tấm ảnh đó, thì giới truyền thông sẽ viết phô trương hơn một chút.

"Cứ ngỡ sẽ đăng tải rầm rộ về buổi trình diễn tối qua, nào ngờ lại bị đăng tin tức trái chiều như thế. Hơn nữa, vụ xì căng đan lần này đã lấn áp cả show diễn của chúng ta. Cô phiếu cũng vừa rút xuống ba điểm."

Thi Nam Sinh nắm chặt điện thoại, "Gọi nội dung bản tin qua điện thoại cho tôi."

"Vâng, tổng giám đốc!" Trần Lâm không dám chậm trễ.

Mới vừa tắt điện thoại, điện thoại lập tức có tín hiệu. Trần Lâm chụp ảnh gửi qua. Thi Nam Sinh sau khi xem xong sắc mặt liền chùng xuống.

Trên báo chí, chẳng những đăng mấy tấm hình nhận được trong điện thoại tối qua, còn có vẻ mặt mê loạn quấy rối của Thiên Tình nữa, chụp vô cùng đặc sắc.

Hơn nữa còn kết hợp với tấm hình trước kia của anh và Thiên Tình, chính là tấm mà lần đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn anh bế cô lên ngay trên sàn diễn.

Với tiêu đề là: ‘Ngọc Nữ’ thật ra chỉ là ‘Dục Nữ’, bất cả hai tay sớm muộn cũng bị lật tay!

Nội dung chính càng ngứa mắt hơn: “Là loại đàn bà dám đăng: cuộc sống cá nhân bê bối; không chừa thủ đoạn nào, lợi dụng người đàn ông để làm bàn đạp....

Chỉ một bài báo ngắn gọn, đã đánh thẳng Thiên Tình rơi vào vực sâu không đáy. Thi Nam Sinh siết chặt điện thoại đến mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Chuyện của show diễn, anh có thể thoải mái khắc phục hậu quả. Nhưng chuyện của Thiên Tình....Cô chắc chắn sẽ không chịu nổi bị sỉ nhục và vu oan như thế.

Vừa xem xong tin thì điện thoại bỗng đổ chuông. Là Lăng Phong gọi điện thoại tới.

Anh nghe máy, Lăng Phong ở đầu bên kia đi thẳng vào vấn đề: "Thiên Tình vẫn ở chung với anh đấy chứ?"

"Ừ." Thi Nam Sinh đáp.

"Bảo cô ấy nghe điện thoại, tôi đã có đối sách."

Đương nhiên Thi Nam Sinh sẽ không đưa điện thoại cho Thiên Tình, chỉ hỏi: "Đối sách gì?"

"Đây là chuyện nội bộ công ty chúng tôi." Lăng Phong từ chối trả lời.

"Lăng Phong, đừng quên bây giờ Thiên Tình là đối tượng hợp tác của chúng tôi. Là nhà đầu tư, tôi có quyền được biết bước tiếp theo phía bên anh sẽ định làm gì."

Lời của Thi Nam Sinh khiến Lăng Phong á khẩu. Chần chừ một lúc, không thể không nói ra sự thật.

"Anh cũng biết, ở trong làng giải trí này, xì căng đan là một con dao hai lưỡi. Thiên Tình là người mới, chuyện bại lộ lần này đối với cô ấy mà nói cũng không hẳn là xấu. Chỉ thay đổi một điều đó là... Cô ấy không thể đi theo con đường ngọc nữ được nữa."

"Anh thay đổi như vậy, là đang thay cô ấy ngầm thừa nhận chuyện tối hôm qua đúng như lời đám truyền thông nói?" Sắc mặt Thi Nam Sinh khó coi vô cùng, "Thật hoang đường!"

"Chúng ta làm vậy là để hóa nguy thành an. Muốn nổi tiếng thì cần phải có xì căng đan để tăng rating, thanh danh có lợi ích gì đâu."

"Tôi phản đối! Phương pháp xử lý của anh quá tiêu cực! Các người cũng phải đứng trên lập trường của Thiên Tình để suy nghĩ nữa chứ."

"Rất nhiều ngôi sao cũng dùng những việc này để đánh bóng tên tuổi của mình đó thôi." Lăng Phong nói tiếp: "Nếu đã chọn đi con đường này, thì phải chấp nhận theo nguyên tắc của nó. Chuyện này cũng không hẳn xấu."

"Các người sắp xếp như thế, bảo Thiên Tình sau này ra ngoài còn có thể dám gặp ai?" Giọng Thi Nam Sinh càng nói càng lớn.

"Chuyện này cô ấy cũng đành phải chấp nhận thôi. Tôi tin tưởng Thiên Tình là người kiên cường."

Bàn tay đặt trên bệ cửa sổ của Thi Nam Sinh hết siết rồi nói, nói xong lại siết. Cuối cùng nói, "Tôi không đồng ý các người làm vậy. Là công ty đại diện, hy vọng các người hãy cân nhắc một chút đến vấn đề hình tượng người đại diện của công ty phía chúng tôi."

"Thi tổng, tôi biết anh muốn bảo vệ Thiên Tình, nhưng đây là cách tốt nhất."

Thi Nam Sinh không muốn nói nhiều với Lăng Phong nữa, "Thiên Tình đang ngủ, sẽ không nhận điện thoại của anh. Chuyện này trước hết anh khoan hãy quyết định, tôi sẽ điều tra rõ ràng, đến lúc đó sẽ cùng nhau nghĩ cách giải quyết." Không đợi Lăng Phong phía đầu dây bên kia kịp nói gì nữa, Thi Nam Sinh quá quyết cúp điện thoại.

Không xoay người đi vào mà chỉ quay đầu nhìn vào trong phòng. Thiên Tình vẫn đang ôm chăn ngủ say sưa trên giường với vẻ mặt yên bình và hạnh phúc. Hoàn toàn không hề hay biết bên ngoài hiện đang vì cô mà hỗn loạn thế nào.

Thi Nam Sinh ngắm nhìn cô như người mất hồn...

Anh chỉ muốn lưu giữ khoảnh khắc bình yên này của cô mãi mãi, che chở cô dưới đôi cánh của mình...

Lặng nhìn một lúc mới bấm số gọi cho Văn Tĩnh. Cũng may trước đó anh còn lưu lại chứ không xóa đi.

"Tôi cũng đang định gọi điện cho anh." Bên kia vọng đến giọng nói lo lắng của Văn Tĩnh.

Thi Nam Sinh đoán được cô đã nhìn thấy những tin tức kia, "Lục Yến Tùng có nói với chị chuyện hôm qua là như thế nào không?"

"Tôi cũng muốn nói với anh chuyện này." Văn Tĩnh nói, "Lục Yến Tùng nói cho tôi biết người hôm qua cho Thiên Tĩnh uống thuốc chính là Bạch Thiên Thiên."

"Cái gì?" Thi Nam Sinh cảm thấy bàng hoàng khó mà tin nổi.

"Tôi tin Lục Yến Tùng không nói dối. Giữa anh ta và Bạch Thiên Thiên không hề có mâu thuẫn gì, anh ta không cần nói dối để hãm hại cô ta." Văn Tĩnh dừng lại một chút, mới nói tiếp: "Tôi không biết tại sao Thiên Tĩnh lại ở chỗ anh ta, cũng không biết thì ra anh ta và Thiên Tĩnh có quen biết nhau."

Thi Nam Sinh mím môi, mãi lúc lâu vẫn không nói gì. Sắc mặt thâm trầm đến đáng sợ.

Bạch Thiên Thiên...Hóa ra đầu đuôi ngọn nguồn đều do cô ta gây ra!

Đúng vậy, quả thật rất giống với phong cách của cô ta.

Ngày trước, chuyện Thiên Tĩnh bị sảy thai không phải cũng là do cô ta làm đó sao?

"Thiên Tĩnh đã biết chuyện này chưa? Trời ơi, tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ." Văn Tĩnh có chút hoang mang.

Sáng sớm hôm nay, lúc cha cô cầm tờ báo hùng hùng hổ hổ đưa cho cô xem, cô quả thực không sao tin được.

Càng không dám tưởng tượng, nếu Thiên Tĩnh nhìn thấy tin tức này sẽ sốc đến mức nào.

"Nếu Thiên Tĩnh biết được, con bé sẽ buồn biết chừng nào."

"Chị đừng vội kích động, cô ấy tạm thời chưa biết. Tôi sẽ cố gắng nghĩ cách để cô ấy biết càng muộn càng tốt. Có điều, biện pháp duy nhất giải quyết lúc này có lẽ..." Thi Nam Sinh hơi khựng lại không nói tiếp.

Văn Tĩnh sốt ruột hỏi: "Cách gì?"

"Tìm Lục Yến Tùng! Nếu như Lục Yến Tùng chịu nói ra chuyện của Bạch Thiên Thiên, Thiên Tĩnh sẽ trở thành người bị hại, tin tức sẽ lập tức nghiêng sang hướng khác. Đặc biệt đối phương còn là Bạch Thiên Thiên. Chuyển hướng sang cô ta, truyền thông càng ít chú ý tới Thiên Tĩnh hơn."

"Nhưng cũng chính vì cô ta là Bạch Thiên Thiên, sức ảnh hưởng của cô ta lan rộng sang đến quốc tế. Người hâm mộ và giới truyền thông liệu có thể tin chuyện này không?" Văn Tĩnh thực sự rất lo lắng.

"Chuyện này cô không cần lo lắng, chỉ cần Lục Yến Tùng chịu ra mặt, chuyện áp lực của dư luận tôi sẽ nghĩ cách."

Nếu anh ta đã nói như vậy, trong lòng Văn Tĩnh cũng thấy nhẹ đi đôi chút, ậm ờ một lúc mới nói tiếp: "Về phía Lục Yến Tùng..Cứ để tôi lo."

"Tôi nghĩ cũng chỉ có cô mới có thể thuyết phục được anh ta ra mặt." Thi Nam Sinh không ngăn cản mà chỉ nói: "Có điều Văn Tĩnh, tôi phải nhắc nhở chị một câu: Chị không nên yêu Lục Yến Tùng."

"Hả?" Văn Tĩnh giật mình. Sao anh ta biết được mình và Lục Yến Tùng..?

"Thiên Tĩnh cũng biết tôi và Lục Yến Tùng...?" Cô bỏ lửng câu hỏi.

"Chuyện này không quan trọng. Quan trọng là... Mục đích Lục Yến Tùng tiếp cận chị là gì. Hay nói cách khác, mục đích cậu ta tiếp cận hai chị em chị là gì."

Văn Tĩnh bị lời anh nói làm cho mơ hồ.

"Tôi đoán là...Anh ta chỉ muốn...Báo thù!"

"Báo thù? Anh có ý gì? Tôi và Thiên Tĩnh trước đây chưa từng gặp anh ta, càng không gây thù kết oán gì cả."

Thi Nam Sinh liền giúp cô giải thích nỗi nghi hoặc, nói ra sự thực khiến Văn Tĩnh khiếp sợ không thôi, "Mẹ kế của Lục Yến Tùng chính là mẹ ruột của chị."

"Cái gì?" Văn Tĩnh há miệng kinh ngạc.

"Khi Lục Yến Tùng còn nhỏ, mẹ ruột anh ta đã nhảy lầu tự vẫn, mà nguyên nhân chính là vì mẹ chị..."

Những lời giải thích của Thi Nam Sinh, khiến Văn Tinh có cảm giác như vừa chợt tỉnh giấc mộng.

Cú sốc này đối với cô không cần phải nói cũng biết... Nhưng cũng đã sáng tỏ mọi chuyện.

Khó trách... Cô luôn cảm thấy Lục Yến Tùng như mang oán hận với mình...

Anh ta đột nhiên tiếp cận mình, rồi còn tiếp cận Thiên Tinh...

Thì ra, đây mới chính là mục đích thực sự.

Văn Tinh chợt rung mình. Điện thoại nằm trong tay rõ ràng rất nóng, nhưng... Cô lại cảm thấy nó vô cùng lạnh lẽo...

"Văn Tinh?" Thi Nam Sinh lo lắng gọi cô.

"Hả? Vâng." Văn Tinh hoàn hồn lại, cảm thấy trên mặt man mát. Đưa tay lên sờ mới hay, hóa ra bản thân đang khóc...

Thật kỳ lạ...

Khi phát hiện ra được mục đích thực sự Lục Yến Tùng tiếp cận mình, cô lại cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót...

"Chị không sao chứ?" Thi Nam Sinh hỏi.

"Không sao... Dĩ nhiên là không sao."

"Tôi đã nói chuyện với mẹ của chị, nếu như hai người muốn gặp bà ấy, bà ấy có thể sắp xếp tới gặp hai người."

Nhắc tới mẹ mình, rất lâu mà vẫn không thấy Văn Tinh nói gì cả.

Mong nhớ bao nhiêu năm, chờ đợi mòn mỏi bao nhiêu lâu, cũng trách giận không sao kể xiết.... Đương nhiên là muốn gặp lại bà ấy một lần.

Nhưng hôm nay... Thật sự có thể gặp được, thì trong lòng lại ngổn ngang trăm mối, đủ loại cảm xúc.

Chỉ sợ... Đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, gặp lại e rằng cũng chỉ cảm thấy xa lạ và lúng túng.. Tới chừng đó, sẽ chỉ khiến cho tình cảm chờ đợi về người mẹ của cô và Thiên Tinh trong suốt bao năm qua đều tan tành như bọt biển.

"Tôi đi tìm Lục Yến Tùng trước, giải quyết xong chuyện của Thiên Tinh rồi hãy tính tiếp. Tôi không muốn con bé phải chịu tổn thương." Văn Tinh vội chuyển chủ đề.

Thi Nam Sinh cũng không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng nói: "Vậy làm phiền chị nhé."

Văn Tinh cười: "Con bé là em gái tôi, đây là việc tôi nên làm mà. Những lời này nên để tôi nói với anh mới đúng."

"Tôi cũng không muốn cô ấy hứng chịu bất kỳ tổn thương nào." Lời nói của Thi Nam Sinh vô cùng kiên định và tấm chân tình. Một lòng chỉ muốn che chở cho người con gái mình yêu thương dưới đôi cánh của mình.

Văn Tinh thật sự cảm thấy rất vui, "Vốn tôi còn lo lắng anh không nghiêm túc với Thiên Tinh. Bây giờ cuối cùng tôi có thể yên tâm rồi."

Cúp điện thoại, Thi Nam Sinh mím chặt môi nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Bạch Thiên Thiên....

Lần này tôi sẽ không bỏ qua cho cô nữa. Muốn tiếp tục hãm hại Thiên Tinh, tôi tuyệt đối không cho phép!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Yêu thương không nói nên lời

Thi Nam Sinh kéo mở cửa đi vào. Trong phòng vô cùng ấm áp, rất dễ chịu.

Ngồi dựa vào thành giường, vươn tay kéo Thiên Tinh ôm chặt vào lòng.

Thiên Tinh vốn chỉ ngủ chập chờn, anh vừa mới chạm vào cô đã giật mình tỉnh giấc.

Áp sát vào ngực anh, cô lười biếng hỏi: "Tối qua em sao thế? Sao lại ở đây với anh?"

"Không nhớ gì hết sao?" Thi Nam Sinh vén tóc cô lên, để lộ ra khuôn mặt nhỏ xinh có chút mệt mỏi. Hình như tối qua cả hai đã phóng túng quá độ rồi.

"Ừm. Chỉ nhớ mang máng." Thiên Tình khẽ nhủ mảy, cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, nhưng mạch suy nghĩ rồi hỗn loạn, không nhớ được chuyện gì cả. Chẳng không nhớ đến sự xuất hiện giữa chừng của Lục Yên Tùng.

"Không nhớ được thì đừng cố nữa." Thi Nam Sinh vỗ nhẹ lưng cô.

Cô vốn đang mệt sắp đứt hơi, nghe anh nói thế nên cũng không muốn nghĩ đến nữa.

Cứ mặc kệ mọi thứ...Chỉ cần có anh bên cạnh là được rồi.

"Đúng rồi..." Thi Nam Sinh cúi đầu nhìn cô, "Tối qua, trong lễ chúc mừng, em có gặp Thiên Thiên không?"

Thiên Tình không biết tại sao đột nhiên anh lại nhắc tới Bạch Thiên Thiên. Nhưng cũng gật đầu thành thật nói: "Có. Cô ấy đến mời rượu em, nói là muốn chúc mừng em."

Ánh mắt Thi Nam Sinh tối lại. Xem ra Lục Yên Tùng thật sự không nói dối....

"Sao thế? Có chuyện gì vậy anh?" Thiên Tình nhận ra sắc mặt khác thường của anh liền hỏi.

Thi Nam Sinh hoàn hồn sức tỉnh, miễn cưỡng cười lắc đầu: "Đừng nghĩ linh tinh, khi này anh nghe Trần Lâm kể lại nên thuận miệng hỏi thôi."

"Ồ." Thiên Tình không chút hoài nghi.

Thi Nam Sinh kéo chăn lên, ôm Thiên Tình vào lòng hỏi, "Hôm nay, công ty có sắp xếp việc cho em không?" Anh hỏi nhưng trong đầu thì đang nghĩ xem mình dùng cách gì để thuyết phục cô hôm nay đừng đi ra ngoài.

Thiên Tình lắc đầu, "Không có. Lãng Phong nói cho em nghỉ một ngày, ngày mai là bắt đầu bận bù đầu luôn ấy."

Không ngờ chuyện thuận lợi như vậy. Thi Nam Sinh thở ra nhẹ nhõm: "Nếu hôm nay không có gì làm, vậy em cứ ở nhà ngủ bù đi. Tối qua chắc mệt lắm hả?"

Nói đến chuyện tối hôm qua, mặt Thiên Tình lập tức đỏ lên, "Tối hôm qua... em..." Nghĩ đến sự chủ động, nhiệt tình của mình, cô sượng sùng ngập ngừng nói không nên lời, "Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa..."

Nhìn dáng vẻ xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên của cô, Thi Nam Sinh cảm thấy yêu thương cô vô bờ. Nâng cằm cô lên, híp mắt nhìn cô: "Anh rất thích dáng vẻ đó của em... Nếu không nhờ đêm qua, anh thật không biết, thì ra em cũng nhiệt tình dữ dội đến vậy đâu đấy..."

"Anh đừng ở đó chọc em nữa." Thiên Tình kéo cao chăn lên che mặt mình đi. Mặt cô lúc này ửng hồng như hoa đào nở rộ, trông rất dễ thương.

Cố đè nén sự rung động trong lòng, Thi Nam Sinh kéo cô ra khỏi chăn, "Tiểu yêu tinh, hôm nay ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về, không được đi đâu đấy."

"Anh đến công ty sao?" Hai mắt Thiên Tình ngập nước nhìn anh. Cô không biết ánh mắt mình lúc này quyến rũ biết là bao.

Thi Nam Sinh mềm lòng, thật sự chỉ muốn ở nhà cùng cô. Nhưng mà...Chuyện lần này rất phức tạp cộng với chuyện công ty cũng đang chờ anh giải quyết, "Ừ, công ty có chút chuyện quan trọng cần anh giải quyết."

Thiên Tình yếu ớt mỉm cười gật đầu: "Vậy anh mau đi đi, em ở đây ngủ một giấc."

"Một mình em không sao chứ?" Thi Nam Sinh có chút không yên lòng.

"Không sao mà. Anh đi đi. Đừng để trễ nải công việc."

Thi Nam Sinh gật đầu: "Trưa anh sẽ về đưa em đi ăn cơm. Trước khi anh chưa về đừng có đi lung tung. Anh có thể về bất cứ lúc nào đấy."

Thiên Tình cảm thấy hôm nay anh rất kỳ lạ. Coi cô con nít vậy, không ngừng dặn cô cô đừng đi bậy.

Có điều...Cảm giác này rất ngọt ngào...

"Em đảm bảo sẽ không đi đâu lung tung hết." Sợ anh không yên lòng, cô còn nghịch ngợm giờ tay lên thề.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu này của cô, Thi Nam Sinh liền bật cười. Cúi đầu hôn lên môi cô, như thấy còn chưa đủ, vì vậy ngay sau đó...nụ hôn được kéo dài mãi mãi...

Hôn đến khi hô hấp cả hai trở nên nặng nề, Thi Nam Sinh mới chịu buông Thiên Tình ra.

Biệt thự của Lục Yến Tùng, đây là lần đầu tiên Văn Tình tới đây.

Xuyên qua tán cây ngô đồng um tùm mới đến được nhà anh.

Văn Tình bấm chuông xong lặng lẽ đứng sang một bên.

Sau khi nghe Thi Nam Sinh nói cho nghe toàn bộ chân tướng, trong lòng cô chẳng còn cảm xúc gì ngoài lạnh lẽo.

Đợi không bao lâu...

Cánh cửa lớn chợt 'loảng xoảng' giòn vang, rồi được mở ra.

Văn Tình đẩy cửa, chậm rãi đi vào.

Còn chưa đi vào, Văn Tình đã cảm thấy một ánh mắt sáng quắc từ phía lầu hai không xa phóng tới chỗ mình. Trong lòng chợt căng thẳng.

Dù không ngừng đầu lên Văn Tình cũng đoán được anh đang nhìn mình.

Cửa bên trong không khóa. Cô cứ thế đẩy cửa đi vào.

Lúc này Lục Yến Tùng cũng đang từ trên lầu đi xuống.

Hôm nay anh...Khác hẳn với Lục Yến Tùng cô từng gặp.

Anh mặc chiếc áo phông cổ chữ V sậm màu, lồng ngực rắn chắc lộ ra, nhìn vào rất có nét quyến rũ.

Tầm mắt Văn Tình chỉ thoáng dừng trên người anh, rồi lập tức dời đi. Ánh mắt tăng thêm phần sắc lạnh.

"Hiếm khi nào em chủ động tới tìm tôi. Có việc gì sao?" Dáng vẻ của anh như vừa mới ngủ dậy, mặt mũi vuốt vuốt tóc, ngồi xuống ghế sofa. Đôi chân thon dài lười biếng bắt chéo. Lúc hỏi cũng không thèm nhìn cô chỉ cầm điều khiển bật ti vi lên.

"Tin tức sáng nay anh đã xem chưa?" Văn Tình vốn muốn hỏi anh mục đích thật sự tiếp cận mình, nhưng lời ra khỏi miệng lại là những lời này. Chuyện của Thiên Tình quan trọng hơn.

"Tin tức gì?" Lục Yến Tùng đã biết mà còn vờ hỏi. Bấm chuyển kênh liên tục sau đó đột nhiên chuyển sang kênh tin tức.

Sau khi thấy những hình ảnh trên ti vi, anh hơi nheo mắt lại. Rồi đưa mắt nhìn sang Văn Tình, "Là mấy tin tức giải trí này à?"

Văn Tình cũng nhìn lên ti vi...Quả nhiên, trên màn hình chính là hình ảnh của anh, Thiên Tình và Thi Nam Sinh.

"Hình chụp đẹp đấy." Lục Yến Tùng thản nhiên nhận xét.

Dáng vẻ như không thèm để ý, giống như người trên màn ảnh kia không phải anh ta vậy.

"Sáng sớm em đã tới tìm tôi, lẽ nào em đang ghen với em gái mình à?" Anh hỏi ngược lại, trong giọng nói chợt mang theo vẻ hứng thú.

Văn Tình thoáng sửng sốt, sau đó rũ mắt nhìn anh: "Tôi đến đây...Là muốn nhờ anh giúp Thiên Tình."

Lục Yến Tùng cũng không cảm thấy gì kinh ngạc. Sở dĩ tới qua anh nói cho cô biết đáp án là đã lường trước hôm nay cô sẽ tới tìm anh.

Anh không lên tiếng, chỉ hơi nghiêng người nhìn như chiếu tướng vào Văn Tình. Không biết có phải mình bị ảo giác hay không, nhưng sao anh cảm thấy...Văn Tình hôm nay có gì đó khác khác với thường ngày.

Bình thường, cô luôn cho anh sắc mặt tức giận và lạnh lùng. Nhưng hôm nay chỉ có sự dửng dưng lạnh lẽo...

"Anh thấy đấy, tất cả tin tức hiện nay đều gây bất lợi cho Thiên Tình. Nhưng anh cũng biết, Thiên Tình vốn không phải người như vậy. Nếu như anh có thể ra mặt, giải thích rõ ràng chuyện tối hôm qua, nói ra Bạch Thiên Thiên mới là chủ mưu, nhất định có thể sẽ cứu được Thiên Tình." Văn Tình càng nói càng tỏ ra sốt ruột, ánh mắt hy vọng nhìn Lục Yến Tùng.

Mà khuôn mặt điển trai của Lục Yến Tùng vẫn không chút thay đổi.

Văn Tình không nói thêm nữa, chỉ đứng nhìn anh. Dường như đang hỏi hớp mong chờ đáp án của anh.

Một lúc lâu sau...

Cuối cùng Lục Yến Tùng cũng thông thả mở miệng: "Sao tôi phải đứng ra giúp cô ta? Xi căng đạn của tôi đã đếm không xuể rồi, thêm hay bớt đi một cái đối với tôi cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Tại sao tôi phải vì một người từng từ chối lời mời của tôi để đắc tội với một nhân vật nổi tiếng như Bạch Thiên Thiên?" Anh hừ một tiếng, nhìn Văn Tinh nói tiếp: "Đề nghị của em, quả thực rất nực cười đấy!"

Văn Tinh mím môi, cô cũng không cảm thấy bất ngờ khi bị anh thẳng thừng từ chối như vậy. Cụp mắt nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo không gì bằng của anh, chậm rãi nói: "Tôi biết anh vốn không muốn tôi và Thiên Tinh có được cuộc sống vui vẻ, nhưng hủy hoại Thiên Tinh như vậy, liệu sự thù hận trong lòng anh có thật sự được coi bỏ xuống không?"

Những lời Văn Tinh nói khiến Lục Yến Tùng giật mình trong chốc lát. Trên khuôn mặt đẹp trai thoáng hiện lên vẻ khiếp sợ bang hoàng.

Chỉ bấy nhiêu đã đủ Văn Tinh để hiểu được...Thi Nam Sinh không nói dối cô. Lục Yến Tùng quả thật vì sự thù hận kia nên mới tiếp cận cô...

Bước một bước tới gần anh, Văn Tinh nói tiếp: "Chỉ cần anh giúp Thiên Tinh vượt qua cửa ải khó khăn này, cho dù nỗi hận của anh có lớn lao đến mấy, tôi cũng cam tâm tình nguyện gánh lấy. Mong đừng ai làm tổn hại đến Thiên Tinh."

Lúc này khoảng cách giữa hai người khá gần...Cho nên Lục Yến Tùng có thể nhìn thấy rất rõ vẻ mặt cô lúc này.

Đó là sự...Kiên quyết, không chùn bước...

Hóa ra cô ấy đã biết hết mọi chuyện rồi. Chẳng trách sao mình lại cứ cảm thấy Cảnh Văn Tinh hôm nay rất khác với mọi ngày.

"Ai nói cho em biết?" Anh lạnh giọng hỏi. Bàn tay đặt trên gối siết chặt.

"Chuyện này nào có quan trọng gì chứ, không phải sao?"

Nếu cô không muốn nói, anh cũng không ép, chỉ hừ lạnh rồi nói: "Có phải chỉ cần tôi chịu ra mặt, chuyện gì em cũng đồng ý với tôi?"

Văn Tinh nhìn anh. Nghĩ đến mỗi lần anh chiếm đoạt cô đều chỉ vì lòng thù hận, trái tim bỗng thắt lại đau đớn. Cô mím môi nói: "Chỉ cần tôi làm được, tôi nhất định sẽ đồng ý..."

"Bán mình, được không?" Anh hỏi, đáy mắt mang ý cười.

Sớm đoán được anh sẽ đưa ra yêu cầu này, nhưng khi nghe tận tai Văn Tinh vẫn không tránh khỏi giật mình. Nhưng ngay sau đó, cô lắc đầu cương quyết cự tuyệt, "Tôi không làm được!"

Lục Yến Tùng không hề tức giận, chỉ thu lại ý cười trong đáy mắt. Đột nhiên anh đứng dậy, thoáng cái đã bước tới gần cô.

Cảm giác được sự nguy hiểm, Văn Tinh cảnh giác lùi về phía sau một bước, lại bị Lục Yến Tùng bỗng chốc ôm chặt lấy eo cô.

"Được thôi. Nếu không chịu bán thân, vậy thì bán trái tim em nhé! Anh nặng giọng nói ra câu này, cúi đầu kề môi mình sát môi cô. Nhìn cô bằng ánh mắt mênh mông sâu thẳm, nhìn rất lâu mà không hề chớp mắt.

Văn Tinh mở to mắt, dường như không hiểu dụng ý của anh.

Một giây sau, anh liền giải thích sự nghi hoặc trong cô, "Yêu tôi, em có làm được không?"

Lời anh vừa thốt ra khiến Văn Tinh vô cùng khiếp sợ. Giây phút đó, chỉ có thể ngơ ngàng nhìn mặt của Lục Yến Tùng mỗi lúc càng kề sát mặt mình, vẻ mặt thể hiện lòng tham lam chiếm hữu cực mạnh.

Cô đã nghĩ đến vô số yêu cầu mà Lục Yến Tùng có thể đưa ra, nhưng...Cô trăm triệu lần không ngờ được Lục Yến Tùng lại có yêu cầu này.

"Thế nào? Không làm được sao à?" Phản ứng của cô khiến vẻ mặt Lục Yến Tùng lạnh lùng hơn. Bàn tay dùng sức bóp chặt cằm cô, nâng mặt cô cao lên để đối diện với mình. Vẻ mặt của anh như có phần không cam lòng. Còn có sự chua xót... khó diễn tả bằng lời.

Khi mở miệng nói tiếp, giọng nói đã khản đặc đi: "Nếu không làm được, thì đừng ở trước mặt tôi..."

"Tôi muốn biết lý do." Văn Tinh ngắt lời anh. Ánh mắt của cô từ đầu đến cuối luôn nhìn thẳng vào mắt anh, dường như muốn xuyên qua đó để nhìn thấu tận sâu nơi đáy lòng anh.

Lời của cô khiến Lục Yến Tùng sững sốt. Bởi vì trước khi hỏi cô câu đó, anh căn bản không nghĩ tới nguyên nhân mình nói thế là gì. Chỉ hỏi theo bản năng tự nhiên mà thôi.

Bây giờ, anh lại không dám suy xét tường tận xem tại sao mình hỏi cô như vậy nữa. Chẳng lẽ bởi vì...Bản thân thật sự khao khát có được tình yêu của Cảnh Văn Tinh?

"Bởi vì, chỉ khi tôi thật lòng yêu anh, anh mới dễ dàng khiến tôi bị tổn thương?" Văn Tinh nào biết hiện giờ tâm tư anh đang xáo trộn không có lối thoát, nên chỉ suy đoán theo cách nghĩ của mình.

Nhưng đáp án này lại khiến cho Lục Yến Tùng như trút được gánh nặng. Hai hàng lông mày giãn ra, anh gạt đầu, khôi phục lại vẻ lạnh lùng: "Đúng vậy, phải khiến em yêu tôi, rồi tôi sẽ vứt bỏ em."

Đúng vậy! Chính là lý do này! Mặc niệm dối lòng chuyện anh muốn có được tình yêu của cô.

Có loại đàn bà nào mà mình chưa từng gặp qua, sau cứ phải khao khát chỉ muốn có được cô chứ? Chuyện này đúng thật là hoang đường mà.

"Sao? Làm được không?" Lục Yến Tùng nhướn mày hỏi lại.

Văn Tinh khẽ mỉm cười, nụ cười ấy như đang cười nhạo anh sao quá ấu trĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Nỗi uất ức phải hứng chịu

Lục Yến Tùng nhíu lại, rồi chợt nghe người trong ngực lên tiếng: "Lục Yến Tùng, tôi không phải kẻ ngốc, biết rõ anh chỉ vì muốn làm tổn thương tôi, sao tôi còn lao đầu vào mà yêu anh chứ?"

Vòng tay ôm eo cô siết lại chặt hơn. Nhiệt độ chung quanh như hạ xuống cực thấp, rét lạnh khiến người phát run.

Nhưng Văn Tinh vẫn tiếp tục nói: "Anh vốn cũng chẳng hiểu yêu là gì cả. Tình yêu là điều thiêng liêng kỳ diệu biết bao, sao có thể chỉ dựa vào lời anh nói là có thể yêu ngay được chứ? Nếu con người có thể dễ dàng kiểm soát nó như vậy, thì trên đời này đã không có những cuộc tình bi thảm như của Romeo và Juliet nữa rồi."

"Câm miệng!" Lục Yến Tùng khẽ gầm lên, không muốn nghe cô nói nữa.

Nhưng Văn Tinh không vì vậy mà ngừng lại, "Đề nghị này của anh, tôi không làm được. Bởi vì, chính bản thân tôi cũng không thể điều khiển được trái tim mình. Tuy nhiên, nếu anh nhất quyết muốn làm vậy mới chịu giúp Thiên Tinh, thì tôi có thể giả vờ như rất yêu anh."

Lời của cô thật tàn nhẫn làm sao? Về mặt của Lục Yến Tùng lúc này nhìn qua như rất bình tĩnh, nhưng kỳ thực anh đang căm hận chỉ muốn bóp chết cô ngay tại chỗ.

Chỉ có người đàn bà này... Mới dám chối từ anh một cách tàn nhẫn như thế! Cũng chỉ có người đàn bà này luôn tỏ ra không cần anh.

Anh thật sự chỉ muốn đẩy cô ra xa, bỏ mặc Cảnh Thiên Tinh sống chết làm gì làm, nhưng...

Lời nói ra khiến chính bản thân anh cũng kinh hãi, "Được! Cảnh Văn Tinh, tôi chấp nhận đề nghị của em!" Anh dường như nghiêng rang để nói, ánh mắt thì lạnh như băng.

Văn Tinh kinh ngạc nhìn anh. Đề nghị gì?

"Tôi ra mặt giúp Cảnh Thiên Tinh. Còn em, bắt đầu từ giây phút này, phải giả bộ yêu tôi! Tốt nhất nên giả bộ cho giống một chút! Nếu không, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể lật lọng."

"Anh... Anh điên rồi!" Giả bộ yêu anh là cô thuận miệng nói bừa thôi. Đề nghị hoang đường như vậy, sao anh có thể chấp nhận được?

"Nếu muốn cứu em gái em, thì lập tức câm miệng lại cho tôi!" Lục Yến Tùng bá đạo cắt lời cô.

Nhìn anh vô cùng nghiêm túc, đáng vẻ hiển nhiên không hề giống đang nói đùa. Nhưng...Rốt cuộc tại sao anh đồng ý đề nghị ấy?

Văn Tinh còn chưa nghĩ thông thì bỗng nhiên...Cô cảm thấy hơi thở nam tính lạnh lẽo phả thẳng vào mặt. Bờ môi hơi lạnh của cô bất chợt bị Lục Yến Tùng ngậm lấy.

Môi anh rất mỏng cũng rất lạnh. Nhưng khi chạm vào môi Văn Tinh, thoáng cái liền trở nên nóng bỏng.

Hàng mi của Văn Tinh khẽ run run, còn chưa kịp giãy giụa đã bị Lục Yến Tùng giữ chặt gáy. Đưa môi cô vào sâu trong miệng anh.

Cô chỉ nghe thấy giọng nói như nghiền nghiền của anh: "Cảnh Văn Tinh, giả bộ cho giống một chút đi." Lưỡi anh ngang ngược xộc vào khoang miệng cô, hấp thu hết liếm đôi môi ngọt lịm của cô.

Nghe lời cảnh cáo của anh, Văn Tinh từ từ nhắm mắt lại, tập trung tinh thần vào nụ hôn. Rồi cô bất chợt nhận ra...

Thì ra bản thân cũng không hề bài xích nụ hôn của anh. Có lẽ vì kỹ thuật của anh quá cao siêu.

Dần dần, Văn Tinh bị anh đưa vào mê trập bởi nụ hôn lúc mạnh lúc nhẹ, khi thì tàn sát khi thì dịu dàng của anh...

Như bị đắm chìm trong cơn mê loạn, Văn Tinh hé mở đôi môi khéo léo đưa lưỡi ra thăm dò, cùng lưỡi anh triển miên quện lấy nhau.

Anh như bị cô kích thích, càng mút mạnh hơn, hôn sâu hơn...

Trong phòng khách yên tĩnh không ngừng vang lên những tiếng mút liếm mập mờ khiến người ta đỏ mặt....Hôn đến khi cả hai người đều thở gấp, Lục Yến Tùng mới chịu buông cô ra.

Rũ mắt xuống, chăm chú nhìn cô với vẻ hài hước cùng dực vọng dâng trào trong hai mắt, "Giả vờ rất giống, cứ tiếp tục phát huy!"

Giả vờ?

Tìm Văn Tinh nhảy thình thịch. Vừa rồi... Thật sự cô không hề giả vờ chút nào...

Thi Nam sinh rời đi.

Thiên Tinh vốn định ngủ thêm một chút. Nhưng trong phòng thiếu vắng bóng dáng của anh khiến cô đột nhiên cảm thấy trống trải và cô đơn. Con buồn ngủ cũng ngay lập tức biến mất. Nằm ôm chăn hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua. Nhưng đầu óc cứ mơ hồ không rõ.

Chỉ nhớ được rõ mỗi chuyện lúc cô với anh ở trên giường...

Cùng với hình ảnh trước khi vào tiệc...

Sau khi uống rượu cô thấy chóng mặt, còn cảm thấy rất nóng nên đã ra ngoài đi hóng mát một chút.

Nhưng....Sau khi hóng mát thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Hình như...Lúc đó Bạch Thiên Thiên đi tới hỏi có phải cô bị mệt không, ngỏ lời muốn đưa cô về nhà.

Azzzz....Nhức đầu quá!

Rõ ràng là đi về nhà cơ mà, sao đột nhiên lại ở trên giường với Nam Sinh được? Vỗ vỗ đầu mình mấy cái mà vẫn nghĩ không ra, cuối cùng đành thôi không nghĩ nữa.

Sau đó cảm thấy buồn chán cầm điều khiển lên bật ti vi. Xem ti vi rồi chờ anh về vậy.

Chuyển kênh liên tục, mà Thiên Tinh vẫn không tìm được kênh nào mình thích.

Cho đến khi...Chuyển đến kênh giải trí. Vốn bởi vì chuyển đến đúng kênh trong ngành của mình, nên muốn xem một chút tin tức xem thế nào.

Nhưng...Không ngờ lại nhìn thấy tin tức đang nói về mình.

Hai người dẫn chương trình đứng trong trường quay, dẫn dắt câu chuyện rất trôi chảy.

"Tiếp sau đây, chúng tôi muốn nói đến một tin tức về người đang mới nổi trong làng giải trí."

"Woa, là người mới á? Cũng không hẳn vậy đâu. Tuy cô ấy chỉ mới xuất hiện được vài tháng, nhưng bây giờ đang giữ vị trí đứng đầu trang nhất của hàng loạt tạp chí lớn đó."

"Nghe nói tối hôm qua các kênh truyền thông đều rầm rộ đưa tin tức về cô ấy... Liệu đây có được coi là chiêu 'tung ảnh nóng để được nổi tiếng' không?"

"Sự thật có đúng vậy không? Chúng ta hãy theo dõi đoạn phóng sự sau đây sẽ liền rõ!"

"Vâng, sau đây xin mời các bạn khán giả xem đài hãy cùng chúng tôi đón xem chuyên mục tin tức về 'Sự thật đằng sau người nổi tiếng' - Cảnh Thiên Tinh đã dựa vào hai người đàn ông để nhanh chóng nổi tiếng như thế nào nhé!"

Lời của hai người dẫn chương trình vừa dứt, hình ảnh trên màn hình liền chuyển sang mấy bài báo đăng tin.

Thiên Tinh xem mà không khỏi bàng hoàng, sắc mặt càng lúc càng trở nên tái nhợt.

Trên màn ảnh lúc đầu là hình cô và Thi Nam Sinh, sau đó chuyển sang hình cô và Lục Yến Tùng..

Tại sao Lục Yến Tùng lại bế cô? Hơn nữa, vẻ mặt cô lúc đó...Sao có thể mê loạn phóng đảng như vậy? Bản tin còn dùng những lời lẽ khinh miệt, dè bĩu, cay nghiệt vô cùng khó nghe. Lời khó nghe dạng nào cũng đều có.

Thiên Tinh thực sự không thể tin được, nghe những lời bình luận kia, cô chỉ cảm thấy như có mũi dao cắm phập vào trái tim mình, khiến cô khó chịu vô cùng.

Nhờ hình ảnh trên màn hình, cô mới miễn cưỡng nhớ ra được, hình như tối qua cô có gặp Lục Yến Tùng.

Nhưng...Minh bị anh ta bế như vậy lúc nào chứ?

Thi Nam Sinh có biết không? Anh sẽ nghĩ mình như thế nào? Có khi nào anh cũng giống mấy người đó, nghĩ mình có qua lại tình cảm với Lục Yến Tùng không?

Còn nữa....

Lăng Phong có vì công sức mà anh ta đã xây dựng cho cô thoát khỏi trở thành bọt nước, mà tức giận mình hay không?

Nghĩ đến những chuyện này, Thiên Tinh nào còn tâm trạng ở lại trong phòng đợi được nữa. Vội vàng đi tìm quần áo của mình. Bộ lễ phục tối hôm qua không thể mặc được nữa.

Cũng may, Nam Sinh đã dặn nhân viên lễ tân đưa bộ quần áo khác lên cho cô.

Rửa mặt, sửa soạn lại đầu tóc, rồi vội vã lao ra khỏi phòng.

Thiên Tinh không biết có phải do ảo giác của mình không, nhưng dọc đường đi xuống, cô cứ cảm thấy như tầm mắt của mọi người đều dồn hết về phía mình.

Cô vô thức cúi đầu né đi, cố gắng không nghĩ nhiều, nhưng...Cô vẫn cảm nhận được rõ ràng những ánh mắt không chút thiện cảm kia. Khiến cô càng cúi thấp đầu hơn.

"Ê, ê, ê, cậu nhìn kia, cô ta có phải là cô gái hôm nay được lên trang nhất không?"

Trên đường, có rất nhiều người chỉ trỏ cô. Còn có mấy cô gái chụm lại to nhỏ với nhau. Trong lòng căng thẳng như bản thân đã làm sai chuyện gì vậy, Thiên Tinh chột dạ lách người đi sang hướng khác.

Nhưng những người kia nào chịu bỏ qua cho cô? Một cô gái khác chạy tới trước mặt cô, ngăm nhìn rất kỹ.

"Đúng là cô ta rồi! Tên gì ý nhỉ? Đúng rồi, Cảnh Thiên Tinh!"

"Chẳng biết ở cái xó nào chui ra, còn bày đặt bắt chước người ta làm siêu sao. Vừa nhìn đã thấy cái đuôi hồ ly tinh rồi. Bây giờ thì hay rồi, lật thuyền trong mương." (Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không ngờ xảy ra cuối cùng lại xảy ra.)

"Chi giới quyền rũ đàn ông, đồ không biết xấu hổ là gì!"

"Thi tổng vốn là bạn trai của Thiên Thiên của chúng tôi, lại bị loại đàn bà này cướp đi. Đúng là có mắt như mù mà! Chi tội nghiệp cho Thiên Thiên của chúng ta..." Là fan hâm mộ Bạch Thiên Thiên, đương nhiên sẽ bảo vệ cho thần tượng của mình.

"Được làm người mẫu cho Thi thị chẳng qua cũng dựa vào Thi tổng mới lên được thôi."

"Hừ! Chi cần nghĩ tới trước đây Thiên Thiên từng vì ả đàn bà này mà bị từ hôn, là mình cảm thấy điên lên rồi! Chi muốn đánh cho cô ta một trận!"

Cô gái kia dường như rất căm phẫn, nghiêng răng trừng trừng nhìn Thiên Tinh, tay cuộn lại từng chùng sắp sửa lao vào đánh Thiên Tinh thật vậy.

Thiên Tinh bị ánh mắt hung dữ kia làm cho sồn gai ốc. Cô từng được chứng kiến cảnh fan hâm mộ của Bạch Thiên Thiên hung dữ thế nào rồi. Con người một khi mất đi lý trí, chuyện gì cũng có thể làm được.

Cô không khỏi rùng mình, tính bắt xe rồi đi.

Nhưng cô gái kia không ngờ lại rat ay thật, cô ta bắt lấy cánh tay Thiên Tinh, "Bắt được mày ở đây, không đánh mày, sao tao được coi là fan trung thành của Thiên Thiên được?"

"Cô muốn làm gì?" Thiên Tinh giãy dụa. Cánh tay trắng nõn mới đó đã hằn lên mấy vết đỏ.

"Làm gì á? Chỉ là muốn dạy dỗ đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ như mày đó!" Cô gái kia kích động vung tay lên định tát Thiên Tinh.

Thiên Tinh phản ứng mau lẹ, bắt lấy tay cô ta: "Cô đừng cố tình gây sự. Nếu còn kiếm chuyện vô lý, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

"Ái chà chà! Mày tưởng làm nghệ sĩ thì giỏi lắm sao, nói chuyện lớn lối thế cơ á? Hôm nay tao nhất định phải xé bộ mặt hồ ly tinh của mày ra! Ê, tụi bây cùng xông lên hết đi. Thứ đồ không biết nhục là gì này chúng ta cào nát mặt nó ra!"

Thanh niên tuổi trẻ, rất dễ bị người khác kích động, đặc biệt là sự thù hận...Đối phương vừa hô hoán lên, cả đám con gái hung hổ cùng xông lên.

Nếu chỉ có một người, Thiên Tinh còn có thể cố gắng ngăn được, nhưng nhiều người như thế cùng nhau nhào tới chỗ cô, khiến cô không cách nào chống đỡ.

Chỉ một lát sau, Thiên Tinh đã bị vây vào giữa đám người.

"Các người đừng làm vậy! A.....!!!" Mặt Thiên Tinh bị những móng tay bén nhọn cào tới tấp lên mặt.

"Báo cảnh sát đi! Không phải mày rất giỏi sao? Gọi điện thoại báo mấy tên đàn ông kia tới đây giúp mày đi!"

"Các người làm vậy là vi phạm pháp luật đấy!" Thiên Tinh cố gắng nói lý lẽ với họ.

Nhưng mấy cô gái kia nào có chịu nghe. Ngược lại những lời này của cô càng khiến bọn họ thêm kích động. Hành động càng không kiềm chế được, thô bạo hết giật tóc rồi lại cào mặt cô.

Dù Thiên Tinh có chống đỡ thế nào cũng không thể tránh khỏi bị thương...

Trên mặt đau rất...Trong lòng cũng như bị dao cắt rí máu, đau đến khiến cô nghe răng há miệng.

Nỗi tủi thân uất ức tuôn trào như thác lũ.

Cô không biết tại sao mọi chuyện lại đến nước này...

Tại sao rõ ràng cô không làm gì cả, cũng không gây tổn thương đến ai, nhưng vì sao cứ hết lần này tới lần khác cứ phải hứng chịu nhục nhã nhiều như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Anh hùng cứu mỹ nhân

Thanh thiếu niên đang trong giai đoạn nổi loạn thì không thể nói lý được.

Lúc Thiên Tinh bị người ta giật tóc, cho dù rất đau, nhưng...

"A... Đau quá!" Tiếng kêu đau là của người đang túm tóc mình.

"Đứa nào làm tao đau, muốn chết hả?" Cô gái kia hét lớn.

Vừa quay đầu thì thấy một khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ xuất hiện ngay trước mắt.

Trời ơi! Gương mặt này...Tuy đẹp trai thật, nhưng...Lạnh đến có thể xé rách thịt da người ra.

"Luật sư, nhớ kỹ những người này cho tôi! Một người cũng không tha!" Người lên tiếng chính là Thi Nam Sinh. Mặt anh lúc này đen sì, nói với người mặc đồ tây ở phía sau.

"Vâng! Thi tổng!" Luật sư liền lấy điện thoại ra gọi, những cô gái kia quay mặt nhìn nhau.

Bọn họ đều xem tin tức hôm nay, dĩ nhiên biết được người này là ai, càng biết được anh là người không thể chọc vào. Nếu thật sự bị nhốt vào tù, các cô không bị hành hạ tới chết mới lạ.

Thiên Tinh bị đánh muốn còn nửa cái mạng vô lực tựa người vào biển báo trạm xe bus. Mặt mày bị cào xước toí tả. Đầu tóc vốn gọn gàng lúc này bù xù xơ xếch lộn xộn. Dáng vẻ vô cùng chật vật.

Cô lúc này so với hoàn cảnh ngày trước gặp Trầm Âm cũng chẳng khác là bao...

"Thiên Tinh!" Thi Nam Sinh đau lòng không thôi, bước nhanh đến ôm cô vào lòng. "Anh đã đến muộn..." Anh khàn giọng nói, lời nói tỏ ra áy náy và thương xót. Vốn anh đang bàn với luật sư về chuyện của Bạch Thiên Thiên, đang định quay lại tìm Thiên Tinh bàn cách giải quyết, nhưng...Lúc về đến khách sạn thì phát hiện cô không có ở trong phòng. Sự hoảng hốt trong lòng anh lúc đó không có từ nào có thể diễn tả được. Nếu biết sẽ xảy ra chuyện này, dù trời có sập xuống anh cũng sẽ không bỏ cô ở lại một mình như vậy.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc...Nghe được giọng nói thân quen của anh...Thiên Tinh liền cảm thấy sự sợ hãi bất an trong lòng thoáng chốc tan biến đi, như người chết đuối giữa dòng bỗng vớ được thanh gỗ. Vì cô biết, chỉ cần có anh ở bên, có anh bảo vệ, cô sẽ không bị ai làm hại nữa...Vùi mặt sâu vào ngực anh, nước mắt xúc động không kiềm được lăn dài xuống.

"Là tại em không nghe lời anh, ra ngoài một mình..."

"Ngốc quá..." Thi Nam Sinh thở dài bế cô lên.

Mặt rất đau...

Tim cũng rất đau...

Nhưng giờ phút này, được tựa vào lòng anh, Thiên Tinh cảm thấy dường như có bao khó khăn cũng không còn đáng sợ nữa.

"Luật sư, dẫn bọn họ tới đồn cảnh sát, tôi muốn khởi tố bọn họ!" Thi Nam Sinh vừa bế Thiên Tinh lên vừa quay đầu nói. Sắc mặt lạnh đi trong chốc lát, nào còn vẻ dịu dàng như lúc nói chuyện với Thiên Tinh?

Sắc mặt biến đổi quá nhanh, khiến tất cả mọi người đều không kịp thích ứng.

"Đừng, đừng khởi tố bọn họ." Thiên Tinh kéo ống tay áo của Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh cau mày: "Thiên Tinh, bọn họ đánh em thành ra như vậy, em còn xin tha cho bọn họ ư?"

"Không phải..." Thiên Tinh lắc đầu.

Đám thiếu nữ bên kia chợt lên tiếng mỉa mai: "Kiện thì kiện, cùng lắm thì bọn này chối không nhận. Bày đặt ra về 'thánh mẫu' xin tha cho bọn này á, bọn này không có cảm ơn đâu."

"Đúng thế! Đồ dối trá!"

"Đồ độc ác!"

Mấy câu nói này càng khiến vẻ mặt Thi Nam Sinh thêm đáng sợ. Nếu không phải bởi vì họ chẳng qua cũng chỉ là mấy cô gái chưa hiểu chuyện, thì quả thực anh rất muốn dạy dỗ thay bố mẹ chúng.

Thiên Tinh đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Vừa rồi, lúc Thi Nam Sinh chưa đến, những lời các cô gái này nói còn ác miệng hơn nhiều. Cho nên, so với Thi Nam Sinh thì cô có vẻ bình tĩnh hơn.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh: "Bảo anh tha cho họ, không phải là xin cho bọn họ, chỉ là chuyện này nếu làm lớn hơn nữa thì đối với chúng ta cũng không có lợi."

Lời của cô đã đánh thức sự tức giận trong lòng Thi Nam Sinh. Quả thật...Thiên Tinh hiện đang là tấm bia bị mọi người chỉ trích.

Nếu để đám chó săn biết được chuyện hôm nay, sợ rằng sẽ càng khó đĩnh chính hơn, "Là anh suy nghĩ không chu đáo." Nghe lời Thiên Tinh, anh nhìn luật sư nói: "Đề họ đi đi."

Đám người kia lườm lườm nhìn Thiên Tinh rồi mới hung hỏ kéo nhau đi.

Trò vui để người đi đường chỉ trò bàn tán cuối cùng cũng hạ màn. Thi Nam Sinh dù có giận hơn nữa cũng không thể phát tác.

Sau khi bế cô lên xe, anh mới dặn dò luật sư: "Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện trước, những chuyện khác sẽ nói sau."

"Vâng, Thi tổng. Có chuyện gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào."

"Được!" Thi Nam Sinh gật đầu, ngồi vào trong xe.

Sau khi dặn dò tài xế, rồi kéo Thiên Tinh sang ôm vào lòng. "Để anh xem nào." Bàn tay nhẹ nhàng vén phần tóc rối hai bên má cô lên. Nhìn thấy những vết cào trên mặt cô, hai bàn tay anh không kiềm được siết chặt. Tin tức mới được truyền ra mà đã xảy ra chuyện như thế này rồi! Nếu cô làm như lời Lăng Phong nói, bỏ đi hình tượng ngọc nữ kia, không biết chuyện sẽ còn thế nào nữa đây?

"Chỉ mấy vết nhỏ thôi, em không sao." Thiên Tinh không đành lòng để anh lo lắng, cười nhẹ an ủi anh. Nhưng...Khóe môi vừa động liền chạm đến miệng vết thương, khiến cô đau quá há miệng hít hà.

"Vết thương nhỏ? Thật chỉ muốn đem đám nhóc con không có giáo dục kia nhốt hết vào tù. Để anh xem xem còn chỗ nào bị thương không?"

Thiên Tinh ngoan ngoãn vén tay áo lên cho anh xem.

Trên cánh tay có mấy vết bầm xanh xanh tím tím. Thi Nam Sinh giật đến hai tròng mắt có thể phun ra lửa.

Nhưng Thiên Tinh không quan tâm đến những thứ này, chỉ ngược đôi mắt trong suốt lên nhìn anh, "Em đã xem tin tức sáng nay."

Thi Nam Sinh giật mình. Anh cũng đã lường trước được việc này, "Anh sẽ có cách giải quyết!"

Hốc mắt Thiên Tinh liền đỏ lên: "Tối hôm qua... Em với Lục Yến Tùng... Xin lỗi anh, em thật sự không biết tại sao em lại ở cạnh anh ta nữa..." Lục Yến Tùng ôm cô, hơn nữa, về mặt cô lúc đó...Cô không xác định được rốt cuộc mình với Lục Yến Tùng có xảy ra chuyện gì không nữa.

"Ngốc à, em đang nghĩ lung tung gì đấy?" Thi Nam Sinh thấy cô vừa lo sợ, ánh mắt tràn đầy áy náy cũng biết cô đang suy nghĩ gì.

Vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ lắc đầu: "Em và anh ta không xảy ra chuyện gì hết. Hơn nữa tối qua là em bị người khác hãm hại."

"Sao cơ?" Thiên Tinh càng không hiểu.

"Lục Yến Tùng bế em vào phòng là thật, nhưng anh ta không hề chạm đến một ngón tay của em. Anh với Văn Tinh kịp thời chạy tới, cho nên là anh đưa em đi."

"Nhưng tại sao em không nhớ gì hết vậy? Sao em lại bị Lục Yến Tùng đưa vào khách sạn? Tại sao anh ta làm thế chứ?" Thiên Tinh thật sự không hiểu.

Thi Nam Sinh đành phải nói ngắn gọn chuyện của Bạch Thiên Thiên cho cô nghe.

Cô quả thực không sao tin được, hai mắt mở lớn trừng trừng nhìn Thi Nam Sinh.

Một lúc sau...

Cô mới lúng túng mở miệng: "Chẳng lẽ.... Là bởi vì em đang ở cùng với anh sao?"

Thi Nam Sinh mỉm môi: "Cũng có thể là nguyên nhân này. Cộng thêm dạo gần đây em đang trên đà nổi tiếng, mà cô ta với em lại cùng chung người quản lý, cho nên cô ta làm chuyện vậy cũng không có gì lạ."

Thiên Tinh cảm thấy việc làm đó thật khiến người ta không sao hiểu được.

"Em đừng nghĩ nhiều nữa, đến bệnh viện trước đã."

Thiên Tinh mỉm nhẹ môi hỏi: "Bác Thi nhất định đã thấy tin tức này rồi, có khi nào bác ấy cũng giống mọi người nghĩ em là..." Nghĩ cô là người bê bối không đáng hoàng?

"Mẹ anh quả thật có gọi điện hỏi thăm tình huống của em, nhưng mẹ chỉ quan tâm em thôi. Mẹ hiểu em mà, sẽ không nghe lời đám truyền thông mà nghĩ lung tung đâu." Thật ra thì, không những mẹ anh điện thoại hỏi thăm, mà....Mẹ cô cũng có gọi đến hỏi nữa.

Nghe Thi Nam Sinh nói vậy, Thiên Tinh mới thăm thở phào nhẹ nhõm.

Thật lòng mà nói, người ngoài có cách nhìn về cô thế nào cũng được, cô không quan tâm lời người ta nói, cô chỉ cần người nhà mình, người yêu mình, sẽ không vì vậy mà hiểu lầm mình, như vậy đã đủ rồi.

"Bác sĩ, nhẹ tay một chút." Lúc thấy Thiên Tinh vì quá đau mà gồng người nhú mày, Thi Nam Sinh hằm hằm nhắc nhở bác sĩ.

Bác sĩ cũng không nhịn được nữa, "Vết thương này cũng không sâu, hơn nữa đã thoa thuốc rồi, đau chỗ nào mà đau? Từ nãy giờ, nếu cậu không nhắc đi nhắc lại thì cứ lòng vòng ở đây, cậu như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới làm việc đây. Một là im lặng, hai là ra ngoài đợi."

Tự nhiên bị sạt cho một trận, Thi Nam Sinh nhất thời cứng đờ. Thôi kệ, dù sao Thiên Tinh vẫn còn phải nhờ người ta. Cho nên, dù có giận cỡ nào cũng ráng dần xuống.

Nhìn đáng vẻ cam chịu của anh, Thiên Tinh không nhịn được bật cười.

Mặc dù.... Vết thương rất đau, rất khó chịu. Nhưng...Bởi vì được anh lo lắng và quan tâm nên bao nhiêu đau đớn cũng đều tiêu tan hết....

Giống như....Thình thoảng bị thương một chút, để cảm nhận cảm giác được quan tâm chăm sóc thế này cũng rất xứng đáng.

"Bác sĩ, cô ấy làm việc trong ngành giải trí, có chắc trên mặt sẽ không để lại sẹo không?" Sao khi thoa thuốc xong, Thi Nam Sênh lại lên tiếng hỏi.

Bác sĩ nhìn Thiên Tình, "Nghệ sĩ? Là người gây ồn ào giới truyền thông sáng nay đó à?"

Sợ phải đón nhận thêm ánh mắt khinh bỉ, Thiên Tình vội cúi đầu né tránh theo phản xạ.

"Thấy quan hệ hai người tốt như thế, đâu có giống như những gì báo chí đồn thổi." Bác sĩ vừa kê đơn thuốc, vừa nói, "Yên tâm đi, không để lại sẹo đâu."

"Cảm ơn." Thi Nam Sênh cầm lấy toa thuốc, kéo Thiên Tình ôm vào lòng mới giải thích: "Báo chí họ hiểu lầm đáng bực bực thôi."

Vị bác sĩ im lặng không nói thêm gì nữa, xoay mặt nhìn ra cửa: "Mời người kế tiếp!"

Thi Nam Sênh dìu Thiên Tình từ bệnh viện đi ra.

"Em sao rồi? Còn đau không?" Vừa mở cửa xe cho cô, vừa ân cần hỏi.

Nhìn dáng vẻ khàn trương của anh, Thiên Tình cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô cười lắc đầu, "Không đau, anh đừng lo lắng."

Có thể không lo được sao? Cô mỏng manh như búp bê bằng sứ vậy, chạm nhẹ thôi cũng sợ bị vỡ, cũng sợ bị thương.

Hai người vừa ngồi vào xe, đang định đến thẳng văn phòng luật sư thì điện thoại của Thi Nam Sênh lúc này bỗng đổ chuông.

"Là điện thoại của Văn Tĩnh." Thi Nam Sênh nhìn màn hình rồi quay sang nói với Thiên Tình.

"Chị? Sao chị ấy không gọi cho em?" Thiên Tình vừa ngạc nhiên hỏi, vừa lục tìm điện thoại di động trong túi xách của mình.

"Anh coi rồi, điện thoại di động của em đã tắt máy từ tối hôm qua rồi. Có lẽ Bạch Thiên Thiên vì không muốn cho mọi người tìm ra em nên tắt đó."

"Để anh nghe điện thoại trước, có thể bên Lục Yến Tùng đã có tin tức." Thi Nam Sênh nói xong, bấm nút nghe.

"Anh có đang ở chỗ Thiên Tình không? Hai người bây giờ đang ở đâu?"

"Ừm, đang ở bên cô ấy. Vừa từ khách sạn đi ra ngoài." Thi Nam Sênh không muốn cho Văn Tĩnh biết chuyện vừa xảy ra, "Có phải phía Lục Yến Tùng có tin tức gì không?"

"Ừm. Anh ta đã đồng ý chịu mở cuộc họp báo với ký giả, vậy nên, hai người có thể cùng đến đây một chuyến không? Thương lượng nội dung buổi họp báo với ký giả vào ngày mai."

"Dĩ nhiên có thể. Chị gửi địa chỉ sang di động cho tôi, chúng tôi sẽ lập tức đến ngay." Thi Nam Sênh cười nói.

"Được, tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, đáy lòng căng như dây đàn của Thi Nam Sênh cuối cùng cũng được thả lỏng.

Anh nghiêng mặt nhìn Thiên Tình cười nói, "Ok rồi, ngày mai có thể rửa nỗi oan ức cho em rồi."

Tại biệt thự của Lục Yến Tùng.

Văn Tĩnh cúp điện thoại quay người lại, thấy Lục Yến Tùng cũng đang thương lượng với ai đó về buổi họp báo ngày mai. Văn Tĩnh thấy vậy cũng nhẹ lòng. Cảm ơn trời đất, vì cuối cùng anh ta không nuốt lời.

Sau khi trao đổi xong, Lục Yến Tùng ngoảnh lại nhìn Văn Tĩnh nói, "Buổi họp báo ngày mai, em cũng cùng đi tham dự."

"Tôi?" Văn Tĩnh kinh ngạc hỏi lại, "Lý do?"

"Sẽ rất cần đến sự có mặt của em. Nếu muốn tôi giúp em gái em thì em đừng nên hỏi nhiều làm gì."

Nếu anh ta đã nói thế, Văn Tĩnh chỉ đành im lặng không hỏi nữa. Không biết được bụng dạ anh ta nghĩ gì nữa.... Thật khó hiểu...

....

Hai người đều đã gọi điện thoại xong, Lục Yến Tùng đuổi người dựa vào lưng ghế sofa. Hờ hững lật cuốn tạp chí trong tay.

Văn Tinh cũng thuận tay cầm lên một cuốn để xem, nhưng...khiến cô phiền não chính là, mấy quyển tạp chí này đều là những bài báo thống kê về những con số cứng nhắc khô khan của chuyên mục tài chính và kinh tế. Xem mãi nhưng chẳng hiểu được gì.

Thật sự không hiểu được, Thi Nam Sinh và Lục Yến Tùng hai người họ sao có thể làm bạn với những con số khô cứng này được nhỉ?

"Lục Yến Tùng..." Cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh và gọi tên anh.

Anh đang cúi đầu, sắc mặt hình như không được tốt. Nghe cô gọi mình, chỉ khẽ ‘Ừ’ một tiếng chứ không ngẩng đầu lên.

Văn Tinh không phát hiện ra sự bất thường của anh, nên nói tiếp: "Em tôi và Thi Nam Sinh sắp đến rồi. Mặc kệ thế nào, chuyện này vẫn phải nói tiếng cảm ơn anh."

Anh chỉ hừ một tiếng chứ không nói. Bàn tay đang lật tạp chí hơi tái nhợt.

Văn Tinh vẫn nói tiếp ý của mình, "Cũng cảm ơn anh đã không gây hại đến Thiên Tinh, mặc dù anh rất hận chúng tôi."

Lần này....Lục Yến Tùng không lên tiếng. Ngay cả ‘Ừ’ cho qua chuyện cũng không có. Đột nhiên vút quyển tạp chí trong tay sang một bên bùm chặt bùm, trên trán tuôn đầy mồ hôi.

Văn Tinh sững người, cũng chưa phát hiện ra anh có điểm bất ổn.

"Anh bị gì vậy?" Buồng cuốn tạp chí xuống, cô vội chạy đến bên anh. Lúc này mới thấy dáng vẻ đau đớn cổ nén của anh, "Lục Yến Tùng, có phải anh bị đau bao tử không?" Trong giọng nói của cô không giấu được vẻ hoảng hốt.

Lục Yến Tùng giương mắt lên, chạm phải gương mặt lo lắng của cô. Lẽ nào là ảo giác của mình ư, về mặt đó, dường như đang rất lo lắng?

"Tôi đưa anh đến bệnh viện nhé." Văn Tinh loay hoay tìm chìa khóa xe, "Chìa khóa xe đâu?"

"Không cần...." Anh chỉ chỉ vào cái tủ bên cạnh, "Ở đó có thuốc bao tử."

Quả nhiên là đau bao tử. Văn Tinh không dám chậm trễ, nhanh chóng đi lấy thuốc. Bốc thuốc cho anh xong lập tức đi rót một ly nước đi tới đưa đến tận tay anh, "Mau uống đi."

Dáng vẻ sốt ruột lo lắng này của cô khiến Lục Yến Tùng thần thờ như người mất hồn. Cứ ngồi đó trơ mắt nhìn cô không nhúc nhích.

Văn Tinh giục anh, "Còn ngại người ra đó làm gì hả? Mau uống đi!"

Lục Yến Tùng sực tỉnh, đẩy mắt xẹt qua cảm xúc phức tạp. Chuyển tầm mắt sang hướng khác, anh ngửa đầu uống viên thuốc vào.

Một lúc sau, cảm giác nhào lộn trong dạ dày cũng từ từ biến mất.

"Sao rồi? Thấy đỡ hơn chút nào không?" Văn Tinh khẽ mặt tới hỏi. Đưa thêm một ly nước ấm cho anh, "Uống chút nước nữa cho ấm dạ dày."

Lục Yến Tùng chỉ nhìn ly nước nhưng không đưa tay nhận.

Một hồi lâu....Anh mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào vẻ mặt lo lắng của Văn Tinh, khẽ cười tự giễu, "Cảnh Văn Tinh, xem ra, em cũng là một cao thủ diễn xuất đó."

Văn Tinh mê mẩn nhìn anh.

"Biểu hiện mới vừa rồi của em, tôi suýt nữa còn cho rằng, em thật sự đã yêu tôi rồi cơ đấy, chứ không phải đang đóng kịch."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Cường hôn

Lời Lục Yến Tùng nói khiến mạch suy nghĩ của Văn Tinh như bị đóng băng. Trái tim cũng bỗng chùng rồi loạn.

"Có phải anh chưa ăn sáng đúng không?" Văn Tinh hỏi sang chuyện khác để đổi chủ đề. Nếu anh ta nghĩ rằng mình đóng kịch, thì cứ cho là vậy đi!

"Không có thói quen này." Anh mỉm môi nói với vẻ bất cần.

"Chẳng trách lại bị bệnh bao tử." Văn Tinh liếc anh một cái, vừa đi xuống nhà bếp vừa hỏi: "Trong bếp có gì ăn được không?"

Lục Yến Tùng không đáp, chỉ nhìn theo tấm lưng dần khuất bóng trong nhà bếp.

Cô ấy muốn làm gì? Nấu bữa sáng cho mình sao? Kể từ ngày mẹ anh qua đời, bao nhiêu năm qua, cũng chẳng còn ai nấu bữa sáng cho anh nữa.

Không!

Nói đúng hơn, là anh không hề dùng bữa sáng.

Chỉ vì...

Anh muốn như vậy mới có thể nhớ mãi về mẹ mình.

....

"Trong tủ lạnh nhà anh chẳng có thứ gì cả, chỉ có chút gạo thôi hả?" Rất nhanh, Văn Tinh ló đầu ra từ nhà bếp hỏi.

Lục Yến Tùng dựa lưng vào ghế sofa để dạ dày thoải mái một chút. Tầm mắt dừng ở ly nước nóng mà cô rót cho mình, sững sờ nhìn từng làn khói trắng lượn lờ bốc lên.

Nghe Văn Tinh hỏi anh mới từ từ chuyển tầm mắt đến nhìn cô, "Em làm điểm tâm cho tôi à?"

"Nấu chút cháo thì không thành vấn đề." Cô nói xong liền xoay người đi vào trong.

Bóng lưng ấy khiến trái tim Lục Yến Tùng như chệch đi một nhịp. Loại cảm giác xuyên xao động lòng đó khiến anh cảm thấy kinh hoàng.

Ngay lập tức gân cổ quất lên: "Cảnh Văn Tinh!"

Văn Tinh quay mặt lại thì nghe anh ngang ngược nói: "Tôi không cho phép em làm! Cho dù em có nấu, tôi cũng sẽ không ăn!"

Văn Tinh không biết anh lại dở chứng gì. Chỉ thờ dài, nghĩ một đằng nói một nẻo, "Anh không muốn ăn cũng không sao. Nếu đã nhận lời giả bộ yêu anh, thì tôi nhất định sẽ làm cho thật giống." Dứt lời, không chờ Lục Yến Tùng nói nữa, càng không phát hiện sắc mặt Lục Yến Tùng lúc này đã chuyển sang xám xịt, quay người đi trở vào nhà bếp.

Lục Yến Tùng đứng dậy phang phang đi vào bếp.

Văn Tinh đang cúi đầu lấy gạo.

Lục Yến Tùng đột nhiên hất đổ cái nồi trong tay cô, động tác rất thô bạo.

Cái nồi kim loại rơi xuống nền đá cẩm thạch phát ra tiếng long coong, dọa Văn Tinh giật nảy mình, trở mắt nhìn anh, "Anh làm gì vậy?"

Văn Tinh vừa hỏi dứt lời, Lục Yến Tùng đã nhào tới ấn cô lên bệ rửa chén.

"Cảnh Văn Tinh, nếu đã giả bộ thì đừng nói thật ở trước mặt tôi!" Anh nghiêng giọng nói ra từng chữ. Giống như đá mài phát ra từ giữa kẽ răng.

"Tôi chỉ là...Ừm..." Văn Tinh còn chưa nói hết câu, Lục Yến Tùng đã giáng xuống cho cô một trận mưa hôn.

Anh hôn rất thô lỗ, thay vì nói là hôn, chi bằng nói là gặm cắn có lẽ đúng hơn...Như thế khiến cô phải hứng chịu đau đớn để trừng phạt lời nói mới vừa rồi của cô.

Nhưng...Sao anh ta phải làm vậy? Vốn dĩ anh ta muốn mình làm thế kia mà....

Văn Tinh chưa xót muốn vươn tay xô anh ra. Nhưng cổ tay đã bị anh tóm lấy. Anh dùng sức hơi mạnh, Văn Tinh không cách nào thoát được.

Anh hôn đến khi môi cô sưng mọng đỏ lên mới dừng lại lùi ra sau một bước, nặng nề thờ dốc nói, "Cảnh Văn Tinh, cứ tiếp tục giả bộ đi! Một khi giả vờ yêu tôi thì không được từ chối nụ hôn của tôi!"

"Anh....Ngang ngược vừa thôi!" Văn Tinh lên án.

Anh nhân cơ hội này chen lưỡi mình vào sâu trong miệng cô. Trái tim cũng theo đó đập loạn liên hồi.

Lục Yến Tùng thì thầm trên môi cô, giọng khào khào nói: "Em nên chấp nhận chuyện này...."

....

Trận mưa hôn vẫn tiếp tục diễn ra trong nhà bếp, mỗi lúc càng cuồng dại.

Anh như loài sư tử điên cuồng nơi hoang dã, toàn thân sung mãn của sự xâm phạm và chiếm đoạt.

Mọi thế tấn công, đều giống như ngọn lửa hùng lực phừng cháy, khiến Văn Tĩnh ngay cả một chút sức lực chống trả cũng không có. Sức lực toàn thân như bị ngọn lửa từ anh thiêu trụi.

Quần áo trên người dưới bàn tay của anh đã trở nên nhàu nát, lộn xộn, không còn ra hình dạng nữa. Tóc tai cũng buông xõa phủ xuống vai.

Ánh mắt đã dần trở nên mê loạn....Dáng vẻ vô cùng quyến rũ như con hồ ly nhỏ, khiến trái tim Lục Yến Tùng không thể nào cưỡng lại được mà mềm đi.

"Reng...Reng..." Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lục Yến Tùng đang vui mặt trước ngực Văn Tĩnh, thỏa thích tham lam trêu chọc hai nụ hoa nhỏ xinh xinh như đóa bé không biết thoả mãn. Nghe được tiếng chuông cửa, anh chỉ nhú mày coi như không nghe thấy.

Nhưng lý trí của Văn Tĩnh đã nhờ tiếng chuông này mà thức tỉnh, "Lục Yến Tùng...Anh buông tôi ra trước đã...." Giọng nói yếu ớt, không gay gắt hay lên giọng như trước đây, ngược lại....có vẻ như cầu xin...

Khiến từ tim đến xương cốt của Lục Yến Tùng cũng mềm nhũn tan chảy.

"Đừng để ý...." Đầu lưỡi anh vô cùng thành thạo vờn quanh vòng tròn bao bọc nụ hồng săn cứng.

Văn Tĩnh há miệng thở dốc, cũng không chịu nổi nhưng không thể không nhắc nhở, "Đừng làm ầm nữa.... Là Thiên Tĩnh đến đó. Nói chuyện quan trọng trước đi được không...."

Nghe Văn Tĩnh nói vậy, động tác của Lục Yến Tùng mới dừng lại.

Sau đó....

Ngẩng đầu lên, dùng tay thế môi nắn bóp một bên, vừa xoa vừa miết dụ dỗ nói, "Nói vậy, ý của em là... Sau khi bàn xong chuyện, chúng ta sẽ làm tiếp việc đang dang dở đúng không?"

Vấn đề này, báo Văn Tĩnh phải trả lời thế nào?

Nói không được, biết đâu chừng Lục Yến Tùng sẽ ngay lập tức quán lấy mình không chịu buông. Còn nếu nói được...Vậy không phải tự chui đầu vào rọ ư?

Đang không biết nên trả lời anh thế nào thì chuông cửa lại vang lên dồn dập. Có vẻ như rất sốt ruột. Văn Tĩnh nhanh chóng đẩy anh ra, vừa ngượng ngùng sửa sang lại quần áo đang hoảng hốt vừa bước nhanh đi ra cửa.

Lục Yến Tùng thế nhưng để cô đi mà không cản, chỉ nhìn theo tấm lưng với tâm tình vô cùng phức tạp.

Trong lòng...Đường như có thứ gì đó, đang từng chút từng chút chệch khỏi đường ray vốn có.

... ..

Quả nhiên, người gõ cửa chính là Thi Nam Sinh và Cảnh Thiên Tĩnh.

Môi Văn Tĩnh vẫn còn hơi sưng. Thi Nam Sinh thoáng thấy cũng hiểu mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

"Thiên Tĩnh, em sao vậy? Sao lại bị thương thế này?" Sự chú ý của Văn Tĩnh dừng lại ở Thiên Tĩnh.

"Em không sao. Khi nãy bất cẩn bị vấp ngã, nên mới vậy ạ." Thiên Tĩnh không muốn chị lo nên tìm đại cái cớ để nói.

Thi Nam Sinh gạt đầu, ôm cô vào lòng nói, "Yên tâm đi, tôi đã giúp cô ấy bôi thuốc, sẽ không để lại sẹo."

"Vậy là tốt rồi." Văn Tĩnh trách giận nhìn Thiên Tĩnh, "Em cũng thiệt là! Lớn chừng này rồi, đi đứng sao không cẩn thận mà để bị ngã như vậy."

Thiên Tĩnh cười làm nũng, "Em xin hứa từ nay về sau sẽ không để xảy ra chuyện này nữa."

"Lục Yến Tùng đâu rồi? Anh ta có nhà không?" Thi Nam Sinh nhìn vào trong.

Lúc này Văn Tĩnh mới sực nhớ, hơi nghiêng người sang một bên mở cửa cho cả hai vào nhà.

Lục Yến Tùng đang đi ra từ nhà bếp. Nhìn thấy hai người chị khẽ gạt đầu, coi như chào hỏi.

Thi Nam Sinh liếc nhìn anh ta, bình tĩnh nói: "Chuyện hợp báo với ký giả, tôi thay Thiên Tĩnh cảm ơn anh."

"Không cần, tôi chỉ làm chuyện mình muốn làm. Thương lượng chuyện ngày mai họp báo với ký giả nhanh một chút, lát nữa tôi còn phải đưa cô ấy đi mua lễ phục nữa." Lục Yến Tùng hất hất mặt về phía Văn Tinh.

Văn Tinh kinh ngạc nhìn lại.

Thiên Tinh cũng nhìn Văn Tinh.

Chị ấy đã quay lại với Lục Yến Tùng sao? Phải chăng vì chuyện của mình, nên chị lại bị Lục Yến Tùng uy hiếp?

Nghĩ tới khả năng này, Thiên Tinh cảm thấy không đành lòng đứng nhìn chị như vậy. Nếu sự thật là thế, chi bằng để cô từ chối sự giúp đỡ của Lục Yến Tùng.

Nhưng ngay sau đó thấy Lục Yến Tùng ôm chặt Văn Tinh vào ngực, cúi đầu nhỏ nhẹ nói với chị, "Ngày mai họp ký giả, em tham dự với thân phận là bạn gái anh, lẽ nào em không cần mặc lễ phục sao?"

Bạn gái? Bởi vì hai chữ này mà tim Văn Tinh đập thình thịch. Môi run run nhưng không lên tiếng phản bác.

Qua ánh mắt, Thiên Tinh nhận ra sự rung động của Văn Tinh rất rõ ràng. Hai chị em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vì vậy đôi bên đều rất hiểu nhau...

Không ngờ...Giữa chị ấy và Lục Yến Tùng đã không còn đơn giản như ngày trước nữa...

... ..

Bạch Thiên Thiên vừa bận bịu hoá trang, vừa cầm máy tính bảng không ngừng lướt xem.

Trợ lý ghé mặt qua, khá ngạc nhiên khi nhìn thấy nội dung trên màn hình, "Chị thích theo dõi web forum và microblogging của mình từ khi nào vậy?"

"Tâm lòng của fan hâm mộ mà, đôi khi cũng nên xem một chút." Bạch Thiên Thiên bĩu môi, xem chi tiết nội dung đăng trên web mà tâm trạng vô cùng tốt. Trên trang web forum hầu hết đều đang bàn tán về chuyện của Cảnh Thiên Tinh vào buổi sáng hôm nay, có chút vui sướng khi người khác gặp họa. Nếu là fan hâm mộ từ lâu thì chắc hẳn ai cũng biết gục mắt giữa cô và Cảnh Thiên Tinh. Giờ đây Cảnh Thiên Tinh rơi vào kết cục như vậy, mọi người tự nhiên đều cảm thấy như được trút giận.

"Giúp tôi tung thêm một số tin nữa, đem chuyện năm đó Cảnh Thiên Tinh đoạt bạn trai tôi và tôi bị vứt bỏ như thế nào, miêu tả càng thâm hại càng tốt." Bạch Thiên Thiên bĩu bĩu môi, phát phát tâm thiếp của fan hâm mộ.

"Cái tâm thiếp này vẫn chưa đủ, tuy có thể xoa dịu tâm trạng nhưng vẫn chưa thể xả hết giận."

Trợ lý đương nhiên hiểu chuyện gì, cầm máy vi tính qua rồi ra dấu 'Ok' bằng tay, "Yên tâm, chuyện này giao cho em."

Mặc dù Bạch Thiên Thiên là người kiêu ngạo, loại chuyện như bị người ta cướp bạn trai, nếu phanh phui ra quả thật cũng chẳng tốt đẹp gì. Nhưng nếu loại chuyện này xảy ra ở giới giải trí thì lại khác...

Tự dìm mình xuống thành kẻ yếu thế, bị người ta ức hiếp, nhất là bị một người mới bắt nạt, bấy nhiêu đó cũng đủ để tranh thủ không ít sự đồng tình và thương cảm của bạn xem đài. Cũng có thể đổi lấy sự thương tiếc của fan hâm mộ, đồng thời trút hết oán hận sang cho Cảnh Thiên Tinh.

Làm vậy, cô không cần ra mặt nhưng vẫn có thể hại Cảnh Thiên Tinh thân bại danh liệt. Nghĩ vậy nên tâm trạng Bạch Thiên Thiên rất tốt, dùng trạng thái tốt nhất để nghênh đón hoạt động cắt băng tiếp theo.

Điện thoại của trợ lý vang lên, cô ta đi nhận nghe, sau đó chạy vào hét hải nói, "Thiên Thiên, không hay rồi! Không hay rồi!" Cô ta lo lắng gọi, sắc mặt trắng bệch.

"Chuyện gì khiến cô hoảng hốt như vậy? Có phải trời sập xuống đâu, bình tĩnh một chút." Bạch Thiên Thiên dừng dừng nói.

"Mới vừa rồi em nhận được điện thoại, nói... nói..."

"Nói gì?" Bạch Thiên Thiên cũng bị cô làm cho hứng thú, "Có gì nói mau, đừng ấp a ấp úng nữa."

"Ngày mai Lục Yến Tùng sẽ đứng ra mở cuộc họp báo với ký giả!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Bầu trời của em

Bạch Thiên Thiên nhướn mày. Cách làm này dường như không giống phong cách của Lục Yến Tùng. Xi căng đan vây quanh anh ta quanh năm suốt tháng nhiều không kể xiết.

Hình ảnh ôm ấp đàn bà bị đăng tải trên internet không biết bao nhiêu lần rồi? Lần đó còn mở hộp báo công bố với ký giả.

Vậy còn lần này, anh ta hộp báo là vì cái gì?

"Có nói cụ thể là hộp báo về chuyện gì không?"

"Có." Trợ lý gật đầu, nặng nề nhìn Bạch Thiên Thiên, "Là vì giúp Cảnh Thiên Tinh giải thích chuyện khi sáng. Nói cho mọi người biết là Cảnh Thiên Tinh bị hãm hại."

Bạch Thiên Thiên cảm thấy như có đạo sấm sét bổ xuống đầu. Cô và Lục Yến Tùng đang âm thầm hợp tác, anh ta không có lý nào vì một người mới toanh mà trở mặt với mình như thế được!

Chẳng lẽ....Anh ta đã yêu Cảnh Thiên Tinh thật rồi sao, cho nên mới không đành lòng nhìn cô ta bị hãm hại? Cô chỉ có thể nghĩ đến lý do này mà thôi. Thủ đoạn của Cảnh Thiên Tinh đúng là không thể xem thường.

"Bây giờ phải làm sao? Thiên Thiên, nếu anh ta thật sự ra mặt, nói không chừng sẽ khai hết chuyện của chị ra đó."

Bạch Thiên Thiên đương nhiên biết rõ chuyện này, trong lòng cô cũng đang rối loạn sắp chết rồi. Bị trợ lý giục hỏi, cô càng thêm phiền não lo âu, "Cô đừng làm ồn nữa! Đưa đi động cho tôi!"

Trợ lý không dám chậm trễ, vội vàng đi lấy điện thoại di động tới.

Bạch Thiên Thiên bực bội hất tay thợ trang điểm ra, vừa điện thoại cho Lăng Phong vừa đứng dậy, đồng thời căn dặn trợ lý, "Bảo tài xế lái xe đợi tôi ở bên ngoài. Tiện thể nói cho ký giả biết, sau khi hoạt động cắt băng kết thúc, tôi sẽ không tiếp bất kỳ cuộc phỏng vấn nào."

"Dạ, dạ." Trợ lý không dám chần chừ, vội vã chạy đi làm việc.

....

Bàn bạc xong về chuyện buổi họp báo, Thiên Tinh đang tính dùng điện thoại của Thi Nam Sinh gọi cho Lăng Phong thông báo một tiếng. Nhưng điện thoại Thi Nam Sinh đúng lúc này đột nhiên vang lên.

Thiên Tinh thấy tên hiện trên màn hình, liền quay đầu lại nói với Thi Nam Sinh nói: "Anh nghe điện thoại trước đi. Là của Lục phu nhân gọi."

Lục phu nhân?

Sắc mặt Văn Tinh và Lục Yến Tùng ngay lập tức biến đổi, mỗi người mỗi vẻ, nhưng cùng có chung sự phức tạp khó hiểu.

Chỉ có Thiên Tinh là hoàn toàn không biết gì. Càng không nhận ra bầu không khí đang có sự thay đổi.

Thi Nam Sinh cầm lấy điện thoại rồi nói, "Tôi đi nghe điện thoại, mọi người tiếp tục bàn đi."

Mọi người đều gật đầu, Thi Nam Sinh lặng lẽ bước ra ngoài.

....

Sau đó, Văn Tinh và Lục Yến Tùng cũng không lên tiếng nói gì.

Giống như....Có thứ gì đó đang chạm đến vương mắc nơi đáy lòng của họ.

Hơi đau đầu....

"Hai người sao vậy?" Thiên Tinh lúc này mới phát hiện ra có gì đó không đúng.

Văn Tinh nhìn Thiên Tinh. Từ ánh mắt mờ mịt của em gái, cho thấy Thi Nam Sinh vẫn chưa nói cho em ấy biết về chuyện của mẹ.

"Không có gì, em dùng điện thoại của chị gọi cho người đại diện của em đi." Văn Tinh lảng sang chuyện khác.

Nhưng...Sau đó....

Lục Yến Tùng cũng không nói thêm câu nào. Chỉ mím môi ngồi một bên với dáng vẻ như đang tức giận.

Suốt buổi cắt băng khánh thành, tâm trạng Bạch Thiên Thiên luôn thấp thòm không yên. Cực khổ chờ đến lúc hoạt động cắt băng kết thúc, cô liền mặc

kệ giới truyền thông nhao nhao lên đòi phỏng vấn mà vội vã rời đi.

Vừa ra đến xe riêng liền bảo tài xế, "Về công ty."

"Thiên Thiên, Lăng Phong nói thế nào rồi?" Trọ lý hỏi.

"Chưa biết, cô cũng đừng hỏi nhiều như vậy." Bạch Thiên Thiên nhắm mắt, hất hất đầu nói, "Đầu tôi đau quá, cô xoa bóp cho tôi một lát."

"Dạ." Trọ lý lập tức làm theo.

"Chuyện tôi bảo cô đăng tin, cô làm tới đâu rồi?" Bạch Thiên Thiên hỏi.

"Dạ, làm xong rồi."

"Tôi nay về nhớ đăng thêm mấy tin nữa. Nhớ đổi nick đừng dùng cùng một cái."

"Dạ."

"À, còn nữa...." Bạch Thiên Thiên nhắc nhở, "Không chỉ đổi nick mà còn phải đổi luôn cả số nữa. Tin học bây giờ họ rất tinh vi, không khéo coi chừng bị bọn họ nắm thóp đấy."

"Dạ, chị yên tâm đi. Em biết phải làm sao rồi."

Bạch Thiên Thiên không nói thêm gì nữa, mệt mỏi tựa lưng vào thành ghế.

....

Lăng Phong nhận được điện thoại của Thiên Tinh, biết Lục Yến Tùng chịu ngày mai đứng ra mở hộp báo giúp cô, trong lòng thở phào như trút được gánh nặng.

Ít nhất....Sự tình vẫn còn có thể xoay chuyển. Mong rằng Lục Yến Tùng ra mặt như vậy sẽ có thể giúp được cô.

Không vội tan ca, sau khi cúp điện thoại Thiên Tinh, ngồi ở lại phòng làm việc chờ điện thoại của Bạch Thiên Thiên. Tiện thể sắp xếp lại những lịch trình của mấy nghệ sĩ gần đây.

....

"Lăng Phong!" Bạch Thiên Thiên không gõ cửa, mà trực tiếp đẩy cửa phăng phăng đi vào. Vẻ mặt nôn nóng, còn có chút khó coi.

Lăng Phong nhíu mày, "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Lại nhờ anh dọn dẹp rắc rối nữa hay sao?

"Lần này, anh nhất định phải cứu em! Phải dùng danh nghĩa công ty bảo Cảnh Thiên Tinh giấu nhem chuyện này mới được!" Bạch Thiên Thiên nói chuyện mà môi run run, cô khẩn trương bắt lấy tay Lăng Phong, "Nếu không, lần này em thật sự hết đường cứu rồi!"

"Sao lại có liên quan đến Thiên Tinh?" Lăng Phong đã mơ hồ đoán được chuyện gì.

"Lục Yến Tùng muốn mở hộp báo với ký giả, giải thích giúp Thiên Tinh về chuyện tối hôm qua. Anh ta nói sẽ khai ra người đứng phía sau hãm hại Thiên Tinh, đến lúc đó, em cũng thật sự kết thúc luôn rồi!" Chưa bao giờ Bạch Thiên Thiên cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Bởi vì....Chuyện lần này thật sự rất nghiêm trọng. Dù cho quá khứ có xi căng đan cỡ nào đi nữa, so với chuyện này cũng không tính là gì. Lần này cô sẽ bị mọi người chỉ trích về nhân phẩm của mình...

Nghe những lời Bạch Thiên Thiên nói, hai đầu chân mày của Lăng Phong nhíu xoắn lại. Mặt cũng lập tức đánh lạnh, "Ý cô nói là.... Chuyện tối qua của Thiên Tinh là cô làm?"

Bạch Thiên Thiên mím môi không lên tiếng. Cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Lăng Phong. Câu trả lời đã viết rõ trong đôi mắt đang chột dạ kia.

"Cô.... Bao nhiêu năm qua, cô gây ra biết bao rắc rối còn chưa đủ hay sao? Tôi đã cảnh cáo cô từ đầu rồi, Thiên Tinh là nghệ sĩ trong tay tôi, cô không được đụng tới cô ấy!" Lăng Phong giận quá gầm lên.

Bạch Thiên Thiên vội vàng đi lại đóng cửa phòng làm việc, "Anh nhỏ tiếng chút có được không, em không muốn cả thế giới đều biết chuyện này đâu." Bạch Thiên Thiên ra dấu 'xuyt' bảo anh nhỏ tiếng lại.

Lăng Phong hừ lạnh một tiếng, "Không cần tôi nói, ngày mai Lục Yến Tùng sẽ nói cho toàn thế giới biết việc cô làm thôi!"

"Anh không thể bỏ mặc em như thế." Bạch Thiên Thiên lôi kéo tay Lăng Phong, uất ức nhìn anh, "Lần trước Cảnh Thiên Tinh sảy thai, anh cũng đâu có nể em đâu chứ, sao bây giờ lại nóng nảy như vậy? Em chỉ muốn dạy dỗ Thiên Tinh một chút, ai bảo cô ta...."

"Cô hai à! Trước kia tôi không mắng cô, là bởi vì Thiên Tinh chưa phải là người của công ty. Còn hiện tại, cô thừa biết Thiên Tinh đang là đối tượng chủ chốt mà công ty đã bồi dưỡng trong năm nay, vậy mà cô còn chèn ép người ta đến cùng, cô làm vậy chẳng khác nào đang công khai đối đầu với công ty!"

"Được, cứ cho là tôi đang đối đầu với công ty đi." Bạch Thiên Thiên bỗng lạnh lùng nhìn Lăng Phong nói, "Bây giờ anh tính bỏ mặc tôi tự sinh tự diệt đúng không? Có điều, đánh đối siêu sao Bạch Thiên Thiên để chọn một người mới như Cảnh Thiên Tinh, anh thấy có đáng giá không?"

Lăng Phong không lên tiếng.

Quả thật....Cô nói không sai.

Nếu vì Cảnh Thiên Tinh mà để mất Bạch Thiên Thiên, tuyệt đối là tổn thất lớn nhất của công ty. Dù sao, Bạch Thiên Thiên mới là chiêu bài của công ty.

Nhưc đầu vô trán, hồi lâu sau Lăng Phong mới nói: "Phía sau Cảnh Thiên Tinh đã có Thi Nam Sinh, bây giờ cộng thêm một Lục Yến Tùng, muốn ém nhem chuyện này e là không dễ dàng."

"Cũng còn hơn là bị động ngồi chờ vô ích mà không làm gì!"

Lăng Phong vừa tức vừa bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Bạch Thiên Thiên, "Tôi sẽ gọi điện thoại cho Thiên Tinh. Đồng thời bảo bộ phận tuyên truyền đi nói chuyện với anh ta. Dù gì công ty chúng ta cũng hợp tác với công ty phía họ rất nhiều hạng mục, nếu làm căng đối với bọn họ cũng chẳng có lợi ích gì. Chỉ mong có thể thuyết phục được anh ta." Mặc dù ngoài miệng nói như thế, thật chất trong lòng Lăng Phong cũng không nắm chắc.

Lục Yến Tùng là ai?

Chuyện mà anh ta đã quyết định rồi, nào có dễ dàng thay đổi?

Sợ rằng, dù có được lợi ích nhiều hơn nữa, cũng chưa chắc lay chuyển được quyết định của anh ta.

Sau bữa cơm chiều, Thiên Tinh chưa vội về nhà ngay, mà ở lại nhà Thi Nam Sinh.

"Buổi họp báo ngày mai không cần khăn trương." Thi Nam Sinh ôm cô vào lòng trấn an.

Thiên Tinh vui mặt vào ngực anh. Ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ soi rõ bóng của hai người.

"Có anh bên cạnh, em không sợ gì cả." Giang rộng hai cánh tay vòng qua ôm chặt bờ eo rắn chắc của anh, Thiên Tinh thì thầm nói, "Cảm ơn anh."

Thi Nam Sinh nhủ mảy, "Cảm ơn anh chuyện gì?"

"Cảm ơn vì anh đã tin tưởng em, trước những tấm hình đó, anh không như bao người liền đem tất cả tội danh quy chụp lên cho em..." Cô chân thành nói lời cảm ơn từ đáy lòng.

Ban đầu khi xem bản tin đó, cô thật sự rất sợ anh sẽ hiểu lầm và nghi ngờ mình. Nhưng....Sau đó mới nhận ra, anh vốn dĩ không hề bận tâm đến chuyện đó. Trong lòng cô khi đó đã vỡ òa vui sướng, khó có thể dùng ngôn từ nào để diễn tả được.

"Ngốc quá đi...." Thi Nam Sinh khẽ trách, thương yêu véo nhẹ lên chóp mũi xinh xinh của cô.

Nhìn ánh mắt chứa chan ân tình của anh, Thiên Tinh cảm thấy vô cùng cảm động. Không đành lòng được bám lên cổ anh, nhón chân chủ động áp môi mình lên môi anh.

Chạm phải làn môi mềm mại ngọt ngào, Thi Nam Sinh khẽ bật ra tiếng rên rỉ, ánh mắt chợt thắm lại.

Thiên Tinh hiểu rất rõ phản ứng của anh, không nhịn được bật cười. Vòng eo bỗng nhiên bị anh siết chặt.

Anh ôm cô cùng lui từ từ về phía sau. Hai người cùng ngã xuống chiếc ghế sofa ở phía sau, cô ngã sấp nằm đè lên người anh. Cơ thể mềm mại dán sát lên cơ thể anh. Còn nghe được nhịp tim đập rộn ràng của anh. Gò má tuấn lãng cũng gần trong gang tấc, có thể nhìn rõ được từng đường nét...Mặt Thiên Tinh phụt đỏ lên, thờ gáp ghé sát vào mặt anh.

Ánh mắt Thi Nam Sinh nhìn cô càng thêm thâm thúy và phát sáng, duỗi tay dịu dàng vén những sợi tóc lòa xòa ra sau hai bên má cho cô, môi run run gọi, "Thiên Tinh." Giọng nói của anh đã trở nên khàn khàn.

Rõ ràng chỉ khẽ gọi tên cô thôi, nhưng nghe vào tai cứ như lời tâm tình rót mật vào lòng, khiến người nghe khó có thể tự giữ mình. Thiên Tinh ngược đời mắt đen láy nhìn anh.

Anh dịu dàng ôm lấy gương mặt cô trong hai bàn tay mình, "Có nghĩ tới muốn nhân cơ hội này quyết định rút lui không?"

Thiên Tinh nghiêng đầu, không biểu hiện gì khác mà chỉ nhìn anh.

"Em mới vào nghề không lâu mà đã bị thương tới mức này, càng về sau e rằng sẽ còn nhiều hơn nữa."

Đúng vậy...Anh nói không hề sai. Mức độ phức tạp của ngành giải trí đã thật sự vượt xa tưởng tượng của cô. Vẫn đục đến khiến cô thấy khủng hoảng...

Mục đích ban đầu vốn dĩ chỉ muốn thay đổi một cuộc sống mới, nói đúng hơn là để trốn tránh phần tình cảm đã bị tổn thương.

Nhưng...Giờ thì...

Mọi chuyện đã không còn giống như trước nữa...

Nhưng mà, còn số tiền vi phạm hợp đồng kèch xù đó, sao cô có thể rút lui giữa chừng được chứ?

"Nếu như em muốn thay đổi một cuộc sống mới, em còn rất nhiều lựa chọn. Nếu không muốn đến làm ở công ty anh thì em có thể đến công ty của Thiệu Đàm. Còn nếu em không muốn đến công ty quen biết làm thì em có thể ra ngoài tìm công việc nào đó thoải mái làm cho vui cũng được. Không phải em học ngành luật sao? Làm luật sư sở sự vụ cho toàn án, hay làm luật sư đại diện cho công ty cũng được kia mà."

Thiên Tinh suy nghĩ một hồi rồi nhìn anh nói, "Còn số tiền kèch xù vi phạm hợp đồng nữa, em không có khả năng gánh nổi."

"Có anh ở đây, em lo gì chứ?"

Thiên Tinh lắc đầu, "Anh đã giúp em quá nhiều rồi."

Thi Nam Sinh nheo mắt, "Em là người phụ nữ của anh, em không cần phải lo lắng gì cả, chỉ cần em ngoan ngoãn đứng phía sau lưng anh, để anh bảo vệ em. Như vậy mới có thể thỏa mãn được cảm giác tru việt của đàn ông trong anh chứ."

Thiên Tinh cười đến tít mắt. Có anh ở bên cạnh, cô thật cảm thấy rất hạnh phúc, rất, rất hạnh phúc....

"Thật sự, em rất hâm mộ những cô gái mạnh mẽ cứng cỏi, xảy ra chuyện gì cũng có thể đương đầu giải quyết. Nhưng mà...." Cô buồn bã cắn cắn môi, "Hình như cái nào em cũng không có. Lúc nào ở trước mặt anh em cũng để lộ sự yếu đuối của mình hết, luôn ý lại vào anh, luôn cần sự chở che bảo vệ của anh...."

Nếu không có anh ở bên, có lẽ cô sẽ mạnh mẽ và kiên cường hơn nhiều.

Nhưng... cũng chính nhờ sự có mặt của anh, mà cô mới hiểu ra rằng, dù cho trong lòng có buồn, có uất ức hay đau khổ bao nhiêu đi nữa, cũng sẽ có anh kề bên san sẻ với mình. Nên cô cũng không cần kiên cường hay cứng rắn để làm gì.

Lời cô nói khiến Thi Nam Sinh phải bật cười. Yêu thương vuốt ve gương mặt mịn màng xinh xắn của cô, "Em ngốc quá. Em có biết niềm hạnh phúc lớn nhất của người đàn ông là gì không?"

"Dạ?" Ánh mắt của Thiên Tinh sáng ngời trong vắt.

Anh bỗng thấy tim mình mềm nhũn ra, "Niềm hạnh phúc lớn nhất của người đàn ông chính là phải làm sao để người con gái mình yêu thương luôn tin tưởng mình, lệ thuộc vào mình. Cho nên...." Anh hơi dừng lại, dùng một ngón tay nhẹ nhàng miết miết lên làn môi mềm mại của Thiên Tinh. Nhìn cô bằng ánh mắt menh mông sâu thẳm, phần tình cảm tràn đầy như biển triều lại lắng, "Thiên Tinh, hãy để anh trở thành bầu trời của em, để anh được chở che cho em, bảo vệ em vượt qua sóng gió hay mọi đau khổ trong cuộc đời nhé...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Từ chối

Thiên Tinh xúc động nhìn anh. Trong ánh mắt anh, không hề có sự vui đùa nào. Rất nghiêm túc và rất trịnh trọng, là lời thổ lộ chân thành tha thiết nhất...

Những lời này, thật sự khiến cô thấy cảm động hơn nhiều so với hai lần cầu hôn lúc trước. Viên mắt đỏ ửng, Thiên Tinh xúc động đến muốn khóc.

Thi Nam Sinh ngược mặt hôn lên khóe mắt ướt ướt của cô, sau đó, nụ hôn cứ thế dần dần di chuyển xuống dừng trên chóp mũi, trên môi cô....

Thiên Tinh từ từ nhắm mắt lại, chủ động hé mở môi đón nhận nụ hôn của anh.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Thi Nam Sinh đột nhiên vang lên. Anh rời khỏi môi cô, "Anh nghe điện thoại đã...."

"Dạ." Thiên Tình ngoan ngoãn trượt xuống người anh, thuận tay cầm điện thoại di động đưa cho anh. Vô tình nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình, cô kinh ngạc nói: "Là điện thoại của Lăng Phong."

"Lăng Phong?" Thi Nam Sinh cầm điện thoại sang nhìn, sau khi xác nhận xong thì đưa điện thoại lại cho Thiên Tình, "Chắc là tìm em, em nghe đi."

Thiên Tình gạt đầu cầm điện thoại. Vừa ấn nút liền nghe được giọng của Lăng Phong vọng sang từ đầu bên kia, "Thì tổng, Thiên Tình...."

"Anh tìm tôi sao?" Thiên Tình khẽ hỏi.

"Thiên Tình, bây giờ cô đang ở đâu? Tôi có chuyện muốn nói với cô." Giọng của Lăng Phong có vẻ sốt ruột.

"Là chuyện hợp báo ký giả ngày mai phải không?" Thiên Tình hỏi.

"Ừm, đúng vậy. Bây giờ tôi đang ở quán cafe Lam Triệu đợi cô, cô mau tới đây gặp tôi." Lăng Phong nói địa chỉ.

Không đợi Thiên Tình nói gì, Lăng Phong đã cúp máy.

Thi Nam Sinh đi ra ngoài rót nước, thấy cô đã nói xong, uống ngụm nước hỏi: "Có chuyện gì?"

"Lăng Phong nói đang đợi em ở quán cafe Lam Triệu, hình như có chuyện gì đó rất quan trọng cần nói với em. Giờ em phải đi qua đó."

Thi Nam Sinh trầm ngâm một lúc. Lúc này thì Thiên Tình nói về chuyện ngày mai, chẳng lẽ là vì Bạch Thiên Thiên?

Chẳng lẽ... Chuyện của Bạch Thiên Thiên Tình, anh ta đã biết rồi?

"Anh đưa em đến đó." Thi Nam Sinh đặt ly nước xuống, sau đó lấy chìa khóa xe, nhìn Thiên Tình nói, "Đúng lúc anh cũng muốn ra ngoài gửi tài liệu cho khách hàng, lúc anh xong việc có lẽ em cũng nói chuyện xong rồi, anh sẽ tới đón em rồi đưa em về nhà."

Thiên Tình khẽ mỉm cười. Cô từ từ đi đến, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, "Dạ, vậy chúng ta mau đi thôi, kéo dể Lăng Phong đợi."

Một mình Thiên Tình đi vào quán cafe, xa xa đã nhìn thấy Lăng Phong ngồi ở đằng kia.

"Lăng Phong." Cô ngồi xuống ở trước mặt anh.

Dường như Lăng Phong đang suy nghĩ gì đó, nghe tiếng Thiên Tình mới giật mình hoàn hồn, "Cô đến rồi à, có muốn uống gì không?" Lăng Phong hỏi.

"Không cần đâu ạ." Thiên Tình lắc đầu, "Anh tìm tôi muốn nói đến chuyện gì của ngày mai vậy? Tôi đã liên lạc với Lục Yến Tùng rồi, anh ta cũng đã đồng ý ra mặt giúp, tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Thiên Tình, chuyện tôi muốn nói với cô là thế này..." Lăng Phong nhấp nhẹ một ngụm cafe, nhìn cô nói, "Tôi biết người tối hôm đó hãm hại cô là Bạch Thiên Thiên."

"Anh biết rồi?" Thiên Tình hơi mỉm cười, "Tôi không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Thật ra, tôi và cô ấy cũng không có qua lại nhiều."

Lăng Phong nhìn cô, "Ý của tôi và công ty là...." Anh dừng một chút, mới mở miệng nói tiếp: "Thiên Tình, hủy bỏ cuộc họp báo ngày mai đi! Công ty sẽ không bạc đãi cô, chẳng qua chỉ là thay đổi đường phát triển thôi, tương lai vẫn có thể trở thành siêu sao."

Thiên Tình nhíu mày, "Tôi không hiểu ý của anh."

Lăng Phong đẩy một tờ chi phiếu cùng một xấp kịch bản đến trước mặt Thiên Tình. Thiên Tình càng khó hiểu hơn.

Lăng Phong giải thích: "Đây là hai mươi vạn công ty thưởng cho cô. Nếu cô có thể khiến Lục Yến Tùng hủy bỏ cuộc họp báo ngày mai, số tiền này sẽ là của cô."

"Lăng Phong, tôi...."

Lăng Phong ra dấu khoan hãy nói gì bằng tay ngắt lời Thiên Tình.

"Đừng vội từ chối. Còn mấy xấp kịch bản này... Đây đều là những bộ phim công ty đã cẩn thận lựa chọn, là những bộ phim kinh điển rất có giá trị, nếu cô bằng lòng, công ty sẽ để cô làm nữ chính."

Thiên Tình đã hiểu ra ý của Lăng Phong. Cô rũ mắt xuống, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Phong.

"Ý anh là... Là muốn dùng danh dự và tôn nghiêm của tôi để đổi lấy tiền đồ rộng mở cho Bạch Thiên Thiên, có đúng không?"

"Thiên Tình, cô là người thông minh."

Thiên Tinh run run rũ hàng mi nói, "Lăng Phong, anh không cảm thấy làm vậy với tôi có hơi tàn nhẫn sao?"

"Tôi biết, là tôi dẫn dắt cô vào con đường này, tôi có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ cô. Nhưng con đường này chính là tàn nhẫn như vậy đấy."

Lăng Phong nhìn cô, giọng bình thản nói, "Thiên Tinh, công ty không thể vì một người mới mà bỏ rơi một siêu sao chúng tôi đã tốn bao nhiêu tâm huyết mới bồi dưỡng để thành người nổi tiếng được. Lợi ích cô ấy mang lại cho chúng tôi, hai mươi vạn này không đáng là gì đâu."

Nghe Lăng Phong nói xong, Thiên Tinh im lặng rất lâu vẫn không nói gì.

Sau một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng thốt ra lời khước từ, "Tôi sẽ không đồng ý với lời đề nghị của anh."

Lăng Phong nhú mày, "Thiên Tinh!"

"Lăng Phong, anh không cần nói nữa." Từ đầu tới cuối, ánh mắt của Thiên Tinh chưa từng dừng trên tấm chi phiếu và kịch bản dù chỉ một phút. Cô vẫn tiếp tục giữ theo ý mình: "Vì muốn giúp tôi rửa sạch danh dự mà chị tôi và Thi tổng đã tốn bao công sức để giúp tôi. Nếu tôi vì những thứ này mà từ bỏ tôn nghiêm và danh dự của mình, tôi nghĩ, không những tôi sẽ tự khinh bỉ chính mình, hơn nữa những người thân bên cạnh cũng sẽ rất thất vọng về tôi."

"Ý cô là, bao nhiêu đây vẫn chưa đủ?"

Thiên Tinh cười khở, ngẩng đầu nhìn Lăng Phong, "Lăng Phong, dầu gì chúng ta cũng quen biết đã lâu, anh thật sự không hiểu chút nào về tôi sao?"

Lăng Phong không lên tiếng, chỉ nhìn Thiên Tinh. Sao anh có thể không hiểu chứ? Nhưng, nếu cô không chịu từ bỏ, chờ đợi cô, có lẽ không phải là món mồi nhử nhỏ bé trước mắt này!

"Đúng, cũng như anh nói, cái vòng này rất tàn nhẫn. Nhưng mà, Lăng Phong..." Cô dừng một chút, "Tôi và Bạch Thiên Thiên đều phải có sự bình đẳng, cô ấy hăm hại tôi... tôi không có lý do gì phải dung túng cho cô ấy."

"Thiên Tinh...."

"Nếu như anh chỉ muốn nói với tôi chuyện này, vậy tôi xin phép đi trước. Tôi nghĩ, về chuyện này, chúng ta không còn gì để bàn nữa." Thiên Tinh nói xong liền đứng lên.

"Thiên Tinh, cô làm vậy cũng tức là công khai đối đầu với công ty, từ nay trở đi, cô sẽ không còn cơ hội nào để vùng dậy nữa! Nói cách khác, sau khi chuyện này qua đi, cô cũng đừng mong còn có thể tiếp tục đi theo con đường này nữa!" Lăng Phong nhắc nhở Thiên Tinh.

Dù sao Thiên Tinh cũng là do anh dốc lòng nâng đỡ, đương nhiên anh rất hy vọng cô có thể tiếp tục phát huy tiến về phía trước. Huống chi, cô là một nghệ sĩ rất có tiềm năng. Nếu chỉ vì vậy mà bị đóng băng, thì thật là quá đáng tiếc.

Thiên Tinh dừng bước, quay đầu lại nhìn Lăng Phong, "Số tiền năm vạn mà công ty ứng trước, tôi cũng đã trả xong hết rồi. Nếu có bị đóng băng cũng không sao cả." Thiên Tinh cười yếu ớt, "Tôi chưa từng được bước lên sân khấu rực rỡ kia, cho nên, nếu có bị đóng băng, cùng lắm tôi sẽ sống một cuộc sống giống như hiện tại thôi. Đối với tôi mà nói, như thế đã là quá đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Bắc cóc

Sau đó, Thiên Tinh bước ra khỏi quán cà phê. Bầu trời bên ngoài đã bao phủ một mảnh tối đen dày đặc. Gió đêm diu diu thổi tới, lồng ngực vốn đang bức bí ngột ngạt rất khó chịu, thế nhưng lúc này lại cảm thấy bóng mây mờ u ám ấy đã được cơn gió thổi tan không ít.

Thật sự rất may mắn....khi có anh ấy ở bên mình, may mắn vì có một người chị luôn cheo chống cho mình. Cô nhếch môi, ngược nhìn bầu trời đêm.

Ngôi sao lốm đốm toả điểm bầu trời đen, tuy chỉ là vầng sáng mờ nhạt, nhưng cũng thật rực rỡ biết bao. Khiến người ta cảm thấy có thể nhìn thấy tia hy vọng....

Không biết ngày mai tất cả sẽ ra sao, nhưng Thiên Tinh vẫn cảm thấy rất an tâm.... Bởi vì bên cạnh cô có người yêu cô nhất, cũng có người cô yêu nhất....

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên có một chiếc xe dừng lại trước mặt Thiên Tinh. Không đợi Thiên Tinh nhìn rõ, trong xe RV kia có hai người áo đen vội vã nhảy xuống.

Lúc cô hoàn hồn lại thì đã bị hai người đó giữ chặt hai cánh tay, "Này, các anh muốn làm gì?" Thiên Tinh hoảng sợ hỏi.

Thế nhưng, không ai trả lời cô, ngay sau đó bị đối phương chặn miệng cô lại.

"Ừm... Ừm..." Thiên Tình liếc mạt giũa. Nhưng hai người kia quá to lớn mạnh mẽ, cô căn bản không chống lại nổi. Sau đó cảm thấy một mùi gay gắt xông vào mũi, vùng vẫy thêm một lúc nữa, cuối cùng Thiên Tình cũng mềm oặt nhũn người.

Không thể giãy giụa được nữa, ý thức cũng mơ mơ màng màng... Cô bị làm sao thế này?

Không lâu sau đó, khi Thi Nam Sinh xong việc liền quay trở lại quán cafe Lam Triệu. Anh cho rằng hẳn là Thiên Tình vẫn còn đang nói chuyện với Lăng Phong. Anh đẩy cửa ra đi vào.

Nhìn quanh một vòng thì phát hiện quả thật Lăng Phong vẫn ngồi đó. Anh ta đang trả tiền, chuẩn bị rời đi.

"Lăng Phong!" Thi Nam Sinh đi tới.

Lăng Phong đặt tiền nước và tiền bo lên bàn, nhìn thấy Thi Nam Sinh, anh ta cũng không có biểu cảm gì.

"Thiên Tình đâu?" Thi Nam Sinh chủ động hỏi.

"Cô ấy à? Anh tới chậm rồi, hai phút trước cô ấy đã đi rồi."

Sao cô ấy có thể đi trước được? Theo lý mà nói, cô nên đứng ngoài cửa đợi anh mới đúng. Thi Nam Sinh khẽ cau mày liếc nhìn Lăng Phong, nghĩ đến điều gì đó, nên hỏi: "Thiên Tình từ chối đề nghị của anh?" Giọng điệu giống khẳng định hơn là hỏi.

"Anh rất hiểu cô ấy." Lăng Phong nói.

Thi Nam Sinh nhìn anh ta một cái, "Cô ấy là người của tôi, nếu tôi không hiểu cô ấy, thì còn ai có thể hiểu đây? Tôi biết, Thiên Tình và Bạch Thiên Thiên đều là người trong tay anh, xảy ra chuyện như thế đúng thật rất khiến anh khó xử. Các anh muốn bảo vệ Bạch Thiên Thiên cũng không có gì phải dị nghị. Chỉ là..." Thi Nam Sinh dừng một chút, rồi kiên quyết nói, "Chúng tôi muốn bảo vệ Thiên Tình cũng không ai có khả năng cản được. Tốt nhất phía bên anh nên chuẩn bị luật sư đi, sẵn sàng giúp Bạch Thiên Thiên hầu tòa chuyện này. Còn về phần Thiên Tình.... tôi sẽ khuyên cô ấy mau chóng hủy hợp đồng với công ty các anh. Cô ấy vốn không cần một người đại diện không bảo vệ cho cô ấy như thế này!" Thi Nam Sinh nói xong, không hề chần chừ dứt khoát xoay người rời khỏi quán cafe.

Đứng ngoài quán cafe nhìn xung quanh một vòng nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Thiên Tình đâu cả. Thi Nam Sinh vội vã mở cửa lên xe, chạy dọc theo con đường có thể đi bộ cũng không thấy cô.

Thiên Tình đi đâu chứ? Lẽ nào cô ấy tự đón xe về nhà rồi? Điện thoại di động của cô thì không liên lạc được.

Tìm một vòng, không hiểu sao Thi Nam Sinh cứ cảm thấy bồn chồn trong lòng. Giống như có chuyện gì không hay sắp xảy ra vậy.

Lúc đến chốt đèn đỏ, anh bực bội đánh vào tay lái. Cúi đầu nhìn thời gian, hiện đã hơn mười phút kể từ lúc cô ra khỏi quán. Nếu cô thật sự tự đón xe về thì lúc này hẳn đã về tới nhà rồi. Lấy điện thoại ra, anh trực tiếp gọi cho một số khác.

Không lâu sau, bên kia bắt máy.

"Văn Tinh, Thiên Tình về nhà chưa?"

"Thiên Tình?" Văn Tinh cảm thấy kỳ lạ, "Không phải em ấy đi ăn tối với anh sao? Em ấy nói anh sẽ đưa em ấy về nhà."

Thi Nam Sinh bỗng cảm thấy trái tim nặng nề, "Ừm, chúng tôi vốn đi cùng nhau, nhưng lúc này cô ấy có hẹn đi uống cafe với Lăng Phong, tôi có chuyện tạm thời đi ra ngoài một lát, lúc trở về thì không thấy cô ấy đâu nữa. Chẳng lẽ cô ấy cũng không liên lạc với chị sao?"

"Không có." Văn Tinh nghe anh nói như thế trong lòng cũng lo lắng theo.

"Theo lý mà nói, Thiên Tình biết thế nào anh cũng quay lại tìm em ấy, giả sử điện thoại không liên lạc được thì em ấy cũng sẽ không đi lung tung như vậy đâu... Chẳng lẽ..." Văn Tinh đang nói thì bỗng khựng lại, trong lòng dấy lên một khả năng khiến cô không khỏi giật mình, "Em ấy... Phải chăng đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Tôi nghe nói...Giới giải trí rất phức tạp. Cũng giống như hắc bang có quan hệ ngoài sáng trong tối. Vậy chuyện này.... Bạch Thiên Thiên sẽ không mất tính người đến mức ấy chứ?" Nghĩ đến những khả năng đó, Văn Tinh lập tức lo lắng suýt phát khóc. Cô cầm điện thoại đi tới đi lui mãi một chỗ, quả thật thấy lòng nóng như lửa đốt.

Trên thực tế, ý nghĩ của cô cũng chính là chuyện mà Thi Nam Sinh lo lắng nhất.

Có nhiều loại người, một khi đụng đến lợi ích, có thể sẽ làm ra những chuyện không ai lường trước được.

"Chị đừng tự dọa mình. Nếu quả thật cô ấy bị Bạch Thiên Thiên bắt đi, nhất định chúng ta sẽ nhận được điện thoại, yêu cầu chúng ta hủy bỏ cuộc họp báo ký giả ngày mai. Bây giờ vẫn chưa nhận được điện thoại, vậy chứng minh Thiên Tình..." Hai chữ 'an toàn' còn lại anh không thể nói ra khỏi miệng.

Điện thoại của Thi Nam Sênh bỗng rung vang lên mấy tiếng ‘tít tít’, thông báo có điện thoại gọi tới.

Lướt nhìn dãy số lạ trên màn hình, lòng Thi Nam Sênh thoáng chùng xuống. Tay vô thức cũng siết chặt tay lái hẳn rõ từng cọng gân xanh. Kể cả đèn đỏ chuyển sang đèn xanh lúc nào anh cũng không hề hay biết.

Bạch Thiên Thiên, tốt nhất là cô đừng làm chuyện gì quá đáng...

"Anh Thi?" Văn Tình không nghe anh nói gì, vội lên tiếng gọi.

Vì xe anh chắn đường, nên những xe đang chờ ở phía sau nhẩn còi inh ỏi. Lúc này Thi Nam Sênh mới hoàn hồn. Sau khi khởi động xe anh mới nói: "Văn Tình, điện thoại của tôi có người gọi đến."

Văn Tình nghe vậy, tim cũng thót lại, "Là số lạ?"

"Ừm. Chị đừng lo lắng, có lẽ là Thiên Tình. Tôi nghe máy đã, có tin tức gì tôi sẽ lập tức thông báo với chị."

"Được. Anh nhất định phải lập tức điện thoại cho tôi đấy." Văn Tình dặn dò, cúp máy xong trong lòng vẫn không có cách nào yên tâm cho được. Trong lòng cô, chưa bao giờ lo sợ như thế này...

.....

Hít sâu một hơi, Thi Nam Sênh mới nhận cuộc điện thoại này. Hy vọng có thể nghe thấy giọng nói mềm mại của Thiên Tình...

Nhưng... Câu đầu tiên lọt vào tai lại là: "Anh Thi phải không?"

"Có phải Thiên Tiên ở trong tay mấy người không?" Giọng của Thi Nam Sênh nặng nề giống như quỷ Satan đến từ địa ngục. Như muốn thông qua sóng điện từ này nhai đầu hết đám người nọ.

"Dĩ nhiên là cô ta ở trong tay chúng tôi." Đối phương bốn cột miến cường nói, như thể đã quá quen thuộc với những chuyện này.

"Anh Thi là người thông minh, nên biết chuyện ngày mai phải làm như thế nào để người phụ nữ của anh không gặp nguy hiểm rồi chứ?"

"Sao tôi có thể tin được cô ấy đang ở trong tay mấy người?"

"Nếu đã vậy, vậy thì tôi sẽ cho anh được nghe giọng nói ngọt ngào của cô ta." Dứt lời, đối phương liền dời điện thoại ra xa.

Sau đó, Thi Nam Sênh nghe thấy giọng nói trêu chọc của gã đàn ông nọ qua điện thoại, "Nói chuyện đi! Nào, người đẹp, nói cho người đàn ông của cô biết cô ở đây rất tốt, có ăn có uống."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Ghen

"Thằng khốn! Mày nói gì?" Nghe thấy giọng điệu ngả ngớn của đối phương, Thi Nam Sênh tưởng chừng bốc hỏa.

"Nam..." Đầu bên kia vang lên tiếng của Thiên Tình.

Nghe được giọng cô, giọng điệu của Thi Nam Sênh cũng lập tức hòa hoãn lại.

"Thiên Tình, em sao rồi? Bọn họ có làm em bị thương không?" Thi Nam Sênh khẩn trương dồn dập hỏi.

"Anh đừng lo, bọn họ không làm gì em cả..." Thiên Tình cố gắng ổn định lại cảm xúc, cố nhấn nhai không để Thi Nam Sênh biết mình đang sợ hãi đến mức nào. Thế nhưng, giọng nói run rẩy đã tiết lộ sự sợ hãi trong cô. Hít thở sâu rồi nói tiếp, "Nam, các anh báo cảnh sát đi. Cuộc họp báo ngày mai phải tiến hành suôn sẻ, bọn họ không làm gì em đâu...."

"Con đàn bà thối, mày thử nói thêm câu nữa xem!" Bên cạnh có người thô lỗ quát lên.

"Thiên Tình, đừng nói những lời ngốc nghếch nữa!" Thi Nam Sênh còn sốt ruột hơn cả cô. Trong lòng đã sớm lo đến như lửa đốt, anh nhanh chóng ngăn cản Thiên Tình nói ra những lời khiến bọn bắt cóc tức giận.

Anh không thể để cô bị thương được!

"Anh sẽ nghĩ cách cứu em, nhất định sẽ nhanh thôi, em phải ngoan ngoãn chờ anh đấy." Những lời này là nói cho cô, cũng tự nói với chính bản thân mình.

Chỉ cần vừa nghĩ đến việc bây giờ một mình cô đang chịu đựng những nỗi sợ hãi kia, trong lòng anh khó chịu giống như bị dao cắt.

"Anh yên tâm, em không sợ đâu...." Thiên Tình cố lấy dũng khí trả lời anh, "Em sẽ ngoan." Thiên Tình vừa nói xong, bên kia đã cướp lấy điện thoại.

"Anh Thi, tâm sự xong rồi chứ? Bây giờ có phải nên đến lúc chúng ta đàm phán điều kiện rồi không?"

Tay Thi Nam Sinh siết chặt tay lái, "Tao cảnh cáo bọn mày, nếu bọn mày dám đụng đến một sợi tóc của cô ấy, tao sẽ khiến bọn mày phải hối hận cả đời." Mỗi một chữ nói ra đều giống như những mũi dao sắc nhọn ghim thẳng vào cổ đối phương.

Khí thế khinh người này khiến đối phương không khỏi sửng sốt. Nhưng nếu đã dám làm những chuyện này, lẽ tất nhiên đối phương cũng là người sớm đã trải qua không ít kinh nghiệm. Chỉ sửng sốt trong chớp mắt sau đó cười lạnh một tiếng: "Thi tổng, hiện giờ người của anh đang trong tay tôi, tôi nghĩ, anh vẫn chưa đủ tư cách ra điều kiện với tôi đâu."

Nói đến đây, giọng điệu của đối phương bỗng lạnh toát đến tận xương tủy, "Nếu cuộc họp báo ký giả ngày mai vẫn diễn ra như kế hoạch thì đừng trách tôi tay không khách sáo với người phụ nữ của anh!"

"Mày dám!" Hai chữ này gần như đã rút hết hơi sức trên người Thi Nam Sinh. Phần nộ lẫn lạnh lẽo....

"Dám hay không đợi ngày mai sẽ rõ!" Đối phương dứt khoát cúp điện thoại.

"Shit!" Thi Nam Sinh nóng nảy chửi tục, tức tối vứt điện thoại sang bên.

Sau khi thông báo với Văn Tình xong, Thi Nam Sinh lập tức gọi điện thoại cho Asy. Điện thoại reo không lâu thì bên kia bắt máy.

"Asy, là tôi!"

"Sao trễ rồi còn gọi điện cho tôi vậy?" Giọng điệu của Asy uể oải lười biếng như mang theo chút gì đó đặc biệt quyến rũ, nếu chỉ nghe giọng nói của anh ta thì không ai ngờ rằng giọng nói dễ nghe ấy là của một người đàn ông, đương nhiên càng khiến người nghe khiếp sợ hơn khi biết được đó còn là của một thủ lĩnh giới hắc đạo.

"Người của tôi bị bắt cóc, tôi cần sự trợ giúp của cậu." Thi Nam Sinh đi thẳng vào vấn đề.

Mặc dù giữa anh và Asy không có liên hệ gì nhiều, nhưng chỉ dựa vào những chuyện trước kia thôi, anh muốn có được sự giúp đỡ của anh ta cũng chỉ cần một câu nói.

"Cái người mới nổi trong giới giải trí đó hả?" Asy hỏi.

Xem ra Asy cũng biết một vài chuyện về anh. Thi Nam Sinh gật đầu, "Chính là cô ấy."

"Tôi biết rồi, chuyện này tôi sẽ đích thân đi làm. Một khi có tin tức sẽ lập tức thông báo lại với anh."

"Vậy được, tôi chờ tin của cậu!"

Lúc này Thi Nam Sinh mới cúp điện thoại. Anh tin tưởng với mạng lưới của Asy, muốn tìm được cô nhất định không khó.

Văn Tình điên cuồng gọi điện thoại cho Lục Yên Tùng, muốn thông báo cho anh ta biết tạm thời hãy hoãn lại cuộc họp báo ngày mai. Thế mà gọi mãi vẫn không kết nối được.

Văn Tình suy tính một lúc, cuối cùng quyết định cầm chìa khóa đi ra ngoài.

"Sao giờ này mà còn ra ngoài nữa? Em gái con không có ở nhà à?" Cảnh Kiến Quốc cầm lon bia đi vào, ông đã ngà ngà say, hỏi con gái.

Văn Tình vội vàng diu ông vào nhà. Không muốn để ông lo lắng cho Thiên Tình, đành phải nói: "Thiên Tình đang có buổi hoạt động, có thể sẽ về rất muộn. Công ty gọi điện báo con tạm thời tăng ca, không thể không qua đó."

"Đi đi, đi đi! Hai đứa chúng mày...đều vớ được người giàu rồi. Hừ! Nhưng vậy cũng tốt, người làm cha như tao đây ngoại trừ lấy được một ít tiền phí từ công việc của em gái mày ra, thì ngay cả muốn ăn một bữa cho ra hồn ở bên ngoài cũng chưa được ăn bao giờ.... Cũng khó trách mẹ mày xem trọng tiền tài không nhớ đến hai đứa mày....." Cảnh Kiến Quốc lại lải nhải, ngã nằm lên ghế sofa.

Nhìn bóng dáng chán nản kia, nghe ông nói ra câu cuối cùng, trong lòng Văn Tình thấy khó chịu mà không biết phải nói làm sao.

Mẹ... Đường như sống rất tốt.... Như vậy cũng tốt... Hai chị em cô đã có thể yên tâm rồi.

Văn Tinh cảm chân lòng đập lên người cha, rồi mới vội vàng đón xe chạy đến nhà Lục Yến Tùng.

Biệt thự to lớn thấp sáng ánh đèn rực rỡ.

Anh đang ở nhà! Văn Tinh thở phào một hơi, bước nhanh đến ấn chuông cửa.

Cửa hàng rào rất nhanh được mở ra, cô đi vào bên trong. Văn Tinh ngẩng đầu, khi nhìn thấy người bên trong cánh cửa thì cô chết đứng một giây.

Là phụ nữ... Hón nữa, còn là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Nóng bỏng, quyến rũ, yếu điệu thướt tha, nhìn rất có khí chất, đây mới chính là mẫu người Lục Yến Tùng thích.

Đối phương cũng đánh giá cô từ trên xuống, sau đó mở miệng nói: "Cô tìm A Tùng nhà tôi sao?"

Giọng điệu vô cùng thân mật, cùng với cách gọi này, đã tiết lộ mối quan hệ cực kỳ thân mật giữa hai người. Trái tim Văn Tinh không hiểu sao lại thấy nhói.

"Tôi... Có chuyện muốn nói với anh ấy, nếu không tiện, vậy tôi sẽ nói qua điện thoại cũng được." Văn Tinh không muốn đi vào, không muốn trở thành bóng đèn làm phiền người ta, "Có thể nhờ cô chuyển lời đến anh ấy, bảo anh ấy mở máy được không? Tôi có chuyện rất quan trọng."

Đối phương vòng hai tay trước ngực, nhú mảy, "Cô xác định cô không cần đi vào?"

Văn Tinh miễn cưỡng cười một cái, "Không cần."

"Có khách hả? Ai vậy?" Giọng nói quen thuộc kia từ trong nhà truyền ra.

Trái tim Văn Tinh thất lại. Ngẩng đầu lên thấy Lục Yến Tùng vừa mới tắm xong bước ra, trên người mặc áo choàng tắm phong phanh đơn giản. Lồng ngực rắn chắc phơi rõ ra ngoài, nước đọng trên đó từng giọt chảy xuống, càng làm nổi bật dáng người quyến rũ mê hồn người.

"Tắm xong rồi hả?" Người phụ nữ xinh đẹp xoay người lại hỏi, nhìn thấy anh thì thân nhiên nở nụ cười. Cô ta thân mật khoát tay anh cùng đi tới cửa, "Phải, chính là cô ấy. Cô ấy muốn em chuyển lời đến anh, bảo anh mở máy." Giọng nói của đối phương nũng nịu ồ ồ vô cùng mềm mại.

Tầm mắt của Lục Yến Tùng nhìn về phía Văn Tinh, Văn Tinh cảm thấy xấu hổ không thôi. Cô rũ mắt xuống, vừa vận nhìn thấy cánh tay hai người đang quấn chặt nhau ở phía đối diện. Ánh sáng trong mắt không hiểu vì sao cũng âm ảm đi.

Cô mím mím môi, sau đó ngẩng đầu lên nói với anh, "Thiên Tinh bị bắt cóc rồi, ý của đối phương là muốn chúng ta không được tổ chức cuộc họp báo kỷ giả vào ngày mai. Tôi vốn muốn gọi điện thông báo cho anh, nhưng mà..." Lúc Văn Tinh nói chuyện, từ đầu đến cuối tầm mắt vẫn không nhìn thẳng anh.

Lục Yến Tùng khẽ nhú mảy, "Chuyện lớn như vậy, sao có thể nói qua điện thoại được chứ?"

Sự lo lắng qua ánh mắt, cùng vẻ sốt ruột trên mặt cô đều hiện ra rất rõ ràng, "Tôi...." Văn Tinh nhìn sang cô gái bên cạnh, "Đã trễ thế này, tôi không muốn quấy rầy hai người."

Hai người? Lục Yến Tùng lúc này mới hiểu được ý của cô, cho nên cúi đầu nói nhỏ vài câu với cô gái người bên cạnh, cô gái kia híp mắt, hờn dỗi đẩy bả vai anh một cái.

Nhú mảy, trong mắt ẩn giấu trò đùa tinh quái, còn thân mật vuốt ve lên khuôn mặt nguy hiểm khôn kia, cô cười nói, "Vậy thì em đây sẽ không quấy rầy hai người bàn chuyện chính sự nữa. Anh yêu, không được làm bậy bạ gì đó nha, nếu không em sẽ giận đấy!"

Lục Yến Tùng hung hăng lườm cô gái một cái, trong lời nói không giấu được sự quan tâm dành cho cô, "Lái xe cẩn thận chút, đừng vượt đèn đỏ nữa."

"Biết rồi, anh lắm lời thật!" Đối phương có vẻ thấy phiền khoát khoát tay, "Ngày mai sẽ quay lại tìm anh. Nhớ phải ngoan ngoãn ăn sáng cho em đó!"

"Được." Tầm mắt Lục Yến Tùng nhìn theo bóng người lái xe rồi đi, cho đến khi bóng xe hoàn toàn biến mất anh mới quay lại.

Cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Lục Yến Tùng bao giờ. Dịu dàng, ôn hòa, ngay cả phần lạnh lùng đối với người ngoài cũng hoàn toàn biến mất hầu như không còn. Xem ra người phụ nữ kia mới là người mà anh yêu chân thành nhất.

Nếu anh đã tìm được tình yêu của mình rồi, vậy có phải chứng minh.... Quan hệ giữa bọn họ kể từ nay sẽ không còn bất kỳ dây dưa nào nữa không? Nhếch môi muốn cười, thế nhưng đáy lòng lại không kiềm được trào dâng chua chát, khiến cô muốn cười mà cười không nổi.

"Vào nhà trước đi!" Lục Yến Tùng nhìn Văn Tinh. Thấy cô thất thần, anh hơi nhú mảy, "Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lại, đã báo cảnh sát chưa?"

Văn Tinh vẫn không đi vào, mà chỉ nói: "Chúng ta nói chuyện ở đây đi, tôi còn phải trở về."

Lục Yên Tùng nhìn cô. Bây giờ cô đang làm mình làm mẩy với anh sao? Bình thường đâu thấy cô khó chịu từ chối vào nhà của anh thế này?

"Sao vậy? Em sợ tôi 'làm thịt' em sao?" Lục Yên Tùng vòng tay trước ngực, nhướn mày hỏi.

"Anh đừng nói lung tung." Văn Tinh lườm anh nói. Hít sâu một hơi, cố nén lại cảm xúc không nên có kia, cô mới nói tiếp: "Anh Thi đã nghĩ cách đi tìm Thiên Tinh rồi. Nếu sáng mai vẫn chưa tìm được thì nhất định phải hủy bỏ cuộc họp báo." Nói đến đây, toàn bộ lo lắng của Văn Tinh đều thể hiện hết ra ngoài. Cô trong trạng thái lo lắng tột độ, nói chuyện mà mắt ngân ngấn nước.

"Nếu em ấy bị người khác làm hại, tôi sẽ không để em ấy tiếp tục lẩn lộn trong giới giải trí này nữa... Không biết mấy tên bất cóc đáng chết kia sẽ gây ra chuyện tồi tệ gì đây nữa..." Cô không dám nghĩ tiếp, trái tim bị ai siết chặt treo lên lơ lửng.

Lục Yên Tùng rũ mắt nhìn cô lo lắng đứng ngồi không yên, nhủ thầm, sau đó vươn tay kéo cô đi vào trong biệt thự.

"Lục Yên Tùng?" Văn Tinh khó hiểu nhìn anh.

"Đi vào trước rồi nói sau!" Lục Yên Tùng kéo cô vào, đóng sầm cửa lại.

Nhà máy bỏ hoang

Hai tay Thiên Tinh bị bắt chéo sau lưng cột vào một cái ghế dựa. Xung quanh có vài gã đàn ông cao to vạm vỡ, ngồi cùng một bàn đánh bạc. Bọn họ đang chơi rất vui vẻ, không ai chú ý đến cô bị trói ở trong góc.

Cô rũ mắt xuống, nhìn hai chân mình cũng bị trói lại, nghĩ đến Thi Nam Sinh nên cô tự nhủ với bản thân phải mạnh mẽ lên...

Bạch Thiên Thiên... Chẳng lẽ vì những bả lợi danh kia mà cô ta thật sự chuyện gì cũng dám làm sao? Quả thật không thể so sánh giữa cô ta ở ngoài đời với hình tượng nữ thần trên màn ảnh là một được.

Thiên Tinh thử cời dây thừng trên người. Thế nhưng dây thừng được buộc rất chặt, cô không thể cời được. Chẳng lẽ cô thật sự phải ngồi đây chờ chết sao?

Không được! Cô phải trốn ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Giữ cô lại...

Không được! Cô phải trốn ra ngoài!

"Mấy anh à....." Thiên Tinh thử gọi mấy gã đang ngồi đánh bạc đằng kia, nhưng không có ai để ý đến cô. Mấy gã đó vẫn đang đánh bài hăng say, ai có thể nghe thấy tiếng kêu yếu ớt của cô?

Thiên Tinh đành phải cao giọng hơn một chút, "Này! Mấy người có nghe tôi gọi không vậy! Này!!!"

Rất cục cĩnh có người nghe thấy, quay mặt lại, "Kêu cái gì mà kêu? Không thấy bọn tao đang chơi à!"

"Tôi... tôi muốn đi toilet...." Thiên Tinh hơi ngượng khi nói ra yêu cầu này.

"Đi toilet?" Người nọ hừ một tiếng, "Nín cho tao! Sáng sớm mai sẽ được đi!"

"Không được, tôi không nhịn được." Thiên Tinh đầu còn lo lắng tới hình tượng nữa, hiện tại chỉ muốn thoát khỏi nơi này mà thôi.

"Không nhịn được thì giải quyết tại chỗ đi!"

Giải quyết tại chỗ ư? Thiên Tinh rất muốn khóc. Hắn cho rằng cô cũng là đàn ông sao? Làm sao có thể tùy tiện như vậy được chứ.

Cô nhăn mặt tỏ vẻ đau khổ, "Mấy anh à, nơi này lớn như vậy, nếu tôi giải quyết ngay tại chỗ, sẽ ảnh hưởng đến không khí tươi tốt nơi đây thì làm sao, không phải các anh muốn chuyển đến chỗ khác đây chứ?"

Quả nhiên, lời của cô đã có tác dụng. Người nọ có vẻ như dao động.

Có người đẩy hẳn, "Này, A Cường, mau dẫn cô ta đi đi, đừng để cả bọn mất hứng."

"Nhưng lão đại đã dặn, không được thả cô ta ra."

"Chúng ta có nhiều người ở đây như vậy, chẳng lẽ còn sợ không canh chừng nổi một đứa con gái sao? Nhanh chân lên đi!"

"Biết rồi." Gã tên là A Cường kia không thể không đi tới cõi trời cho Thiên Tinh.

Toàn thân đều được nói lỏng, Thiên Tinh lập tức hoạt động gân cốt.

"Nhanh lên!" Đối phương lại cầm dây thừng trói chặt cổ tay phải của Thiên Tinh. Sau khi kiểm tra cửa sổ xong mới đẩy Thiên Tinh vào.

Cửa toilet khép hờ tạo ra khe hở nhỏ. A Cường cầm lấy dây thừng đi đến một chỗ khác, canh giữ ngoài cửa.

Thiên Tinh đi vào liền ngấm nhìn bốn phía, tìm chỗ để trốn ra ngoài. Chắc chắn bây giờ chỉ có thể trốn ra ngoài bằng đường cửa sổ. Thế nhưng cửa sổ này lại rất cao, cô muốn leo lên e rằng hơi khó. May sao trong góc có mấy viên gạch. Giờ cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Lúc đi tới góc trong, cô thấy dây thừng trên cổ tay bị kéo căng ghệt mạnh tay cô lại. Rõ ràng là A Cường đang ở đầu kia thử dò xét tình hình.

Gã kia đang cầm dây thừng, vậy nếu mình vác mấy viên gạch kia đi tới đi lui nhất định sẽ bị gã phát hiện. Mà không thể còi ra được.....

Thiên Tinh trầm ngâm hồi lâu, tầm mắt dừng lại trên đường ống nước nhựa. Không chút do dự lập tức cẩn thận cởi dây thừng ra, rón ra rón rén bước lên vòi nước kia.

Đúng như dự đoán, cứ một lúc dây thừng khẽ giật một lần.

Thiên Tinh nín thở nhìn chằm chằm cánh cửa, đợi trong chốc lát, thấy A Cường vẫn không phát hiện ra được có điều khả nghi.

"Này! Cô xong chưa?" Gã ở bên ngoài không kiên nhẫn hỏi.

Thiên Tinh giật mình lập tức nói vọng ra, "Chưa! Anh đừng có vào! Tôi... Tôi đi đại tiện."

"Vậy thì nhanh lên!" Sau khi đối phương nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

Thiên Tinh thờ dãi, tranh thủ thời gian nhanh chóng chuyển mấy viên gạch. Trong lúc đó dây thừng khẽ động vài lần, A Cường cũng lên tiếng giục vài lần, Thiên Tinh vẫn bình tĩnh trả lời.

Chất gạch lên xong, Thiên Tinh cố gắng trèo lên phía cửa sổ. Bệ cửa sổ thật sự rất cao, cô đã bị ngã lăn xuống mấy lần rồi. Thiên Tinh cẩn thận không dám tạo ra chút tiếng động nào.

Đầu gối bị đập vào mặt tường sần sùi, ngay cả rên cô cũng không dám rên lên một tiếng, chống lên bệ cửa sổ, cắn răng tiếp tục leo ra ngoài. Không biết đến lần thứ mấy, cuối cùng Thiên Tinh cũng đạp lên được bệ cửa sổ.

Thấy dây thừng khẽ động lần nữa, A Cường vẫn không nghi ngờ gì, lúc này cô mới cẩn thận mở khóa cửa sổ ra. Động tác nhẹ nhàng đến khó tin, chỉ sợ không cẩn thận sẽ tạo ra tiếng động.

Cửa sổ dần được đẩy ra, Thiên Tinh bất chấp bên kia cao bao nhiêu, cũng không cần nhìn liền nhảy xuống dưới, trên mặt đất đều là đá vụn. Thiên Tinh để chân trần nhảy xuống, những viên đá sắc nhọn ghim vào lòng bàn chân, máu lập tức chảy ra. Con đau đớn như kim châm muối xát khiến cô phải lập tức quỳ rạp trên mặt đất. Nhưng không kịp chờ con đau dịu lại, cô đã nhanh chóng đứng dậy.

Lần mò trong đêm tối, không có phương hướng chạy thẳng về phía trước, trái tim như vọt lên cổ họng, một giây cũng không dám chậm trễ. Cô muốn chạy trốn khỏi nơi này, vì chẳng mấy chốc nữa gã tên A Cường kia sẽ phát hiện mình chạy trốn từ WC.

"Này! Cô còn chưa xong sao? Nếu không nhanh lên thì ông đây sẽ vào đấy!" A Cường bị gián đoạn thời gian đánh bạc, trong lòng vô cùng bức bối tức tối. Kéo kéo dây thừng quát lên. Thế nhưng, trong WC không có ai đáp lại lời gã gào.

Thoáng chốc gã nâng cao cảnh giác, thò đầu lại gần một chút, "Này! Cô còn đó không? Nếu không nói gì tôi sẽ xông vào đấy!" Nào ngờ vẫn không có ai lên tiếng.

"Mẹ nó! Con đàn bà khốn kia đã chạy mất rồi! Mau đuổi theo!" Gã quát lớn rồi đập cửa ra. Đúng như dự đoán, bên trong trống không không còn bóng người.

Mấy gã còn đang đánh bài hăng say ở bên kia vừa nghe thấy tiếng kêu sợ hãi đó cũng quẩn bài đứng bật dậy.

Chuyện lờ mà thất bại, mỗi người bọn họ sao gánh nổi cái cục diện này?

Bọn họ sợ tới mức mặt mày trắng bệch, ném hết bài xuống, tất cả chạy như điên ra ngoài.

Sắc mặt Văn Tĩnh như không còn giọt máu cúi đầu ngồi trên ghế sofa, phần lo lắng tột cùng kia vẫn hiện rõ trên mặt.

Lục Yên Tùng đặt cốc nước trước mặt cô, "Uống đi!" Vẫn là giọng điệu ra lệnh, cứng ngắt đó.

Ngước mắt nhìn về phía cốc nước vẫn còn bốc hơi nóng, Văn Tĩnh mấp máy môi, "Không cần. Nếu đã nói xong rồi thì tôi xin phép đi trước." Hiện giờ cô chỉ muốn rời đi, cả người lẫn thần trí cô đều vô cùng hoảng loạn.

Nhìn bóng lưng mảnh dẻ đơn bạc kia, trái tim Lục Yên Tùng bỗng dưng thắt lại một cách khó hiểu, túm lấy cô từ phía sau.

Văn Tĩnh quay đầu, nhúu mày nhìn anh.

"Em có nghĩ tới, nếu như hủy bỏ cuộc họp báo với ký giả ngày mai sẽ có hậu quả gì không?"

"Tôi chỉ e hậu quả của việc không hủy bỏ sẽ càng nghiêm trọng hơn thôi. Hiện giờ tôi...không thể làm được gì để giúp cho Thiên Tĩnh cả...."

"Nếu Thi Nam Sinh đã nói sẽ tìm cách cứu em gái em thì chắc chắn cậu ta sẽ có cách. Có lẽ, đêm nay tên đó sẽ cứu cô ấy ra." Anh biết rõ quan hệ của Thi Nam Sinh với Asy. Nếu có Asy ra tay, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

"Thật vậy sao?" Văn Tĩnh không thể tin được.

Lục Yên Tùng gật đầu, "Em hãy tin cậu ta đi. So với em thì sự lo lắng của cậu ta có hơn chứ không kém đâu."

Văn Tĩnh không gật đầu, cũng không lắc đầu. Giờ phút này, cô cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân mình như thế mà thôi.

Lục Yên Tùng híp mắt nhìn sắc mặt vẫn không tốt hơn của cô. Nếu để cô ra về trong tình trạng này, e rằng cô sẽ lo lắng mà thức suốt đêm. Nhất định sẽ nghĩ lung tung rồi tự dọa mình.

"Em khoan về đã." Lục Yên Tùng cương quyết giữ cô ở lại, sắc mặt vẫn không biểu cảm gì nói, "Tôi đói rồi, em nấu mì cho tôi ăn đi."

"Giờ này trễ rồi mà."

"Phải, cho nên cứ coi như là ăn cử khuya đi." Lục Yên Tùng hạ quyết tâm phải quán lấy cô.

Văn Tĩnh chần chờ một chút, vẫn nói: "Hay là anh ra ngoài ăn đi, còn không gọi đồ ăn mang đến được."

"Cảnh Văn Tĩnh, đây là biểu hiện của cái gọi là yêu tôi của em đó ư? Hay là vì cuộc họp báo ngày mai phải hủy bỏ nên em không cần giả vờ nữa?" Giọng điệu của Lục Yên Tùng rõ ràng là đang bắt bớ cô.

Văn Tĩnh nhìn vào đôi mắt đầy vẻ bất mãn không vui của anh.

"Tôi không muốn tiếp tục giả vờ nữa, chỉ vì...." Cô sợ bản thân càng lún càng sâu....Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lại nói một nẻo: "Không muốn để bạn gái anh hiểu lầm thôi."

Bạn gái? Lục Yên Tùng nghe hai chữ này đực mặt cả ra.

Văn Tĩnh lại thản nhiên quay mặt đi, "Tôi đi trước. Tạm biệt!" Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Giọng điệu đầy hứng thú của Lục Yên Tùng từ tốn vang lên ở đằng sau cô nói, "Ai nói với em người đó là bạn gái tôi?"

Văn Tĩnh vẫn không dừng lại. Thật ra có phải hay không thì đối với cô đã không còn quan trọng nữa.

"Đó là chị họ của tôi!"

Cô sùng sốt.

Lục Yên Tùng lại nói tiếp: "Sau khi mẹ tôi mất, có một thời gian là do chị họ chăm sóc cho tôi."

Cô gái vừa rồi, là chị họ của anh sao? Cho nên mới nói... Khó trách lại thân thiết đến vậy, quan tâm anh như thế....

Vậy mà cô lại đi hiểu lầm. Văn Tĩnh mắt nhắm đến muốn tìm cái lỗ chui xuống cho rồi.

Lục Yên Tùng vòng tay trước ngực, lười biếng hỏi: "Bây giờ không còn ai để hiểu lầm nữa, em có thể làm bữa ăn khuya cho tôi được rồi chứ?"

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Thi Nam Sinh cảm thấy mỗi một giây trôi qua đều giống như ai cầm dao kẻ cổ anh vậy. Giờ đây, rớt cuộc trên cổ có bao nhiêu con dao, anh cảm thấy đã không thể đếm được nữa rồi.

Nếu Asy không thông báo tin tức cho anh, anh cảm thấy nhất định mình sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa, sẽ bị bức đến điên lên mất.

Nằm ở trên xe, siết chặt chiếc điện thoại, đỡ đầu nhìn bầu trời đêm trên mũ xe.

Không dám nghĩ tới lúc này Thiên Tình hoảng sợ bất an tới cỡ nào. Thực ra cô vẫn chỉ là một cô gái ngây thơ, chưa từng bị xã hội tiêm nhiễm...

Vừa sáng mới bị đám người kia đánh bị thương đã đành, buổi tối còn bị người ta bắt cóc, hơn nữa chuyện đó còn xảy ra ngay trước mắt anh!

Nghĩ đến đây, Thi Nam Sinh cảm thấy hận bản thân mình không thôi. Luôn nghĩ và muốn bảo vệ cô hết quãng đời này, thế nhưng lúc này, ngay cả an toàn cơ bản nhất, anh cũng không làm được.

Cô có bề gì, anh quả thật không thể tha thứ cho mình!

Đang chìm trong sự đau khổ tự trách, di động của Thi Nam Sinh bỗng đổ chuông. Trên màn hình nhấp nháy tên Asy. Đôi mắt âm thầm không có hồn của anh đột nhiên sáng lên.

Quả nhiên, hiệu suất làm việc của Asy vẫn giống như trước đây.

Sớm biết bọn họ sẽ rất nhanh đuổi theo, nhưng Thiên Tình không ngờ bị phát hiện nhanh đến vậy.

Cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, cách mình càng ngày càng gần....

Trái tim như bị dây thép trói chặt. Cô điên cuồng chạy về phía trước.

"Mẹ nó! Ở bên kia!" Có người kêu to, ánh sáng đèn pin chiếu thẳng vào người Thiên Tình.

Cả đám người sau lưng giống như dã thú cuộn cuộn lao về phía mình. Thiên Tình chưa từng tuyệt vọng và hoảng sợ như lúc này.....

Cô vừa hoảng vừa sợ, trong lúc sơ ý vấp phải cục đá dưới chân ngã nhào xuống đất. Sau đó, cô cảm thấy bụng mình đau đớn co rút từng cơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Xâm hại cô

Thiên Tình cảm thấy bụng quặn thắt từng đợt co rút. Mồ hôi lạnh cũng lấm tấm tứa ra trên khuôn mặt tái nhợt. Chưa kịp đợi bụng bớt đau một chút để bò chạy tiếp thì đám người kia đã chạy tới.

"Mẹ nó! Còn muốn chạy à! Chạy đi!" A Cường vừa bị dọa tưởng chuyện này mình tiêu rồi, vì vậy lúc này thấy Thiên Tình ngã nhào trên đất gã liền hung hăng nhào tới đạp cho cô một phát.

"Còn chạy nữa, xem ông đây có đánh gãy chân mày không!"

"Cút ra...." Thiên Tình cố nhịn đau, miễn cưỡng chống tay trên đất ngồi dậy. Cô tóm lấy chân gã hất ra, ngăn không cho gã ta tiếp tục làm cô bị thương.

A Cường bị hất loạng choạng lùi về phía sau, chặt vật ngã sóng xoài ra đất.

"Ha ha ha, A Cường, mày xem mày kia, chưa gì đã bị dọa đến chân nhũn như bún rồi sao? Bị con nhỏ yếu ớt này đẩy một cái mà cũng ngã."

"Đứng đấy. Suýt nữa ngay cả đứa con gái cũng trông không được, đúng là uống công đã lẫn lộn nhiều năm. Đáng đời luôn bị lão đại thấy mày là chướng mắt!"

Đám người xung quanh đều cười giễu cợt gã.

Vốn lúc này bị chuyện Thiên Tình bỏ trốn dọa cho sợ rồi, lúc này còn bị người khác cười nhạo, thế diện đều thi quét sạch, không nén được giận. Mặt hết

tái rồi xanh, vắn vẹo vô cùng khó coi.

Một bụng tức giận chỉ có thể trút hết lên người Thiên Tinh. Không thèm quan tâm đến vẻ mặt khổ sở của Thiên Tinh, gã vươn tay xốc cô lên.

"Mẹ nó! Hôm nay không dạy dỗ cho mày một trận, thì ông đây không phải là đàn ông!" A Cường rống lên.

"Mày buông ra...." Bụng Thiên Tinh càng đau dữ dội hơn. Xương bả vai bị gã tóm lấy như muốn vỡ nát ra.

Nhưng cơn giận của A Cường lúc này đã bốc lên tận đỉnh đầu, làm sao còn quản được nhiều chuyện như vậy?

Gã hung bạo lôi cô xềnh xệch đi vào nhà xường. Những người khác ở bên cạnh thấy cảnh này đều kích động hô hào gào lên.

"A Cường, giời lắm! Nếu mày dám làm thịt con bé này, số tiền hôm nay mày thua, tao sẽ không lấy một cắc!"

"Đúng, phải thông báo cho đại ca một tiếng. Bọn này cũng thích nha...."

....

Toàn là lời nói đâm tọc kinh khủng, khiến Thiên Tinh sợ hãi run lên. Cô hoảng loạn điên cuồng giãy dụa, "Mày muốn làm gì? Thằng khốn kiếp! Mày buông tay ra!"

"Các người sẽ bị báo ứng...."

"Các người không thể làm như vậy với tôi! Không muốn! Tôi không muốn vào đó!"

Sau tiếng kêu la cuối cùng, sau đó cô không thể chịu đựng được nữa mà khóc nức nở, giãy dụa không thoát, sau cùng chỉ có thể như một con búp bê vải rách nát mặc cho A Cường kéo vào...

A Cường bị kích động đến mất lý trí, còn bị đám người kia cổ vũ, khiến hắn càng hạ quyết tâm phải làm thịt được cô.

Mới vừa đi vào nhà xường, A Cường lập tức mở hết tất cả đèn bên trong lên, không nói lời nào liền ấn Thiên Tinh lên vách tường.

Mọi người xung quanh điên cuồng nhao nhao lên, hưng phấn vỗ tay reo hò.

Vừa nghĩ đến lát nữa mình sẽ trở thành món đồ chơi của những tên khốn kiếp này, toàn thân Thiên Tinh run lên dữ dội, nước mắt tuyệt vọng từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô túm chặt cổ áo mình, thế nhưng gã A Cường kia đã vung tay lên thô bạo xé rách áo của cô.

"Đừng... Cứu mạng..." Thiên Tinh run giọng gào lên, "Nam... Cứu em... Cứu, cứu em với... Thằng khốn, đồ đốn mạt, mày cút đi!" Bao nhiêu lời mắng nhiếc của Thiên Tinh lúc này đã tắc nghẽn, hơi thở xa lạ của người đàn ông kia sộc vào mũi khiến cô cảm thấy khó chịu muốn nôn ra.

Áo bị xé tả tơi để lộ ra bờ vai nhẵn mịn trắng nõn. Toàn thân vô lực như búp bê lưu ly, những giọt nước mắt kia càng làm nổi bật lên sự mong manh dễ vỡ của cô.

Cô thế này chẳng khách nào xúi giục người ta phạm tội!

Một đám đàn ông nhìn thấy cảnh tượng trước mặt cũng không khỏi căng mắt ra, dục vọng dâng cao nhìn cảnh tượng này. Cả đám người đỏ mắt chau chực nhìn như loài dã thú săn mồi.

Còn Thiên Tinh tựa như thỏ con lạc giữa bầy dã thú, bị một đám người vây quanh, chỉ còn chờ bị xoi mói.

Ngay lúc tuyệt vọng, trong đầu Thiên Tinh bỗng nảy sinh một ý nghĩ. Cô nghĩ, nếu tối nay không trốn thoát được, cô thà chết chứ không để bọn chúng làm nhục!

Cô không muốn sống tiếp với bộ dạng bết bát này. Cô không có dũng khí đối mặt với mọi người, càng không có cách nào để đối mặt với Thi Nam Sinh.... Cô đã dơ bẩn rồi, sao có thể xứng với anh được chứ?

"Không hay rồi! Không hay rồi!!" Đột nhiên cửa nhà xường bị đẩy ra, có người xông vào kêu to.

"A Đức chết tiệt, không thấy bọn tao đang chơi vui sao? Kêu la cái gì!" Có người mắng.

Gã tên A Đức kia xông vào, vội vàng kéo A Cường đang cời quần ra giáng cho hắn một bạt tai.

"Mày còn chơi cái rắm! Lão đại dẫn Asy tới kìa!"

"Mày... Đây nói ai?" Mọi người đều kinh hoàng, hai mắt như muốn rớt ra ngoài.

"Asy!!!"

Trời ơi! Người đàn ông thần bí nhất, tàn nhẫn nhất, tuyệt tình nhất trong truyền thuyết, sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

Người này càng khiến người ta sợ hãi hơn cả lão đại mấy trăm lần! Hơn nữa, trong số tất cả những người ở đây, ai cũng chưa từng nhìn thấy Asy bao giờ.

Về mặt mọi người đều vô cùng bàng hoàng, A Cường càng không dám đụng vào Thiên Tinh nữa, vội vàng mặc quần vào.

Được gã buông ra, Thiên Tinh cảm thấy sức lực toàn thân giống như bị rút sạch hết, xụi lơ ngã sòng xoài ra nền đất.

Bụng mỗi lúc càng đau dữ dội hơn. Cô cắn chặt môi tưởng chừng muốn rỉ ra máu.

Khi Thi Nam Sinh và Asy cùng tiến vào thì thấy một màn này.

Lúc nhìn thấy Thiên Tinh quần áo tả tơi, yếu ớt thở dốc nằm trên mặt đất, anh thấy hô hấp của mình như tắc nghẽn lại.

Anh như mất đi lý trí điên cuồng rống lên: "Ai đụng vào cô ấy? Mẹ kiếp chúng mày, ai dám đụng vào cô ấy?"

Không gian nhà xưởng lập tức im phăng phắc, không ai dám nói gì cả.

Nhà xưởng vốn đang huyền não ảm ỉ đến ngút trời lập tức bị tiếng quát lạnh lẽo thấy xương này làm cho im bật. Mọi người đều im lặng như ve sầu mùa đông, chỉ sợ mở miệng sẽ bị một súng nổ ngay đầu.

Bởi vì, khắp nhà xưởng lúc này đã bị mười mấy người áo đen bao vây. Còn vị Asy thần bí kia đang dùng súng chia vào đầu của lão đại bọn họ.

Thi Nam Sinh khom người, nâng Thiên Tinh dậy, ôm vào lòng. "Thiên Tinh... Thiên Tinh..." Anh đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô.

Thi Nam Sinh cởi áo khoác ra, bao chặt lấy toàn thân quần áo không chỉnh tề của cô.

"Anh... Cuối cùng cũng đến rồi..." Nhìn thấy khuôn mặt điển trai đầy lo lắng kia, hai mắt Thiên Tinh rung rung, nước mắt lăn xuống càng nhiều hơn. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo anh. Nhíu mày, hơi thở mong manh thì thào: "Đau quá...em đau bụng quá..."

Asy thấy cảnh này, hàng mày rậm tuyệt đẹp đến mức khó tin kia không nhìn được nhíu lại. Thoáng siết chặt khẩu súng trong tay, để trên đầu gã lão đại.

Nhưng anh ta chỉ nhẹ nhàng mở miệng: "Ai đụng vào cô ấy thì bảo tên đó chủ động bước ra, nếu không, hậu quả tao không chịu trách nhiệm." Giọng nói mềm mại nhưng hiệu quả rất đáng sợ. Cảm giác áp bức bẩm sinh này khiến người thường không thể không e dè.

"Ai... Ai làm? Còn không mau nói cho Asy biết!" Lão đại run rẩy mở miệng hỏi, không thêm quan tâm đến hình tượng ở trước mặt thù hạ nữa.

"Là A Cường làm!" Tất cả mọi người không dám chậm trễ, chỉ thẳng vào A Cường.

Hai tầm mắt lạnh thấu xương cùng bắn về phía A Cường. Quả thật chỉ muốn lấy mạng của gã ngay tại chỗ. Toàn thân gã ta không có chút tiền đồ lập tức quỳ xuống đất, "Tôi... Tôi không đụng vào cô ấy! Vẫn chưa đụng vào cô ấy!"

Vẫn chưa đụng vào cô ấy? Nói cách khác, chỉ cần bọn họ đến chậm thêm chút nữa thì Thiên Tinh đã bị gã làm nhục.

Thi Nam Sinh xông lên, cướp lấy khẩu súng trong tay Asy, muốn nổ cho gã ta một phát súng kết thúc.

Asy nhanh chóng trước một bước giữ tay anh lại, "Loại người này giao cho tôi giải quyết đi, đừng vấy bẩn tay anh. Anh đưa người của anh đi bệnh viện trước đi đã, những người ở đây, một người tôi cũng không bỏ qua."

Thi Nam Sinh biết, Asy làm vậy là không hy vọng anh gánh tội sát nhân trên lưng. Hơn nữa, Thiên Tinh thật sự đã đau đến không chịu nổi rồi. Nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt kia, Thi Nam Sinh không dám chần chừ thêm nữa.

"Người anh em, lần này là tôi nợ cậu! Sau này có việc gì, tôi nhất định sẽ bắt chất tất cả để trả ơn cậu!"

Asy mỉm cười, ăn ý đâm vào ngực anh một cái, xem như là kiểu giao ước đặc biệt giữa hai người đàn ông.

Vừa bế Thiên Tinh đi ra khỏi nhà xưởng, liền nghe thấy phía sau vang lên mấy tiếng súng liên tiếp. Đi theo từng phát súng là tiếng la hét thảm thiết.

Thiên Tinh cuộn người sát vào lòng anh, người run lên bần bật. Trên mặt xuất hiện lấm tấm từng lớp mồ hôi lạnh, ngay cả lòng bàn tay cũng lạnh ngắt.

Thi Nam Sinh bế cô lên xe, cài dây an toàn xong vẫn còn nắm chặt tay cô, "Thiên Tinh, đừng sợ, đã có anh ở bên em rồi...." Anh thì thào trấn an cô, nắm chặt lấy tay cô, muốn truyền sức lực của mình sang cho cô, "Cố gắng chịu đựng thêm chút nữa...." Sau đó chiếc xe phóng nhanh, lao thẳng đến bệnh viện.

Trước khi Thiên Tinh đau đến muốn ngất xỉu, cuối cùng cũng đã tới được bệnh viện. Bởi vì đã sớm gọi điện báo trước, nên khi cả hai vừa xuất hiện, bác sĩ y tá trong bệnh viện đã đẩy băng ca ra.

Thi Nam Sinh bế Thiên Tinh đặt nằm lên đó, bác sĩ trực tiếp đẩy cô vào phòng cấp cứu. Lòng Thi Nam Sinh nóng như lửa đốt muốn đi vào theo nhưng bị bác sĩ ngăn ở ngoài.

"Phiên anh đứng ở ngoài đợi. Một khi có kết quả, chúng tôi sẽ lập tức thông báo cho anh biết."

Thi Nam Sinh không dám xông vào, chỉ sợ làm chậm trễ thời gian chữa bệnh của bác sĩ.

Không biết phải đợi bao lâu nữa đây, anh đau khổ ôm trán đi qua đi lại trước cửa phòng phẫu thuật.

Tại sao lại đau đến mức này? Tại sao lại đau bụng? Lũ khốn kiếp kia rốt cuộc đã làm gì cô rồi?

Thi Nam Sinh siết chặt nắm đấm, lúc này anh chỉ muốn lập tức xông ra ngoài đi tìm Bạch Thiên Thiên bóp chết cô ta.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra. Thi Nam Sinh hoàn hồn lao tới hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, tình huống thế nào rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh bị sao thế? Cô ấy mang thai! Bây giờ tình hình thai nhi rất nguy cấp, phải lập tức tiếp nhận cứu chữa ngay để giữ được đứa bé."

"Mang... Mang thai?" Thi Nam Sinh kinh ngạc không thôi, ngay sau đó thì vừa vui mừng vừa lo lắng, bao nhiêu cảm xúc phức tạp kéo tới khiến anh ngơ ngác như kẻ mất hồn, cả buổi lâu mà vẫn chưa thể tỉnh táo lại.

Hồi lâu sau mới run giọng hỏi: "Tình hình cô ấy hiện giờ thế nào? Bác sĩ, cầu xin anh! Cả người mẹ và đứa bé đều không được xảy ra chuyện gì!"

"Không biết anh làm chồng kiểu gì nữa! Sao lại làm cô ấy bị động thai đến mức này." Bác sĩ cần nểnh khiển trách, vội vã viết tờ đơn trong tay, "Tiền sử đã từng sinh non, bây giờ thai nhi lại không ổn định, chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức."

"Không! Bác sĩ, không phải là cố gắng hết sức! Mà nhất định phải đảm bảo cho hai mẹ con cô ấy!" Thi Nam Sinh nhìn bác sĩ.

Bác sĩ đưa tờ đơn cho anh, "Đi nộp phí trước đi! Khi nào được thông báo thì hãy vào thăm bệnh nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Nỗi thương tiếc sâu sắc nhất

Thi Nam Sinh vội vàng đi nộp tiền xong quay trở lại, phía bác sĩ cũng đã bắt tay vào việc chữa trị. Trong lòng anh chưa bao giờ hoảng loạn như thế này. Bằng giá nào cũng phải giữ đứa bé này lại. Nếu không, anh thật sự không dám tưởng tượng chuyện này sẽ đã kích đến Thiên Tinh như thế nào.

Đứa nhỏ lúc trước mất đi đã khiến cô đau khổ lắm rồi...

Buộc bản thân phải giữ bình tĩnh để xử lý mọi chuyện, lấy điện thoại ra định thông báo cho Văn Tinh biết để cô ấy yên tâm, nhưng điện thoại mở hoài mà vẫn không lên.

Hết pin rồi! Đành chờ lát nữa vậy.

Không biết đợi bao lâu, mãi đến khi hai chân Thi Nam Sinh tê rần vì ngồi chồm hồm, thì cuối cùng phòng cấp cứu cũng được mở ra.

Anh gần như nhảy vọt lên, cũng bất chấp hai chân đang tê cứng, nhào tới bắt lấy tay của bác sĩ, "Bác sĩ, tình hình thế nào rồi? Cả hai đều tốt chứ?"

"Đứa nhỏ đã tạm thời ổn định rồi, tình hình cụ thể thế nào còn phải xem sau này nữa."

Bác sĩ kéo khẩu trang xuống, vừa viết đơn thuốc vừa nói: "Tình trạng lần này của cô ấy rất nguy hiểm, tối nay ở lại bệnh viện quan sát một đêm. Để xem tình hình ngày mai thế nào rồi hãy tính tiếp."

"Tôi biết rồi." Thi Nam Sinh gật đầu, sự căng thẳng trong lòng vẫn luôn kéo căng một phút cũng hề nói lỏng.

Thiên Tinh được chuyển sang phòng bệnh. Thi Nam Sinh vẫn luôn túc trực canh giữa bên giường cô, tay đan tay cô thật chặt.

Đợi đến khi cơn đau dịu bớt, Thiên Tinh mới từ từ mở mắt ra.

"Tỉnh rồi sao?" Thi Nam Sinh thở phào hỏi, "Em còn đau không?"

Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú mang đầy vẻ lo lắng kia, Thiên Tinh cảm thấy cõi lòng yên tâm hơn bao giờ hết. Dường như tất cả nguy hiểm và đau đớn, chỉ cần có anh ở bên, thì tất cả đều sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt.

"Không đau nữa....." Cô lắc đầu cười nói. Thiên Tinh siết chặt bàn tay đang nắm lấy tay cô, cô cười nhìn anh, "Em biết anh sẽ tìm được em mà."

"Ngốc quá, có sợ lắm không?" Anh đau lòng gạt những sợi tóc lòa xòa rơi trước trán cô sang một bên. Thực ra, chuyện này không chỉ dọa mình cô, mà ngay cả bản thân anh cũng sợ đến điếng hồn.

Cô thành thật gật đầu, "Vâng. Những người đó rất là khủng khiếp....."

Thi Nam Sinh đau lòng vuốt đầu long mảy cô, "Đừng sợ, mọi chuyện giờ đã qua hết rồi. Có anh ở đây, sẽ không còn ai dám làm hại em lần nữa đâu."

"Em biết." Cô tin tưởng gật đầu.

"Chuyện đêm nay, chúng ta hãy cùng nhau quên hết đi. Bây giờ anh muốn nói cho em nghe một tin tốt nè." Mắt Thi Nam Sinh ánh lên ý cười yêu thương.

Thiên Tinh nhìn anh chờ đợi.

"Em...Sắp được làm mẹ rồi."

"Hả?" Thiên Tinh không thể tin được lời anh nói.

"Ngốc à, em mang thai rồi!" Anh nhéo nhéo chóp mũi cô.

"Có thật không anh? Anh không gạt em đó chứ?" Thiên Tinh kích động đến mức hỏi liền mấy câu, còn hấp tấp tóm lấy tay anh.

"Ừ, là thật. Anh cũng sắp được làm cha rồi!" Anh cũng kích động như cô, xúc động vỗ nhẹ lên má cô.

Tay Thiên Tinh chậm rãi đặt lên phần bụng vẫn còn bằng phẳng của mình. Nghĩ đến gì đó, cô hơi nhíu mày nói, "Nhưng mà.... Vừa rồi em bị đau bụng. Có phải con đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Cô khẩn trương, lo lắng nhìn về phía anh. Hốt mất hơi uơn ướn.

"Không đâu. Em đừng lo, con vẫn khỏe mạnh, chỉ là tình hình trước mắt có chút chưa được ổn định thôi." Thi Nam Sinh sợ dọa cô sợ, nên chỉ qua loa nói về tình hình hiện giờ của đứa nhỏ, "Thiên Tinh, em không được căng thẳng, bác sĩ đã nói phải để em ổn định cảm xúc, nghỉ ngơi cho tốt. Qua ngày mai tất cả sẽ không sao nữa."

"Thật sẽ không sao chứ?"

"Đương nhiên." Anh gật đầu khẳng định lần nữa, Thiên Tinh mới an tâm mỉm cười. Lặng lẽ đặt tay lên bụng mình, quả thực vẫn không thể tin được. Nơi này, sắp có một sinh mạng nhỏ ra đời.

Con yêu, lần này mẹ sẽ bảo vệ con thật tốt, sẽ không để cho con chịu thêm chút tổn thương nào đâu, càng sẽ không để cho con rời khỏi ba mẹ nữa...

"Thiên Tinh, anh muốn thương lượng với em một chuyện." Thi Nam Sinh rót cốc nước, nói với cô, "Muốn uống chút nước không?"

Thiên Tinh lắc đầu, hỏi: "Thương lượng chuyện gì ạ?"

"Trải qua sự việc lần này, em cũng thấy đấy, giới giải trí vốn không thích hợp với cô gái như em, hơn nữa anh và chị em đều rất lo lắng để cho em tiếp tục ở trong hoàn cảnh phức tạp này." Thi Nam Sinh đặt cốc nước thủy tinh xuống, trên mặt đều là vẻ chân thành và nghiêm túc. Trải qua chuyện lần này, kinh hoàng và lo sợ không chỉ có mình Thiên Tinh, mà còn có cả anh và Văn Tinh nữa, "Hiện giờ em đã có con, càng không thể bị cuốn vào trong cái vòng này nữa. Anh nghĩ chắc em cũng hiểu được ý của anh."

"Em phải rút khỏi giới giải trí sao?"

"Anh tôn trọng quyết định của em."

"Em biết." Thiên Tinh mỉm cười nhìn anh, "Vì đứa nhỏ và cũng vì anh, em sẵn lòng rút khỏi làng giải trí."

Nghe được câu trả lời của cô, rốt cục Thi Nam Sinh cũng thở nhẹ một hơi.

Anh mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, "Những chuyện còn lại cứ giao hết cho anh. Anh sẽ tìm luật sư đến nói chuyện với công ty của em."

Thiên Tình cười nhẹ, "Em thấy làm vậy có lỗi với Lăng Phong quá."

Nhắc tới Lăng Phong, Thi Nam Sinh khẽ nhủ mày.

"Cho dù có lỗi thì cũng là do anh ta không có tình nghĩa trước. Thiên Tình, trong cái vòng này không có tình bạn vĩnh viễn mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Giữa em và Bạch Thiên Thiên, Lăng Phong và cả toàn thể công ty đều lựa chọn bảo vệ cô ta vứt bỏ em! Lợi ích ở trước mắt, bọn họ có thể xem nhẹ sự thật, có thể mặc kệ danh dự của em. Nếu đã như vậy, em cần gì phải lo lắng cho anh ta nữa?"

"Anh biết hết rồi sao?" Xem ra anh đã biết rõ cuộc nói chuyện giữa cô và Lăng Phong.

"Anh đoán. Nhưng hiển nhiên, điều anh đoán không hề sai."

Thiên Tình chưa xốt cười một tiếng, "Lăng Phong đưa ra yêu cầu như vậy, em cũng thấy rất buồn. Nhưng... May là vẫn mọi người....May là Lục Yến Tùng vẫn đồng ý đứng ra giúp em."

"Có bọn anh ở đây, tất cả sóng gió gì rồi cũng sẽ qua."

Cô mỉm cười, rất tin tưởng lời anh nói.

"Em ngủ thêm lát nữa đi, đợi đến sáng mai là chúng ta có thể xuất viện rồi." Thi Nam Sinh dỗ dành cô như đang dỗ trẻ.

Cô nhích người vào bên trong, chừa ra một khoảng trống bên cạnh mình, "Anh cũng ngủ chút đi, giường lớn này có thể đủ cho hai người nằm đó."

Thi Nam Sinh cũng không khách sáo nằm xuống cạnh cô, ôm cả chân và cô vào lòng.

Vương vất trong hô hấp đều là hơi thở thuộc về anh...

Sau một ngày mệt là người, cộng thêm vẫn còn thấy sợ mỗi khi nghĩ đến chuyện vừa qua, nhưng cảm nhận được hơi ấm từ anh, khiến cô yên tâm chìm vào giấc mộng đẹp.

Thi Nam Sinh chỉ ôm cô, cả đêm không dám chớp mắt. Bởi vì tình trạng của cô vẫn chưa ổn định, Thi Nam Sinh sợ mình không cẩn thận mà đè lên người cô, cũng lo lắng cô nửa đêm tỉnh dậy lại xảy ra chuyện gì mà bản thân lại ngủ quên.

Bóng đêm thâm trầm bao phủ cả căn phòng. Nhưng hai người đang ôm nhau ngủ thì lại cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Mấy lần Thi Nam Sinh suýt nữa ngủ thiếp đi, nhưng sau đó anh choàng giật mình tỉnh lại, kéo chăn đắp lên người cô.

Cúi đầu, nương theo ánh trăng bên ngoài cửa sổ, ngắm nhìn khuôn mặt yên tĩnh đang ngủ say sưa của cô.

Anh nghĩ, từ đêm nay trở đi, sẽ không còn ai tiếp tục làm tổn thương đến cô nữa, cũng sẽ không còn bất kỳ sóng gió nào cả...

Tương lai, cô sẽ trở thành vợ anh. Cả hai sẽ có một mái ấm gia đình hạnh phúc.....

Bóng đêm càng về khuya.

Lục Yến Tùng tìm đủ lý do để giữ Văn Tinh lại. Bận rộn đến nửa đêm, lúc đi ra khỏi phòng sách thì thấy một bóng người mảnh khảnh đang cuộn mình trên sofa. Cô không nằm mà chỉ tựa vào trong góc của ghế sofa, hai tay ôm lấy mình.

Dưới ánh đèn không hẳn quá sáng, trông cô như bị bao trùm bởi sự lo lắng. Nhìn đến từ xa, khiến người khác có cảm giác thương tiếc không đành lòng mà không biết diễn tả thế nào.

Lục Yến Tùng vô thức bước đi nhẹ hơn chút, không đến gần mà chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn cô.

Vẫn là dáng vẻ lạnh lùng như trước, nhưng lúc này không hiểu sao lại có nét dịu dàng hơn nhiều. Có lẽ là do cô đang ngủ.

Căn phòng khách yên tĩnh chỉ nghe thấy mỗi tiếng hít thở đều đều của cô.

Cô gục mặt giữa hai chân, vì vậy Lục Yến Tùng không thể thấy rõ được vẻ mặt lúc này của cô.

Biết rõ sự lo lắng trong lòng cô nên anh cũng không đánh thức cô, chỉ quay đầu đi đến lấy từ trong tủ ra một cái chăn mỏng đắp lên người cô.

Như bị quấy nhiễu, Văn Tinh chợt quậy mình không yên khẽ ậm ờ mấy tiếng. Ngủ như thế nhất định là rất khó chịu.

Lục Yến Tùng dùng chăn mỏng quấn lấy cả người cô sau đó bế cô lên.

Cô 'um' một tiếng rồi từ từ mở mắt ra. Về mặt dịu dàng của Lục Yến Tùng ở trước mắt khiến cô giật mình hoảng sợ.

Lục Yến Tùng thế này chỉ khi xuất hiện ở trước mặt chị họ anh. Mặc khác của anh, chính là thế này sao?

Không có chút phòng bị nào, cũng không có sự lạnh lùng nghiêm nghị... Anh như vậy, so với Lục Yến Tùng của thường ngày dường như dễ tiếp xúc hơn nhiều.

"Tôi ngủ quên mất." Mập máy môi một lúc rồi cũng mở miệng nói.

Nghe thấy giọng nói mơ màng của cô, Lục Yến Tùng mới phát hiện cô đã tỉnh. Sắc mặt gần như lập tức trở nên rét lạnh, làm gì còn vẻ dịu dàng lúc nãy nữa. Khuôn mặt kia thay đổi cực nhanh, chừng như muốn để cho Văn Tinh nghĩ rằng, giây phút cô thấy chỉ là đang nằm mơ thôi.

"Lên lầu ngủ!" Anh không đặt cô xuống, mà bế đi thẳng luôn lên lầu.

"Mấy giờ rồi?" Văn Tinh hỏi.

"Hơn hai giờ sáng."

"Vậy... Thiên Tinh có tin tức gì không?" Văn Tinh nhú mày hỏi.

Lục Yến Tùng cũng đoán ra được chuyện đầu tiên cô hỏi sau khi tỉnh lại nhất định là chuyện này.

Không muốn cô ngủ mà vẫn thấp thòm trong lòng, anh đành gạt đầu nói dối: "Thi Nam Sinh có điện thoại báo đã tìm được em gái của em rồi."

Sự thật thì... Làm gì có chuyện đó chứ!

Lúc này anh có gọi điện cho Thi Nam Sinh, nhưng điện thoại vẫn không kết nối được.

Không phải luôn cả anh ta cũng gặp chuyện gì rồi chứ? Đương nhiên anh sẽ không nói cho Văn Tinh biết suy nghĩ này của mình.

"Có thật không? Anh ta gọi điện rồi hả?" Văn Tinh vừa mừng vừa sợ, hai mắt vốn mơ hồ lập tức sáng ngời lên.

Nét mặt ấy khiến Lục Yến Tùng như bị hớp hồn trong giây lát.

Cảnh Văn Tinh... Người phụ nữ này rõ ràng là con gái của bà ta, mục đích tiếp cận cô rõ ràng cũng chỉ vì muốn trả thù. Thế nhưng, kết quả chính bản thân anh đã từng bước từng bước bị cô mê hoặc.....

"Anh sao vậy?" Văn Tinh thấy hồi lâu mà anh vẫn không lên tiếng, hoài nghi hỏi, "Có phải anh ta vẫn chưa tìm được Thiên Tinh không?"

Lúc này Lục Yến Tùng mới hoàn hồn lại, nghe thấy câu hỏi nghi ngờ của cô anh sầm mặt nói, "Có lúc nào tôi gạt em chưa? Em yên tâm đi, đã tìm được em gái em rồi. Chỉ vì em đang ngủ cho nên mới không đánh thức em dậy thôi."

Nghe anh nói vậy, Văn Tinh mới thấy yên lòng, "Vậy tốt quá, cuộc họp báo ngày mai có thể tiến hành thuận lợi rồi."

"... Ừ." Bản thân Lục Yến Tùng cũng không nắm chắc, nhưng lại không thể không gạt đầu.

Bé Văn Tinh đi về phòng ngủ của mình, đây là lần đầu tiên Văn Tinh nhìn thấy căn phòng ngủ này. Còn chưa vào hẳn bên trong đã ngửi thấy hơi thở thuộc về anh.

Cô có vẻ khó xử nói, "Có phòng khách không? Tôi ngủ ở phòng cho khách được rồi."

Một khi đã biết Lục Yến Tùng tiếp cận mình có mục đích, hơn nữa giữa họ hiện cũng không còn quan hệ gì, riêng bản thân cô cũng không muốn đón nhận thêm bất kỳ quan hệ nào với anh nữa. Như thế này sẽ khiến cô càng thêm xấu hổ hơn thôi.

Lục Yến Tùng rũ mắt nhìn cô.

Cô né tránh tầm mắt của anh, mím môi nói: "Anh thả tôi xuống trước đi, tôi tìm đại chỗ nào ngủ cũng được."

"Cảnh Văn Tinh, đây đâu lần đầu tiên chúng ta ngủ chung..."

"Lần này không giống." Văn Tinh quả quyết cắt ngang lời anh. Cô giãy giụa muốn trượt xuống, khiến tấm chăn mỏng khoác trên người rơi xuống đất. Cô sững sốt, nghĩ có lẽ anh đắp nó cho mình mà thật sự không dám tin. Cô cúi người nhặt chăn lên ôm vào trong ngực.

Sau đó lại nghe thấy giọng nói lạnh băng của anh hỏi: "Có gì không giống?"

"Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ..." Cô nhìn ánh mắt mỗi lúc càng lạnh đi của Lục Yến Tùng, dường như còn có chút tình cảm phức tạp đang

chảy cuộn cuộn nơi đáy mắt sâu thẳm kia.

Anh mím môi, không nói một tiếng nào đợi Văn Tĩnh nói tiếp.

"Hiện tại tôi chỉ muốn phát triển mối quan hệ bình thường nhất với anh, không muốn có....sự ràng buộc nào khác....." Nói đến câu cuối cùng, cô cảm thấy không khí chung quanh như bị đóng băng.

"Cho nên theo ý của em, nếu chúng ta lên giường là quan hệ không bình thường."

Đúng! Ý của cô chính là vậy.

"Chúng ta không phải người yêu, thậm chí ngay cả... tình yêu cũng không có." Lúc nói xong câu đó, cô hơi rú mắt xuống. Liếc thấy bàn tay Lục Yên Tùng buông ở bên người siết chặt lại.

"Sao lại không có tình yêu?" Lục Yên Tùng cười lạnh, vươn tay chế trụ cằm của Văn Tĩnh, "Cảnh Văn Tĩnh, em phải yêu cho dù là đóng giả đi nữa! Em đóng kịch vẫn còn chưa đủ trình độ đâu!"

Văn Tĩnh nhìn anh, đáy lòng hơi chua xót, "Tôi sẽ cố gắng, nhưng ở phương diện này....Thật xin lỗi." Cô không thể nhìn thấu được người đàn ông này. Rõ ràng là không thích cô, vậy mà hết lần này đến lần khác lại muốn có tình yêu của cô... mặc dù biết rõ chỉ là giả. Không! Có lẽ đã sớm không phải là giả nữa...

Ngay cả bản thân cô cũng không biết rõ.

Sự kiên quyết nơi đáy mắt cô, khiến hai mắt của Lục Yên Tùng càng thêm âm đậm hơn. Nhìn chăm chăm cô, ánh mắt bén ngót như thể muốn cứa nát cô ra vậy.

Văn Tĩnh nín thở nhìn anh, một lúc sau...

Anh mới lạnh lùng thốt ra một câu, "Ngủ trên ghế sofa dưới lầu!"

Cũng may suốt đêm tình hình của Thiên Tĩnh đã tốt hơn. Lúc Thi Nam Sinh xuống giường thì cô vẫn còn đang ngủ say. Đợi đến khi bác sĩ tiến vào làm kiểm tra tổng thể lần nữa cô mới tỉnh lại.

Lúc bác sĩ làm kiểm tra tổng quát theo trình tự, cô và Thi Nam Sinh đều hồi hộp không dám hỏi một chữ. Hai tay chỉ nắm chặt vào nhau. Trong lòng cầu nguyện tin tức đến với bọn họ là tin tốt.

Đợi đến khi bác sĩ thu dọn mọi thứ, lúc này Thi Nam Sinh mới hỏi: "Bác sĩ, tình hình thế nào rồi? Thai nhi vẫn ổn chứ?"

"Ừ. Tình hình rất tốt." Bác sĩ vừa gật đầu trả lời vừa viết báo cáo trong tay.

Vừa nghe được đáp án, Thi Nam Sinh thở hắt ra một hơi, cùng Thiên Tĩnh nhìn nhau cười.

"Thật tốt quá!" Thiên Tĩnh sung sướng reo lên.

"Đừng vội vui mừng quá sớm. Thể chất của cô rất kém, vốn không thích hợp mang thai. Bây giờ còn bị động thai, mà ba tháng đầu này lại là thời kỳ nguy hiểm nhất. Kể từ hôm nay cô phải chú ý hơn, không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào nữa." Lời bác sĩ như giọt một gáo nước lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Vạch trần bộ mặt thật của Bạch Thiên Thiên

"Tôi biết rồi, tôi nhất định sẽ cẩn thận chú ý." Thiên Tĩnh gật đầu cam đoan.

Tâm trạng của Thi Nam Sinh rất tốt, nói cảm ơn bác sĩ xong thì hỏi: "Vậy hôm nay chúng tôi có thể xuất viện được chưa bác sĩ?"

"Được. Lát nữa đi làm thủ tục xuất viện rồi về." Bác sĩ trả lời.

"Vâng, cảm ơn bác sĩ rất nhiều." Thi Nam Sinh tiễn bác sĩ ra ngoài, sau đó vội vàng đi làm thủ tục xuất viện rồi mới quay trở tìm Thiên Tĩnh.

"Mấy giờ rồi anh, có phải cuộc họp báo đã bắt đầu rồi không?" Thiên Tĩnh bước xuống giường hỏi Thi Nam Sinh.

Thi Nam Sinh diu cô đi ra ngoài phòng bệnh, "Di động của anh hết pin rồi, đến bây giờ vẫn chưa liên lạc lại với chị của em. E rằng bọn họ đã dời cuộc họp báo lại."

"Vậy chúng ta phải mau chóng qua đó thôi."

"Được. Nhưng em phải đi đứng từ từ thôi, bây giờ đã là phụ nữ đang mang thai rồi đó. Còn nữa...Lát nữa đến hội trường không được rời khỏi anh nửa bước, lúc nào cũng phải ở bên cạnh anh." Hội trường họp báo ắt sẽ rất hỗn loạn, nhưng cô là nhân vật chính bắt buộc phải tham gia. Huống chi anh còn phải tuyên bố một truyền quan trọng nữa.

"Dạ. Anh yên tâm, em sẽ luôn luôn nhớ kỹ mình là phụ nữ đang mang thai!" Thiên Tinh ngoan ngoãn đảm bảo.

"Ấn hại! Toàn là một lũ ăn hại!" Sáng sớm, sau khi Bạch Thiên Thiên nhận được tin tức Cảnh Thiên Tinh đã được cứu ra, liền phát điên đập nát điện thoại di động.

Trợ lý đứng bên cạnh nín thình không dám nói câu nào. Bạch Thiên Thiên quét mắt sang luật sư, "Anh có ý kiến gì không?"

"Hiện tại chúng ta đã không còn cách nào khác. Nếu bên kia không có chứng cứ, chúng ta chỉ cần đánh chết cũng không nhận tội, đảo ngược lại kiện họ tội vu khống."

Biến nguyên cáo thành bị cáo chắc chắn là cách tốt nhất, và cũng chính là đường lui cuối cùng của cô.

"Giờ cũng chỉ có thể làm như vậy." Bạch Thiên Thiên chán nản vui mặt vào giữa lòng bàn tay. Lúc này chỉ có thể cầu nguyện sao cho trong tay Lục Yến Tùng không có chứng cứ gì.

Dường như cũng chẳng ai nhìn thấy cô đưa Thiên Tinh đi. Có lẽ, chắc phía họ không có chứng cứ đâu. Đến lúc đó, có thể mình còn có cơ hội trở mình.

Trong hậu trường của nơi diễn ra cuộc họp báo, Lục Yến Tùng đang ngồi trên sofa. Ngón tay gõ theo nhịp lên thành ghế, mi tâm chưa lúc nào giãn ra. Văn Tinh đi tới đi lui, không ngừng gọi điện thoại.

Hôm nay cô mặc lễ phục do chính tay Lục Yến Tùng chọn cho cô. Váy dài màu tím, cổ chữ V khoét sâu lộ ra khe rãnh mê người. Búi tóc hơi cao, lộ ra cần cổ trắng nõn duyên dáng, tùy ý thả vài lọn tóc, vô cùng quyến rũ. Tầm mắt của Lục Yến Tùng lưu luyến lượn lờ trên người cô, như mang theo tia sáng mờ ám... Sau đó rất nhanh dời đi.

Có phụ nữ xinh đẹp ngay bên cạnh mà chỉ có thể ngắm nhìn chứ không thể ăn, đối với một người đàn ông mà nói, tuyệt đối là một loại tra tấn tàn khốc nhất.

"Vẫn không có ai nghe máy. Phóng viên đã đến càng lúc càng đông, thế mà giờ này cũng không biết tình hình của bọn họ rốt cuộc ra sao nữa." Văn Tinh lo lắng lắm lắm, thò đầu nhìn ra bên ngoài, "Lục Yến Tùng, hay là chúng ta báo cảnh sát đi! Cứ tiếp tục chờ đợi như vậy cũng không phải là cách." Cô sắp phát điên rồi.

"Chờ chút nữa đi." Lục Yến Tùng cúi đầu nhìn đồng hồ, "Còn năm phút nữa."

Dù cho Bạch Thiên Thiên có quen biết rộng, tìm được thế lực hắc đạo lớn mạnh giúp đỡ đi nữa, cũng chưa chắc lợi hại hơn người của Asy. Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu Asy muốn tìm một người việc đó đối với hắn sẽ dễ như trở bàn tay.

"Nhưng tôi sợ Thiên Tinh con bé....." Văn Tinh còn chưa nói xong, thì nghe tiếng có người đẩy cửa phòng nghỉ ra, vội vàng đi vào, "Cậu Lục, cô Cảnh đến rồi!"

Văn Tinh vui mừng nhìn Lục Yến Tùng. So với sự kích động của cô, Lục Yến Tùng vẫn bình tĩnh chẳng mấy may có tí cảm xúc nào, chỉ hỏi: "Đến cùng với Thi tổng sao?"

"Vâng, vừa đi cửa sau vào hậu trường, hiện đang đi qua bên này."

"Biết rồi, cậu ra ngoài trước đi!" Lục Yến Tùng phát phát tay cho người nọ lui ra.

"Tốt quá! Cảm ơn trời đất, Thiên Tinh không xảy ra chuyện gì." Văn Tinh thở phào một hơi, luôn miệng cảm tạ trời đất.

Cánh cửa được mở ra lần nữa, lúc nhìn thấy Thiên Tinh, cô chạy nhanh đến ôm chặt lấy Thiên Tinh.

"Cuối cùng em đã trở lại. Làm chị sợ muốn chết, có biết không hả?" Văn Tinh xúc động đến mức vừa khóc vừa cười. Tối qua ngủ được một chút, sau đó tỉnh lại cô thức cả đêm không sao chợp mắt được nữa.

Được Văn Tinh ôm, trong lòng Thiên Tinh cảm thấy rất ấm áp, "Em không sao rồi, chị đừng lo lắng nữa." Thiên Tinh an ủi chị gái, sau đó cười nói: "Chị,

hôm nay chị đẹp thật."

Vân Tinh cười cười, buông em gái ra, "Đến đây chị xem nào. Ngoài những vết thương cũ trên mặt ra, những nơi khác thì sao? Không có bị thương chứ?"

"Không có. Em không sao hết, thật đó!" Thiên Tinh cam đoan.

Thi Nam Sinh và Lục Yến Tùng đứng nhìn hai chị em các cô. Tuy bọn họ chỉ là người ngoài, nhưng cũng cảm nhận được tình cảm thân thiết giữa các cô.

Thi Nam Sinh cúi đầu nhìn đồng hồ, "Nếu chúng tôi đã tới rồi vậy mau chóng chuẩn bị ra mắt thôi, thời gian cũng sắp đến rồi."

"Thiên Tinh không cần trang điểm sao?" Vân Tinh hỏi.

"Không cần, bây giờ cô ấy không thích hợp để trang điểm." Thi Nam Sinh vòng tay ôm siết eo Thiên Tinh, như muốn che chở bảo vệ cô.

Buổi họp báo đông nghịt người.

Phóng viên lần lượt đi vào.

Thiên Tinh chỉ là một người mới vào ngành, cho dù lần trước có tung ảnh xấu để gây tiếng vang cũng không thu hút phóng viên đến rầm rộ như lúc này.

Nhưng bởi vì người mở cuộc họp báo này là Lục Yến Tùng, cộng thêm nghe nói Thi Nam Sinh cũng đến tham dự, cho nên tất cả nhà báo phóng viên đều tập trung hết về đây, hy vọng thu được tin tức sốt hàng đầu.

Lục Yến Tùng đi ra đầu tiên, phía sau anh chính là Cảnh Vân Tinh.

Kế tiếp...

Thi Nam Sinh nắm tay Thiên Tinh bước theo phía sau.

Bốn người trước sau xuất hiện khiến đám phóng viên phía dưới lập tức xôn xao.

"Thi tổng nắm tay Cảnh Thiên Tinh đi ra! Rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy?"

"Công khai bắt cả hai tay sao?"

"Người đi cạnh cậu chủ Lục là ai thế? Nhìn có nét hơi giống Cảnh Thiên Tinh!"

"Ai biết đâu, lát nữa sẽ biết ngay thôi."

Mọi người nhao nhao tới một câu anh một câu liên tục đặt câu hỏi.

Bốn người sau khi ngồi vào chỗ trên sân khấu, người đầu tiên lên tiếng chính là Lục Yến Tùng.

"Rất cảm ơn các vị đã bớt chút thời gian đến dự buổi họp báo này. Tôi nghĩ, chắc hẳn các vị đều biết đến vụ scandal của tôi diễn ra suốt hai ngày nay. Mà nữ chính gây ra vụ scandal đó hiện đang ngồi cạnh tôi đây."

Thiên Tinh nhìn đám phóng viên bên dưới khẽ mỉm cười.

Phía dưới, người của công ty Wesley cũng có mặt. Mặt người nào người nấy đen như than vậy.

Thiên Tinh lúc này đã không còn để tâm đến cảm xúc của người trong công ty nữa, hôm nay sau khi làm rõ tất cả mọi chuyện, coi như cô cũng kết thúc duyên phận với ngành giải trí rồi.

"Hôm nay chúng tôi tới đây, không đơn thuần chỉ muốn làm sáng tỏ chuyện đã xảy ra đêm hôm trước... Mà còn muốn vạch trần bộ mặt thật của một người. Tôi chắc chắn sự thật này sẽ không làm các vị cảm thấy hối hận khi đã đến đây." Giọng của Lục Yến Tùng vẫn bình bình không chút cảm xúc. Nhưng anh biết, lời tiếp theo của mình nhất định sẽ khiến tất cả mọi người ở đây ngỡ ngàng chấn động.

"Cô Cảnh, Cảnh Thiên Tinh trên thực tế chính là bạn gái của Thi tổng. Chuyện này Thi tổng có thể chứng minh."

Thi Nam Sinh gật đầu, nắm tay Thiên Tinh rất chặt tựa như lời khẳng định.

Phía dưới, ánh đèn flash không ngừng lóe lên, cố gắng ghi lại ánh mắt thâm tình đầy yêu thương của anh.

Mọi người bên dưới đang cảm thấy bất bình thay Thi Nam Sinh. Nếu tối hôm đó, là bạn gái họ ở cùng với Lục Yến Tùng, họ sẽ có cảm xúc như thế nào đây?

Hơn nữa, Thi Nam Sinh còn rộng lượng sẵn sàng đón nhận cô ta như thế, thậm chí vẻ mặt còn ngọt ngào hạnh phúc vô cùng.

"Tối hôm qua, ảnh của tôi và Cảnh Thiên Tinh thật ra chỉ là một sự sắp đặt từ trước." Rốt cuộc cũng nói đến vấn đề chính.

Hiển nhiên, không có ai tin.

"Ảnh chụp tận mặt rất rõ ràng, hơn nữa còn thân mật đi vào khách sạn. Nếu như nói việc này chỉ là hiểu lầm, thì lời giải thích này có phần không hợp lý lắm thì phải. Anh Lục, anh xem phóng viên chúng tôi là kẻ ngốc hay sao?" Lập tức có người lên tiếng đưa ra nghi vấn.

Lục Yến Tùng đưa mắt nhìn người kia, ánh mắt bình thản, nhưng vô cùng sắc bén, nhìn thẳng đối phương, "Những lời tôi nói sau đây, từng lời từng chữ đều là sự thật. Buổi tối hôm đó, sở dĩ Cảnh Thiên Tinh xuất hiện ở cùng tôi, là vì bị một người nào đó lên chuốc thuốc rồi đưa đến chỗ tôi."

Tất cả đều nhìn Lục Yến Tùng.

Bị chuốc thuốc sao? Có thể tin được không đây?

"Vậy người chuốc thuốc cô Cảnh là ai? Sao người đó lại làm vậy?"

"Anh bạn phóng viên này đã hỏi đúng trọng điểm rồi đấy. Người chuốc thuốc Cảnh Thiên Tinh chính là thiên hậu nổi danh nhất hiện nay - Bạch Thiên Thiên."

Nghe được ba chữ cuối xong, khán phòng lập tức xôn xao như ong vỡ tổ. Máy ghi âm, đèn flash đều được hoạt động hết công suất.

"Đưa Thiên Tinh tới chỗ tôi cũng là Bạch Thiên Thiên. Về phần tại sao cô ta làm như vậy, tôi tin các vị ở đây chỉ cần có theo dõi tin tức thì đều có thể đoán ra được nguyên nhân trong đó. Mà tôi... Tại sao tôi lại đưa Thiên Tinh vào khách sạn, không phải bởi vì tôi có quan hệ mập mờ gì với cô ấy, thật ra tất cả chỉ là vì chị gái của cô ấy."

Chị gái cô ấy?

Mọi người trong phòng nhất thời kinh ngạc.

Lục Yến Tùng lúc này đang nắm tay Văn Tinh, quay đầu nhìn cô, "Cô ấy là Cảnh Văn Tinh, là người bạn gái lần đầu Lục Yến Tùng tôi công khai thừa nhận, cũng chính là chị gái của Cảnh Thiên Tinh."

Nghe anh đề cập hai chữ 'bạn gái', lại còn lần đầu công khai thừa nhận, trái tim Văn Tinh như muốn văng khỏi lồng ngực.

Tim đập loạn nhịp ngoảnh đầu lại nhìn anh, khoảnh khắc ấy...Cô có thể nghe được rất rõ tiếng đập của trái tim mình.

"Không biết Bạch Thiên Thiên nghe được tin tức từ đâu, nghĩ rằng tôi có tình cảm với Thiên Tinh, nên muốn hợp tác cho tôi. Mà tôi, chỉ bởi vì Văn Tinh cho nên mới bảo vệ Thiên Tinh, không để cô ấy bị Bạch Thiên Thiên làm hại."

Ánh mắt của anh...

Thật nghiêm túc, thật chân thành...

Ngay cả Văn Tinh cũng bị anh làm cho mê hoặc, ngỡ rằng tất cả đây là thật không phải nằm mơ.

"Chỉ nói không thể này, tôi tin chắc mọi người vẫn còn bán tính bán nghi lời tôi nói. Nhưng không sao, tôi có bằng chứng..." Lục Yến Tùng lấy điện thoại của mình ra.

Ngón tay dài khẽ lướt trên màn hình, mở một đoạn ghi âm ra, quay mặt loa điện thoại về phía trước.

Sau đó...

Những lời đêm đó Bạch Thiên Thiên và anh nói với nhau, tất cả đều vang rõ trong tai mọi người.

Chứng cứ xác đáng như vậy, ngay cả Bạch Thiên Thiên muốn phủ nhận cũng hơi bị khó.

Chuyện này đối với các phóng viên quả thực chính là một quả bom cực lớn.

Mọi người đồng loạt đứng phắt dậy, đưa ra vô số câu hỏi.

"Đoạn ghi âm này là thật sao? Có chắc là không phải cố tình tạo bằng chứng giả mạo?"

"Anh cảm thấy thế nào?" Lục Yến Tùng hỏi ngược lại.

"Xin hỏi anh Thi, anh có biết tại sao Bạch Thiên Thiên phải làm vậy không? Có phải là vì còn tình cảm với anh không? Dù sao trước kia cô ấy và Cảnh Thiên Tinh cũng từng là tình địch."

"Vấn đề này anh đi hỏi bản thân cô ta không phải sẽ có đáp án chính xác hơn sao? Nhưng tôi và Thiên Tinh đã làm đơn lên tòa án rồi, tôi tin chuyện này sớm sẽ có đáp án."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Người phụ nữ yêu thương nhất

"Thi tổng thực sự không để ý đến tình cảm trước kia sao? Dù gì cô Bạch cũng từng là mối tình đầu khó quên của anh mà." Các phóng viên tiếp tục truy hỏi tới cùng.

"Cô ta làm hại vợ chưa cưới của tôi, nếu đổi lại là anh, anh sẽ xử lý thế nào?" Thi Nam Sinh ném ngược trở lại.

Thiên Tinh ngồi bên cạnh thấy lòng khẽ rung động. Như có kẹo ngọt đang tan chảy trong lòng.

Ba chữ ‘vợ chưa cưới’ kia khiến cô cảm thấy hạnh phúc trước nay chưa từng có...

"Vợ chưa cưới? Chẳng lẽ Thi tổng và cô Cảnh đang tính đến chuyện kết hôn?"

Một phóng viên hỏi tiếp: "Vậy, thưa cô Cảnh, Thi tổng đã cầu hôn cô chưa? Sao không thấy cô đeo nhẫn? Người của công ty cô có ý kiến gì về tình yêu của hai người không?"

Thiên Tinh đang nhìn Thi Nam Sinh, nghe phóng viên hỏi câu đó liền mỉm cười: "Anh ấy vẫn chưa cầu hôn tôi. Người của công ty cũng sợ là đến hôm nay mới biết chuyện chúng tôi dự định kết hôn."

"Thế Thi tổng định khi nào sẽ cầu hôn cô ấy? Đã định sẵn cuộc sống sau này thế nào chưa?"

"Sẽ mau thôi. Có tin tốt nhất định sẽ báo cho các vị biết trước." Thi tổng kéo Thiên Tinh ôm vào lòng.

"Cô Cảnh, cô tố cáo Thiên Thiên cũng tức là công khai đối đầu với công ty, vậy phía công ty có ý kiến gì không? Đồng tình hay phản đối?"

Thiên Tinh cười yếu ớt: "Tôi vẫn chưa kịp thông báo với công ty."

"À, còn một chuyện tôi muốn công khai với báo chí..." Thi Nam Sinh nói đến đó thì dừng lại, nhìn đám phóng viên bên dưới với vẻ mặt nghiêm túc.

Đám người bên dưới nhất thời trở nên yên tĩnh, chờ đợi tin tức sắp được biết.

Kể cả Lục Yến Tùng và Văn Tinh đang bận rộn trả lời phóng viên bên kia cũng hoài nghi quay sang nhìn anh. Vì khoản này không có trong thỏa thuận của buổi tổ chức họp báo này.

"Vấn đề này là chuyện riêng của Thiên Tinh, tôi nghĩ nên để cô ấy tự nói với các bạn." Thi Nam Sinh nghiêng người, nhìn Thiên Tinh khích lệ.

Phút chốc, muôn vàn ánh đèn flash bên dưới đều hướng lên người Thiên Tinh.

Thiên Tinh gật đầu, "Tôi đã quyết định sẽ rời khỏi công ty Wesley. Bởi vì... Tôi đã có thai." Lúc nói đến bốn chữ cuối, cô rạng rỡ nở nụ cười hạnh phúc. Được làm mẹ một lần nữa, điều đó khiến cô vui sướng đến không nói lên lời.

Nhưng lời nói đó lại chẳng khác nào như một quả bom.

Văn Tinh đứng ở một bên nghe xong liền quay sang nhìn má lúm đồng tiền cười hạnh phúc của em gái, cô thấy lòng mình cũng dâng lên cảm giác hạnh phúc, xúc động đến hai mắt ngấn nước. Chẳng trách vừa rồi Thi Nam Sinh không cho em ấy trang điểm...

Thì ra là như vậy!

Thật tốt...

Cô tin, Thi Nam Sinh nhất định sẽ thương yêu bảo vệ Thiên Tinh...

Mối tình thầm lặng chịu đủ đau khổ bao nhiêu năm qua của Thiên Tinh, cuối cùng bây giờ cũng được đền đáp xứng đáng rồi.

Thi Nam Sinh lo lắng Thiên Tình bị mệt, đám phóng viên còn chưa hỏi xong những vấn đề cần hỏi thì anh đã đưa Thiên Tình quay trở lại sau khán đài.

Một lát sau, Lục Yến Tùng cũng đưa Văn Tình đi vào phòng nghỉ.

Văn Tình kéo Thiên Tình sang một bên hỏi chuyện. Toàn bộ vấn đề không đề cập tới chuyện tối hôm qua, mà chỉ hỏi thăm Thiên Tình về chuyện bé cưng trong bụng.

"Chuyện lần này cảm ơn anh." Thi Nam Sinh chân thành cảm ơn Lục Yến Tùng. Anh biết Lục Yến Tùng tiếp cận hai chị em Thiên Tình là có mục đích, vì vậy anh mới bất ngờ khi anh ta đồng ý đứng ra giúp Thiên Tình.

Có điều...Anh cũng biết nguyên nhân được xuất phát từ đâu.

Tầm mắt Lục Yến Tùng lúc này đang nhìn hai cô gái riu rít nói chuyện phía bên kia.

Các cô cười vui vẻ, thoải mái như vậy, như thể thế giới hỗn loạn, phức tạp bên ngoài đều không ảnh hưởng đến tin vui mới vừa tiết lộ kia.

Thế giới của các cô thật đơn thuần...Dù đau khổ, tổn thương nhiều hơn nữa cũng dễ dàng quên đi.

Điều này cũng thật khiến anh ghen tỵ. Nếu những nỗi đau trong lòng anh cũng có thể dễ dàng lãng quên được như vậy, thì giờ đây có phải anh đã có thể sống vui vẻ hơn chăng?

"Chắc anh cũng cảm thấy cảnh tượng này rất đẹp." Thi Nam Sinh nhìn theo ánh mắt của Lục Yến Tùng.

Thấy Thiên Tình cười anh cũng cười theo, "Niềm hạnh phúc nhất trên thế gian này, chính là nhìn thấy người phụ nữ mình yêu thương nhất luôn có được nụ cười rạng rỡ như thế này đây."

Lời của anh khiến lòng Lục Yến Tùng thoáng chấn động. Ánh mắt trùng hợp nhìn sang Văn Tình.

Người phụ nữ mình yêu thương nhất...

Người phụ nữ mình yêu thương nhất sao?

Là cô ấy ư?

Sắc mặt lập tức sa xầm, liếc mắt nhìn Thi Nam Sinh: "Chắc chắn tin tức ngày mai sẽ rất đặc sắc."

"Tôi thay mặt Thiên Tình cảm ơn anh."

Lục Yến Tùng chỉ nhấp máy môi, "Nếu mọi chuyện đã kết thúc vậy tôi đi trước. Còn có chút việc cần xử lý."

"Được. Anh cứ đi làm chuyện của anh đi."

Lục Yến Tùng khẽ nghiêng người, tầm mắt không hề nhìn về phía Văn Tình, mở cửa phòng chuẩn bị rời đi.

Văn Tình nghe tiếng động, ngoảnh đầu lại thì thấy bóng lưng sắp rời đi của anh.

Anh...Cứ như vậy mà đi sao...? Ngay cả một câu tạm biệt cũng không muốn nói với mình. Chưa chút nhếch môi, cũng im lặng chứ không nói gì.

Cô và anh đều biết rõ, cái gọi là bạn gái lần đầu tiên công khai thừa nhận kia chỉ là để thuyết phục đám nhà báo nên thuê dợt ra thôi.

"Cậu chủ Lục, có người muốn xông vào phòng đây. Chúng tôi không dám ngăn cản bà ấy."

Nhân viên phía ngoài cửa vội vã báo lại.

Mọi người lập tức đề cao cảnh giác.

"Là ai?" Lục Yến Tùng lạnh giọng hỏi.

Người kia lén dò xét sắc mặt anh, rồi mới dè dặt nói: "Là...Bà Lục."

Bà Lục? Mọi người đều sửng sốt. Chỉ có điều mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

Thiên Tình ngẩng đầu lên nhìn bọn họ: "Mọi người có quen bà Lục sao?"

"Ừ." Thi Nam Sinh gật đầu, quay đầu lại nhìn cô: "Thiên Tình, người này em cũng biết."

"Em?" Thiên Tình nghi hoặc.

Đúng lúc này...

Một bóng dáng sang trọng cao quý chậm rãi đi tới.

Tầm mắt mọi người đều nhìn về phía cửa.

Thiên Tinh và Văn Tinh nhìn thấy mặt người kia xong đều chấn động, bất giác đứng bật dậy.

Về mặt Lục Yến Tùng thì vô cùng lạnh lẽo. Quay mặt sang hướng khác coi như không nhìn thấy bà ta, nghiêng người định bỏ đi.

"A Tùng." Bà Lục dịu dàng lên tiếng gọi.

Lục Yến Tùng dừng bước nhưng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng mở miệng: "Bà Lục có chuyện gì?"

"Tôi nay ba con về nước, ông ấy muốn...người nhà chúng ta cùng ăn một bữa cơm."

"Người nhà?" Anh hừ lạnh một tiếng, "Cũng bao gồm cả hai con gái kia của bà sao?" Giọng nói của anh lại quay về về lạnh lùng vốn có. Lạnh như băng, không chút tình cảm.

Bà Lục mỉm môi như ngầm thừa nhận.

Lục Yến Tùng hừ lạnh nói: "Xin lỗi, tôi không có hứng thú với bữa tiệc nhận người thân của nhà họ Cảnh các người." Dứt lời, mặc kệ về mặt thất vọng của bà Lục, dứt khoát bỏ đi. Một chút chân chừ cũng không có.

Ánh mắt của cả Văn Tinh và bà Lục nhìn theo bóng lưng rời đi của anh đều có chút phức tạp.

Sau khi Lục Yến Tùng rời đi, chỉ còn lại bốn người.

Không khí trong phòng nhất thời như cô đọng lại.

Trong lòng của Thiên Tinh và Văn Tinh đều có đủ loại cảm xúc.

Là kích động, là vui mừng, là sự thật không thể tin được.

Vốn tâm tâm niệm niệm rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa, nhưng giờ phút này lại vô cùng chân thật đứng ngay trước mặt mình. Người mẹ mà mình thương nhớ lo nghĩ bao nhiêu năm qua, hiển nhiên đang có cuộc sống rất tốt...

Nhưng...Hai người không ai dám bước lên phía trước, chỉ sợ đó chỉ là một giấc mơ.

Cũng sợ...Đi thêm bước nữa sẽ lập tức phá tan đi hình ảnh tốt đẹp trong lòng.

Mà cảm xúc trong lòng bà Lục giờ phút này cũng đang cuộn cuộn trào dâng. Hai đứa con gái đang đứng trước mặt mình. Từ hình hài bé bỏng giờ đã trở nên xinh đẹp như thế này rồi.

Nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của hai đứa con gái đứng trước mặt, viên mắt bà Lục thoáng chốc đỏ lên. Trong lòng có áy náy, có tự trách, cũng có muôn vạn xúc động...

"Còn nhận ra mẹ không?" Bà Lục nghẹn ngào mở lời trước, đánh tan sự yên tĩnh.

Hai chị em đều không lên tiếng đáp. Nhưng giọng nói dịu dàng kia khiến lòng hai người đều rung động. Chính giọng nói này đã cùng các cô trải qua thời thơ ấu tươi đẹp nhất.

Những lúc nửa đêm, chính giọng nói này đã ngân nga khúc hát ru đưa các cô vào giấc ngủ.

Sự im lặng của hai chị em khiến lòng bà Lục như sụp đổ. Vốn đã lường trước được hai đứa nhỏ sẽ không nhận ra mình, nhưng...Khi sự thật bày ra trước mắt bà lại cảm thấy lòng đau như dao cắt.

"Là mẹ đây, các con thật sự quên mẹ rồi sao?" Bà đau lòng bật khóc nhìn hai đứa con gái của mình, "Xin lỗi các con. Mẹ biết, năm đó mẹ bỏ rơi các con ra đi là mẹ sai... Xin các con hãy tha thứ cho mẹ, có được không?"

Mẹ...Tiếng mẹ rất đỗi quen thuộc, quen thuộc đến nỗi mỗi ngày trong giấc mơ cả hai đều mong mỏi nhắc thăm từ này trong lòng...

Nhưng, cũng thật xa lạ...Đã nhiều năm, rất nhiều năm không được gọi tiếng mẹ này rồi...

"Thiên Tinh, không phải em vẫn luôn nhớ đến mẹ sao? Bây giờ mẹ em đang đứng trước mặt em rồi, sao em không nói gì với mẹ em đi?" Thi Nam Sinh ở bên nhắc nhở.

Thiên Tinh lúc này mới hoàn hồn. Tầm mắt cũng đã trở nên mờ mịt. Người trước mắt là một phụ nữ ăn mặc rất xinh đẹp, sang trọng và cao quý, hoàn toàn không giống với hình ảnh người mẹ năm xưa trong ấn tượng của cô.

Nhưng... Thế này cũng tốt.

Không còn bị cha cô hành hạ nữa, mẹ cô sống rất tốt.

Đây cũng chính là những điều mà chính cô và Văn Tinh đều luôn mong muốn nhìn thấy sao? Phận làm con, thấy mẹ mình như vậy nên cảm thấy vui mừng mới phải.

"Mẹ..." Người lên tiếng là Văn Tinh. Chỉ một chữ thôi nhưng nắc nghẹn không nói lên lời.

Tiếng gọi kia như thức tỉnh trái tim của bà Lục. Người bà khẽ run lên, mỉm cười, trong nụ cười còn có cả nước mắt vì vui sướng.

Thiên Tinh cũng rơi lệ, hít sâu một hơi rồi nói: "Con và chị cứ luôn nghĩ rằng... Có lẽ cả đời này sẽ chẳng bao giờ còn được gặp mẹ nữa..."

Bà Lục tiến tới một bước, kéo hai đứa con gái ôm vào lòng, "Mẹ xin lỗi... Mẹ xin lỗi... Là mẹ sai... Khiến các con phải chịu khổ rồi..." Bà không ngừng tự trách, ôm các cô thật chặt, lệ nóng rơi đầy mặt.

Nhà họ Bạch.

Điện thoại từng chập reo vang.

Người giúp việc sau khi nhận hết các cuộc điện thoại, "Cô chủ, là phóng viên gọi."

"Cúp máy! Nói tôi không có ở nhà!"

"Vâng!"

"Khoan đã, rút dây điện thoại ra, không nhận cuộc điện thoại nào nữa." Bạch Thiên Thiên ra lệnh, buồn bực cầm điện thoại di động lướt lướt.

Cảnh Thiên Tinh thật có bản lĩnh! Chẳng những không hại được cô ta, ngược lại còn tạo điều kiện để cô ta càng leo càng cao, lần nữa chính thức trở thành vợ sắp cưới của anh.

"Chị à, em xem tin tức phát sóng hôm nay rồi. Chuyện của Cảnh Thiên Tinh thật sự là chị làm sao?" Bạch Miểu Miểu vừa bước vào cửa, vội hỏi.

Bạch Thiên Thiên giật dử liếc cô em, "Em không nói không ai bảo em cầm đầu!"

"Nhưng bên ngoài có rất nhiều phóng viên! Tất cả đều đến tìm chị đấy. Chị, rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao mọi chuyện lại thành như vậy? Chị xem đi, dân mạng đang mắng chị rần rần kia! Những fan hâm mộ trung thành của chị giờ đã quay đầu lại mắng nhiếc chị không còn gì luôn đó."

"Đủ rồi! Em... Chuyện của chị từ lúc nào cần em lo chứ!" Trong lòng Bạch Thiên Thiên vốn đang rất buồn bực, em gái lại ôm sòm như vậy nên đem hết khó chịu trong lòng phát tiết lên người cô em.

Bạch Miểu Miểu bị mắng như tát nước, trong lòng cũng tức giận, nhưng không dám nói thêm gì nữa, không phục hừ một tiếng, ôm gối quay đầu ngồi phịch xuống ghế sofa.

"Cô chủ, cậu Lăng Phong muốn vào từ cửa sau."

"Đề anh ta vào đi." Bạch Thiên Thiên nhúc nhích đầu tựa người lên ghế sofa.

Vừa nói xong thì Lăng Phong cũng bước vào. Bước chân vội vã mà sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

"Muốn lên lớp em thì thôi đi. Giờ một chữ em cũng không muốn nghe đâu." Bạch Thiên Thiên mở miệng cướp lời Lăng Phong.

"Lên lớp em? Em cho rằng bây giờ lên lớp em là có thể giải quyết mọi chuyện được sao?" Lăng Phong vẩy vẩy một tờ giấy trước mặt cô.

"Đây là giấy triệu tập của tòa án. Thi Nam Sênh và Cảnh Thiên Tinh đã kiện em"

Bạch Thiên Thiên nghe xong liền biến sắc. Thi Nam Sênh thật tàn nhẫn! Anh làm vậy chẳng phải cố tình muốn triệt đường lui của mình!

"Còn cái này nữa..." Lăng Phong ném một đồng giấy tờ lên bàn.

Bạch Thiên Thiên cau mày, "Đây là cái gì?"

"Tất cả các nhân hàng thời trang, quảng cáo, chương trình em đại diện đều gửi yêu cầu hủy hợp đồng hợp tác với em! Còn những bộ phim, tất cả đều lấy lý do hình tượng của em không phù hợp với nhân vật cho nên đều hủy hết."

Tay Bạch Thiên Thiên khẽ run lên lật giờ đồng hồ giấy tờ kia, nghĩ đến những lời mắng chửi chua ngoa trên mạng...Sau này cô không còn là nữ thần trong lòng mọi người nữa...Cũng sẽ không còn cảnh tượng đi tới đâu có người hâm mộ vây kín nữa.

Tiền đồ của cô không ngờ đều bị hủy hoại dưới tay của Cảnh Thiên Tinh...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Giải tỏa khúc mắc

"Em sẽ không để cô ta sống yên đâu. Em sẽ không để cô ta sống yên đâu!" Bạch Thiên Thiên như phát điên, gào thét hát những tờ giấy kia xuống đất.

"Bạch Thiên Thiên, em điên chưa đủ sao? Lúc này rồi mà còn muốn tùy hứng theo ý mình vậy?" Lăng Phong cúi đầu nhìn cô sắc giọng quát.

Tiếng quát khiến mọi người có mặt đều sùng sốt. Nhưng không người nào dám lên tiếng.

"Lăng Phong, anh thế này là có ý gì? Thấy tôi sa cơ thất thế liền cảm thấy tôi churóng mắt rồi phải không? Năm đó tôi hại Cảnh Thiên Tinh sảy thai, sao anh không thấy tôi tùy hứng vậy?" Bạch Thiên Thiên đứng phắt dậy hạch sách Lăng Phong.

"Đâu phải em là người mới bước chân vào con đường này. Quy tắc trong ngành em hẳn rõ hơn ai hết. Lợi ích mãi mãi xếp trên tình nghĩa! Bây giờ, chuyện của em đã không còn là chuyện cá nhân nữa. Em đã làm ảnh hưởng tới hình tượng công ty, cũng khiến công ty phải chịu nhiều tổn thất không cần thiết! Sự tùy hứng làm càn của em đã vượt mức tổn hại mà công ty có thể cho phép."

Bạch Thiên Thiên cười lạnh: "Lẽ ra tôi nên nghĩ đến, trông cậy vào công ty sẽ bảo vệ tôi e rằng chỉ bằng thừa rồi!"

"Nếu em có thể giống như Cảnh Thiên Tinh, chẳng những có Thi Nam Sênh làm chỗ dựa, còn có thể khiến cho tổng giám đốc Lục Yến Tùng cùng với chủ tịch Lục Thánh Duy của tập đoàn Thánh Duy chống lưng thì em muốn tùy hứng cỡ nào mà chẳng được."

"Chủ tịch tập đoàn Thánh Duy?" Bạch Thiên Thiên thật không thể tin được, "Không phải ông ta ở nước ngoài sao? Sao Cảnh Thiên Tinh quen được ông ta?"

"Đây chính là một trong những bản lĩnh của Cảnh Thiên Tinh. Thống báo mới nhất từ phía Thánh Duy, toàn bộ những dự án phim tiếp theo, chỉ cần có em tham dự, nhất định sẽ không đầu tư. Em chắc hiểu ra được, em đã bị 2/3 hãng phim trong nước tẩy chay rồi."

Bạch Thiên Thiên há miệng tròn như chữ O, mặt mũi cũng trắng bệch, hiển nhiên bị cú sốc không nhẹ với tin vừa nghe. Cô thần thờ ngả ngồi xuống ghế sofa, không sao tin được kết quả này.

Sớm đã nghĩ đến đường lui, cũng biết tiền đồ của mình nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nhưng...Cô tuyệt đối không ngờ quan hệ của Cảnh Thiên Tinh lại rộng đến vậy.

Chỉ một chiều liền dồn cô vào bước đường cùng...

Nhìn đáng vẻ như người mất hồn của cô, Lăng Phong biết lời nói tiếp theo sẽ rất tàn nhẫn, nhưng...chỉ đành phải nói lên sự thật.

"Công ty vốn định dốc hết toàn lực để giúp em đánh một trận trong vụ kiện này, nhưng giờ có thêm Thánh Duy đột nhiên nhúng tay vào, làm cho công ty cũng không còn lòng tin với em nữa."

"Có nghĩa là..." Bạch Thiên Thiên run run môi, quả thực không thể tin được, giấc mộng của mình cứ như thế mà tan vỡ, "Ý của công ty là muốn sa thải tôi?"

"Còn hơn hai tháng nữa hợp đồng với em sẽ hết hạn, đến lúc đó..." Lăng Phong không nói hết câu, nhưng biết Bạch Thiên Thiên nghe vậy cũng hiểu được.

Cô giữu cợt cười lạnh: "Tháng trước còn cố gắng thuyết phục tôi gia hạn hợp đồng, bây giờ lại cạu tào ráo máng như vậy. Quả nhiên...Trong ngành này bất cứ chuyện gì cũng có thể thay đổi chỉ trong nháy mắt!"

Lăng Phong đưa ra phương có lợi nhất: "Hiện phía công ty đã liên lạc với luật sư cho em, giúp em tạm thời ứng phó trước tòa trận này. Nhưng hai tháng sau, em sẽ phải tự mình nghĩ cách. Anh nghĩ...Chuyện đã đến nước này, thay vì trốn tránh không lên tiếng, để mặc giới truyền thông đoán già đoán non, chỉ bằng em hãy ra mặt đón nhận tất cả một cách công khai. Nói xin lỗi cũng được, giải thích cũng được, chỉ cần có thể giải quyết êm xuôi là được."

Bạch Thiên Thiên không lên tiếng, suy sụp tuyệt vọng dựa người vào ghế sofa.

Thật buồn cười...

Không ngờ cô lại bị một đứa mà trước kia cô đã từng xem chẳng là gì trong mắt, vậy mà hôm nay bị đập cho một cú té ngã thế này!

Hơn nữa, một ngã này, sợ rằng sẽ không thể gượng dậy được nữa.

Những người mà Lục Thánh Duy mời đến dùng bữa cơm gia đình cũng chẳng có ai khác ngoài hai chị em Cảnh Thiên Tinh, Cảnh Văn Tinh, Thi Nam Sênh, còn có...Cảnh Kiến Quốc.

Nhiệm vụ này đương nhiên giao cho Cảnh Thiên Tinh. Còn Lục Yến Tùng thì để Cảnh Văn Tinh đi mời.

Lúc Thi Nam Sênh vừa đưa Cảnh Thiên Tinh về đến nhà, Cảnh Kiến Quốc đang kích động chạy từ bên ngoài vào.

Vừa thấy Thiên Tinh, ông liền mở miệng: "Vừa rồi sang hàng xóm ngồi một lúc, nghe bọn họ nói Thi Nam Sênh lên tivi tuyên bố muốn cưới con, chuyện này có phải thật không? Còn mang thai cháu đích tôn của nhà họ Thi nữa. Xem ra không lâu nữa con gái của cha sẽ được làm bà Thi nhỏ rồi. Đến chừng đó, người làm cha đây cũng không cần ở lại cái nơi rách nát tồi tàn này nữa."

"Cha!" Cảnh Thiên Tinh nào còn tâm trạng mà nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm nay, nhìn cha mình đắn đo một hồi, cuối cùng mới lên tiếng: "Hôm nay, con... con đã gặp mẹ."

Cảnh Kiến Quốc tự rót cho mình ly nước, đang uống được một nửa thì nghe lời con gái nói, nước trong miệng liền phun hết ra.

"Con vừa nói gì, con gặp ai?" Ông mở to mắt nhìn Thiên Tinh trừng trừng, ánh mắt đó tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

"Mẹ giờ đã là vợ của Lục Thánh Duy, ba Lục Yến Tùng."

Vừa nghe xong, hai mắt Cảnh Kiến Quốc long lên sòng sọc đỏ ngầu, hung tợn ném chiếc ly trong tay xuống đất.

Ông xoắn tay áo lên mắng chửi: "Con đàn bà chết tiệt này, dám cảm sùng sau lưng tao. Bà ta ở đâu? Tao nhất định sẽ đánh chết bà ta!"

"Cha!" Thiên Tinh vội vàng kéo ông lại, "Tòa án đã xử ba và mẹ ly hôn rồi, mẹ có quyền đi tìm hạnh phúc riêng của mình."

"Mày.... Tao biết ngay mày là đứa con gái vô dụng mà, đồ khôn nhà đại chợ, đồ vô tích sự!" Cảnh Kiến Quốc nói xong hất mạnh Thiên Tinh ra.

Thiên Tinh loạng choạng lùi về phía sau, suýt nữa ngã nhào ra đất.

Vòng eo chợt ấm, được Thi Nam Sênh vững vàng ôm gọn vào lòng. Anh cau mày, quả thực không sao tưởng tượng được, cái thai vốn đã không ổn định rồi, nếu còn bị đẩy ngã nữa không biết hậu quả sẽ như thế nào đây?

"Sao anh lại vào đây?" Vừa rồi anh nói sẽ đợi cô bên ngoài.

"Lo lắng cho em nên mới vào xem thế nào." Thi Nam Sênh dịu dàng đỡ cô đứng ổn định lại.

Mà lúc này Cảnh Kiến Quốc đang hùng hổ xông ra ngoài.

"Nam, giúp em ngăn ba lại."

Thiên Tinh hoảng sợ thốt lên, Thi Nam Sênh liền bước lên ngăn Cảnh Kiến Quốc lại, "Bác trai, bác bình tĩnh một chút."

"Cậu mau tránh ra! Tôi nhất định phải bắt bà ta về!" Biết được vợ mình theo gã đàn ông khác, tự tôn đàn ông của ông bị xúc phạm nặng nề, cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

"Nhưng bác không biết bây giờ bác gái đang ở đâu, làm sao đi bắt?" Thi Nam Sênh hỏi ngược lại.

Cảnh Kiến Quốc thoáng ngây người, sau đó dần bình tĩnh lại. Ông không đi tiếp nữa mà chán nản đứng tựa người vào khung cửa. Trong đôi mắt mờ đục kia có chút đờ đẫn, cũng có chút âm ảm.

Thiên Tinh thấy cha mình như thế cũng không đành lòng, cùng Thi Nam Sênh đưa mắt nhìn nhau. Thi Nam Sênh cầm lấy tấm thiệp trong tay Thiên Tinh đưa cho Cảnh Kiến Quốc.

Cảnh Kiến Quốc giật mình nhận lấy rồi hỏi: "Đây là cái gì?"

"Thiệp mời của mẹ Thiên Tinh và chủ tịch Lục, hy vọng có thể mời bác đến dùng một bữa cơm."

Hành động này của Lục Thánh Duy chính là hy vọng mọi người có thể nhận cơ hội này để giải quyết mọi khúc mắc.

Chỉ có điều, sợ rằng khó khăn nhất không phải là nhà họ Cảnh, mà là... Lục Yến Tùng.

Văn Tinh gọi cho Lục Yến Tùng ba cuộc điện thoại, nhưng người bắt máy đều là thư ký, đều nói anh không có ở đó.

Văn Tinh không muốn làm mẹ thất vọng, đành bắt xe đi thẳng tới công ty Thánh Duy.

Lúc đến nơi, Văn Tinh bị ngăn lại dưới lầu, không cách nào lên được.

Đứng trước quầy lễ tân, cô gọi điện thoại cho thư ký anh lần nữa, nhưng Lục Yến Tùng vẫn từ chối gặp cô.

Kết quả này cô cũng đoán trước được, nên không lo lắng gì mấy, tiện tay cầm một quyển tạp chí lên ngồi xuống ghế sofa trong đại sảnh công ty.

Nhất định Lục Yến Tùng sẽ phải đi xuống, cô chờ ở đây, chỉ cần anh xuống lầu là cô có thể gặp được anh.

Văn Tinh nghĩ, bất luận trước nay Lục Yến Tùng đối xử với mình ra sao, nhưng nếu mẹ đã có ý muốn xóa tan mọi hiểu lầm với anh, cô cũng nên cố gắng thúc đẩy chuyện này.

Hơn nữa...

Trải qua chuyện của Thiên Tinh, cái nhìn của cô đối với anh ít nhiều cũng đã có sự thay đổi.

Trước kia cô cảm thấy anh là người lạnh lùng vô tình, ức hiếp người khác, trừ chiếm đoạt cũng chỉ có chiếm đoạt.

Nhưng tiếp xúc lâu ngày, cô mới nhận ra rằng, thật chất trái tim của anh không hề lạnh lẽo như vẻ bề ngoài.

"Cô à, cô vẫn muốn ngồi đây chờ nữa sao? Lục tổng bảo tôi mời cô rời khỏi đây." Người nọ rót nước cho Văn Tinh, rồi nói với cô.

Văn Tinh mím môi, không nói gì.

Bên ngoài, trời đang mưa rả rích.

"Xin lỗi, tôi không thể cãi lời của Lục tổng được." Người nọ ra vẻ khó xử.

Văn Tinh hiểu được nên cũng không muốn làm khó người ta.

Gấp quyển tạp chí trong tay lại đặt về chỗ cũ xong mới quay lại cười với cô gái nọ: "Tôi biết rồi, tôi sẽ không làm cô khó xử. Nhưng nhờ cô chuyển lời tới anh ấy là tôi sẽ chờ anh ấy ở bên ngoài."

Dứt lời, Văn Tinh liền đứng dậy đi ra ngoài.

"Kỳ lạ thật! Không phải Lục tổng mới công khai bạn gái trong bản tin sáng hôm nay sao? Sao bây giờ lại không chịu gặp người ta?"

Văn Tinh cười khổ, tiếp tục bước ra ngoài. Nhưng không rời đi mà đứng mép bên mái hiên, ngẩng đầu nhìn mưa bụi rả rích.

Làn mưa bay bạt vào bên trong, thấm ướt người khiến cô thấy hơi lạnh lạnh.

Vào mùa xuân nên trời se se lạnh.

Cảnh Kiến Quốc nhìn thiệp mời trong tay, thật lâu không nói lời nào. Sau đó xoay người bỏ đi vào phòng của mình, một lúc lâu cũng không thấy đi ra.

Thiên Tinh nhìn bóng lưng cha mình, cảm thấy ông già đi không ít.

"Đừng lo lắng, có một số việc cần phải dùng cảm đối mặt." Thi Nam Sinh nhìn cô hỏi, "Em có sao không? Vừa rồi em không bị thương chứ?"

"Không sao. Em vẫn ổn." Thiên Tinh nhìn Thi Nam Sinh, nắm chặt tay anh, "Anh nói xem, cha có đồng ý đi không?"

Thi Nam Sinh mím môi, rồi sau đó lắc đầu: "Không biết nữa. Em hiểu ông ấy hơn, em nghĩ thế nào?"

Thiên Tinh thở dài: "Khi em còn nhỏ thường nhìn thấy cha đánh mẹ, nghĩ rằng cha không thương mẹ. Nhưng sau này, khi lớn lên rồi, thấy cha mỗi khi say rượu trở về nhà là luôn gọi tên mẹ. Khi đó, em mới biết được thì ra trong lòng cha vẫn luôn nhớ đến mẹ. Cha sống vậy nhiều năm mà không đi thêm

bước nữa, có lẽ là vì chưa quên được mẹ."

"Thật ra, khúc mắc giữa người lớn với nhau, phận làm con như chúng ta chỉ có thể cố gắng giúp được bấy nhiêu thôi. Muốn hóa giải cũng chỉ dựa vào chính họ." Thi Nam Sinh ôm cô vào lòng, "Cho nên, em đừng quá bận tâm. Tuy lần này cha em không đi gặp bác gái, nhưng một ngày nào đó, chủ tịch Lục và bác gái cũng sẽ tìm đến thôi."

Thiên Tinh hít hít mũi, ôm eo anh, "Anh nói rất đúng. Người lớn họ sẽ tự có cách giải quyết."

"Bây giờ chuyện nhà em cũng sắp giải quyết xong rồi, vậy chuyện của chúng ta khi nào mới giải quyết đây?" Thi Nam Sinh nâng cằm cô lên, cúi đầu nhìn cô hỏi.

"Chuyện của chúng ta?" Thiên Tinh ra vẻ không hiểu, tròn mắt láo liên, "Chuyện của chúng ta là chuyện gì ấy nhỉ?"

"Em khéo giả vờ thật!" Thi Nam Sinh véo mũi cô. Rồi sau đó nghiêm túc hỏi: "Chùng nào em mới chịu gả cho anh đây?"

Thiên Tinh vênh mặt cười: "Vây, xin hỏi Thi tổng, chùng nào anh mới chịu cầu hôn em đây?"

Thi Nam Sinh cũng cười theo, không trả lời, chỉ ôm chặt cô vào trong lòng, cười vô cùng hạnh phúc.

Ngay lúc hai người đang tình chàng ý thiếp, cửa phòng Cảnh Kiến Quốc đột nhiên mở ra.

Thiên Tinh đỏ mặt lập tức rời khỏi ngực anh. Liếc mắt thấy cha mình quần áo chỉnh tề, ngay cả đầu tóc cũng vừa mới gội xong còn sấy khô, rất gọn gàng sạch sẽ.

Như vậy có nghĩa là... Ông đã đồng ý đến gặp mặt.

Thiên Tinh và Thi Nam Sinh liếc nhìn nhau mỉm cười vui mừng.

Thư ký đặt tài liệu lên bàn, đang định rời đi.

Lục Yến Tùng không vội cầm lên xem, do dự một lúc rồi gọi cô ta lại: "Ava, cô chờ chút!"

"Dạ? Lục tổng còn chuyện gì sao ạ?" Ava xoay người hỏi.

Nhều nhều mầy, rốt cuộc Lục Yến Tùng cũng lên tiếng hỏi: "Gọi điện xuống quầy lễ tân hỏi xem cô gái đến tìm tôi đã đi chưa."

"Em cũng vừa gọi rồi. Họ nói đã mời cô gái kia ra ngoài, nhưng cô ấy không chịu về mà chỉ đứng bên ngoài cửa ạ."

"Đứng ngoài cửa?" Sắc mặt Lục Yến Tùng chợt sa sầm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài trời đang mưa rả rích, hơn nữa còn càng lúc càng nặng hạt.

Rốt cuộc cô muốn giờ trò gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Càng Lún Càng Sâu – Kim Nén Tình Cảm

"Lục tổng, có chuyện gì thế ạ?" Ava nhìn vẻ mặt khác thường của anh liền hỏi.

"Không có chuyện gì." Lục Yến Tùng lúc này mới quay người lại, nhìn Ava phát phát tay, "Cô ra ngoài đi."

"Dạ." Ava gạt đầu khép cửa phòng làm việc lại rồi đi ra ngoài.

*

Lục Yến Tùng ngồi một mình trong phòng làm việc, rất muốn ổn định lại con tim đang nổi loạn nhìn mớ tài liệu trong tay.

Lần này anh cự tuyệt không muốn gặp Văn Tinh không đơn giản chỉ bởi vì bữa cơm tối này.

Anh không muốn gặp cô là bởi vì... Anh từ hôm nay, chuyện giữa anh và Cảnh Văn Tĩnh, anh không muốn có bất kỳ vướng mắc nào nữa.

Trước kia, bởi vì trả thù nên anh mới tiếp cận hai chị em cô, nhưng mà, lần này còn đặc biệt vì Cảnh Thiên Tĩnh mà mở hợp báo với ký giả, bấy nhiêu cũng đã chứng minh hận thù trong lòng anh đã là chuyện vu vơ rồi.

Nếu thật sự muốn trả thù, anh hoàn toàn có thể mượn cơ hội này mà hủy hoại Cảnh Thiên Tĩnh.

Tại sao bản thân lại thay đổi đến vậy, điều này chỉ có anh là hiểu rất rõ...

Đơn giản chỉ là vì Cảnh Văn Tĩnh...

Thay đổi như thế này khiến anh khó có thể chấp nhận, hoang mang bất an, thậm chí không có dũng khí để đối mặt.

Cho nên...

Chỉ có thể lựa chọn tránh xa người đàn bà nguy hiểm này một chút, càng xa càng tốt...

Anh không thể để mình tiếp tục lún sâu thêm nữa. . .

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên một tiếng 'Ầm' cực lớn vang lên từ phía chân trời.

Ánh sét sáng lóa rạch ngang giữa bầu trời nơi thành phố.

Lục Yên Tùng bỗng chốc thoát khỏi cơn suy nghĩ, đầu óc nhất thời trống rỗng. Đợi đến khi thần trí khôi phục, anh đã vội vã lao ra khỏi phòng làm việc.

"Giám đốc, anh ra ngoài bây giờ sao?" Thư ký vội đuổi theo hỏi, "Có cần chuẩn bị xe không ạ?"

Lục Yên Tùng chẳng thèm lên tiếng trả lời, đi thẳng tới thang máy, bấm nút mở ra. Sét đánh lớn như vậy nghe thôi cũng rợn người, nổ đến khiến lòng người rối loạn.

Cô ấy chỉ là con gái, đứng bên ngoài giữa trời mưa gió thế này, sẽ sợ đến mức nào đây.

Càng nghĩ, Lục Yên Tùng càng thấy bồn chồn, bước chân nặng nề đi vào thang máy để xuống lầu.

*

Lúc Lục Yên Tùng hấp tấp lao xuống lầu, chạy ra ngoài cửa công ty, quả nhiên...Bất gặp cảnh tượng Cảnh Văn Tĩnh đang vòng tay ôm mình, cuộn người co ro đứng dưới màn mưa.

Trên người cô vẫn đang mặc bộ lễ phục màu tím anh chọn, từng hạt mưa lạnh giá rơi xuống người, khiến cô lạnh đến đánh bò cạp.

Ánh chớp sáng lóa lại lóe lên, cô nheo nheo mắt, khiếp sợ áp sát người vào tường.

Đứng một nơi không gần cũng chẳng xa, Lục Yên Tùng nhìn thấy cảnh này mà tim rung đập cuồn cuộn. Không kịp cho cô nhìn thấy mình, anh tiến lại bắt lấy cổ tay lạnh như băng của cô, kéo cô quay trở vào công ty.

Văn Tĩnh kinh ngạc ngược nhìn bóng lưng của anh. Cuối cùng anh cũng chịu xuống rồi.

"Anh đi chậm một chút." Văn Tĩnh nhắc nhở. Anh đi quá nhanh, khiến cô theo không kịp.

Nhưng Lục Yên Tùng không màng đến lời than phiền của cô, bước dài mấy bước đã đi đến chỗ thang máy, lúi cuồn xệch đi vào bên trong.

Sau khi bấm nút mới quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn Văn Tĩnh. Sắc mặt lạnh lẽo như được phủ lớp băng ngàn năm, còn lạnh hơn cả mùa đông đang tới.

Văn Tĩnh biết anh đang giận nên cũng không hó hé nói gì, chỉ im lặng đứng nép một bên.

Cửa thang máy 'tìng' một tiếng rồi mở ra, Lục Yên Tùng thô lỗ kéo cô ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên cô tới công ty anh, lại còn mất hình tượng bị anh lôi lôi kéo kéo, cho nên thu hút vô số ánh mắt của nhân viên ở đây.

"Chính là cô ấy! Bạn gái duy nhất mà tổng giám đốc của chúng ta công khai thừa nhận."

"Thì ra tổng giám đốc của chúng ta đã gặp được khắc tinh rồi. Tôi còn tưởng rằng người yêu của anh ấy vương vãi ở khắp nơi, chỉ muốn lưu luyến trong bụi hoa cả đời."

"Không phải đâu, hôm qua cô Mạc gì đó tới tìm còn bị tổng giám đốc của chúng ta từ chối không tiếp mà."

... ..

Nhân viên trong công ty to nhỏ bàn luận.

Văn Tinh loáng thoáng có thể nghe được mấy chữ.

Cô Mạc? Là một trong vô số bạn gái của anh sao?

Đang suy nghĩ, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc bị một đá bật mở toang, Lục Yến Tùng đẩy Văn Tinh vào bên trong.

Cảm giác ám áp truyền tới khiến Văn Tinh thấy dễ chịu đôi chút. Còn nữa kịp ngẩng nhìn căn phòng làm việc của anh, cô đã cảm thấy một áp lực vô hình đánh tới.

Lục Yến Tùng vung tay đóng sầm cửa lại, ngay sau đó không nói hai lời kéo cô đề lên cánh cửa, "Tôi bảo cô cút, cô nghe không hiểu sao hả?" Lục Yến Tùng chống hai tay hai bên người cô, khóa cô lại trong vòng tay, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng tức giận nhìn cô chăm chăm, như muốn ăn tươi nuốt sống cô mới hả được cơn giận.

"Tôi..." Văn Tinh đang muốn giải thích.

Lại bị anh ngắt lời, "Cánh Văn Tinh, có phải đột nhiên cô nhận ra đã yêu tôi rồi, cho nên cứ quẩn lầy tôi không buông có đúng không?"

Văn Tinh sùng sốt, trái tim khê đập, vốn nên nói gì đó để phản bác lại lời anh, thế nhưng...Khóe môi cứ giật giật mãi mà chẳng nói được câu nào.

Lục Yến Tùng nhìn cô, từ đôi con ngươi sáng trong của cô, anh nhìn thấy rõ được vẻ mặt lạnh như băng của mình.

"Tôi ghét nhất là loại đàn bà mặt dày dầy dụa. Cánh Văn Tinh, trước kia tôi đối với cô còn có chút hứng thú, nhưng bây giờ..." Anh hơi ngừng lại, sau đó nheo mày buộc mình nói ra những lời kế tiếp, "Bây giờ sự hứng thú tôi dành cho cô chỉ còn lại con số 0 mà thôi! Cho nên, sau này cô hãy biết mất khỏi tầm mắt của tôi! Đừng làm tôi thấy chướng mắt nữa!"

Văn Tinh thật sự không ngờ anh lại nói ra những lời này, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, rất đau và khó chịu.

Cô rất muốn loại bỏ cảm giác đau đớn đó, nhưng nó đã vượt quá sức có thể chịu đựng của cô...

"Không còn gì muốn nói nữa đúng không? Nếu không muốn nói gì nữa thì... hãy mau cút đi cho tôi!" Anh lùi lại một bước, nhường đường cho cô.

Nhiều mày, Văn Tinh hít sâu một hơi, cố giấu đi ánh mắt mờ ám đang giằng dụa nơi đáy mắt, thay vào đó là nụ cười thân nhiên cùng dáng vẻ kiên cường nói, "Lục Yến Tùng, hình như anh hiểu nhầm mục đích lần này tôi tới đây rồi... Tôi đến đây chỉ để mời anh về nhà dùng bữa cơm chung với gia đình. Nếu không phải anh không chịu nghe điện thoại của tôi thì tôi cũng chẳng cần thiết đến quấy rầy anh làm gì."

Ánh mắt Lục Yến Tùng lập tức lạnh đi, dứt hai tay vào túi quần, nhìn cô chăm chăm. Trong đôi mắt như áp ủ thứ gì đó...

Rõ ràng muốn đẩy cô đi thật xa, không muốn cái gọi là giả vờ yêu chó má gì nữa, càng không muốn dây dưa không rõ với cô.

Nhưng lúc này, khi nghe cô giải thích như vậy thì trong lòng lại cuộn cuộn trào dâng tức giận.

Văn Tinh liếm bờ môi khô hốc rồi nó tiếp: "Đều như nhau thôi, tôi vốn cũng chẳng có hứng thú gì với anh đâu. Vậy nên, anh không cần lo lắng, cũng đừng để tâm làm gì. Từ nay về sau..." Cô hơi ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết nói, "Tôi sẽ không bao giờ tới đây, và sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa."

Cô kiên định nói. Cũng chính là đáp án mà Lục Yến Tùng muốn nghe. Nhưng sao nghe rồi trái tim lại thấy đau nhức như thế này.

Anh nhíu mày, đôi môi mỏng khẽ giật giật, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ phun ra đúng một chữ: "Cút!"

Một chữ đơn giản vô tình, nhưng nếu nghe kỹ sẽ phát hiện giọng anh có chút run run.

*

Văn Tinh thấy hốc mắt nóng lên, không dám ngẩng đầu nhìn về mặt vô tình kia nữa. Mở cửa phòng làm việc ra, xoay người vội vã đi nhanh ra ngoài.

Cánh cửa vừa đóng cửa lại, viên mắt cũng ươn ướt. Nhưng cô nhất quyết không để cho nước mắt rơi xuống.

Cô và Lục Yến Tùng, chưa từng có bắt đầu, cho nên, bây giờ cũng không coi là kết thúc.

Không sao cả, đừng khóc!

*

Lục Yến Tùng nắm một nắm lên cánh cửa, sắc mặt âm trầm đến làm người ta khiếp sợ.

Tốt lắm!

Vốn dĩ giữa anh và Cảnh Văn Tình phải nên như vậy!

Không nên có cái gọi là không bỏ xuống được...

Bữa cơm tối được diễn ra trong một phòng ăn hạng nhất.

Lúc này mọi người đều đã đến đông đủ. Chỉ thiếu mỗi Lục Yên Tùng.

Thiên Tình vốn nghĩ rơi vào hoàn cảnh này, với tính tình nóng nảy của cha, khi nhìn thấy mẹ nhất định sẽ nổi trận lôi đình gây rối.

Nhưng biểu hiện của cha khiến cô hoàn toàn không ngờ tới được.

Đến cả Thi Nam Sinh cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Chẳng những không gặng hỏi gì mẹ cô, ngược lại còn trở nên trầm tĩnh hơn thường ngày, dáng vẻ dè dặt, cả buổi đều không liếc mắt nhìn mẹ cô lấy một cái.

Cho dù tầm mắt thỉnh thoảng có quét qua cũng vội vàng chuyển sang nơi khác. Về tự ti trong mắt rất rõ ràng...

Hiển nhiên ông đang cảm thấy người từng là vợ của mình bây giờ đã là bà Lục cao sang quyền quý mà ông với không tới...

Thiên Tình dường như cũng có thể hiểu được sự khó chịu trong lòng ông, nhưng không biết nên nói gì để an ủi ông.

Nghiêng mặt sang thì nhìn thấy Văn Tình như có chuyện gì đó, cứ bồn thần ngồi đó như người mất hồn, người ở đây nhưng lòng đang trôi tận đâu đâu.

"Văn Tình, con sao vậy?" Làm mẹ đương nhiên bà Lục cũng nhận ra con gái mình có gì đó khác thường, lo lắng nhìn cô, "Có phải món ăn không hợp khẩu vị không? Hay là mẹ nói đầu bếp làm mấy món con thích nhé."

Bà vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của hai đứa con gái, cho nên tất cả món ăn đều làm theo sở thích của bọn chúng.

Nhưng đã bao năm trôi qua, dù là ai cũng không thể khẳng định khẩu vị có thay đổi theo thời gian hay không.

"Dạ thôi, không cần phiền thế đâu ạ. Những món này con đều thích." Văn Tình gạt mình vội vàng trả lời. Không muốn làm mọi người mất vui, cô miễn cưỡng cười cầm đũa lên gấp thức ăn.

Về mặt bà Lục vẫn có phần lo lắng.

Lục Thánh Duy nhìn vợ mình buồn hui, liền quay sang hỏi Văn Tình: "Có phải thằng nhóc A Tùng lại ăn hiếp con nữa không?"

Văn Tình sùng sốt, sau đó lắc đầu: "Dạ không có, anh ấy không có ăn hiếp gì con cả."

Lục Thánh Duy thờ dãi, gấp thức ăn đặt vào bát Văn Tình, rồi nói tiếp: "Thằng nhóc A Tùng đó, chú là người hiểu rõ nó nhất. Từ nhỏ đến lớn, nó bị chú chiều riết sinh hư rồi. Có nhiều lúc, cách nói chuyện của nó có hơi khó nghe một chút, nếu có làm gì con buồn, chú thay mặt nó xin lỗi con nhé."

"Chú khách sáo quá rồi ạ." Văn Tình ngượng ngừng nói.

Đúng lúc này, cửa phòng ăn đột nhiên bị đẩy ra.

Tầm mắt mọi người đều nhìn ra, người đứng ngoài cửa kia không ai khác chính là Lục Yên Tùng.

Nhưng bên cạnh còn có thêm một người nữa, hơn nữa là một cô gái trẻ rất đẹp! Hai người ôm ấp vô cùng thân mật.

Bàn tay của anh ôm ngang eo cô gái kia, như muốn tuyên bố quyền sở hữu với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Dẫn bạn gái về nhà

Văn Tinh sừng sốt, tuyết nữa đã đánh rơi đôi đũa đang cầm trong tay.

Thiên Tinh vỗ vỗ tay chị khích lệ.

"Chị không sao." Văn Tinh nhỏ giọng nói, cười lắc đầu, đặt đôi đũa trong tay xuống, giống mọi người ngẩng đầu lên nhìn Lục Yến Tùng.

Nụ cười của cô tươi đến không thể tươi hơn. Ánh mắt của cô cũng không mấy dao động.

"A Tùng, chuyện này là sao?" Lục Thánh Duy đứng dậy, cau mày nhìn con trai. Giọng nói không giận mà uy, như có sự uy hiếp ngầm.

"Giới thiệu với mọi người, đây là bạn gái con, Amy." Lục Yến Tùng thân nhiên giới thiệu cô gái bên cạnh mình, rồi sau đó cúi đầu nói với cô, "Em chào mọi người đi."

"Chào chú, chào dì, chào mọi người." Giọng nói của đôi phương như oanh vàng lạnh lớt lên tiếng chào hỏi mọi người.

Sắc mặt Lục Thánh Duy lập tức vô cùng khó coi, "Con có biết con đang làm gì không? Sáng nay phóng viên..."

"Ba!" Lục Yến Tùng bình thần ngắt lời cha mình, ánh mắt chưa từng một lần nhìn Văn Tinh, "Trong buổi họp báo sáng nay con nói thế là vì muốn giải vây cho Thiên Tinh, mới không thể không nói dối như vậy, mong mọi người hiểu rõ chuyện này. Con tin Cảnh Văn Tinh cũng biết rõ chuyện này."

Cho đến lúc này, anh mới nhìn Văn Tinh. Nhưng, trong ánh mắt kia chỉ có sự lạnh lẽo, không có chút cảm xúc nào.

Văn Tinh đứng dậy, khẽ mỉm cười, "Dạ đúng đó ạ. Chú, chú đừng trách anh ấy, những chuyện này đều là con và anh ấy đã bàn bạc từ trước."

Nghe Văn Tinh giải thích thế nhưng sắc mặt Lục Thánh Duy vẫn không hòa hoãn đi chút nào, trừng mắt nhìn con trai mình: "Đúng là hồ đồ!"

Bà Lục lúc này cũng đứng dậy, liếc nhìn con gái rồi mới trấn an chồng, "Được rồi, Thánh Duy, đây là chuyện của bọn trẻ, anh cũng đừng quản nhiều. A Tùng, mau tới đây, dẫn bạn gái vào cùng ngồi xuống đi, chúng ta ăn cơm trước. Có chuyện gì sẽ nói sau."

Lục Yến Tùng ôm eo cô gái kia ngồi xuống, toàn bộ hành động đều vô cùng thân mật tình tứ.

Cười nói chuyện trò vui vẻ, ân cần gấp thức ăn...

Tuy Văn Tinh không ngẩng đầu lên nhìn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng từng hành động của anh.

Trái tim...Đau đớn không thôi.

Nhưng từ đầu đến cuối cô chưa từng nhìn sang... Cũng như anh, tầm mắt của cô chưa từng dừng lại trên người anh lấy một lần.

Thi Nam Sinh đưa cả nhà họ Cảnh về.

Văn Tinh và Cảnh Kiến Quốc ngồi phía sau, cả hai người đều không lên tiếng nói gì, tâm sự nặng nề.

Thiên Tinh lo lắng thu mắt lại, tâm trạng bởi vì cha và chị nên cũng bị áp lực có chút không vui.

Lúc dừng đèn đỏ, Thi Nam Sinh nắm tay cô, nhẹ giọng an ủi: "Em đừng lo, mọi người đều đã trưởng thành, đương nhiên sẽ có khả năng tự xử lý chuyện riêng của mình."

Thiên Tinh gật đầu, ghé sát bên tai anh thì thầm nói nhỏ: "Em chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của cha luôn đó, giống như đã gặp chuyện gì sốc lắm vậy."

"Cha em đã đến lúc phải thay đổi rồi." Thi Nam Sinh cũng quay đầu sang nói nhỏ vào tai cô.

Cô đồng tình gật đầu. Mong được như thế.

Có điều, chuyện của Văn Tinh với Lục Yến Tùng....Dường như có chút phức tạp.

"Mấy ngày nữa anh bận rất nhiều việc, em phải ngoan ngoãn, không được đi đâu cả, để tránh gặp mặt Bạch Thiên Thiên hay fan hâm mộ của cô ta kiểm chuyện với em."

Thi Nam Sinh vỗ vỗ lên má Thiên Tinh, căn dặn cô như dặn dò trẻ con.

Cô gật đầu cười, "Được, chỉ có anh đến đón, em mới ra khỏi cửa, được chưa."

Bạch Thiên Thiên mang kính râm, kéo chiếc mũ rộng vành xuống thấp che già nửa gương mặt mới cẩn thận ra khỏi nhà.

Dọc đường đi tới siêu thị, không ai phát hiện ra cô chính là Bạch Thiên Thiên. Như trút được gánh nặng thở phào một hơi, dạo quanh khắp siêu thị.

Mang kính đi trong mát xem đồ nên tầm nhìn không thấy rõ. Lúc lựa trái cây, cô cũng quên mất tháo kính ra để vào trong xe mua đồ.

"Ủa, người kia nhìn quen quá!"

"Ồ, phải ha! Hình như là ngôi sao nào đó."

"Có phải Bạch Thiên Thiên không? Chính là ngôi sao không có đạo đức ấy."

"Đúng là cô ta rồi! Đàn bà con gái mà đi làm ba cái chuyện xấu hổ đó, đúng là đầu độc thanh thiếu niên mà. Uống con con gái tôi lúc trước luôn thần tượng cô ta."

... ..

Đột nhiên Bạch Thiên Thiên thấy mọi người chung quanh đều quay sang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình.

Chỉ trích, miệt thị, đều là những lời lẽ không tốt...

Thấy càng lúc càng có nhiều người vây quanh, mình cứ như chú hề bị bao vây chính giữa. Mặt cô biến sắc, vội vàng mang kính râm lên, cúi đầu định lao ra khỏi đám người.

Nhưng không biết có người nào đó túm được cánh tay cô.

"Còn muốn chạy! Loại ngôi sao giống như cô mà dám đòi làm tấm gương đại diện cho thanh thiếu niên! Đúng là trò cười."

Còn chưa kịp nhìn rõ là ai, Bạch Thiên Thiên chợt cảm thấy trên người đau rát, bị một quả trứng gà từ đâu ném tới.

Cô giận dữ tròn mắt, "Người nào? Người nào ném? Tôi sẽ kiện các người đó!"

"Bộp...!" Lại một cây bắp cải được ném lên đầu cô.

"Kiện á? Giờ đã không còn chỗ đứng trong giới giải trí nữa mà vẫn còn kiêu ngạo thế cơ à!"

"Tôi cảnh cáo các người, các người... Á! Tôi muốn báo cảnh sát!"

Rất nhiều đồ bị ném tới tấp lên người cô.

Mọi người đang bị kích động, nào còn tâm trí để nghe những lời kia.

Bạch Thiên Thiên giật đến phát run, toàn thân nhếch nhách dơ bẩn, vừa lau sạch chỗ này thì lại có món khác ném lên tiếp.

Cô bây giờ thật không thể nào liên tưởng với một ngôi sao xinh đẹp luôn quang vinh chói lọi mỗi khi xuất hiện như trước đây.

Cuối cùng...

Quần áo Bạch Thiên Thiên chỗ lành chỗ rách, đầu tóc bù xù rối tung, kính râm cũng rơi xuống đất bị người ta dẫm nát.

Cô bị đám người vây quanh, bất lực không thể làm gì ngoài khóc...

Nhân viên bảo vệ đi tới kéo những người dân đang xúc động kia ra, mọi người lại rời rít giờ điện thoại lên, chụp lại dáng vẻ chật vật này của cô.

Thế là...

Ngày hôm sau, trên trang nhất báo đều đăng tải tin về cô.

Tiêu đề ấy chính là: Siêu sao Bạch Thiên Thiên cũng có ngày như chuột chạy ngoài đường, bị người người vây đánh.

Chuyện hủy hợp đồng vô cùng phiền phức.

Điện thoại nhà Thiên Tinh bị công ty gọi đến muốn nổ tung.

Cuối cùng Cảnh Kiến Quốc giận quá rút phắt luôn dây điện thoại ra.

Thiên Tình vốn định đến công ty thương lượng chuyện này, nhưng vì Thi Nam Sinh đã cản dận cô không được ra ngoài, nên Thiên Tình chỉ đành phải chờ đợi anh đứng ra giải quyết giúp mình.

Sau đó...

Công ty không còn làm phiền cô nữa, kể cả Lăng Phong cũng không thấy xuất hiện.

Về chuyện hủy hợp đồng này, cụ thể tổn thất bao nhiêu tiền, bao nhiêu công sức, Thiên Tình không biết, nhưng cô biết nhất định sẽ không đơn giản như vậy.

Nghĩ đến anh lao tâm vất vả vì mình nhiều như thế, Thiên Tình thấy thật đau lòng.

Loay hoay bận rộn trong bếp rất lâu.

Lúc Văn Tình tan làm về đến nhà, thấy cô đang loay quanh trong bếp, vội đi vào đoạt lấy cái muỗng trong tay cô.

"Em mau đặt xuống. Bây giờ em là phụ nữ mang thai, sao có thể nấu nướng được chứ? Nếu mấy người nhà bên đó biết được sẽ oán chị không chăm sóc tốt cho em đó."

"Chị, đừng khoa trương thế chứ? Đồ ăn em đã làm xong hết rồi, phần này là em định mang đi." Thiên Tình cười cúi đầu đóng cà mèn com.

"Mang đi?" Văn Tình cười, "Cho anh ta sao?"

"Dạ. Em muốn đi thăm anh ấy. Đạo này nhiều việc nên chắc anh ấy sẽ rất mệt." Nhắc tới anh, trên mặt Thiên Tình không giấu nổi niềm hạnh phúc.

"Ừ. Bắt taxi mà đi. Bây giờ em đang mang thai, không được chen chúc trên xe bus nữa." Văn Tình không yên lòng dặn dò.

"Chị yên tâm, em biết mà." Thiên Tình gật đầu. Cô liếc nhìn Văn Tình, mấp máy môi nhưng cuối cùng không nói gì.

"Áp a áp ứng, rốt cuộc muốn nói gì hả?" Văn Tình nghiêng mắt nhìn em gái.

"Hôm nay em nói chuyện điện thoại với mẹ."

"Không phải ngày nào mẹ cũng gọi điện thoại sao?" Văn Tình không lấy làm lạ.

"Đúng vậy, nhưng mà...hôm nay mẹ nói với em, Lục Yến Tùng đưa cô gái hôm trước về nhà ở rồi. Anh ta...Lần đầu tiên dẫn bạn gái về nhà."

Văn Tình đang xới com chọt khựng lại.

Đương nhiên cô biết rõ nhà Thiên Tình nói không phải là căn biệt thự kia của Lục Yến Tùng.

Đưa cô gái kia về ra mắt cha mẹ cũng tức là chính thức tuyên bố rồi.

"Chị..." Thiên Tình thấy Văn Tình im lặng không nói gì, lo lắng khẽ gọi.

"Chị không sao." Văn Tình hồi phục tinh thần, cười nhẹ với Thiên Tình, "Thật ra chị với Lục Yến Tùng không đến nỗi phức tạp như mọi người nghĩ đâu, chuyện của anh ta không liên quan gì tới chị hết. Bây giờ anh ta quyết định yên bề gia thất, nhất định chú Lục sẽ rất vui.

Thiên Tình sao có thể không nhìn thấu tâm tư của Văn Tình?

Cô nói với chị ấy những lời này chỉ đơn giản hy vọng chị ấy đừng mãi dấn sâu vào trong vũng bùn, có ngày sẽ không thoát ra được thôi.

Có điều...Chuyện tình cảm nào có thể đơn giản như vậy...

Đạo gần đây, ai cũng biết Thi tổng có tin vui. Cho nên mặc dù công việc bề bộn nhưng tinh thần luôn rất tốt.

Lúc thư ký đưa tài liệu vào, cười trêu ghẹo anh: "Thi tổng, khi nào kết hôn nhớ báo cho tụi em biết trước nha, để tụi em còn có thời gian chuẩn bị trang trí hôn lễ giúp anh chị."

"Sớm thôi." Thi Nam Sinh cười vui vẻ nhìn thư ký: "Đúng rồi, hỏi cô một chuyện."

"Vâng, anh hỏi đi."

"Con gái các cô có phải đều thích lăng mạn không?"

"Đương nhiên rồi ạ. Ai mà không thích lăng mạn chứ! Thi tổng, anh đang tính đến chuyện cầu hôn chị Thiên Tình sao?"

Thi Nam Sinh gấp tài liệu lại, "Đang tính thế. Nhưng mấy chuyện lăng mạn gì đó thực sự không phải là sở trường của tôi. Sợ làm không khéo lại bị từ chối lần nữa."

"Bị từ chối lần nữa?" Thư ký cười, "Trong lời nói của anh hàm chứa lượng thông tin rất hot nha."

Không phải sao?

Nhưng anh đã thấm thía kinh nghiệm đau đớn của hai lần bị từ chối rồi.

"Trọng điểm tôi muốn nói không phải cái này." Thi Nam Sinh nghiêm nghị nhắc nhở cô, chân thành muốn hỏi ý kiến, "Điểm chính của sự lăng mạn...Thường con gái các cô thích kiểu lăng mạn như thế nào?"

Thư ký ngẫm nghĩ một lúc: "Lăng mạn thì có....đương nhiên điều đầu tiên là không thể thiếu hoa tươi nè, nhẫn nè, rồi rượu vang nữa."

"Chỉ vậy thôi?" Thi Nam Sinh có chút thất vọng.

"Đây là những điều lăng mạn cơ bản nhất. Còn mấy thứ khác đương nhiên phải do tổng giám đốc anh tự tìm hiểu rồi. Cầu hôn là việc hệ trọng, người ngoài chỉ có thể góp ý phần nào thôi ạ."

Thi Nam Sinh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: "Phải, cô nói rất có lý. Được rồi, nếu xong việc rồi thì về đi."

"Cảm ơn Thi tổng. Anh cũng về sớm nhé." Thư ký cười khẽ rồi đi ra ngoài.

Tình yêu đúng là một loại cảm giác rất tuyệt vời...

"Trọng điểm khiến cho con người ta một cảm giác rất thần kỳ.

Dạo gần đây, bởi vì công ty bận rộn ra mắt sản phẩm mới, cộng thêm việc phải giải quyết vụ Thiên Tinh chấm dứt hợp đồng, bao nhiêu là việc đổ dồn về cùng một lúc, lượng công việc quả thật rất lớn. Nếu là ngày trước, nhất định anh đã bị vất cho kiệt sức rồi.

Nhưng...Bây giờ, chỉ cần nghĩ tới Thiên Tinh, nghĩ đến đứa con trong bụng cô, anh như có thêm động lực, làm việc không biết mệt mỏi.

Dường như, ngay cả trong mệt mỏi cũng xen lẫn cảm giác hạnh phúc khó diễn tả bằng lời.

Lái xe về nhà, định tắm rửa rồi tới chỗ Thiên Tinh thăm cô, thăm con...

Nhưng khi vừa bước xuống xe, thấy ánh đèn sáng choang trong biệt thự mà anh đứng ngẩn người.

Đèn này là do mẹ tới mở lên...Hay là...

Nghĩ đến có thể là Thiên Tinh, Thi Nam Sinh liền mỉm cười, nhanh chân đi vào trong. Bước chân anh bỗng dung vội vã hơn thường ngày...

Không nhấn chuông mà cầm chìa khóa mở cửa luôn. Vừa vào nhà liền ngửi thấy mùi thức ăn bay vào trong mũi.

Một bóng người đang ngồi trên ghế sofa màu xám trong phòng khách. Cô đang cầm điều khiển, dáng vẻ buồn chán bấm chuyển kênh liên tục.

Nhìn cảnh tượng này, Thi Nam Sinh cảm thấy trong lòng thật ấm áp...

Giống như...Cô vợ nhỏ đang đợi chồng về...Thật chỉ muốn lập tức 'rình ngay' cô về, một giây một phút cũng không muốn tách ra nữa...

Nghe thấy tiếng động nơi cửa, Thiên Tinh quay đầu lại, thấy anh liền nhoẻn miệng cười. Đặt điều khiển trong tay xuống, đứng dậy bước nhanh tới chỗ anh.

Anh ôm trọn cả người cô vào lòng, lo lắng nói: "Đi chậm thôi, để ý một chút."

"Tuy rằng em đang mang thai thật, nhưng cũng không tới mức yếu ớt như anh nghĩ đâu." Anh cuống cuống như vậy khiến Thiên Tinh dờ khóc dờ cười.

"Sao em lại tới đây? Cũng không gọi điện trước cho anh. Nếu lỡ anh lái xe về thẳng nhà em thì sao?" Tâm tình Thi Nam Sinh đang rất tốt, từ lúc vào nhà nụ cười luôn nở trên môi.

Tan làm về nhà, người đầu tiên được nhìn thấy là cô hóa ra lại hạnh phúc đến vậy.

"Muốn tạo bất ngờ cho anh mà. Anh ăn cơm chưa? Em có mang đồ ăn anh thích đến nè." Thiên Tinh cười nhìn anh, "Anh thay quần áo, rửa mặt đi đã, sau đó xuống ăn cơm."

"Em phải ăn cùng anh." Thi Nam Sinh nắm bàn tay cô.

"Dạ."

Nhìn theo bóng lưng anh đi lên lầu, về mặt Thiên Tình vô cùng thỏa mãn.

Cuộc sống như thế này thật tốt...

Hai người cùng nhau ăn cơm. Bữa tối đơn giản, nhưng hai người lại ăn rất vui vẻ.

Cảm giác cũng có chút khác lạ.

Đợi đến khi ăn no, hai người liền nằm dài trên ghế sofa xem ti vi.

Là loại phim tình cảm ướt át sến súa, cô xem say sưa ngon lành, nhưng chỉ mới một lúc người đàn ông bên cạnh đã bày ra dáng vẻ mệt mỏi. Anh khép hờ hai mắt, ánh sáng từ trên cao chiếu xuống đáp lên hàng mi anh.

Khoảng thời gian này, chắc là anh thực sự rất mệt. Thiên Tình cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Mệt lắm hả anh? Hay anh lên lầu ngủ đi." Cô nhỏ giọng đề nghị.

Anh mở mắt, nhìn cô bằng ánh mắt mơ màng, sau đó sẽ dịch người gối đầu lên chân cô ngủ, cười như con nít, hôn nhẹ lên bụng cô qua lớp áo, "Ngủ cùng cục cưng."

Thiên Tình cười tươi rói, ân cần xoa bóp huyết thái dương cho anh, "Gần đây chắc anh đau đầu vì chuyện của em lắm phải không?"

"Cũng không mệt lắm, mọi chuyện có luật sư lo rồi." Anh đáp qua loa.

Nhưng trên thực tế... tất cả mọi chuyện của cô anh đều rất để ý, tất nhiên cũng dốc hết sức làm.

Thiên Tình cong môi cười, động tác nhẹ nhàng, hài lòng nhìn về mặt thoải mái của anh.

Cô cười hỏi: "Anh nói xem, em phải làm gì để cảm ơn anh bây giờ. Nếu không có anh, xảy ra nhiều chuyện như vậy, sợ rằng một mình em không thể nào lo liệu được."

Thi Nam Sinh mở mắt cười, bắt lấy bàn tay đang xoa bóp thái dương cho mình để lên môi hôn một cái, "Yêu cầu của anh cũng không cao, em dùng thân báo đáp cũng được."

Thiên Tình cười: "Chỉ đơn giản vậy thôi hả?"

"Ừ... Giúp anh sinh ra một đứa bé bụ bẫm khỏe mạnh, còn em phải chăm sóc tốt cho bản thân."

"Chắc chắn rồi."

"Còn nữa..."

"Vẫn còn sao?"

"Chuyến qua ở cùng với mẹ anh, được không? Ngày nào mẹ cũng lo lắng cho em. Tối chỗ mẹ, mỗi ngày di Liễu sẽ nấu những món bồi bổ cho em, ở đó có nhiều người chăm sóc em, anh cũng yên tâm hơn."

Thiên Tình ngập ngừng suy nghĩ, "Để em về hỏi ý kiến cha với chị nhé."

Thực ra...Hiện giờ cô đang mang thai, lúc nào cũng đều khiến nhiều người lo lắng cho mình.

Ở nhà không thể giúp đỡ chị, ngược lại còn khiến chị ấy lo lắng, chuyện gì cũng tranh làm hết, sợ không cẩn thận ảnh hưởng tới người mang thai như cô.

Thi Nam Sinh hài lòng nhắm mắt lại, vòng tay lên cổ cô, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xuống rồi đặt lên đó một nụ hôn thật nồng nàn. ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Ý nghĩa của tình yêu

Một ngày đẹp trời.

Thi Nam Sinh hẹn gặp một người tại cửa hàng vàng bạc đá quý.

Thời gian hẹn gặp là buổi trưa, nhưng anh đã đến từ sớm.

Ngồi trong phòng dành cho khách VIP nghe người bán hàng vô cùng nhiệt tình lần lượt giới thiệu đủ loại nhẫn, ánh mắt anh thỉnh thoảng lại nhìn ra phía ngoài cửa.

Nhìn thấy dáng người quen thuộc, anh hướng về phía cô giong tay vẫy, "Văn Tinh, ở đây."

Văn Tinh nhìn anh khẽ mỉm cười.

Một người bán hàng đi tới dẫn cô vào phòng.

"Chờ lâu chưa? Đúng lúc cấp trên có văn kiện giao cho tôi, cho nên mới đến muộn." Văn Tinh giải thích.

"Là tôi làm mất thời gian nghỉ trưa quý giá của chị mới đúng."

Văn Tinh cười, "Tư vấn cho anh chọn nhẫn cho Thiên Tinh là chuyện tốt, sao lại coi là mất thời gian được."

Cô nhận lấy các mẫu nhẫn mà nhân viên đưa tới, vừa nhìn vừa hỏi: "À phải, chuyện cầu hôn anh chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Chuyện cầu hôn..." Thi Nam Sinh bí mật nói, "Tôi nay chỉ phải chịu trách nhiệm giúp tôi đưa Thiên Tinh tới chỗ hẹn mới được."

"Coi đáng về chuẩn bị sẵn sàng của anh xem ra là đã nắm chắc rồi."

Nhắc tới là Thi Nam Sinh cảm thấy đau đầu: "Không dám chắc. Bị từ chối hai lần rồi, nếu còn bị từ chối lần nữa, tôi sẽ trực tiếp trốn người đem về."

Mặc dù trong giọng nói có chút buồn bực, nhưng sự hạnh phúc trong lòng vẫn không tự chủ được mà bộc lộ hết ra.

Văn Tinh cũng bị anh làm hạnh phúc lây, cười tươi nói, "Anh yên tâm, tôi hiểu Thiên Tinh rất rõ. Tôi nay anh cầu hôn, tỷ lệ thành công chắc chắn sẽ là hai trăm phần trăm."

"Có chắc không?"

"Chắc chắn tuyệt đối luôn!" Văn Tinh quả quyết gật đầu, chỉ vào một chiếc nhẫn kim cương nói với nhân viên gần đó: "Phiên cô cho tôi xem chiếc nhẫn này một chút." "

Chị thật tinh mắt ạ. Chiếc nhẫn kim cương 'Vũ Trụ Ngân Hà' này công ty chúng tôi vừa mới tung thị trường ba tháng trước. Chị xem, bề mặt viên kim cương sáng lấp lánh rực rỡ tựa như ngân hà vậy, nó được chính tay nhà thiết kế tự mình mài dũa. Đồng thời, nó còn mang ý nghĩa tượng trưng cho tình yêu đôi lứa mệnh mông như vũ trụ, vĩnh viễn không bao giờ bị hủy diệt; lòng khoan dung trong tình yêu đôi bên dành cho nhau bao la như ngân hà và vũ trụ, dung nạp cùng tiếp nhận lẫn nhau."

Thi Nam Sinh lắng nghe rất chuyên tâm. Đưa mắt nhìn sang Văn Tinh rồi nhận lấy chiếc nhẫn nhân viên đưa tới, cười nói: "Nói như vậy, nhà thiết kế của các cô là đang dạy những đôi vợ chồng son cách làm sao để chung sống bền lâu sao?"

Nhân viên kia khiêm nhường cười, "Không dám. Nhưng cũng có thể miễn cưỡng xem đó như một lời khuyên ạ."

"Tôi thấy hay là lấy chiếc này đi. Ý nghĩ hay, cũng mang điềm tốt may mắn. Cộng thêm thiết kế nhẫn đơn giản nhưng thanh lịch, nhất định Thiên Tinh sẽ rất thích kiểu dáng này." Văn Tinh nêu ý kiến.

Thi Nam Sinh xem xét một lúc, cũng cảm thấy không tệ, vui vẻ gật đầu: "Được rồi, cô gói lại giúp cho tôi."

Lục Yến Tùng và Mạc Kỳ Kỳ tay trong tay đi ngang qua một tiệm trang sức.

Tầm mắt của Mạc Kỳ Kỳ bị những sợi dây chuyền kim cương long lanh bày trong tủ hấp dẫn nên lập tức dừng bước.

Lục Yến Tùng đã quen với cảnh nhìn thấy kiểu con gái tầm thương như thế này, bỗng dưng anh cảm thấy vô cùng chán nản. Vốn định đưa thẻ để cô tự mình đi mua, nhưng...

Vừa chuyển mắt liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi phía phòng khách quý.

Người nọ đang đưa lưng về phía ngoài cửa, ngồi đối diện với Thi Nam Sinh, đang cười nói gì đó rất vui vẻ.

Nhưng cho dù chỉ cần nhìn bóng lưng của người nọ, Lục Yến Tùng vẫn có thể nhận ra được là Cảnh Văn Tinh...

Anh định quay đầu đi trở ra, nhưng...

Hai chân lại không chịu nghe lời, hơn nữa lời buột ra khỏi miệng cũng không kịp thu lại: "Nếu em thích thì chúng ta vào trong xem đi."

Mạc Kỳ Kỳ mừng rỡ nhìn anh, không kịp hỏi lại đã bị anh kéo đi vào bên trong.

*

"A Tùng, anh không chỉ hào phóng, lại còn biết quan tâm chịu đi dạo cùng em nữa, khó trách ai cũng bảo anh có người yêu ở khắp nơi hết."

Văn Tinh đang cùng Thi Nam Sinh nói chuyện vui vẻ chợt nghe được câu này.

Giọng nói đó... khiến cô chợt sượng cứng người lại. Sau đó thấy có hai bóng người cùng nhau đi vào, ngồi xuống ghế sofa đối diện.

Thi Nam Sinh cũng phát hiện ra bọn họ, không lên tiếng chào hỏi Lục Yến Tùng mà liếc nhìn sang Văn Tinh.

"Người yêu ở khắp nơi?" Quả nhiên là Lục Yến Tùng. Giọng điệu anh có vẻ như tự giễu.

"Người yêu ở khắp nơi này bây giờ đã trở thành vật sở hữu riêng của em rồi. Sự quan tâm này không phải ai cũng có đâu." Anh nói xong còn ra vẻ tán tỉnh nghiêng đầu khẽ găm vành tai người kia.

"Anh xấu quá đi..." Mạc Kỳ Kỳ xấu hổ đẩy anh ra, nhưng trong giọng nói lại làm nũng dỗi hờn, khiến cho đàn ông nghe xong cũng phải rã rời.

Văn Tinh không hề ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, nhưng...trái tim ẽ ảm nhói đau.

Từng hình ảnh của cô và Lục Yến Tùng trước kia, từng cảnh, từng cảnh hiện rõ mồn một trong đầu cô. Bây giờ, anh cũng đang làm chuyện như thế, có điều là với người phụ nữ khác.

"Sao thế?" Thi Nam Sinh hỏi Văn Tinh.

"Tôi không sao." Văn Tinh cúi đầu nhìn đồng hồ, "Cũng sắp đến giờ làm buổi chiều rồi, anh ở lại đợi lấy nhẫn nhé, tôi đi làm trước đây."

Cô ấy chuẩn bị đi?

Thi Nam Sinh do dự đứng dậy nhìn Văn Tinh, cố ý cao giọng nói: "Được rồi, nếu chị đã nóng lòng đi hẹn hò như vậy tôi cũng không giữ nữa. Chị bận thì mau đi đi, kéo dề bạn trai chị đợi lâu sốt ruột. Đúng rồi, Thiên Tinh có nói khi nào chị về nhớ đưa bạn trai tới nhà ra mắt luôn, để mọi người cùng đánh giá xem thế nào, chứ lỡ quen phải ai lúc nào cũng người yêu ở khắp nơi thì không hay cho lắm đâu."

Văn Tinh thoáng kinh ngạc, nhưng liền sau đó hiểu được, cảm kích nhìn Thi Nam Sinh gật đầu: "Nhất định rồi. Tôi đi trước đây."

"Ừm, đi đường nhớ cẩn thận." Thi Nam Sinh dặn dò.

Văn Tinh cười gật đầu, cầm túi xách lên đi ra ngoài.

Toàn bộ quá trình... Không hề nhìn tới Lục Yến Tùng đang ngồi phía đối diện một lần nào.

Giống như không màng biết đến sự tồn tại của anh. Hay nói đúng hơn là cô vốn coi anh như không khí.

Nhìn bóng lưng rời đi của cô, nghĩ đến những lời vừa nghe được, bàn tay vắt trên thành ghế không khỏi siết chặt, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay đã bán đứng cảm xúc của anh lúc này.

Cảnh Văn Tinh... Không ngờ chưa chi cô đã có bạn trai nhanh như vậy.

Quả nhiên...Đúng như cô ta nói, đối với mình, cô ta chưa từng có chút cảm giác nào.

"A Tùng, anh thấy sợi này thế nào?" Lúc Mạc Kỳ Kỳ đưa sợi dây chuyền cần kim cương mình thích tới trước mặt Lục Yến Tùng, gọi mấy tiếng mà vẫn không nghe thấy Lục Yến Tùng nói năng gì.

Mà anh thì đang nhìn chằm chằm ra phía cửa. Ánh mắt đó cứ như mắt sư tử đang dõi theo con mồi phía ngoài cửa.

Mạc Kỳ Kỳ nhìn ra ngoài nhưng ngoài đó làm gì có ai?

"A Tùng, anh sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Mạc Kỳ Kỳ nghi hoặc hỏi.

Một giây sau đó...Lục Yến Tùng đột nhiên đứng bật dậy.

"A Tùng?" Mạc Kỳ Kỳ nghi hoặc nhìn anh.

Nhưng anh chỉ vừa bước được hai bước rồi bất ngờ phóng chạy nhanh ra ngoài.

Có chuyện gì thế?

"A Tùng, anh làm gì thế?" Mạc Kỳ Kỳ cũng mặc kệ sợi dây chuyền, cất bước đuổi theo.

*

Thi Nam Sinh nhìn theo bóng dáng biến mất của hai người mà chỉ biết lắc lắc đầu.

Tình yêu thật ra vẫn luôn vì một người bốc đồng mà bỏ lỡ.

Giống như, anh và Thiên Tình đã từng như thế. Nhưng thật may... cuối cùng anh đã quay đầu đuổi theo tình yêu của mình.

Đừng nên hỏi anh tại sao lại đuổi theo cô. Có đôi khi ngay cả bản thân anh cũng không không chế được đôi chân mình.

Lúc đuổi ra đến ngoài, Văn Tình đang chuẩn bị lên xe bus.

"Cánh Văn Tình, cô đứng lại cho tôi!" Lục Yến Tùng bá đạo gầm lên. Tiếng hét lớn vậy dĩ nhiên cũng dọa cho mọi người giật bắn người.

Người ở trạm xe, người trong xe bus, tất cả đều hướng mắt nhìn về phía anh.

Chỉ có Văn Tình... Cô chỉ hơi khựng người lại, nhưng không hề quay đầu nhìn.

Sau đó vẫn dứt khoát cất bước lên xe rồi bỏ tiền lẻ vào trong hộp thu phí. Kế tiếp tìm một chỗ ngồi xuống. Về mặt vẫn thản nhiên chẳng có tí dao động nào. Giống như, anh hoàn toàn không hề ảnh hưởng gì với cô.

Có điều... chỉ cô mới hiểu được trong lòng mình hiện đang chấn động cỡ nào.

Xe bus từ từ lăn bánh rồi đi.

Ánh mắt lơ đãng quét qua, thấy Lục Yến Tùng đang thờ hờn phía ngoài, cùng với... cô bạn gái đang chạy đuổi theo phía sau anh...

Nếu đã có người yêu kề bên, sao còn đuổi theo mình làm gì?

Văn Tình cười khổ, dời tầm mắt đi. Trước mắt bỗng trở nên mơ hồ...

Thiên Tình đã tìm được hạnh phúc thuộc về mình, còn cô thì sao?

Có phải đang ở một nơi nào đó rất xa chờ đợi mình không?

"Ôi trời... Chiếc xe kia đang làm gì thế?"

"Đúng vậy, chạy bạt mạng như thế, bộ đi tìm đường chết sao?"

"Chiếc xe thể thao đó đẹp thật, thật phong cách!"

Chung quanh xôn xao tiếng bàn tán, chỉ trỏ.

Văn Tình theo tầm mắt mọi người nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền bị dọa cho hết hồn.

Lại là Lục Yến Tùng..

Anh cũng đang chạy đuổi theo xe bus.

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn tán thì bỗng nhiên anh tăng ga cho xe vọt lên phía trước cúp đầu xe bus, đánh tay lái chắn ngang cách xe bus tầm khoảng năm mét.

"Két...!!!" Tiếng phanh xe như xé màng nhĩ, xe bus cũng kịp thời phanh lại.

"Mẹ kiếp! Muốn chết thì tìm chỗ khác mà chết!" Tài xế xe bus bị dọa cho mặt mày tái xanh, một tay nắm lên tay lái, chửi ầm lên.

Người bên trong xe bùm ngực hết hồn cảm ơn trời đất.

Văn Tinh cũng bị anh dọa cho chết khiếp.

Anh không xuống xe mà chỉ ngồi trên đó, thậm chí cũng chẳng quay đầu lại nhìn về phía bên này, tựa như không hề hay biết hành động vừa rồi của mình đã dọa cho mọi người sợ đến mức nào.

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Văn Tinh nào còn ngồi yên ở đó được nữa, vội đi ra, "Bác tài, phiền bác mở cửa cho cháu xuống ở đây."

Tài xế đang định đi xuống sạt cho Lục Yến Tùng một trận, nghe Văn Tinh nói vậy liền quay lại mở cửa cho cô.

Phía trước...

Không đợi tài xế đi xuống, Lục Yến Tùng đã lái xe đổ vào ven đường.

Văn Tinh bước tới, tức giận nhìn anh: "Lục Yến Tùng, anh làm gì vậy? Anh có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không, trên xe nhiều người như vậy, anh không muốn sống nữa à?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Ngang ngược hôn – Màn cầu hôn lãng mạn

"Lên xe!" Trước sự tức giận của cô, Lục Yến Tùng đơn giản phun ra hai chữ, nhưng mỗi chữ đều thể hiện mạnh mẽ qua từng kẽ răng.

"Tôi đang vội!" Văn Tinh không nhúc nhích. Trong mắt vẫn còn mang lửa giận. Vừa rồi chỉ cần xe bus không thắng kịp, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng được.

"Đang vội? Vội đi hẹn hò sao?" Giọng nói của Lục Yến Tùng giống như âm tàn, vô cùng lạnh lẽo.

Văn Tinh rũ mắt nhìn anh, không bác bỏ cũng chẳng giải thích.

"Không phải anh cũng đang hẹn hò sao? Bỏ mặc người ta chạy theo tới đây, có vẻ hơi quá đáng rồi đó."

Người đàn bà này... Chẳng những không ghen mà ngược lại còn lo lắng đến cảm giác của người khác nữa. Lửa giận trong lòng Lục Yến Tùng bốc lên ngàn ngọn. Bàn tay hết siết rồi lại thả.

Thấy Văn Tinh toan bước đi, anh vội đẩy cửa xe bước mấy bước đuổi theo bắt lấy cổ tay cô.

"Anh muốn làm gì?" Bỗng cảm thấy cổ tay đau nhói, còn chưa kịp phản ứng, Văn Tinh đã bị Lục Yến Tùng ngang ngược nhét vào trong xe. Đẩy cửa muốn đi xuống nhưng cửa đã bị anh khóa lại.

Lục Yến Tùng mở cánh cửa bên ghế lái ra ngồi vào. Bộ mặt lạnh lùng đáng sợ, tầm mắt luôn nhìn về con đường phía trước, không hề ngó ngang nhìn tới cô, lạnh lùng nói: "Thắt dây an toàn vào."

"Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi thực sự đang rất vội." Văn Tinh bắt đầu dĩ nhiên, nhưng vẫn thắt dây an toàn vào.

"Nôn nóng muốn đi hẹn hò tới vậy sao?" Anh cười lạnh, "Địa chỉ ở đâu? Tôi đưa cô tới đó." Nhân tiện anh cũng muốn nhìn xem rốt cuộc gã đàn ông nào dám hẹn hò với cô.

"Anh Lục này..." Văn Tinh quay người, nghiêng tức nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, "Đừng làm vậy nữa được không? Để tôi xuống xe đi."

Lục Yến Tùng hơi quay đầu liếc cô một cái chứ không ngừng xe.

Không biết phương hướng, không có mục đích, chỉ tùy ý chạy về phía trước. Văn Tinh nhận ra bản thân thật sự không hiểu gì về người đàn ông này.

"Anh đã nói không muốn tôi xuất hiện trước mặt anh nữa mà..." Ánh mắt Văn Tinh bỗng ảm đạm, cay cay, lời nói ra cũng nhỏ dần đi, "Tôi đã làm rồi, giờ tới anh đối ý sao?"

Tại sao còn phải quấy nhiễu cuộc sống của cô, khiến cho trái tim vừa lắng xuống giờ lại như sóng biển dâng trào?

Lời Văn Tĩnh vừa nói khiến Lục Yên Tùng thoáng giật mình. Sắc mặt càng thêm âm u. Mím chặt bờ môi mỏng, không nói câu nào cho xe tăng nhanh hơn.

Nhìn dáng vẻ này xem ra anh không có ý định dừng lại.

Văn Tĩnh nhìn đồng hồ, sắp đến giờ vào làm ca chiều rồi, cô đành lấy điện thoại di động ra định gọi cho đồng nghiệp nhờ xin phép dùm.

"A Cường, chiều nay em không thể tới..." Văn Tĩnh còn chưa kịp nói xong, điện thoại di động đã không cánh mà chạy.

Lục Yên Tùng giật phắt điện thoại của cô, không nói hai lời liền ném ra ngoài cửa sổ.

"Lục Yên Tùng! Anh làm gì thế? Sao liên điện thoại của tôi." Văn Tĩnh tức giận kêu lên.

Cái tên này thật là!

Sao có thể quá đáng như vậy chứ! Còn ngang ngược, bá đạo nữa!

"Két...!!!" Xe đột nhiên thắng lại, Lục Yên Tùng cho xe tấp vào ven đường.

Văn Tĩnh lập tức đẩy cửa x era định bước xuống, nhưng tay đã bị anh ghệt lại kéo ngã về ghế ngồi.

Cô còn chưa hoàn hồn thì giấy kẻ tiếp....

Lục Yên Tùng đã cúi đầu ngăm lấy đôi môi Văn Tĩnh.

Bờ môi lạnh như băng chạm vào môi mình khiến Văn Tĩnh sùng sốt. Đầu lưỡi ẩm ướt của anh đưa sang kiểm tìm.

Ngang nhiên công thành đoạt đất, hôn lên môi cô tới tấp, thậm chí còn mang theo sự chiếm đoạt lẫn trừng phạt, khiến Văn Tĩnh cảm thấy vô cùng ám ức.

Anh ta dựa vào đâu mà đòi trừng phạt mình chứ? Muốn kết thúc chính là anh, rồi đây dựa không dứt cũng là anh! Nhưng cô đã làm theo những anh muốn rồi, lấy tư cách gì quay lại đòi trừng phạt cô? Nghĩa vậy, Văn Tĩnh thấy lòng đau xót, cắn chặt răng, bắt đầu chống cự.

Nhưng cô càng giãy dụa, Lục Yên Tùng càng dùng sức hôn, dường như muốn qua nụ hôn này để biểu đạt hết thủy tình cảm nồng nàn mà phức tạp đè nén trong lòng anh.

Văn Tĩnh âm ức muốn khóc, gờ tay lên giáng thẳng vào má anh một bạt tai, "Bốp!!!" Một tiếng giòn tan vang lên trong không gian xe.

Trên mặt Lục Yên Tùng liền xuất hiện năm dấu bàn tay đỏ lôm. Anh cứng đờ cả người.

Văn Tĩnh cũng ngây người, lòng bàn tay còn rần rần đau rát, nhưng trái tim còn đau đớn hơn...

Nín thở nhìn người đàn ông vẫn còn bướng bỉnh không chịu buông môi mình ra. Hai người gần nhau trong gang tấc, chỉ cần anh chớp mắt, lông mi sẽ cọ vào mặt cô.

Cô những tưởng cái tát này sẽ khiến anh buông tha cho mình, hoặc ít nhất sẽ không hôn cô điên cuồng như thế nữa...

Nhưng...Không ngờ, cả hai giằng co nhìn nhau trong giây lát, hai mắt anh tối sầm lại, lao vào cô như loài sư tử đang nổi điên.

Thô lỗ dè cô ra ghế, nhưng bờ môi cả hai chưa từng rời nhau dù một giây, bị cô kích thích nên nụ hôn càng lúc càng sâu và điên cuồng hơn, như muốn băm dằm xé nát môi cô, muốn hòa tan cô vào trong nhịp thở của mình...

Văn Tĩnh cảm thấy sức lực toàn thân đang từng chút từng chút rệu rã.

Nụ hôn như bị dẫn dắt giữa thống khổ và đè nén của anh như đang cấu xé trái tim cô, khiến nó cũng âm ỉ đau đớn.

Cuối cùng...Không đành lòng xô anh ra nữa, mà từ từ nhắm mắt để mặc cho anh tàn sát môi cô. Khóe mắt cũng bắt đầu ươn ướt.

Nụ hôn của anh ban đầu còn thô lỗ mạnh bạo, nhưng dần dần đã trở nên dịu dàng âu yếu hơn mọi khi. ...

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lục Yên Tùng đã chịu rời khỏi môi Văn Tĩnh, nhưng mặt vẫn kề sát mặt cô. Hơi thở vẫn đang hỗn loạn, nhìn cô bằng ánh mắt mê mông sâu thẳm. Đáy mắt mang tính chiếm giữ hết sức rõ ràng.

Chạm trán mình vào trán cô, một tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu bình tĩnh nhìn đắm đắm vào mắt cô.

Rất lâu. ... Thế nhưng hai người bên trong xe không ai nói với ai câu nào....Chỉ có hô hấp của đôi bên dần trở nên nặng nề căng thẳng. Bầu không khí có

chút mờ ám, mà cũng có phần ngượng ngiu.

"Đủ chưa?" Lên tiếng đầu tiên là Văn Tĩnh, giọng nói của cô hơi run run. Hiển nhiên là vẫn chưa thắng bằng lại sau nụ hôn kịch liệt với vừa rồi.

Lục Yên Tùng nheo mắt, mím môi nhưng không mở miệng nói gì.

Văn Tĩnh dùng tay đẩy anh ra, sau đó ngồi thẳng người dậy nói, "Lục Yên Tùng, đeo đuổi mãi trò chơi này như vậy anh có thấy mệt không?" Văn Tĩnh dường như hơi mất kiểm soát, mắt ửng đỏ nhìn anh, "Tôi không phải là món đồ chơi của anh, cũng không phải con rối mà anh bảo cút thì cút, bảo đến thì đến! Tôi không giống anh, đủ khả năng để đùa giỡn với tình cảm! Nếu như...."

Ngừng lại một chút, đè nén cảm xúc khó hiểu trong lòng, "Nếu đã có bạn gái, xin anh hãy quay về vui vẻ với cuộc sống của mình! Chúng ta mãi mãi không phải là người cùng một thế giới, vì vậy, đừng xuất hiện quấy nhiễu cuộc sống của tôi nữa, cũng đừng gây khó xử cho nhau!"

Lục Yên Tùng vẫn chỉ nhìn cô chăm chăm, bàn tay gác trên tay lái siết chặt lại, vẻ mặt tối tăm như ác quỷ Satan.

Văn Tĩnh đã nói hết những gì cần nói, cuối cùng chỉ nhú mảy thờ nhẹ một hơi, rồi đẩy cửa xe ra, "Cứ như vậy đi, hẹn gặp lại...."

Hẹn gặp lại....

Cũng có thể sẽ không gặp lại....

Vốn là cuộc tình ngang trái, kết thúc như vậy mới là kết quả tốt nhất..

Đẩy cửa xe bước xuống, khoảnh khắc xoay người đi, nước mắt rớt cuộc không thể kiềm được nữa cứ như dây trần châu đứt hạt không ngừng rơi xuống.

Sợ bị Lục Yên Tùng trông thấy nên cô không dám giơ tay lên lau đi, hít sâu một cái, ngẩng đầu thẳng người về phía trước, chưa từng quay đầu lại.

Lục Yên Tùng ngồi trên xe nhìn chăm chăm vào bóng lưng dần đi xa, không chịu được nữa nện một đấm lên tay lái.

Mở cửa xe bước xuống nhặt điện thoại di động của cô lên siết chặt trong lòng bàn tay.

Bạch Thiên Thiên không sao tin được bản thân từng kẻ đón người đưa, ngồi trên cao như sao sáng lấp lánh, thế mà giờ đây lại rơi rụng như lá mùa Thu.

Vất vả phấn đấu suốt bao nhiêu năm qua, gian nan khổ cực thế nào mới leo lên được vị trí hiện tại, sao cô có thể cam tâm đứng nhìn nó như thác lũ trôi đi như thế?

Mặc dù công ty bỏ mặc mình, nhưng cô không thể buông tha chính mình được!

Móc ra một xấp danh thiếp đến, cô cầm điện thoại di động gọi cho từng người một.

"Lý Đạo, lần trước anh tìm tôi tính bàn về bộ phim sắp ra mắt, tôi mới vừa xem lại kịch bản thì thấy nó cũng khá hay, cho nên...."

"Thật ngại quá, cô Bạch. Chúng tôi đã chọn được diễn viên thích hợp cho vai diễn này rồi."

"Vậy à.....Nhưng tôi có thể giảm phân nửa cát xê của..."

"Không nói với cô nữa nhé, tôi bên này đang bận, cúp máy đây." Sau tiếng lạnh lùng kết thúc câu chuyện, điện thoại cũng ngắt luôn.

Bạch Thiên Thiên không nản lòng tiếp tục gọi cho số khác, "Giác chế Trương, bộ phim lần trước anh nói, tôi xem qua thấy nội dung rất thu hút. Anh xem khi nào có thời gian chúng...."

"Cô Bạch, cô là siêu sao hàng đầu thế giới, hăng phim nhỏ bé này của tôi sao có khả năng mời nổi cô?"

Lần lượt gọi hết số này tới số kia, Bạch Thiên Thiên hạ mình xuống giọng, đến cả cát xê cũng đồng ý giảm một nửa, cuối cùng giảm chỉ còn một phần ba nhưng vẫn không có công ty nào chịu hợp tác mời cô.

Đây chính là cây đũa thì bày khi tan....

Nhớ năm đó, những vở diễn như thế này đều bị cô từ chối không thêm ngó tới.

Bạch Thiên Thiên lạnh lùng nhìn tấm danh thiếp cuối cùng cầm trong tay, đây cũng chính là tia hy vọng cuối cùng.

Đứng dậy hít thật sâu để bình ổn lại tâm trạng đang kích động, mới miễn cưỡng gượng cười gọi cho số điện thoại mình cần.

"Trương Đạo, vai diễn lần đó anh mời, tôi đã xem qua kịch bản rồi...."

"Ồ, là Bạch Thiên Thiên đúng không?"

"Vâng, là tôi." Bạch Thiên Thiên cười cung kính, chỉ còn chưa gấp người nữa thôi.

Từ sau khi lên đứng vị trí top đầu bảng siêu sao, cô đã bao giờ phải cung kính và nhún nhường nói chuyện với người khác như thế này chứ?

"Muốn bàn về chuyện nhận vai diễn à? Nhưng giờ tôi đang có ekip quay bên này, sợ là..."

"À không sao, vậy khi nào anh xong việc thì gọi cho tôi nhé."

"Hay là thế này đi..." Đạo diễn nêu ý kiến, "Tối nay chúng ta gặp nhau ở câu lạc bộ Anse nhé. Đúng lúc tối nay tôi có hẹn với mấy nhà sản xuất, chừng đó cô đến rồi chúng ta trao đổi luôn với họ."

"Vâng! Cảm ơn đạo diễn rất nhiều! Tôi nhất định sẽ đến đúng giờ!"

Cúp điện thoại, Bạch Thiên Thiên không có vẻ vui mừng vốn nên có, mà vô thức siết nắm chặt điện thoại di động hơn.

Kết quả cuộc hẹn tối nay sẽ ra sao, chính cô cũng không thể nào đoán được. Những quy tắc ngầm trong giới giải trí này, từ lâu đã là quy định bất thành văn.

Rũ mắt nhìn từng tấm danh thiếp nằm la liệt đầy trên đất, đáy lòng chán nản thê lương.

Lẽ nào....Con đường này, thật sự không thể đi tiếp được nữa sao?

Lẽ nào....Từ khi vừa bắt đầu, cô đã làm sai rồi chăng?

Không nên từ bỏ Hollywood mà quay về bên cạnh Thi Nam Sinh, hay ngày xưa không nên từ bỏ Thi Nam Sinh để sang Mỹ?

Nhưng nếu như lúc ban đầu cô không rời xa tha, chẳng lẽ người bên cạnh anh hôm nay vẫn là mình sao?

Nghĩ đến Thi Nam Sinh....Nghĩ đến cuộc họp ký giả ngày đó, anh và Thiên Tinh ngọt ngào hạnh phúc, mà thắng tay vô tình với mình, đáy lòng càng thêm đớn đau không lối thoát....

Nỗi đau ấy, mỗi lúc càng lan rộng hơn...

Đêm về khuya.

Thiên Tinh nằm trên giường lần nữa bấm điện thoại gọi cho Thi Nam Sinh, nhưng gọi năm lần mười lượt đều không thể kết nối.

Sau đó chuyển sang gọi vào điện thoại nhà, vẫn không ai nghe máy. Lòng dạ nhất thời bồn chồn không yên.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Có bao giờ cô điện thoại mà anh không nhận đâu.

Thiên Tinh vừa lo vừa hoảng, không còn tâm trí nào nằm nủ nữa, vén chăn lên bước xuống giường, vội vã đi ra khỏi phòng.

Văn Tinh ăn mặc chỉnh tề bước ra từ phòng mình, thấy dáng vẻ vội vội vàng vàng của Thiên Tinh, chị hỏi: "Em sao vậy? Chị đang định sang phòng gọi em này."

"Chị tìm em có gì không? Em điện thoại hoài cho Nam Sinh mà không được, em lo quá...." Thiên Tinh nói với vẻ mặt hoang mang lo lắng.

Văn Tinh cười trộm, ngoài mặt thì vẫn thản nhiên nói: "Em đừng lo lắng, anh ta lớn rồi làm việc chắc có chừng mực. Ngược lại chị đang có việc quan trọng cần nhờ em giúp đây."

"Chuyện gì ạ?" Thiên Tinh hỏi.

"Thôi đừng hỏi nhiều nữa. Giờ chúng ta ra ngoài trước, đến chừng đó em sẽ biết thôi." Văn Tinh có vẻ rất sốt ruột, đây là chuyện lớn, Thiên Tinh đương nhiên phải đi cùng đến đó rồi.

Có điều....Không biết phía bên anh ta thế nào rồi?

Trễ thế này rồi, lẽ nào anh chưa tan làm sao? Hay điện thoại di động hết pin rồi? Thiên Tinh ngồi trên taxi không ngừng gọi cho Thi Nam Sinh.

Thấy dáng vẻ lo lắng của em gái, Văn Tinh dứt khoát đoạt lấy điện thoại, "Được rồi! Đừng gọi nữa, thế nào lát nữa anh ta cũng sẽ gọi lại cho em thôi."

"Chị nói cũng đúng." Cô chỉ thấy lo lắng anh thôi.

....

Taxi một đường lái thẳng tới cầu lạc bộ Anse ngay trung tâm thành phố.

"Được rồi, Thiên Tình, mau xuống ở đây thôi." Văn Tình tính tiền xong rồi bảo Thiên Tình xuống xe.

Thiên Tình hoài nghi ngược mắt nhìn quảng trường trước mắt. Quảng trường lúc này yên tĩnh đến lạ thường. Chỉ có ánh đèn đường mờ nhạt như sao sáng tô điểm cho không gian rộng lớn này.

"Chị, chị gấp rút chạy tới đây để làm gì vậy?" Thiên Tình nghi ngờ hỏi. Nhưng không có ai đáp lại lời cô cả. Cô quay người sang tìm chị thì thấy Văn Tình đã biến đi đâu mất rồi?

"Chị ơi?" Cô kinh ngạc nhìn chung quanh.

Đột nhiên....Nghe một âm thanh ‘Phụt’ vang lên, ánh đèn sáng choang từ đầu phóng thẳng lên người cô. Phút chốc cô bị bao vây giữa đêm tối, cô lúc này như đang đứng giữa vùng mây trắng, tinh khiết trong suốt.

Thiên Tình trở mắt. Chuyện gì thế này?

Đang khó hiểu thì trên mặt đất ở phía trước đột nhiên loé lên hai hàng đèn sáng trưng rực rỡ. Vầng sáng ấy như làm nền cho người con gái đang đứng giữa chúng. Giữa hai dãy đèn được trải đầy hoa hồng đủ màu sắc. Mà ở cuối dãy đèn đầu bên kia được trang trí thành một trái tim thật lớn bởi những cánh hoa hồng.

Thiên Tình bây giờ mới hiểu ra đang xảy ra chuyện gì....Trong con ngõ ngàng, viên mắt không kiềm được ầng ậc nước, rồi dần trở biến thành màn sương mỏng.

Bóng dáng quen thuộc kia rốt cuộc đã xuất hiện ngay trong tầm mắt cô. Anh ôm bó hoa đứng ngay chính giữa trái tim được xếp thành từ cánh hoa hồng. Xa xa nhìn tới cô nở nụ cười yêu thương hạnh phúc. Sau đó....Quỳ một chân trên đất.

Trong cuộc đời của Thiên Tình chưa bao giờ cảm thấy xúc động như lúc này, sự kinh ngạc lẫn niềm vui sướng trong cô thật không thể dùng từ ngữ nào để hình dung cho được.

Lần theo tia sáng, bước lên những cánh hoa hồng mềm mại đi thẳng về phía trước, cô vừa cười vừa khóc.

Đi đến trước mặt cúi đầu nhìn người đàn ông mà cô yêu thương nhất như chàng hoàng tử đang quỳ gối trước mặt cô....

"Thiên Tình, lấy anh nhé, được không?" Anh trịnh trọng nghiêm túc ngỏ lời cầu hôn.

Nước mắt Thiên Tình không kiềm được nữa, từng giọt tíc tách rơi xuống. Cô nhận lấy bó hoa, xúc động đến không thể thốt ra lời, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Thi Nam Sinh vui sướng đứng bật dậy, kéo cô ôm chầm vào lòng, "Bà xã, anh sẽ để em được hạnh phúc hết cuộc đời này!"

"Em biết!"

Tiếng ‘Ầm’ chấn động vang lên, tia sáng pháo hoa nổ rộ giữa bầu trời đêm, phút chốc thấp sáng cả không gian, chiếu rọi xuống muôn vàn tia sán rực rỡ.

Đài phun nước phía sau cũng bỗng chốc bắn phụt lên, bọt nước trong suốt trắng xóa xông thẳng lên không trung.

Tất cả những gì đang diễn ra trước mắt thật sự đẹp không sao tả xiết....Tuyệt vời đến mức cứ ngỡ như chỉ trong mơ mới có....

Thi Nam Sinh cúi đầu đặt lên môi Thiên Tình nụ hôn, cảm chiếc nhẫn trong tay từ dịu dàng lồng vào ngón áp út của cô, "Thiên Tình, kể từ giây phút này, em chính là của riêng anh!" Anh bá đạo tuyên bố.

Cô cười, "Thật ra thì, ngay từ buổi đầu em đã là của anh rồi. Chỉ là, anh phát hiện ra quá muộn thôi."

"Từ nay về sau, anh sẽ nhốt kỹ em lại!"

....

Văn Tình cười hạnh phúc nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm động đến rơi nước mắt. Em gái của cô, đã tìm được bến đỗ hạnh phúc cho riêng mình rồi.

Có lẽ, sớm muộn cũng có một ngày, cô sẽ tìm được bến đỗ của mình!

Chỉ là....Bạch mã hoàng tử thuộc về cô, giờ phút này đang ở đâu?

Văn Tinh nghĩ một hồi, trong đầu cô bỗng hiện lên bóng dáng của một người, chỉ là cô không sao nắm bắt được người đó...

Lục Yến Tùng....Lẽ nào chính là anh?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Suýt bị cưỡng bức

Lúc pháo hoa chiếu sáng cả bầu trời đêm, cô gái ngồi trong xe giương mắt nhìn bầu trời sáng rực. Sau đó, lại nhìn tới giữa quảng trường rộng lớn, dưới ánh đèn duy nhất soi rọi hai bóng người.

Vừa liếc mắt nhìn sang cô ta sừng sốt trợn mắt, tay đặt trên đùi cuộn chặt, móng tay sắc bén vùi sâu vào trong da thịt, đau đớn khiến cô ta không thể thở nổi...

Đôi tình nhân đang ôm nhau hạnh phúc kia không phải là Thi Nam Sinh và Cảnh Thiên Tinh thì còn có thể là ai đây?

Anh ấy, đang cầu hôn cô ta sao?

Pháo hoa lừng mạn, hoa hồng rực rỡ, tất cả những thứ này đều chứng minh cho tình yêu hạnh phúc lúc này của hai người họ. Còn bản thân lại đơn độc ngồi đây chứng kiến hạnh phúc đó với tâm trạng khổ sở không thể chịu nổi.

"Cô Bạch, cô xem đi, người đàn ông cô yêu giờ đã thành nửa kia của người khác rồi. Cô vì anh ta mà ra nông nổi này, liệu có đáng giá không?" Đạo diễn Trương ngồi ở ghế lái bên cạnh mở miệng nói. Hơi thở phả ra nồng nặc mùi rượu khiến Bạch Thiên Thiên cảm thấy ghê tởm không thôi. Còn chưa kịp nói gì, tay của đối phương đã tiến tới mò mẫm trên đôi chân thon thả của cô ta. Nhiệt độ xa lạ bỗng bao phủ lên làm Bạch Thiên Thiên giật mình run sợ.

"Đạo diễn Trương, ông làm gì vậy?" Bạch Thiên Thiên biến sắc, lạnh giọng hỏi.

"Cô Bạch, cô cũng đừng giả bộ thanh cao nữa, cô lẫn lộn ở trong giới này bao nhiêu lâu rồi chứ. Hôm nay ăn mặc thế này không phải âm thầm mời gọi tôi tiến tới sao?" Đạo diễn Trương nổi lên sắc tâm, hai tay không ngừng vuốt xe đùi Bạch Thiên Thiên. Dục vọng thấp hèn lộ rõ trong đôi mắt khiến người ta chán ghét, "Da dẻ mềm mại thật, từ lâu tôi đã muốn nếm thử mùi vị này của cô rồi... Ừm, nhất định là rất thơm..."

Trong lòng Bạch Thiên Thiên dấy lên một trận buồn nôn, "Ông tránh ra!" Cô ta bắt lấy tay đối phương hất sang một bên.

Có lẽ đối phương không ngờ cô lại phản kháng ra mặt như thế, ngờ ngác trong giây lát rồi nhanh chóng định thần lại, trông thấy Bạch Thiên Thiên đang tính mở cửa xe bước xuống. Món mồi ngon đã dâng tới miệng, sao có thể để vụt mất được chứ?

Đạo diễn Trương cũng vội vã bước xuống theo, từ phía sau nhào tới ôm chặt lấy Bạch Thiên Thiên.

"Này! Ông làm gì vậy? Cút ngay!" Bạch Thiên Thiên hét lên. Nghĩ đến bản thân lúc này thảm hại chẳng ra làm sao, còn đôi tình nhân bên kia thì đang mỹ mãn hạnh phúc, cô thấy đau buồn thay cho chính mình. Hốc mắt bỗng nóng lên, nhưng cô ta cắn chặt môi, cố gắng nhìn xuống nỗi tủi thân lúc này.

"Làm gì à? Cô Bạch, thì ra cô không thích làm chuyện đó trong xe sao? Vậy chúng ta làm luôn ở đây cũng được." Đạo diễn Trương nhấc bổng cô đặt lên thân xe. Cái chân to mập chen vào giữa hai chân vầy ngăn cùn của cô ta.

Cây gậy nóng rực cách lớp vải thô sấp cọ cọ vào nơi đó của Bạch Thiên Thiên, "Ừm... Thoải mái qusa....." Tiếng thở dâm ô khiến Bạch Thiên Thiên rùng mình một cái, điên cuồng đẩy người đàn ông mập lùn trên người mình ra.

Cô ta không dám kêu lên, sợ Thi Nam Sinh và Cảnh Thiên Tinh nghe được rồi bước qua đây nhìn thấy bộ dạng chật vật lúc này của mình

"Đàn bà cần phải thông minh chút. Để cho tôi được thoải mái, nói không chừng vai diễn chính sẽ là của cô...." Đạo diễn Trương khàn giọng cảnh cáo cô ta.

Bàn tay dò tìm dưới váy, lập tức chạm tới đáy quần lót của cô ta, một phát kéo xuống đến đầu gối, "Cô Bạch, cô cũng dâm thật.... Còn mặc cả quần chữ T nữa...." Đạo diễn Trương thì thầm, một tay vỗ vỗ lên cái mông vênh cao của cô ta, "Hóa ra cô đã sớm chuẩn bị rồi...."

Bạch Thiên Thiên cảm thấy xấu hổ tới cực điểm. Đúng là lúc cô đồng ý ra ngoài vốn đã chỉ đến chuyện đó. Cũng muốn thông qua chuyện này để....Nhưng giờ cô thấy hối hận!

"Ông tránh ra! Đừng đụng vào tôi!" Cô chống cự, đẩy người đàn ông trên người mình ra. Một tay cố gắng giữ chặt quần muốn bảo vệ phòng tuyến cuối cùng cho mình.

"Chiều vờ tha để bắt này tôi không có kiên nhẫn để chơi với cô đâu." Đạo diễn Trương đã quyết tâm ra tay sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy được chứ?

"Khốn kiếp! Tôi không muốn vai diễn đó của ông nữa! Tôi không thích!" Bạch Thiên Thiên đẩy không được, nước mắt ào ào rơi xuống.

Thi Nam Sinh và Cảnh Thiên Tinh đang đắm chìm trong hạnh phúc. Mộ Thiệu Đàm và Văn Tinh phụ trách đốt pháo hoa đi tới, trở thành nhân chứng hạnh phúc cho hai người họ.

"Thiệu Đàm, Trầm Âm anh ấy có khỏe không?" Thiên Tinh hỏi. Từ sau khi Trầm Âm đi Mỹ, cũng không còn liên lạc với cô qua MSN nữa mặc dù rõ ràng anh đang online. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, con người cũng sẽ có lúc thay đổi. Càng về sau, Thiên Tinh mới biết, thì ra tình bạn của họ đã kết thúc rồi.

"Thằng nhóc đáng chết kia vẫn sống tốt chán." Mộ Thiệu Đàm nhún vai, giọng nói nhẹ như gió thoảng, "Quen toàn mấy cô gái ngoại quốc, có lẽ sau này còn cưới vợ xây dựng cơ nghiệp ở Mỹ cũng không chừng."

Trên thực tế, rốt cuộc Trầm Âm có khỏe hay không, chỉ có người làm anh trai như anh mới hiểu.

Mỗi ngày sau khi uống rượu say đều sẽ gọi điện thoại vượt đại dương cho anh trai, không nói cũng không hỏi gì, chỉ im lặng chờ đợi ở đầu bên kia. Thử hỏi như vậy cuộc sống có tốt không?

Cậu ta không tắt máy, chỉ chờ sau khi Mộ Thiệu Đàm nói xong tình hình gần đây của Thiên Tinh mới lặng lẽ cúp điện thoại.

Anh nghĩ, từ đêm nay về sau, Trầm Âm sẽ không bao giờ gọi hỏi tình hình gần đây của Thiên Tinh nữa. Bởi vì cậu ta biết, cô rất tốt, rất hạnh phúc... Như vậy là được rồi.

"Ừa, dường như bên kia có tiếng động rất lạ thì phải?" Văn Tinh đột nhiên chú ý tới chiếc xe đỗ bên cạnh quảng trường, có hai bóng người lập loá bên đó.

Lắng tai nghe kỹ thì nghe thấy tiếng khóc cùng tiếng chống cự của cô gái. Thi Nam Sinh và Mộ Thiệu Đàm liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ gì nhiều lập tức chạy về phía đó. Quả nhiên, có một cô gái đang bị một người đàn ông cưỡng hiếp!

Thi Nam Sinh túm lấy sau cổ của người đàn ông kia, Mộ Thiệu Đàm ăn ý đâm một cú thật mạnh lên mặt gã ta. Sau đó vật ngã người đàn ông kia xuống đất.

"Khụ, là ai? Ai dám đánh tao!" Đạo diễn Trương oang oang rống to.

Thi Nam Sinh lại đá một cước, trực tiếp đá bay gã ta văng ra mấy mét, "Là tao dám đánh cái thứ háo sắc dâm dăng như mày đấy."

"Á... Đau quá... Đau chết tôi..." Đạo diễn Trương bất chấp hình tượng mà ôm bụng quần quai kêu đau.

Lúc này, Thiên Tinh và Văn Tinh cũng chạy đến.

"Cô ơi, cô không sao chứ?" Thiên Tinh dịu dàng hỏi cô gái quần áo xốc xếch gục đầu bên kia.

Cô gái kia quay lưng lại, bối rối sửa sang lại quần áo. Dưới ánh đèn mờ tối, tất cả mọi người không nhìn thấy rõ mặt cô ta.

Thiên Tinh thấy bộ dạng chật vật của cô, vội vàng cởi áo khoác trên người đưa cho cô ta. "Cô mặc vào đi..."

Bạch Thiên Thiên liếc mắt, nhìn cái áo được đưa tới. Lòng thoáng xao động, nhưng giây tiếp theo lại lạnh lùng hất tay cô ra. Xoay người lạnh lùng từ chối, "Không cần cô giả vờ quan tâm!"

Không ai ngờ người này là Bạch Thiên Thiên?!

Thiên Tinh kinh ngạc trở mắt nhìn, Thi Nam Sinh cũng nhìn lại, trong đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trong lòng Bạch Thiên Thiên vô cùng đau xót, đẩy Thiên Tinh ra muốn rời đi.

Văn Tinh nhanh chóng đỡ lấy Thiên Tinh, gạt lấy cái áo khoác trong tay Thiên Tinh rồi khoác lại lên người cô, tức giận nói: "Em bị ngốc à! Vì một người suýt chút nữa hại chết em mà để mình chịu lạnh hả! Nếu biết là cô ta, thì chúng ta không nên chạy tới giúp đỡ, một câu cảm ơn cũng không có, ngược lại còn bị cô ta xem thường!"

"Chị, chị đừng nói nữa." Thiên Tinh kéo Văn Tinh.

Văn Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, "Người hiền hay bị bắt nạt!"

Bạch Thiên Thiên bị Văn Tinh nói những lời này càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Đạo diễn Trương ngã trên mặt đất còn đang khóc rống, thấy Bạch Thiên Thiên định rời đi, gả lại càng phát điên, "Bạch Thiên Thiên, cô đừng mơ tưởng đến vai diễn kia nữa! Tôi phải kiện cô! Hứa theo đám người này đến đánh tôi!"

Bước chân Bạch Thiên Thiên hơi khựng lại, siết chặt nắm tay.

Chân chừ một lúc, sau đó cô ta xoay người lại, trước bao ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cúi người đỡ đạo diễn Trương lên, "Xin lỗi, tôi có lỗi với anh, tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy...Bọn họ..." Bạch Thiên Thiên liếc nhìn những người kia, "Không phải là bạn của tôi, chỉ là những người rảnh rỗi thích chõ mũi vào chuyện người khác mà thôi. Hay là chúng ta đổi sang nơi khác nhé?"

Thi Nam Sinh nhú mày lại.

Mộ Thiệu Đàm thì cười nhạt, "Bạch Thiên Thiên, cô thật đúng là vì vai diễn mà không từ bỏ thủ đoạn nào! Kiểu lão già này mà cô cũng có thể chung chạ được?"

Đáy mắt Bạch Thiên Thiên ẩn hiện vẻ bất đắc dĩ cùng thương tâm. Giây phút này ở trước mặt Thi Nam Sinh, cô đã như hạt cát giữa vũng bùn rồi. Cần gì phải giả bộ thanh cao nữa?

Cô ta vịn đạo diễn Trương định rời đi.

Thi Nam Sinh lạnh lùng nhìn cô ta, "Bạch Thiên Thiên, nếu ngay cả lòng tự trọng mà cô cũng không biết gìn giữ, thì sẽ chẳng ai thấy tiếc thương cho cô. Hiện cô đã đi đến bước đường này, sai lầm đều là do chính mình tạo ra! Tôi khuyên cô nên tỉnh táo lại thì hơn!"

Bạch Thiên Thiên run lên, hít thật sâu nhưng không nói lời nào. Cố nén nước mắt diu đạo diễn Trương vào trong xe, mình cũng ngồi vào theo.

Mộ Thiệu Đàm liếc nhìn Thi Nam Sinh, thông tay lắc đầu, "Hình như chúng ta không làm được chuyện gì tốt cả."

Chiếc xe dần dần chìm vào trong bóng tối. Tất cả mọi người đều có suy nghĩ riêng cùng rời khỏi quảng trường.

"Được rồi được rồi, hôm nay mới cầu hôn thành công, em không thể bỏ rơi anh ta một mình được. Cùng về với người ta đi!" Văn Tinh trêu ghẹo Thiên Tinh.

Thi Nam Sinh nắm chặt bàn tay Thiên Tinh. Ngày hôm nay, đương nhiên không thể để cô về được.

"Chúng tôi đưa cô về nhà trước. Đã trễ thế này rồi, một mình cô đi không an toàn."

"Không cần đâu, tôi gọi xe là được. Mọi người mau về đi, tôi đâu còn nhỏ nữa, không sao đâu mà." Văn Tinh vẫy vẫy tay, nói tạm biệt với mọi người.

Văn Tinh không gọi xe về nhà, mà cô đơn lảo lồi bước tản bộ trên đường một mình. Đèn đường chung quanh mờ tối chiếu xuống vai cô, kéo bóng cô ra càng lúc càng dài.

Trong đêm tối thế này, bóng dáng cô đơn của một cô gái càng lộ ra vẻ thê lương lạnh lẽo. Thế nhưng, sự lạnh lẽo trong lòng càng sâu hơn.

Không biết mình đã đi bao lâu, nhưng lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện bản thân lại đi đến con hẻm nhỏ trước cửa nhà.

Bật cười, cất bước đi ra khỏi con hẻm nhỏ, nhưng bởi vì một chiếc xe đậu ở phía trước mà cô dừng người tại chỗ.

Cô biết chiếc xe này. Cô từng thấy Lục Yến Tùng lái một lần. Cô tưởng rằng đây chỉ là ảo giác của mình, nhưng ảo giác này chân thật đến mức khó tin.

Trong lúc nhất thời, cô cứ ngỡ ngàng đứng đó, tiến thoái lưỡng nan không biết nên làm thế nào.

Trong lúc đang do dự thì cửa xe được mở ra. Nhưng người bước xuống không phải là Lục Yến Tùng. Cô hoang mang nhìn người trước mặt.

"Cô Cảnh." Đối phương chậm rãi bước xuống xe. Người này chính là trợ lý của Lục Yến Tùng.

"Tôi ở đây đợi cô cũng khá lâu rồi."

"Tìm tôi có việc gì sao?" Không ngờ trong lòng lại dâng lên chút mất mát. Không phải trong lòng cô luôn không muốn anh đừng xuất hiện nữa sao?

"Đây là đồ của Lục tổng bảo tôi đưa cho cô." Trợ lý đưa cho cô chiếc điện thoại di động, "Lục tổng nói là của cô."

"Cảm ơn." Văn Tinh nhận điện thoại, cúi đầu nhìn rồi mở miệng hỏi: "Tại sao Lục Yến Tùng không tự mang đến?"

"Lúc này chắc Lục tổng đã ở trên máy bay rồi. Buổi chiều anh ấy đặt vé ra nước ngoài đi nghỉ phép cùng cô Mạt rồi!"

Chương 177: Ngủ cùng mẹ một đêm

Bàn tay cầm điện thoại của Văn Tinh cứng đờ trong giây lát. Làn gió đêm ồ ạt thổi tạt vào mặt lạnh buốt, lạnh đến mức khiến cô rùng mình một cái.

Anh có thời gian nhàn hạ đi nghỉ phép với bạn gái. Nếu vậy thì nụ hôn như mang tính chiếm đoạt hôm đó rốt cuộc là thế nào đây?

Chạm tay vào môi, dường như hơi thở của anh vẫn còn lưu lại trên đó, nhưng mà, cảm thấy thì xa tận chân mây....Rất xa... rất xa...

"Cô Cảnh, cô không sao chứ?" Trơ lý thấy sắc mặt cô không tốt, quan tâm hỏi.

Văn Tinh phục hồi lại tinh thần, cười nhẹ một tiếng, "Tôi không sao, cảm ơn anh đã có lòng đến đây một chuyến."

"Nếu đi động đã được đưa tới rồi, vậy tôi đi trước đây."

"Vâng. Tạm biệt." Văn Tinh nhìn theo chiếc xe dần biến mất trong con hẻm nhỏ.

Sững sờ hồi lâu cô mới chậm rãi quay người. Cúi đầu nhìn điện thoại di động, tiện tay mở ra muốn kiểm tra xem dữ liệu trong máy lúc bị ném hôm qua có còn không. Thế nhưng, đến lúc nhìn xem danh bạ, ngón tay Văn Tinh bất động dừng trên màn hình điện thoại.

Lục Yên Tùng đã xóa số điện thoại của mình trong danh bạ cô. Anh có ý gì? Muốn chứng minh rằng, từ nay và mãi mãi sẽ không còn liên hệ với nhau sao?

Toàn thân lạnh buốt, từ lòng bàn chân xông thẳng lên tiến vào tận tim cô. Thế này... Cũng tốt!

Cất di động, ngẩng mặt đi vào trong nhà.

Mặc cho bầu trời đêm mang những giọt nước mắt của cô đi...

Trong mấy ngày này, Thi Nam Sinh và Thiên Tinh đã bắt đầu chọn ngày cưới.

Vì chuyện kết hôn, nên người lớn hai nhà hẹn gặp nhau tại nhà họ Lục cùng bàn bạc. Nhưng hôm ấy Cảnh Kiến Quốc không có mặt. Mọi người ai cũng hiểu, nút thắt trong lòng ông vẫn chưa được tháo gỡ. Phận làm con đương nhiên cũng không thể miễn cưỡng cha mình.

Ở nhà họ Lục, Lục Thánh Duy yêu thương Thiên Tinh và Văn Tinh không khác gì con của mình, lúc nói chuyện với bà Thi cũng nhiệt tình niềm nở như con gái của mình lấy chồng vậy. Thiên Tinh cũng vô cùng cảm động trước tấm lòng của ông.

Cuối cùng hai nhà quyết định tổ chức đám cưới vào tháng sau, chuyện bàn bạc coi như kết thúc.

Bà Thi được tài xế chở về trước, bà vui đến nỗi trên môi cười mãi không khép lại được.

Thi Nam Sinh đưa Thiên Tinh đi chọn áo cưới, chỉ còn mỗi mình Văn Tinh ở lại.

"Dù sao hôm nay cũng là chủ nhật, ở lại ăn cơm tối, hàn huyên với mẹ một chút, tối nay ngủ lại đây đi. Đã lâu rồi mẹ không được nói chuyện với con."

Mẹ nhiệt tình giữ lại, Lục Thánh Duy cũng mong muốn hai mẹ con bọn họ có thể phát triển tình cảm hơn, đương nhiên phải đứng về phía vợ mình rồi.

Trước sự chân thành và mong đợi của mẹ, sao Văn Tinh nỡ nào mà từ chối cho được? Đừng nói là bà khát vọng được nói chuyện với mình, không phải ngay cả chính cô cũng muốn vậy sao?

Bao nhiêu năm qua, nằm mơ cô cũng chỉ ao ước được cùng ngủ một giường với mẹ, nghe bà hát những khúc ru khắc sâu trong trí nhớ.

Lục Yên Tùng cũng không ở đây, hướng chỉ hiện giờ anh đang đi nghỉ mát cùng cô Mạt kia, hẳn là sẽ chưa về ngay lúc này.

Vì vậy Văn Tinh gật đầu đáp, nắm tay mẹ rồi quay sang mỉm cười nhìn Lục Thánh Duy, "Vậy tối nay chú Lục phải tạm thời cho cháu mượn mẹ rồi."

Lục Thánh Duy thương yêu nhìn vợ mình, "Chỉ cần hai mẹ con vui vẻ, mượn mượn bao lâu cũng được."

Hai mẹ con nằm ở trên giường, Văn Tinh cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, hốc mắt cảm động ướt ướt.

"Mẹ, con thật sự không ngờ con có cơ hội nằm cạnh mẹ thế này." Cô như đứa trẻ dựa vào lòng mẹ. Mùi hương trên áo ngủ của mẹ so với trong trí nhớ không hề thay đổi chút nào.

"Mẹ cũng không ngờ, còn được ôm con mà ngủ." Mắt bà Lục nóng lên, yêu thương vỗ về mái tóc mềm mại của con gái, "Bao nhiêu năm qua, khổ cho hai chị em các con rồi."

Văn Tinh lắc đầu, "Những chuyện này đều đã qua hết rồi ạ, mẹ đừng bận lòng đến nó nữa. Cuộc sống bây giờ của mẹ rất tốt, Thiên Tinh cũng có được hạnh phúc, đối với con bấy nhiêu đã vô cùng vui vẻ rồi."

Bà Lục rũ mắt, lo lắng nhìn Văn Tinh, "Vậy còn con? Hạnh phúc của con thì sao?"

Văn Tinh sững sốt, hồi lâu mới cười nói, "Con ạ.... Còn sớm mà! Chờ Thiên Tinh kết hôn xong rồi hãy lo đến chuyện của con."

"Con và A Tùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Lúc đầu mẹ nghĩ quan hệ của các con không tệ. Cũng đã từng bàn về chuyện này với chú Lục con, ý của chú Lục chỉ cần các con muốn đến với nhau thì mọi người sẽ ủng hộ các con."

"Mẹ, sao lại nói đến chuyện này? Giữa con và anh ấy không có gì đâu. Mẹ cũng thấy đấy....." Văn Tinh khựng lại, vùi sâu mặt mình vào lòng bà Lục. Dường như chỉ có như vậy mới khiến cô thấy ấm áp hơn chút, "Giờ anh ấy đã có bạn gái ổn định. Hơn nữa, hiện hai người còn cùng nhau đi nghỉ phép, giữa con và anh ấy vốn không phải là kiểu quan hệ kia."

Bà Lục thở dài. Tâm sự của con gái, nó không cần nói bà cũng hiểu được.

"Thằng bé A Tùng này, bụng dạ nó cũng tốt, chỉ là bao nhiêu năm qua bị đám con gái tô son trét phấn đó nuông chiều riết sinh hư, đối với cái gọi là tình yêu này e là nó còn vụng về chưa rõ. Yêu một người chính là như thế, nó không hề đơn giản như mình nghĩ. Mẹ thấy.... Nếu các con thật sự không thể, vậy con đừng yêu nó nữa. Để mẹ bàn với chú Lục kiếm một người giới thiệu cho con được không?"

Văn Tinh cười khi đáp, "Dạ được. Chỉ cần là mẹ thích thì chú Lục sẽ để ý, mà chú ấy đã để ý thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy."

"Con yên tâm, chú Lục sẽ hết lòng lo cho chuyện của con. Mẹ nhất định nói với chú ấy sẽ chọn con một người tài đức vẹn toàn." Bà Lục thấy con gái đã đồng ý, cuối cùng cũng yên tâm.

"Mẹ, con có thể hỏi mẹ một chuyện được không ạ?" Bỗng nhiên Văn Tinh ngập ngừng mở miệng.

"Ừ. Con hỏi đi."

Văn Tinh chần chờ một lát, mới hỏi ra miệng: "Nghe Thiên Tinh nói, mẹ ruột của Lục Yến Tùng là vì mẹ và... chú Lục đến với nhau nên mới nghỉ quán. Đó có phải là sự thật không?"

Bà Lục cười khò, "Sợ là bao nhiêu năm nay A Tùng nó cũng nghĩ như thế."

"Nói vậy là chuyện ấy không liên quan tới mẹ sao?"

"Khi mẹ ruột của A Tùng mất, mẹ và chú Lục vẫn chưa quen biết nhau, vậy sao mẹ có thể làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình nhà người ta chứ?"

"Chuyện này mẹ có từng nói với Lục Yến Tùng chưa?" Văn Tinh hỏi.

"Làm gì có cơ hội để nói! Quan hệ của mẹ và nó, con cũng không phải không biết. Tăng băng này, sợ rằng khó mà có thể phá bỏ."

Bà Lục thở dài: "Chú Lục con không biết đã giải thích với nó bao nhiêu lần, nhưng Thánh Duy càng giải thích thì A Tùng càng cảm thấy là ông ấy bênh vực mẹ, muốn che dấu tội danh cho mẹ. Cho nên về sau cũng không nói thêm lời nào nữa. Nó còn nhỏ đã mất mẹ, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy mẹ mình như vậy, trong lòng nó khó chịu điều này mẹ có thể hiểu được. Mẹ chỉ lo nó tiếp cận con..." Bà Lục nhìn vào mắt Văn Tinh, vừa cười vừa nói, "Giờ thì không cần phải lo lắng nữa rồi."

Văn Tinh khẽ mỉm cười, dựa vào trong ngực mẹ, "Đừng lo lắng cho con, con biết mà."

Hai mẹ con nằm ở trên giường, trò chuyện câu được câu không. Dần dần giọng của bà Lục càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng khẽ, cho đến khi bà an giấc ngủ say. Xa cách con gái nhiều năm, bây giờ có thể ngủ cùng một giường với con gái lần nữa, ngay cả trong mộng bà cũng mỉm cười hạnh phúc.

Văn Tinh vui vẻ nhìn bộ dáng mỉm cười của mẹ, cũng mỉm cười theo. Vặn đèn ngủ trên đầu giường chuyển sang mờ một chút, sau đó cũng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Thế nhưng, nằm trần trọc mãi mà không tài nào chọn mất được.

Trong biệt thự.

Lục Yến Tùng rót một ly rượu, đứng một mình ngoài ban công. Di động ném ở trong phòng vang lên inh ỏi mà anh không nghe.

Điện thoại kiêm trị vang liên tục, rốt cuộc anh mất kiên nhẫn uống cạn sạch ly rượu Whisky, nặng nề nện bước đi vào trong cầm di động lên nghe.

"A Tùng, tối nay đúng lúc em có thời gian rảnh, có thể đến chỗ anh được không?" Là điện thoại của Mạc Kỳ Kỳ.

Phải chăng phá lệ ở chung với cô ta hơn bảy ngày, nên cô ta cho rằng mình đặc biệt hơn những người khác?

"Tôi không rảnh!" Lục Yến Tùng lạnh lùng cự tuyệt.

"Anh lúc nào cũng nói không rảnh. Bữa nói dẫn em đi nghỉ phép du lịch cũng vậy, cuối cùng cả đêm không quay lại chỗ em, còn một mình bay về nước trước. A Tùng, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?"

Lục Yến Tùng nhắm mắt. Anh cũng muốn biết rốt cuộc mình bị làm sao. Anh tự nói với mình, sờ dĩ nhớ Cảnh Văn Tinh đến phát điên, đó là vì thói quen đã ăn vào sâu trong xương tủy.

Chỉ cần rời đi với một người phụ nữ khác trong một thời gian ngắn, nhất định sẽ hoàn toàn quên được cô. Nhưng anh phát hiện tất cả những việc anh làm đều vô dụng! Cho dù có đi xa hơn nữa, qua lại với nhiều đàn bà nào đi nữa, thì bóng dáng kia vẫn vĩnh viễn ngự trị ở đó.

Qua hồi lâu mà Mạc Kỳ Kỳ vẫn không nghe Lục yến Tùng nói gì, không kiên nhẫn giục, "A Tùng, cho em sang chỗ anh đi, được không? Chúng ta đã ở cùng nhau hơn bảy ngày rồi, ngay cả cha mẹ cũng đã gặp rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa....Có gì tiến triển cả." Đối phương đã ám chỉ rất rõ ràng.

Lục Yến Tùng trong truyền thuyết chính là người yêu ở khắp nơi, phong lưu thành tính, nhưng sao đến với cô lại biến thành một người đàn ông đứng đắn và vô cùng an phận. Chung đụng mỗi ngày nhưng không hề đụng đến một đầu ngón tay của cô. Mỗi lần cô cố tình quấy rầy dụ dỗ thì mặt anh lập tức biến thành tảng băng lạnh lùng. Điều này khiến cô vừa mất hứng mà cũng có phần không cam lòng.

Nghe lời ám chỉ của cô, Lục Yến Tùng chỉ hừ lạnh một tiếng, "Tôi không thích phụ nữ quá chủ động."

"Nhưng mà....." Rốt cuộc người phụ nữ kia có cái gì tốt chứ? Mạc Kỳ Kỳ thật sự nghĩ không ra.

Lục Yến Tùng không có kiên nhẫn đợi cô ta nói cả câu, trực tiếp cúp điện thoại. Nhưng mới vừa cúp không đến một phút, thì điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Anh nhíu mày muốn tắt máy, nhưng nhìn thấy dãy số nhấp nháy trên màn hình không phải là của Mạc Kỳ Kỳ mà là của Lục Thánh Duy.

"Ba." Anh nhận điện thoại, "Giờ này gọi con có gì sao?"

"Rốt cuộc con có ý định gì với Văn Tinh hay không?" Lục Thánh Duy không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

Giọng Lục Yến Tùng vẫn thản nhiên như đang nói tới chuyện của ai đâu, "Không có ý gì cả. Vui chơi qua đường mà thôi!"

"Vậy được. Đây là do con nói đấy nhé! Gần đây di con liên tục hỏi ba kiểm ai tốt tốt chút giới thiệu cho con bé. Tối nay Văn Tinh ở lại nhà chúng ta, ba cũng rất thích đứa nhỏ này. Hai đứa không còn quen nhau nữa, ba và di cũng đỡ khỏi phải lo lắng."

"Ba vừa nói.... Cô ấy đến nhà?" Sự trấn định của Lục Yến Tùng dường như đã bắt đầu lung lay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Cơ thể em chưa bao giờ chối bỏ tôi

"Ba vừa nói.... cô ấy ở nhà?" Lục Yến Tùng bất trọng điểm dường như không mấy chính xác.

"Con bé ở nhà thì làm sao? Con cứ ở đó mà che đậy cho sự giả dối của mình đi. A Tùng, lời cần nói ba đã nói ngay từ đầu rồi, Văn Tinh không giống với đám ong bướm kia của con, con đừng tưởng rằng ai con cũng có thể chơi đùa được."

"Con biết rồi. Nếu ba không còn chuyện gì nữa thì nên nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừm." Lục Thánh Duy đáp một tiếng, hai cha con cũng không nói thêm gì nữa, lập tức cúp điện thoại.

.....

Ánh trăng khuya vô cùng yên tĩnh chiếu rọi vào phòng qua khung cửa sổ. Lục Yến Tùng biết rõ sự bồn chồn lan tràn trong tim là vì ai. Tay đặt trên lan

can hết buông rồi lại siết, siết xong rồi lại buông. Cuối cùng có quyết định, quay người cầm lấy áo khoác tùy ý mặc vào người, rồi lấy chìa khóa vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Mục đích muốn đi đâu đã hết sức rõ ràng rồi, hoàn toàn không cần để anh suy nghĩ nhiều.

Văn Tĩnh nằm mãi vẫn không ngủ được. Hễ mỗi lần nhắm mắt lại thì luôn có một bóng dáng bay bổng trong đầu. Cô không muốn nhớ đến người đó, nhưng không thể không chế được tình cảm của mình.

Cuối cùng, cô quyết định ngồi dậy, mở cửa phòng nhẹ nhàng đi ra ngoài. Ngôi nhà này thật sự rất lớn, còn được bảo phủ bởi màn đêm thăm thẳm, khiến nó càng thêm yên tĩnh sâu lắng.

Thấy hơi khát nên đi vào thang máy để xuống lầu bốn tìm nước uống. Rót nước xong cầm ly nước ra ngoài, mới vừa tắt đèn thì bỗng nghe thấy tiếng động nơi cửa. Cô giật mình, không kiềm được nắm chặt ly nước trong tay, hít sâu một hơi, cảnh giác hỏi: "Ai ở đó vậy?" Không có ai trả lời cô. Chẳng lẽ là trộm? Thường những khu nhà như thế này đều được bảo vệ rất nghiêm ngặt, trộm có muốn vào cũng rất khó. Nhưng không thể loại trừ những tên trộm chuyên nghiệp, chúng có đủ năng lực đột nhập vào dễ dàng.

Nghĩ như vậy, trong lòng càng bồn chồn khẩn trương hơn. Lấy can đảm bước hai bước đi tới nơi phát ra tiếng động. Liếm liếm môi rồi tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc là ai ở đó?"

"..." Nhưng vẫn không ai trả lời.

"Nếu không lên tiếng, tôi sẽ la lên đấy!" Văn Tĩnh hỏi mà môi lưỡi muốn dính vào nhau. Dứt khoát đi qua, tay run run lần mò tìm công tắc muốn bật đèn lên. Nhưng vừa mới chạm đến công tắc, còn chưa kịp ấn thì tay đã bị ai đó bắt lấy.

Lòng bàn tay nóng rực khiến cô giật mình đánh rơi ly nước xuống tấm thảm trải sàn. Cũng may tấm thảm đủ dày nên không tạo ra bất kỳ tiếng động nào.

Còn chưa kịp định thần lại thì giây tiếp theo cả người đã bị bàn tay to kia kéo vào trong một cái ôm rắn chắc. Vòng tay mạnh mẽ, hơi thở quen thuộc còn mang theo mùi rượu khiến trái tim Văn Tĩnh đập mạnh.

"Lục Yến Tùng, là anh sao?" Thực ra cô đã có đáp án chắc chắn rồi. Sau khi biết là anh, trái tim căng thẳng của Văn Tĩnh mới được thả lỏng, nỗi sợ hãi vừa rồi biến mất sạch sẽ. Thế nhưng, thay vào đó là sự chua chát cuộn cuộn.

"Không phải tôi, vậy em tưởng ai?" Giọng anh vang lên trong đêm tối càng có vẻ trầm trầm sâu lắng.

Giọng nói thờ ơ như mang theo hương rượu ngậy ngát khiến tim Văn Tĩnh đập rộn lên. Trong bóng tối, chỉ có đôi mắt gian manh lóe lên tia sáng lấp lánh. Ánh mắt đó nhìn cô chằm chằm, ngược lại vô cùng chói mắt.

Văn Tĩnh quay mặt đi, liếm môi đầy anh ra, "Anh mau buông tôi ra....."

"Đến nhà tôi làm gì?" Lục Yến Tùng chẳng những không buông, ngược lại còn ôm cô chặt hơn. Không ai hiểu anh lưu luyến những giây phút ở bên cô biết bao. Cô mặc áo ngủ có chất liệu tơ tằm mềm mại, trên người còn vương mùi sữa tắm thoang thoảng rất dễ chịu. Ôm cô trong vòng tay qua lớp áo ngủ mỏng manh nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự ấm áp lẫn mượt mà của làn da cô.

Khi ôm cô vào lòng, Lục Yến Tùng mới phát hiện ra, cõi lòng xao động nóng nóng bấy lâu nay của mình cho đến lúc này mới có chút ổn định lại.

Văn Tĩnh không trả lời câu hỏi của anh, mà hỏi ngược lại: "Vậy còn anh? Sao lại về lúc này?" Nghe chú Lục nói anh đi nghỉ phép một tuần lận. Nhưng mới đi được mấy ngày thôi, sao trở về bất thành linh giữa đêm giữa hôm thế này?

"Đây là nhà của tôi, tôi muốn về lúc nào thì về." Lục Yến Tùng nheo mắt hạ thấp giọng thì thầm bên tai cô, "Vậy còn em, tại sao lại đến đây? Hơn nữa còn đến ngay đêm tôi về. Hay em tới đây là có ý dục tôi?" Lời này anh chỉ nói cho hả dạ mà thôi.

Người phụ nữ không tim không phổi này, nói không xuất hiện là thật không xuất hiện ở trước mặt anh luôn. Anh xóa sổ điện thoại của mình, cô thật sự không gọi điện cho anh một cuộc nào.

Mà dù cho không xóa bỏ đi nữa, thì ngày trước cô cũng đâu có chủ động điện thoại cho anh bao giờ. Trừ phi những lúc có chuyện cần anh giúp đỡ. Lục Yến Tùng càng nghĩ càng cảm thấy nổi giận. Cuối cùng vẫn không nghĩ ra, vì sao lúc nào mình cũng bị lép vế trước người phụ nữ này!!

.....

Lời lẽ tự đề cao mình thái quá của anh khiến Văn Tĩnh muốn tức giận cũng không tức giận nổi, "Anh Lục này, anh có cảm thấy anh đang bóc lột mình hơi quá rồi không?" Cô cúi đầu gỡ bàn tay đang giữ ở bên eo mình ra, "Anh mau buông tôi ra đi, tôi không muốn nhiều lời với anh."

Ánh mắt Lục Yến Tùng tối sầm lại. Anh không thích thái độ thờ ơ muốn phủi sạch quan hệ với mình này của cô. Tay càng siết chặt hơn, không những không buông mà còn lùi về phía sau lấy thế đề cao cô lên tường. Đôi mắt sáng rực giữa đêm tối nhìn chằm chằm vào cô.

"Không muốn nói nhiều với tôi, tránh ra tôi cho mau để ba tôi giới thiệu thằng khác cho em đúng không?"

Sau khi dần quen với bóng tối, Văn Tinh đã có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của Lục Yến Tùng. Giờ phút này, khuôn mặt đó vô cùng tối tăm, có tức giận, còn có không cam lòng.

"Cảnh Văn Tinh, cô đã có bạn trai rồi mà còn nóng lòng muốn ba tôi giới thiệu thêm người khác nữa, rốt cuộc là cô thiếu đàn ông, hay cô vốn là người cười lừa mà còn muốn tìm ngra (*), muốn tìm đối tượng tốt hơn để nhanh chóng trở thành quý bà giàu có?" Từng câu từng chữ chất vấn còn mang theo sự cay độc và nhục nhã.

[* tương tự như bắt cá hai tay nhưng mang nghĩa tiêu cực hơn, nhìn núi này trông núi nọ]

Văn Tinh thấy như bị nghẹt thở, mắt ngân ngấn nước, nhưng sao cô có thể dễ dàng để mình yếu đuối trước mặt anh như vậy được?

Hít thở sâu, giương mắt nhìn thẳng vào anh, "Đó là chuyện của tôi, không liên quan tới anh."

"Tại sao lại không liên quan tới tôi? Nếu em thật sự thiếu đàn ông, tôi sẽ cố gắng thỏa mãn em!" Chỉ cần vừa nghĩ đến cảnh cô ở chung với người đàn ông khác, trong lòng Lục Yến Tùng càng như có lửa thiêu đốt. Lời nói ra cũng chẳng suy nghĩ cân nhắc.

Ngay sau đó anh bỗng chốc xốc áo ngủ cô lên, tay cũng thuận theo vạt áo dò tìm vào bên trong.

"Á..." Văn Tinh giật mình há miệng thốt lên, vội vàng bắt lấy cánh tay anh.

"Lục Yến Tùng, không được làm vậy! Cho dù tôi có thiếu đàn ông cũng không cần đến anh..." Cô hạ thấp giọng, khẽ quát. Rốt cuộc anh muốn làm gì chứ? Có biết đây là đâu hay không? Nếu lỡ có người xuống, thấy bọn họ như thế này thì còn ra thể thống gì nữa?

Lục Yến Tùng dễ dàng bắt lấy tay cô, giữ qua một bên, "Có lẽ em đã quên, cơ thể em...đó giờ chưa từng chối bỏ tôi..." Anh nói xong liền nghiêng mặt qua ngậm lấy vành tai trắng nõn của Văn Tinh....

Da thịt vừa tiếp xúc với nhau, hai người đều giật thót người. Đã bao lâu rồi không có thân mật như vậy.....

Văn Tinh lập tức cuộn tròn nắm tay, cảm nhận được bàn tay của Lục Yến Tùng đang nắm bóp nơi đầy đặn của cô, hơn nữa còn khi nặng khi nhẹ mặc sức mà chơi đùa.

"Anh... Đừng như vậy..." Văn Tinh sợ hãi không thôi, nhưng hai tay đều bị anh kèm chế, không thể nào gãy ra được.

Sự từ chối vững vãi của cô như càng khích lệ Lục Yến Tùng hơn. Giọng nói mềm mại đủ làm rung động mỗi sợi dây thần kinh của anh.

Chậm rãi nhả ra vành tai đã đỏ ửng của cô, sau đó vron lưỡi ra liếm láp khuôn mặt cuối cùng dừng trên đôi môi đỏ mọng.

Văn Tinh run run hàng mi, khoảng khắc đó cô thấy ngay cả hô hấp của mình cũng muốn ngừng lại. Người đàn ông này! Rốt cuộc muốn thế nào đây?

"Văn Tinh....." Anh không hôn sâu thêm nữa, chỉ kề môi mình gần sát môi cô. Đôi mắt sâu thẳm kia ẩn hiện trong bóng đêm không khác gì loài dã thú đang sẵn bắt con mồi.

Văn Tinh dồn dập thở dốc, giọng nói run rẩy, "Chúng ta dừng lại đi... được không?"

"Không được....." Lục Yến Tùng từ chối không cần nghĩ ngợi.

Nếu như anh có thể không nhưng nhớ đến cô, nếu như anh có thể có tìm vui cùng những người phụ nữ khác, thì anh sẽ không cần suy nghĩ mà dừng lại ngay lập tức. Có điều, ông trời như có tình trên anh, anh không làm được.

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Cô hơi mím môi, có thể qua đôi môi cảm nhận được rất rõ nhiệt độ cơ thể của anh. Cô ngập ngừng nói tiếp: "Không phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao?"

Lục Yến Tùng một tay giữ chặt cô, một tay luồn vào trong áo. Bàn tay chậm rãi không ngần ngại vuốt ve da thịt trắng nõn mịn màng của cô, "Bởi vì tôi không quên được cơ thể của em."

Anh vẫn như vậy, trước giờ vẫn luôn bá đạo như vậy...

Văn Tinh dời môi ra phía sau một chút, ngửa đầu dựa vào vách tường tránh né anh để cố gắng duy trì lý trí của mình, "Nhưng tôi không muốn thân mật với anh. Hơn nữa, xưa nay anh đâu có thiếu phụ nữ, đàn bà đối với anh muốn bao nhiêu mà chẳng có chứ?" Chỉ có trong lòng Văn Tinh mới hiểu, khi nói ra lời đó, tim cô đau đớn đến mức nào. "Lục Yến Tùng, cầu xin anh... Anh tha cho tôi đi, được không? Chúng ta thật sự không hợp....."

Cô vừa dứt lời, anh cũng dừng lại hành động của mình. Rõ ràng xung quanh đều tối đen, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy sự bi thương trong đôi mắt ấy, tuy chỉ thoáng qua và ngay sau đó đã bị lửa giận thay thế. Nhưng cô vẫn có thể nhận định được, mình hoàn toàn không có nhìn nhầm, nghĩ vậy trái tim nhất thời căng thẳng. Chưa kịp suy nghĩ tận tường thì anh đã cúi đầu hung hăng cắn vào môi cô.

Anh cắn nhưng không dùng sức mấy, sau đó mon man trên làn môi cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cảnh Văn Tinh, em có biết không, tôi ghét nhất cảm giác chơi trò chơi mà không không chế được trò chơi đó trong tay! Bắt đầu hay kết thúc, thích hợp hay không thích hợp, đều phải do tôi định đoạt!" Nói

xong, không đợi Văn Tinh mở miệng anh lại nhào tới hung hăng bao phủ đôi môi cô.

Như thế trùng phập cho lời cô nói, cũng như muốn tìm kiếm sự yên tâm cho mình, anh hôn cô tới tấp mãnh liệt, hôn như chưa bao giờ được hôn. Đầu lưỡi ướt át gấp gáp tiến vào khoang miệng cô.

Nhưng Văn Tinh không chịu mở miệng, cô không muốn để mặc cho anh tiếp tục làm càn như vậy.

Lần này, nếu để mặc cho anh ngang ngược được nước làm tới, vậy chắc chắn sẽ có lần sau, rồi lần sau nữa.

Sau vài ba lần bị cự tuyệt, Lục Yến Tùng mất hết kiên nhẫn, dứt khoát vươn tay lột luôn chiếc quần ngủ trên người cô xuống.

"Anh vừa thôi...Ừm..."

Thừa lúc cô phát câu mở miệng, Lục Yến Tùng lập tức thực hiện ý đồ, đưa lưỡi mình vào miệng cô, dầy dưa cùng lưỡi cô, không kiềm được tham lam bú mút như trẻ con.

Giống như, anh đã chờ mong đợi khoảnh khắc này rất lâu, rất lâu rồi.....

Quần ngủ bị anh kéo xuống qua hông, để lộ bờ hông trắng nõn khiến Văn Tinh cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Nhưng ngay sau đó, anh dùng một tay bao phủ lấy một bên, hơi nóng từ lòng bàn tay anh như dẫn nhiệt sang da thịt cô, nóng đến nỗi khiến cô không nhận được mà khẽ ngân nga ra tiếng.

Đây là giọng nói của cô sao? Rõ ràng muốn cự tuyệt anh, nhưng sao lại yếu ớt như bị hút hết sức lực thế này? Nào còn sự từ chối ban đầu nữa, có lẽ nên nói là đang mời mọc quyến rũ thì đúng hơn...

"Ngao, lớn tiếng một chút....Tôi thích nghe tiếng rên rỉ của em..." Giọng khàn khàn Lục Yến Tùng nói chuyện thì thầm như ru.

Đòi khỏi môi cô, vội vã hôn tới tấp vào cổ, vào xương đòn vai mảnh khảnh. Một tay nhấc hông cô lên, còn không an phận tiến vào giữa hai chân cô. Không đụng vào nơi mẫn cảm nhất của cô, mà xấu xa lượn lờ sờ soạng xung quanh bắp đùi mềm mại.

"Tôi xin anh, dừng lại đi..." Văn Tinh hoàn toàn không còn sức giãy giụa nữa, cánh tay mềm oặt bám lên vai anh, dựa sát vào người anh. Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo mình không mất mặt mà trượt ngã.

"Nếu mẹ tôi hay chú Lục xuống đây...." Văn Tinh không thể nói tròn câu đầy đủ. Đôi mắt to trong suốt gần như khăn cầu nhìn Lục Yến Tùng. Đôi mắt ầng ực nước trong bóng đêm càng khiến người ta động tình không dứt.

Tìm Lục Yến Tùng đập càng mạnh hơn. Giờ phút này, ở nơi này... Anh đã rất rất rất muốn cô! Bất chấp tất cả mà muốn cô.

Đã bao lâu rồi anh chưa đụng vào cô. Không! Phải nói là anh đã quên mất bao nhiêu ngày rồi mình chưa chạm vào phụ nữ. Đã có vô số lần anh rất nhớ cô, nhớ từng hơi thở, da thịt mịn màng của cô, muốn tất cả những gì của cô đều chỉ thuộc về một mình anh. Nỗi nhớ nhưng ấy dồn ép anh gần như phát điên lên, đến mức cơ thể anh cũng đốn đau, vắt kiệt máu nơi con tim anh...

Không phải anh không biết tìm thuốc giải ở đâu, cũng biết rõ ai mới là thần dược chưa bệnh cho mình, nhưng càng hiểu và biết rõ như vậy anh càng muốn đẩy cô ra xa hơn, "Cánh Văn Tinh, tôi nay tôi nhất định phải có em!" Anh thở hổn hển, giọng điệu vô cùng quả quyết.

Tính chiếm hữu mãnh liệt này của anh khiến tim Văn Tinh đập cực nhanh.

Anh ôm lấy Văn Tinh đi vào thang máy, trực tiếp lên thẳng tầng ba. Đèn trong thang máy sáng choang, từ khuôn mặt ửng đỏ cùng quần áo ngủ lộn xộn của Văn Tinh anh nhìn không xót thứ nào.

Bộ đồ cô mặc là đồ ngủ của bà Lục, nó dán sát vào cơ thể cô, hiện rõ toàn bộ dáng người mảnh mai uyển chuyển của cô.

Nhất là, mái tóc lẫn quần áo đều lộn xộn cả lên, khiến cô có nét đẹp rất hoang dại, rất gợi cảm, tựa như hồ ly hút hồn người khác....

Lục Yến Tùng nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, nhìn đến mức khiến cô không được tự nhiên co người lại trong góc.

Cô ngược đầu nhìn thấy con số '3' liền hỏi: "Anh... muốn dẫn tôi đi đâu?"

Lục Yến Tùng không trả lời. Nhưng đột nhiên anh sấn tới gần cô, cô kinh ngạc trở mắt nhìn anh ôm lấy ột mình, một lần đối khát hôn lên môi cô.

Đầu óc Văn Tinh bỗng chốc trống rỗng. Bị anh hôn đến không còn biết gì giữa không gian sáng rực này, cả hai đều có thể nhìn thấy rõ biểu cảm của nhau, hô hấp cũng thấp thoáng vẫy quanh hai người.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc, chuyên chú của anh, dường như cũng trong khoảnh khắc đó, Văn Tinh đã thật sự cho rằng Lục Yến Tùng cũng có tình cảm với mình. Ít nhất, giờ phút này, trong mắt anh chỉ có sự tồn tại của cô...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Nghe theo con tim...

Ôm hôn từ tháng máy đi ra ngoài. Lục Yên Tùng không còn đủ kiên nhẫn nữa, trực tiếp bế Văn Tinh lên, đi vài bước đến một căn phòng ngủ rộng lớn.

Văn Tinh bị anh ném lên giường. Đây là phòng của anh, giường của anh... Tất cả mọi thứ dường như đều mang hơi thở mà Văn Tinh quen thuộc.

Sau đó....Trận mưa hôn của anh lần nữa kéo tới. Lúc anh vừa hôn cô vừa vội vàng cởi áo sơ mi trên người mình thì bỗng nhiên Văn Tinh sực nhớ tới điều gì đó. Trong chớp nhoáng cảm thấy như có thùng nước lạnh dội vào đầu, cô ảm đạm nghiêng đầu tránh né nụ hôn của anh.

Lục Yên Tùng ngay lập tức phát giác ra cô có điểm bất thường. Anh nhú mày, vươn tay lên đầu giường muốn bật đèn ngủ.

"Đừng bật!" Văn Tinh ngăn tay anh lại.

Lòng bàn tay mềm mại cùng với những ngón tay nhỏ nhắn nắm lấy bàn tay của Lục Yên Tùng, khiến anh cảm thấy trái tim mình khẽ rung đập.

Anh đối với người phụ nữ này đã tới mức độ này rồi sao? Chỉ một cái nắm tay nhẹ thôi mà đã làm anh kích động đến thế rồi.

"Tôi muốn lên lầu ngủ." Văn Tinh muốn bò xuống giường.

Sự lạnh nhạt bất ngờ này của cô khiến Lục Yên Tùng nhú mày. Không mấy khó khăn tóm được cô trở lại ném lên giường lần nữa. Anh hơi cúi đầu, hai tay chống hai bên người nhốt cô lại, "Em muốn đùa giỡn tôi sao?" Rõ ràng vừa rồi cô còn bị anh làm cho điên đảo....

Văn Tinh không giải thích, chỉ nói: "Tôi muốn đi ngủ, anh thả tôi ra đi." Cô nói xong định ngồi dậy.

Vòng tay đang giam giữ cô của Lục Yên Tùng vẫn không hề động đậy, nên môi của cô suýt chút nữa đã chạm phải môi anh. Cô vội vàng nằm xuống giường lần nữa, hơi nhú mày nói, "Tôi buồn ngủ quá, tôi muốn đi ngủ. Sáng mai còn phải dậy sớm đi làm nữa."

Anh vẫn không nói lời nào, sắc mặt đã có phần hơi khó coi, "Cho tôi một lý do!"

"Không có lý do gì cả...." Văn Tinh quay mặt đi.

Lục Yên Tùng hừ một tiếng, cúi đầu, cách một lớp vải mỏng há miệng ngậm lấy khuôn ngực đầy đặn của cô. Tham luyến thương thức viên tròn mềm mại kia.

Văn Tinh bị anh trêu chọc thở không ra hơi, nhưng vẫn bướng bỉnh hô nhỏ: "Không muốn! Tôi không muốn ở chỗ này!" Sự chống cự của cô rất mâu thuẫn với phản ứng cơ thể.

Lục Yên Tùng trừng phạt bằng cách cắn nhẹ nơi đó thêm một cái, nghe trong giọng nói của Văn Tinh có vẻ rất uất ức.

"Lục Yên Tùng, anh là tên khốn kiếp! Rõ ràng anh đã có bạn gái rồi, còn muốn bắt nạt tôi... Quan hệ của hai người thân thiết như vậy, không phải anh cũng đã đưa người ta về đây rồi sao? Anh làm vậy mà không thấy có lỗi với người ta à..."

Chân mày của Lục Yên Tùng thoáng giãn ra, dần dần lui ra khỏi ngực cô. Sau đó, hai mắt sáng quắc nhìn cô, "Rốt cuộc em muốn nói cái gì?"

Văn Tinh cắn môi, "Chiếc giường này, có phải... anh và cô ấy đã từng... làm ở đây rồi đúng không?"

Nếu đã đưa Mạc Kỳ Kỳ về đây, vậy có phải bọn họ cũng đã từng ở trong căn phòng này làm chuyện mà giờ phút này cô và Lục Yên Tùng đang làm không?

"Em muốn làm người duy nhất?" Đột nhiên Lục Yên Tùng cảm thấy tâm trạng mình phần khởi hẳn lên. Ngay cả lúc nói, giọng điệu cũng không kiềm chế mà tăng cao vài phần.

Trong lòng Văn Tinh cuộn trào từng đợt chua xót. Người duy nhất? Ở trước mặt Lục Yên Tùng nói ra hai chữ này có vẻ buồn cười làm sao. Cô không thể tưởng tượng được sau này, người phụ nữ nào trong tương lai có khả năng trở thành người duy nhất trong sinh mệnh của anh.

Hít sâu một hơi, cô quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Lục Yên Tùng. Trong bóng tối, hai người chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy sắc mặt của đối phương, chỉ có ánh ánh trắng đang soi rõ bóng của hai người.

"Tôi chỉ muốn trở thành người duy nhất của người đàn ông thuộc về mình. Người đó chỉ yêu mình tôi, chỉ thương mình tôi, một lòng một dạ chung thủy với tôi, không được mơ tưởng đến người phụ nữ nào khác nữa. Tôi tin rằng đó cũng là mong ước trong lòng của mỗi người phụ nữ, chỉ một đời một kiếp có hai người mà thôi."

"Đây là yêu cầu của em với tôi?" Một đời một kiếp chỉ có hai người mà thôi. Nghe qua thì rất đẹp, rất lãng mạn, nhưng đẹp đến mức có chút không chân thực. Thế nhưng, câu nói tiếp theo của Văn Tĩnh đã nhấn tâm đập tan hình ảnh tốt đẹp mà anh đang nghĩ đến.

"Không, anh hiểu lầm rồi." Văn Tĩnh miễn cưỡng nở nụ cười, đáy mắt có chút đau xót, "Đây là mong ước của tôi đối với một nửa của mình trong tương lai. Còn với anh, tôi sẽ không trở thành duy nhất, và tôi cũng không muốn dùng chung anh với đám bạn gái kia của anh. Cho nên...." Văn Tĩnh dừng một chút, rồi kiên quyết nói, "Chúng ta thật sự không hợp đâu, tha cho tôi ra đi....."

Lục Yên Tùng sững sờ ngồi chết trân tại chỗ.

Đáy mắt của anh đen như than chì, khiến Văn Tĩnh không thể đoán ra suy nghĩ của anh. Thừa dịp anh đang ngẩn người, cô chui ra khỏi lồng ngực anh muốn xuống giường.

Lục Yên Tùng đột nhiên bừng tỉnh, từ đằng sau bắt lấy tay cô. Anh dùng sức gần như muốn bóp nát cổ tay cô.

"Chưa có người phụ nữ nào từng qua đêm ở đây hết!"

Bây giờ đổi lại thành Văn Tĩnh sững sờ, thật sự không dám tin. Nhưng Lục Yên Tùng chưa bao giờ lừa cô. Kiểu nói dối này, anh khinh thường dùng nó...

"Lần trước, sờ dĩ Mạc Kỳ Kỳ xuất hiện ở đây...." Anh nấp máy môi, dường như đang cân nhắc giải thích, hơi mất tự nhiên nhưng anh vẫn tiếp tục nói: "Là cô ta tự ý đến."

Văn Tĩnh sững người, ngay sau đó xoay người lại... nhưng vẫn nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, "Điều này cũng không quan trọng. Cho dù thế nào thì cô ấy vẫn là bạn gái của anh."

Lục Yên Tùng nhú mày, rất bất mãn, "Rốt cuộc em muốn sao đây hả?"

Cảnh Văn Tĩnh ở trước mắt không giống với những phụ nữ trước kia của anh. Có bao giờ anh phải lóng ngóng giải thích trước mặt phụ nữ nào đâu? Cũng chưa bao giờ anh bị phụ nữ cự tuyệt như thế này cả?

Nhưng mà, hết lần này đến lần khác người phụ nữ lúc nào cũng chối bỏ tấm lòng của anh. Thậm chí còn khiến anh không tài nào hiểu rõ, rốt cuộc cô đang nghĩ gì đây?

"Từ trước đến nay đều không phải do tôi muốn như thế nào. Câu hỏi này nên để dành cho anh mới đúng."

Văn Tĩnh nhìn Lục Yên Tùng qua màn đêm tối, cô nở nụ cười cay đắng còn vương chút u buồn khổ sở.

"Anh nói giữa chúng ta không có tình yêu, anh nói anh chẳng có hứng thú gì với tôi, còn nữa, tôi đừng xuất hiện trước mặt anh làm chướng mắt anh cũng là do anh nói... Những lời ấy tôi đều nhớ rõ trong lòng...." Cũng đau ở trong lòng, "Vậy sao giờ anh lại quên?"

Trái tim Lục Yên Tùng thất lại. Những lời này sao anh có thể quên được? Nhưng mà, anh đã không nhận được mà nuốt lời, ngay cả chính bản thân anh cũng không thể kiểm soát được, "Giờ tôi thấy hối hận rồi. Tôi muốn rút lại những lời nói đó!"

Văn Tĩnh bỗng nhiên nở nụ cười, khóe môi càng thể hiện rõ sự chua xót.

"Mẹ tôi thực sự rất hiểu anh. Từ nhỏ đến lớn, anh luôn được phụ nữ cưng chiều, cho nên đến bây giờ, anh cho rằng chỉ cần anh muốn là anh đều có thể đạt được. Còn thứ anh không muốn, anh lập tức vứt bỏ như vứt đôi dép cũ... Có điều, anh phải biết, lời nói ra cũng như bát nước đã hắt đi, có muốn rút lại cũng khó mà thực hiện được. Chúng...đã khắc sâu vào nơi đây rồi." Văn Tĩnh chỉ chỉ vào ngực mình.

Nơi đó, mỗi khi nhớ đến những lời nói đó của anh thì sẽ cảm thấy đau đớn âm ỉ, đau đớn như bị kim châm chích vào.....

"Đêm nay đến đây thôi. Thời gian không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi, mai gặp." Văn Tĩnh mở cửa phòng ngủ bỏ đi ra ngoài.

Một cánh cửa gỗ, đã ngăn cách hai trái tim của hai người....

Văn Tĩnh vẫn chưa rời đi mà đau khổ dựa vào cánh cửa. Nước mắt dâng đầy nơi hốc mắt... Lục Yên Tùng... Nếu đã nói không dây dưa nữa, vì sao cứ luôn xuất hiện, hơn nữa còn với cách thức này?

Trái tim cô đã sớm không còn nghe theo lý trí, không biết cô còn có thể bảo vệ nó được bao lâu? Chính bản thân cô cũng không thể nào xác định được.

Lau khô nước mắt, toan cất bước đi về phòng thì cánh cửa phía sau đột nhiên bị mở ra. Văn Tĩnh kinh ngạc quay đầu lại thì thấy ánh mắt sáng rực của Lục Yên Tùng.

Anh mỉm cười, không nói hai lời lập tức ôm Văn Tĩnh vào lòng. Không có chút do dự, cũng không có chút chần chừ...

Trái tim như lỗi nhịp, môi Văn Tĩnh sau đó bị anh hung hăng chiếm lấy, còn công thành đoạt đất ngậm mút chặt lưỡi cô.

Anh không buông tay nữa! Không muốn buông tay....Cũng không thể buông tay...

Đá văng cánh cửa, không nói không rằng bé cô đi đến giường lớn....

"Cánh Văn Tình, tôi mặc kệ mấy lời vợ vắn kia của em, tôi chỉ biết là hiện tại tôi rất muốn em!" Anh thờ gấp nói năng vô cùng bá đạo. Bất chấp đến sự phản kháng và giãy dụa của cô, nhanh chóng lột áo ngủ của cô ra.

Văn Tình không biết mình phản kháng quá nên mệt rồi, hay vì... ở trước mặt một Lục Yến Tùng ngang ngược như vậy, cô vốn không năng lực để phản kháng..

Một lần đã tiêu hao hết tất cả lý trí và tự chủ của cô. Đột nhiên cô bật khóc, cánh tay trần thon thả thuận theo khát vọng sâu thẳm nhất nơi con tim vòng qua cô anh. Hết mỗi nghênh đón nụ hôn cuồng nhiệt và hoang dại của anh... Thậm chí còn thuận theo phần tình cảm sâu sắc khó mà che giấu trong lòng, chủ động thiết tha hôn trả lại anh.

Trong nháy mắt, Lục Yến Tùng giống như được sự cổ vũ nhiệt tình, nên càng trở nên hăng hái hơn. Ngón tay dứt khoát di chuyển xuống dưới, chạm vào nhụy hoa mẫn cảm của cô, nghe thấy tiếng rên rỉ khó chịu của cô, trong lòng anh bỗng nhiên cảm thấy mỹ mãn chưa từng có.

Cô đã về lại trong vòng tay anh rồi. Ít nhất, giờ phút này, sự động tình cùng tiếng rên rỉ của cô đều là vì anh...

"Đừng nóng lòng... Đêm nay em còn có rất nhiều thời gian....." Ngón tay Lục Yến Tùng chen vào cửa miệng mềm mại kia. Chạm đến chất dịch ẩm áp ấy, anh cũng khó chịu mà rên hừ ra tiếng.

Quả thật khó có thể tưởng tượng nổi, nếu bản thân lại được hương vị ẩm áp ấy cuốn lấy thì tốt đẹp biết bao.....

Nghĩ đến thôi mà anh đã thấy nhớ rồi....Ngẫm nghĩ lại thời gian qua đối với Lục Yến Tùng mà nói cứ như một sự tra tấn.

Anh vội vàng hôn lên môi, lên mi, cuối cùng lên mắt của Văn Tình. Cởi áo sơ mi, đá văng quần dài xuống, hai người đều không mảnh vải nhìn nhau.

"Tôi chịu hết nổi rồi..." Anh thật sự không còn kiên nhẫn để làm mấy bước dạo đầu kia nữa...Đầu ngón tay ẩm ướt khiến anh càng không thể nào nhịn được nữa. Áp cơ thể mình xuống, để vật lớn của mình chìm sâu vào trong cơ thể chặt chẽ mềm mại kia.

"Ừm..." Thở xác và tinh thần tương liên, khiến hai người đều há miệng hít thở sâu.

Cảm giác được lấp đầy bay vọt đến tận tim của Văn Tình, có chút đau, nhưng đan xen chút ngọt ngào nói không nên lời..

Hai người rõ ràng thuộc về hai thể giới khác nhau, nhưng hiện tại lại đau khổ dây dưa triền miên cùng nhau.

Hai người rõ ràng không yêu nhau, nhưng hiện tại lại rung động một cách dữ dội như vậy.

Khoái cảm vây quanh cùng cảm giác thỏa mãn gần như muốn bức Lục Yến Tùng phát điên. Dù vậy nhưng anh vẫn không hề thô lỗ, chỉ nắm chặt bàn tay cô để cố nén sự khó chịu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Chiến đấu hăng hái đến bình minh

"Cánh Văn Tình, là tại vì em nên tôi mới không còn hứng thú chạm vào người phụ nữ nào khác nữa... Cho nên đêm nay em liệu mà chuẩn bị tâm lý để có sức chiến đấu đến cùng đi...."

Lời của Lục Yến Tùng khiến trái tim Văn Tình nhảy thình thịch. Anh nói vậy là có ý gì?

Cô còn chưa suy nghĩ sâu hơn nữa thì Lục Yến Tùng đã khê rên lên khó chịu, anh không thể kiềm chế nổi nữa.

Văn Tình cũng rên khe khẽ trong miệng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn mỗi cảm giác khoan khoái khi được lấp đầy kia. Cảm giác đó rất ẩm áp, thỏa mãn ngập tràn cả trái tim.

Cô nhắm mắt lại, không nghĩ ngợi lung tung nữa để đón nhận ham muốn lúc này của anh đối với mình.

....

Cả đêm không biết làm bao nhiêu lần, Lục Yến Tùng như một đứa trẻ thỏa mãn bao nhiêu cũng không đủ, càng lúc càng như loài sói đói ác liệt nơi hoang dã, dùng đủ loại tư thế để dày vò cô, đòi hỏi cô.

Văn Tinh không có nhiều kinh nghiệm như anh, qua vài lần đã chịu không nổi nữa, còn anh thì vẫn sinh lực dồi dào không chịu buông tha.

Không biết bị dày vò đến mấy giờ sáng, cuối cùng Lục Yến Tùng cũng buông tha cho cô, một tay đặt ở sau đầu cô, một tay vòng qua eo cô, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sau khi cảm xúc mãnh liệt đi qua, toàn thân Văn Tinh mệt mỏi rã rời nhưng cô không thấy buồn ngủ chút nào. Trời bên ngoài dường như cũng sắp sáng rồi.

Ánh trăng lạnh lẽo của đêm đen đã lui đi, những tia nắng ban mai lần lần chiếu vào, thấp thoáng soi rọi lên ngũ quan của Lục Yến Tùng.

Cô ngơ ngác nhìn dung nhan ngủ say kia.

Trước khi trời sáng hẳn, cô vội vàng bò xuống giường.

Sau khi lấy đồ ngủ bị vứt bừa bãi trên mặt đất mặc vào, cô lặng lẽ bước ra khỏi cửa. Không biết đêm hôm qua mẹ có tỉnh dậy không. Nếu mẹ phát hiện cô không có ở bên cạnh, không biết nên giải thích thế nào đây.

Văn Tinh nhẹ nhàng đóng cửa, không dùng thang máy mà đi lên tầng trên bằng cầu thang xoắn ốc.

....

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thò đầu vào bên trong. Thấy mẹ vẫn đang ngủ say, không có gì khác lạ. Văn Tinh mỉm cười rón ra rón rén trèo lên giường, nằm ngủ bên cạnh mẹ mình.

Độ ấm trong chăn cùng mùi hương của mẹ đều khiến cô cảm thấy quyến luyến. Hít sâu một hơi, dán mặt lên lưng mẹ rồi nhắm mắt lại, từ từ đi vào giấc ngủ.

Một đêm bình yên.....

Ngày hôm sau.

Lúc dùng bữa sáng, Lục Thánh Duy và bà Lục đều ngỡ ngàng kinh ngạc khi nhìn thấy Lục Yến Tùng cũng vừa mới rời giường. Còn Văn Tinh thì chột dạ cúi đầu, ngồi bên cạnh im lặng làm bộ ăn sáng.

"A Tùng con về bao giờ vậy? Sao ai không ai hay biết con về hết?" Bà Lục nhanh chóng dọn đồ nhà bếp mang ra thêm bộ chén đĩa.

Lục Yến Tùng bình thản ngồi xuống, không nhìn Văn Tinh ngồi đối diện lấy một cái. Văn Tinh cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

"Lúc về thì cả nhà đã ngủ cả rồi." Lục Yến Tùng không nhanh không chậm trả lời.

Lục Thánh Duy nhìn anh một cái, "Không phải nói đang đi nghỉ phép sao, còn hai ngày nữa mới hết phép mà? Sao về nhanh như vậy?"

"Không có gì. Đi lâu cũng thấy chán nên về thôi ạ." Lục Yến Tùng uống một muỗng canh nấm sữa bò, thuận miệng trả lời.

"Con bé Mạc đâu? Lần này không thấy con dẫn theo về?" Lục Thánh Duy tùy ý hỏi.

Bên này, động tác cầm chai sốt cà chua của Văn Tinh hơi khựng lại, nhưng chỉ trong thoáng chốc nên cũng không ai phát hiện ra điểm khác thường.

"Ba, sao tự nhiên quan tâm đến cuộc sống riêng tư của con vậy? Không phải trước kia ba không hề hỏi han tới cái gì sao?" Dường như Lục Yến Tùng không thích nhắc đến đề tài này.

Lục Thánh Duy liếc xéo con trai, thờ ơ phết bơ lên bánh mì nói: "Phận làm cha mẹ, đến cả chuyện tình cảm của Văn Tinh mà ba còn rất bận tâm, chẳng lẽ con trai mình mà ba không quan tâm đến được sao?"

Nghe thấy Lục Thánh Duy nhắc tới mình, Văn Tinh lập tức ngẩng đầu lên.

Lục Thánh Duy nhìn về phía cô mở miệng: "Văn Tinh, tối nay có buổi dạ tiệc, chú và mẹ con đều phải tham gia, con ở nhà cũng không làm gì hay là đi cùng mẹ con đi, cũng đỡ khiến bà ấy thấy nhàm chán."

"Con sao?"

"Đúng vậy, con đi cùng mẹ đi. Chú Lục của con lúc nào cũng phải xã giao với rất nhiều người, toàn vứt mẹ sang một bên thôi. Có con ở bên thì mẹ sẽ không thấy vô vị nữa."

"Dạ, vậy con sẽ đi với mẹ." Văn Tinh gật đầu cười đồng ý.

Bà Lục cười tươi rói, "Đến lúc đó, để mẹ và chú Lục xem coi trong buổi tiệc có ai thích hợp với con không. Con cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm bạn trai để ổn định cho tương lai đi. Em gái con giờ đã sắp kết hôn rồi, con cứ kéo dài thời gian thế này đến mẹ cũng sốt ruột dùm con rồi đấy."

Động tác của Lục Yến Tùng hơi chững lại. Tầm mắt Văn Tinh cũng vô thức nhìn về phía anh. Nhưng lúc này Lục Yến Tùng đang cúi đầu, nên người khác không thể nhìn ra bất kỳ biểu hiện nào của anh.

Văn Tinh cho rằng anh sẽ lên tiếng nói gì đó, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn chỉ giữ yên lặng. Trong lòng cô không khỏi cảm thấy mất mát.

Văn Tinh mỉm cười gật đầu: "Dạ. Con sẽ cẩn thận tìm xem."

Nãy giờ vẫn im lặng một mực không nói, lúc này Lục Yến Tùng bỗng dưng mạnh bộ đồ ăn trong tay xuống bàn. Nhìn chăm chăm vào Văn Tinh bằng ánh mắt lạnh lùng, sau đó đứng dậy, "Con ăn no rồi, mọi người cứ tiếp tục đi."

Cô gái này, còn dám nói sẽ đồng ý đến xem? Từ đầu đến cuối anh im lặng không nói, chính là muốn để xem Văn Tinh có từ chối sự sắp xếp xem mắt của người lớn hay không, nhưng kết quả chờ đợi lại khiến anh tức giận đến cực điểm.

Cô thật sự muốn tìm người khác sao?

Cuối cùng Văn Tinh vẫn đồng ý tham gia buổi tiệc. Ngoài bộ lễ phục Lục Yến Tùng chọn lần trước ra thì chẳng còn bộ nào phù hợp cả. Cho nên bà Lục kéo cô đi dạo phố để mua sắm lễ phục.

"Văn Tinh, con thấy bộ này thế nào?" Bà Lục cầm lên một bộ lễ phục màu đỏ hỏi cô.

Cô ngồi một mình bên cạnh đang lật xem tạp chí thời trang, thế nhưng toàn bộ trong đầu đều ẩn hiện hình bóng của người nào đó.

Nếu anh đã không quan tâm tới chuyện của cô thì sao sáng nay lại tức giận đến vậy?

"Văn Tinh?" Không nghe thấy con gái đáp lại, bà Lục tiến đến gần gọi.

Lúc này Văn Tinh mới hốt hoảng ngẩng đầu lên, "Mẹ."

"Mẹ gọi hai tiếng con mới phản ứng. Có tâm sự gì sao?" Bà Lục hỏi.

Văn Tinh miễn cưỡng nặn ra nụ cười, lắc đầu nói, "Dạ không có. Vừa rồi mẹ hỏi con gì ạ?"

Nếu Văn Tinh đã không muốn nói thì bà cũng không miễn cưỡng. Dù gì nó cũng là con gái bà, sao bà lại không biết tâm sự của nó chứ. Huống chi sáng nay còn gặp lại A Tùng, có lẽ sự việc không khác với suy đoán của bà.

"Thử chiếc váy này xem sao."

"Dạ." Văn Tinh gật đầu đứng dậy, cầm váy đi vào trong phòng thử đồ.

Tối đến, Văn Tinh đi cùng vợ chồng ông bà Lục đến tham dự dạ tiệc, Lục Thánh Duy giới thiệu với mọi người Văn Tinh là con gái của ông.

Bởi vậy, chỉ trong chốc lát, thân phận của Văn Tinh đã khiến nhiều người phải ghé mắt nhìn. Hơn nữa từ khuôn mặt đến dáng người đương nhiên cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của các công tử giàu có.

Văn Tinh nghe lời mẹ, nên cũng cố gắng chào hỏi xã giao mấy câu, nhưng cũng không mặn mà cho lắm.

Trên thực tế, những người đàn ông này cho dù có xuất sắc hơn đi chăng nữa, thì trong mắt cô cũng chỉ thấy bình thường mà thôi.

Khi trong tim đã có hình bóng của một người ngư trị, thì không còn tâm trí đâu để mà để ý thêm người nào khác nữa...

Nhìn mẹ và chú Lục đi nhau bước vào sân nhảy, ngọn đèn rực rỡ chiếu rọi lên bóng dáng hai người, cô nhìn đến bản thân, sau đó khẽ mỉm cười.

Một người đàn ông trẻ tuổi với phong thái chững chạc cầm ly rượu đi về phía cô. Người đàn ông này không có vẻ quần là áo lụa như mấy anh chàng công tử con nhà giàu khác, ngược lại có phần giống một quý ông người Anh hơn.

"Xin chào tiểu thư xinh đẹp, không biết có vinh hạnh được mời cô nhảy một điệu không?" Người đàn ông này không đường đột, hơn nữa còn rất lịch sự.

Ít nhất, ấn tượng đầu tiên của Văn Tinh đối với người đàn ông này khá là tốt. Nhưng dù vậy, cô vẫn không có hứng thú nhận lời mời khiêu vũ của người đàn ông này. Bởi vì cô lo mẹ và chú Lục sẽ hiểu lầm điều gì đó mà cố gắng thúc đẩy quan hệ của hai người bọn họ.

Đang định uyển chuyển từ chối thì hai cánh cửa mạ vàng chậm rãi được từ bên ngoài đẩy ra. Văn Tinh cũng tò mò như mọi người nhìn về phía cửa.

Không nhìn còn đỡ, nhìn xong cô chết trân bất động tại chỗ, sững sờ nhìn người từ ngoài cửa đi vào.

Lục Yến Tùng.....

Toàn thân mặc âu phục màu nâu nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng được thắt chiếc nơ màu tím sẫm.

Cách ăn mặc tùy ý phóng khoáng, nhưng khi xuất hiện giữa không gian nơi đây, trong nháy mắt đã chiếm trọn hết tất cả ánh sáng rực rỡ của toàn trường. Tựa như cả đại sảnh rộng lớn chỉ có sự tồn tại của mình anh vậy.

Thế nhưng anh không đến một mình mà bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp đang thân mật dắt tay nhau, chính là người mà Văn Tinh đã gặp hai lần —— Mạc Kỳ Kỳ.

Hình ảnh hai người thân mật xứng lứa vừa đôi đũa cứ như cây roi da nặng nề hung hăng quất vào tim Cảnh Văn Tinh, đau đến mức khiến cô thấy nghẹt thở.

Tối hôm qua, Lục Yến Tùng còn cùng cô thân mật khăng khít như vậy, nhưng giờ anh lại tay trong tay cùng người con gái khác vui vẻ đi bên nhau. Hơn nữa, còn xuất hiện trước mặt cô. Anh thật sự không hề để ý chút nào sao, một chút áy náy cũng không có ư? Nếu có, chắc đã không ung dung tự tại như thế rồi... Khóe môi Văn Tinh nhếch lên, mang theo nụ cười tự giễu.

Đúng vậy! Sao anh ấy phải quan tâm đến cảm giác của cô kia chứ? Cho tới bây giờ, cô chẳng là gì với anh cả. Hóa chẳng, anh chỉ coi cô là bạn giường mà thôi. Gọi thì đến, đuổi thì đi, thế mà cô vẫn ngây thơ mà mắc mưu, mặc cho anh vứt viên đá vào sâu tận nơi đáy lòng, tạo nên từng cơn sóng....

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Người đàn ông bên cạnh dịu dàng lo lắng hỏi thăm. Một chiếc khăn tay được đưa tới trước mặt cô, "Nếu không ngại thì cô cứ dùng cái này lau đi."

Văn Tinh lúng túng vươn tay chạm lên mặt mình, lúc này mới phát hiện trên mặt lạnh lạnh. Minh, mình cứ vậy mà khóc ư?

"Thật ngại quá, cảm ơn anh." Văn Tinh thấy mình thật mất mặt, vội nhận lấy khăn tay quay lưng lại lau đi nước mắt.

Lệ đã lau khô, cũng không nhìn đến Lục Yến Tùng dù chỉ một lần nữa. Sự nhiệt tình của anh, sự ngọt ngào của anh, tất cả đều là chuyện của anh, không có bất cứ quan hệ gì với cô cả.

"Thật xin lỗi, đã làm bẩn khăn tay của anh rồi. Nếu anh không phiền thì để lát nữa tôi mang về giặt sạch rồi gửi lại cho anh sau có được không?" Cô áy náy đề nghị.

Đối phương rất hào phóng, cười gật đầu, "Đương nhiên là được. Chỉ một chiếc khăn tay thôi, tôi cũng không vội gì đâu."

Văn Tinh thấy nhẹ nhõm một chút, rất cố gắng, cố gắng để bản thân nở nụ cười thật tươi, giữ cho mình về tự nhiên nhất có thể.

"Vừa rồi không phải anh muốn khiêu vũ sao? Còn hứng thú không?"

Đối phương nhún vai, "Đương nhiên rồi. Tôi còn nghĩ sẽ bị cô từ chối đấy."

Văn Tinh không trả lời, chủ động vươn tay ra. Đối phương mỉm cười, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Hai người lịch sự diu nhau đi vào sàn nhảy.

Nhìn bóng dáng của đôi trai gái kia, bà Lục và Lục Thánh Duy trao đổi ánh mắt vui vẻ.

Lẫn trong đám người, ánh mắt đen thẫm Lục Yến Tùng như bắn ra từng tảng băng lạnh lẽo có thể đông cứng tất cả mọi người xung quanh.

Khá khen cho Cảnh Văn Tinh! Cô vậy mà dám làm thật! Mới đó mà đã thân mật tay nắm tay với người khác rồi! Anh thật sự muốn chạy sang bóp chết cô!

"A Tùng, anh sao vậy? Sắc mặt anh rất khó coi." Mạc Kỳ Kỳ ở bên cạnh bị dáng vẻ khủng bố này của anh làm cho hết hồn, dè dặt cất tiếng hỏi.

Lục Yến Tùng nâng ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch. Mím chặt môi, không nói câu nào.

Mạc Kỳ Kỳ nhìn theo tầm mắt của anh, liếc mắt liến nhìn thấy bóng dáng đó trong đám người.

Cảnh Văn Tinh?

"Sao lại là cô ta?" Hai mắt tối đen rủ xuống. Mạc Kỳ Kỳ nghiêng mặt nhìn sang, "A Tùng, anh lại vì cô ta mà khó chịu sao?"

Lục Yến Tùng đặt mạnh ly rượu lên khay của người phụ vụ bên cạnh, u ám nhìn sang người bên cạnh, "Lại?"

"Lần đầu tiên, sở dĩ anh dẫn em tới tham gia tiệc ở nhà anh cũng là vì cô ấy, không phải sao?" Mạc Kỳ Kỳ lớn gan lớn mật mở miệng.

"Rồi sao?" Lục Yến Tùng từ chối cho ý kiến.

"Sau đó, khi ở tiệm trang sức, sở dĩ anh bằng lòng đi vào cùng em cũng là vì đột nhiên nhìn thấy cô ta?"

Ánh mắt Lục Yến Tùng càng trở nên thâm trầm, nhìn chằm chằm khiến Mạc Kỳ Kỳ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng nếu đã nói đến đây thì cô cũng muốn nói hết một lần, "Chúng ta hẹn hò bao nhiêu lâu rồi, thế nhưng anh chưa bao giờ đụng vào em, cho dù em đã nạt dầy quyến rũ anh anh hết lần này đến lần khác, mà anh vẫn không hề cần cầu. Từ trước đến nay em cảm thấy sức hấp dẫn của em không có vấn đề, người có vấn đề chính là anh."

Lục Yến Tùng nheo mắt lại, "Mạc Kỳ Kỳ, rốt cuộc cô muốn nói gì?"

Mạc Kỳ Kỳ cười giễu, đáy mắt có chút đau thương, "Điều em muốn nói chính là, chúng ta kết thúc thôi. Mặc dù hẹn hò với người đàn ông ưu tú như anh có thể thỏa mãn sự hư vinh của em, nhưng em không muốn bị anh lợi dụng thêm nữa. A Tùng, anh đã yêu người phụ nữ kia rồi! Cho dù anh có che giấu thế nào, muốn đẩy cô ta ra xa bao nhiêu, anh cũng không thể trốn tránh được sự thật này."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Cách biểu lộ không giống nhau

Lời của Mạc Kỳ Kỳ khiến sắc mặt Lục Yến Tùng trầm xuống. Đôi môi mỏng mím lại sắp thành đường ngang. Sắc mặt tối đen khiến người ta nhìn không thấu rốt cuộc lúc này anh đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ là, tầm mắt kia từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm về phía bóng dáng đỏ rực nào đó trong sàn nhảy.

Chết tiệt! Bọn họ đang nói gì với nhau? Có cần biểu hiện thân mật, vui vẻ như vậy không?

....

"Thì ra cô và Lục tổng có quan hệ như vậy." Sau khi người đàn ông nho nhã biết được quan hệ giữa cô và Lục Thánh Duy, vẫn không có biểu hiện nào tỏ ra khinh thường Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh cười nói, "Đúng vậy. Cho nên tôi vốn không phải là công chúa gì đó như lời anh nói."

"Không, cô hiểu lầm rồi." Đối phương cười giải thích, "Tôi nói cô là công chúa không phải vì gia thế của cô, mà là cảm giác của cô cho tôi."

Văn Tĩnh ngưng ngừng cười khẽ, còn chưa kịp nói thêm gì đã bị một bóng đen từ phía sau bao vây cô lại.

"Xin lỗi, đã quấy rầy." Giọng nói lạnh băng kia cô còn lạ gì nữa.

Kính ngạc quay đầu lại, điệu nhảy cũng bị cắt ngang. Tay cô bị Lục Yến Tùng ngang ngược tách ra khỏi bàn tay người của người đàn ông kia.

"Anh Lục!" Đối phương bị đoạt mất bạn gái, khế nhủ mày.

Lục Yến Tùng coi như không nhìn thấy, một tay đút vào túi quần, một tay kéo Văn Tĩnh, mặt không chút biểu cảm đi ra khỏi sàn nhảy. Bước đi vững vàng, không nhanh không chậm.

Tầm mắt mọi người đều tập trung về cảnh tượng bất ngờ xảy ra này, thế nhưng anh vẫn tỉnh bơ thờ ơ coi như không có chuyện gì xảy ra, từ đầu đến cuối không buông tay Văn Tĩnh.

"Lục Yến Tùng, anh làm gì vậy?" Văn Tĩnh hạ giọng thốt lên.

Bị tầm mắt của mọi người nhìn sang, cô cảm thấy như đang có nhiều mũi nhọn chìa thẳng vào sau lưng mình. Anh không giống một Lục Yến Tùng thích làm càn như vậy, dù làm cái gì chỉ đều dựa vào sở thích của mình.

"Tốt nhất em nên ngậm miệng lại!" Lục Yến Tùng chỉ phun ra mấy chữ này. Sắc mặt giống như muốn lấy mạng người ta.

"Anh đừng ấu trĩ nữa! Buông tôi ra, tôi không muốn đi theo anh!" Văn Tĩnh lạnh lùng nói.

Vừa rồi cô đã quyết định phải phân rõ ranh giới với Lục Yến Tùng. Cho dù lần này anh dây dưa thế nào đi nữa!

Bước chân của Lục Yến Tùng khựng lại, sau đó đột nhiên xoay người.

Văn Tinh trở tay không kịp, cả người chúi về phía trước cắm đầu ngã vào lòng anh. Cô giật mình vội vàng lui về phía sau một bước, Lục Yến Tùng lại dùng một tay ôm chặt lấy eo cô, không cho phép cô rời đi nửa bước.

Ánh mắt đỏ, như tia sáng lóe lên giữa bóng đêm, nhìn chằm chằm vào Văn Tinh khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Người đàn ông này....Quá nguy hiểm!!

"Lục Yến Tùng, anh mau buông tay tôi ra! Mẹ và chú Lục đều ở đây, anh dám làm xằng làm bậy, tôi...."

"Tôi cứ muốn làm xằng làm bậy đấy!" Lục Yến Tùng lập tức cắt ngang lời cô.

Bàn tay to lớn thoáng chốc bung lấy cái ót của cô để cô tới gần mình hơn. Sau đó anh phủ môi mình lên môi cô...

Mọi người đồng loạt ồ lên.

Vợ chồng họ Lục giương mắt nhìn nhau. Hiển nhiên, hai người cũng không ngờ trong bữa tiệc sẽ phát sinh cảnh tượng này.

"Cái... thằng A Tùng chết tiệt này! Tôi không dạy dỗ nó thích đáng thì không được mà!" Lục Thánh Duy nổi giận hằm hằm đi về phía trước.

Bà Lục vội vàng giữ ông lại, "Đừng. Đừng tức giận với bọn nhỏ."

"Tôi có thể không nổi giận sao? Trước mặt công chúng tuyên bố Văn Tinh là bạn gái nó, sau đó dẫn thêm người khác về nhà cũng là nó. Bây giờ còn dám ở trước mặt mọi người làm ra chuyện như vậy, rốt cuộc nó muốn thế nào đây? Một cô gái ngoan ngoãn, xinh đẹp như Văn Tinh, vậy mà bị nó hủy hoại hết danh dự rồi!" Lục Thánh Duy càng nói càng thêm tức giận. Ông quả thực không có cách nào để ẩn nói với vợ mình.

So với sự tức giận của chồng, thì bà Lục bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bà trấn an vỗ vỗ tay chồng. "Anh đó, đợi một chút đi, đừng sốt ruột. Em nhận ra được Văn Tinh thật ra cũng rất thích A Tùng. Còn A Tùng nếu như không thích Văn Tinh, thì sao nó lại nhiều lần đổi ý? Anh còn không hiểu con trai mình sao?"

Lục Thánh Duy nhìn vợ, "Ý em là....."

"Đừng thấy A Tùng trưởng thành mà lầm, thật ra tính tình nó vẫn còn rất trẻ con. Hiện giờ nó chưa phận định rõ được tình cảm của mình nên mới thất thường như vậy. Đây cũng coi như là một bài học trong tình yêu đi. Hơn nữa, dù gì thì em vẫn còn là cái gai trong lòng A Tùng, nó cần phải bỏ bỏ cái gai này đi thì mới có thể thoải mái yêu Văn Tinh, mới khiến nó cảm thấy không phản bội mẹ mình, đây là việc rất cần dừng khí đấy."

"Vậy.... Theo em thì, phận làm cha mẹ như chúng ta nên làm gì bây giờ? Nên cho hai đứa nó một vài lời khuyên, đừng tiếp tục hành hạ nhau nữa, cũng đừng tự gây vò mình nữa sao?"

Bà Lục dịu dàng cười lắc đầu.

"Chúng ta cứ để tự nhiên đi, đừng khiến chúng bị áp lực là được. Mấy chuyện yêu đương của bọn trẻ, người đứng ngoài như chúng ta không nên nhúng tay vào. Cùng lắm thì, nếu lúc nào đó bọn chúng quá u mê thì khi ấy chúng ta chỉ điểm cho chúng một chút là được. Làm vậy cũng khiến hai đứa nó cũng như chúng ta có thời gian vui vẻ."

Lục Thánh Duy trầm ngâm một lúc, sau đó cũng cảm thấy lời vợ mình nói rất có lý.

"Cũng chỉ có em suy nghĩ chu đáo. Vậy thì... chúng ta tiếp tục khiêu vũ chứ?" Lục Thánh Duy nhướn mày, đưa tay ra mời.

Bà Lục nhẹ nhàng đặt tay vào lòng bàn tay chồng mình, gật đầu cười, "Đương nhiên, nếu không sẽ rất phụ lòng của những khúc nhạc mỹ lệ này." (cô chú này già mà tình cảm ón ả :D)

....

Văn Tinh không ngờ Lục Yến Tùng lại hôn cô giữa đám đông như vậy, cô giãy hai lần vẫn không thể thoát ra được. Cô càng giãy anh càng hôn sâu hơn, càng lúc càng điên cuồng hơn. Hôn mãi đến khi cánh môi của cô sưng đỏ lên, anh mới buông cô ra. Đôi mắt kia gần như bốc cháy hận ý, nặng nề nhìn chằm chằm vào cô.

"Cánh Văn Tinh, em có biết có nhiều lúc tôi rất hận em hay không!" Lời của anh, từng chữ từng chữ nói ra vô cùng nặng nề.

Giống như một tảng đá nện vào tim Văn Tinh. Chóp mũi ề ảm, gần như rơi lệ, "Những lời này nên để tôi nói mới đúng. Tôi không chỉ nhiều lúc, mà hầu như không có giây phút nào là không hận anh!" Hận anh tàn nhẫn ném từng viên đá vào tim khiến lòng cô dậy sóng, sau khi tạo nên từng cơn sóng, rồi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, xoay người rời đi. Trái tim lần lần sóng vỗ khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại thì anh lần nữa quay trở lại làm xáo trộn nó lên.

Tóm lại, bất kỳ quyết định nào của anh cũng khiến cô không dễ chịu!

Một tay Lục Yên Tùng giữ chặt sau gáy cô, chống trán mình lên trán cô.

"Em dựa vào đâu để hận tôi? Cảnh Văn Tình, nếu không vì em, tôi sẽ chẳng thay đổi thành một con người thất thường đến ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy chán ghét mình! Nếu không vì em, tôi vẫn mãi là một Lục Yên Tùng phóng khoáng lưu luyến giữa ngàn hoa, thích thì chơi, không thích thì tiện tay vứt bỏ! Nếu không vì em, tôi sẽ không bao giờ rơi vào hoàn cảnh suốt ngày tự tra tấn con tim mình, sẽ không biết cái gì là đau đớn khổ sở! Những đớn đau đó, tất cả đều do chính em mang đến cho tôi!"

Lời anh nói khiến trái tim Văn Tình căng lên như dây cung.

Cô... Đang nghe làm sao? Nước mắt bỗng chốc chảy dài ra từ trong hốc mắt. Ngăn cách bởi dòng lệ, cô mơ hồ nhìn anh, "Lục Yên Tùng, anh nói như vậy là rất không công bằng! Ngay từ đầu, chính anh là người xông vào thế giới của tôi trước... Nếu anh không bá đạo như vậy, không nói lý lẽ như vậy, chúng ta cần bản ngay cả cơ hội quen biết nhau cũng không có..."

"Nếu biết hôm nay tôi khổ sở thế này, tôi chẳng thà trước kia sẽ lựa chọn chưa từng quen biết em!" Đấy mấy Lục Yên Tùng như đang tuôn trào sóng dữ.

Đúng vậy! Chính Cảnh Văn Tình cô đã khiến anh không còn là một Lục Yên Tùng của ngày xưa nữa, không còn phóng đảng, không còn kiêu ngạo, không còn vô tình nữa! Trở thành một con người hoàn toàn khác đến chính anh cũng không nhận ra.

Một Lục Yên Tùng như vậy khiến anh cảm thấy vô cùng chán ghét.

Nếu như biết được mình sẽ ngã xuống vực sâu không đáy này, anh thà rằng ngày đó chưa từng bắt đầu.

Văn Tình bị những lời tuyệt tình của anh làm cho chấn động, trong lòng đau đến hít thở cũng khó khăn. Mắt rung rung nhìn anh, sau đó quay người định đi ra ngoài.

Cửa lớn mạ vàng được mở ra, cô đi ra trước, Lục Yên Tùng theo phía sau.

Vừa ra đến ngoài phòng khách, Lục Yên Tùng chợt kéo tay cô lại.

"Mời buông tay! Bây giờ anh vẫn còn cơ hội trở thành người xa lạ với tôi..." Nếu đã hận cô như vậy, nếu không muốn dây dưa với cô như vậy, bây giờ anh kéo cô lại để làm gì?

"Cảnh Văn Tình, nếu như thời gian có thể quay trở lại, tôi sẽ lựa chọn như thế. Có điều, trên thế gian này vốn dĩ không tồn tại hai chữ 'nếu như'!" Đôi mắt thâm sâu của Lục Yên Tùng cuốn cuộn cảm xúc phức tạp. Máu thuẫn, đấu tranh, thống khổ, còn có muốn ngừng nhưng không ngừng được.

"Cho nên, nếu đã không có lựa chọn, và cũng đã gặp em rồi... Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ không chạy trốn nữa, mà em, cũng phải chịu trách nhiệm với tôi!"

Văn Tình lấy làm khó hiểu nhìn anh.

"Hoặc là hãy mau mau mà yêu tôi! Hoặc là tìm cách để tôi quên em đi!" Lục Yên Tùng nói chuyện giống như vị hoàng đế trên ngôi cao, ban cho cô hai sự lựa chọn.

Văn Tình vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn, dồn hết tâm trí để hiểu những lời này của anh.

Lúc Văn Tình về đến nhà không ngờ Thiên Tình cũng đang ở đó.

Vì vậy khi đi ngủ, hai chị em cuộn tròn trên giường. Văn Tình nằm cạnh Thiên Tình, nghe em gái nhắc tới Thi Nam Sinh, sự hạnh phúc trên gương mặt và giọng nói khiến cô không khỏi hâm mộ.

"Em có thể tìm được hạnh phúc, chị thật sự vui mừng thay em. Mấy ngày nữa kết hôn, Tư Noãn làm phù dâu hả?"

"Dạ." Thiên Tình gật đầu, "Chị, em kết hôn rồi, vậy còn chị thì sao? Chuyện của chị hiện giờ thế nào rồi?"

Văn Tình thoáng sùng sốt, miễn cưỡng cười, "Chuyện gì hả?"

"Không phải mẹ nói giới thiệu bạn trai cho chị sao? Có thích hợp để hẹn hò không?"

Văn Tình thờ dãi mới khẽ trả lời: "Không có."

Thiên Tình nhìn Văn Tình, "Chị, nói thật cho em biết đi, là không thích hợp để hẹn hò, hay là bởi vì trong lòng chị đã có người thích hợp rồi, cho nên dù những người khác có xuất sắc đến đâu cũng không thể chấp nhận?"

Nghe lời em gái mình nói, Văn Tình chợt cười. Nhưng trong mắt lại ngấn lệ, "Ngược lại thì đúng hơn."

"Sao ạ?" Thiên Tình khó hiểu.

Văn Tình nhẹ giọng giải thích: "Người trong lòng kia mới chính là người không thích hợp nhất. Cho nên, gặp người đàn ông khác, thoạt đầu cảm thấy rất thích hợp, nhưng... cứ luôn cảm thấy thiếu cái gì đó."

"Chị không thử sao biết người ta không thích hợp chứ?"

Văn Tình nhìn Thiên Tình: "Hôm nay anh ấy ra lệnh cho chị phải yêu anh ấy..."

"Ra lệnh?" Thiên Tình khẽ nhún mày.

Văn Tình khẽ mỉm cười, nằm xuôi tay nhìn lên trần nhà thờ dài nói, "Ừm. Không phải dịu dàng dễ dàng, cũng chẳng phải chân thành khẩn cầu, mà là kiêu ngạo ra lệnh... Anh ấy không phải là người hiểu yêu là gì, mà chị không dừng cảm như em, chị không phải là người có dũng khí toàn tâm toàn ý yêu hết mình. Cho nên, hai người bọn chị cứ như hai con nhím, khắp người đều là gai... Anh ấy không bỏ sự kiêu ngạo xuống được, chị cũng không bỏ được sự phòng bị, bọn chị cứ như thế mà hành hạ lẫn nhau."

"Vậy chị muốn buông tay con nhím kia sao?"

Câu hỏi của Thiên Tình khiến Văn Tình im lặng hồi lâu.

Đến khi tưởng rằng cô đã ngủ mất, lại chợt nghe thấy cô lên tiếng: "Vẫn luôn nghĩ đến chuyện này. Nhưng vẫn chưa có đáp án. Chị nghĩ..."

Cô dừng lại một chút, nghiêng mặt nhìn Thiên Tình, "Nếu như anh ấy muốn chị yêu anh ấy, vậy trước tiên chị phải chắc chắn rằng anh ấy cũng yêu chị mới được, đúng không?"

"Vậy chị đã có cách rồi?"

Văn Tình khẽ cười, đáp lại chần cho Thiên Tình, "Muộn rồi, mau ngủ đi!"

Thiên Tình cũng cười, "Chị, chị nhất định phải hạnh phúc. Trước khi em kết hôn, chị nhất định phải xử lý anh ấy xong đấy."

Lục Yến Tùng tức giận vứt điện thoại xuống bàn.

Không biết đã là lần thứ mấy trong ngày anh gọi điện cho Cảnh Văn Tình, nhưng lần nào gọi tới không phải không ai nghe máy thì cũng là đường dây bận.

Dù có cố gắng gọi cỡ nào cũng không thể nghe được giọng nói của cô. Anh vốn tưởng rằng, những lời anh nói trong buổi tiệc hôm đó đã rất rõ ràng rồi.

Đã bày tỏ tình cảm của mình hết sức rõ ràng rồi! Cô cũng nên có biểu hiện như những người con gái khác thường hay có chứ.

Nhưng cô không những không đón nhận anh, ngược lại còn giữ khoảng cách với anh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Yêu tôi khó khăn đến vậy sao...

"Văn Tình, nghe lễ tân nói có người ở dưới lầu tìm em."

Lúc Văn Tình từ phòng in đi ra, một đồng nghiệp cười mờ ám nói với cô.

"Có phải chính là anh đẹp trai Lục Yến Tùng lần trước đã tuyên bố em là bạn gái trên ti vi không? Chị đoán nhất định là anh ta rồi. Em mau xuống đi, những tài liệu này cứ giao cho chị là được rồi." Đồng nghiệp kia nhiệt tình đón lấy sắp tài liệu trong tay cô.

Văn Tình thoáng sửng sốt.

Lúc Yến Tùng? Anh ấy thực sự tới công ty tìm mình sao?

Suốt nửa tháng nay cô không nhận điện thoại của anh, hơn nữa vì để tránh anh, cho dù chú Lục có gọi điện báo cô và Thiên Tình đến ăn cơm, cô cũng từ chối, nói hôm khác sẽ tới.

Cho nên, nửa tháng này, cô chưa từng gặp Lục Yên Tùng.

Cô nghĩ, Lục Yên Tùng hẳn là đã từ bỏ mình rồi.

Dù sao...

Một người kiêu ngạo như anh sao có thể bám mình không rời như thế?

Nhưng...

Hôm nay có đúng là anh không?

Trong lòng bỗng xôn xao mong đợi, nhưng cô không có ý định xuống gặp anh.

"Văn Tinh, sao còn ngăn người ra đó? Còn không mau đi đi?" Đồng nghiệp cười đẩy cô.

Lúc này cô mới hoàn hồn, không đi xuống lầu mà lấy lại tài liệu trong tay đồng nghiệp, "Tài liệu này cứ để em đưa cho tổng giám đốc."

"Không xuống đó sao?"

"Lục Yên Tùng không phải bạn trai em!" Văn Tinh khẽ cười giải thích.

"Không phải á? Giấu hoài! Người sáng mắt ai nhìn cũng đều thấy được đó cô. Tuyên bố trước giới truyền thông như vậy, còn không phải sao?"

Văn Tinh không nhiều lời giải thích nữa, vì có một số chuyện dù có nói thế nào người khác cũng không tin.

Gọi điện thoại xuống quầy lễ tân căn dặn mấy câu xong cô mới mang tài liệu vào phòng tổng giám đốc.

Lục Yên Tùng bắt chéo chân ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, yên lặng chờ đợi bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

Nhưng... Văn Tinh không có xuất hiện mà người đến là nhân viên lễ tân.

"Xin lỗi anh. Người trên kia nói cô Cảnh Văn Tinh hiện tại không có ở công ty." Người kia nói lại với Lục Yên Tùng những lời Văn Tinh đã dặn.

Dường như sớm đoán được cô ta sẽ nói như thế, vẻ mặt Lục Yên Tùng cũng không có gì là kinh ngạc, chỉ gật đầu nhướn mày nhìn cô, không nhanh không chậm nói: "Biết rồi. Gọi điện cho tổng giám đốc của cô, hỏi anh ta xem bây giờ có rảnh không."

"Nhưng muốn gặp tổng giám đốc cần phải có hẹn trước ạ..." Dáng vẻ của nhân viên lễ tân có chút áy náy.

"Tôi tên Lục Yên Tùng, muốn nói vài lời với tổng giám đốc của cô." Lục Yên Tùng thân nhiên ngắt lời nhân viên kia.

Cô nhân viên thoáng sửng sốt.

Lục Yên Tùng..

Cái tên này, chỉ cần là người có chút quan tâm đến giới giải trí, hẳn là sẽ vô cùng quen thuộc.

"Anh Lục, phiền anh đợi một lát, tôi sẽ lập tức gọi điện."

"Được." Lục Yên Tùng gật đầu, ung dung tiếp tục chờ đợi.

Cảnh Văn Tinh...

Em giỏi lắm, dám tránh mặt tôi!

Lần này tôi muốn xem thử em còn trốn đường nào nữa!

**

Văn Tinh mang báo cáo quý vào phòng tổng giám đốc.

Tổng giám đốc vừa lật một trang, còn chưa kịp xem thì có điện thoại, sau khi nghe xong liền vội vã đứng dậy.

"Sao thế ạ? Tổng giám đốc có việc gấp hay sao?" Văn Tinh nhìn tổng giám đốc của mình.

"Có khách quý tới chơi, bây giờ tôi phải đích thân xuống dưới lầu tiếp đón. Báo cáo cứ đặt ở đây đi."

Nhìn đáng vẻ vội vàng kia, xem ra là một ông chủ lớn nào đó.

"Vâng, tôi sẽ đi pha trà mang trà đến ạ." Văn Tĩnh chu đáo nghĩ.

"Ừ, đi đi!" Người kia đáp một tiếng, rồi vội vã ra khỏi phòng làm việc.

Văn Tĩnh không suy nghĩ nhiều, chỉ đặt tài liệu trên tay xuống bàn làm việc rồi xoay người đi pha nước.

Cô đun nước sôi, pha hai cốc trà mang ra ngoài.

Mấy đồng nghiệp nữ đang túm tụm lại với nhau to nhỏ bàn tán.

"Mọi người đang nói chuyện gì thế?" Văn Tĩnh vừa đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, vừa tò mò hỏi các cô.

"Đang nói về người khách của tổng giám đốc!" Tất cả mọi người đều ăn ý nháy mắt.

"Vị khách nào thế? Lại khiến mọi người nhọc lòng bàn tán?"

Các đồng nghiệp nhìn nhau cười, "Còn ai vào đây nữa? Đương nhiên là một anh chàng vô cùng đẹp trai. Được rồi, được rồi, cô mau mang trà vào đi."

Văn Tĩnh cảm thấy mọi người có gì đó rất lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, đi tới gõ cửa phòng, nghe được tiếng của tổng giám đốc liền đẩy cửa đi vào.

Vừa đi vào nhìn thấy dáng người quen thuộc đang ngồi trên ghế sofa kia cô lập tức ngẩn người, tay cầm khay trà không khỏi siết chặt.

Anh ngồi quay lưng về phía cửa, nhưng chỉ cần liếc nhìn một cái Văn Tĩnh liền nhận ra. Không biết vô tình hay cố ý, dù nghe thấy tiếng động ở phía cửa nhưng anh vẫn không quay đầu lại, chỉ mãi mê nói chuyện gì đó với tổng giám đốc của cô.

"Văn Tĩnh, còn ngậy người ở cửa là gì? Mau bưng trà đến đây!" Tổng giám đốc cười ngoác tay gọi cô đến.

Tổng giám đốc gọi cô mới giật mình sự tình. Lục Yến Tùng vẫn không quay đầu lại, cô không hiểu được rốt cuộc trong lòng anh đang tính toán cái gì nữa, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười, bưng trà tới.

Cô cúi đầu, đặt từng cốc trà trước mặt tổng giám đốc và anh. Theo phản ứng tự nhiên liếc mắt nhìn anh, từ lúc bước vào anh vẫn không hề nhìn tới cô nhưng khi cô vừa ngước mắt lên thì lập tức chạm phải tầm mắt anh.

Ánh mắt sâu thẳm của anh mang theo sự lạnh lẽo khiến lòng Văn Tĩnh khẽ run lên. Như làm chuyện xấu bị bắt quả tang, cô chột dạ vội chuyển tầm mắt. Sau đó lấy lại bình tĩnh, đẩy ly trà tới trước mặt anh, "Mời dùng trà."

"Cảm ơn." Lục Yến Tùng thản nhiên nói, trong giọng nói không nghe ra được bất cứ cảm xúc nào.

"Vương tổng, tôi và cô Cảnh đây là người quen cũ, cho nên muốn tìm anh mượn cô ấy nói vài lời, không biết có phiền gì không?"

Lục Yến Tùng đột nhiên nói vậy, khiến Văn Tĩnh kinh ngạc ngẩng đầu lên. Anh lại muốn gì đây?

"Dĩ nhiên không phiền rồi!" Vương tổng lúc này đã đứng dậy, "Văn Tĩnh, cô hãy ở lại nói chuyện với Lục tổng, tôi còn có việc ra ngoài trước. Cô hãy thay tôi tiếp đón Lục tổng cho tốt."

"Nhưng tôi..." Văn Tĩnh còn đang muốn nói gì đó, Vương tổng đã lườm cô một cái sắc lẹm khiến Văn Tĩnh im bật, chỉ có thể tro mắt nhìn tổng giám đốc của mình đi ra khỏi phòng làm việc.

*

Vương tổng đi rồi trong phòng làm việc chỉ còn lại Lục Yến Tùng và Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh đứng đó rù rỏ mắt liếc nhìn anh.

Lục Yến Tùng cũng ngoảnh mặt lại, ánh mắt âm u như bóng đêm nhìn cô đắm đắm: "Ngồi xuống!"

Văn Tĩnh vẫn không nhúc nhích, chỉ hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Sao không nhận điện thoại của tôi?" Lục Yến Tùng hỏi thẳng. Vẫn nhìn cô không chớp mắt.

"Gần đây bận nhiều việc quá." Văn Tĩnh viện cớ.

Anh cau mày, vươn tay tóm lấy cổ tay mảnh khảnh của Văn Tĩnh.

Văn Tinh sợ hãi muốn giãy ra nhưng Lục Yên Tùng lại dùng sức hơn kéo cả người cô ngã ngồi lên đùi mình. Sức anh rất mạnh, ghì chặt đến mức cô không sao nhúc nhích được.

"Bạn đến cả một cuộc điện thoại cũng không nghe được sao?" Sóng ngầm bắt đầu cuộn lên trong đáy mắt anh, giọng nói đầy chất vấn. Tiếp tục hạch hỏi đợt hai, "Ba tôi mời ăn cơm, tại sao không đến?" Nhìn cô chằm chằm không cho phép cô né tránh, cũng không cho phép cô bịa chuyện nói những lời không thật.

Cơ thể Văn Tinh bị anh ôm chặt cứng trong ngực, khoảng cách gần như vậy khiến cô có thể cảm nhận rõ ràng cảm xúc của anh. Thậm chí, từ lồng ngực phập phồng có thể dễ dàng nhận ra sự tức giận của anh.

Văn Tinh mím môi nhìn anh, "Tôi chỉ làm theo lời của anh..."

Lục Yên Tùng hừ lạnh một tiếng, hơi cúi đầu, làn môi lạnh như băng gần như sắp dán dần lên cô, "Em còn dám nói đó là ý của tôi?"

Anh tiến lại càng lúc càng gần khiến hô hấp của Văn Tinh cũng trở nên dồn dập hơn. Chớp chớp mắt, Văn Tinh nói: "Anh cho tôi lựa chọn, hoặc là yêu anh... hoặc là làm cho anh quên tôi..."

Lời cô nói khiến cánh tay đang ôm cô của Lục Yên Tùng cứng đờ. Ngay sau đó...

Sức lực từ cánh tay bỗng nhiên nặng hơn, tưởng chừng như muốn bóp nát cô ra. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nói vậy, em chọn lựa cách làm cho tôi quên em?" Dáng vẻ như thú dữ bị tổn thương, giống như chỉ cần cô gật đầu một cái, ngay tức khắc anh sẽ nuốt sống cô vào bụng vậy.

Văn Tinh cũng bị anh làm cho hoảng sợ không thôi, môi giật giật muốn nói rồi lại thôi, nhưng rốt cuộc không nói ra lời. Cổ họng như bị gì đó chặn lại, khó chịu đến cả ngực cũng nặng trĩu.

Nhưng... Sự im lặng đó cũng chính thức nói lên đáp án của cô.

"Cánh Văn Tinh, bảo em yêu tôi, chẳng lẽ thật sự... khó khăn đến vậy sao?"

Mắt Lục Yên Tùng dâng lên nỗi chua chát, mỗi chữ nói ra đều khiến hô hấp anh trở nên nặng nề. Tựa như, có sự không cam lòng, vừa bị tổn thương lẫn khó chịu khổ sở...

Có lẽ... Chỉ vì anh chưa từng bị người phụ nữ nào từ chối!

Văn Tinh cười nhạt, nụ cười hừng hờ cay đắng, "Anh yêu cầu tôi yêu anh, còn anh thì sao? Anh đã hỏi rõ trái tim mình rốt cuộc cảm giác của anh đối với tôi là gì chưa? Anh nói anh yêu tôi, nên nói thế này, thật ra anh chỉ vì bị tôi từ chối lời yêu cầu của mình, cho nên mới nghĩ ra cách này để chinh phục tôi?" Kiểu đàn ông kiêu ngạo như anh, ham muốn chinh phục mãnh liệt như anh, sao Văn Tinh có thể tin anh thật lòng được đây?

Nếu như anh biết cô thật sự đã yêu anh, không phải là giả vờ nữa, liệu anh sẽ có phản ứng như thế nào đây? Có thật sẽ vội vã đến tìm cô như thế này không?

Hay là anh sẽ hài lòng vui sướng vì trò chơi săn mồi của mình cuối cùng đã kết thúc, cười thầm lại có một con mồi ngu ngốc mắc mưu?

Cô không thể để kết cục như thế xảy ra! Càng không muốn trở thành con mồi của anh!

Câu hỏi của cô khiến Lục Yên Tùng im lặng hồi lâu.

Anh đã từng cho rằng mình chỉ là tùy hứng, hay như cô nói, là kiểu người kiêu ngạo lúc nào cũng muốn có được thứ mình muốn, nhưng qua thời gian anh mới nhận ra... Phần tình cảm đó đã sớm vượt ra khỏi quỹ đạo mà anh có thể kiểm soát.

Sự im lặng của anh khiến lòng Văn Tinh lạnh đi. Cô cho rằng anh như vậy chính là đã thừa nhận những lời cô vừa hỏi.

Ánh mắt tối đi, Văn Tinh vùng ra khỏi người anh, cảnh giác lùi về sau, môi lạnh nhạt nói, "Tôi còn phải làm việc... Từ nay về sau... đừng đến tìm tôi nữa."

"Cánh Văn Tinh! Có phải chỉ cần tôi xác định rõ được tình cảm của mình, thì đáp án của em sẽ khác đi đúng không?"

Khoảnh khắc cô xoay người đi, Lục Yên Tùng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Giọng nói trầm trầm, như vô số tảng đá nện vào trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Chuẩn bị cho lễ cưới

Giọng nói nặng nề như có vô số tảng đá nện vào trái tim cô. Lòng bồn chồn lo sợ, hai tay bắt giắc xoắn chặt vào nhau. Cuối cùng cô vẫn không quay đầu lại, cũng không nói thêm gì nữa, dứt khoát bước đi.

Đóng cửa lại tựa người vào cánh cửa phòng tổng giám đốc, rồi lại không kiềm lòng được quay đầu nhìn cánh cửa đã khép kín.

Nghĩ tới người phía bên trong cánh cửa kia tự thầm hỏi...

Lục Yến Tùng...Có phải trong lòng anh cũng có em như trong tim em vẫn luôn có anh hay không?

Chẳng qua chỉ là...Anh vẫn chưa nhận ra tiếng lòng của mình mà thôi? Văn Tinh cười chua chát, rồi tự giễu lắc đầu.

Đó là một người đàn ông không biết yêu, muốn anh yêu một người là chuyện khó khăn đến nhường nào chứ?

Còn mình, nào có khả năng để làm được chuyện đó?

"Văn Tinh, sao lại ra đây? Không ở lại tâm sự với bạn trai sao?" Vừa mới ra tới phía ngoài, nhóm đồng nghiệp thì nhau nháy mắt hỏi cô.

"Phải đấy, người yêu cô đẹp trai thật đó. Máy bộ phim điện ảnh gần đây đều do công ty anh ta sản xuất, khi nào có dịp bảo bạn trai cô mời bọn này đến xem với được không?"

"Đúng rồi. Nghe nói có bộ 3D Anime gì đó đã phát sóng rồi, chúng ta hẹn bữa nào cùng đi xem đi."

"Cô hai à, cô bao tuổi rồi mà còn xem Anime nữa đấy!"

"Kệ người ta, cái này gọi là lớn xác nhưng có tâm hồn trẻ con."

Văn Tinh nghe các cô sôi nổi trêu qua trêu lại, không khỏi lắc đầu giải thích: "Đừng đoán lung tung như vậy. Anh ấy không phải bạn trai tôi. Nhưng nếu mọi người muốn đi xem phim..."

"Chiều nay tôi sẽ cho người mang vé đến. Lúc đó mọi người muốn xem phim gì đều không thành vấn đề."

Văn Tinh còn chưa nói xong chợt nghe thấy một giọng nói khác chen vào. Cô sững sốt quay đầu lại thì thấy Lục Yến Tùng đang đứng ở phía sau.

Anh nói chuyện với đồng nghiệp nhưng tầm mắt không hề nhìn tới cô. Về mặt lúc này đã bớt đi sự lạnh lùng vốn có, khiến người ta có cảm giác rất dễ gần.

Các đồng nghiệp vô cùng vui sướng đá mắt với Văn Tinh, cười nói, "Cảm ơn Lục tổng đã hào phóng thế nhé. Sau này có phim mới chúng tôi nhất định sẽ bỏ tiền túi để ủng hộ."

Lục Yến Tùng không nói gì nữa, chỉ cong môi cười coi như đáp lại.

Sau đó...Đôi mắt sâu thẳm chuyển sang nhìn Văn Tinh, mím môi không nói thêm gì, xoay người bước đi.

Anh đã đi...

Nhưng tầm mắt Văn Tinh vẫn dừng lại ở nơi anh vừa biến mất rất lâu. Ánh mắt mê mẩn mang cùng lòng dạ rối bời.

"Nè, mau tỉnh lại đi!" Chợt có người vỗ một cái lên vai cô, thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của cô, bèn trêu ghẹo, "Không phải bạn trai hả, thật sự không phải bạn trai sao? Không phải bạn trai mà người ta vừa khuất bóng mà ba hồn bảy vía của cô cũng bay bổng theo rồi."

Văn Tinh giật mình hoàn hồn, đỏ bừng mặt vội vàng chuyển tầm mắt, "Đừng trêu tôi nữa mà, tôi đi làm việc đây."

Nhiều ngày sau đó, mọi người đều vô cùng bận rộn.

Hôn lễ của Thiên Tinh đang được xúc tiến chuẩn bị.

Sắp xếp và trang trí hội trường, mời khách, chuẩn bị đã tiệc, cùng với những chuyện vụn vặt khác, Văn Tinh cũng bận rộn giúp đỡ.

Thiên Tinh lo sức khỏe của cô không kham nổi nhiều việc, muốn cô nghỉ ngơi, nên cô đã đến công ty xin nghỉ để ở nhà phụ giúp.

Càng đến gần ngày cưới, mỗi sáng thức dậy bận rộn làm đủ việc nên Văn Tinh không có thời gian để suy nghĩ linh tinh.

Nhưng... Vào mỗi đêm khuya thanh vắng, trong đầu cô sẽ luôn xuất hiện bóng dáng của một người...

Lục Yến Tùng... Thậm chí cô cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi không có gặp anh. Kể từ hôm đó, sau khi rời khỏi công ty anh cũng không xuất hiện nữa.

Mặc dù thỉnh thoảng cô cùng Thiên Tình tới thăm mẹ, chú Lục có gọi cho Lục Yến Tùng bảo anh về nhà, thì anh sẽ viện cớ bận việc không về được.

Dần dần, Văn Tình cũng hiểu ra... Người đàn ông này hẳn là đã quên mình rồi.

Như vậy cũng tốt... Dù sao giữa họ, kết quả cuối cùng cũng chỉ là như vậy mà thôi. Nhưng sao lòng cứ cảm thấy càng ngày càng cô đơn, càng trống trải thế này?

Cách hôn lễ chỉ còn năm ngày.

Hôm đó... Lúc Văn Tình bắt xe chuẩn bị đến nhà họ Thi, thì điện thoại di động cô bỗng nhiên có cuộc gọi đến.

Nghĩ chắc Thiên Tình gọi hỏi mình đi tới đâu rồi, cô vội vàng móc điện thoại ra, vừa nhìn thấy số điện thoại trên màn hình cô liền ngẩn người.

Dãy số này cô không thể quen thuộc hơn được...

Lục Yến Tùng..

Cho dù có xóa số đi nữa, nhưng từ lâu nó đã khắc sâu vào lòng cô rồi. Rõ ràng đã rất lâu không liên lạc vậy mà cô vẫn chưa quên...

Cố gắng ổn định lại nhịp tim cô mới bắt điện thoại, "A lô." Cô khẽ khàng lên tiếng, thế nhưng đầu bên kia vẫn im lặng không nói. Văn Tình chỉ nghe thấy tiếng thờ rất nặng nề.

Không khí lúc này như ngưng đọng. Dường như anh không có ý định muốn lên tiếng.

Văn Tình mấp máy môi, nhẹ giọng hỏi: "Tìm tôi có việc gì sao?"

"Em đang ở đâu?" Cuối cùng Lục Yến Tùng cũng mở miệng.

Mười ngày không gặp, vừa nghe thấy giọng nói này, lòng Văn Tình khó tránh khỏi bồi hồi xúc động, "Đang đón xe đến chỗ Thiên Tình..." Cô vừa nói vừa siết chặt điện thoại trong tay.

"Ba giờ chiều nay tôi chờ em ở quán trà Trung Hoàn."

Ba giờ? Cô đã hẹn với tiệm hoa sẽ đến bàn bạc về hoa bố trí trong hội trường cưới rồi.

"Được, tôi sẽ đến đúng giờ." Rõ ràng nên yêu cầu đổi giờ hẹn mới đúng, nhưng lời nói ra ngay cả cô cũng không kiểm soát được.

Lục Yến Tùng không nói thêm gì nữa liền cúp điện thoại.

Văn Tình trầm ngâm, môi khẽ cong lên, nụ cười xẹt qua khóe môi. Đang định cất điện thoại vào trong túi, chuông lại lần nữa vang lên.

Cô nhìn màn hình rồi mới nghe máy, "Mẹ?"

"Tối nay con có rảnh không? Nếu rảnh thì cùng Thiên Tình và A Sênh tới đây ăn cơm."

"Hôm nay à? Có chuyện gì quan trọng không mẹ?" Văn Tình hỏi.

"Hôm nay là sinh nhật Yến Tùng, mẹ muốn tổ chức cho nó một ngày sinh nhật thật ý nghĩa cùng với gia đình. Nhiều năm rồi mọi người không có cơ hội được sum vầy bên nhau. Khó khăn lắm gia đình mình mới được đoàn tụ như bây giờ, vì vậy, việc mẹ làm cũng chỉ có thế này thôi. Có điều..." Giọng nói của mẹ hơi buồn buồn.

"Mẹ lo anh ấy không chấp nhận ý tốt của mẹ, không chịu về nhà?"

"Ừ. Thời gian trước còn chịu về, nhưng gần đây nó không về nhà luôn. Văn Tình, các con còn liên lạc với nhau không? Có thể giúp mẹ khuyên nhủ nó được không?"

Văn Tình sao có thể từ chối tấm lòng này của mẹ được, "Vâng. Lát nữa con sẽ khuyên anh ấy, hy vọng anh ấy hiểu được tấm lòng của mẹ."

"Vậy A Tùng giao cho con đó."

Hai người nói thêm một lát mới cúp điện thoại.

Thì ra...Hôm nay là sinh nhật anh....

Cho nên anh ấy mới đột ngột gọi điện cho mình? Thì ra trong ngày đặc biệt của mình, anh vẫn còn nhớ đến cô...

Cô dâu Thiên Tình đang ngồi trên ghế sofa ăn cháo gà bà Thi nấu. Còn chú rể Thi Nam Sênh đang ngồi phía đối diện bàn bạc chuyện đèn trang trí với nhân viên.

Thiên Tình ngồi bên kia nhìn anh, mắt mang ý cười cong cong sáng tựa như trăng rằm, như đang đắm chìm trong niềm yêu thương và hạnh phúc của người đang yêu nên có.

Gần đây anh bận đến râu cũng không kịp cạo, chỉ dồn hết tâm trí vào hôn lễ. Tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng dáng vẻ nghiêm túc chuyên chú ấy vẫn còn rất say lòng người.

Thiên Tình quả thật không thể tin được, người đàn ông này, năm ngày sau sẽ trở thành chú rể của mình....Còn...sẽ là cha của con mình.

Như cảm nhận được ánh mắt cô đang nhìn mình, Thi Nam Sênh khẽ quay đầu sang nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, Thiên Tình cười ngơ nghe, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Anh... cũng cười. Quay đầu căn dặn người bên cạnh những việc cần làm, sau đó ra đầu cho đối phương rồi đi, mới đứng dậy đi đến cạnh Thiên Tình.

"Nhìn gì vậy?" Vừa ngồi xuống cạnh cô, tay cũng theo thói quen kéo cô vào trong ngực. Oa...cuối cùng nơi eo cũng có chút thịt rồi. Gần đây thấy khẩu phần ăn của cô tăng mỗi lúc cần nhiều, anh cũng coi như có thể thở phào một hơi.

"Xem anh kia! Râu ria không cạo, đầu tóc thì rối bù lên..." Thiên Tình đặt thìa xuống, chọc chọc ngón tay lên hàm râu dưới cằm anh, dáng vẻ như không mấy hài lòng với bộ dạng này của anh.

Nhưng, thật ra trong lòng cô lại thấy mình như trúng độc nặng lắm rồi... Vì cho dù dáng vẻ của anh có lồi thối lệch thếch như thế nào, cô vẫn cảm thấy anh rất đẹp trai, rất quyến rũ.

"Còn chưa kết hôn mà đã ghét bỏ chồng em rồi sao?" Thi Nam Sênh nheo mắt hỏi, sau đó cắn lên môi cô một cái coi như trừng phạt, "Ủm, thom quá...."

Thiên Tình cười vui vẻ, né người ra một chút, giả vờ tức giận, trừng mắt nhìn anh, "Anh là cún sao? Thích cắn người thế."

"Chỉ cắn mỗi em thôi." Anh lại ôm cô vào trong ngực.

Thiên Tình nhìn anh, "Ăn chút cháo gà nhé? Từ sáng tới giờ anh bận rộn mãi chưa ăn gì đó."

"Được. Em dứt anh đi." Thi Nam Sênh làm nũng như trẻ con mà to xác, đòi cô dứt cho mình ăn.

Thiên Tình chiều theo ý anh, múc muỗng cháo gà lên thổi cho nguội rồi đưa tới trước miệng anh.

Cháo gà rất ngon, rất thơm, anh ăn cảm thấy rất ngọt...Ngọt tựa như mật vậy, ngọt từ môi lưỡi lan dần đến tận tim.

"Mới sáng sớm đã kích thích người cô đơn như tôi rồi, hai người làm thế có quá tàn nhẫn không vậy?" Văn Tình vừa vào cửa thì nhìn thấy cảnh tượng này. Dáng vẻ hạnh phúc của đôi vợ chồng son khiến cô vui mừng thay, cũng vô cùng hâm mộ.

"Chị." Thiên Tình đặt chén cháo vào tay Thi Nam Sênh, đứng dậy tươi cười ra đón.

"Nếu chị ngưỡng mộ như vậy thì mau tìm một người đi. Nghe dì nói, ở bữa tiệc lần trước không phải chị gặp một người rất ok sao? Người kia hình như cũng rất có hứng thú với chị." Thi Nam Sênh vừa đi ra cửa đón Văn Tình, vừa nói.

"Có hứng thú?" Văn Tình cười, "Ồ trong mắt mẹ, phàm là đàn ông tốt đều có hứng thú với tôi." Ngày hôm đó, Lục Yến Tùng lôi cô đi ngay giữa buổi tiệc như thế, dù người khác có hứng thú với cô đi nữa e là cũng sợ mất mặt bỏ chạy không kịp rồi.

"Văn Tình tới đây à?" Bà Thi dặn dò nhà bếp, "Mang thêm chén cháo gà lên cho cô Cảnh đi."

"Không cần đâu dì. Con ăn sáng rồi."

"Ăn chung với Thiên Tình cho vui đi con. Cháo này là dì xuống bếp làm đó. Cũng lâu rồi không xuống bếp, con ném thử tài nấu nướng của dì đi."

"Dạ, vậy con cảm ơn dì." Văn Tình ngoan ngoãn nghe lời.

Cháo gà còn chưa kịp bùng lên, nhà thiết kế lễ phục đã tới. Thiên Tình và Thi Nam Sênh đành đi lên lầu, thử nãy bộ lễ phục sẽ mặc trong hôm cưới.

Nhất thời trong phòng khách chỉ còn Văn Tình và bà Thi.

Người trong bếp bưng cháo gà ra, bà Thi đón lấy đích thân đưa cho Văn Tình, "Nhân lúc còn nóng con mau ăn đi, gia vị đều là đồ còn tươi đấy."

"Cảm ơn dì." Văn Tình cười nhận lấy.

Ngồi xuống đang định cầm muống mức cháo lên ăn, nhưng vừa ngửi thấy mùi dầu mỡ cô liền cảm thấy dạ dày cuộn cuộn lên, "Ờ..." Vội vàng đặt chén cháo xuống, cô khó chịu bặm miệng. Ngay cả câu xin lỗi cũng không kịp nói đã vội vàng xoay người chạy vào phòng vệ sinh.

Sau đó...khó chịu ôm bụng rửa mặt nôn thốc nôn tháo. Dạ dày rất khó chịu nhưng không nôn ra được gì.

Lúc mệt mỏi ngẩng đầu lên, bà Thi đã rút khăn giấy đưa cho cô, lo lắng hỏi: "Con không sao chứ? Thấy khó chịu ở đâu không?"

Văn Tình kiệt sức xua xua tay, nhận lấy khăn giấy lau xong mới yếu ớt nói: "Con không sao... Cảm ơn dì."

Tình trạng này...Mấy ngày nay cô đều bị. Cô vốn tưởng rằng dạ dày mình có vấn đề, một hai ngày nữa sẽ đỡ, nhưng..Bây giờ nghĩ lại, hình như càng ngày càng nhiều hơn. Mà càng như vậy, trong lòng Văn Tình lại càng lo lắng.

"Văn Tình, dì thấy hay là con đến bệnh viện kiểm tra xem. Phản ứng này của con..." Bà Thi hơi khựng lại một lúc rồi mới nói tiếp, "Có thể không phải do dạ dày có vấn đề. Nếu cũng giống như Thiên Tình, thì không thể khinh thường được đâu."

Văn Tình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bà Thi, mím môi không nói gì. Chẳng lẽ mình thực sự giống Thiên Tình, đã mang thai rồi?

"Con đừng lo lắng. Dì thấy đề A Sênh đưa con đến bệnh viện kiểm tra cẩn thận xem thế nào." Bà Thi đề nghị.

Văn Tình im lặng một hồi rồi lắc đầu, "Dì, xin dì giúp con giấu chuyện này. Khi còn chưa xác định chính xác, con không muốn làm Thiên Tình lo lắng."

"Được, dì sẽ coi như không biết chuyện gì."

"Cảm ơn dì." Văn Tình gật đầu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, "Bây giờ con đến bệnh viện xem thế nào ạ." Kiểm tra sớm biết kết quả sớm... Sẽ sớm để bản thân yên tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Quyết định về đứa bé

Từ chối ý tốt đề tài xế đưa mình đến bệnh viện của bà Thi, Văn Tình tự mình đón xe đến bệnh viện.

Nhìn dòng chữ "Khoa phụ sản" to lớn kia, cô theo bản năng nắm chặt tờ phiếu khám. Nghe y tá gọi tên mình, cô thấy trong lòng chưa bao giờ căng thẳng như lúc này. Nếu thật sự mang thai, cô phải làm gì bây giờ?

Sau khi làm một loạt các xét nghiệm kiểm tra, Văn Tình yên lặng ngồi trên ghế trong hành lang đợi kết quả.

"Cảnh Văn Tình!"

"Cảnh Văn Tình là ai?"

Y tá gọi hai tiếng, Văn Tình mới hoàn hồn lại, "Vâng, là tôi."

"Mời cô theo tôi."

Y tá dẫn Văn Tình đi vào, Văn Tình căng thẳng đến lòng bàn tay toát đầy mồ hôi lạnh.

*

Vị nữ bác sĩ nhìn rất có kinh nghiệm, đẩy gọng kính trên sống mũi lên, lật giở kết quả xét nghiệm của cô.

"Đã mang thai ba mươi lăm ngày rồi." Bác sĩ thản nhiên nói, giọng nói không có tí cảm xúc nào.

Sắc mặt Văn Tình trắng bệch, bàn tay đặt trên đùi cuộn lại theo bản năng.

Lúc này bác sĩ mới ngẩng đầu lên nhìn cô, "Tôi vừa xem tiền sử bệnh án của cô, hẳn cô rất rõ tình trạng sức khỏe của mình."

"Bác sĩ, tôi thực sự không thể sinh đứa nhỏ này được sao?" Ánh mắt Văn Tinh tối đen như đêm khuya không có ánh trăng, mang theo sự đau thương tột cùng.

"Bệnh thận của cô vừa mới khỏi. Với tình trạng này của cô, ít nhất phải đợi ba năm sau mới được mang thai." Về mặt bác sĩ không chút thay đổi.

"Nhưng tôi không sợ đau, cũng không sợ... chết." Cô thật sự muốn giữ đứa bé này... Thật sự rất muốn... Vì nó là con của cô và anh...

"Đây không chỉ là vấn đề của cô!" Bác sĩ mở bệnh án ra, nghiêm túc nhìn cô, "Không nói đến sức khỏe hiện giờ của cô trong thời gian ngắn không thể nuôi dưỡng một bào thai, cho dù đứa bé được sinh ra thì tỷ lệ mắc dị tật bẩm sinh cũng phải 80%! Với tình hình này, nếu cứ tiếp tục muốn sinh đứa trẻ ra... vì để thỏa mãn sự ham muốn ích kỷ của người mẹ, mà khiến một đứa trẻ mang hình hài như thể đến thế giới này để hứng chịu ánh mắt kỳ thị của người đời. Chính vì thế, tôi yêu cầu cô không nên giữ lại đứa bé này."

Văn Tinh cúi đầu, tay khẽ run run đặt lên vùng bụng bằng phẳng. Đứa con còn chưa kịp tượng hình đã phải chào tạm biệt mẹ nó rồi sao?

Không nỡ, không đành lòng bỏ nó... Nhưng cô còn lựa chọn nào khác sao? Đang chìm trong suy nghĩ thì điện thoại trong túi xách chợt vang lên.

Cô lục lọi lấy điện thoại ra xem thì thấy là số của Lục Yến Tùng đang gọi. Mới làm mấy bước xét nghiệm mà đã đến hai rưỡi chiều rồi... Nhìn dãy số lóe sáng trên màn hình điện thoại, hốc mắt Văn Tinh chợt ướt.

Yến Tùng, chúc anh sinh nhật vui vẻ...

Nhưng, hôm nay em không thể mừng sinh nhật với anh được rồi.

Không dám nhận điện thoại, không dám nghe giọng nói của anh, cô sợ...

Bản thân sẽ đưa ra quyết định ích kỷ... Ngón tay run rẩy đưa tới vị trí nút màu đỏ, dứt khoát bấm tắt. Sau đó tắt luôn nguồn điện thoại. Trong lúc làm những chuyện này, trái tim cô rung đập dữ dội. Nước mắt cũng đã ướt đầm khóe mắt.

Xin lỗi, con yêu...

Xin lỗi anh, Yến Tùng...

"Thế nào rồi? Cô đã có quyết định được chưa?" Bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn cô.

Mấp máy môi, Văn Tinh nhẹ gật đầu, "Khi nào có thể làm phẫu thuật?"

"Tôi vừa sắp xếp với phòng phẫu thuật, ba giờ chiều nay có thể làm."

"Ba giờ..." Văn Tinh lắp bắp.

Bác sĩ nhìn cô, "Cô sớm quyết định đi. Tôi còn rất nhiều bệnh nhân."

Hít sâu một hơi, giống như chỉ có như vậy Văn Tinh mới có thể đưa ra được quyết định khó khăn này, "Ba giờ chiều nay sao...?" Giọng run run hỏi lại.

Không thể do dự thêm được nữa, càng để lâu tình cảm của mình với đứa nhỏ càng không nỡ rồi... Đến lúc đó, muốn đưa ra quyết định cũng không thể nào dễ dàng như bây giờ được.

"Đúng vậy. Cô điều chỉnh lại tâm trạng một chút, đừng quá căng thẳng, không có việc gì đâu." Bác sĩ khuyên Văn Tinh.

Văn Tinh gật đầu, không nói gì nữa, mở cửa đi ra, một mình ngồi trên hành lang. Hành lang bệnh viện người tới người lui, có những cặp vợ chồng ân ái hạnh phúc, nhiều đôi ngọt ngào bên nhau cũng có... Còn cô, một thân một mình đau khổ thương tâm.

Gió lùa lao xao nơi hành lang dài rộng. Thời tiết đã qua mùa Xuân, rõ ràng không còn rét lạnh nữa, nhưng Văn Tinh không khỏi rung mình một cái, theo bản năng ôm lấy mình.

Lục Yến Tùng muốn đi đón Văn Tinh, nhưng không ngờ bị cô tắt điện thoại không nghe. Gọi lần nữa, thì điện thoại cô đã bị tắt nguồn.

Rốt cuộc cô đang làm gì vậy chứ? Vẫn chưa từ bỏ ý định, gọi lại lần nữa nhưng bên kia chỉ vang lên nhưng tiếng nói máy móc không cảm xúc.

Cảnh Văn Tinh... Em rốt cuộc có ý gì? Anh im lặng bao nhiêu ngày qua, chỉ vì muốn hiểu rõ lòng mình. Cuối cùng muối mặt lắm mới đưa ra được quyết định, phá bỏ hết những rào ngăn kia, buông xuống mọi thù hận, cho dù là phản bội lại mẹ mình...

Nhưng... Bây giờ cô làm vậy là có ý gì chứ?

Thời gian từng chút từng chút trôi qua. Lục Yến Tùng ngồi trong quán trà mà tầm mắt chăm chú ngắm nhìn ra phía cửa, nhìn từng người ra vào vào.

Ánh mắt vô cùng chăm chú, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ mất bóng người nào đó.

"Cảnh Văn Tĩnh!"

Đội không bao lâu, đến khi kim đồng hồ chỉ đúng ba giờ, Văn Tĩnh liền nghe thấy tiếng y tá gọi mình.

"Vâng." Văn Tĩnh đứng dậy.

"Mời theo tôi!" Y tá xoay người dẫn vào phòng phẫu thuật.

"Vâng." Văn Tĩnh đáp. Trước khi đi vào trong, cô gọi điện thoại cho mẹ.

"Mẹ, con xin lỗi, tối nay con không ăn cơm cùng mọi người được ạ."

"Sao thế? Nghe giọng con không được vui, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Bà Lục rất nhạy cảm, Văn Tĩnh sợ mẹ nhận ra được chuyện gì, cố gắng cười nói, "Không có gì đâu ạ. Chỉ là tối nay con có hẹn ăn cơm với bạn nên không đến chỗ mẹ được."

Bà Lục cười, "Hẹn ai mà còn quan trọng hơn cả bữa cơm với gia đình thế con?"

Văn Tĩnh cũng cười theo, cố giữ tự nhiên nói: "Đây là bí mật! Hôm nào về con sẽ nói với mẹ."

"Bạn trai hả?" Bà Lục tiếp tục truy vấn.

Văn Tĩnh chỉ cười chứ không trả lời, bà Lục cho rằng cô đã thừa nhận.

Không nói thêm gì nữa, Văn Tĩnh vội vã cúp điện thoại, sợ mẹ sẽ nghe thấy tiếng nói của bác sĩ.

"Cảnh Văn Tĩnh, xin mời nhanh một chút." Vừa mới cúp điện thoại, y tá liền giục.

"Vâng, tôi ngay đây." Văn Tĩnh hít sâu một hơi để lấy dũng khí đi theo y tá vào bên trong.

Mặt mũi cô trắng bệch. Đứa bé này tới thật ngoài ý muốn.

Còn chưa kịp chia sẻ niềm vui với ai về sự xuất hiện của nó thì nó đã phải rời xa mẹ rồi... Là mẹ của nó, thế nhưng cô không còn cách nào khác.

Khóe mắt ngân ngấn nước, ngực cũng đau nhói từng cơn...

Ba giờ...

Bốn giờ...

Không hiểu sao Lục Yến Tùng cứ cảm thấy lòng dạ bồn chồn không yên. Với tính cách của Văn Tĩnh, dù cô ấy không đến cũng sẽ nói với cho mình biết lý do.

Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lục Yến Tùng nhất thời căng thẳng, không sao ngồi yên được nữa, lấy điện thoại di động ra gọi đi.

"A Tùng? Di con đang làm cơm trong bếp, lát nữa con về nhà nhé." Lục Thánh Duy không chờ con trai mở miệng, đã lên tiếng nói trước: "Di đã có lòng tổ chức sinh nhật cho con, con không được..."

"Ba, Cảnh Văn Tĩnh đến chưa?" Lục Yến Tùng cất lời ba, sự sốt ruột trong giọng nói rất rõ ràng.

"Văn Tĩnh? Văn Tĩnh không nói với con à? Tối nay nó có hẹn rồi."

"Có hẹn?"

"Nhìn đi con vui vẻ thế kia, có lẽ nó hẹn với bạn trai cũng không chừng." Lục Thánh Duy bồi thêm một câu, "A Tùng, nếu con không biết nắm bắt..."

"Ba, con cúp máy đây." Lần nữa ngắt lời Lục Thánh Duy lần nữa, Lục Yến Tùng cúp ngang điện thoại.

Nắm chặt chiếc điện thoại lạnh lẽo, anh cảm thấy các lạnh đó đang từ lòng bàn tay chuyển đến tận tim.

Cô ấy từ chối gặp mình để hẹn hò với người khác...

Hơn nữa, người đó có thể là bạn trai cô...

Điều này chứng tỏ cái gì chứ? Cô ấy muốn từ chối mình sao? Hèn chi cô ấy lại tắt cuộc gọi của mình!

Cảnh Văn Tĩnh, nếu có ý từ chối đón nhận tình cảm của anh, tại sao ban đầu em còn gieo rất hy vọng cho anh chứ?

Còn anh...Ngồi đây như thẳng ngốc đợi em suốt cả tiếng đồng hồ...

Còn ngốc nghếch lo lắng sợ cô xảy ra chuyện gì...

Quả thực nực cười mà!

Văn Tĩnh từ phòng phẫu thuật đi ra, trông cô bơ phờ hốc hác như người mất hồn. Sắc mặt trắng bệch như cắt không còn giọt máu.

Rõ ràng không hề có cảm giác đau, nhưng tại sao bụng dưới, còn có cả trái tim cũng đau đến mức không thể chịu nổi? Toàn thân như không có chút sức lực nào, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Y tá dìu cô đi vào phòng bệnh, "Cô Cảnh, cô nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa cảm thấy khá hơn là có thể ra về được rồi."

"Vâng, cảm ơn." Văn Tĩnh yếu ớt nói. Từ từ nhắm mắt lại, trong bóng tối không khỏi tưởng tượng ra bóng dáng đứa con nhỏ...

Như thấy đứa bé đang khóc...Trái tim đau xót không thể tả, nước mắt cũng lăn dài ra từ hốc mắt.

Yến Tùng...

Anh ấy chắc chắn sẽ không tha thứ cho mình...

Nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

Không biết nằm đó thần thờ bao lâu, y tá đi vào đánh thức cô dậy: "Cô Cảnh, có thể xuất viện rồi."

Văn Tĩnh chậm rãi mở mắt ra, vén chăn lên ngồi dậy.

"Trong thời gian này nhớ để ý chăm sóc cho cơ thể nhé."

"Được, cảm ơn." Văn Tĩnh suy yếu nói.

Chậm chậm lê bước rời khỏi bệnh viện, nỗi đau đớn trong tim vẫn cứ âm ỉ không thôi.

Bóng đêm đã lặng lẽ buông xuống. Cô không còn sức để đi bộ tiếp được nữa, chỉ có thể đón taxi về nhà.

**

Cả đêm trằn trọc không hề chợp mắt. Văn Tĩnh mở điện thoại lên, không có cuộc gọi nào, cũng không có tin nhắn nào. Trong lòng có chút mất mát.

Cầm điện thoại di động lên, Văn Tĩnh chần chờ một lúc, cuối cùng cũng bấm cho dãy số quen thuộc.

Trong điện thoại vang lên tiếng nhạc chuông, cô cho rằng rất nhanh thôi sẽ nghe thấy tiếng của Lục Yến Tùng, nhưng..điện thoại đột nhiên bị cắt ngang.

Lục Yến Tùng từ chối nhận điện thoại của cô...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Hôn lễ

Lục Yến Tùng từ chối nhận điện thoại của cô...

Tâm Văn Tĩnh như rơi dần xuống đáy cốc. Một tay nắm chặt điện thoại lạnh lẽo trong tay, một tay nhẹ nhàng đặt lên bụng.

Cô cảm thấy đêm đen càng lúc càng lạnh... Ngay cả ánh trăng kia cũng lạnh tận tâm can.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Hôm nay đã là ngày cưới của Thiên Tĩnh và Thi Nam Sinh rồi.

Bà Lục, Cảnh Kiến Quốc đều đã đến nhà họ Thi, hai bên gia đình chờ đến giờ để đi đến giáo đường.

Văn Tĩnh đang giúp Thiên Tĩnh sửa sang lại váy cưới, bà Lục bung bánh trôi nước đi vào.

"Mẹ." Thiên Tĩnh, Văn Tĩnh đồng thời ngẩng đầu lên.

Nhìn con gái trong bộ váy cưới, hốc mắt bà Lục đỏ ửng lên. Bao nhiêu năm qua, bà chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày như hôm nay, được nhìn thấy đứa con gái bé bỏng của mình xuất giá...

"Nào, Thiên Tĩnh, ăn cái này đi con." Bà Lục khẽ mỉm cười, múc một viên bánh trôi đưa đến tận miệng Thiên Tĩnh, "Bánh trôi này tượng trưng cho sự tròn đầy viên mãn. Sau này, con và A Sinh ở bên nhau sẽ ngày càng hạnh phúc, hai vợ chồng mãi thương yêu nhau."

"Đa, nhất định sẽ như thế mẹ." Thiên Tĩnh ngoan ngoãn ăn viên bánh trôi. Viên bánh trôi ngon ngọt, thấm vào tận đáy lòng cô.

Bà Lục đặt chén bánh trôi xuống, xúc động ôm lấy hai đứa con gái thương yêu của mình, "Nhiều năm qua thật cực khổ cho hai chị em con... Hôm nay có thể nhìn các con hạnh phúc, mẹ cảm thấy không chân thật cứ như nằm mơ vậy..."

"Mẹ, hôm nay là ngày vui, mẹ đừng khóc." Hốc mắt Văn Tĩnh cũng đỏ, đưa tay lau nước mắt cho mẹ, cười nói, "Mẹ khóc, Thiên Tĩnh cũng muốn khóc theo rồi kìa."

"Mẹ thật sự rất vui." Bà Lục cầm tay Văn Tĩnh, "Bây giờ em gái con đã yên ổn tâm thân, giờ đã đến lượt con rồi đó."

Văn Tĩnh mỉm môi không nói. Khóe môi có cảm giác đắng chát, "Con chưa vội, chờ thêm thời gian nữa cũng không sao mà."

"Thiên Tĩnh, A Sinh gọi con. Nó không chịu tự mình đeo nơ, đòi con sang đeo cho nó." Bà Thi đẩy cửa đi vào nói với Thiên Tĩnh.

Thiên Tĩnh cười, "Đa, để con qua xem một chút."

Bà Thi lắc đầu, "Giờ chỉ mới kết hôn mà con đã nuông chiều nó thế rồi à. Chỉ đeo cái nơ thôi mà, chẳng lẽ nó thật sự không biết đeo sao?"

Thiên Tĩnh cười vui vẻ, nhắc cao tà váy lên nói, "Không sao ạ. Con đi xem anh ấy thế nào. Chị, ở đây giao lại cho chị nhé."

"Ừ. Em đi chậm thôi!" Văn Tĩnh gạt đầu, tiễn Thiên Tĩnh ra ngoài.

Trong phòng chú rể lúc này nhốn nháo cả lên. Lễ phục nằm ngổn ngang, trợ lý bên cạnh thu dọn dường như cũng đau đầu không chịu nổi.

Thiên Tĩnh ló đầu tìm kiếm thì thấy Thi Nam Sinh đang mặc lễ phục ngồi trên ghế sofa lìm đim nhắm mắt ngủ.

Hôm nay anh rất đẹp trai. Áo sơ mi trắng đơn giản phối với áo vest màu đen. Áo sơ mi xốc xếch mở bụng ra để lộ cơ ngực rắn chắc. Anh còn cầm chiếc nơ trong tay chưa đeo lên cổ. Có lẽ do mấy hôm lo chuẩn bị lễ cưới nên anh mới mệt mỏi như thế. Dáng vẻ anh tựa người trên ghế sofa nhắm hai mắt ngủ trông rất ngon.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, trong lòng Thiên Tĩnh thoáng qua chút thương xót và không nỡ. Rón rén nhẹ bước đi vào.

Trợ lý trong phòng thấy cô cũng biết điều nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Yêu thương nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, không kiềm được lòng Thiên Tĩnh cúi xuống hôn lên trán anh.

Thi Nam Sinh từ từ mở mắt nhìn cô cười. Tay đan chặt tay cô. Ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ nhìn cô, một giây cũng không rời đi.

"Mệt lắm phải không anh?"

Thi Nam Sinh lắc đầu. Anh chỉ muốn lập tức rinh ngay cô về nhà, sao có thể mệt được chứ?

"Hôm nay em rất đẹp..."

Thiên Tinh cười, "Anh cũng đẹp trai lắm. Không phải muốn em sang đeo nơ cho anh sao? Nào, để em đeo." Thiên Tinh cầm lấy chiếc nơ từ trong tay anh.

Thi Nam Sinh đứng dậy, ôm lấy hông cô, nhìn thật sâu cô dâu nhỏ sắp thành vợ của mình, hưởng thụ cảm giác cô đeo nơ cho mình.

"Tối qua có nhớ anh không?" Anh khẽ hỏi.

Thực ra... Vừa rồi anh cố tình câu kinh muốn cô sang đeo nơ cho mình là vì đêm qua không được gặp cô, anh thật sự rất nhớ. Không biết cái quy định quái quỷ xưa nay cái gì mà đêm trước hôm cưới, chú rể và cô dâu không được gặp nhau. Cho dù ngủ cũng một nhà cũng không được gặp.

"Tối hôm qua hả?" Thiên Tinh vừa cài cúc áo cho anh, vừa cười, "Em cùng chị Vân Tinh nói chuyện rất muộn, không có thời gian..."

Về mặt anh bắt đầu xì xuống: "Không có thời gian nhớ sao? Tối hôm qua anh nằm hoài mà chẳng ngủ được gì cả, bên cạnh cứ trống trống không quen."

Thiên Tinh cười, ngừng đầu nói, "Trêu anh thôi. Thực ra tối qua em và chị đều nói chuyện về anh."

"Hả? Nói chuyện gì về anh?" Sắc mặt trong nháy mắt chuyển sang xấu xa.

"Bí mật." Thiên Tinh cười thần bí.

"Ồ? Vậy nhất định là moi móc nói xấu anh rồi?" Anh véo mũi cô.

Thiên Tinh nhướn mày, "Anh có nhiều chuyện xấu cho chúng em nói đến vậy sao?"

Thi Nam Sinh thoáng trầm mặc, rồi ôm chặt cô, nghiêm túc nhìn cô, "Anh biết trước đây anh rất quá đáng. Cảm ơn em đã không vì vậy mà buông tay anh, vẫn nguyện ý ở bên anh."

Thiên Tinh cười, "Ngốc quá đi, những chuyện đó em đã quên rồi." Cô chỉ muốn nghĩ đến tương lai hạnh phúc của anh và cô về sau mà thôi... Những chuyện trong quá khứ kia đã theo thời gian mà tan thành mây khói rồi.

Thi Nam Sinh nhẹ nhàng vén những sợi tóc rơi lòa xòa bên má cô, ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, "Anh sẽ không để em phải hối hận vì gả cho anh đâu... Sau này anh nhất định sẽ là người chồng tốt, người cha tốt." Anh thâm tình nhìn cô không chớp mắt, sự kiên định thể hiện rất rõ ràng qua giọng nói.

Thiên Tinh áp mặt vào ngực anh, cánh tay vòng qua ôm hông anh, "Em tin anh. Hơn nữa, bây giờ em đang cảm thấy rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc... Em biết, sau này em nhất định sẽ không hối hận vì đã gả cho anh!"

Thi Nam Sinh xúc động hôn lên đỉnh đầu cô, ôm chặt lấy cô.

"Hey hey hey!" Cửa đột nhiên bị người đẩy ra. Phù rể Mộ Thiệu Đàm đứng bên ngoài ngoác miệng kêu lên, "Sắp đến giờ đường rồi, hai người còn thời gian rảnh rồi ôm ôm ấp ấp ở đây sao!"

Anh rất lớn tiếng, bên ngoài đều là khách mời mà cũng không hề tránh né hạ giọng. Cố tình muốn người khác nghe đây mà.

Thiên Tinh da mặt mông, sắc mặt thoáng chốc đỏ lên. Ngẩng đầu trừng mắt nhìn Mộ Thiệu Đàm, nhưng sau khi nhìn thấy một người thì cô lập tức sưng ra.

Đứng phía sau Mộ Thiệu Đàm... Chính là Trần Âm.

Hôm nay anh ấy không còn ăn mặc tùy ý như ngày trước nữa, mà cũng giống mọi người mặc sơ mi, khoác áo vest, vô cùng đứng đắn. Mới một thời gian ngắn không gặp, trông anh dường như đã cứng chặc hơn rất nhiều.

Đứng ở phía ngoài nhìn Thiên Tinh nhàn nhạt cười. Nụ cười về ấy mang đầy lời chúc phúc.

Thi Nam Sinh cũng đã thấy Trần Âm, liếc mắt nhìn sang Mộ Thiệu Đàm một cái rồi mới bước lên trước, vỗ vai Mộ Thiệu Đàm, "Anh không nghĩ em tới đây."

"Ngày cưới của anh và Thiên Tinh, dĩ nhiên em phải đến rồi." Mộ Thiệu Âm cười nói, nụ cười vui vẻ đến nỗi khiến người ta không nhìn ra chút buồn bã nào.

"Hai người cũng đã lâu không gặp, hay là nói chuyện với nhau một chút đi. Anh có việc cần bàn với anh trai em rồi." Thi Nam Sinh nhìn Thiên Tinh, rồi mới cùng Mộ Thiệu Đàm một trước một sau bước ra khỏi phòng.

Thi Nam Sinh và Mộ Thiệu Đàm đi ra ngoài.

Mộ Thiệu Đàm liếc mắt nhìn anh, "Sao đột nhiên trở nên hào phóng thế?"

Thi Nam Sinh liếc lại, "Bởi vì cô ấy đã là người của tôi rồi, ai cũng không thể cướp đi được. Kể cả em trai cậu."

Mộ Thiệu Đàm cười, "Đúng vậy, chuyện này Trầm Âm cũng hiểu rất rõ."

Hai người không nói thêm gì nữa, chỉ ăn ý cùng cười.

Sau khi hai người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Thiên Tinh và Mộ Trầm Âm.

Thiên Tinh nhìn Trầm Âm, Trầm Âm cũng nhìn cô, một lúc sau, hai người nhìn nhau mỉm cười.

"Đã lâu không gặp." Người lên tiếng trước là Thiên Tinh. Chỉ khẽ cười nhưng trong mắt đọng đầy niềm xúc động.

Mộ Trầm Âm đi đến gần cô, tầm mắt rơi vào chiếc váy cưới trắng nõn trên người cô, "Thì ra lúc em mặc áo cưới là như thế này."

"Em nghĩ anh sẽ không đến."

Mộ Trầm Âm cười, "Chúng ta là bạn bè, cả đời em chỉ có một lần cưới, anh dĩ nhiên không thể vắng mặt rồi."

Nghe thấy hai chữ 'bạn bè', Thiên Tinh nhoen miệng cười, "Có người bạn nào như anh không chứ? Từ lúc sang Mỹ đến nay cũng không thềm trả lời MSN của em. Em còn tưởng rằng anh sớm quên mất em rồi."

Mộ Trầm Âm cười lớn, nụ cười ấy vẫn còn mang đậm chất phong lưu sáng khoái như ngày nào, "Ồ Mỹ anh bận rộn bên cạnh bạn gái suốt, nên không còn dùng MSN nữa. Có điều tin tức về em anh không bỏ sót cái nào. Scandal, chuyện xấu, từng cái một anh đều nhớ rất chi tiết."

"Còn nói là bạn bè! Xảy ra nhiều chuyện như vậy anh cũng không gọi điện hỏi thăm em tiếng nào hết." Đối với việc bị người bạn lạnh nhạt vô tình này, Thiên Tinh tỏ ra rất không hài lòng.

Mộ Trầm Âm nhìn cô, giải thích: "Không cần gọi điện thoại. Anh biết anh ấy nhất định sẽ giúp em giải quyết ổn thỏa, anh ấy sẽ bảo vệ em không sức mẽ miêng nào."

Sự thật thì...Sao anh có thể không điện thoại hỏi thăm chứ? Khi nhìn thấy hàng loạt tin tức kia, anh đứng ngồi không yên, còn định lập tức mua vé máy bay bay về. Nhưng sau khi gọi điện cho anh trai, biết được chuyện của cô đã có người khác giải quyết xong đâu vào đó rồi.

Bây giờ...Cô đã không còn cần sự bảo vệ của anh nữa. Cô đã tìm thấy cánh chim cô cần nhất.

Thiên Tinh cười nhìn Mộ Trầm Âm, "Trầm Âm, bây giờ em cảm thấy rất hạnh phúc. Sự xuất hiện của anh càng làm cho nút thắt trong lòng em được cởi ra. Bây giờ chỉ cần con được sinh ra khỏe mạnh là em không còn thấy hối tiếc gì nữa." Dừng lại một chút, cô nghiêm nghị cười nhìn anh, "Trầm Âm, cảm ơn anh có thể đến tham dự ngày cưới của em..."

Mộ Trầm Âm tiến lên một bước, giang rộng cánh tay ôm cô vào trong ngực. Nhắm mắt để che giấu sự chua chát vào đáy lòng, toàn tâm toàn ý chân thành chúc phúc, "Em nhất định sẽ hạnh phúc!"

Hôn lễ được tiến hành trong bầu không khí sôi nổi rình rang. Trong giáo đường được kết đầy hoa hồng và hoa bách hợp.

Chú rể anh tuấn đứng cuối sân khấu chờ cô dâu đi ra.

Dưới sự mong chờ của tất cả mọi người, cô dâu chậm rãi được cha mình dìu ra.

Váy cưới trắng tinh khiết là lướt trên nền đất, cô dâu y hệt như một tiên nữ đang cười mây, hình ảnh làm bao nhiêu trái tim phải lay động thổn thức.

Thi Nam Sinh từ xa nhìn lại, trong lòng không kìm nén được sự xúc động.

Đây chính là cô dâu của anh...

Sau này chỉ là của riêng mình anh...

Nhìn cô được cha Cảnh Kiến Quốc dắt tay đi tới, anh cảm nhận được rõ ràng cô cũng khấn trang giống như mình.

Cách lớp màn, hai người nhìn nhau mỉm cười. Trang nghiêm tuyên thệ, không có bất kỳ sự do dự nào.

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, hai câu 'Con đồng ý' khiến mọi người đều cảm động lệ nóng quang tròng.

"Tiếp theo, chú rể có thể hôn cô dâu rồi!" Chủ lễ tuyên bố.

Thi Nam Sinh chậm rãi bước tới trước mặt cô, xúc động vén tấm màn trước mặt cô lên. Nhìn mắt cô đã ngấn lệ uồn ướt, anh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô và đắp môi mình lên môi cô.

Dưới sân khấu...Tiếng vỗ tay vang như sấm.

Giữa những tiếng chúc phúc ồn ào huyền ảo, anh ghé vào tai cô yêu thương thì thầm nói: "Anh yêu em..."

Nước mắt hạnh phúc như đê vỡ lăn dài xuống hai má, Thiên Tình kiễng chân ôm cổ anh, "Em cũng vậy... Rất yêu... Rất yêu anh..."

Anh ôm chặt cô vợ bé bỏng của mình, "Bắt đầu từ giây phút này, em sẽ mãi là của anh nhé!"

"Còn có con của chúng ta nữa, nó cũng mãi là của anh..." Cô vui mặt đầy nước mắt hạnh phúc lên bờ vai anh.

Nhìn hai vợ chồng hạnh phúc, Văn Tình cũng không nhịn được mà đỏ vành mắt. Lơ đãng nhìn quanh chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám người đối diện.

Lục Yến Tùng..

Tính Từ hôm đó đến nay đã là năm ngày. Năm ngày qua, vì mới làm phẫu thuật xong nên sức khỏe cô rất yếu. Nhưng cô chưa từng thể hiện ra trước mặt bất cứ ai. Năm ngày này cô cũng không gặp được anh, dù chỉ một lần. Lúc đó cô gọi điện thoại cho anh, nhưng sau đó...Không gọi được nữa.

Cho nên dần dần Văn Tình cũng bỏ qua chuyện này...Thật ra dù có gọi được thì sao chứ? Anh sẽ không tha thứ cho cô...

Tầm mắt của cô từ đầu đến cuối đều rơi trên người Lục Yến Tùng. Dường như cũng cảm nhận được, anh phía bên kia hơi nghiêng đầu nhìn sang, vừa vận chậm phải ánh mắt của cô.

Thầm giật mình, Văn Tình theo bản năng cuộc chặt tay. Trong thâm tâm rất muốn chuyển lời xin lỗi đến anh, thế nhưng...cô còn chưa kịp bày tỏ sự áy náy của mình thì anh đã lạnh lùng quay mặt đi, như chưa từng nhìn thấy cô.

Ánh mắt kia, ngay cả chút dây sống cũng không có...Tim Văn Tình như se thắt lại..

"Chị Văn Tình, đừng thần thờ nữa." Tư Noãn đứng bên cạnh kéo tay cô, "Thiên Tình chuẩn bị ném hoa rồi kia, chúng ta cũng mau đến tham gia đi."

Văn Tình lúc này mới hoàn hồn lại, mỉm cười với Tư Noãn, cũng nén lại sự lo lắng nơi đáy lòng, để mặc con bé kéo cô bước nhanh ra trước giá đường.

Cô đứng trên bãi cỏ, đang bị mọi người vây kín. Chú rể không ngừng nhắc nhở cô phải cẩn thận.

"Thiên Tình, ném sang đây đi!" Tư Noãn hươ hươ tay với Thiên Tình.

Thiên Tình cười, gật đầu. Quay ngược người lại, rồi sau đó tung bó hoa về phía sau.

"Oa..." Mọi người hô vang, bó hoa không rơi vào tay Tư Noãn, mà khéo văng vẳng nằm gọn trong ngực Văn Tình.

"Chị, chị bắt được hoa rồi! Người tiếp theo kết hôn có thể sẽ là chị đấy!" Thiên Tình quay đầu lại cười đùa.

Văn Tình lúc này mới tỉnh tỉnh mê mê hồi phục lại tinh thần, cúi đầu mới phát hiện bó hoa đang nằm trong ngực mình. Nhếch môi mỉm cười...

Bắt được bó hoa cưới, có phải hạnh phúc của mình thực sự sẽ đến? Ngẩng đầu lên đang định nói gì đó, thì đột nhiên trước mắt cô như có ngàn sao... mọi thứ trước mắt cũng trở nên mơ hồ...Ngay cả Tư Noãn đang đứng gần cô như vậy, cô cũng cảm thấy thật xa xôi.

"Chị Văn Tình, chị có bạn trai chưa? Thiên Tình kết hôn rồi, người tiếp theo có phải nên là chị không?"

Bên tai là tiếng của Tư Noãn. Cô rất muốn trả lời con bé, nhưng ngay cả sức để mấp máy môi cũng không có...

Tiếp theo đó...

Chỉ nghe tiếng của Thiên Tình và Tư Noãn đồng loạt hét ầm lên, "Chị! Chị sao thế?"

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, một giây cuối cùng trước khi ngã xuống, cô dường như thấy được vẻ mặt lo lắng của Lục Yến Tùng..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Biết sự thật về đứa bé

"Chị! Chị!" Thiên Tình hoảng hốt gọi Văn Tinh.

Thi Nam Sinh tiến lại xem xét tình trạng của Văn Tinh, Lục Yến Tùng cũng vội vã từ đằng xa xông tới, "Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện! Cậu ở lại lo tiếp khách đi." Sắc mặt căng thẳng rõ rệt, anh quả quyết bế Văn Tinh ra từ tay Tư Noãn.

Mặt mũi Văn Tinh trắng bệch, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh. Dường như cô bị sốt, mặt đỏ bừng rất không bình thường.

"Bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy." Thi Nam Sinh trấn an Thiên Tình.

"Đi đi cùng con." Bà Lục bước nhanh tới, nói với Lục Yến Tùng.

"Dạ." Lục Yến Tùng gật đầu, bế Văn Tinh chạy một mạch tới xe đỗ ven đường.

Nhìn theo bóng dáng mọi người vội vàng biến mất, trong lòng Thiên Tình vô cùng lo lắng, "Có phải bệnh của chị lại chuyển biến xấu nữa không anh?" Cô nắm lấy tay Thi Nam Sinh, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

"Em đừng tự dọa mình. Lúc trước không phải bác sĩ đã nói rất rõ bệnh của chị ấy đã khỏi phục hoàn toàn rồi à, chỉ cần nghỉ ngơi tốt sẽ không có vấn đề gì nữa." Thi Nam Sinh không đành lòng thấy vợ mình lo lắng như vậy nên an ủi cô.

"Nhưng... ờ như...?" Thiên Tình ngược mặt nhìn anh.

Thi Nam Sinh xoa nhẹ khuôn mặt xinh xắn của cô, nhẹ giọng trấn an: "Ngoan, đừng suy nghĩ lung tung. Đợi mọi người đến bệnh viện rồi, Lục Yến Tùng chắc chắn sẽ gọi điện về nói rõ tình hình cho chúng ta biết."

Giọng nói của anh như có sức mạnh trấn an được nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng cô.

Bệnh viện.

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi?" Lục Yến Tùng ngồi bên giường bệnh, vừa nắm chặt tay Văn Tinh vừa hỏi bác sĩ. Bàn tay cô rất lạnh, tình trạng hình như rất tệ, hai hàng lông mày luôn nhíu lại, đáng vẻ vô cùng khổ sở.

"Chỉ bị sốt thôi." Bác sĩ bình thản nhìn anh, "Bệnh nhân vừa mới phá thai, vết thương bị nhiễm trùng, cho nên mới bị sốt."

Lục Yến Tùng giật mình chết điếng.

Bà Lục cũng sững sốt.

"Bác sĩ... Ông vừa nói gì?" Giống như không tin được những lời mình vừa nghe, Lục Yến Tùng hỏi lại.

Bác sĩ vừa kiểm tra, vừa nhìn hai người bọn họ, "Hai người không phải người nhà bệnh nhân sao? Chẳng lẽ không biết cô ấy mới làm phẫu thuật phá thai?"

Phá thai? Đúng thật là phá thai! Anh không nghe nhầm. Tay Lục Yến Tùng siết đến nỗi gân xanh, theo bản năng siết chặt tay Văn Tinh, thậm chí còn nghe thấy tiếng cô đau đớn rên lên, anh cũng không có phản ứng.

Trong lòng bà Lục vô cùng kinh hãi. Sao có thể như vậy? Sao Văn Tinh có thể âm thầm đi phá thai một mình?

Đứa bé... là của A Tùng sao?

"Bác sĩ, ông có nhầm lẫn gì không?"

"Tôi khám qua không ít bệnh nhân rồi, không thể nào nhầm được."

Lời của bác sĩ vừa dứt, Lục Yến Tùng chợt đứng bật dậy, bước chân nặng nề đi ra ngoài, sắc mặt như bao phủ từng lớp sương lạnh khiến người ta không rét mà run. Bàn tay cuộn lại, móng tay gần như khảm vào trong da thịt. Trên cánh tay gân xanh cũng hiện lên rõ rệt, cho thấy giờ phút này anh đang cố kìm nén tâm trạng như thế nào.

Cửa phòng bệnh bị mở ra rồi đóng sầm lại. Bóng của anh biến mất trong phòng bệnh....Nhưng hơi thở còn sót lại nặng nề đến làm người ta không sao thở nổi.

*

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Lục Yến Tùng liền nện mạnh một nắm lên tường. Máu tươi trên mu bàn tay rỉ ra nhưng anh không hề thấy đau, chỉ có bàn tay đang cuoojcn lại run lên từng chập. Anh phải dùng hết sức mới có thể đè nén xúc động muốn xông vào bóp chết người phụ nữ tàn nhẫn kia!

Được lắm! Cảnh Văn Tĩnh...Không ngờ cô dám âm thầm đi phá bỏ con tôi như thế! Tôi thật sự muốn biết rốt cuộc trái tim cô được làm bằng gì! Sao có thể tàn độc và nhẫn tâm đến vậy!

Bà Lục ngồi phía đầu giường chờ con gái tỉnh lại. Ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn ra phía cửa. Dựa theo dáng vẻ vừa rồi của A Tùng, bà có thể xác nhận đứa bé chính là con của nó. Thở dài một hơi, bà Lục cầm tay con gái, yên lặng chờ cô tỉnh dậy...

Khi Văn Tĩnh từ từ mở mắt ra thì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của bà Lục, "Mẹ."

Cô định ngồi dậy, bà Lục vội đẩy vai cô nằm xuống, "Đừng vội. Con mới tỉnh lại nằm thêm chút nữa đi con."

"Con không sao. Giờ thấy đỡ nhiều rồi ạ." Văn Tĩnh bất giác nhìn quanh một vòng nhưng không thấy Lục Yến Tùng đâu cả. Trong mắt xẹt qua tia thất vọng. Nhưng ngay sau đó lập tức giấu đi cảm xúc nơi đáy lòng.

Là cô nghĩ quá nhiều rồi. Vốn dĩ Yến Tùng đã lạnh lùng với mình như thế, sao anh có thể đến bệnh viện được cơ chứ?

Cho nên, hình ảnh cuối cùng mình nhìn thấy trước lúc ngã xuống chỉ là ảo giác mà thôi.

"Tìm A Tùng à?" Bà Lục nhìn thấu được suy nghĩ của con gái.

Văn Tĩnh sùng sốt, mấp máy môi, nhưng không nói gì.

"Là nó đưa con tới bệnh viện đó. Giờ chắc đang ở ngoài cửa."

Văn Tĩnh kinh ngạc, trong mắt chợt lóe sáng.

"Văn Tĩnh, bác sĩ nói con đột nhiên té xỉu như thế là bởi vì... còn vừa mới làm phẫu thuật phá thai, vết thương bị nhiễm trùng."

Lời bà Lục nói khiến Văn Tĩnh sùng sốt, sắc mặt lập tức trắng bệch, bàn tay dưới lớp chăn cũng run rẩy.

"Anh ấy... có biết không ạ?"

Bà Lục thở dài, "Nghe bác sĩ nói xong nó liền bỏ đi ra ngoài, này giờ không thấy quay vào."

Văn Tĩnh rũ mắt, hàng mi hơi run run.

Không cần nghĩ cô cũng có thể tưởng tượng được lúc này Lục Yến Tùng giận đến mức nào.

Nhìn vẻ mặt đau thương của con gái, bà Lục định nói gì đó để an ủi, nhưng lời còn chưa kịp ra khỏi miệng thì cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Lục Yến Tùng đứng phía ngoài cửa.

Bầu trời bên ngoài rõ ràng đang rất sáng, ánh mặt trời từ sau lưng anh chiếu vào căn phòng, nhưng không khí chung quanh anh lại chẳng có chút độ ấm nào.

Ánh mắt của anh như tảng băng quét tới Văn Tĩnh. Nhìn chằm chằm cô bằng đôi mắt bình tĩnh nhưng mang theo đầy nỗi hận chất ngất.

Văn Tĩnh đột nhiên rùng mình, trong lòng căng thẳng như dây cung bị kéo căng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Anh thể hiện hận ý với mình rõ ràng như thế...Rõ đến nỗi không cần phải che giấu. Không khí xung quanh như được bao phủ bởi lớp băng, nặng nề đến mức khiến người ta không thở được.

Bà Lục đứng dậy, nhìn con gái rồi nhìn sang Lục Yến Tùng, "Hai đứa từ từ nói chuyện, mẹ ra ngoài chờ." Buồng nhẹ một câu, sau đó liền đứng dậy đi ra ngoài.

Rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại...

*

Trong nháy mắt trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người. Thể trạng của Văn Tĩnh còn rất yếu, nhưng cô vẫn cố ngồi dậy.

Mấy lần suýt ngã xuống nhưng Lục Yến Tùng chỉ lạnh lùng đứng nhìn, không hề có ý bước sang đỡ cô.

Đợi đến khi cô vật vả ngồi dậy xong Lục Yên Tùng mới nện bước tới gần. Ánh mắt lạnh lùng như muốn chọc thủng ngàn lỗ trên người cô. Từ đầu đến cuối chỉ im lặng mím môi không nói gì.

Văn Tinh bị không khí này bức bách không thở nổi, liếm liếm bờ môi tái nhợt, mở miệng nói: "Xin lỗi, tôi..."

Nhưng lời còn chưa nói hết, cằm đã bị Lục Yên Tùng bóp vặn. Xuống tay không chút lưu tình, như thể muốn bóp vỡ vụn cằm cô ra mới thỏa được cơn giận, ánh mắt hung tợn của anh khiến cô sợ hãi không thôi, những lời nói kể tiếp đều bị nghẹn lại trong cổ họng không thốt nên lời.

"Cánh Văn Tinh, cô có biết mình rất đáng chết không?" Lời nói ra như từng tảng đá rít ra từ kẽ răng. Chỉ có sự lạnh lẽo không tình cảm.

Lạnh lẽo...

"Tôi..."

"Hạng đàn bà tàn nhẫn như cô dựa vào cái gì mà đòi được yêu? Cánh Văn Tinh, tôi không hiểu tình yêu, không hiểu rõ trái tim mình, nhưng tôi biết rõ đứa con chính là cốt nhục của mình! Biết được dù giá nào cũng không thể làm tổn thương nó! Còn cô, tàn nhẫn đến mức làm ra chuyện mất hết nhân tính như thế này?" Anh vô cùng căm phẫn chất vấn, ánh mắt như phóng ra ngàn tia lửa, từng ngọn lửa hùng hục như muốn thiêu đốt Văn Tinh thành tro bụi. Hốc mắt đỏ ửng, sự đau đớn thương tâm hiển hiện rõ nơi đáy mắt.

Giống như trước mắt Văn Tinh lúc này chính là một đầu dã thú không có nhân tính.

Lòng Văn Tinh có nỗi khổ mà không biết làm sao tỏ bày, như uống phải thuốc đắng tác nghẹn, nước mắt rung rung đầy trong hốc mắt nhưng không khóc ra được.

"Tôi không hề muốn như thế... Nhưng mà..."

"Không muốn vậy sao?" Lục Yên Tùng cười lạnh, ngắt lời cô, bàn tay lạnh lùng bóp cằm cô, ánh mắt oán hận trừng lớn nhìn cô, "Bộ có người ép cô lên bàn mô hay sao?" Hạng đàn bà tàn nhẫn này, từ lúc mang thai rồi đến khi làm xong phẫu thuật vậy mà anh vẫn chẳng may may biết gì.

Nếu như... Trước đó cô bàn bạc với anh một tiếng, thì kết quả nhất định sẽ không như thế này.

Nếu như.... Lúc đó cô chịu nghĩ tới anh, tình hình bây giờ cũng không trở nên tồi tệ và không cách nào cứu vãn như bây giờ!

"Cánh Văn Tinh, cô nghe cho kỹ..." Lục Yên Tùng cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo. Dừng sức hít sâu một hơi, giống như chỉ có như thế mới có thể nói được ra lời kể tiếp, "Kể từ bây giờ, chúng ta hoàn toàn chấm dứt!" Bốn chữ cuối cùng anh như nghiêng răng nghiêng lợi như sợ Văn Tinh nghe không hiểu vậy.

Tim thất lại đau đớn, hô hấp của Văn Tinh trong thoáng chốc như đóng băng. Nhìn đôi con ngươi tối đen lạnh lẽo kia, cô tái nhợt môi hỏi: "Vậy trước đó... Anh có từng yêu em không?"

"Sao tôi phải yêu cô?" Lục Yên Tùng cười giễu nhìn cô, "Cô cảm thấy cô đáng để tôi yêu sao? Cánh Văn Tinh, bây giờ trong mắt tôi cô chỉ đáng để hận mà thôi."

Văn Tinh nhợt nhạt cười, ánh mắt như mất đi tiêu cự. Nếu như chưa bao giờ yêu thì lúc này có giải thích gì đi chăng nữa cũng chẳng còn ý nghĩa. Thậm chí cô còn không dám khẳng định, nếu như cô không bị mắc căn bệnh kia, và anh cũng không có tình cảm gì với cô, thì liệu cô có giữ lại đứa bé kia không?

Thật sự không cần thiết nữa rồi!

"Tôi biết rồi!" Văn Tinh cười, trong mắt lại dâng đầy nước mắt đau khổ. Nước mắt từng giọt rơi rớt như sao băng vốn sáng ngời nhưng nay đã mất đi độ sáng chỉ còn ảm đạm tối tăm...

Sau đó...

Lục Yên Tùng đóng sầm cửa lại rồi bỏ đi. Bóng lưng cứng đờ như đá cuội, xen lẫn nỗi đau thương cổ kiêu nén.

Văn Tinh nằm gục xuống giường, mặc cho nước mắt rơi xuống ướt đầm gối...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Gặp lại sau kết thúc

Bà Lục đẩy cửa đi vào thấy dáng vẻ này của con gái mà đau lòng không dứt. Chậm rãi đi tới ngồi xuống ôm con vào lòng.

Văn Tinh tui thân vùi vào vai mẹ bật khóc tức tưởi. Hình ảnh căm hận của Lục Yến Tùng như ảm như hiện ở trước mắt như muốn xuyên thủng lồng ngực cô.

"Văn Tinh, có phải có chuyện gì hiểu lầm mà con không thể nói được đúng không?" Bà Lục ôm chặt con gái.

Văn Tinh không lên tiếng, chỉ im lặng rơi lệ.

Bà Lục cũng không nói thêm gì nữa. Vốn muốn để mặc tình cảm của hai đứa phát triển tự nhiên, nhưng không ngờ sự việc hôm nay lại biến thành ra nông nổi này.

*

Những ngày tháng về sau cứ thế trôi qua. Sức khỏe Văn Tinh cũng dần hồi phục tốt lên. Có điều, thỉnh thoảng vào nửa đêm cô thường hay mơ thấy đứa bé không có duyên với mình mà khóc giật mình tỉnh lại.

Nhưng dù có thế nào thì duyên phận với đứa con bé nhỏ đã thực sự chấm dứt. Cũng xóa sạch mối quan hệ giữa cô và Lục Yến Tùng. Cả hai thật sự đã chẳng còn vướng mắc nào nữa.

Hôm nay lúc đang thu dọn đồ chuẩn bị tan tâm, cô bất ngờ nhận được điện thoại của mẹ.

"Văn Tinh, tối nay con sang nhà dùng cơm với mẹ nhé?"

Văn Tinh hơi ngạc nhiên, hỏi lại: "Mẹ, có chuyện gì sao ạ?"

"Ừm, có chút chuyện." Bà Lục im lặng một lát, mới nói tiếp: "Công ty bên Mỹ vừa mở thêm chi nhánh hiện đang cần người, A Tùng chủ động muốn sang đó."

Nghe thấy lời này, lồng ngực Văn Tinh chột căng lên. Anh muốn sang Mỹ sao?

"Ra là tiệc chia tay..." Cô cố để giọng nói mình thật bình tĩnh.

"Ừm. Lần này có lẽ nó đi cũng mất vài năm, nên gia đình họp lại ăn bữa cơm thật vui vẻ để chia tay nó."

Đi mấy năm? Bàn tay cầm điện thoại của Văn Tinh bất giác siết chặt. Cô trầm mặc một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Mẹ, con không đến đâu. Hay là để lần khác con về thăm mẹ nhé?"

Bà Lục thở dài, "Để vượt mất lần này, có lẽ các con đã không còn duyên phận nữa..."

Văn Tinh cười khổ. Thật ra, duyên phận giữa hai người đó giờ vốn chưa từng có, "Anh ấy không muốn nhìn thấy con đâu. Nếu anh ấy đã muốn sang Mỹ vậy thì hãy để anh ấy vui vẻ mà ra đi, thấy con sẽ chỉ khiến anh ấy mất hứng thêm thôi..."

"Nếu con đã quyết định thế mẹ cũng không có khuyên nữa. Sáng mai A Tùng bay rồi, nếu con có gì muốn nói với nó thì hãy gọi điện."

Văn Tinh cười khổ, đáp nhẹ: "Con biết rồi mẹ."

Nói thêm vài ba câu nữa, hai mẹ con mới tắt máy.

Trái tim đập mạnh, tay siết chặt điện thoại, Văn Tinh không chút sức lực gục xuống bàn, đến cả thở cũng thấy khó khăn...

Lục Yến Tùng về nhà họ Lục rất sớm.

Anh cũng không biết tại sao mình lại muốn về sớm như vậy, chỉ do hai chân không nghe lời, ngay cả công việc chưa làm xong đã vội vã đi về.

Về nhà rất sớm, cho nên những người khác đều không có ở nhà. Anh ngồi trên ghế sofa, lật giờ quyền tạp chí Tài chính & Kinh tế, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ.

"Kính coong..." Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, trông mắt anh hơi lóe sáng, chỉ còn thiếu chút đã chạy bay ra mở cửa.

Nhưng một giây sau...chợt khựng lại ngồi trở về ghế với dáng vẻ lạnh lùng vốn có. Mình vừa định làm gì vậy?

"Mẹ, chú Lục..." Một giọng nói trong trẻo, vui vẻ truyền vào tai khiến Lục Yến Tùng giật mình.

Về lạnh lùng trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là sự hệt hẫng mất mát. Người đến không phải Cảnh Văn Tinh mà là Cảnh Thiên Tinh.

"Các con tới rồi sao? Mau vào nhà đi." Lục Thánh Duy dẫn đầu bước vào nhà.

"Chú Lục." Thi Nam Sinh chào hỏi.

Lục Yến Tùng đặt quyển tạp chí trong tay xuống, trò chuyện cùng mọi người.

Thời gian từng chút trôi qua. Khi kim đồng hồ điểm đến sáu giờ, cũng là tới giờ ăn cơm tối.

Lục Yến Tùng ngồi đó thỉnh thoảng lại ngáy người, trong lòng thấp thỏm không yên.

Thiên Tình luôn quan tâm chị nên chỉ cần thấy Lục Yến Tùng như thế, cô cũng nhìn ra được, trao đổi ánh mắt với Thi Nam Sinh sau đó vờ như thuận miệng hỏi: "Chú Lục, sao chị con chưa tới? Con đói lắm rồi."

"Chị con à?" Lục Thánh Duy liếc mắt nhìn sang con trai, mới nói: "Con bé nói tới nay bận việc, không tới được."

"Thế à..." Thiên Tình gật đầu, liếc nhìn Lục Yến Tùng.

Ánh mắt của anh vẫn bình tĩnh như cũ. Chỉ có điều...Sắc mặt đã xa xăm lại, tiết lộ cảm xúc không vui của anh.

Cánh Văn Tinh...Lại tránh mặt mình!

Được lắm...Xem ra cô ta còn dứt khoát hơn cả mình. Ngay cả chút đắn đo do dự cũng không có.

Đêm khuya yên tĩnh. Ánh trăng lạnh lẽo buông xuống.

Cha đã ngủ. Văn Tinh ngồi một mình trước cửa nhà ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa thẳm.

Thiên Tình gọi điện tới, nói chuyện với cô mấy câu, thỉnh thoảng có nhắc tới Lục Yến Tùng, cô cũng chỉ làm như không để ý chuyển sang chủ đề khác.

Dù bản thân cô đang cố gắng coi mọi chuyện không có gì, nhưng sự khó chịu trong lòng chỉ mình cô là rõ nhất.

Bóng đêm thanh vắng như đang không ngừng cào xé tim cô. Nhưng...dù có ra sao thì tất cả cũng đã kết thúc rồi.

"Tạm biệt... Yến Tùng..." Cô nhìn lên bầu trời đêm yên tĩnh mà tự mình lầm bầm. Từ từ nhắm mắt, mặc cho dòng lệ từ khóe mắt lăn dài xuống đôi gò má...

Phát thanh viên một lần nữa giục hành khách mau lên máy bay.

"Lục tổng, anh đang đợi ai sao?" Trong phòng chờ VIP, trợ lý hỏi Lục Yến Tùng.

Chỉ còn mấy phút nữa là máy bay cất cánh rồi, nhưng Lục tổng cứ nán nã lại chưa chịu đi, hoàn toàn không giống với tác phong trước giờ.

Ánh mắt Lục Yến Tùng tối lại, không trả lời mà đứng dậy, "Chúng ta lên máy bay thôi."

Trợ lý lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng kịp giờ chuyển bay rồi. Hai người một trước một sau đi lên máy bay.

Lục Yến Tùng sẽ không bao giờ biết được, ở phía ngoài cửa kiểm an, có một bóng dáng mảnh khảnh đứng nhìn theo bóng chiếc máy bay cất cánh bay đến nước Mỹ xa xôi kia, sau đó mới rời khỏi phi trường.

Cô mang theo sự không nỡ cùng nhớ thương nơi con tim gửi gắm đến anh qua bầu trời mênh mông...

*

Thời gian thấm thoát trôi nhanh. Mới đó đã qua gần nửa năm.

Thiên Tình giờ đã sinh, mẹ tròn con vuông, tâm trạng luôn căng thẳng của Văn Tinh cuối cùng cũng được buông xuống.

Ngày hôm đó...

Văn Tinh tranh thủ lúc rảnh nên một mình đi dạo trong siêu thị, muốn mua cho cục cưng của Thiên Tình vài thứ đồ dùng cho trẻ sơ sinh.

Xách theo một túi đầy đồ, đi ngang qua cửa hàng thời trang nam, cô xoay người đi vào. Sắp tới sinh nhật chú Lục, nhân tiện mua luôn quà cho chú ấy luôn. Sau khi gọi điện cho mẹ hỏi số đo của chú rồi cô đi vào trong, cũng mua đồ cho cha nữa.

Vừa đi vào...Tầm mắt chạm phải một chiếc áo sơ mi màu đen. Chiếc áo sơ mi này không hợp với chú Lục, cũng không hợp với cha... Nhưng lại hấp dẫn ánh mắt cô hơn hết thảy những chiếc áo khác.

Yến Tùng...Anh luôn rất thích mặc sơ mi đen. Chiếc áo này, nếu anh mặc lên chắc chắn sẽ rất đẹp. Bỗng ý thức được mình đang nghĩ lung tung cô cười khở lắc đầu.

Đang yên đang lành sao tự nhiên lại nghĩ đến anh chứ?

"Cô à, cô đang xem chiếc áo sơ mi này sao?" Bên cạnh chợt vang lên một giọng nói xa lạ.

Lúc này cô mới hoàn hồn nhìn sang thì thấy một cô gái vô cùng quyến rũ đang cười tươi nhìn mình.

"Thật ngại quá, có lẽ hơi đường đột, nhưng là vừa nhìn thấy chiếc áo sơ mi này tôi cảm thấy nó rất hợp với bạn trai của tôi. Nhưng nhân viên cửa hàng nói cửa hàng hiện chỉ còn một chiếc này thôi. Nhưng nếu cô thích nó, tôi chỉ đành..." Về mặt người nọ đầy tiếc nuối làm người ta không nở khước từ.

"Không, thật ra tôi cũng không thích nó lắm." Văn Tinh vội vàng giải thích, treo chiếc áo trong tay về chỗ cũ.

"Tôi chỉ lấy xuống xem một chút thôi, thật ra nó cũng không thích hợp với người tôi định mua tặng."

"Có thật không? Tôi không muốn giành đồ mà người khác thích." Người kia có chút áy náy nên xác nhận lại.

Văn Tinh cười, "Thật mà. Cô mua đi!"

"Vâng, cảm ơn cô nhiều nhé." Người kia cười tươi.

Văn Tinh gật đầu, xoay người sang xem những chiếc áo khác.

"A Tùng, đây là chiếc cuối cùng rồi này. May nhờ có cô đây nhường lại cho em, nếu không phải đợi hàng chuyển về mới mua được."

Cô gái kia gọi...A Tùng?

Văn Tinh có chút buồn cười. Thì ra những người tên này đều thích mặc sơ mi đen? Tò mò xoay người lại, chỉ trong khoảnh khắc cô chết sững không nhúc nhích. Túi đồ và chiếc áo sơ mi cầm trong tay 'bịch' một tiếng rơi xuống đất.

A Tùng...Lục Yến Tùng...Chính là anh ấy!

Tuy chỉ thấy mỗi bóng lưng, nhưng vừa nhìn Văn Tinh đã ngay lập tức nhận ra anh.

Tiếng động lớn như vậy khiến tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô. Bao gồm cả Lục Yến Tùng đang định đi tính tiền cũng xoay người lại, tầm mắt rơi trên người cô.

Khi thấy khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt anh bỗng dưng lạnh đi, sự sắc bén trong mắt tưởng chừng như muốn bắn thủng người cô.

"Chính cô ấy đã nhường áo lại cho em đó." Cô gái bên cạnh kéo kéo anh, "A Tùng, chúng ta lại đó giúp cô ấy đi."

"Được." Không ngờ Lục Yến Tùng không ngần ngại liền dứt khoát đồng ý. Mặt lạnh bỏ áo sơ mi trong tay sang bên cạnh, chậm rãi đi tới chỗ Văn Tinh.

Văn Tinh lúc này đã hồi phục lại tinh thần, đang cúi đầu nhặt những thứ rơi trên đất. Đột nhiên một cánh tay vươn tới khiến tim cô đánh thót một cái, tay cũng run run.

"Cảm ơn... Tôi tự làm được." Cô nhận ra giọng nói của mình như lạc đi. Có vẻ bối rối khi gặp lại anh. Không phải nói mấy năm mới trở về sao? Sao anh lại về bất thành lĩnh như vậy?

"Không sao, là bạn gái tôi bảo đến giúp cô." Giọng nói của Lục Yến Tùng bình tĩnh như hai người trước giờ chưa từng quen biết.

Gặp lại sau bao ngày xa cách...Chỉ có cô là kích động không kiểm soát được. Thì ra...Chỉ có cô mà thôi...

Đồ đã nhặt xong, Văn Tinh không dám nhìn Lục Yến Tùng nữa, vội vàng nói cảm ơn rồi tránh né đi ra khỏi cửa hàng. Trái tim đập nhanh đến cô không sao đề nén được.

*

Nhìn đáng vẻ vội vã bỏ đi kia, ánh mắt Lục Yến Tùng càng thêm tối tăm.

Đây rốt cuộc là nghiệt duyên gì chứ?

Ngày đầu tiên về nước đã gặp cô!

Chương 188: Gặp nhau chỉ xem như người xa lạ...

Văn Tinh bước đi cứ như người mất hồn. Nếu tất cả những chuyện vừa rồi không chân thật như thế, cô còn cho rằng đó chỉ là ảo tưởng của mình mà thôi.

Cô gái ấy là bạn gái anh sao? Lúc trước cô có nghe mẹ và chú Lục buột miệng nhắc đến. Cô gái đó là con gái của chủ tịch tập đoàn nào đó, đang du học bên Mỹ. Hai người đến với nhau thật môn đăng hộ đối. Lúc ấy cô chỉ cười trừ, cố ép xuống khó chịu trong lòng.

Nhưng, bây giờ...Không ngờ lại chính mắt nhìn thấy. Sau khi thấy rồi, trong lòng không đơn giản chỉ có khó chịu. Chỉ cần nghĩ tới tương lai họ sẽ kết hôn, trái tim như bị ai căng xé ra ngàn mảnh.

Thần thờ bước đi trên đường, một hồi đi ra giữa đường lúc nào cũng không hay biết.

"Két...!!!" Tiếng thắng xe đinh tai nhức óc làm cô giật mình. Chiếc taxi phanh lại cách cô chỉ vài xăng-ti-mét.

"Muốn chết hả? Muốn chết thì tự tìm chỗ nào chết là được rồi, đừng có xông ra đường mà hại người khác, mẹ kiếp!" Tài xế bị cô làm cho hồn vía lên mây, nhô đầu ra chửi ầm lên.

Văn Tinh vội vàng lùi vào vỉa hè, liên tục nói xin lỗi. Đúng lúc này...

Một chiếc xe sang trọng từ từ đỗ lại bên cạnh cô.

Cô kinh ngạc nhìn sang thì thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc. Nửa năm không gặp, anh vẫn chẳng có gì thay đổi. Vẫn đáng vẻ lạnh lùng và phong độ như xưa, thế nên phụ nữ vây quanh anh không hề thiếu.

"Cô đi đâu? Tôi nói bạn trai đưa cô đi."

Nói chuyện với cô không phải là Lục Yến Tùng. Nghe người nọ nói, tầm mắt Văn Tinh mới chuyển sang cô gái bên cạnh anh. Cô gái này rất xinh đẹp cũng rất nhiệt tình.

Một cô gái như vậy mới xứng đáng là người phụ nữ của anh. Cho nên, cô hẳn là phải chúc phúc cho anh, không phải sao?

"Không cần đâu. Tôi bắt xe tự đi được rồi, chỗ tôi ở cách đây không xa lắm." Văn Tinh cười từ chối.

Nụ cười trên mặt cô gái kia vẫn không chút thay đổi, tầm mắt chuyển sang nhìn Lục Yến Tùng, "Cô đừng sợ anh ấy, đáng vẻ anh ấy lúc nào cũng vậy hết. A Tùng, anh cười một cái xem nào, dọa người ta sợ rồi kia." Cô quay người, làm nũng với Lục Yến Tùng.

Nhưng...Khiến Văn Tinh kinh ngạc chính là, không ngờ Lục Yến Tùng thật sự nghe lời bạn gái mình, thần sắc có chút tốt hơn mà còn khẽ cười.

Nụ cười ấy...Chỉ dành cho... bạn gái của anh...

Xem ra anh thật sự rất yêu cô gái này. Nếu không, người phụ nữ nào có thể khiến anh nghe lời được như vậy chứ?

Trong lòng chua xót không sao chịu đựng được. Tay nắm chặt túi đồ. Cô cười, nhưng thiếu chút nữa cười ra nước mắt: "Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng tôi thực sự không muốn làm phiền hai người. Xe đến rồi, tôi đi trước đây. Lần sau có cơ hội sẽ gặp lại." Văn Tinh vội vã vẫy tay, rồi sau đó nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng lại, cuống quýt xoay người, trón lên một chiếc taxi.

"A Tùng, có phải anh và cô ấy quen nhau không?" Cô gái kia như cảm nhận được có gì đó không đúng. Phụ nữ luôn rất nhạy cảm.

Về mặt Lục Yến Tùng không chút thay đổi, khởi động xe, nghe cô hỏi chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Chưa từng gặp."

Cô gái kia cười: "Nhất định là bạn gái cũ của anh rồi. Anh quên người ta nhưng chưa chắc người ta đã quên anh đâu nhé. A Tùng, anh có sức quyến rũ như vậy, em thật sự lo lắng một ngày nào đó anh bị cô gái khác đoạt mất." Cô gái thuận miệng nói đùa.

Lục Yến Tùng không đáp nữa, giả bộ như lơ đãng quét mắt qua kính chiếu hậu, nhìn theo bóng chiếc taxi biến mất trong dòng xe kia, anh cũng lái xe hòa cùng dòng xe trên đường.

Ngày hôm đó, bầu trời như bị bao phủ bởi nhiều lớp mây xám xịt, nặng nề u ám lướt qua từng người khiến người ta cảm thấy ngột ngạt bức bách, rất khó

thở.

Dưới sự thúc giục của bạn bè, Văn Tinh không thể không đến nơi hẹn xem mắt. Người nọ chính là người đã từng gặp một lần. Cô đối với anh ta cũng chẳng có cảm giác gì cả.

Nửa năm qua liên tục bị mẹ, chú Lục, đồng nghiệp làm mai, cô đã xem mắt không biết bao nhiêu lần rồi, tuy không muốn làm mọi người thất vọng, nhưng... Chưa một lần nào thành công hết.

Không biết từ bao giờ cô đã không còn cảm giác muốn yêu nữa rồi?

Lúc Lục Yến Tùng cùng bạn gái đẩy cửa bước vào quán cafe thì bắt gặp Cảnh Văn Tinh đang ngồi đó. Mà đối diện cô là một gã đàn ông.

Mất anh tôi lại. Tiện tay chỉ một chiếc bàn, "Ngồi bên kia đi!"

"Chúng ta không vào phòng riêng sao? Em đã đặt trước với quản lý ở đây rồi." Cô gái kia cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng Lục Yến Tùng đã đi tới ngồi xuống, "Trong phòng rất bí bức, anh không thích!" Chỗ này cách một chậu hoa, có thể nhìn sang phía đối diện rất rõ ràng. Thậm chí có thể nghe rõ được những lời bọn họ nói.

"Bí bức sao? Phòng rất lớn mà!" Bạn gái anh lăm bằm, rồi cũng ngoan ngoãn theo anh ngồi xuống.

"Văn Tinh, xin lỗi." Văn Tinh vừa ngồi xuống, chợt nghe thấy người đàn ông đối diện lên tiếng trước.

"Người nên xin lỗi là tôi mới đúng. Trên đường bị kẹt xe cho nên mới đến trễ vài phút." Hôn vĩa Văn Tinh dường như không có ở đây.

"Không, điều tôi muốn nói không phải là ý này." Đối phương xua tay.

"Vậy ý anh là....?" Văn Tinh vừa ngồi xuống vừa hoài nghi hỏi.

"Tôi nghe bạn bè nói cảm giác của cô đối với tôi rất tốt, muốn hẹn hò với tôi."

Văn Tinh kinh ngạc chớp chớp mắt nhìn đối phương. Rốt cuộc là người bạn nào nói vậy?

Mọi người vì muốn tác hợp cho bọn họ, khó tránh khỏi nói những mấy câu lung tung, điều này cô có thể hiểu được.

"Nhưng lần này tôi hẹn cô ra đây là muốn nói với cô, chúng ta căn bản là không thể."

"Tôi...." Cũng có ý này....Nhưng bốn chữ đó Văn Tinh còn chưa kịp nói ra thì đối phương đã nói tiếp.

"Thật xin lỗi, tôi cũng không muốn làm tổn thương cô đâu. Thực ra tôi biết cô rất ưu tú, diện mạo cũng rất xinh đẹp, nhất định sẽ có nhiều người đàn ông khác thích cô."

Văn Tinh không trả lời, quyết định im lặng nghe tiếp.

"Nhưng ngày hôm đó.... khi tôi đến công ty cô, trong lúc vô tình tôi nhìn thấy sổ bệnh án của cô." Người đàn ông cẩn thận len lén nhìn cô.

Sổ khám bệnh? Văn Tinh cũng ngạc nhiên chớp chớp mắt. Cô luôn tiện tay để nó trên bàn làm việc ở công ty, nhưng không ngờ lại bị người ngoài nhìn thấy.

"Thật xin lỗi, tôi không cố ý đụng vào đồ riêng tư của cô đâu, là do hôm đó đồng nghiệp của cô không cẩn thận làm rơi vài thứ. Cho nên tôi cũng chỉ thuận tay nhặt lên mới nhìn thấy nó thôi." Đối phương giải thích.

Văn Tinh cười nói, "Không sao đâu. Tôi cũng chưa từng nghĩ phải giấu diếm anh."

"Sức khỏe của cô rất kém, còn từng mắc bệnh nghiêm trọng như vậy, mẹ tôi biết nhất định sẽ không đồng ý để tôi cưới cô!" Đối phương tiếp tục.

Văn Tinh mỉm cười, "Tôi có thể hiểu được." Mẹ chồng nào cũng đều hy vọng con dâu của mình là một người phụ nữ có thể sinh đẻ tốt.

"Hơn nữa, sức khỏe yếu cũng không sao, nhưng cô còn... từng mang thai với người khác. Tôi nghĩ chỉ riêng điểm này, e rằng sẽ không có người đàn ông nào chấp nhận được. Ít nhất, tôi không thể chấp nhận được một người con gái không có nề nếp như vậy được! Tôi không yêu cầu vợ tương của mình phải còn trong trắng, nhưng ít ra thì lần đầu cô ấy mang thai phải là con của tôi."

Lòng Văn Tinh chợt giá lạnh như băng. Tuy không có ý định sẽ kết hôn với người đàn ông này, bản thân cũng chẳng có cảm giác gì với anh ta, nhưng... Bị người khác nhắc tới chuyện cũ, còn đả kích đến bệnh tình khiến cô cảm thấy bất lực, nên trong lòng thấy khó chịu là điều khó tránh khỏi.

Nếu có thể lựa chọn, cô cũng muốn bản thân có một cơ thể khỏe mạnh, không mang bệnh tật ốm đau gì....

Nếu có thể lựa chọn, sao cô có thể biến thành người mẹ tàn nhẫn vô tình, tự tay bỏ đi nóm ruột máu mủ của mình?

Đáng tiếc, trên đời này, xưa nay vốn không hề có hai chữ "nếu như".

"Xin lỗi Văn Tinh. Tôi nghĩ, chúng ta thực sự không thích hợp. Tôi thấy cô vẫn nên đi tìm một người đàn ông phóng khoáng hơn mới có thể chấp nhận tất cả quá khứ của cô! Cô quá phức tạp, tôi không thể tiếp nhận được."

"Nói xong chưa?" Văn Tinh vẫn bình thản mỉm cười, "Nói xong rồi thì tôi xin phép đi trước."

"Cô đừng đau lòng nữa nhé, tôi biết cô thích tôi, chỉ là.... Ôi...." Người đàn ông vẫn rất cố gắng an ủi Văn Tinh, bỗng nhiên bị người ta nện cho một đấm vào mũi. Anh ta đau quá bùm mũi kêu la chỉ chớ, sau đó lập tức ngẩng mặt lên thì thấy một người đàn ông đang giận dữ đang chuẩn bị vung tay tiếp tục muốn đấm gãi.

Tại sao Lục Yến Tùng lại ở đây? Văn Tinh như người mộng du không hiểu gì. Sau đó mới giật mình hiểu ra, chắc chắn anh đã nghe thấy những lời vừa nãy rồi. Trong lòng hơi hồi hộp và cảm thấy vô cùng khó xử. Lúc bị một người đàn ông coi khinh đến không đáng một đồng thì người cô rất không muốn thấy nhất bỗng nhiên xuất hiện!

Thế nhưng, vì sao anh lại tức giận như vậy? Đánh đối phương chỉ là vì ra mặt giúp mình sao?

"A Tùng, anh làm gì vậy? Mau dừng tay!" Bạn gái của Lục Yến Tùng kinh hoàng nhảy ra ngăn cản anh.

Nhìn thấy tình cảnh lộn xộn trước mắt, mũi Văn Tinh có cay cay, nước mắt như chực sắp rơi ra. Cô không nói gì cầm túi xách lên xoay người bỏ đi.

Lục Yến Tùng còn muốn dạy dỗ gã đàn ông kiêu ngạo vô liêm sỉ kia thêm vài phát nữa, nhưng thấy Văn Tinh đang vội vã bỏ đi. Sầm mặt gằn như không hề suy nghĩ mà đuổi theo cô.

"A Tùng, anh đi đâu vậy?" Bạn gái anh thốt lên rồi cũng chạy theo.

Nhưng lại bị người đàn ông kia bắt lấy, "Tôi muốn kiện các người! Vô duyên vô cớ đánh người, các người phải bồi thường cho tôi!"

"Anh buông tay ra."

"Tôi muốn báo cảnh sát!" Đối phương bị đánh đến máu mũi chảy lênh láng, một tay giữ chặt cô gái, một tay bấm điện thoại báo cảnh sát.

Trơ mắt đứng nhìn Lục Yến Tùng bỏ đi, tức giận thở hắt hắt nhưng lúc này không thể thoát thân được.

Vừa ra khỏi quán cafe, nước mắt của Văn Tinh thoáng chốc không thể kiềm được tuôn chảy xối xả.

Trên thực tế, bị một người đàn ông khác cự tuyệt, cô thực sự không có cảm giác muốn khóc. Chẳng qua chỉ cảm thấy khó chịu một chút thôi. Nhưng vì sao Lục Yến Tùng lại đột nhiên xuất hiện? Chỉ cần thấy sự hiện diện của anh thì bao nhiêu uất ức tủi hờn nơi đáy lòng đều dâng trào bùng nổ. Còn nước mắt thì không sao ngừng lại được!

"Cảnh Văn Tinh!" Theo sau tiếng quát, cô tay liền bị một bàn tay lạnh như băng kéo giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Muốn biết sự thật

Toàn thân Văn Tinh cứng đờ. Cô quay đầu lại, đập vào mắt chính là đôi con ngươi sâu thẳm không thấy đáy kia. Chóp mũi ề ề, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn. Văn Tinh vùng vẫy, nhưng càng bị anh xiết chặt. Anh xoay người kéo cô đi theo mình.

"Anh muốn làm gì?" Cô vừa giãy dụa vừa hỏi.

Nhưng Lục Yến Tùng hoàn toàn không quay lại nhìn cô, mím chặt môi kéo cô đi về phía trước.

"Lục Yến Tùng, anh buông tay ra!" Văn Tinh liều mạng gỡ ngón tay cứng ngắc của anh. Cô mím môi, phun ra một câu: "Bạn gái của anh cũng ở đây, tôi tin anh sẽ không muốn để cô ấy hiểu lầm."

Lục Yến Tùng dừng bước, xoay người lại. Đôi mắt đen láy kia nhìn trừng trừng Văn Tinh. Hít sâu một hơi, như đang cố gắng kiềm nén lửa giận hừng hực

noi đáy lòng, "Mất chọn người của cô giờ đã hỏng đến mức này rồi ư? Lại đi coi trọng loại người ngu xuẩn kia!" Dù đã cố gắng kiềm chế, nhưng lời nói ra vẫn cứng rắn như một tảng đá.

Văn Tinh nở nụ cười yếu ớt. Nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói, "Không phải người đàn ông nào từ lúc sinh ra cũng được định sẵn là một người ưu tú xuất sắc giống như anh. Huống hồ tôi cũng chẳng phải là thiên kim tiểu thư gì, không có phương diện nào xuất chúng cả, thậm chí những lời khi nãy của anh ta về tôi hoàn toàn không sai. Vậy thì tôi có tư cách gì yêu cầu đối phương phải xuất sắc ưu việt đây?"

"Nửa năm không gặp, miệng lưỡi cô càng ngày càng trơn tru như bôi mỡ rồi đấy!" Anh lạnh lùng mở miệng, tay nắm chặt cổ tay cô vẫn không chịu buông ra.

Cổ tay bị anh xiết chặt đỏ bừng. Văn Tinh không gãy dựa nửa, chỉ yếu ớt mở miệng: "Nửa năm không gặp, ánh mắt của anh so với trước kia đã khá hơn nhiều đó."

Ánh mắt? Ý cô là mất chọn phụ nữ? Nhưng sao anh cảm thấy mất chọn người của mình vẫn chưa từng thay đổi! Vẫn tệ hại và lệch lạc như xưa! Bởi vì...

Khi thật! Bởi vì nửa năm sau về nước, sau khi nhìn thấy cô, trong lòng lại bắt đầu lăn tăn không yên! Loại cảm giác này không tài nào kiểm soát được, càng không có cách nào kiềm nén được! Thật sự rất kinh khủng!

"Cho dù thế nào thì vừa rồi cũng cảm ơn anh." Văn Tinh dần dần điều chỉnh lại cảm xúc, giấu kín phần chua xót vào đáy lòng, "Giờ thì, xin anh buông tay ra đi..." Đôi mắt cô lấp lánh ngấn lệ nhìn thẳng anh. Lời nói tiếp theo giống như đã dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân mới nói ra được, "Chúc anh... Hạnh phúc với người con gái mà anh yêu..."

Anh chấn động. Bàn tay cầm tay cô khẽ run lên, "Cô, hy vọng chúng tôi hạnh phúc sao?" Chết tiệt! Vì sao anh lại cảm thấy những lời này chói tai đến thế?

Nói ra những lời không thật lòng, quả thật là rất mệt mỏi. Văn Tinh cảm thấy mình không còn sức để lặp lại lần nữa, trầm ngâm một hồi, dưới ánh mắt bức bách của anh chỉ đành yếu ớt gật đầu.

Tay Lục Yến Tùng từ từ buông ra. Nhiệt độ kia cũng từ từ tách khỏi da thịt, Văn Tinh chỉ cảm thấy lạnh lẽo không thôi.

Nhưng, sự lạnh lẽo này là chính cô yêu cầu. Vậy nên, đừng khóc cũng đừng đau lòng...

Cô nhiều lần nhắc nhở mình, cảnh cáo mình, trong khoảng khắc xoay người, giọt lệ nơi khóe mắt vẫn không tự chủ được mà rơi xuống. Cúi gằm mặt để những sợi tóc tung bay tán loạn kia che giấu đi cảm xúc sụp đổ của mình.

Lúc nhận được cú điện thoại này, Văn Tinh hơi ngẩn người. Không ngờ mới chỉ gặp lại Lục Yến Tùng có hai lần mà bạn gái anh đã tìm tới cửa. Nói cho cùng, phụ nữ luôn rất miễn cảm với những chuyện như thế này. Có lẽ từ chuyện lần trước cô ấy đã nhìn ra được điều gì đó rồi. Sắp xếp xong công việc, Văn Tinh đi thẳng tới quán cafe đã hẹn.

"Hi, ở đây."

Khi cô đi vào quán cafe thì thấy đối phương đã đến rồi. Cô gái đó vô cùng quyến rũ động lòng người, mỗi một động tác đều rất duyên dáng yêu kiều. Khó trách Lục Yến Tùng sẵn lòng gạt bỏ hết những bóng hồng để chọn cô ấy...

"Xin chào, cô tìm tôi có việc gì không?" Sau khi ngồi xuống Văn Tinh liếc vào thẳng chủ đề. Tầm mắt lơ đãng dừng trên ngón tay mảnh khảnh tinh tế của người con gái đối diện. Nụ cười bỗng chốc cứng lại trên khóe môi. Trên ngón áp út là một chiếc nhẫn kim cương sáng lóa. Chiếc nhẫn quá mức long lánh làm đau mắt Văn Tinh, đau đến suýt nữa rơi lệ...

"Tôi biết hẹn cô ra đây quả thật có hơi đường đột, nhưng tôi có vài chuyện muốn nói rõ ràng với cô." Đối phương nhấp ngụm cafe, không nhanh không chậm mở miệng.

"Không sao, cô nói đi."

"Mặc dù A Tùng nói với tôi là hai người không quen nhau, nhưng ít nhiều tôi cũng có thể đoán được trước kia cô và A Tùng từng có quan hệ."

Văn Tinh nắm chặt ly cafe trong tay.

"Lời tôi sắp nói, có lẽ là sẽ rất có lỗi với cô, nhưng đứng trên lập trường là vợ sắp cưới của A Tùng mà nói, thì tôi cảm thấy bản thân cũng không có gì là quá đáng cả." Đối phương nhắc nhở Văn Tinh trước.

Nhưng, ba chữ 'vợ sắp cưới' ấy vẫn khiến cô thấy đau đớn. Cô mím môi, cố giả kiên cường nói, "Cô cứ nói đi."

"Chuyện ngày đó tôi cũng nhìn thấy. Có lẽ A Tùng cảm thấy có lỗi với tôi nên mới mua chiếc nhẫn này tặng cho tôi, hơn nữa cũng đã cầu hôn tôi, anh ấy muốn chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ vào tháng sau." Nói đến đây, đối phương ngừng lại nhìn Văn Tinh. Dường như đang đợi phản ứng của cô.

Văn Tĩnh chỉ cảm thấy lòng mình quặn đau đến chết lặng. Nếu không phải thật sự yêu cô ấy thì lấy tính cách của Lục Yến Tùng, hẳn là sẽ không cầu hôn vội vã như vậy đâu?

Thế nhưng, nếu đã yêu người khác, vậy thì lần trước hà cớ gì phải ra mặt giúp mình? Bọn họ hoàn toàn có thể xem nhau như người xa lạ!

Hít sâu một hơi, cup xuống hàng mi đang run run, Văn Tĩnh gian nan mở miệng: "Vậy thì, chúc hai người hạnh phúc...."

"Cảm ơn, tôi biết, tương lai về sau chúng tôi sẽ rất hạnh phúc. Nhưng còn điều này, tuy rằng thấy không đúng nhưng tôi vẫn mong từ nay trở đi cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt A Tùng nữa. Mặc dù tôi rất chắc chắn A Tùng chỉ thật lòng yêu mỗi mình tôi, nhưng tôi cũng rất ích kỷ, vẫn sẽ để ý đến chuyện trong quá khứ của hai người." Đối phương nói chuyện vô cùng thẳng thắn. Còn mang theo ý cười thần nhiên, gần như khiến người ta không thể nào cự tuyệt.

"Tôi hiểu ý cô rồi, cô yên tâm..." Văn Tĩnh cười khổ. Không có người phụ nữ nào có thể chịu được bạn trai của mình, không, phải nói là người chồng tương lai của mình còn gặp mặt bạn gái cũ.

"Tôi biết mình nên làm gì. Nếu không còn việc gì nữa vậy tôi xin phép đi trước, trong công ty còn rất nhiều việc cần làm."

"Được, quý rầy cô rồi, cô bận thì mau đi đi." Đối phương phát tay chào tạm biệt cô. Chiếc nhẫn đeo trên tay lại lần nữa lóa sáng trước mắt cô.

Đi ra khỏi quán cà phê, Văn Tĩnh mỉm cười, cười tới ra nước mắt. Lần này... Thật sự phải nói chào tạm biệt với trước kia rồi!

Cũng không cho phép cô có một chút lưu luyến nào nữa....

Bóng đêm thâm trầm

Lục Yến Tùng đứng ngoài ban công ngược mặt nhìn bầu trời đầy sao vô biên. Nắm chặt điện thoại trong tay. Dây số nào đó sớm đã biết mất khỏi ký ức của anh, thế nhưng lại khắc sâu vào đáy lòng.

Anh đã từng cho rằng, anh sẽ không bao giờ điện cho số này nữa. Thế nhưng...Chết tiệt, hiện giờ nó lại lờn vờn trong đồng ký ức kia.

Ngừa đầu dốc một hơi cạn sạch rượu trong ly. Cuối cùng, giữa bóng đêm thăm thẳm, cuối cùng vẫn quyết định ấn nút gọi cho dây số quen thuộc.

Trong điện thoại truyền đến những tiếng tút tút khô khốc. Trong lúc đợi đường dây kết nối, anh lại hồi hộp ngay cả hô hấp cũng ngưng lại.

Tiếng tút tút vang lên rất lâu mà không có ai nghe máy. Anh đoán cô đã ngủ, lúc cảm thấy chán nản chuẩn bị ngắt điện thoại thì...

"A lô..." Giọng nói lười biếng âm ờ của cô vọng đến từ đầu bên kia.

Hiển nhiên là bị đánh thức dậy. Không có vẻ lạnh lùng và xa cách đối với anh, ngược lại giống như bé con đang làm nũng.

Lục Yến Tùng vô thức nắm chặt điện thoại trong tay. Anh lưu luyến cái cảm giác này nên không đành lòng lên tiếng quý rầy.

Một lúc sau không thấy tiếng trả lời, Văn Tĩnh lại mơ mơ màng màng 'a lô' thêm một tiếng, "Ai mà giỡn kỳ cục vậy? Không nói tôi cúp máy đây....." Cô đang muốn cúp điện thoại thì đầu bên kia truyền đến giọng nói khiến con buồn ngủ của cô bay sạch.

"Là tôi."

Hai chữ cách sóng điện thoại truyền sang như muốn chọc thủng màng nhĩ cô, chấn động thẳng đến trái tim cô. Nếu không phải cảm giác đau lòng quá mức chân thật kia, Văn Tĩnh thật sự cho rằng mình vẫn đang nằm mơ. Cô ôm chần ngồi thẳng người dậy.

"Đã muộn vậy... Có việc gì sao?" Cô vô thức nắm chặt điện thoại, giọng nói điềm tĩnh lạnh lùng. Trong đầu vẫn còn quẩn quanh những lời mà vợ sắp cưới của anh đã nói với cô lúc sáng. Cùng với chiếc nhẫn chói mắt đó...

"Cô đã mắc bệnh gì, đến nỗi khiến đàn ông phải sợ không dám cưới cô?" Giọng nói Lục Yến Tùng không mang chút độ ấm nào.

Quả nhiên... Dù cho cả hai có cố bình tĩnh lạnh nhạt ra sao, vẫn không thể vượt qua chướng ngại ngăn cách họ.

"Anh chỉ muốn hỏi cái này thôi sao?" Văn Tĩnh yếu ớt cười một tiếng, trong đêm tối nghe ra còn có cảm giác thê lương nói không nên lời. Cô ôm chặt lấy cơ thể mình, cuộn tròn người lại mới nhẹ nhàng mở miệng: "Đã là quá khứ rồi, những chuyện này không còn quan trọng nữa..." Cô nghĩ rồi cũng có một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ tìm được người đàn ông không để ý đến quá khứ của mình và chấp nhận mình. Ai ai cũng tìm được tình yêu đích thực của đời mình, và cô cũng sẽ không ngoại lệ...

"Rốt cuộc là bệnh gì?" Lục Yến Tùng truy hỏi. Anh phát hiện, bản thân rất chán ghét giọng điệu này của cô.

"Tháng sau anh và vợ sắp cưới sẽ kết hôn?" Văn Tĩnh không trả lời Lục Yến Tùng, mà là hỏi ngược lại.

Dường như Lục Yến Tùng không ngờ cô sẽ hỏi ngược lại, anh giật mình trong giây lát. Hồi lâu sau mới hỏi: "Ai nói cho cô biết?"

"Điều này không quan trọng."

Lục Yến Tùng hừ lạnh một tiếng, "Nếu là thật, có phải cô định chúc phúc cho tôi không?"

Hô hấp của Văn Tinh bỗng nặng nề hơn. Liếc mắt nhìn màn đêm tối tăm ngoài cửa sổ, yếu ớt cười nói, "Kết hôn... Vốn là chuyện đáng để chúc phúc..."

Hô hấp của Lục Yến Tùng đột nhiên nhẹ bằng như bông tuyết. Giọng nói lập tức lạnh đến thấu xương, "Dĩ nhiên rồi. Đến lúc đó sẽ không quên thiệp mời của cô đâu."

"Được..." Văn Tinh mím môi, cười ra nước mắt, "Nếu không còn gì nữa thì tôi cúp máy trước đây."

Không đợi Lục Yến Tùng mở miệng nói thêm lời nào, cô dứt khoát cúp điện thoại. Vết thương lòng như bị rách toạt ra, máu chảy đầm đìa. Rủi mất nhìn chiếc điện thoại im lìm trong bóng đêm, cô hít sâu một hơi cố ép nước mắt chảy ngược trở về, gỡ nắp điện thoại lấy thẻ sim ra.

Chần chừ một lúc rồi ném vào thùng rác, sau đó quay trở lại giường ngủ...

Cuối cùng cô đã thức trắng cả đêm không ngủ...

Tiệc sinh nhật của Lục Thánh Duy, Văn Tinh phải xuất hiện.

Sau đêm hôm đó Văn Tinh thay đổi số điện thoại, cũng không còn bắt cứ liên lạc gì với Lục Yến Tùng. Tối nay lại không tránh khỏi phải gặp mặt nhau.

Không ngoài dự đoán, anh xuất hiện cùng với cô vợ sắp cưới. Tất nhiên cũng trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

"Chú Lục, sinh nhật vui vẻ." Văn Tinh cảm ơn quà tặng đưa đến tận tay Lục Thánh Duy, cố gắng giữ cho mình đáng vẻ bình tĩnh nhất.

Lục Yến Tùng và vợ sắp cưới của anh đang đứng cách đó không xa.

Cô gái ấy luôn pha trò khiến Lục Yến Tùng cười, nhưng tâm trạng anh dường như rất tệ, suốt buổi cứ trưng ra bộ mặt dửng dưng không chút cảm xúc, như ai thiếu tiền anh mà không trả vậy.

"Đúng là con gái biết quan tâm hơn. Thiên Tinh vừa mới tặng quà xong, giờ lại tới Văn Tinh." Lục Thánh Duy vui vẻ cười đến mức không ngấm được miệng

Bà Lục mỉm cười nhìn Văn Tinh nói: "Thiên Tinh vừa mới đi về, cháu ngoại cưng của mẹ, mẹ nó vừa mới đi có chút nó ở nhà đã khóc toáng lên rồi. Hôm nào chúng ta cùng đi thăm cục cưng nhé."

"Dạ. mấy ngày trước con cũng có mua một số thứ, đang định hôm nay sang tặng cho em bé. Đúng rồi, mẹ, chú Lục, giờ con có việc phải đi rồi ạ."

"Nếu đã đến rồi sao không ở lại thêm lát nữa?" Lục Thánh Duy giữ Văn Tinh lại.

Lục Yến Tùng đang đứng bên cạnh nghe xong người bỗng cứng lại trong giây lát.

"Dạ vì thời gian cũng không còn sớm, một giờ sáng con phải đến sân bay nữa ạ." Văn Tinh cúi đầu nhìn thời gian. Thực ra lúc này chỉ mới hơn tám giờ mà thôi. Không sợ trễ giờ, mà là cô không muốn ở lại nơi này thôi...

"Giờ đó trễ vậy con ra sân bay làm gì?" Bà Lục hỏi con gái, "Sao trước đó không nghe con nhắc tới?"

"Mẹ, mẹ còn nhớ Tiêu Minh trước kia sống cạnh nhà chúng ta, sau đó sang Pháp định cư cùng với mẹ anh ta không?"

"Đương nhiên là nhớ rồi, thằng bé ấy khi nhỏ rất dễ thương. Mẹ còn nhớ nó cũng rất mến con. Mẹ nó còn hay trêu bảo lúc nhỏ Tiêu Minh cứ hay nói lớn lên sẽ cưới con nữa kìa. Chỉ là, mất liên lạc đã nhiều năm rồi, sao đột nhiên con lại nhắc tới nó?"

"Bọn con thỉnh thoảng cũng giữ liên lạc. Đêm nay anh ấy từ Paris trở về nước, con đã đồng ý đến sân bay đón anh ấy rồi."

"Hóa ra là vậy. Hôm nào tiện mời nó đến nhà chúng ta dùng bữa cơm. Nếu vậy thì con cũng nên tranh thủ về nghỉ ngơi sớm đi." Bà Lục vỗ vỗ tay con gái.

Văn Tinh gật đầu, nói chào tạm biệt với người lớn, "Chú Lục, mẹ, con đi trước đây. Đêm nay mọi người chơi vui vẻ nhé."

"Con cũng vậy, chú ý an toàn đấy!" Lục Thánh Duy dặn dò Văn Tinh.

Văn Tinh cười vẫy tay rồi đi ra khỏi sảnh tiệc. Từ đầu đến cuối, cô không hề liếc mắt nhìn Lục Yến Tùng một lần nào, coi anh như không khí. Cho nên, cô đương nhiên không phát hiện sau khi mình rời đi, sắc mặt Lục Yến Tùng hằm hằm lạnh lẽo như băng lạnh băng vậy.

.....

Tầm mắt Lục Yến Tùng từ cánh cửa co rút quay trở lại. Rồi sau đó đi tới bên người bà Lục.

"Dì, con có vài chuyện muốn hỏi dì." Lục Yến Tùng thẳng thắn hỏi.

Lục Thánh Duy nhìn con trai bằng ánh mắt ngạc nhiên. Vợ sắp cưới của Lục Yến Tùng cũng cảm thấy hoài nghi.

"Cần đổi chỗ khác nói chuyện không?" Bà Lục lạnh nhạt hỏi.

Lục Yến Tùng lập tức gật đầu.

"A Tùng, em đi cùng anh nhé." Vợ sắp cưới anh cũng muốn đi cùng.

Lục Yến Tùng quay đầu lại nhìn cô ta, "Anh và dì có chuyện quan trọng muốn nói, hy vọng em đừng tới quấy rầy."

Sắc mặt đối phương thoáng chốc thay đổi. Ngay sau đó giống như không có việc gì, nhún nhún vai, "Được. Vậy anh và dì nói chuyện đi, em vừa uống rượu vừa chờ anh."

.....

Bà Lục và Lục Yến Tùng cùng sóng vai đi đến vườn hoa đằng sau đại sảnh. Không khí xung quanh vô cùng yên ắng, không có những thứ loè loẹt và sáng chói như trong sảnh tiệc.

"Cô gái này cũng không tệ, là một cô gái đáng để con quý trọng." Bà Lục mở miệng trước, giọng nói nhẹ nhàng chạm chạm.

Lục Yến Tùng nào có hứng thú với đề tài này, nhìn bà Lục nặng nề mở miệng: "Dì, con muốn hỏi dì, Văn Tinh mắc bệnh gì vậy?"

"Sao khi không lại hỏi vậy?"

"Ngày đó trong lúc vô tình con nghe được người khác nhắc tới quá khứ của cô ấy, nên muốn hỏi một chút." Lục Yến Tùng hồ hững nói đến chuyện ngày hôm qua.

"Là thật có vấn đề." Bà Lục thở dài, đáy lòng càng thêm áy náy và tự trách, "Nghe A Sên nói là vì năm đó dì bỏ chúng nó ở lại, Văn Tinh vì muốn kiếm tiền cho Văn Tinh đến trường, lại còn phải cày cấy nuôi gia đình, cho nên ra ngoài làm việc, lao tâm lao lực quá độ nên mới mang bệnh. Việc này đều là lỗi của dì cả....."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Nụ hôn sau nửa năm xa cách

"Thật?" Lục Yến Tùng nheo mắt hỏi lại, "Bệnh rất nghiêm trọng sao?"

"Phải nằm bệnh viện điều trị trong thời gian rất dài. Sau đó đã làm lọc máu nên tình trạng mới khá hơn chút. Nhưng lúc này cơ thể vẫn rất yếu ớt, nhưng cũng may mà không xuất hiện tình huống nào khác."

Chết tiệt! Chỉ vì bệnh này mà cô ấy bị tên đàn ông ngu xuẩn kia từ chối sao? Nhưng theo anh thấy thì tên khốn đó hoàn toàn không xứng với cô!

"Còn một chuyện nữa, có lẽ con vẫn chưa biết. Vốn cũng định muốn nói cho con biết từ sớm, nhưng con đã có một nửa kia của mình rồi, giờ có nói ra cũng không còn ý nghĩa gì nữa." Giọng bà Lục nhỏ nhẹ vang lên giữa đêm tối.

"Chuyện gì?" Lục Yến Tùng kỳ lạ nhìn bà.

Bà Lục khẽ thở dài, "Sau khi con đi Mỹ, dì theo hỏi Văn Tinh mãi mới biết được, thì ra....đứa bé còn chưa kịp ra đời kia, thật sự Văn Tinh nó vốn không hề muốn bỏ đứa nhỏ."

Nghe thế, lòng mày Lục Yến Tùng lập tức nhú lại. Hô hấp trong phút chốc như ngừng đập theo lời bà Lục nói. Một mực im lặng chờ bà Lục nói tiếp.

"Bác sĩ nói với nó, do bệnh nó như vậy nên ít nhất trong ba năm không thể mang thai. Nếu cứ khẳng định muốn sinh đứa bé ra, chẳng những sẽ khiến thận suy kiệt, mà đứa nhỏ sinh ra cũng mang bị tật bẩm sinh."

Lục Yến Tùng khiếp sợ không thôi. Trái tim như bị ai thắt lại, ngọt ngát đến vô cùng đau đớn...

"Dì, phiền đi nói lại với ba một tiếng, con đi trước." Anh không nói thêm lời nào, xoay người sai bước thật nhanh đi ra ngoài.

"Ồ này, A Tùng!" Bà Lục gọi anh lại, "Con muốn đi tìm Văn Tinh sao?"

Lục Yến Tùng không nói gì, chỉ mím chặt môi. Im lặng như vậy không thể nghi ngờ chính là ngầm thừa nhận.

Bà Lục thở dài, "Không phải đi không mong con và Văn Tinh có thể kết thành một đôi, nhưng còn bạn gái của con thì làm sao đây. A Tùng, Văn Tinh không phải là cô gái tùy tiện, nó sẽ không chấp nhận quan hệ của các con đâu."

Lục Yến Tùng liếc nhìn sảnh tiệc ồn ào huyền ảo. Bạn gái hiện giờ của anh đang đứng dưới ngọn đèn nhìn anh.

Rõ ràng khoảng cách rất gần, nhưng sao anh cứ cảm thấy xa xôi diệu vợi...

Văn Tinh ngồi một mình ở phòng nghỉ sân bay. Cách lúc trời sáng còn một khoảng thời gian nữa. Ngồi không cũng buồn, cô đeo tai nghe lên nghe nhạc. Cô muốn mượn việc này để giảm đi sự ngọt ngào trong lòng. Nhưng mới vừa ngồi xuống không bao lâu, lúc cảm thấy hơi hơi buồn ngủ thì tai nghe trong tai bị người khác rút ra.

Tương là Tiêu Minh, cô vui mừng mở mắt ra. Nhưng đến khi nhìn thấy rõ đôi phương sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Không phải lúc này anh đang cùng với vợ chưa cưới cùng vui vẻ chúc mừng sinh nhật của chú Lục sao?

"Anh có lời muốn nói với em!" Anh cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống cô.

Lúc này Văn Tinh mới giật mình phục hồi lại tinh thần. Cố bình tĩnh mỉm cười, thản nhiên mở miệng: "Tôi nghĩ giữa chúng ta đã không còn gì để nói hết."

"Vấn đề về đứa con, chúng ta có nên nói hay không?" Lục Yến Tùng nheo mắt lại nhìn Văn Tinh.

Nhắc tới đứa bé, lòng Văn Tinh như có cọng dằm nhỏ mãi không ra. Cô quay mặt đi khẽ nói: "Chuyện đã qua lâu rồi, tôi không muốn nói đến nữa."

"Nhưng anh có chuyện muốn với em!" Tay Lục Yến Tùng nhanh chóng kéo cô đứng dậy, khuôn mặt ngưng trọng, "Hon nữa, phải nói rõ ràng tất cả luôn một lần!"

"Tôi không thể đi với anh được! Tôi phải đợi bạn!"

"Anh đã gọi cho trợ lý bảo cậu ta đến đón thanh mai trúc mã của em giúp em rồi!" Anh còn căn răng nhấn mạnh bốn chữ 'thanh mai trúc mã' nữa.

"Vậy cũng không được. Tôi đã đồng ý với Tiêu Minh là sẽ đích thân đến đón anh ấy rồi!" Văn Tinh không chịu phối hợp đi cùng anh.

"Cảnh Văn Tinh, em còn lằng nhằng anh sẽ vác em đi đấy!" Anh trừng mắt nhìn cô.

"Anh..." Văn Tinh tức giận, "Quá đáng vừa thôi! Tôi đã nói rồi, tôi chẳng còn gì để nói với anh... Ồi..." Cô còn chưa nói xong thì đã bị Lục Yến Tùng nhắc bổng lên.

Cũng may hiện là ban đêm, trong sân bay không có nhiều người. Nhưng xa cách đã lâu, giờ gần gũi với anh ở khoảng cách gần thế này, trái tim Văn Tinh không tránh khỏi đập loạn lùm bùm.

"Anh... mau buông tôi ra!" Văn Tinh cố gắng tách tay anh ra.

Nhưng sao anh có thể đồng ý chứ? Chỉ mím môi nhìn cô, mặt không cảm xúc đi thẳng ra ngoài sân bay.

"Lục Yến Tùng, rốt cuộc anh muốn làm gì? Tại sao lúc nào cũng xuất hiện trong cuộc sống của tôi một cách khó hiểu như vậy, đảo lộn toàn bộ cuộc sống của tôi!" Văn Tinh giận quá mà không biết phải làm sao, trong lòng chỉ cảm thấy rất uất ức, cũng rất khó chịu. Cuộn tay nắm thật mạnh vào ngực anh, hốc mắt đã rung rung nước.

"Nếu anh đã có bạn gái rồi, hon nữa còn sắp sửa kết hôn, anh lấy tư cách gì mà ôm ấp áp áp tôi như vậy! Anh cậy mình khỏe mạnh hơn tôi, bắt nạt tôi còn tôi thì không thể làm gì được anh, có phải không?" Tiếng khóc cùng lời lẽ quát tháo âm ỉ không phải muốn cố tình gây sự, càng không phải kiêu tức giận trách móc... Mà ngược lại giống như đôi tình nhân hôn dỗi, tiếng khóc nức nức như mang theo sự nùng nịu.

Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến trái tim Lục Yến Tùng mềm mại tan chảy. Anh phát hiện, cho dù đã nửa năm không gặp mặt, nhưng bản thân vẫn không hề có chút miễn dịch nào với người con gái này.

Còn cô thì vẫn ngốc nghếch như xưa! Chỉ cần bớt chút sự bướng bỉnh, biết làm nũng lấy lòng nhiều hơn chút, có lẽ quan hệ giữa hai người đã không căng thẳng đến mức này.

....

Vác cô đặt vào trong xe, Lục Yến Tùng không cho cô có cơ hội nào phản kháng, trực tiếp kéo dây an toàn qua khóa cô lại.

"Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?" Văn Tinh nghiêng mặt qua hỏi anh.

Sau khi anh ngồi vào ghế lái, khởi động xe, chạy về phía trước được vài mét anh mới quay mặt sang trả lời: "Đi đến nơi chỉ có hai chúng ta."

Văn Tinh nhìn chăm chăm vào mặt anh, nhìn một lúc lâu mới thờ dài một tiếng, "Tôi thật sự không hiểu nổi anh." Nói xong cũng không đợi Lục Yến Tùng nói gì, cô lập tức quay mặt đi, trái tim đập dồn dập nhìn ra ngoài cửa sổ.

.....

Chiếc xe chạy thẳng đến biệt thự trước kia của Lục Yến Tùng. Nhìn ngôi biệt thự quen thuộc, Văn Tinh vẫn ngồi trong xe không hề động đậy.

Lục Yến Tùng đã xuống xe, đi vòng qua mở cửa bên ghế phụ, "Xuống đi."

"Có chuyện gì thì chúng ta nói ở đây luôn đi. Dù sao nơi này cũng chẳng có ai." Văn Tinh ngồi yên không hề nhúc nhích.

Lục Yến Tùng khom người trực tiếp kéo cô xuống xe, "Anh đói rồi, muốn ăn chút gì đó." Đóng sầm cửa xe, dắt theo cô vừa nói vừa đi vào trong.

"Có thể đi ra ngoài quán mỳ ăn. Giờ này vẫn chưa đóng cửa đâu." Văn Tinh đề nghị. Chỉ cần không ở chung một chỗ với anh là được. Cô sợ người đàn ông này, sợ trái tim mình không đủ năng lực cự tuyệt được anh.

Nhưng dường như Lục Yến Tùng hoàn toàn không nghe thấy lời đề nghị của cô. Chỉ tự mình mở cửa ra kéo theo cô vào trong. Sau đó xoay người lại, hai tay chống lên cánh cửa vây kín cô trong vòng tay mình. Ánh mắt sâu lắng, âm trầm nhìn chăm chăm cô không rời.

Cảm giác bức bách rất nặng khiến Văn Tinh gần như không thể thở nổi. Cô đẩy lồng ngực anh ra, "Lục Yến Tùng, anh tránh ra đi! Lúc nào anh cũng xấu xa như vậy, nói đến là đến, nói đi là đi!" Cô hít sâu một hơi, yếu ớt nhìn vào mặt anh, "Tôi đã nói rồi, tôi không phải là đồ chơi của anh, tôi cũng không phải là một trong những người phụ nữ của anh! Nửa năm trước, chúng ta đã nói rất rõ ràng rồi, anh...."

"Chuyện đứa bé, vì sao không thương lượng với anh?" Lục Yến Tùng bất chợt cắt ngang lời của Văn Tinh. So với sự kích động của Văn Tinh, giọng điệu của anh có vẻ nặng nề nhưng cố kiềm nén, mi tâm nhúu xoắn xuýt vào nhau. Nhắc tới đứa con vô duyên với mình kia, anh vẫn cảm thấy trái tim đau đớn không thôi. Nỗi đau mất con, không phải chỉ mình cô mới có....

Cô không ngờ anh đột nhiên nhắc tới chuyện này, Văn Tinh thoáng chốc sửng sốt. Động tác đẩy anh cũng khựng lại. Hai tay cuộn chặt cứng đờ trên bả vai anh, "Chuyện đứa bé... Đã qua rồi. Tôi không muốn nhắc lại..." Văn Tinh rừ mắt, hàng mi hơi run run. Mỗi khi nhắc tới đứa bé, sự mềm yếu mong manh sâu thẳm nơi đáy lòng cô vẫn không thể che giấu được.

Lục Yến Tùng nâng cằm cô lên, để đôi mắt ánh lệ của cô nhìn thẳng vào mắt mình, "Vì sao phải bỏ nó? Nói cho anh biết lý do vì sao em làm vậy đi."

Văn Tinh cắn môi, chần chờ một lúc, mới nặng nề mở miệng: "Tôi... Bị bệnh, trong ba năm không thể có con." Cô nhoen miệng cười, ánh lệ lấp lánh, "Không phải lần trước ở nhà hàng anh cũng đã nghe thấy người đàn ông kia từ chối tôi ra sao rồi sao? Đúng vậy, thậm chí của tôi từng có vấn đề, hơn nữa còn rất nghiêm trọng..." Cô hít sâu một hơi, "Cho nên người khác chê bai tôi cũng là điều bình thường thôi...."

Anh ghét giọng điệu cam chịu này của cô! Lục Yến Tùng nhúu chặt chân mày, nhích đến gần cô, "Vậy sao không nói rõ những chuyện này cho anh biết?"

"Tôi..." Một giọt nước mắt đọng trên hàng mi, "Tôi phải dốc hết bao dung khí mới đưa ra quyết định ấy... Tôi sợ sau khi nói với anh rồi sẽ không nỡ hạ quyết tâm được nữa." Cố giữ bình tĩnh, mới khẽ kháng nói tiếp: "Thực ra bác sĩ nói đúng, đứa bé vô tội... Tôi không thể chỉ vì sự ích kỷ của bản thân mà sinh ra nó, để nó chịu sự kỳ thị của thế giới này."

"Sau khi phẫu thuật xong, tôi có gọi điện thoại cho anh... Nhưng anh không chịu nghe máy. Sau đó... Dù có muốn nói gì thì cũng không còn ý nghĩa nữa." Văn Tinh nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ mông lung.

Nếu như anh chưa từng yêu cô, vậy những lời giải thích này đều là sự dư thừa mà thôi... Hiện giờ anh cũng sắp kết hôn rồi, nói mấy câu này càng thêm dư thừa không cần thiết... Đang nghĩ đến đây, Văn Tinh chợt thấy trên môi mình lạnh lạnh. Cô trợn trong mắt... Khuôn mặt của Lục Yến Tùng phóng đại vô hạn ngay trước mặt cô.

Xa cách nửa năm, không ngờ lúc này anh cứ thế mà hôn cô như vậy...

Giây phút đó... Văn Tinh ngơ ngẩn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Sau khi phục hồi lại tinh thần, cô muốn chống cự nhưng phát hiện bản thân không còn chút sức lực nào... Người đàn ông này cứ như cây thuốc phiện. Chỉ cần một động tác nho nhỏ thôi đã dễ dàng nắm giữ tất cả suy nghĩ của cô trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Ngoan ngoan ở lại

Văn Tinh thấy mình như đang từng chút đắm chìm trong nụ hôn của anh. Không hỏi lý do anh hôn mình, càng không quan tâm ngày mai bọn họ sẽ ra sao, Văn Tinh nhắm mắt nghe theo tiếng con tim hé mở đôi môi đỏ mọng, để cho môi của anh không còn chướng ngại tiến vào khoang miệng cô.

Cảm nhận được phản ứng của cô, Lục Yến Tùng như đã thú được cổ vũ. Khó chịu rên rỉ ra tiếng, sau đó hôn sâu hơn, cuồng nhiệt hơn... Như muốn mang tất cả sự oán hận, nhớ nhung lẫn giận dữ đối với cô trong nửa năm qua gửi hết vào nụ hôn này.

Văn Tinh bị hôn đến tim cũng bồi hồi run rẩy, như thể cảm nhận được tình cảm phức tạp trong lòng anh... Cô gần như muốn được hòa tan bởi sự nóng bỏng này. Cô chỉ có thể chặt vật bám víu cổ anh, không để cho mình trượt xuống...

Lục Yến Tùng mút đôi môi cô, hôn lên mặt cô, liếm láp vành tai cô, cắn nhẹ vào cằm cổ trắng như tuyết của cô... Nụ hôn nóng bỏng cứ thế trượt dần xuống phía dưới...

"Ừm... Đừng..." Cô hé mở đôi mắt ngất ngây, cố gắng gượng dậy. Dù có tiếp tục say đắm bên nhau, lưu luyến nụ hôn và hơi thở của anh bao nhiêu đi nữa, cô cũng không dám buông thả cùng anh dây dưa, vì anh đã có vợ sắp cưới rồi... Nếu cô và anh còn níu kéo dây dưa như vậy, cô nào có khác gì kẻ thứ ba đáng chết kia.

"Đừng từ chối anh! Không được từ chối anh!" Giọng anh hơi khan khàn.

Có trời mới biết, nửa năm qua, nỗi nhớ cô khiến anh như phát điên lên. Có rất nhiều đêm anh nằm mơ thấy cô. Nhớ tới sự mềm mại muốn ngừng mà không được của cô khi ở dưới thân anh, nhớ đến cơ thể khít khao khiến người khác ngạt thở kia...

"Xin anh đấy..." Khi bàn tay anh từ từ di chuyển xuống phía dưới, Văn Tinh hít một hơi thật sâu mới run run bắt giữ bàn tay anh lại. Trên hàng mi đã bắt đầu rung rung ngấn nước. Cô thở dồn dập, ánh mắt cầu xin nhìn anh, "Đừng tiến thêm bước nữa... Nếu không, tôi thật sự không thể tha thứ cho chính mình....."

Lục Yến Tùng thở gấp, nhìn cô bằng đôi mắt nặng nề, hơi thở dồn dập nóng rực phả lên mặt của Văn Tinh. Anh nheo lại đôi mắt không giấu được nỗi đau đang cố kiềm nén. Cuối cùng thật sự không tiến thêm bước nữa mà chậm chậm buông cô ra.

Văn Tinh lập tức quay lưng vội vàng sửa lại chiếc váy lộn xộn của mình. Đến lúc xoay người qua, tầm mắt Lục Yến Tùng vẫn chưa dời khỏi cô. Ánh mắt sáng rực như mang theo từng đốm lửa...

Tim Văn Tinh đập rộn lên, nghiêng mặt đi, tìm một đề tài để nói, "Không phải anh nói đói bụng sao? Ở nhà bếp có gì ăn không?"

Lục Yến Tùng gật đầu, "Có."

Văn Tinh tránh ánh mắt của anh bước nhanh đi vào phòng bếp.

Lúc mở tủ lạnh, cô kinh ngạc mất vài giây. Trong tủ lạnh đầy ắp đủ loại thức ăn, ngoại trừ thức ăn bình thường ra, thậm chí còn có đồ ăn vặt nữa.

Nào giờ anh không hề thích ăn vặt. Huống chi anh cũng rất ít khi ở biệt thự này, có lẽ chỉ có con gái mới tí mị giúp anh mua thêm những thứ này.

Chắc là vợ sắp cưới của anh nhỉ... Sự chua chát nơi đáy lòng bỗng chốc dâng trào không kiểm soát được.

Văn Tinh im lặng lấy mì sợi trong tủ lạnh ra, đun nước sôi rồi bỏ mì vào. Không nghĩ nhiều về chuyện ban nãy nữa. Cô hiểu rất rõ, căn biệt thự này sớm muộn gì cũng sẽ có chủ nhân của nó, còn cô vốn dĩ không nên xuất hiện ở đây.

...

Lục Yến Tùng nheo mắt nhìn bóng lưng quanh quẩn trong phòng bếp. Ánh đèn phủ lên dáng người mảnh khảnh của cô, cô như được bao phủ bởi vàng sáng chập chờn mong lung.

Lục Yến Tùng dựa vào khung cửa đờ đẫn nhìn hình ảnh này, anh cứ đứng nhìn như thế lâu thật là lâu...

Sau khi biết hết toàn bộ sự thật, tất cả sự oán hận, trách móc đối với cô đều biến mất thành hư ảo. Chỉ còn lại sự thương tiếc và đau lòng không thể nào giấu được nữa.

Trái tim xao động khiến anh nhẹ nhàng đi vào phòng bếp. Giơ rộng vòng tay từ phía sau ôm trọn cô vào lòng.

Tiếp xúc với vòng ôm ấm áp quen thuộc, cả người Văn Tinh căng cứng lên.

Anh dùng môi gạt đi những sợi tóc lòa xòa trên vai cô, mơn man tí tê đặt lên gáy cô những nụ hôn ướt át...

"Đừng vậy....." Nghĩ đến vợ sắp cưới của anh, Văn Tinh vô thức giãy giụa muốn tránh né cái ôm của anh.

Tuy chỉ là động tác rất nhỏ, nhưng Lục Yến Tùng vẫn phát hiện ra được sự bất thường của cô. Lần nữa kéo cô ôm vào lòng, khẽ nhíu mày, nghiêng đầu qua nhìn một bên mặt của cô.

"Làm sao vậy?"

Văn Tinh không dám nhìn vào mắt anh, dời lực chú ý vào nồi nước đang sôi, "Nước mì sắp sôi rồi, anh đi ra ngoài trước đi, lát nữa tôi sẽ mang ra cho anh." Cố gắng giữ cho giọng điệu bình tĩnh.

"Văn Tinh!" Lục Yến Tùng xoay người cô lại.

Cô cắn chặt môi, "Mì sắp khét rồi."

"Rốt cuộc em làm sao vậy?" Anh nhìn thẳng vào mắt cô, không cho phép cô trốn tránh nữa.

Văn Tinh hít sâu một hơi rồi nhìn trả lại anh, lấp lánh trong mắt là sự chua chát và đau xót, "Chuyện đứa bé, chúng ta đã nói rõ với nhau rồi... Sau này cũng không còn gì để nói nữa..."

Lục Yến Tùng nhìn cô, mở miệng: "Có ý gì?"

Văn Tinh không trả lời ngay, cô chỉ cầm đôi đũa lên gấp mì ra khỏi nồi.

Lục Yến Tùng cũng không nôn nóng hỏi cho ra lẽ, chỉ rừ mắt nhìn chòng chọc vào mỗi tất cả các động tác của cô.

Văn Tinh bung bát mì bình tĩnh đi ra khỏi phòng bếp.

Ánh mắt của Lục Yến Tùng nặng nề dõi theo cô.

Văn Tinh đặt đôi đũa xuống, cố giữ bình tĩnh mới quay đầu lại nhìn anh.

Hai người cứ thế nhìn nhau.

"Đến ăn mì đi. Để nờ sẽ mất ngon." Văn Tinh nhỏ nhẹ nói. Ánh mắt của cô dưới ánh đèn thấp thoáng càng thêm dịu dàng óng ánh.

Thấy cô như vậy, Lục Yến Tùng cảm thấy cõi lòng mình vô cùng yên tĩnh. Sự xao động trong suốt nửa năm qua như được xoa dịu vuốt ve bởi khoảnh khắc này...

Có lẽ cho tới bây giờ, điều anh muốn cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Nhưng vòng quanh quẩn lại, kiểu gì cũng không thể có được trong tầm tay. Lục Yến Tùng nặng nề đi qua ngồi xuống trước bàn.

"Tôi đi trước." Văn Tinh liếc mắt nhìn anh một cái rồi xoay người chuẩn bị cầm túi xách rời đi.

Cổ tay bỗng bị Lục Yến Tùng giữ lại. Anh dùng sức rất mạnh, cũng rất kiên định, "Ồ lại đây!" Rất dễ nhận thấy, đêm nay anh thật sự không có ý định để cô rời đi...

Trái tim Văn Tinh nhảy thình thịch, cúi đầu xuống nhìn tay mình bị anh nắm chặt, ánh mắt cũng theo đó bắt đầu tuôn trào lên sóng tính khó nén. Môi khẽ giật giật muốn nói gì đó, nhưng ngay lúc này lại bị tiếng chuông cửa vang lên đột ngột cắt ngang.

Văn Tinh liếc nhìn anh, anh buông đôi đũa trong tay ra, cũng liếc sang nhìn cô.

"Chắc là chị họ của anh, em từng gặp rồi." Lục Yến Tùng vẫn không buông tay, cố chấp nắm lấy tay Văn Tinh, đứng dậy đi ra mở cửa.

....

Cánh cửa được mở ra từ bên trong.

Khi thấy rõ người đứng bên ngoài cổng, Lục Yến Tùng cảm nhận được rất rõ bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay anh bỗng cứng lại. Cô gần như muốn rút tay về ngay lập tức. Lần này Lục Yến Tùng không cố chấp nắm tay cô nữa, để mặc cho cô rút tay về.

Văn Tinh ngượng ngùng nhìn vợ sắp cưới của Lục Yến Tùng đứng ngoài cửa, nỗi xót xa nơi đáy lòng vào giờ khắc này không còn cách nào để giấu được nữa.

Lúc rút tay ra khỏi bàn tay anh, cô cảm thấy quanh thân như lạnh hẳn đi, lạnh đến mức thấm vào tận xương, còn sắc mặt Lục Yến Tùng thì vẫn không có thay đổi bao nhiêu. Ngay cả khi đối mặt với vợ sắp cưới, một chút chột dạ cũng không có.

Tay Văn Tinh buông thõng bên người hơi run run. Cô lên tiếng trước phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt này: "Hai người nói chuyện đi, tôi không quấy rầy nữa, xin đi trước."

"Từ từ." Lục Yến Tùng gọi cô lại.

Cô kinh ngạc chuyển mắt nhìn anh.

Ánh mắt sâu lắng của anh cố chấp nhìn cô, "Đừng đi. Ngoan ngoãn ở lại đây, chờ anh vài phút thôi."

Văn Tĩnh quả thực không thể tin được lời anh nói. Vợ sắp cưới ở ngay trước mặt mà anh ngang nhiên giữ cô ở lại...

"A Tùng, anh nói vậy là có ý gì?" Vợ sắp cưới anh khó chịu hỏi. Tại sao khi bị bắt ngay tại trận rồi, vậy mà anh hoàn toàn không có chút áy náy, có lỗi nào. Thậm chí ngay cả một lời giải thích cũng không cho cô.

Lục Yến Tùng không trả lời vợ sắp cưới ngay, chỉ nhìn vào Văn Tĩnh. Ánh mắt ấy còn mang theo sự trấn an, "Ngoan, lên lầu trước đi."

Năm chữ đơn giản, nhưng đã đánh mạnh vào lòng Văn Tĩnh, khiến cả trái tim cô nhất thời mềm mại vô cùng.

Cuối cùng cô vẫn nghe theo yêu cầu của anh xoay người đi lên lầu.

....

"Vào ngồi một lát đi." Sau khi Văn Tĩnh đi lên lầu, Lục Yến Tùng nghiêng người, hào phóng mời đôi phu nhân vào cửa.

"Em không hiểu ý anh." Cô ta không bước vào, chỉ buồn buồn nhìn anh, "Tại sao lại đối xử với em như vậy? Anh từng nói với em, anh và cô ấy vốn không quen biết nhau. Nhưng thực ra em biết, trong khoảng thời gian hai chúng ta quen nhau, người trong lòng anh luôn nghĩ đến chính là cô ấy."

Bị cô nói trúng tim đen, Lục Yến Tùng vẫn không phản bác, mà ngược lại thẳng thắn thừa nhận, "Trước kia, giữa anh và cô ấy có chút hiểu lầm."

"Nếu anh yêu cô ấy, vậy tại sao anh lại chọn em? Lúc đó, anh có thể cự tuyệt em mà."

Lục Yến Tùng nhìn cô ta, "Khi ấy anh đã xem em như cọng cỏ cứu mạng, nghĩ rằng làm thế anh sẽ quên được cô ấy. Nhưng mà...." Anh dừng lại một chút, nhìn vào đôi mắt khổ sở chực chờ rơi lệ kia, vẫn tàn nhẫn nói ra mọi chuyện, "Sau khi gặp lại cô ấy, anh mới phát hiện anh đã quá đánh giá cao bản thân mình." Anh không ngờ rằng mình không hề có chút miễn dịch nào với người phụ nữ đó.

"Cho nên.... Bây giờ hai người đã nói rõ hiểu lầm với nhau rồi sao?"

"Đang từ từ hòa hợp." Lục Yến Tùng thành thật trả lời.

"Vậy bây giờ.... Em bị đá rồi sao?"

Lục Yến Tùng nhìn cô ta, "Xin lỗi." Ngay từ khi bắt đầu, bản thân anh cũng thật sự không ngờ kết quả sẽ thành ra thế này. Thậm chí anh còn không ngờ, nửa năm đã trôi qua, người con gái tên Cảnh Văn Tĩnh kia vẫn dễ dàng thao túng tất cả suy nghĩ và con tim của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Chúng ta kết hôn đi

Văn Tĩnh ngồi một mình trên ghế sofa. Cô cuộn người lại, ôm lấy chính mình. Từ từ nhắm hai mắt, trong lòng hoàn toàn rối loạn.

Cô không ngờ Lục Yến Tùng lên tiếng giữ cô lại ngay trước mặt vợ sắp cưới của anh. Rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ gì? Xưa nay cô vốn không hiểu được cách nghĩ của người đàn ông này.

Bất an đứng dậy khỏi ghế sofa đi đến bên cửa sổ. Thẩn thờ nhìn bóng đêm đen như mực ở ngoài cửa sổ.

....

Hơn mười phút sau, lúc Lục Yến Tùng đi lên thì nhìn thấy hình ảnh này.

Văn Tĩnh đứng đó dưới ánh đèn lấp lánh. Anh cẩn thận quan sát cô, nửa năm không gặp dường như cô gầy hơn lúc trước rất nhiều.

Bầu không khí im lặng khác thường. Ở cô như tỏa ra một sức lôi cuốn kỳ lạ, có thể làm cho hoàn cảnh xung quanh và cả trái tim anh trở nên yên tĩnh đôi chút. Lục Yến Tùng vô thức thả nhẹ bước chân. Nhẹ nhàng bước tới phía sau cô. Cô vẫn không quay đầu lại, có lẽ chưa phát hiện ra anh đang đứng ở phía sau. Vòng hai cánh tay qua eo cô.

Cô thoáng chốc sững sờ, nhưng vẫn không quay đầu lại. Tay rũ bên người hơi do dự một chút, sau đó đặt lên mu bàn tay anh. Khoảng khắc da thịt chạm vào nhau, cô có thể cảm nhận rõ được sự run rẩy của đối phương.

"Đang nghĩ gì vậy?" Anh tựa cằm lên đầu Văn Tĩnh.

Cả cơ thể thom ngát mềm mại của cô dựa hẳn vào lồng ngực khiến anh cảm nhận vô cùng ấm áp. Tựa như chỉ cần ôm nhau như vậy thôi, trái tim trong lồng ngực trống rỗng bấy lâu nay phút chốc được lấp đầy. Cảm giác ấy... rất là thỏa mãn...

Văn Tĩnh hơi nghiêng mặt, "Suy nghĩ xem rốt cuộc anh đang nghĩ gì."

"Vậy đã nghĩ ra chưa?" Giọng nói trầm lắng vang lên giữa màn đêm, như thấm vào tận tim Văn Tĩnh, khiến cô run lên khe khẽ.

Văn Tĩnh mấp máy môi lắc đầu. Từ trong ngực anh xoay người lại, ngược mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào anh, "Em không thể nào hiểu nổi được anh. Cô ấy là vợ sắp cưới của anh, sao anh còn giữ em lại làm gì? Em vốn không nên xuất hiện ở đây, anh càng không nên giữ em lại ở trước mặt cô ấy. Không phải người phụ nữ nào cũng có tính tình tốt, có thể liên tục dung túng cho anh...."

"Vậy nếu khi nãy anh giữ cô ta ở lại, đổi thành bảo em đi, trong lòng em sẽ thoải mái hơn sao?" Lục Yến Tùng trực tiếp ngắt lời cô.

Văn Tĩnh không ngờ anh hỏi câu này. Khóe môi khẽ động, cô muốn trả lời anh nhưng vẫn không tìm được câu trả lời thích hợp, đành phải nghiêng mặt rũ mắt nhìn xuống sàn nhà.

Lục Yến Tùng vươn tay nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, "Sao không trả lời anh?"

"Người nên đi vốn là em. Em ở lại đây sẽ khiến cho đôi bên khó xử." Giọng điệu của Văn Tĩnh mang theo nỗi cô đơn không nói thành lời.

"Đây không tính là câu trả lời!" Lục Yến Tùng không cho cô trốn tránh.

Văn Tĩnh ngẩng mặt lên nhìn anh, "Nếu anh đã hỏi thì em cũng muốn hỏi lại anh... Người anh giữ lại vì sao không phải cô ấy mà là em?"

Ánh mắt của Lục Yến Tùng như khóa chặt cô. Hơn nữa còn sâu xa lẫn phức tạp.

Bầu không khí bỗng chốc rơi vào im lặng rất lâu.

Văn Tĩnh vốn cho rằng anh sẽ không trả lời câu hỏi của mình, đang thất vọng quyết định từ bỏ, thì anh bất ngờ lên tiếng.

"Cánh Văn Tĩnh, chúng ta kết hôn đi."

Cái... Cái gì? Quả thực Văn Tĩnh không thể nào tin được những điều mình vừa nghe thấy, cô sững sờ hồi lâu nhìn anh. Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, "Anh... Vừa nói gì?"

"Anh nói, ngày mai chúng ta mang hộ khẩu đến cục dân chính!" Anh lặp lại.

"Tại sao?" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao cô như người u mê không hiểu chuyện gì hết.

"Anh không yêu cô ta, lúc đầu đồng ý qua lại với cô ta cũng chỉ vì muốn tìm lãng quên em mà thôi, muốn mượn cô ấy kéo anh ra vùng bùn. Thế nhưng..." Lục Yến Tùng bình tĩnh nhìn cô, nặng nề nói, "Giờ đây, anh phát hiện mình vốn không thể thoát ra được! Nếu đã không còn sức gầy dựa, thôi thì cứ dứt khoát lún sâu vào trong đó cả đời đi."

Đó giờ anh luôn sống với cách nghĩ cực đoan, nếu đã dùng hết thấy mọi cách mà vẫn không thể thoát được cô, cũng không thể quên được cô, vậy thì... cứ dứt khoát trôi cô về bên cạnh mình.

"Em... Anh xác định muốn kết hôn với em?" Trong lòng Văn Tĩnh rối như tơ vò.

"Đúng vậy, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn."

"Sao... Sao lại gấp như vậy? Còn nữa, sao tự nhiên cầu hôn em bất ngờ như vậy? Người khác kết hôn đâu phải vậy!"

Văn Tĩnh bị anh hỏi cho không kịp trở tay, "Chỉ có hai người thích nhau, yêu nhau mới kết hôn với nhau. Anh có xác định được lòng mình chưa? Thậm chí khi nãy gặp lại chúng ta vẫn còn mặt lạnh nhìn nhau đấy."

"Anh không biết yêu, không biết cái gì gọi là yêu. Nhưng không phải em hiểu rõ lắm sao?"

"Cho nên, ý của anh là... Anh thậm chí không biết anh có yêu em hay không?" Văn Tĩnh nhìn chăm chăm vào anh, thật sự cảm thấy yêu cầu đột ngột chen ngang này thật sự rất hoang đường.

"Đúng vậy! Nhưng anh chỉ muốn cưới em! Nếu anh không thể thoát khỏi em, vậy sau này em cũng đừng nghĩ sẽ thoát khỏi anh!"

Quả thực Văn Tinh cảm thấy vừa hoang đường lại khó tin. Chỉ vì phần tình cảm phức tạp này của anh cho nên anh muốn kéo cô theo để cùng chịu chung với anh.

Nửa năm trôi qua, Lục Yến Tùng thật sự không thay đổi chút nào. Vẫn bá đạo, cực đoan như ngày nào, thậm chí còn ích kỷ hơn xưa. Có điều, anh như vậy mới chính là anh.

....

Quyết định hoang đường như thế, nếu Văn Tinh còn chút lý trí thì chắc chắn phải cự tuyệt anh mới đúng. Thế nhưng, cô đã đồng ý.

Khi về đến nhà, cô nằm trên giường lăn qua lăn lại không thể nào ngủ được. Lời cầu hôn của Lục Yến Tùng cứ vang vọng mãi trong đầu cô khắp cả đầu óc cô.

Cô có nên đồng ý hay không?

Với tính cách của Lục Yến Tùng, nếu lần này cô không đồng ý, có lẽ cơ hội cuối cùng của họ cũng sẽ mất đi.

Nhưng... Nếu cô cảm tính đồng ý, sao xác định được anh có phải xúc động mà cầu hôn không? Sao có thể xác định sau này anh có hối hận hay không?

Nếu thật sự kết hôn, cả hai sẽ vui vẻ sống chung với nhau hay không? Hơn nữa nên dùng hình thức gì để sống chung?

Trong đầu đặt ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, Văn Tinh tự gây sức ép cho mình nhưng tất cả đều không giải quyết được. Đợi đến lúc vất vả lắm mới nhắm mắt được thì trời cũng sắp sáng rồi.

Cô rời giường rửa mặt rồi đi làm.

Khi cô cầm túi xách chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì đột nhiên quay người lại, mở ngăn kéo ở đầu giường ra, nơi đó cất sổ hộ khẩu của cô. Chần chờ một chút, cuối cùng vẫn lấy sổ hộ khẩu ra. Đến giờ phút này, dường như đáp án đã quá rõ ràng rồi.

Mặc dù có rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết, hoặc là những vấn đề căn bản không thể giải quyết được, mặc dù những vấn đề này bày ra ở trước mặt bọn họ, nhưng đứng trước tình yêu, nó hoàn toàn không đáng được nhắc tới.

Văn Tinh vẫn đi làm như thường lệ, sổ hộ khẩu nằm yên trong túi xách. Cô không nói cho ai nghe về chuyện này, cũng không gọi điện cho Lục Yến Tùng. Có lẽ hôm nay sau khi anh đã tỉnh táo lại, sổ hộ khẩu này không cần dùng đến nữa cũng nên. Bởi vì cả buổi sáng hôm nay cô chưa hề nhận được cuộc điện thoại của Lục Yến Tùng. Phải biết rằng, ngày mai là chủ nhật, cực dân chính sẽ không làm việc.

Có lẽ thật sự giống như mình nghĩ, anh bắt đầu hối hận về lời cầu hôn ngày hôm qua. Tuy đã sớm nghĩ đến, cũng hiểu rất rõ, thế nhưng Văn Tinh vẫn không tránh khỏi cảm thấy mất mát hụt hẫng.

Người đàn ông này vốn là như vậy, dễ dàng nắm bắt được cảm xúc của cô...

Hông thật rồi! Lần nữa liếc nhìn điện thoại không hề có động tĩnh gì, cầm ly cafe định đi đến phòng giải khát. Lúc này bỗng thấy đồng nghiệp Tiểu Cần vội vàng chạy tới.

"Chị còn phát ngốc ở đây làm gì? Bên ngoài đang có người tìm cậu kia."

"Ai vậy? Em gấp gấp như vậy có là khách hàng quan trọng nào không?" Văn Tinh hoài nghi hỏi.

"Còn quan trọng hơn cả khách hàng luôn đó." Bà tám Tiểu Cần cười hề hề, "Là bạn trai trước của chị đó! Anh ta biến mất hơn nửa năm giờ đột nhiên xuất hiện, bộ muốn theo đuổi lại chị sao?"

Bạn trai trước? Chẳng lẽ là Lục Yến Tùng?

Văn Tinh sững sốt, trái tim nhảy lộp bộp, lưỡng lự mãi không động đậy.

Tiểu Cần đẩy cô một cái, "Còn không mau đi ra đi, đừng để người ta đợi lâu."

Đặt ly cafe xuống, Văn Tinh hít sâu một hơi mới đi ra ngoài.

Anh sẽ cho cô đáp án như thế nào đây?

....

Đi ra ngoài, có không ít người chớp chớp mắt nhìn cô. Văn Tinh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lục Yến Tùng đang cúi đầu nói chuyện gì đó với tổng giám đốc của cô.

Như cảm nhận được Văn Tình ra tới, anh từ từ ngẩng đầu lên. Tầm mắt hai người va chạm nhau giữa không trung.

Văn Tình bị lãnh đạo của mình đẩy ra ngoài. Đợi đến khi lên xe Lục Yến Tùng cô mới có phản ứng. "Chúng ta phải đi đâu đây?"

"Cả buổi sáng em suy nghĩ kỹ chưa?"

"Hả?" Văn Tình nhìn anh.

Lục Yến Tùng nắm chặt tay lái, nghiêng người nhìn Văn Tình, "Chuyện kết hôn của chúng ta, em suy nghĩ thế nào rồi?"

"Vậy còn anh? Anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Xác định bản thân không phải nhất thời xúc động chứ?"

"Anh không cần phải suy nghĩ." Lục Yến Tùng gần như không cần suy nghĩ mà trả lời ngay.

Sự kiên định của anh khiến cô rung động. Tầm mắt nhìn thẳng vào hàng mi nét mày thâm thúy kia, trong đôi mắt đó không hề có chút dao động nào. Lời cầu hôn tối hôm qua vốn không phải là anh nhất thời xúc động...

Văn Tình suy nghĩ một lúc mới mở túi xách lấy sổ hộ khẩu từ trong túi ra, "Em có mang theo rồi."

Sự âm thầm trong mắt Lục Yến Tùng rõ ràng lập tức tan đi. Ngay cả nét mặt cũng trở nên thoải mái hơn nhiều. Giống như sợ Văn Tình sẽ đột ngột đổi ý, anh nhanh tay cầm lấy cuốn sổ hộ khẩu để sang một bên.

....

Đến cục dân chính.

Văn Tình cảm thấy mọi chuyện cứ như trong mơ. Thậm chí chuyện quan trọng thế này mà vẫn chưa thông báo cho người nhà biết, chỉ có hai người tự quyết định.

"Đã đến đây thì em không còn đường để hối hận nữa đâu!" Lục Yến Tùng liếc nhìn cô, trực tiếp kéo cô vào trong.

Anh đi rất nhanh, Văn Tình chỉ có thể chạy đuổi theo sau.

"Đi chụp ảnh trước đã, sau đó đến chỗ này ký tên!" Người của cục dân chính nói quy trình cho bọn họ nghe.

Lục Yến Tùng tìm được nơi chụp ảnh liền kéo cô qua. Hai người ngồi trước ống kính sau màn vải màu đỏ. Rõ ràng hai người sắp kết hôn, nhưng lúc chụp ảnh đôi bên lại có vẻ ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Lưu luyến khi xa nhau...

Cả hai đều rất khẩn trương. Nhất là Lục Yến Tùng, một người trước giờ gặp chuyện gì cũng có thể giữ bình tĩnh tự nhiên như anh, vậy mà lúc này lại căng thẳng đến nỗi toàn thân cứ cứng ngắc.

"Hai người đứng sát vào nhau một chút." thợ chụp ảnh ra dấu tay với bọn họ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau. Văn Tình đứng im không nhúc nhích, Lục Yến Tùng phải đưa tay kéo cô lại, để đầu cô tựa vào người anh.

"Ok, tốt hơn chút rồi, cười lên nào. Haiz, nhìn dáng vẻ của hai người không có chút gì là muốn kết hôn cả, không phải bị ép cưới đấy chứ?" thợ chụp ảnh nói giỡn với hai người.

Lục Yến Tùng liếc nhìn Văn Tình. Không lẽ cô đang cho rằng mình bị ép cưới thật sao? Câu hỏi cũng hiện rõ trong mắt anh.

Văn Tình lập tức mỉm cười, đưa tay qua nhẹ nhàng cầm lấy tay anh, "Thả lỏng chút, mặc dù chúng ta đều là lần đầu tiên, nhưng cả đời cũng chỉ có một lần này thôi."

Cả đời cũng chỉ có một lần này thôi...

Trái tim đang căng cứng của Lục Yến Tùng bỗng chốc xúc động vô biên, anh trở tay nắm chặt tay cô. Hai người cùng nhìn nhau cười.

Thợ chụp ảnh cũng cười theo, "Tốt rồi, thế này mới đẹp đôi chứ. Nào, nhìn về phía ống kính đi!"

"Tách" một tiếng, hình chụp kết hôn đã xong.

Lục Yến Tùng giành trước Văn Tinh cầm tấm ảnh lên xem. Hình chứng nhận chụp kiểu này xem ra cũng không tệ. Nhìn hai người ngồi gần nhau trong tấm ảnh, anh không nhận được vẻ cong khóe môi.

....

Đến giờ cơm tối, Lục Yến Tùng họp mặt tất cả mọi người trong nhà lại.

Lúc giấy hôn thú được mở ra trước mặt mọi người, phản ứng của người nào người nấy không hên mà cùng nhau tròn tròn mắt. Nhưng sự việc đã đến nước này, cho dù mọi người có suy nghĩ gì cũng không thể thay đổi được kết quả kia.

Có lẽ đây cũng là một kết cục tốt. Chỉ cần đương sự là Văn Tinh và Lục Yến Tùng đều thật lòng muốn ký vào tờ giấy cam kết vĩnh hằng đó là được.

....

Tất cả mọi việc đều đến quá nhanh. Ngay cả người trong cuộc là Văn Tinh mà cô cũng quên bồng việc mình đã kết hôn rồi. Mãi cho đến khi sống chung cùng nhà với Lục Yến Tùng thì cô mới có cảm giác được rằng giờ mình đã là gái có chồng.

Sáng sớm, khoảnh khắc đầu tiên sau khi tỉnh dậy, còn chưa mở mắt thì hơi thở quen thuộc kia đã tràn ngập vào trong hơi thở, khiến người ta có cảm giác vô cùng bình yên.

Cô còn tựa sát vào lòng anh, còn cánh tay anh thì vòng qua eo cô.

Say mê nhìn khuôn mặt đang ngủ của anh, Văn Tinh miễn man nghĩ tới hiện tại người đàn ông này đã là chồng mình, trên môi không nên được nở nụ cười hạnh phúc.

Quyến luyến rúc vào ngực anh một lúc lâu, nhìn đồng hồ mới bịn rịn ngồi dậy, muốn xuống lầu làm bữa sáng.

Vừa mới vén chăn lên còn chưa kịp bước xuống giường, cổ tay bỗng bị ai đó giữ lại. Lòng bàn tay ấm áp khiến tim cô đập loạn nhịp.

Còn chưa quay đầu lại đã bị Lục Yến Tùng bá đạo kéo cô ngã về ngực anh lần nữa.

"Ngủ thêm chút nữa đi." Anh vẫn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, trong giọng có phần lờ lững. Hai cánh tay săn chắc ôm chặt cơ thể cô. Lật người qua đề cô dưới dưới thân, vùi mặt sâu vào mái tóc đen dài của cô.

Sự thân mật và ý lại này của anh khiến trái tim Văn Tinh tan chảy. Cô mỉm cười vòng hai tay ôm chặt thắt lưng rắn chắc của anh, "Em xuống làm bữa sáng cho anh. Dạ dày anh không tốt, cần phải ăn uống đúng giờ mới được."

"Chỉ một lần thôi, không sao đâu...." Lục Yến Tùng mơ mơ màng màng trả lời, rồi từ từ nhắm mắt lại, đôi môi mỏng hôn lên vành tai, kế tiếp đến viền tai...

"Nè....." Văn Tinh bị quấy nhiễu không chịu nổi, khó khăn lắm mới nói hết câu, "Nhưng mà... Anh còn phải đến công ty... Sắp trễ giờ rồi...."

"Hôm nay anh không đến công ty." Lục Yến Tùng ngậm mút vành tai mềm mại của cô. Mỗi ngày khi tỉnh lại có thể ôm cô, mở mắt ra có thể hôn cô, muốn cô hết lần này đến lần khác, cảm giác đó tuyệt vời biết bao...

Hạnh phúc của hôn nhân là thế này đây sao? Nào có giống phần mộ như bao người thường hay nói? Ngược lại còn có cảm giác như được bước chân lên thiên đường vậy...

"Sao không đến công ty?" Văn Tinh lấy làm lạ hỏi anh. Bị anh hôn đến không thở nổi, hai tay đang vòng trên eo anh của cô cũng vô thức siết chặt hơn.

Lục Yến Tùng không trả lời ngay mà chống hai tay nâng nửa người dậy. Lúc này anh mới mở mắt ra, đôi con ngươi mông lung nhìn Văn Tinh ở dưới thân, trong mắt bây giờ chỉ còn sự ham muốn cuồng nhiệt, cùng vẻ không đành lòng rời xa, "Hôm nay anh trở về Mỹ."

"Về Mỹ sao?" Văn Tinh kinh ngạc mở to mắt.

Đúng rồi, tối qua sau khi làm tình xong hình như anh có nói về lịch trình của hôm nay. Có điều lúc đó cô mệt quá nên mơ màng ngủ thiếp đi, chỉ nhớ được mang máng như vậy. Nếu hôm nay anh không nhắc có lẽ cô cũng nhớ ra.

"Anh... Phải đi bao lâu?" Văn Tinh cố gắng lắm mới không để lộ sự quyến luyến và không nỡ của mình khi phải xa anh. Thế nhưng, câu hỏi ngập ngừng buồn bã đã bán đứng suy nghĩ của cô.

Cô phát hiện, kể từ khi hai người thật sự kết hôn, nhất là sau khi sống chung với nhau, sự lưu luyến mà cô dành cho anh đã ăn sâu bén rễ vào lòng từ khi nào mà cô không hề hay biết. Bởi vì người đàn ông này là chồng cô, là người chồng mà sau này sẽ cùng cô nắm tay đi hết cuộc đời, là người chồng sẽ thay cô gánh vác những mưa gió bão bùng...

"Ừ. Ít nhất là một tuần." Anh gạt đầu, đôi mắt sâu thẳm đen kịt nhìn cô, sóng tình bắt đầu cuộn trào dâng cao.

"Ồ..." Văn Tĩnh khẽ đáp lại một tiếng. Chỉ một chữ đơn giản nhưng đã tiết lộ rõ sự không nỡ chia lìa trong lòng.

Hôn nhân của bọn họ thực ra là một cuộc hôn nhân rất kỳ lạ. Không có màn cầu hôn lãng mạn như của Thiên Tình và Thi Nam Sinh, cũng không mở tiệc chiêu đãi bà con hai họ, càng không có tuần trăng mật như các cặp vợ chồng bình thường khác. Từ đầu đến cuối cũng chỉ viết tên cả hai vào tờ giấy hôn thú mà thôi. Thậm chí ngay cả thổ lộ lời yêu giữa hai người yêu nhau cũng chưa từng có. Nhưng đôi bên cứ thế mà u mê nhận định đối phương là nửa kia của mình.

Hiện tại cả hai cũng là đôi vợ chồng son mới cưới như bao người, vậy mà phải sắp xa nhau một tuần. Hơn nữa còn cách nhau tận nửa vòng trái đất.

Nếu là người vợ bình thường, chắc hẳn sẽ nũng nịu với vầng chồng mình một chút để bày tỏ mình không nỡ xa chồng và muốn giữ anh ở lại với mình nhỉ?

Có điều, giữa hai người nếu có những hành động này thì hình như có vẻ hơi mất tự nhiên và ngượng ngùng sao ấy.

Nên cuối cùng cô chỉ gạt đầu, "Vậy thì em càng phải rời giường nhanh để còn làm bữa sáng cho anh, rồi giúp anh sắp xếp hành lý này nọ nữa. Loay hoay là mất cả buổi sáng đó."

Lục Yến Tùng sầm mặt nhìn vào mắt cô, "Em không có gì muốn nói với anh sao? Anh phải đi một tuần đấy." Anh nhắc nhở cô.

Đôi mắt sâu thẳm ấy khiến trái tim Văn Tĩnh khẽ run lên. Nếu cô nói cô không muốn để anh đi, vậy anh có vì cô mà ở lại không?

Khóe môi giật giật. Muốn làm theo suy nghĩ của mình nói lời giữ anh lại, nhưng lời nói đến bên miệng lại biến thành...

"Anh đi nhớ chú ý an toàn, đến nơi... Nhớ điện thoại về cho em."

Lục Yến Tùng nheo mắt hỏi tiếp, "Chỉ vậy thôi sao?"

"Còn có...." Văn Tĩnh sức nhớ ra gì đó.

Hai mắt Lục Yến Tùng hơi lóe sáng, đưa đường dẫn lối cho cô, "Còn gì nữa?"

"Dạ dày anh không khỏe, em có mua thuốc dạ dày cho anh rồi, anh nhớ phải mang theo đó. Ở bên đó cũng phải ăn uống đúng giờ." Giọng nói khe khẽ chứa đầy sự quan tâm.

Mắt Lục Yến Tùng đột nhiên lấp lánh sáng, cố giữ cảm xúc phức tạp. Như rất hài lòng với sự quan tâm của cô, nhưng không mấy hài lòng với câu trả lời này, "Em không nghĩ đến việc muốn giữ anh ở lại sao?"

Đương nhiên có nghĩ đến! Hiện tại cũng đang nghĩ đến, "Không phải anh ở bên kia còn nhiều việc phải làm sao?"

"Ừ." Lục Yến Tùng gạt đầu. Trờ người nằm sải ra giường, nghiêng mặt nhìn cô, "Em... Có muốn đi cùng anh không?"

"Hả?" Văn Tĩnh thoáng chốc sững sờ, sau đó lắc đầu, "Em còn phải đi làm, không thể đi cùng anh được."

Đôi mắt thâm sâu của Lục Yến Tùng nhìn cô chăm chăm. Thật ra chỉ cần cô đồng ý, anh sẵn sàng giúp cô xin phép nghỉ ở công ty, chỉ cần một câu của cô mà thôi. Thế nhưng cô không nói ra yêu cầu đó.

"Anh biết rồi." Lục Yến Tùng hơi gạt đầu, nhắm mắt lại, "Anh ngủ thêm lát nữa, muộn chút em đánh thức anh dậy."

"Vâng, làm xong bữa sáng em sẽ gọi anh dậy." Văn Tĩnh gạt đầu, nhìn anh nhắm mắt ngủ, khóe môi gợi lên ý cười.

Trợ lý lái xe đến nhà đón Lục Yến Tùng ra sân bay.

Văn Tĩnh đang dọn dẹp trong phòng bếp, nghe thấy tiếng động thì vội vàng lau sạch tay chạy ra ngoài phòng bếp.

"Anh phải đi rồi hả?" Cô hỏi.

Lục Yến Tùng kéo theo hành lý nhìn cô đang đi tới. Thấy cô đang mang tạp dề, mặc quần áo ở nhà, trông cô rất ra dáng của cô vợ nhỏ đảm đang việc nhà.

Lục Yến Tùng thấy tim mình như chệch đi một nhịp, không hiểu sao cảm thấy lúc này cô đẹp đến động lòng người. Còn có sự ảm áp nói không thành lời. Lục Yến Tùng buông hành lý trong tay ra, không dẫn được lòng bước qua kéo cô ôm chặt lòng.

"Đừng..." Văn Tĩnh đẩy đẩy anh, liếc nhìn trợ lý của anh.

Nhưng với tính cách xưa nay luôn ngang ngược như anh, chuyện anh muốn làm thì bất cần đến người khác. Dùng hai ngón tay kẹp nhẹ chiếc cảm thon

gọn và nâng mặt cô lên, sau đó cúi đầu xuống áp đôi môi lạnh lạnh của mình lên môi cô.

Nụ hôn của anh rất thô lỗ, rất mạnh mẽ. Văn Tinh cũng không tài nào từ chối nổi, đành ngoan ngoãn đón nhận và đáp trả lại nụ hôn này của anh.

Nụ hôn không kéo dài bao lâu, anh từ từ buông cô ra. Cúi đầu nhìn cô nói, "Sau khi đi làm về nếu thấy buồn thì sang chỗ em gái em chơi với em bé đi."

"Em biết rồi."

"Nếu ở chơi muộn quá thì nói em về chờ em về. Một mình em ở bên ngoài không an toàn."

Lời lẽ dạn dỏ cứng ngắt, nhưng lọt vào tai Văn Tinh biến thành tình cảm dịu dàng nói không nên lời.

Cô nhếch môi mỉm cười, "Được rồi, em sẽ chú ý."

"Ừm." Lục Yến Tùng nhìn sâu vào mắt cô, "Vậy anh đi đây."

Văn Tinh bùi ngùi không nổi, chủ động nắm lấy tay anh, "Anh phải giữ gìn sức khỏe đó. Trờ về sớm một chút... Em ở nhà chờ anh..."

Câu nói cuối cùng khiến lòng Lục Yến Tùng cảm thấy mềm mại xao xuyến. Cảm giác có người phụ nữ mình yêu chờ đợi mình về nhà, không ngờ lại tuyệt vời và hạnh phúc đến thế...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Muốn một đứa con

Sau khi Lục Yến Tùng đi rồi, Văn Tinh mới phát hiện ngôi nhà này thật sự quá rộng lớn. Nó trống trải khiến lòng người cũng vắng vẻ theo.

Ngày thứ năm anh rời đi, sau khi tan làm, Văn Tinh không về nhà ngay mà đi đến nhà Thiên Tinh. Kể từ ngày bé con chào đời nhà họ Thi cũng trở nên náo nhiệt hơn.

"Đường Đường, ở đây này..." Ông bố trẻ Thi Nam Sinh cầm món đồ chơi học theo dáng vẻ của cục cưng, quỳ trên đất chơi đùa với con.

Bé con vói tay lấy món đồ chơi trong tay anh, anh lại lùi về phía sau một chút. Bé lại cố gắng trầy trật lắm mới bò tới chỗ anh, anh lại hất món đồ chơi đi. Lặp lại nhiều lần như vậy, nhóc con cũng mất hết kiên nhẫn. Cậu bé mặt nhăn mày nhíu, cái miệng nho nhỏ mếu máo, đôi mắt to bắt đầu đỏ lên.

Nhìn dáng vẻ đáng thương đó khiến ai thấy cũng đau lòng không thôi. Vậy nên có người làm cha nào nỡ chọc bé thêm nữa? Nịnh nọt lấy lòng đưa món đồ chơi tới, "Đường Đường là thanh niên trai tráng, không được khóc nhè nhè. Nào, đến đây lấy lại đồ chơi này..."

"Ha ha..." Sau khi Đường Đường lấy được món đồ chơi, viên mắt ngắn lệ lập tức ráo hoảnh, cu cậu còn đắc ý cười ha hả.

Cánh tay bé xíu trắng trẻo mập mạp vươn ra ôm lấy cổ ba nó.

Bị thân hình mềm mại mát lạnh của con trai nhào tới ôm, Thi Nam Sinh cảm thấy toàn thân lẫn trái tim mình như muốn tan chảy. Anh giang hai tay ôm Đường Đường vào ngực, còn chưa kịp hôn cu cậu thì đã la làng thảm thiết: "Tê rồi! Thiên Tinh, Thiên Tinh ơi!" Anh cuống cuống gọi người tới cứu giúp.

Thiên Tinh đang trò chuyện với Văn Tinh, nghe thấy tiếng gọi vội mau mau đứng dậy. Văn Tinh cũng đi qua theo.

Nhìn động tác thay tã thành thực cho cậu nhóc của Thiên Tinh, còn Thi Nam Sinh ở bên cạnh nghiêm túc học tập, thỉnh thoảng cầm đồ chơi quơ quơ đùa với con.

Hình ảnh ấy thật ấm áp.

Văn Tinh nhìn mà trong lòng có sự thèm muốn không thể nói thành lời. Nếu đứa bé của cô không ra đi, qua mấy tháng nữa hẳn cũng sẽ được sinh ra rồi. Nhưng không biết là trai hay gái. Cũng không biết Lục Yến Tùng thích bé trai hơn hay bé gái hơn...

"Chị, chị đang nghĩ gì vậy?" Câu hỏi của Thiên Tinh kéo mạch nghĩ của Văn Tinh quay về.

Văn Tinh khẽ cười, "Thấy hai em luống cuống tay chân chăm thằng bé mà chị cảm thấy rất thú vị."

"Em nghe nói, đợi sau này thằng bé biết gọi tên sẽ càng thú vị hơn đấy ạ." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tinh đều là ý cười thỏa mãn, ôm đứa bé vào lòng nói với Thi Nam Sinh: "Em bế cục cưng đi tắm, bài chiến trường này giao lại cho ba đó nhé."

"Giao cho anh?" Thi Nam Sinh trợn mắt nhìn tấm thảm nhỏ trải trên đất đã bị Đường Đường vẽ thành một cái bàn đồ lớn.

Thiên Tinh thần nhiên cười gật đầu, "Không phải anh bảo muốn học cách chăm sóc em bé sao? Vệ sinh chính là điều căn bản đầu tiên đấy."

Thi Nam Sinh nhận mệnh gật đầu, "Được rồi, anh làm." Vợ yêu đã lên tiếng, anh nào có đạo lý không tuân theo?

Thiên Tinh hài lòng cười nhìn dáng vẻ không tình nguyện của anh cầm tấm thảm đi vào toilet, cô còn cười bổ sung thêm một câu: "Phải giặt sạch đó, nếu không sẽ làm cho con yêu bị rôm sảy đấy."

"Biết rồi." Anh đáp rõ một tiếng.

Hiện giờ, ngoại trừ Thiên Tinh, đã có thêm một người nữa trở thành tử huyệt của anh. Thật khó có thể tưởng tượng, nếu sau này Đường Đường lớn thêm chút và cùng liên thủ với Thiên Tinh đối phó anh, vậy anh chỉ còn biết than thân trách phận mà thôi.

....

Văn Tinh cười nhìn Thiên Tinh bé cục cựa vào trong nước, muốn giúp đỡ cũng không biết phải giúp thế nào.

"Có thể thấy hai em sống hạnh phúc như vậy, chị thật sự rất vui." Văn Tinh bỗng cảm thán một câu.

Thiên Tinh ngẩng đầu nhìn chị, "Em cũng mong chị sẽ được hạnh phúc. Anh rể vẫn chưa về sao?"

"Ừm. Còn hai ngày nữa."

Thiên Tinh trêu ghẹo, "Coi bộ chị đếm từng ngày luôn nha."

"Đừng có cười chị." Văn Tinh thở dài, "Làm gì có cặp vợ chồng nào như bọn chị, mới kết hôn có hai ngày đã phải xa nhau mỗi đứa một nơi rồi." Tuy trong giọng nói có chút phàn nàn oán trách, nhưng trong đầu không sao quên được nụ hôn trước lúc anh sắp đi.

Nụ hôn sâu đó như đã biểu lộ sự không đành lòng của anh. Bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy trái tim đập nhanh không ngừng.

"Có thể ở bên kia anh rể có chuyện quan trọng. Nhưng sau này nếu anh và chị có em bé, anh ấy có muốn xa nhà cũng không nở đi đâu." Thiên Tinh chân thành truyền thụ kinh nghiệm.

"Từ sau khi Đường Đường sinh ra, ba nó đều dồn hết tâm tư cho nó. Bây giờ ấy hả, dù bảo anh ấy đến HongKong công tác thôi anh ấy cũng tỏ ra không vui, lúc nào cũng về sớm trước thời hạn."

Em bé sao... Văn Tinh cười yếu ớt, "Có lẽ bọn chị phải đợi thêm hai năm nữa."

Thiên Tinh biết sức khỏe của Văn Tinh, nên an ủi chị, "Đợi hai năm nữa cũng tốt. Không phải chị nói giữa chị và anh rể vẫn còn rất nhiều vấn đề chưa được giải quyết sao? Trong hai năm này anh và chị hãy nói rõ với nhau đi, sau đó từ từ bồi dưỡng tình cảm và thích ứng với cuộc hôn nhân này. Chừng đó suy nghĩ đến chuyện có con là thích hợp nhất."

"Em nói không sai. Chị cũng nghĩ như vậy, mong rằng anh ấy không nôn nóng được làm cha."

"Nhất định anh rể càng chờ mong thế giới hai người hơn." Thiên Tinh cười.

Thật ra suy nghĩ của Lục Yến Tùng mọi người đều biết, chỉ là... Bởi vì yêu anh, cho nên Văn Tinh mới lo được lo mất mà thôi.

Rời khỏi nhà Thiên Tinh, Văn Tinh bước xuống xe, đang cúi đầu lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa vào thì một màn ở cửa khiến cô sững sờ. Cô cảm thấy như có cây gậy nện xuống đỉnh đầu khiến cô thở không nổi.

Trước cửa nhà không phải ai khác, chính là Lục Yến Tùng lúc này hẳn nên ở Mỹ mới đúng. Thế nhưng anh không chỉ có một mình mà người bên cạnh đang ôm lấy eo anh chính là vợ sắp cưới trước kia của anh.

"Anh cẩn thận một chút... Sao không biết tự chăm sóc cho mình vậy?"

Giọng của Lục Yến Tùng rất nhỏ, anh nói gì Văn Tinh không thể nghe rõ được. Nhưng bọn họ dựa vào nhau rất gần, rất gần... Thậm chí đầu của anh còn tựa lên vai đối phương. Văn Tinh nghiêng người núp trong một góc tối. Trái tim như thắt chặt.

Đợi đến khi đối phương tự mình đưa anh vào cửa, sau đó rời đi, lúc này Văn Tinh mới từ từ đi ra khỏi bóng tối. Rõ ràng nói đang ở Mỹ, sao lại đi cùng với cô ấy? Chẳng lẽ mấy ngày nay hai người đều ở chung với nhau?

Cô không muốn hiểu lầm anh, nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ lung tung. Cô cầm chìa khóa mở cửa vào nhà. Trong nhà đã được mở đèn, ánh đèn chiếu sáng mọi ngóc ngách trong căn nhà.

Nhưng phòng khách vẫn trống trơn, không thấy bóng dáng anh đâu. Anh đi mấy ngày thì cô nhớ mấy ngày, nhưng không ngờ lúc trở về lại trong tình cảnh như vậy.

Còn đang bồn thần, di động trong túi bỗng vang lên. Cô lấy điện thoại ra xem, quả nhiên là anh gọi tới. Cô không nghe máy mà bấm tắt, cầm túi xách đi lên phòng ngủ.

Lúc đẩy cửa vào thì thấy anh đang nhíu mày nhìn chăm chăm vào điện thoại bị ngắt ngang.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh liền quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cô. Đôi mắt kia cũng trở nên thâm sâu.

Văn Tinh miễn cưỡng nở nụ cười, "Anh uống rượu sao?"

"Ừ, có uống một chút." Lục Yến Tùng trả lời rồi đi về phía cô.

Sau khi nhìn thấy cô, trong lòng chỉ cảm thấy ảm áp. Mấy ngày ở Mỹ lúc nào cũng cảm thấy khó chịu bất an. Lúc đầu anh cho rằng cuộc hôn nhân của bọn họ chỉ là trói buộc, là xiềng xích lẫn nhau. Không biết chừng một ngày nào đó anh sẽ thấy chán, sẽ thấy cô không thể nào chi phối được suy nghĩ của mình. Thế nhưng chỉ mới xa nhau mấy ngày, anh phát hiện ý nghĩ này của mình ngu xuẩn đến mức khó tin. Bởi vì anh thật sự bắt đầu không muốn rời xa cô rồi.

Sau khi xuống máy bay, ý nghĩ đầu tiên chính là muốn được nhìn thấy cô ngay lập tức. Nếu không phải có một buổi xã giao quan trọng không thể thoái thác, thì anh đã không về muộn thế này.

"Em đi đâu vậy?" Lục Yến Tùng vươn tay kéo cô vào lòng.

Mặt cô dán lên ngực anh. Nhớ lại hình ảnh thân mật lúc nãy của anh và cô gái kia, chóp mũi bắt đầu ê ẩm. Giơ hai tay vòng qua eo anh, quyến luyến dụi dụi mặt vào vòm ngực anh.

"Đi thăm Thiên Tinh và em bé." Giọng của cô rất nhẹ rất dịu dàng.

Cái ôm chủ động kia khiến Lục Yến Tùng ngẩn ra, con tim khẽ run run.

"Sao anh về bất ngờ vậy? Không phải ngày mai mới bay sao?" Văn Tinh hỏi, hai tay nhỏ bé vô thức ôm chặt anh hơn.

Mấy ngày qua hầu như không có lúc nào là cô không nghĩ về anh. Có điều... Sao anh lại ở cùng với cô gái đó? Cô rất muốn tin anh, nhưng phải làm sao bây giờ? Cô vẫn không nhìn được mà suy nghĩ lung tung.

"Công việc đã xong nên về sớm một chút." Trên thực tế, anh muốn cho cô một sự bất ngờ.

"Ồ..." Văn Tinh nhẹ đáp một tiếng. Những câu hỏi trong lòng dường như không chịu nổi cứ muốn bật thốt ra. Nhưng cuối cùng... Cô rời khỏi ngực anh, "Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh, anh đi tắm trước đã." Không đợi Lục Yến Tùng nói gì, cô đã vội vàng đi về phía phòng tắm. Cô không thể hỏi, nếu cô hỏi, anh sẽ cảm thấy cô rất hẹp hòi.

Dù sao bây giờ cũng chỉ mới kết hôn có mấy ngày, cô không muốn lời qua tiếng lại với anh. Nhưng vừa đi được một bước, cổ tay đã bị Lục Yến Tùng kéo lại, cô đành phải dừng bước.

"Em làm sao vậy?" Ánh mắt của Lục Yến Tùng nhìn chăm chăm vào mặt cô.

"Em không sao....." Văn Tinh cố nở nụ cười, không cho anh nhìn ra bất cứ điều gì.

"Em có vẻ là lạ!" Lục Yến Tùng đâu có dễ bị qua mặt như thế.

Ạm không hỏi còn đỡ, hỏi đến càng khiến Văn Tinh thấy khó chịu. Cúi đầu giãy khỏi tay anh, không nhìn thẳng anh nói, "Em đi chuẩn bị nước, anh ngồi máy bay lâu như vậy chắc là mệt rồi."

Lục Yến Tùng nào chịu buông tha cho cô chứ? Anh giang rộng vòng tay ôm cô vào lòng, cúi đầu, tầm mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng của cô, "Đang giận đối gì anh vậy? Nói cho anh nghe xem nào!"

"Em không có. Anh mau buông em ra..." Cô cắn môi.

"Cánh Văn Tinh!" Anh nhíu mày, cắn răng gọi tên cô, "Không nói rõ ràng thì em đừng hòng đi đâu hết! Anh nổi giận làm hộc mắt Văn Tinh lập tức đỏ lên.

Rõ ràng là anh sai trước, vậy mà còn hung dữ nữa! Văn Tinh giơ tay đập lên vai anh, "Anh còn dám hung dữ với em! Anh tránh ra đi, em không muốn nói chuyện với anh..."

Lục Yến Tùng nâng gương mặt đang tức giận của cô lên, bắt gặp vành mắt đỏ hỏn của cô mà trái tim như nghẹn lại. Anh chau mày, ánh mắt u ám hỏi, "Ai bắt nạt em? Nói cho anh biết đi!"

Chương 195: Nụ hôn trừng phạt

"Anh đó! Là anh bắt nạt em chứ ài!" Văn Tinh khịt khịt mũi, rớt cuộc cũng không nhịn được nữa mà bộc phát. Hốc mắt ửng đỏ uất ức nhìn anh trừng trừng.

"Anh? Anh đã làm gì?" Lục Yến Tùng không thể nào hiểu nổi. Nhưng biết được cô không bị ai khác ức hiếp, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Không phải giờ này anh đang ở Mỹ sao, sao lại về cùng cô ấy? Hơn nữa... Hai người còn thân mật vậy nữa..." Nếu anh đã hỏi, vậy cô cũng dứt khoát nói ra hết mọi chuyện. Cô thật sự rất...rất dể ý chuyện này!

Cô ấy? Lúc đầu Lục Yến Tùng vẫn không hiểu. Sau đó ngẫm nghĩ lại mới chợt hiểu ra, "Ý em nói là Băng Băng?"

Cô không biết cô gái kia tên là gì...

"Em thấy rồi hả?" Lục Yến Tùng hỏi.

"Phải..." Văn Tinh gật đầu, hốc mắt lại đỏ lên.

Nhìn khuôn mặt đỏ lựng ngượng ngùng kia, Lục Yến Tùng thấy tâm trạng bỗng chốc thoải mái phần chần hấn lên. Trực tiếp bế cô đi đến ghế sofa, đặt cô ngồi lên đùi mình.

Anh nhìn cô cười cười, ngón tay không ngần ngại vuốt ve khuôn mặt xinh xinh, "Em đang ghen sao?"

Cảm giác 'bị' ghen không ngờ lại tuyệt đến vậy! Trước đây cũng ghen hò không ít với mấy cô nàng hay ghen tuông, lúc đó anh chỉ thấy phiền toái chứ chẳng có chút thú vị nào. Sau này khi quen với cô, chung đụng hành hạ cô hết lần này đến lần khác cũng chỉ mong cô nổi ghen một lần, biểu hiện quan tâm đến anh một chút. Thế nhưng kết quả lần nào cũng đều khiến anh thất vọng. Bây giờ rốt cuộc anh cũng đợi được kết quả mà mình hằng mong muốn rồi.

Văn Tinh khê cắn môi, bắt lấy ngón tay không an phận của anh. Nhìn thẳng vào anh, "Anh là chồng em, lại thân mật dựa dẫm với cô gái khác như thế, chẳng lẽ em không nên nổi ghen sao? Hơn nữa, tại sao anh về sớm mà không nói cho em biết trước, lại..."

"Em vừa nói gì?" Lục Yến Tùng bỗng nhiên ngắt lời cô, hai mắt nhìn thẳng vào cô. Trong đáy mắt thâm sâu chan chứa tình cảm sâu đậm.

Thấy vậy trái tim Văn Tinh chợt nảy lên, lúng ta lúng túng mở miệng: "Vì sao anh về sớm mà không nói cho em biết trước..."

"Không phải câu này." Giọng anh đã khàn đi, có vẻ như đang dỗ dành: "Câu trước đó....."

"Em... không nên nổi ghen sao?"

"Không, câu đầu tiên." Bàn tay anh chậm rãi vuốt ve eo cô.

Nhiệt độ nóng bỏng khiến Văn Tinh thấy hơi khó thở. Vừa thở hổn hển vừa trả lời: "Anh... là chồng em..."

Đúng, chính là câu này!

"Lặp lại lần nữa." Anh nhìn cô thật sâu, kéo đầu cô xuống khê hôn lên môi cô.

Văn Tinh bị anh tấn công bất ngờ khiến tim đập hỗn loạn, tức giận đẩy ngực anh ra, "Anh lại lảng sang chuyện khác rồi!"

"Cô nàng ngốc!" Lục Yến Tùng nắm lấy tay cô đặt lên môi khê ngán một cái.

Hành động khêu gợi này khiến Văn Tinh thiếu chút đã hụt hơi, toàn thân như bị rút hết hơi sức.

"Anh và cô ta không có gì cả, chỉ là hợp tác làm ăn với nhà bên đấy thôi, cha cô ấy giao hợp đồng cho cô ấy làm, cho nên bọn anh mới gặp nhau bàn chuyện làm ăn." Anh ôm cô giải thích. Không biết vì sao, có lẽ là vì chữ 'chồng' cô vừa mới nói mà tâm tình anh bỗng thấy sáng khoái vô cùng.

Thì ra là thế... Anh chỉ giải thích đơn giản, nhưng đủ để Văn Tinh hoàn toàn tin tưởng.

Lục Yến Tùng liếc cô một cái, "Nếu em không thích anh qua lại với cô ta, anh có thể....."

"Không cần đâu. Em không muốn can thiệp vào chuyện công việc của anh." Văn Tinh lập tức lắc đầu, lại giương mắt nhìn anh, "Thật ra chỉ cần giải thích rõ ràng là được rồi. Vậy giờ em giúp anh đi chuẩn bị nước tắm nhé." Cô nói xong muốn ngồi dậy.

Lục Yến Tùng lại kéo cô về ôm vào lòng lần nữa, "Đừng vội, để anh ôm em cái đã."

Cả trái tim Văn Tinh mềm ra bởi hành động của anh. Nghĩ đến anh vừa xuống máy bay đã đi xã giao, chắc hẳn là đang rất mệt. Còn người làm vợ như cô đây, chẳng những không an ủi anh, mà vừa về đến nhà đã không biết đứng sai đi ghen tuông bậy bạ. Trong lòng cô vừa thương vừa áy náy.

"Có phải mệt lắm không? Có muốn em mát xa giúp anh không?"

"Ừm, mệt chết luôn ấy." Anh thở dài. Đầu đặt trên vai cô, môi hôn nhẹ vào cổ cô, "Nếu như tối nay anh không ép hỏi, có phải em định sẽ không bao giờ nói ra không?"

"Em không biết mình có thể nhịn đến khi nào nữa." Văn Tinh nói thẳng.

Lục Yến Tùng há miệng hung hãn cắn vào cổ cô một phát, coi như trừng phạt cho sự không thành thật của cô.

"Ồi..." Cô há miệng rít lên. Bàn tay nhỏ bé bám lên cổ anh. Cô ngồi thẳng người dậy, nhìn chăm chăm vào mắt anh nói: "Trước kia anh có nhiều bạn gái như vậy, một tuần đôi một cô, hiện giờ bên cạnh anh nhất định cũng không thiếu những bóng hồng xinh đẹp. Ở cùng anh, cho dù đã kết hôn đi nữa, nhưng lúc nào em cũng cảm thấy thiếu cảm giác an toàn. Lúc đầu chúng ta kết hôn có lẽ anh chỉ xúc động nhất thời, biết đâu chừng một ngày nào đó anh sẽ thấy chán em, sau đó chúng ta...." Nói đến đây, Văn Tinh khựng lại không nói nữa.

Hai chữ 'ly hôn' đó cô không thể nói ra khỏi miệng được.

"Em dám nói hai chữ kia thử xem!" Sắc mặt Lục Yến Tùng u ám rất đáng sợ, nghiêng răng nghiêng lợi hăm he cô.

Chớp mũi Văn Tinh cay cay. Thật ra cô cũng không dám nói, chỉ sợ khi nói ra hai chữ ấy rồi, sau này có một ngày nào đó nó thật sự ứng nghiệm. Nhưng sống cùng anh, lúc nào cô cũng luôn lo được lo mất. Sợ có một ngày, anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô.

Dường như Lục Yến Tùng rất tức giận với những lời vừa rồi của cô, anh nghiêng răng nâng đầu cô lên, cúi xuống áp môi mình lên môi cô hôn ngấu nghiến.

Thay vì nói hôn, nên nói chỉ có cắn và mút sẽ đúng hơn. Tương chừng như muốn hút cả linh hồn cô, sau đó khắc sâu linh hồn của mình vào trong cơ thể mình.

"Uhm... Anh nhẹ một chút..." Văn Tinh thấy đau, uất ức giãy dụa.

Trái tim Lục Yến Tùng nhói lên, lập tức giảm nhẹ sức lực. Đôi mắt sáng rực như loài dã thú trong đêm nhìn cô chăm chăm, "Cánh Văn Tinh, bây giờ em là vợ của anh! Cả đời này em đừng vọng tưởng có thể thoát khỏi anh... Không phải chỉ có mình em lo lắng vấn đề này, anh cũng không khác gì em!"

Hả? Văn Tinh khó hiểu nhìn anh.

"Cái đám bạn đồng nghiệp kia của em ngày nào cũng thúc giục mai một cho em đi xem mắt! Đáng giận chính là em còn chưa chịu nói cho bọn họ biết là em đã kết hôn rồi. Em hiện tại là hoa đã có chủ rồi đấy nhé?"

Ngày đó nghe thấy cuộc nói chuyện của cô và đồng nghiệp, bọn họ muốn mai một cho cô đi xem mắt, anh thật sự muốn nhảy vào bóp chết đối phương và bóp chết luôn cô.

"Em không biết nên nói thế nào, nói ra họ sẽ cho rằng em thiếu suy nghĩ. Hơn nữa nếu như biết đối tượng kết hôn chính là anh, em càng khó tưởng tượng hơn."

"Đối tượng kết hôn là anh khiến em mất mặt lắm sao hả? Anh mặc kệ! Ngày mai anh sẽ đưa em đi làm, để những người giới thiệu bạn trai cho em, hoặc mấy tên đang dòm ngó em biết khôn mà rút xa bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu!" Anh bá đạo yêu cầu.

Nhìn dáng vẻ này của anh, Văn Tinh bỗng nhiên bật cười. Rõ ràng là cô ghen, nhưng sao giờ đổi ngược lại anh đang truy tội cô vậy?

"Vậy cũng được, ngày mai em sẽ suy nghĩ thật kỹ về chuyện này." Cô ngoan ngoãn gật đầu.

"Suy nghĩ? Chuyện này còn phải suy nghĩ sao?" Anh muốn cho tất cả những gã đàn ông bên ngoài kia biết, đừng có mơ mộng đến người phụ nữ của anh nữa.

Văn Tinh gật đầu, "Được rồi, em biết rồi. Em cam đoan với anh, từ nay về sau sẽ không xuất hiện chuyện đi xem mắt nữa, như vậy được chưa?"

Nghe thấy lời cam đoan của cô, lúc này trong lòng Lục Yến Tùng mới thả lỏng hơn một chút. Đầu có ai biết những chuyện này đã ghen trong lòng anh rất lâu rồi, muốn bùng nổ từ lâu lắm rồi, nhưng vẫn luôn nhẫn nại tới bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Chương kết thúc

Thấy anh vừa lòng với câu trả lời của mình, Văn Tinh thở phào nhẹ nhõm. Bỗng nhiên cô cảm thấy hai bên hòa hợp được như thế thật không còn gì có thể tốt bằng. Không ngại ngùng, không che giấu, bao sự quan tâm hay lo lắng, vui buồn gì cũng đều có thể bày tỏ cho đối phương nghe, rồi đôi bên cùng nhau đối mặt để giải quyết mọi vấn đề.

Đây mới thật sự là tình cảm vợ chồng sao?

"Anh muốn đi tắm trước, hay để em mát xa trước?" Văn Tinh dịu dàng hỏi anh. Sau những gục mắt trong lòng được gỡ bỏ, cô thấy dường như mọi thứ cũng thoải mái hơn.

Lục Yên Tùng bế cô đi tới phòng tắm, "Anh chọn cùng lúc."

"Cùng lúc?" Văn Tinh đoán được anh muốn làm gì, tựa đầu lên vai anh, "Nhưng em không muốn! Anh không mệt sao?"

Lục Yên Tùng cố ý đùa cô, "Anh chỉ muốn vừa tắm vừa được mát xa thôi, sao có thể mệt được chứ? Còn em, có phải đang suy nghĩ lung tung gì không? Hừm?"

Bị anh hỏi vặn lại, Văn Tinh xấu hổ quay mặt đi, "Không có, em không nghĩ gì hết."

Lục Yên Tùng bế thẳng cô vào phòng tắm. Mở nước xong anh bình tĩnh tự nhiên cởi áo sơ mi trên người ra. Cơ ngực rắn chắc trong phút chốc phơi bày hết ra ngoài.

Văn Tinh ngược ngừng quay mặt sang chỗ khác, "Anh tắm trước đi, em ra ngoài chờ anh." Dứt lời liền xoay người tính đi. Lục Yên Tùng lập tức bắt lấy cổ tay kéo cô ngã nhào vào lòng.

"Tắm với anh đi..." Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, giọng nói trầm khàn hấp dẫn mê người.

"Nhưng mà..." Cô chưa tắm cùng anh bao giờ cả! Văn Tinh luống cuống không biết phải làm sao, nhưng rõ ràng Lục Yên Tùng không có ý định buông tha cho cô.

"Tự coi, hay để anh coi?"

Giọng của anh khiến người ta ngất ngây, Văn Tinh căn bản không thể nào từ chối được. Chỉ đành nhẹ nhàng bám lên cổ anh, cơ thể mềm mại tựa hẳn vào người anh.

"Em đã nói cho anh biết đáp án rồi..." Lục Yên Tùng khẽ cười một tiếng, hiển nhiên anh rất hài lòng với biểu hiện này của cô. Cúi đầu cắn nhẹ vào cổ cô, bàn tay dao động qua lại trên người cô, ngón tay lưu loát cởi áo cô ra. Chiếc áo lót nâng đỡ bầu ngực đầy đặn tạo ra đường cong hoàn mỹ, da thịt càng thêm trắng bóng mịn màng bởi ánh đèn lấp lánh.

Lục Yên Tùng không kiềm chế nổi cúi đầu vùi mặt vào giữa khe rãnh sâu hút tham lam liếm láp.

"Ừm..." Văn Tinh khẽ bật ra tiếng rên.

Bỗng thấy sau lưng mát lạnh, mớ áo ngực đã nhanh chóng bị anh cởi ra. Đôi gò bông trắng mịn được giải phóng khỏi sự trói buộc, nụ hồng xinh xắn mềm mại vung cao mời gọi khiến Lục Yên Tùng muốn bốc cháy. Nổi khao khát muốn cô trong năm ngày qua đã ăn mòn hết sự kiên nhẫn của anh! Anh rất muốn cô! Rất rất muốn được yêu thương cô!

Một tay bao phủ một bên ngực xoa xoa nắn nắn. Văn Tinh có cảm giác như đang bị anh hút dần hết hơi sức, run rẩy bám lấy cánh tay anh. Đôi mắt xinh đẹp hơi lim dim, ướt át tưởng chừng như có thể vắt ra nước.

Lục Yên Tùng nhìn đến si dại, không thể kiềm nén rên khẽ trong miệng, nhanh chóng cởi bỏ áo quần của cô xuống, sau đó hung hăng ném áo ngực sang một bên.

Vì xấu hổ nên hàng mi Văn Tinh liên tục run rẩy. Nhưng lại không còn sức ngăn cản hành động của anh.

Chiếc váy bên dưới dễ dàng bị anh kéo xuống, tiếp đó là chiếc quần lót cũng bị anh tuột xuống đến gót chân. Toàn thân Văn Tinh không một mảnh vải che thân, cô cắn môi, sắc mặt ửng hồng, dáng vẻ đó càng thêm quyến rũ say lòng người.

"Mấy ngày qua có nhớ anh không?" Lục Yên Tùng vừa hỏi, vừa xấu xa cho bàn tay tiến vào giữa hai chân cô.

"Ừm..." Văn Tinh không biết phải trả lời thế nào, chỉ gật đầu theo bản năng.

"Nhớ nhiều không?" Ngón tay thon dài chạm vào nhụy hoa ướt át ấn một cái thật mạnh rồi lập tức buông ra. Giống như đang đợi một đáp án khiến anh hài lòng, anh mới bằng lòng vỗ về nơi sâu nhất của cô.

Ngước đôi mắt mơ màng nhìn anh, "Rất nhớ... Không có anh, em không thích ở trong căn nhà lớn này...." Cô nói mà hoàn toàn không cần suy nghĩ, sự thành thật này khiến trái tim Lục Yên Tùng run lên dữ dội.

Thực ra anh cũng không khác gì cô. Mấy ngày ở Mỹ, trong đầu anh toàn là hình bóng của cô. Lúc ăn cơm sẽ nghĩ không biết cô có ăn uống đúng giờ không, lúc ngủ cũng nghĩ không biết cô có ngủ được ngon hay không. Thậm chí ngay cả khi đang đi trên đường cũng nghĩ không biết bây giờ cô đang làm gì, có nhớ anh như anh đang nhớ cô không... Sự nhớ nhung đó là nỗi nhớ khắc sâu vào tận con tim... .

"Anh cũng rất nhớ em...." Lục Yên Tùng nhay cấn vành tai cô, thì thầm nói ra tiếng lòng.

Cảm nhận được người con gái trong ngực khẽ run lên. Tựa như không tin vào những gì mình nghe thấy, hỏi lại: "Có thật không?"

"Ngay cả bản thân anh cũng thấy nghi ngờ, nhưng trên thực tế, anh nhớ em đến sắp điên mất rồi!" Lục Yên Tùng há miệng ngậm lấy môi cô, như muốn đem sự nhớ nhung của mình dành cho cô truyền hết vào nụ hôn mạnh mẽ này.

Nước mắt Văn Tĩnh thấm ướt viền mi, thì ra... phần tình cảm này đều được xuất phát từ hai phía... không phải chỉ có mình cô ngày ngày nhớ mong anh... Cô ôm anh thật chặt, tha thiết hôn đáp lại.

Ngón tay anh dao động treu đùa giữa hai chân cô, treu chọc bọt nước tuôn ra róc rách, "Em nhạy cảm thật..." Lục Yên Tùng thì thầm nói.

Mặt Văn Tĩnh đỏ như tôm luộc, "Không phải... anh muốn tắm sao?"

"Đương nhiên phải tắm rồi....." Lục Yên Tùng nhắc bổng cô lên, hai người cùng ngồi vào bồn tắm, "Có điều tắm sẽ hơi lâu chút, tốt nhất em nên chuẩn bị tâm lý đi...."

"Á... Đừng... Ừm..." Bế cô ngồi ngược lại trên đùi anh, bờ mông trắng được nâng lên rồi nặng nề hạ xuống, nuốt trọn toàn bộ vật to lớn kia của anh...

Cảm giác thỏa mãn lấp đầy khiến Văn Tĩnh há miệng hít thở, phải nín thở một lúc lâu mới thích ứng được. Còn anh thì liên tục dùng sức để vật to lớn của mình ra vào nhịp nhàng trong cô...

"Ừm... Văn Tĩnh, em chặt quá... chắc anh chết mất..." Vịn chặt bờ mông trắng của cô hết nhắc lên rồi hạ xuống.

Lục Yên Tùng cảm thấy mình sắp điên lên rồi! Không hiểu sao có muốn cô bao nhiêu lần cũng không thấy đủ! Hơn nữa, nơi đó của cô rất chặt, rất khít...

...

Cả hai triền miên suốt đêm, từ bồn tắm lớn lên đến bệ kính, sau đó ra sofa, rồi chuyển sang giường ngủ... Mỗi một góc ngách trong ngôi nhà đều có hình bóng hoan ái của hai người.

Đã mấy ngày không đụng cô, cả người anh như tràn đầy năng lực, liên tục đòi hỏi cô hết lần này tới lần khác. Hành hạ đến khi Văn Tĩnh không chịu nổi là người đi không gượng được nữa, anh mới không đành lòng mà buông tha cho cô. (ghê quá nhỉ :P)

....

Văn Tĩnh rúc vào ngực anh, lắng nghe nhịp thở của anh, yên lòng chìm dần vào giấc ngủ. Lục Yên Tùng nhìn chăm chú khuôn mặt dịu dàng say ngủ của cô, cho đến hôm nay anh mới thật sự cảm thấy cô đã thuộc về mình.

Cảnh Văn Tĩnh... Vợ yêu của anh... Anh nhìn không được ngậm lấy môi cô mút mạnh một cái. Đường như cô rất bất mãn việc bị anh quấy rầy giấc ngủ nên vùng vằng đẩy anh ra, mà bờ môi lại hé mở theo phản ứng tự nhiên đón lấy nụ hôn từ anh. Cu cậu nào đó lại lên nòng lần nữa, anh thật không muốn buông tha cô chút nào.

"Văn Tĩnh." Gạt những sợi tóc rối của cô sang một bên, anh thì thầm gọi tên cô.

"Dạ?" Văn Tĩnh ngáy ngủ đáp.

"Em có yêu anh không?"

"Hả?"

"Anh hỏi em có yêu anh không?" Anh lặp lại lần nữa, tim như ngừng đập chờ đợi câu trả lời của cô.

Văn Tĩnh lười biếng vươn tay ôm lấy cổ anh, quén luyến áp mặt vào ngực anh cọ cọ, mới lúng búng nói bằng giọng mũi, "Có."

Biết rõ cô đang ngủ say, thậm chí có lẽ cũng không biết anh đang nói gì, nhưng Lục Yên Tùng vẫn không nhịn được vui sướng cười lên. Trong lòng cảm thấy thỏa mãn mà trước nay chưa từng có. Cuộc sống chỉ cần bấy nhiêu thôi đã quá tốt rồi!

....

Sáng hôm sau.

Văn Tinh bị điện thoại di động đặt trên đầu giường đánh thức. Vội tay muốn lấy điện thoại nhưng toàn thân đau nhức rệu rã không còn chút sức lực nào. Khắp người chỗ nào cũng thấy khó chịu. Lúc này cô mới nhớ tới trận điên cuồng xảy ra đêm hôm qua, mặt bỗng chốc nóng lên.

Quả nhiên, buông thả quá độ thật sự không tốt! Còn chưa mở mắt thì tiếng di động đã tắt. Sau đó nghe thấy giọng nói lười biếng của Lục Yến Tùng vang lên.

"A lô... Ừ, cô ấy còn đang ngủ... Tối hôm qua mệt cho nên giờ vẫn chưa dậy... Ừm, làm phiền cô xin nghỉ phép giúp cô ấy... Tôi à? Tôi là chồng của cô ấy... Không, không phải bạn trai, mà là chồng đăng ký hợp pháp hẳn hoi!"

Văn Tinh không nghe nổi nữa, mở mắt ra nhìn anh với vẻ mặt bất lực.

Anh đã ngắt máy, thấy cô đang nhìn mình thì vỗ vỗ vai cô, "Ngủ thêm chút nữa đi, anh đã giúp em xin phép với công ty rồi."

"Anh nói như vậy các đồng nghiệp sẽ biết tối hôm qua em đã làm gì mất..." Văn Tinh quả thật rất muốn khóc. Cách nói chuyện đó của anh chẳng khác nào công bố với mọi người rằng tối hôm qua cô được anh yêu chiều quá độ nên sáng nay mới không xuống giường nổi.

"Nhưng anh nói đúng sự thật mà. Chẳng lẽ em cảm thấy mình có thể xuống giường được sao?" Anh còn thản nhiên bày ra vẻ mặt vô tội.

"Tại anh hết đó! Còn nữa, anh cứ huênh hoang nói cho mọi người biết thân phận của anh như vậy, ngày mai em đến công ty nhất định sẽ bị mọi người vây hỏi cho mà xem"

"Có sao đâu, dù sao sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết."

"Nhưng... Em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý mà."

"Không sao, như chúng ta lúc trước cũng có chuẩn bị tâm lý gì đâu. Lâu dần cũng thích ứng đấy thôi."

"Anh nói cũng đúng." Mới đầu cô còn lo lắng không biết hai người có thể chung sống được bao lâu, biết đâu chừng sẽ tan vỡ rất nhanh như trò chơi xây nhà vậy. Cho nên, từ khi bắt đầu cuộc hôn nhân này, cô luôn dè chừng và lo lắng. Nhưng tới hôm nay cô mới biết, tất cả mọi chuyện không tệ như cô nghĩ. Ít nhất, cuộc sống hiện tại của cả hai đều rất tốt.

....

Thời gian thấp thoáng trôi qua. Cuộc hôn nhân những tưởng rằng sẽ chóng vánh tan vỡ, nào ngờ nó lại bền chắc, gắn bó như keo sơn.

Hôn nhân là một thứ rất kỳ lạ. Thứ nó trói buộc không phải là thân thể, mà là trái tim của đôi bên...

Trợ lý cầm lịch trình báo cáo, "Lục tổng, bây giờ tối nay có buổi tiệc mời anh, anh có muốn tham gia không?"

"Từ chối." Lục Yến Tùng đáp gần như không hề nghĩ ngợi. Tối nay có bộ phim mới phát sóng, anh đã mua vé hẹn Văn Tinh cùng nhau đi xem rồi.

"Dạ vâng!" Đối phương cũng trả lời ngay mà không chút bất ngờ.

"Vậy còn chín giờ tối mai, buổi tiệc rượu của Vương tổng....."

"Cậu tham gia thay tôi được rồi." Tối mai Văn Tinh đã hẹn anh cùng đến nhà Thi Nam Sinh thăm tên nhóc Đường Đường nghịch ngợm kia. Thằng cu đó giờ đã biết đi, còn mọc răng nữa, gặp người nào thì cắn người đó, đúng là tiểu ác ma.

Qua một thời gian nữa, anh và Văn Tinh cũng có thể cân nhắc đến chuyện có một đứa con thuộc về họ. Như vậy cô nàng ngốc nghếch kia mới không thèm chảy nước miếng khi nhìn thấy con nhà người ta nữa rồi.

Trợ lý đi ra khỏi văn phòng, vừa lắc đầu vừa cảm thán: "Tổng giám đốc thực sự đã biến thành người đàn ông tốt 'Nhị Thập Tứ Hiếu' (*) rồi."

[* Nhị thập tứ hiếu là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kính) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuần Đế đến đời ông.]

Anh trở thành thế này hoàn toàn khiến mọi người không ngờ tới. Trước kia là một người ăn chơi lãng nhãng, một tuần đổi một cô thay người tình còn hơn thay áo. Lần này đã gặp được khắc tinh của đời mình rồi, không những âm thầm kết hôn, hơn nữa còn triệt để cách ly với đàn bà con gái ở bên ngoài.

Thật sự bội phục sự lợi hại của cô vợ tổng giám đốc, có thể trói chặt anh ấy như vậy!

Hôm nay...

Văn Tinh vừa ra khỏi công ty, không mấy bất ngờ khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ trước cửa công ty.

"Chồng cô lại tới nữa kìa!" Một đồng nghiệp đẩy đẩy cô, về mặt hâm mộ.

"Ôi, chịu không nổi cái cảnh ngày nào cũng ân ái trước mặt người ta thế này nữa đó, kết hôn sắp được hai năm rồi mà ngày nào cũng đưa đưa đón đón như thế. Không phải muốn đả kích những người cô đơn lẻ bóng như bọn này đấy chứ."

Văn Tinh đã quen bị các cô trên chọc, cười cười vẫy tay chào tạm biệt, mới chạy tới chỗ xe Lục Yến Tùng đang đậu.

Đúng vậy! Từ ngày đôi bên bóc đồng đến cục dân chính cho đến nay, thời gian thấm thoát trôi qua đã gần hai năm rồi. Còn hôn nhân giữa cô và Lục Yến Tùng chẳng những không tan vỡ mà ngược lại còn ngày càng khăng khít hơn, chung sống với nhau rất ân ái, hòa thuận.

Anh luôn nói muốn tổ chức một lễ cưới long trọng để bù đắp cho cô nhưng cô đều từ chối. Có lẽ đối với rất nhiều người sẽ nghĩ, đòi người con gái bước lên xe hoa chỉ có một lần, cho nên tổ chức lễ cưới là nhất định phải có, nhưng đối với Tinh thì cô chỉ mong muốn người đàn ông mình yêu cũng thật lòng yêu mình, cả hai sẽ nắm tay nhau chung sống đến đầu bạc răng long hết cuộc đời này đã là hạnh phúc rồi.

Mà hôm nay, cô đã tìm được người đó. Chính là Lục Yến Tùng, chồng của cô.....Anh không phải là kiểu người lãng mạn, cũng chẳng nói những lời ngon tiếng ngọt như bao người khác, nhưng cô cảm nhận được rất rõ ràng tình yêu của anh dành cho cô.

"Anh đợi em lâu chưa?" Văn Tinh ngồi vào xe cười hỏi anh.

"Cũng mới tới thôi, vừa đúng giờ. Nhưng chúng ta vẫn phải nhanh một chút, máy bay không đợi chúng ta đâu."

"Dạ. Về nhà lấy hành lý trước đã." Văn Tinh thắt dây an toàn.

Qua hai tiếng nữa, bọn họ sẽ bay đến khu nghỉ mát Đại Khê để hưởng tuần trăng mật. Bởi vì lần trước bác sĩ đã đặc biệt thông báo cho bọn họ biết, hai người có thể bắt đầu kế hoạch sinh con được rồi. Tin tức này đối với anh và Văn Tinh mà nói là một tin tức mang đến niềm hạnh phúc rất lớn.

Lúc nhận được tin này, Văn Tinh vui sướng đến nỗi khóc nức ngay tại chỗ. Cô dựa vào lòng anh khóc như một đứa trẻ.

Lục Yến Tùng cũng xúc động không kém gì cô. Đứa con vô duyên kia đối với hai người mà nói đều là cú sốc lớn trong đời. Bây giờ cả hai đã không còn vướng bận chuyện gì nữa, chỉ còn thiếu một đứa con nữa mà thôi.

Có cục cưng rồi, ngôi nhà này mới thật sự viên mãn ngập tràn niềm vui...

Vào một buổi sáng nọ, Văn Tinh cầm que thử thai khẩn trương bước nhanh vào toilet. Lục Yến Tùng cũng hồi hộp đứng đợi ở bên ngoài.

Cô phát hiện kỳ kinh nguyệt của mình đã bị trễ mười ngày, không biết kết quả sẽ thế nào.

"Ồi..." Nghe thấy tiếng la lớn của cô, Lục Yến Tùng gần như lập tức phá cửa xông vào, lo lắng hỏi: "Sao vậy? Em có sao không?"

Anh còn tưởng cô bị té hay va trúng gì đó mới hét lên như thế, nhưng nào ngờ cô lại ngồi trên bồn cầu khóc tức tưởi. Thấy Văn Tinh như vậy, Lục Yến Tùng đau đớn ôm cô vào lòng. "Đừng buồn, con của chúng ta rồi từ từ cũng sẽ đến thôi, em cứ thuận theo tự nhiên đi. Có thể do chúng ta hơi sốt ruột."

"Không, không phải...." Văn Tinh nức nở.

"Bác sĩ có nói áp lực càng lớn thì càng không tốt cho việc thụ thai." Anh vẫn đang cố gắng an ủi cô.

Cô lập tức nở nụ cười, "Ý em là, em có rồi! Em thật sự đã có thai rồi! Là hai vạch đấy! Em sắp được làm mẹ rồi!"

Nghe vợ nói vậy, Lục Yến Tùng cũng chấn động không thôi. Gần như không thể tin nổi cô lên hỏi lại: "Nói vậy, anh sắp được làm cha sao?"

"Phải! Anh sắp được làm cha rồi! Cuối cùng chúng ta cũng có con của chúng ta rồi..." Văn Tinh xúc động càng khóc lớn hơn.

Mắt Lục Yến Tùng đỏ hoe, cảm ơn ôm chặt cô vào lòng. Anh rất yêu, rất yêu em... Sau này cũng sẽ rất yêu, rất yêu con của hai chúng ta...

Anh tin rằng, cả cuộc đời này, cho dù quá khứ có bao nhiêu trắc trở hay đau khổ ra sao, nhưng trong tương lai, cuộc sống của anh và em còn có cục cưng của hai chúng ta sẽ vô cùng hạnh phúc mỹ mãn, đầy ắp tiếng cười...

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Xin Tha Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

